BİRİNCİ BASKI
KASIM 2012

Şubat Basım: 1
ISBN 978-605-63487-2-3

Derleyen: Lale Gök

Şubat Basım Yayın Ticaret
Sahibi: Esra Çakmak
Yönetim Yeri: Doktor Macit Erbudak Sokak, Sancaktutan Apartmanı No:2 Daire 6
Rasimpaşa/Kadıköy

Baskı: Özdemir Matbacılık Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C-Blok No:242 Topkapı/İstanbul

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 5

SUNU 7

I. BÖLÜM
YAPISAL ZAAFLARIMIZA GENEL BİR BAKIŞ 23

II. BÖLÜM
DEVRİMCİ İKTİDAR BİLİNCİNE UZAKLIK
İKTİDARSIZ DEVRİMCİLİK 49

III. BÖLÜM
ÖNDERLİK SORUNU 61

IV.BÖLÜM
DEVRİMCİ İKTİDAR İDDİASINDAN UZAKLIĞIN
KİMİ TEMEL SONUÇLARI 79

V.BÖLÜM
TABLONUN GÖSTERDİĞİ İLK SONUÇLAR 133

VI.BÖLÜM
TABLONUN GÖSTERDİĞİ İLK SONUÇLAR 149

VII.BÖLÜM
NE YAŞADIK, NASIL YAŞADIK? 169

VII.BÖLÜM
EKLER 287

VII.BÖLÜM
TİKB 4. KONFERANSI SONUÇ BİLDİRGESİ 443

ÖNSÖZ

Okuyacağınız metin, TİKB'nin 2010 yılında ayrılıkla sonuçlanan 4. Konferansı'nın çoğunluk tarafından kabul edilen örgütsel raporudur. Ancak gerek o kesitte yaşanan krizin derinliği gerekse neoliberalizmin ideolojik yörüngesine girmiş küçük burjuva tasfiyeci bir aydın hizbiyle yaşanan tartışmaların kapsamı nedeniyle klasik bir örgütsel rapor sınırları içinde kalmamıştır. Güncel olduğu kadar TİKB'nin '90'ların ortalarından itibaren yaşadığı krizlere kaynaklık eden yapısal-tarihsel zaaflarına da eğilen bir tarih okumasıdır. Bu yönüyle kapsamlı bir özeleştirel içeriği sahiptir.

Bu yönüyle, TİKB'nin zayıf düşmesini de fırsat bilerek sahneye çıkan yalan ve demagojiye dayalı egosantrik tarih yazıcılarına da bir yanıt özelliğini taşımaktadır. 4. Konferans Raporu'nun bugün basılı olarak yayınlanmasıyla, bu tarihsel hesaplaşmanın ve onun arka planının daha geniş kesimlere ulaşması amaçlanmaktadır.

Diğer yandan bu belge, TİKB'nin tasfiyecilik batağına sürüklenmesinde belirleyici bir role sahip olmakla kalmayıp 4. Konferans sürecini de bilinçli olarak uzatıp çürüten nihilist aydın oportünizmiyle devrimci bir hesaplaşmanın temel metinlerinden biridir. O günlerde kof bir böbürlenmeyle kendilerini geleceğin temsilcileri olarak tanımlayan neoliberal aydın oportünizminden geriye tükenmiş bir enkazdan başka bir şey kalmamıştır. Buna karşın TİKB ayağa kalkmış, yaralarını sarmış, ayrılıktan 2.5 yıl sonra gerçekleştirdiği I. Kongre'siyle programsız devrimciliğe son vermiş, tüzüğünü, hedeflerini ve iddiasını yenilemiş olarak savaşımını sürdürmektedir.

Elinizdeki belgenin 4. Konferans'tan yaklaşık 3 yıl sonra basılı hale getirilmesinin temel bir nedeni de bu tarihsel devamlılık ilişkisinin belgelenmesidir.

O sürece ilişkin bütün belgelerle birlikte daha önce internet ortamında tamamı yayınlanmış olan Rapor baskıya hazırlanırken, güncelliğini yitirmiş gereksiz görülen kimi ekler çıkarılmıştır.

20 Eylül 2012

SUNU

Marksist-Leninistler açısından bir Örgütsel Rapor asıl olarak iki kongre ya da konferans arasındaki süreçte yaşananların devrimci eleştirel bir değerlendirmesini yapar. Bir Konferans Raporu, örgütün/partinin ona öngelen kesitte konulan hedefler ve politikalar bütünlüğünü hayata ne kadar geçirebildiğini, geçiremediyse bunun nedenlerini -içinden geçilen dönemin prizmasından geçirerek- irdeler.

Nasıl bir tarihsel dönemde/dönemler arasında, öncüsü olduğunu iddia ettiği sınıfın ve sınıf hareketinin durumu yanında kolektif olarak kendi durumunu da -yani somut olarak ne halde olduğunu- elbette konjonktürle sınırlı olmayan yükümlülükleri, tehlikeler kadar fırsatları da tekyanlılığa düşmeyen bir tarihsel perspektifle ele alıp **Leninist öncülük anlayışının bütünsel gerekleri** ışığında somut olarak değerlendirir. Açılım ve sıçrama dinamiklerini, çelişki ve çatışma potansiyellerini, tıkanma ve ketlenme hallerini örgüt cephesinden tartışır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere emek güçleriyle ve toplumla bağlantılarını hayatın her cephesini içine alacak tarzda kapsamaya çalışır; parti açısından **çözümleyici ve sonuç çıkarıcı bir hat** izlemeye odaklanır. Stratejik hedefleri doğrultusunda şekillendirdiği taktik politikaları, örgüt çalışmasının seyri ve ivmesi üzerinde etkide bulunan bütün etkenleri ele almaya kilitlenerek belirler.

Teorik-siyasal tahlil, siyasal deneyim ve sezgilere dayalı bir öngörü olarak konulan taktik politikaların doğru ve isabetli olup olmadıklarını, örgütün faaliyetleri ve pratiğinde hangi değişimlere yol açıp hangi sonuçların elde edilmesini sağladıklarını geride kalan

süreçlerin somut sonuçlarına dayalı olarak irdeler; sadece pratik ve örgütsel açılardan değil siyasal taktik önderlik tarzı ve yöntemleri açısından da bundan geleceğe dönük dersler ve sonuçlar çıkarır.

Temel taktikler, bunların uygulanması ve ortaya çıkan sonuçlar açısından geriye doğru bir değerlendirme ihtiyacı/yükümlülüğü de vardır -buna karşılık, Kongre ya da Konferanslar, çok özel süreçlerin stratejik öneme sahip konuları dışında taktik sorunlar arasında kaybolup gitmezler, gitmemelidirler.

Örgütün sınıf ve ezilen emekçi yığınlar içindeki çalışmasında gelinen aşamayı, elde edilen sonuçları, izlenen politikaların amaca uygunluk bakımından güçlü ve zayıf yanlarını, uygulamada karşılaşılan sorunlar vb. yönlerinden bir değerlendirme yapar ve bütün bunları, verili aşamadaki örgüt güçlerinin teorik-siyasal-pratik ve ruhsal donanımı açısından sorgular. Yetersizlik, zayıflık, yetmezlik ve zaaflar kadar gelişkin yanlar ve potansiyellerin de altını çizer, bunların yarılmasına ya da yetkinleştirilip aşılmasına hizmet edecek ölçütleri belirler.

Bir önceki dönemde yaşananların hesabını verir, en geniş yoldaşlar topluluğuyla yeni hedefleri/hedeflendirmeleri tartışır.

4. Konferans kararı alındıktan (2003) sonra, yani son 6 yıl boyunca yaşananlar ortaya konulup irdelendiğinde, böylesine akılalmaz bir seyir izleyen bir sürecin Konferans Raporu da doğaldır ki 'normal'/ 'olağan' bir rapor özelliği sınırları içinde kalamaz. Konferans sürecini "*TARİHSEL OLARAK*" da -yalnız bu kez olumsuz anlamda- "*özgün*" kılan, sürecin kolay kolay rastlanmayacak türdeki "*özgün*" akışı olmuştur. Örgütsel-siyasal rapor geleneği, iki konferans arası hem kadrolara hem kitlelere sürecin nasıl yaşandığına dair daha önceki pratiğimiz açısından da hesap verici neredeyse **tek** araç durumundadır. 3. Konferans sonrasının bizi bu çözülme, dağılma ve tasfiye günlerine getirebileceğinin işaretini veren göstergelerinden biri de zaten, "*Örgütsel Rapor*" içeriğinde bir metnin ortaya konulmamış olması, bu konuda bırakılan büyük ve derin boşluktur.

Örgüt çapında 10 yılı aşkındır yaşadığımız çok cepheli, çok boyutlu, son derece derin ve alabildiğine yıpratıcı kriz, süreci olağan ve olması gereken yatağından çok önceden çıkardı. Olağan koşullarda MK'nın, sorumluluğunu üstlendiği dönemin açımlanması/hesabının verilmesi kapsamında **kolektif olarak** yapması gerekenler, bütün bu süreç boyunca yerine getiril(e)medi.

Bu süreçte dört Örgütsel Rapor Taslağı kaleme alındı. Bunlardan ilk ikisini aynı MK üyesi (R y.) yazdı. Rapor taslaklarından ilki, iki MK üyesinin gündemleştirmeleriyle (R ve P) 2003'te alınan konferans kararının arkasından 2004 Haziran'ında -ve cezaevinde olan üye dışındaki o zamanki bütün MK üyelerinin çerçevesi üzerinde ortaklaşmalarıyla- hazırlanmıştı.[1]

Hem sürecin olumsuz anlamda özgünlüğü, hem uzunluğu, hem tek boyutlu ve tek cepheli olmayan farklılıkların derinliği, nesnel nedenlerin arkasına saklanma eğilimiyle bunların sınırlandırıcı, geriye çekici, engelleyici rollerini görmezlikten gelme/dikkate almama anlamına gelmemekle birlikte **örgüt düzleminde öznel etkenlerin, "*iktidar bilinci*" zayıflığının, sadece teorik öngörü yetersizliğiyle sınırlı olmayan önderlik zaafiyeti başta olmak üzere** kendimizden kaynaklanan nedenlerin esas alınması gerektiği görüşünde olan eğilim -3. Konferans tarafından seçilmiş MK'nın çoğunluk üyeleri olarak bizler bu temel yaklaşımı paylaşıyorduk- arasındaki derin ve aşılamayan farklılıklar sürecin bu şekilde akışında da belirleyici oldu.

İlk taslak, iletilmesinin üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hiçbir değerlendirme yapılmayıp "*sessizlik fesadıyla boğularak*" boşa düşürüldü. Örgütsel Rapor Taslağı'nın ikincisi 2005'te kaleme alındı. İki ana bölüm olarak tasarlanan -"*Ne yaşadık, nasıl yaşadık*" ve "*21. yüzyılda Parti Sorunu*"- Rapor'un ikinci bölümünün isabetli ve doğru tezler içerdiği, fakat ilk bölümün baştan itibaren yeniden yazılması gerektiği bu "*nesnelciler*" tarafından dayatılmaya çalışıldı. Asıl itirazları, aynanın yüzlerine tutulmasınaydı. O yüzden Rapor'un ilk bölümüne -koro halinde- "*kişisel resmi tarih yazımı*" suçlaması yönelttiler. Anlatılan olgulara, süreçlere, gerçeklere tek bir itirazları yoktu; asıl karşı oldukları yaşananların yorumlanışınaydı:[2]

Bu taslak, karakteristik çizgileri itibariyle tarihsel-yapısal zaaflarımıza ışık tutan, TDH'nin handikaplarını ve örgüt olarak bizim devrimci bir iktidar bilinci ve iddiasına uzaklığımızı, bunun bize özel sonuçları olduğuna işaret ederek "*bize özgü sonuçları/yansımaları*" kapsamında özellikle sınıf devrimciliğine uzaklığımızı, devrimcilik anlayışı, öncülük misyonunun kavranışı, devrim ve sosyalizm anlayışımızdaki farklılıklarımızı, program ve çizgi sorunları konusundaki kabul edilmez zayıflıklarımızı, hızla değişen dünya ve Türkiye koşullarında bütünsel önderlik tarzı, çalışma tarzı, kadro ölçütleri konusunda kendimizi 'devrim yapma' ölçüsünde yenileyip aşmamız gerektiğini…

vurguluyordu. Özünde ilkindeki aynı farklılıkların varlığı hükmünü yürüttü ve ikinci taslak da -benimsenen yanların fazlalığına rağmen- bir "*uzlaşma*" sağlanamayarak reddedildi.

Zamanın şaşmaz fakat hoyrat işleyişine "*terkedilen*", ciddi bir tarzda yönelip üstesinden gelinmedikçe örgütün ve örgütsel birikimin tükendiği/tüketildiği, temel çizgilerini dahi yitirdiği; kadroları açısından da buna bağlı olarak ideolojik ve politik olarak, pratik ve eylemsel olarak, ruhsal ve kültürel olarak tüketici ve çürütücü 10 yıllık bir süreçten söz ediyoruz. Boyutları, evrimi, verilen tepkime biçimleri, aşma çaba ve girişimleri, mücadele araç ve yöntemleri kesitler itibariyle farklılaşan fakat **gerçek köklerine/kökenlerine inebilen**, hem aynı yöne bakma becerisini gösteren **kolektif devrimci bir irade**, hem de **bütünlüklü bir ele alış yönelimi** gösteril(e)mediği için de bu süreç yarılamadı!

Organsal ve bireysel düzlemde topyekun ve ikirciksiz bir hesaplaşma başarılamadığı için patinaj yapma hali sürdü. Bu durum çürümeyi, diri güçlerin de yavaş yavaş ölümünü, kadro kayıplarımızı büyük ölçüde artırdı. Bu kadar uzun ve yıkıcı bir süreçten söz ediyorsak, tahribatın boyutları kuşkusuz bunlarla sınırlı değil.

Zeminini yapısal zaaflarımızın oluşturduğu, bu ortamdan beslenen önderlik ve kadro anlayışlarının, çalışma tarzı ve iç işleyiş mekanizmalarının, yıllar içinde ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak kendini sağcı bir entelektüalizm ve kendiliğindencilik yönünde daha derinleşmiş, paslanmış ve kireçlenmiş biçimlerde yeniden ürettiği; programatik görüşlerin belli bir hat dahilinde ortaya konul(a)madığı, faaliyetin o eksende ve bir plan dahilinde yürütülmediği, kendi içine kapalı fanus devrimciliğinin doğal bir sonucu olarak en fazla izleyici ve kaydedici bir pratiğin sahibi olan, işçi sınıfının öncüsü olduğunu kuruluşundan beri ilan ettiği halde sadece sınıftan değil kitlelerden de yalıtılmış örgütümüzün bu cendereyi bir yerinden de olsa kırıp farklı bir düzlemden konuşabilme fırsatı iki kez kaçırıldı. Bizi kaçınılmaz olarak bu noktaya getireceği birikim ve deneyimle, diyalektik bir akıl yürütmeyle bile sezilebilecek/görülebilecek olan ve bu yüzden de **3. Konferans Sonuç Bildirgesi'**nde -önümüzdeki dönemin ne tür tehlike ve riskler taşıdığı- vurgulandığı halde tasfiyecilik batağına yuvarlanmaktan kaçınamadık.

1998 yılında ortaya konulan bu tespit ve uyarılardan sonra, gerek TDH'nin genelinde gerekse kendi özelimizde nasıl bir sürecin

yaşandığı -nedenleriyle olmasa da- sonuçlarıyla ortadadır. O zamanlar salt 'tahlile dayalı öngörüler' özelliğini taşıyan bütün bu tespitler, aradan geçen yıllar zarfında her iki düzlemde de -yani hem genel hem bize özel- bugün artık somut birer gerçek olarak karşımızdadır. Zaten tasfiyeciliğin bizim özgülümüzde bazı yönlerden başkalarının dahi gerisine düşecek kadar ağır yaşanmasının, **gelişi önceden de görüldüğü halde yaşanmış olması**, bizdeki tahribatı diğer yapılarınkinden daha büyük ve çok daha boyutlu kılan özel bir etkendir.

Biz bütün bunları asıl olarak, **yapısal-tarihsel zaaf ve zayıflıklarımızla devrimci bir iç hesaplaşmayı sürekli olarak ertelediğimiz için yaşadık**. "***Programsız devrimcilik***" yapmayı hiçbir rahatsızlık duymadan olağan bir durummuş gibi sürdürdüğümüz için yaşadık. İç işleyiş mekanizmalarını çalıştırmadığımız için, tüzüğün, tüzüksel işlerliğin gerektirdiği adımları atmadığımız -konferans ve kongrelerin zamanında yapılmasının tayin edici önemi-, tüzüğe uygun düşünme ve yaşamayı devrimci bir alışkanlık haline getir(e)mediğimiz için yaşadık. Daha temeldeki nedeni oluşturan ise "***devrimcilik anlayışı, öncülük misyonu***"ndan ne anlaşıldığı, **devrim ve sosyalizm kavrayışımızdaki** derin farklılaşmaların sonuçları olarak yaşadık.

Bir kültür ve gelenek olarak konferans ve kongreler, aslında tam da bunun içindir: Bütün bir dönem boyunca örgütsel faaliyetin çeşitli alanlarında yürütülen çalışmaların **dolaysız** muhasebesi; atılan adımların, sergilenen açılımların, zaaf ve açmazların, ve elbette bunların **nedenler**inin nerede/nerelerde görüldüğünün, nasıl giderileceğinin hem içe hem dışa (örgüte ve kitlelere) karşı hesabının verilmesi, yakın/orta vadeli hedeflendirmelerin birbirinin emeğiyle zenginleşen yoldaşlar topluluğunun kolektif/ortak aklı ve iradesiyle yapıl(abil)mesi… Hele bizim gibi son yıllarda **Tasfiyecilikteki derinleşmeyi, devrimci kimlik ve kişilikteki büyük kaybı, bizimle ve çizgimizle anılan devrimci özellik ve niteliklerin dahi yıkımı**nı masaya yatırma konusunda, çelişkilerini ve zayıflıklarını merkezi-kolektif bir irade, ruh ve devrimci yönelimle aşma konusunda bu kadar ayak sürüyen, 30 yıllık mücadele yaşamını komünizm ideali ve bu yolun açılması için bugün hala övündüğümüz onu "*Çelikten Bolşevik bir Müfreze*" haline getiren devrimci gelenek/kültür ve erdemlerini nasıl kanla-terle, acı ve onurla damıtarak yaratmışsa; bütün bunları yıllar içinde yine ağır ağır tüketen, kendi kendisini kıstırdığı uzatılmış

tasfiyecilik girdabından bir türlü çık(a)mayan, çıkar gibi hamle yaptığı her durumda adımlarının arkasını getir(e)meyen, geçmişte ideolojik ve siyasi olarak eleştirdiği reformcu/kendiliğindenci akımlar kadar bile varlık gösteremeyen -hatta onlarla neredeyse aynılaşan- TİKB, geçmişi kadar geleceğine de sahip çıkma iradesini -son yıllarda dişlerini sıkarak da olsa- gösteren kadroları bu hesaplaşmayı yapmalı, yürünmesi gereken yolu nasıl yürüyeceklerini belirlemelidirler. Onlar kuşku yok ki bunu yapacaklardır!

Durgunluk, gerileme, tasfiyecilik, çözülme ve dağılma evreleri irdelendiğinde, öncesi ve sonrasıyla 3. Konferans bir eşiği ifade eder. Gerçekte orada, asıl etkileri ve sonuçları sonradan yaşananlarla görülen bir **makas değişikliği** vardır. 3 yıla yaklaşan bir süreyi bulan o kadar yıpratıcı bir sürecin arkasından örgütün hem yaşananlara dair genel ve soğukkanlı bir değerlendirme yapmamış olması hem de bir yol haritasının ortaya konulmaması, sonraki süreçlerin de bilinen keyfilik, kişisellik vs. temelinde yaşanmasının zeminini kuvvetlendirmiştir. Bugüne kadar "*Nerede bu 3. Konferans Raporu?*" diye sorulmaması kadro gerçekliğimize işaret ederken; MK üyelerinin bir kısmının aklında **bile**, iki yılı aşkın bir süre devam eden o sürece dair -Tartışma Platformu- sadece kırık dökük kimi şeyler kalmış olması çarpıcıdır![3]

Daha önceki deneyimlerin aksine -bırakın her konu ve süreci-, temel noktalarda bile hemfikir olmaktan çok uzak, derin görüş ayrılıkları içinde olunduğu ortaya çıktıktan sonra, aslında geçmiş sürecin okunuşunda da çok ciddi farklılıklar olduğu "*keşfedil(ebil)miştir*". Bu ikisi kuşku yok ki birbiriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Sürecin bundan sonraki akışında TİKB'nin geleceği, onun sınıf mücadelesi üzerinde etkili olabilme (ya da daha fazla etkisizleşmesinin, belki silinip gitmesinin) dinamikleri/olasılıkları, işçi sınıfı ve emekçi kitleler safında adına yaraşır ve vizyonuna uygun bir pratik eylemli duruşu olan, geleneklerine olduğu kadar geleceğine de sonuna kadar güven verici bir tarzda bağlı, sürekliliği sınıfla kitlesel ölçeklerde birleşme/bütünleşme ve onların dünya ölçeğinde militan hareketinde arayan stratejisi belirleyici olacaktır. Bu yüzden, sürecin tüm bileşenleri açısından fakat özellikle de birinci dereceden sorumluları cephesinden -MK- eleştirel bir tarih okuması yapmak hem bir zorunluluk hem de bir sorumluluktur!

Canımızı acıtacak -ama yaşadıklarımız yanında bize bu denli acı çektirmeyecek- eleştirel bir tarih okuması yapmak zorundayız! Eleştirel bir tarih okumasının unsurları nelerdir? **öncelikle süreçlere**

tarihsel materyalist bir yaklaşımla diyalektik bakabilmektir. Süreçler, olgular, eğilimler, hedefler, önderlik ve kadrolar arasındaki bağı, her taktik evrede birden fazla noktada yeniden yeniden kurabilmektir! İçinde cereyan ettikleri tarihsel-toplumsal koşullardan kopuk bir tarih okuması bizi gerçeğe ve yanıtlarını aradığımız asıl sorunlara gerçekte yaklaştırmaz; olsa olsa etkisi kısa sürede geçecek bir yanılsama yaratır. Buna ise artık ne tarihin ne bu örgütün ne de kadroların tahammülü kaldı! Öte yandan, "*süreçlere diyalektik bakabilmek, bütünlüklü bakabilmek*" gerekçesiyle/bahanesiyle **nesnelliklerin arkasına saklanmak**, her şeyi ama her şeyi "*son tahlilde*" nesnelliklerle açıklamaya kalkışmak kendiliğindenciliğin dikalasıdır. Mücadelenin her evresinde -fakat içinden geçmekte olduğumuz kesitte de-, bu kendiliğindenci reformizmle, sağcı entelektüalizmle, oportünist popülizmle farkımızı, onlarla birlikte anılmaya ya da karıştırılmaya karşı kalın çizgilerle belirginleştirmek devrimci komünistler açısından tayin edici bir diğer zorunluluktur.[4]

DİPNOTLAR

1: İlk kez iki MK üyesi tarafından gündeme getirilip (2003) diğer üyelerle **mutlak bir mutabakat** ve **kesin bir ortaklaşma** sağlandıktan (2004); bu sırada ilki yetersiz bulunduğu için ikincisi hazırlanan (2005) Örgütsel Rapor Taslağı'nın içeriği, yine **kolektif olarak alınan bir karar sonucu4. konferans'ın bitimindenbir yıl sonra** bir **program konferansı** yapılması kararıyla birlikte **belirlenmişti**. O döneme kadar konuşmayan MK'nın cezaevinden çıkan diğer üyesi, "*bu haliyle yapılacak bir konferansın örgütsel sorunlara yoğunlaşarak 'dar' kalacağını*" iddia ederek, "*içeriğe oylum"* konferansa "*tarihsellik" kazandırma"* hevesi ve ısrarıyla örgütün kaderini kendisinin hazırlamakta olduğu **büyük dönüşüm**'ün (BD) beklenmesine endeksledi. Örgütsel Rapor'un da "*4 parametre"* çerçevesinde kaleme alınması gerektiğinde ayak diredi.

İkinci taslağın "*Tasfiyecilik sürecini nasıl yaşadık*" sorusunun yanıtına dair özellikle de o yıllarda nelerin yaşandığını özetlediği bölüme gelen itirazların utanmazlığı yanında U'nun "*4 parametre*" adı altında sloganlaştırdığı, gerçekte tasfiyeciliğin üzerini "*nesnellikle*" örtme mazeretçiliğinin diğerleri tarafından da gizli/açık sahiplenildiğinin görülmesi üzerine, Raporu ikinci kez kaleme alan R yoldaş, "*Bu nesnelcilikle uzlaşmam, ortayol bul(a)mam*" gerekçesiyle "*Üzerinde herkesin hemfikir olabileceği*" bir rapor yazımına **üçüncü kez** girişmeyeceğini belirtti. Ayrıca sürecin delegelere bu kadar kapalı yürütülerek "*iki yazının -Örgütsel Rapor ve Büyük Dönüşüm- yazılmasına indirgenmesine*" ilişkin itirazını dile getirdi. Bu tutumun savunduğumuz -Parti yazısında dile getirilen- 21. yüzyılın partisinin felsefesi ve çalışma tarzıyla da çeliştiğini, buna rağmen istenirse Raporu bir başka MK üyesinin kaleme alabileceğini, içeriğine katılırsa kendisinin de bunu paylaşacağını/onaylayacağını belirtti. Diğer iki MK üyesi ise '98-2004 arası sürecin büyük bölümünde cezaevinde olduklarını, süreci bütün yönleriyle bilmediklerini söyleyerek rapor yazımından geri durdular.

Örgütümüzün sadece bir önceki sürecinin, sadece tarihsel-yapısal zaaf ve zayıflıklarımızın değerlendirilmesi değil, bundan sonraki adım ve açılımlarına, ideolojk-siyasi taktik ve politikalara, örgütsel-pratik faaliyetine zemin oluşturacak ve yol gösterecek sonuçlara ulaşmamızı gerektiren değerlendirme ve veriler, bunların nasıl okunduğu ve gerçekte nasıl okunması gerektiği konusunda yazarı dışındaki **bütün MK ve MÖK üyeleri Büyük Dönüşüm (BD) metnini eleştirdiler ve yeniden kaleme alınması gerektiğini belirttiler** (2006 Haziran). BD yazarı, örgütü ve konferans delegasyonunu, bu yazıyı yeniden kaleme aldığını belirterek -öncesi de bir yana- **tam 3 yıl bekletti**. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi davranarak, kendisini tüm delegelerin iradesinin toplandığı konferansın üstünde görerek yaptığını/yaptıklarını savundu: Her zaman yaptığı gibi kendince bir öncelik -yeni bir öncelikler dizgesi- belirlemiş keyfi bir tarzda bu kez de "*örgütsel sorunlar üzerinde odaklanma*" kararı almış, ona yönelmişti!

"*Örgütsel Rapor*" yazma konusundaki son girişim ise (Ekim 2008 ve Temmuz 2009), "*süreçteki tıkanıklığı açma*" gerekçesiyle 2004 sonrası görevlerinden istifa ederek MÖK'te yer almaya başlayan eski MK üyesi (E) ile yıllardır MÖK'te bulunan bir delegeden (F) geldi.

Aslında '98'lerden başlayarak MK'nın dışarıdaki **tek** üyesi durumunda olan delegeyle yıllardır asıl olarak açık alanda yürütülen faaliyetin başında ve örgüt çapında kanaat önderi durumunda olan delege bu türden bir raporu yazabilecek hem **konuma** hem **donanıma** sahiptiler. MK'nın dışardaki üyesi, tümü kendisi tarafından yazılmasa da "*Örgütsel Rapor*" yazım komisyonu içinde zaten mutlaka yer almalıydı. O mecalsizlikle buna o kesitte yanaşmadı. MÖK üyesi diğer delege ise, MK üyesi ve MÖK üyelerinin bıraktığı boşluklar

"*nedeniyle*" örgütü zaten fiilen yıllardır yasal alan üzerinden yönetir durumdaydı.

Adına "*Örgütsel Rapor*" dedikleri -tam da tasfiyeci karakterlerine, ruh hallerine ve ideolojik kaymalarına uygun içerikte- bir taslak hazırlama zırhının arkasına saklanarak ilkinde geçmişimizin toptan inkarı, ikincisinde ise üstünde tepinerek değersizleştirilmesi faaliyetinin altına imzalarını attılar.

Hazırlanan taslaklar öz olarak aynı ideolojik eksen, aynı siyasal iklim, aynı örgütsel zayıflıklar, aynı pratik sefaletinden çıkışını alsa da, iki "*taslak*" açısından **farklı koyuşlar** belirgindir. Çünkü **İlk taslakta 1**) MK ve MÖK'ün diğer üyelerinin de paylaşabilecekleri ortak bir metin hazırlama kaygısı vardı. O yüzden de tasfiyecilik sürecinde işledikleri suçların ve kimi nedenlerin üzerini pervasızca örtebilme zeminleri yoktu. İkinci taslağı hazırlarken ise bu basınçtan kurtulmuş, sağcı entelektüalizm zeminindeki koalisyon ortaklıklarının bütün karakteristik özelliklerini konuşturma "*özgürlüğüne*" kavuşmuşlardı. **2**) Aralarındaki kirli pazarlıklar hükmünü yürütmeye başlamıştı. Oportünizmin ünlü "*sen beni tut, ben seni...*" ilkesi temelinde kaleme aldıkları bu ikinci taslaklarında, daha önceki taslak tartışmaları sırasında "*mutlaka olmalı/mutlaka konulmalı*" dedikleri U'nun teorisizmini eleştiren bölümlerden başlayarak birbirlerine "*dokunan*", kendi hazırladıkları bir önceki taslaktaki -"*itiraf*" niteliğindeki- özeleştirel sayılabilecek bölümlere kadar pekçok şeyi çıkardılar.

İkinci taslak müsveddesinde, örgütdışılığa kayıştaki bütün gelişmeler, koordinasyonlar, pazarlıklar ve koalisyon bileşenlerinin hassasiyetlerini gözetme telaşı çıplak gözle bile görülebilecek durumdadır. MK ve MÖK üyelerinin değerlendirmesine ve onayına sunulacak olan ilki, asıl olarak bundan kaynaklı olarak belli bir ‹samimiyet ve özeleştirel tutum›un izlerini taşırken, ikincisinde bütün bir devrimci kuşaklar silsilesinin kendini her şeyiyle ortaya koyarak yarattıkları ve komünist devrimci hazineye çoktan yerleşmiş olan geleneklere ve değerlere gözüdönmüş bir saldırganlıkla yönelme tercih edilmiştir. İlkini "*nihilist taslak*" olarak adlandıracak olursak, ikincisine rahatlıkla "*pazarlık taslağı*" diyebiliriz.

İlk taslağın eksenine, geçmişimizi nihilist bir hoyratlıkla inkar eden "*ara sınıf ideolojisi*"ne sahip olduğumuz temel tezi oturtulmuştu. Taslaktan eklektisizm fışkırıyordu. Fakat 2000'ler sonrası kesitte nelerin neden yaşandığı konusunda R y.'ın yazdığı son taslağa yöneltilen bütün "*eleştirileri*" hükümsüz bırakacak bir koyuş vardı. Hatta yer yer ondan daha "*ileri giden*" bir aktarım -itiraflar- söz konusuydu.

"{*...Mök, mk'nın ezici çoğunluğunun içeride bulunduğu koşullarda* ***örgütsel-pratik fonksiyonları itibariyle*** *belirleyici bir organdır*"; "*..Mök pratiğinde asıl sorun, sonrasını da belirleyecek tarzda mk üyesinden* (E kastediliyor -nba) *kaynaklı,* ***örgütsel süreklilik sorununu tasfiyecilik noktasına doğru götüren, güvenlik maraziyetidir***"; "*..Salt o dönemki etkileriyle sınırlı kalmayıp aynı zamanda bugün dahi aşamadığımız FT (Fiili tasfiyecilik -nba)* ***sürecinin de sorumluluğu*** *buradadır*"}; {"*...****içinden geçilen süreci kavrayamama*** *ve* ***özne olarak konumlanamama, siyasal, örgütsel fonksiyonlarını oynayamamanın, olayların peşinde sürüklenildiği duygusunun yarattığı özgüvensizliğin derinleşmesiyle*** *iç içe, içe kapanma,* ***organ*** *ve* ***birey olarak risk almama*** *ve* ***hareketsizlik*** *döngüsü*"; "*...Mk üyesi olan sekreter (*E -nba*) cephesinden yeraltı koşulları dışında yokluk derecesindeki örgütsel deneyim zayıflığı, yeraltı koşullarının kitle çalışmasına yönelik bir organsal faaliyet içerisinden yaşanmamışlığı ve yeni koşullara yabancı olması, bu hazırlıksızlığın başına yazılmalıdır. Dolayısıyla "****kademe" olarak varolmasına rağmen, MK'nın birikim ve düzeyi*** *-hatta kişisel birikimi-* ***MÖK içerisine hiç yansımamıştır***"; "*Dahası,* ***MK bazında bağlı bulunduğu organın doğrudan sorumlu görülmesi gibi bir etki de yaratmış, MK'dan gelen en doğru yaklaşımların dahi sorgulanmasına yol açmıştır***"} (Nihilist Taslaktan, abç) kendilerine dönük olarak "*acımasız bir eleştirellik*" içinde ol(un)duğu iması güçlüydü -son dönemde pek moda olduğu üzere- kişi/kişilik çözümlemelerinden **de** geçilmiyordu.

Türkiye Devrimci Hareketi'nde kendisi dışında "*sosyalist*", dolayısıyla kendisi kadar "*tutarlı ve soluklu devrimcilik*" tanımayan Ekim'in, TİKB dahil kendi dışındaki bütün devrimci örgütlere yönelttiği genellemeci tez, bugün kendi içimizde kendi tarihimize dönük olarak hortlatılmak isteniyordu. Bu nihilizm, geçmişin henüz bütünüyle inkar edemediği devrimci kesitlerini, yaratılmış devrimci çizgi, değer ve geleneklerini ise ancak idealizmde rastlanan bir tutumla birer '**tesadüf**' derekesine indirgiyordu. Onların gerçekleştiği dönemlerde proletarya hareketinin nesnel durumu, düzeyi, gücü, dolayısıyla hangi vakum etkisinin söz konusu olduğuna dair tek bir belirleme dahi yapmadan -o tarihsel kesitler için zaten istese de yapamaz, çünkü o dönemlerde "*ara sınıfları*" dahi peşinden sürükleyecek güç ve etkinlikte bir proletarya hareketinden söz edilemez- onları "*proletaryaya yaklaşma*"nın sonuçları olarak "*açıkladığını*" zannediyordu.

Bu "*nihilist taslağa*" damgasını vuran ruh halini, ayrıca onun eklektik karakteri yanında daha önce çerçevesi ortaklaşa olarak çizilip bizlerin onayıyla kaleme alınan 2005'teki "*Örgütsel Rapor Taslağı*"na yönelttikleri bütün "*kişisel tarih anlatımı*" eleştirilerini hükümsüz bırakmakla kalmayıp içerden konuştukları için ister istemez ondan daha fazlasını dile getiren süreç anlatımlarını da gördükten sonra, yeni bir taslak hazırlama gereği ve zorunluluğunun doğduğu sonucuna vardık.

MK'nın yıllarca fiilen 'kenarda tutulan' iki üyesi olarak 1998-2004 arası süreçlerin bilgisine **tam olarak hakim olmayışımız** daha önce bu çalışmaya girişmememizde belirleyici olmuştu. Bütün bu süreçlerde -ve sonrasında- aslında örgütün yönetimini herkesten daha etkin olarak fiilen ellerinde bulunduran ve son konumları itibariyle de herhangi bir semt komitesi ya da alt birimde değil, MÖK gibi bir organda yer alan bu iki üyenin yazdıklarını -onlardaki nihilizmi, "*değerlendirme*" adı altında örgütün politika ve taktiklerine gözüdönmüş saldırıyı, tasfiyeci süreçlerin "*nesnelcilikle*" açıklanmasındaki parti düzleminden kopukluğu ve uzaklığı... görünce, daha önceki endişe ve kaygılarımızın yersizliğini ve bu tablo karşısında ne kadar önemsiz kaldığını gördüm. Yeni bir taslak yazımına yönelmemin nedeni budur (P).

Daha önce, değişik zamanlarda bir yandan "*Kadrolarımız ne yaşandığını bütün boyutlarıyla bilmedikçe biz bu süreci aşamayız*" derken bir yandan da bu süreçlerin nasıl yaşandığını -o da kısmen, ayrıntılara girmeden- genel hatlarıyla olgusal düzeyde ortaya koyan metinlere üstelik yazılı belgelerin ve tanıkların varlığını "*unutmuş*" görünerek"*kişisel tarih yazımı"* suçlamasını yöneltebilen kimilerinin tutarlılıkları kadar, tarihsel gerçekler üzerinden istenilse de atlanamayacağının göstergesi olması yönüyle de süreç anlatımlarının kimi parçalarını "*nihilist taslak*" olarak adlandırdığım metinden almayı gerçekten çok isterdim, fakat yapmayacağım! Söylemeye bile gerek yok ki, son süreçlerin bu şekilde yaşanması üzerinde de tayin edici etkileri olan tarihsel-yapısal zaaflarımız bahsinde ise, daha önce hazırlanan 2. "*Örgütsel Rapor Taslağı*"nın doğru bulduğum ve benimsediğim tez ve tespitlerini bu taslağa da taşıdım. Ayrıca taslağın yine ortak tezlerimizi işleyen "*Yapısal zaaflarımıza genel bir bakış*" ve "*TİKB'te önderlik sorunu*" bölümlerini son yazım sırasında R yoldaş kaleme aldı.

Taslağın şimdi gönderdiğim kısmı 5 ana bölümden oluşuyor: SUNU bölümünün ardından **1**) Yapısal zaaflarımıza genel bir bakış, **2**) Devrimci iktidar bilincine uzaklık/İktidarsız devrimcilik, **3**) Önderlik sorunu, **4**) Devrimci iktidar iddiasından uzaklığın kimi temel sonuçları, **5**) Tablonun gösterdikleri.

Daha sonra yine sırasıyla, **6**) Kongre ve konferansların örgüt tarihindeki yeri; 3. Konferans sürecinden itibaren yaşananların örgüt arşivindeki belgelere de dayalı olarak ele alındığı **7**) Nasıl yaşadık bölümü. U ve nihilist taslak yazarlarının tarihi nasıl yazdıklarını gördükten sonra, oportünizmin içyüzünün bu yönüyle de daha iyi görülebilmesini sağlamak için yeniden geniş bir arşiv taramasına giriştim. Bu zaman aldı, fakat bu bölümü de en geç bir hafta 10 gün içerisinde göndermeyi hedefliyorum.

2: *MK ve MÖK üyelerinin -özellikle de kendi dışındaki hiçbir şeyi beğenmeyen, her zamanki narsizmiyle bir dizi "ama"lar koymasına, yine de..." kayıtlarına rağmen sonuçta şunları teslim etmekten kaçınamayan U›nun-, 4 Haziran 2005 tarihinde dolaşıma sokulan 2. Örgütsel Rapor Taslağı'na ilişkin 2005 Ağustos'unda gelen* ***kimi*** *görüşleri şunlardı:*

"*Yazının ikinci bölümü, yapısal ö.sel sorunlarımızla bağ kurması, Kuruluşumuzdan bu yana süregelen, köklüleşen zaaflarımıza operasyonel yaklaşımı, konuları belirli başlıklar altında toplaması ve vurgulu bir anlatımın olmasıyla daha çözümleyici akılda kalıcı ve almayı kolaylaştırıcı ve bu yönüyle iyi olmuş...*" (U)

"*Bu bölümde 'önderlik krizi-çekirdek krizi-sistem krizi' başlıkları altında sorunun konuluşu, grup/dar örgüt yapısından gelen bize özgü yapısallaşmış sorunlar temelinde inceleniyor. Doğru, isabetli, köke inen çözümlemeler...*"(U)

"*..İktidar bilinci, Yapısallaşmış zaaflarımızdan biri olarak alınıp operasyonel bir şekilde yönelinelinen bu konu, sorunların en temeline yerleştirilip çözümünde çıkış noktası olarak gösteriliyor. Kendi içerisinde derinleştirilerek işlenmiş...*" (U)

***

"*Yazarın -R yoldaş* kastediliyor- *o süreçte belirttiği, stratejik-zihinsel, siyasal önderlik ve kavratıcılık çabası hakkında önemli bir eksiklik gerçekten yoktur (belki kısmen, ailevi önderlik konusunda yine özeleştirel olarak belirtilen eksiklikler dışında),* ***yapabileceği hemen her şeyi, bugünküyle asla kıyas kabul etmez olan en zor ve en engelli koşullar altında yapmıştır****. Asıl eksiklik tam da yukarıdaki cümlede ortaya konan, o günlerin koşulları ile aslında 3 sonrası geçmişi de bir bütün olarak içeren uzun vadeli bir değerlendirme ile görmesi ve gelecek öngörüsü o kadar da zor olmayan çöküntü ve paralizasyon psikolojisini,"ruhsal tasfiyeciliği", aslında öncesi olan her türden tasfiyeciliği görmemiş ve geçici bir durum olarak değerlendirmiş olmasıdır.*" (abç) (F)

"*...Özellikle "yeni bir sistem kurmak" başlıklı bölümde "duyarsızlığın toplumsal kökenleri, stratejik bilinç, sistem dinamiği, kadro sorunu üzerine" yazılarımızda geliştirilmeye çalışılan yeni bir ailevi sistem perspektifinin bir kademe somutlanmış biçimiyle heyecan verici yeni açılım unsurları var.*" (F)

***

"*Taslağın temel izleklerini açıklık, bütünsellik, yeni bir sistem yönünde güçlü bir çaba ve iktidar bilincini gerçekleme arayışı olarak görüyorum. Bu izleklerin yerli yerine oturması ve herbirimiz tarafından daha güçlü kavranıp işletilmesi için ise bence yapılması gerekenler var.*" (E)

"*Taslağın ikinci bölümünde gerek anlayış düzeyinde gerekse de pratik önermeler itibariyle hem ileriye doğru bir iç sorgulama ve eğiticilik, hem de hareket yaratacak bir kapsam ve arka plan var. Kolektivizm, işlevsellik ölçütü, yeni bir sistem kurmak ve yeraltı bölümleri, salt geçmişin ve sürecin tahribatını gidermekle sınırlı olmayan bir yaklaşımla ele alınıyor. Herbirimiz buradaki koyuşun anlayış ve pratik düzlemde sahipleri ve geliştiricileri olabilmeliyiz, bölümden bunu güçlü bir şekilde alıyoruz. Kolektivizmin açılımında onun 'kendinde'leştirilmesinin önünü bu konuda yaygın alma biçimiyle de sınır çekerek koyabilir, amacı -daha yüksek bir parti faaliyeti yaratmak ve bunun kad.ları olmak- şeklinde pozitiften daha kuvvetle tanımlayabiliriz.*" (E)

***

"*Taslağın özellikle "****str. hedef ve yönelimler****" bölümüne (kimi itiraz noktalarım olmasına karşın) hemen tümüyle katılıyorum. Yazıda bir bütün olarak sistemimizi sorgulamaya ve*

yeni bir sistem kurmaya girişilmesini, geleceğimize dönük son derece önemli ve anlamlı buluyorum." (H, 06.08.2005)

"*... S**onuç olarak**: taslağın eleştirdiğim bölümleri dışında kalan yönlerine esas itibariyle katılıyorum. Kimi düzeltmelerden sonra delegelere açılması gerektiğini düşünüyorum. Ben bu taslakta, -eksikliklerine rağmen- süreci yarma ve geleceğe yürüme gücü görüyorum.*" (H, 06.08.2005)

***

"*Sonuç olarak, yukarıda söylediklerimi bir kenarda tutarsak; 3) Metnin bu akışı, sorunların ele alınışı, vurgular, ulaşılan sonuçlar ve koyulan hedefler bence **uygundur**. İşlevli de olacaktır.*" (G)

3: 3. Konferans olarak bilinen kesit, tarihsel, toplumsal değişim ve dönüşümlerin, sonraki süreçlerdeki altüst oluşların ve elbette ideolojik-siyasal ve örgütsel değişim zorunluluğunun belki de ilk göstergesi olan ve -genel ve yaygın bir düşünce olarak da- kendisini daha sonra hizipsel bir oluşumla ifade edecek eski kadroların "*isyanı*" şeklinde bilinir ve algılanır. O süreç, bir MK üyesinin (R yoldaş) Konferans önerisiyle, hepsi de önder ve yönetici görevlerde yer alan yoldaşlar topluluğunu -cezaevindeki bileşimi- toplantıya çağırması üzerine patlak verdi.

1995 Eylül›ünde Tartışma Platformu (TP) olarak başlayan 3. Konferans, aynı mekanda olan yoldaşların başlangıçta yüz yüze yaptıkları toplantılar -ve görüşlerin yazılı olarak sunulması-, diğer delegelerin yazılı olarak katılımlarıyla 2 yıldan fazla sürdü -28 ay. Bu süreç boyunca, delege bileşimi iki kez genişletildi, toplam delege sayısı otuzbeşti.

Konferans 21 Aralık ‹97›de noktalandı, ‹98 Şubat›ında da kamuoyuna duyuruldu. Fakat süreç sona ermemişti; çünkü **MK seçimi** -yine bize özgü bir abeslikle- **yapılmamıştı**. Bu şimdilerde kimi yoldaşların yanıtını aradıkları gibi, **adaylar konusunda MK içinde yaşanan bir ayrılıktan**-, herhangi bir aday konusundaki farklı düşünceden ve bu konuda bir "*anlaşmazlık*"tan vb. kaynaklanmıyordu: "*...İkincisi, MK(nın) seçimi konusu var. Bu konuya ilişkin olarak, aslında ben bugün ör.ü ileriye taşıyacak bir MK nasıl olmalı, nasıl bir bileşime sahip olmalı... Gerek isimlerin somutlanması, belirlenmesi konusunda bizim de şey yapacağımız.. **çeşitli yoldaşlar değişik düzeyde görüş belirttiler. fakat bu sorunun biraz kendi içerisinde ele alınması gerekiyor**. Yani önümüzdeki günlerin konferansın sonuçlandırılması açısından öne çıkan sonuçta bu oluyor...*" (U, 21 Aralık 1997 tarihli toplantı tutanaklarından)

Eski MK'nın bir üyesi (U), MK'yı seçecek delegeler topluluğuna kendi MK adaylarını, "*özelliklerini, beceri ve yeteneklerini, güçlü ve zayıf yanlarını*", kimi yoldaşların ise neden MK'ya seçilmemeleri gerektiğini **gerekçeleriyle** belirtirken bütün delegeleri değerlendirmeye tabi tutmuştu. Birkaç yoldaş dışında neredeyse tüm delegeler bu 'diplomatik listeye' girebilmişlerdi, 'liste dışı' tutulanlardan birisi de Uğur yoldaştı! Sonuç olarak, niyet ne olursa olsun son derece subjektif ve berbat bir uygulamaydı -kadrolara güvensizlik boyutu da işin içindeydi. Tabii 10 ay da bu belgeyi hazırlarken geçmişti! Sonuç itibariyle bizim sürüncemeli Konferans sürecimiz bütün bunlardan sonra nihayet tamamlanmış oldu.

O kesitte, Tartışma Platformu (TP) süreci sonlanıp 3. Konferans henüz ilan edilmeden önce, tüm platform bileşenlerinin de onayıyla karara bağlanan konulardan biri de, *SONUÇ BİLDİRGESİ* ve *GELECEĞİN DİNAMOSU PARTİ* kitabıyla birlikte -güvenliği ihlal edeceği düşünülen, gizlilik içeren ve kişiselliğe doğru daralan bölümleri ayıklandıktan sonra yaklaşık bin sayfayı bulan- **Tartışma Tutanakları'nın** da yayınlanmasıydı. Şimdi en üstteki organ üyeleri olan bizler dahil bu kararı kaç kişi hatırlıyor? TİKB›nin kadro ve taraftarlarının ve onu uzaktan izleyenlerin belleksizliğinde, aldığı kararları hayata geçirmeyen, kayıtsız

kalan, öteleyen, unutulmaya terkeden yönetici organlar kadar, bunların hemen bitişiğinde, süreçlerin bilgisine sahip olma kanallarını tam zamanında layıkıyla zorlamayan, bir şeylerin olması gerektiği şekilde yapılmasının takipçisi olan değil, fakat yapılmamasını dahi yeri geldiğinde meşrulaştırabilen, olası gerekçeleri örgütü savunma adına dillendiren ("*para yok, zaman yok, önder yoldaşlar bunu düşünmüşlerdir, bilmediğimiz gelişmeler olmuştur*") kadrolar/kadro gerçekliğimiz -payların **asla** aynı olduğu düşünülmesin- vardır.

4: U'nun son yazılarında -çıkışının hemen ertesinde MK üyelerine yazdığı mektuplarda kendini nüve halinde gösteren görüş ayrılıklarının-, devrimcilik anlayışı ve öncü misyonun kavranışında, örgütsel önderlik düzeyimizin algılanışında, önderlik-kadrolar kadrolar-kitleler, teori-pratik bağlantılarının ele alınışında kimse için sürpriz olmayan elitist-sağcı entelektüalist görüşlerinin alası -ve çok daha fazlası- var. "*Yüksek teori*" yapıyormuş edası ve iddiasıyla yazdıklarına ilişkin çok şey söylenebilir/söylenecek de; fakat örgütlü bir devrimciliğin abc'si niteliğindeki **örgüt-birey** ilişkisini kuruşu, **önderliğin bütünsel kavranışı**na yaklaşımı, yılların önder bir kadrosu olarak ona yakışmayacak ölçüde **kişi odaklı**, dolayısıyla da içler acısı.

U'nun tam bir deli saçması bulamaç 'deryası' halindeki subjektif süreç anlatımları -bir nesnelcilik şahikası olarak- ayrıca ele alınıp değişik açılardan mutlaka irdelenmelidir. Süreç anlatımlarındaki bilinçli savrukluk, kaos, karmaşa ve belirsizlik bu "*destanlar*"ın göze çarpan başlıca özelliğidir. Nesnelciliğin şaha kaldırıldığı dönemlerde anlatımlar öznesizleştirilmekte -orada "***biz***" olmaktayız. Belli dönemler açısından kendisinin devrimci bir rol oynadığını düşündüğü kesitlerde -özellikle de '89 Atılımı ve 2005 sonrası- biz düşüncesi ve eyleminin yerini "***ben***" almaktadır. Hata ve suçların kişiselleştirilmesi, her şeyin belirli bireylerin sırtına yüklenilmesi gerektiği düşünülen yerlerde ise kişiler gönül rahatlığıyla adlı adınca anılmaktadır. Burada örgüt düşüncesi, önderlik kavrayışı, önderliğin kolektif sorumluluğu, kararların tüm organı bağlayıcılığı... vb.den söz edilemez. Süreçler, yer yer tarihsizleştirilmekte, 10 yıllık bir kesit içinde ve farklı dönemlerde yaşanmasına rağmen hemen her olgu ve gelişme o tarihsel kesitle özdeşlik kurularak "***hatırlanması***" istendiğinden, okuyucunun dikkati başlangıçta bu tarihe çekilerek yıllar sonrasında yaşanan olaylar bunun içine sığdırılmaya çalışılmakta, sürecin o tarih çerçevesinde okunması sağlanmaya çalışılmaktadır.

Bunlardan en çarpıcı olanı, "*ZAMANI GELEN FİKİRLER DURDURULAMAZLAR*" adlı metnindeki "**'89 Atılımı**" anlatımıdır: Metinde, "**Örgütümüz ‹89 sonrası yeni bir atılım dönemine girdi**" denildikten sonra neredeyse **10 yıl boyunca gerçekleştirilen tüm örgütsel faaliyet, '89 atılımı üst başlığı altında ifade ediliyor**: "*...antifaşist milis örgütlenmesi düzeyinde ve küçük birimler olarak kalan AF..lar oluşturuldu.*" (**EYLÜL '94**); "*İşçi sınıfı içerisindeki çalışmamamızın geliştirilmesi için 'Söz bizim gün emeğin' sloganıyla 'İşçi Gazetesi' çıkartılmaya başlandı.*" (**ARALIK '93**) "*...Sınıf hareketini yeni bir perspektif içerisinde örgütleme ve sosyalist bir öncü işçi kuşağı oluşturma hedefini önüne koymuş EKK açılımı da bu dönemde gerçekleştirildi.*" (**'93 SONU**); " *Zonguldak'taki madenci katliamına karşı Boğaziçi Üniversitesindeki işgal*" (**MART '92**); "*Adana-Yüreğir ve İstanbul Kağıthane'de yerel yönetim seçimlerinde aday gösterilmesi*" (**1992**); "*...MHP Kartal İlçe Başkanının -İZLEYEN DÖNEMDE- cezalandırılmaları...*"(abç) (**ŞUBAT '96**); "*Gazi antifaşist halk direnişinde gösterilen inisiyatif ve önderlik*" (**MART '95**), "*'96 1 Mayıs'ında kürsü işgali **bu dönemde** öne geçen eylemlerimiz oldu.*" (abç) Böyle yapılarak '89 Atılımı'nın örgüt bütünü açısından "*anlam ve önemi*" mi anlatılmış oluyor yoksa ardından gelen 10 yıl açısından U'nun bütün o sürecin "*mimarı*" olduğu mu ima edilmek isteniyor?

Ayrıca o yıllar boyunca örgütün tüm faaliyeti ve anılmaya değer adımları salt bu anılanlardan mı ibaret? Eğer uzun bir tarihsel dönemin açılım özelliğine sahip belli başlı adımlarını anımsatmak gibi bir niyetle hareket ediliyorsa, diğer birçok şey bir yana, koca bir kuşağı

örgüt çizgisinde örgütleyip biçimlendiren o yılların 15 günlük yasal yayın organı bu tabloda neden yok? "*Kürdistan'da Askere Gitmel*!" kampanyası gibi pratik adımlarla da desteklenen Kürt Ulusal Sorununa ilişkin proleter devrimci ilkeli duruş niye anılmıyor? Bunlar örgütün kolektif atılımı ve hazinesi içinde yer almıyorlar mı, yoksa anılmaya değer bulunmuyorlar mı?

Ayrıca, 1996'larda gerçekleştirilen eylemler dahi "*89 Atılımı*" torbası içinde anılıyor da, "*1998-2005 arası neredeydin*" sorusunun üzerinden neden atlanıyor? Zira bizim o kesitteki halimizi karakterize eden, "*başarılardan ve zaferlerden*" ziyade sürtünmeler, sürüklenmeler, başarısızlıklar ve yenilgilerdir, **tasfiyeciliktir**! Bunlar, daha önceki dönemi ('89 Atılımı) sahiplenirken yapıldığı gibi kolaylıkla baştan sona sahiplenilmez -sahiplenilmesinin "*akıl karı*" olmadığı düşünülmüştür! Bu kesitin anlatılmasında daha çok Stalin'in "*Kadrolar Üzerine*" makalesindeki örneğe benzer bir durum tanımı söz konusudur; her şey eksiksiz yapıldı, "*ama*", "*fakat*", "*lakin*", "*ne var ki...*" denilerek gerçeğin o kısmı gözlerden gizlenmeye çalışılır. İstenen sonuçlar elde edilemediyse, bu bizden değil, olsa olsa **nesnel koşulların elverişsizliğin**den -bir de R'den- kaynaklanmıştır!

BİRİNCİ BÖLÜM

YAPISAL ZAAFLARIMIZA GENEL BİR BAKIŞ

"*Neden*" bu durumlara düştük? Üstelik gelişini de önceden görebildiğimiz bir tasfiyecilik anaforuna "*neden*" bu kadar kolay kapıldık ve "*neden*" bu denli dibe vurduk? Tasfiyecilik bizde niye böyle kökleşip kronikleşti? Tarihsel gelişim sürecimiz boyunca daha önce de işlediğimiz benzer hatalar, bu yüzden kaçırdığımız fırsatlar ya da yaşadığımız kimi sorunlar da bir yana, çözümleme ve öngörüleriyle çoğumuza -teorik olarak- bir zirve gibi gözüken, fakat bugün yaşadığımız sonuçları itibariyle gerçekte tam bir kırılmanın ifadesi olan **3. Konferans sürecimizi bile "***neden***" yarım ve eksik bırakıp** mantıki ve zorunlu sonuçlarına götüremedik?[1]

Bütün bu "*neden*"lerin yanıtlarını **en başta ve en fazla kendimizde** aramamız gerekiyor! En üst önderlik kurumundan yönetici organlara, önderlik tarzımızdan kadro yapımıza, devrimciliği algılayışımızdan örgüt kavrayışımıza, çalışma tarzımızdan ölçü, anlayış ve alışkanlıklarımıza, sınıfa ve kitlelere yaklaşımımızdan süreçlerle ilişki kuruşumuza kadar her yönde; diğer yandan, ulaşmak istediğimiz yarınların ışığında sadece yakın geçmişle de sınırlı kalmayarak bütün bir dünümüzle ve tarihimizle cesurca ve kapsamlı bir yüzleşme içine girmemiz, kendimizle kıran kırana bir savaşa tutuşmamız şart! Sadece son yıllarda yaşadıklarımızdan dolayı değil kuruluşunun üzerinden çeyrek asırdan fazla bir süre geçmiş bir örgüt olduğumuz halde hala aşamadığımız, yaramadığımız, bir türlü ötesine geçemediğimiz nokta nedeniyle de bunu artık yapmak zorundayız.

Bunu yaparken, **dönemsel koşullar başta olmak üzere kendi dışımızdaki etken ve gelişmelerin yaşadığımız süreçler üzerindeki**

etkilerine gözlerimizi kuşkusuz kapatamayız. Bu sadece Marksist diyalektik tarihsel materyalist yönteme sadakatin gerektirdiği yöntemsel bir zorunluluk olmakla kalmaz; yaşadığımız süreçlerin temelinde yatan belirleyici nedenlerden 'nesnel' nitelikte olanlarına götürür bizi. Bu konuda nesnel etkenlerin/tarihsel bağlamın üzerinden elbette atlanamaz. Ne var ki, ML literatürde misyonu "*bilinçsiz süreçlerin bilinçli yürütücüsü/savaşçısı*" olarak tanımlanan parti düzleminde konuşuyorsak, partinin rolü ve işlevinden bahsediyorsak, subjektif etkenin nesnellikleri değiştirme gücünden, iddiasından ve misyonundan dem vuruyorsak en berbat kendiliğindenciliğe yol açan "*nesnelcilik*" eğilimiyle de aramızdaki sınırları/çizgileri kalınlaştırmak zorundayız.

TİKB olarak 30 yılı aşkın bir geçmişe sahip olduğumuz halde küçük ve etkisiz bir devrimci muhalefet örgütü olmanın çemberini bir türlü kıramamışız.

Proletarya devrimciliğini esas aldığımızı iddia ettiğimiz halde sınıfımızla bugüne kadar anlamlı ve kalıcı asgari bir bağ dahi kuramamışız.

Proletarya devrimciliği çizgisinde militan bir mücadele anlayışına ve pratiğine sahip olmasıyla, kadrolarının gelişkin devrimci özellikleriyle, mücadelenin en zor dönemlerinde ve cephelerinde dahi başeğmezliğiyle,

Bu bağlamda; 12 Eylül cuntasına karşı militan duruşuyla, işkencede devrimci direnişi genel bir örgüt tavrı düzlemine yükseltmesiyle, işkence tezgahlarında olduğu gibi cuntanın cezaevleri ve mahkemelerinde de dik duruşuyla,

TDH'nin bütününe esin kaynağı olan, onun devrimci tarihsel mirasını geliştirip zenginleştirici katkıların sahibi olduğumuz halde bunları bile koruyup sürdürememişiz.

Anlamlı açılımlar yaptığımız konularda dahi gelişmede sürekliliği sağlayamamışız,

bundan da önce, militan bir proletarya sosyalizmi çizgisinde devrimci komünist bir bütünselliği yakalayamamışız.

12 Eylül koşulları gibi en karanlık dönemlerde dahi başeğmemiş bir örgüt olduğumuz halde, tarihimizde iki kez tasfiyeciliğin utanç verici batağına sürüklenmişiz.

30 yıllık tarihimiz boyunca topu topu 4 konferans yapabilmişiz ve bunların son ikisini ağır kriz süreçleri olarak yaşamışız.

Bunlardan sonuncusunun resmi olarak gündeme gelişinin üzerinden tam 7 yıl geçmiş; dünyada eşine rastlanmamış uzunluk ve çürütücülükteki sürüncemeli bir süreç olarak o en başta bu uzunluğu ile şimdiden "*tarihsel*" bir özellik kazanmış,

Sonuçta bugün dağılmanın eşiğine kadar gelmişiz…

Bu durumda;

En başta bu tabloyu yaratan yapısal ve tarihsel nedenler sorusunun yanıtını büyük bir içtenlikle, ondan da önce komünistlere özgü bir cesaret ve dürüstlükle **nesnel ve doğru** bir biçimde vermek zorunluluğuyla karşı karşıyayız demektir.

Bu soruya verilecek yanıt, sadece geçmişten bugüne kadarki gelişme seyrimizin açıklanması, yani sadece düne dönük, dünle sınırlı bir değerlendirme anlamına gelmekle kalmayacaktır. Bu yanıt; ne kadar hesapsız, ne kadar nesnel, ne kadar isabetli ve ne kadar özümsenmiş olarak ne kadar kolektif bir tarzda verilirse, bu aynı zamanda geleceğimize de ışık tutacaktır. Proletaryanın komünist öncü müfrezesi olma iddiasının hakkını her bakımdan tam anlamıyla verebilecek bir düzlem farklılaşmasının **süreklilik içinde kopuş halkası olarak** o, militan komünist temellerde devrimci bir yeniden doğuşun ilk adımını oluşturacaktır.

Baştaki tayin edici soruyu bu bağlam içerisinde şimdi yeniden sorabiliriz:

TİKB olarak tarihsel gelişim sürecimizin seyrini belirleyen yapısallaşmış temel zaaflarımız nelerdir?

Bu soruya verilen yanıt(lar), ondan da önce konunun ele alınış biçimi, önem ve anlamına yaklaşım dahi, içimizde ortaya çıkan sağcı oportünist aydın eğilimleriyle aramızdaki temel ideolojik farklılık ve ayrım noktalarından biridir.

Entelektüalist sağcı aydın oportünizmi bu soruya yanıt olarak, "*Devrim stratejimizi 1990 başlarında değiştirerek doğrudan sosyalist devrim dememiş olmamızı*" en başa yazmaktadır. Her şeyin merkezine bunu koymakta, andığı diğer zaafların çoğunu bununla ilişkilendirmekte ve bugün çözümü de esas olarak bu temelde bir değişim çerçevesi

içinde aramaktadır.[2]

Doğrudan sosyalist devrim stratejisine geçiş yapmakta geç kalışımızı yaşadığımız bütün olumsuzlukların temeline yerleştiren yaklaşım, önemli bir noktaya parmak basmakla birlikte, bizzat bu strateji değişimini kaçınılmaz bir zorunluluk haline getiren nesnel-tarihsel koşullardaki değişimleri zamanında göremeyişimiz de içinde olmak üzere örgüt olarak hemen her konuda bizi devrimci geçmişimizin dahi gerisine sürükleyen bir bozulma ve tasfiye süreci yaşamamıza neden olan **daha derindeki yapısal hastalıklarımızın ve bunların toplamının ortaya çıkardığı bir sonuç olarak sistem sorunumuz**un kapsamının genişliğini ve derinliğini perdeleyici rolü nedeniyle fazlasıyla tekyanlı, dar ve yanıltıcıdır.

Devrim stratejimizi 1990'ların başında değiştirmemiş olmamız tarihsel bir yanlışımızdır. Bunun mazereti ya da haklı görülebilecek hiçbir açıklaması yoktur ve olamaz. Bu vahim gecikme, sadece teorik bir tutuculuk ve cesaretsizlik örneği olmakla kalmayıp, komünist öncülük anlayışımız ve siyaset yapma tarzımızın temel zayıflık ve yetersizliklerinin de -istenirse- görülmesini sağlayacak çarpıcı bir göstergedir. Salt bu bile, "*teoride atılım*" üzerine abartılı böbürlenmelerimize rağmen, dünyada ve Türkiye'de yaşanan büyük ve sarsıcı değişimleri kavramaktan da önce zamanında görmekten dahi ne kadar uzak bir konumlanışa sahip olduğumuzu gösterir. Onların çalışma koşulları ve gündelik yaşamlarındaki değişmeleri gözlemleyerek dahi yakalayabilme şansımızın olduğu sınıftan ve emekçi kitlelerden ne kadar uzak ve kopuk kaldığımızı gösterir. Kısacası, örgüt olarak politika yapma tarzımızda, onun temel bileşenleri olarak siyasal pratiğimiz ve teori yapma tarzımızdaki çarpıklık ve yetersizlikleri istersek bütün çıplaklığıyla görebileceğimiz bir boy aynasıdır bu konu.

Sağcı aydın oportünizmi, "*bütün sorunlarımızın kaynağı*" olarak geçmiş değerlendirmesinin merkezine yerleştirdiği bu etken dışında, merkezi önderlik sorununun altını çizmekte, bunun arkasından da, sınıfla anlamlı bir buluşma gerçekleştiremeyişimizden kadrosal yapımızdaki bozulmalara, pratikteki etkisizliğimizden tasfiyecilik çukuruna sürüklenişimize kadar gözüne çarpan hemen her eksiklik ve yetersizliği -fakat "*devrimci militanlıktan eser kalmamış olması*" bunlar arasında yoktur- dönüp dolanıp yine "*zamanında SD demeyişimize*" bağlayarak anmaktadır.

Fakat bu tez üzerinde yükselen bir değerlendirme, normal olarak tayin edici farklılıklar doğurması gereken strateji değişikliğini yapmış olsaydık dahi **onu da** kağıt üzerinde kalmaktan neyin kurtaracağı sorusunun yanıtını içermez. Halbuki TİKB olarak bizim geçmiş değerlendirmemizin yanıtını araması gereken asıl sorulardan biri de budur. Bu noktada, teori ve taktikler alanında zamanına göre oldukça ileri, öncü açılımlar yaptığımız halde bunların bile arkasını getiremeyişimizin, çoğunu kağıt üzerinde kalmaktan dahi kurtaramayışımızın, bu anlamda yapısallaşmış temel zaaflarımızdan biri olarak teorimiz ile pratiğimiz arasındaki kopukluğun gözönüne getirilmesi bile, her şeyin temeline yerleştirilen bu tezin yetersizliğini ve çürüklüğünü görmek için yeterlidir.

Kendisine heyecan verecek yeni fantezilerin peşinde koşan ve bu yüzden de gerçeği olgularda aramak yerine somut olgu ve gerçekleri dahi kafasındaki peşin hükümlere uydurmaya çalışan neokoordinasyoncu sağcı aydın oportünizmi, gerçeğin bütününün yerine geçirdiği bu parçayı, tasfiyeciliğe sürüklenişimizde tayin edici bir rol oynamış olan kendi teorisizminin, yorgunluğunun, militan bir mücadeleye yan duruşunun üzerini örtecek bir kılıf olarak kullanma eğilimindedir.

Fakat o burada da durmamaktadır. Tasfiyecilik sürecindeki rolünü kamufle edebilmek amacıyla başta bir "*mazeret teorisi*" olarak sarıldığı bu iddiasını daha da ileri götürüp, TİKB'yi "*tarihi boyunca ara akım olmaktan kurtulamamış bir ara sınıf örgütlenmesi*" olarak nitelemeye yeltenecek kadar küstah bir nihilizmin temeli haline dönüştürmüştür.

Geçmişin toptan inkarını marifet sayan bu nihilizm, "***kopuşta süreklilik***" gibi düpedüz belkemiksizliği teorize eden postmodern bir "yenilenme" anlayışının ürünüdür. "***bugüne kadar ne yapmışsak, bundan sonra tam tersini yapmalıyız!***" sloganını bayraklaştıracak kadar kendinden geçmiş bir inkarcılığın doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Yalnız bu postmodern cıvıklık, sadece nihilist bir tarih okumasıyla da sınırlı değildir. Ürettiği "*kopuşta süreklilik*" temel sloganından da görülebileceği üzere özünde o, inkarcılıkta sınır tanımayan bir **tasfiyecilikte süreklilik** eğilimidir. Bilinçli olarak benimsediği bu karakteristik özelliğiyle o, daha şimdiden, Türkiye solunda kabaran yeni tasfiyecilik dalgasının öncüleri arasına girmeyi başarmıştır.

Bu yeni tasfiyecilik dalgası, işçi sınıfını ve emekçi yığınları kitlesel ölçeklerde harekete geçirip kapitalist sistemin temellerine yönelen militan bir mücadeleye seferber edebilmenin nesnel koşullarındaki göreli fakat gözle görülür ölçüde de bariz değişmelere rağmen devrimci subjektif etkendeki korkunç zayıflık ve yetersizliklerin hala sürmesinin, komünist hareketin ve devrimci örgütlenmelerin çok cılız ve etkisiz olmaktan bir türlü kurtulamayışlarının yarattığı bezginlik ve artık kronikleşmiş bir umutsuzluk zemini üzerinde yükselip güç toplamaktadır. Öyle ki, 1989 sonrasının birinci, 1990 ortalarının ikinci tasfiyecilik dalgaları sırasında çareyi, tam da bugün bizim içimizde boy gösteren inkarcı aydın oportünizminin savunduğu türden bir "*kopuş*" ve "yenilenme" çığırtkanlığıyla hareket ederek geçmişlerinde devrimci olan ne varsa onlarla birlikte ML'i ve militan bir sosyalizm idealini de bordadan aşağı atmakta gören kaşarlanmış tasfiyeciler bile bugün yeni krizler ve açmazlar içindedirler. İnkarcılıkta sınır tanımamak, iddia ettikleri gibi bir "*çözüm*" olamamıştır. Şimdi birbirlerine de düşmüş olarak taşlayacak yeni şeytanlar, hedef tahtasına çakacakları yeni suçlular ve sorumlular, yarın bir gün onlardan da bıkacakları oyalanacak yeni fantezi arayışlarına yönelmişlerdir. Birinci ve ikinci tasfiyecilik dalgasının kaşarlanmış tasfiyecilerinin bugünkü halleri, onları önlerine katıp götüren o ilk iki büyük dalga sırasında da TİKB'nin şimdi ölü bir köpek muamelesi yaptıkları militan ML ideolojisi, devrimci tarihi ve gelenekleri temeli üzerinde yükselen net ve kararlı duruşu sayesinde kayıp gitmelerinin önü alınan küçük burjuva abbas yolcuların ve yorgun devrimciliğin bugünkü frenleri patlamış "*kopuş*" ve "*yenilenme*" yönelimlerini bekleyen akıbetin de habercisidir.

Bu noktada sorun artık, kendisine "*yeni*" ve "*değişik*" görünen her düşüncenin, her modanın, ipe sapa gelmez her uçukluğun kolaylıkla peşine takılabilen küçük burjuva aydın karakterinin maymun iştahlılığı sınırları içinde ele alınabilir olmaktan çıkmıştır. Burada, farklılıkları sadece geçmişin ele alınmasıyla da sınırlı olmayan iki farklı sınıf tavrı, iki farklı dünya görüşü, ondan türeyen iki farklı devrimcilik anlayışı, iki farklı tarih okuması ve nihayet iki farklı gelişim ve yenilenme anlayışı vardır.

Bir tarafta Marksizmin devrimci militan ruhu yanında ona o ruhu kazandıran yöntem olarak tarihsel ve diyalektik materyalist yöntem temelinde olguları ve süreçleri ortaya çıktıkları tarihsel kesitlerle bağlantısı içerisinde, öznel ve nesnel nitelikteki tüm etkenler toplamını

gözönünde bulundurarak değerlendiren eleştirel bir **süreklilik içinde kopuş ilişkisi ve yenilenme anlayışı** vardır; diğer tarafta ise, Marksizmin en temel tezlerine bile sırtını kolaylıkla dönebilecek kadar rahat bir "*kopuş*" çığırtkanlığıyla hareket eden postmodern bir devrimcilik ve "*yenilenme*" anlayışıyla somut tarihsel süreçler ve olgularla dahi keyfine göre oynayan idealist bir şarlatanlık temeli üzerinde geçmişimizin toptan inkarını marifet sayan nihilist teoriler üretecek kadar ileri gitmiş iflah olmaz bir tasfiyeci yönelim vardır.

Geçmişin değerlendirilmesi konusunda bu sağcı aydın oportünizmiyle aramızdaki ikinci temel ayrım noktası, özellikle de '98 sonrası sürüklendiğimiz utanç verici tasfiyecilik sürecini büyük ölçüde emperyalist sistemin 1980 sonrasında geçirdiği neoliberal dönüşümü zamanında görüp bütünlüklü olarak çözümleyememiş olmamıza bağlayan "*nesnelleştirici*" yaklaşımdır.

Onun buna ihtiyacı vardır, çünkü o utanç verici tasfiyecilik sürecinin o denli utanç verici boyutlarda yaşanmasında anlayış ve pratik olarak bireysel sorumluluklarının payı büyüktür. Devrimciliğin en temel değerlerine ve reflekslerine dahi yabancılaşmış bir kavga kaçkınlığı, etraflarına da yılgınlık ve moral bozukluğu yayan görünümlerini olsun terketmelerini sağlayabilmek için bile yıllarca çaba harcamayı gerektirecek boyutlara varmış bir mecalsizlik, öte yandan örgütün göz göre göre tasfiyeciliğe sürüklenişini de o bataktan çıkarılması yönündeki çabaları da akılalmaz bir rahatlık ve vurdumduymazlıkla yıllarca seyreden bir sorumsuzluk vb. bugün elbette mazeret arayışlarına çıkacaktır. Süreçlerin böyle yaşanmasındaki paylarını unutturup suçlarının üzerini örtebilmek için bunlar elbirliğiyle elbette kendi dışlarında suçlular ve sorumlular arayacaklardır.

Emperyalist burjuvazinin, kapitalizmin 1970 ortalarında tekrar patlak veren yapısal devrevi krizlerinden birini bir kez daha öteleyebilecek çözüm arayışları sırasında ortaya çıkan, 1980'ler sonrasında yöneldiği neoliberal yeniden yapılanma sürecini, kapitalizmin tarihsel bakımdan ömrünü çoktan doldurmuş bir sistem olduğu gerçeğini dahi unutacak kadar **sermayeye üstünlük ve avantaj sağlayan yönlerinden okuyan** Bernsteincı bir "*Büyük Dönüşüm okuması*", bu anlamda onun için biçilmiş kaftandır. Temelinde Friedmancı maliye politikalarının yattığı ve zaten en asalak ve gözüdönmüş sermaye türü olarak para sermayenin dünya çapındaki hareket serbestisinin önündeki sınırlı engellerin de kaldırılmasını öncelikli amaç olarak gözeten bir burjuva

ekonomi politikasını, "*üretim alanından başlayarak gelişen, sanayi devriminden sonraki en büyük devrim*" olarak niteleyecek kadar kendinden geçen, zaten işin başında "*esas olan kriz öğeleri değil, üretici güçlerdeki gelişmedir*" önkabulüyle yola koyulup sonunda da "*emperyalist burjuvazinin proletaryaya karşı sağladığı bu üstünlük, dolayısıyla sistemdeki istikrar daha en az 25-30 yıl sürer*" stratejik sonucunu çıkaran bir "*Büyük Dönüşüm çözümlemesi*"nden daha uygun bir "*mazeret teorisi*" ne olabilir? Kavga kaçaklığını özenti bir "entelektüalizm" merakının arkasına saklamaya çalışan sağcı aydın oportünizmi ile "*eksen*" olarak kabul ettiği bu Bernsteincı neoliberalizm çözümlemesi arasındaki 'tencere-kapak' ilişkisini, 2000 tasfiyeciliğinin başta gelen sorumlusu çok veciz bir ifadeyle dile getirmiştir zaten: "*Büyük Dönüşüm çözümlemesini gördükten sonra kişisel hikayemi farklı bir gözle okumaya başladım!..*"

Bize göre ise;

TİKB olarak yapısallaşmış tarihsel zaaflarımızın **en başında**, proleter devrimci içerik ve temellerde bir iktidar bilinci ve iddiasından uzaklığımız gelir.

Bu "*iktidarsızlık*", bize TİKB öncesi grup döneminden kalan olumsuz bir mirastır. Bu anlamda köklüdür, derindir, kısacası "mayamızda" vardır.

Tarihimiz boyunca nitelikli bir devrimci muhalefet örgütü olmanın ötesine bu yüzden geçememişizdir. Bütün düşünsel, ruhsal, kadrosal ve örgütsel şekillenişimize bu "***iktidarsız devrimcilik***" damgasını vurmuştur.

Tarihimizin özellikle iki kesitinde (1979'daki kuruluşumuzu izleyen 1979-'85 dönemi ile '89-'94 arası), bu darlığı parçalama doğrultusunda anlamlı devrimci hamlelerimiz olsa da ondan köklü ve kalıcı bir tarzda kopmayı başaramamışızdır.

En başa yazılması/temele yerleştirilmesi gereken bu iddiasızlık ve siliklik, kendimizden kaynaklanan bütün zaaflarımızın, hastalıklı tutum ve alışkanlıklarımızın kaynağı durumundadır.

"*Teoride büyük atılımlar yaptığımızı"* iddia ettiğimiz yıllarda bile yeni bir program inşasından uzak duruşumuz yani yıllarca "*programsız bir devrimcilik*" yapışımız;

Bolşevik ilke ve kurallara dayalı gelişkin bir örgütsel yapılanma ve

işleyiş yerine Kongre ve Konferansların zamanıyla bile keyfine göre oynayabilen pederşahi bir yönetim tarzının cirit atabildiği çevreciliği aşamamış "*örgütlü gibi görünen örgütsüzlüğümüz*";

"*Öncüsü*" olduğunu iddia ettiğimizsınıfımızdan ve emekçi yığınlardan bu denli uzak ve kopuk oluşumuz;

Politika yapma biçimi ve çalışma tarzı olarak devrimci kitle çizgisine korkunç yabancılığımız;

Ve nihayet tasfiyeci oportünizm tarafından yapısal zaaflarımızı "*nesnelleştirme*" bahanesi olarak kullanılan mücadelenin koşullarındaki gözle görülür büyüklük ve sarsıcılıktaki değişimleri dahi yıllarca ıskalayacak ölçüde hayattan kopukluğumuz başta gelmek üzere diğer hangi öznel zaaf ve zayıflığımız ele alınacak olursa, devrimci iktidar bilinci ve iddiasındaki zayıflık, buna uzak hatta yabancı bir devrimcilik ve öncülük anlayışının sınırlandırıcı etki ve sonuçları kendisini orada mutlaka bir biçimde gösterir.

Bu nedenle **o, bütün öznel zaaf ve zayıflıklarımızın "*anası*" durumundadır**. Bu ilişki temelinde diğerleri de, devrimci iktidar bilincindeki bu zayıflığı besleyip derinleştirici bir rol oynamış, onun bu denli kronikleşip taşlaşması üzerinde etkili olmuşlardır.

Aralarındaki **bu iç bağıntılılık ilişkisi unutulmamak kaydıyla** anılması gereken tayin edici nitelikteki diğer başlıca öznel zaaf ve zayıflıklarımızı şu başlıklar altında toplayabiliriz:

- **Programsız devrimcilik**, (Zamanına göre ileri bir adım olmakla birlikte miadını çoktan doldurmuş olan '79 Platformu'ndan bu yana bu örgütün bütünlüklü resmi bir programı yoktur. Halbuki yazılı bir tüzük ile birlikte program, ciddi bir devrimci örgüt olmanın asgari iki temel koşulundan başta gelenidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle ele avuca gelir kalıcı örgütlü bağlara sahip olma koşuluyla birlikte bunlar partileşebilmenin de yerine getirilmesi gereken asgari üç temel koşulunu oluştururlar. Engels'in tanımıyla, partinin kimliği ve tarihsel amaçlarının yığınlar tarafından görülebilmesini sağlayan "*göndere çekilmiş bir bayrak*" işlevine sahip olan program, bu noktada da diğer ikisinden önce gelir ve onların da temelidir. Dolayısıyla yıllarca resmi bir programa dahi sahip olmayan, dahası böyle bir yönelimi de olmayan bir devrimcilik anlayışı,

sınıfla ve emekçi yığınlarla kitlesel ölçeklerde buluşma, onları peşinden sürükleme, kısacası partiyi ve devrimi örgütleme diye bir iddiadan da fiilen uzaklık anlamına gelir.)

- İlke ve kurallara dayalı, işleyen devrimci bir sistem yerine, MK içinde ve merkezi yönetici organların birbirleriyle olan ilişkilerinde dahi ahbapçavuş çevrelerine ya da mezheplere özgü bir keyfilik ve sistemsizliğin kol gezdiği **"*örgütlü gibi görünen*" örgütsüz devrimcilik**
- **Merkezi önderlik sorunu** (Saydığımız ve sayacağımız diğer bütün öznel zaaf ve zayıflıkların o boyutlar ve derinlikte yaşanmasında **tayin edici bir konuma, özel bir role ve etkiye** sahiptir. Bu özgünlüğüyle diğerlerinden ayrılır. Devrimci iktidar bilincindeki zayıflığın en başta önderlikte kristalize olduğu ve bütün örgüte de oradan yayıldığı gerçeği dikkate alınacak olursa, **"*bütün nedenlerin anası*"** kategorisi içine alınıp başa yazılmayı hakeder)
- **Kadrolar sorunu** (İmam-cemaat ilişkisi diyalektiği bağlamında hem iktidarsız devrimcilik anlayışının ve önderlik sorununun yarattığı bir sonuç özelliğine sahiptir hem de başta bu tarz bir önderliğin ve örgütlü gibi görünen örgütsüzlüğün/kuralsız ve keyfi çevreci ilişkiler sistematiğinin kuruluş öncesinden de başlayarak bugüne kadar sürebilmesinin tayin edici nedenlerinden biri olarak ikili bir karaktere sahiptir.

Bu anlamda, her kriz sürecinde karşılaşıldığı üzere, tasfiyecilik ve onun arkasından yaşanan son dağılma sürecinde de böyle bir yakınmaya hiç hakkı olmayan, hatta bir yönüyle bu sistemin üreticisi konumundaki eski kadroların dahi "*mazlum*" ve "*mağdur*" görünümüne bürünerek gündemleştirdikleri kadrosal gelişimi sağlamaktaki tarihsel başarısızlığımızın, kadrolarımızın özneleşmesindeki zayıflığın irdelenmesi sırasında kadrolar sorununun bu ikili yönü birlikte dikkate alınmak zorundadır.)

- **Devrimci komünist bir bütünlükten uzaklık** (Belirli zamanlarda, belirli yön ve parçalarda gelişkinlikte sınırlılık anlamına gelen bu zaafiyet, kendisini en başta örgütsel faaliyetin yürütülüş biçiminde gösterir. TİKB olarak faaliyetimiz genellikle belirli dönemlerde, belirli yön ve alanlara yüklenme çizgisinde seyretmiştir. Buna karşın, militan komünist bir

çizgide bütünsel bir devrimci öncülük misyonu ve anlayışı açısından yerine getirilmesi gereken başka birçok görevi ve tarihsel sorumluluğu bu arada fazlasıyla ihmal etmişizdir. Örgütün toplam performansını olduğu gibi o kesitte gelişme kaydettiğimiz alan ve konularda bile bunların arkasının gelmesini de engelleyen bir dengesizlik yaratan bu durum, sık sık tehlikeli ve kırılgan bir tekyanlılık boyutlarına varmıştır. Devrimci iktidar bilinci ve iddiasından uzaklığın kendisini en bariz ve dolaysız olarak gösterdiği tarihsel zaaflarımızdan birisidir. Örgütün 12 Eylül faşizmi karşısında gurur verici tarihsel duruşunun da temelini oluşturan kuruluş sonrası ile 1991-1994 arası atılım dönemleri bunun istisnasını oluştururlar. Her iki dönemi de diğerlerinden farklı kılan özellik, örgütsel faaliyetin tek bir cephe ya da yönelimle sınırlanmayıp sınıf mücadelesinin her cephesini kapsayan bir bütünlük temelinde örülüp yürütülmesidir. Teori, politika ve taktikler, örgütlenme ve pratik alanlarında herbiri birbirini tamamlayıp güçlendiren yönelim ve açılımların gündeme getirilip uygulanmasıdır. Bu faaliyet ve yönelim bütünlüğü, örgütün faaliyet alanlarını genişletip etkinliğini artırmakla kalmamış kadrosal gelişimden araç ve yöntem zenginliğine kadar bir dizi konuda örgütü geliştirici bir rol oynamıştır. Buna karşın örgüt militan bir komünist devrimci bütünlük düşüncesinden göreli olarak ne zaman daha fazla uzaklaşıp kopmaya başlamışsa, örgütsel düzeyde olduğu gibi kadrolar düzeyinde de gelişmenin durması ve sonra da gerileme arkasından gelmiştir.)

- **Gelişmede süreklilik sağlayamama/devrimci bir süreklilikten uzaklık sorunu** (Yaratılan değer ve geleneklerin dahi arkasının getirilemeyişi, kadrosal ve örgütsel gelişmede tıkanıklıklara yol açan tutuculuğun, gelişmenin durması ve düşünce donmasının, devrimci idealizmin yitirilmesi ve bürokratlaşmanın da temel nedenlerinden biridir. Geçici ve göreli olanla yetinme başta olmak üzere ölçü kayması, ufuk daralması, ütopya kaybı ve nihayet özellikle kriz dönemlerinde dar grup ilişkilerinin sınırları içerisinde göreli hatta çoğu kez abartılmış hayali üstünlüklere dayalı olarak kendi dışında suçlu ve sorumlu arayışına dönüşen küçük burjuva rekabet ve kıyaslamacılık- bu soluksuzluk ve enerji zayıflamasının besleyip büyüttüğü başlıca sonuçlardır.)

"*TİKB olarak neden bu haldeyiz?*" sorusunun yanıtı, bu sonucu doğuran tayin edici nedenler olarak öncelikle **bunların toplamında aranmalıdır**. Bunlar ortada dururken bunların dışında, bunlardan önce, hatta birbirlerini besleyip büyüten karşılıklı bağımlılık ilişkisinden kopartılmış biçimde bunlardan biri ya da bazılarına dayalı bir geçmiş değerlendirmesi, belirli bir gerçeklik ve geçerlilik taşıdığı durumlarda dahi eksik ve yetersiz kalmaktan kurtulamaz.

Buna karşın bu tayin edici nedenler bütünlüğü de, bugünlere gelişimiz üzerinde etkili olan yapısallaşmış bütün zaaflarımızı içermez. İkinci bir kategori olarak bunlarla birlikte anılması gereken daha başka zaaflar vardır. Bu kategoriyi oluşturan etkenlerin ortak özelliği şudur: Devrimci iktidar bilinci ve iddiasından uzaklık başta olmak üzere önceleri ana kategoriyi oluşturan yukardaki etkenler bütünlüğünün toplamından doğan "*sonuçlar*" olarak ortaya çıkmışlar fakat süreç içinde kalıcılaşıp bağımsız birer etkene dönüşerek "*neden*" haline gelmişlerdir.

TİKB'nin bu kapsamda mutlaka anılması gereken başlıca zaafları şunlardır:

TEORİ-PRATİK KOPUKLUĞU: '90'lı yılların ortalarından itibaren devrimci kamuoyunda dahi TİKB algısının en öne çıkan yönünü oluşturur. Örgütün söylem düzeyinde formüle ettiği en iddialı tez ve görüşler, politika ve taktikler bile çoğunlukla kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamamıştır. EKK ve AFKM politikaları gibi stratejik politikaların pratiğe taşınma biçim ve düzeyleri, daha doğrusu teori ayrı bir telden çalarken aynı konulardaki pratiğin tamamen farklı bir çizgide şekillenişleri bu kopukluğun başlangıç noktaları olarak da çarpıcı örneklerdir. '90'ların sonlarına doğru bu kopukluk artık uçurumlaşmıştır. "*Ufku kapitalizmin kendisinden de çok işbaşındaki hükümetlere karşı muhalefetle sınırlı, belirli biçimler içine sıkışıp kalmış dar bir siyasal devrimcilik anlayışının artık ömrünü doldurduğu, bu anlamda bir dönemin kapandığı*" temel tespitini dile getiren ve TDH'yi yeni bir tasfiyecilik dalgasının beklediği uyarısını yapan 3. Konferans Sonuç Bildirgesi'nin hemen arkasından, başkalarından çok daha düşkün bir tasfiyecilik batağına sürüklenilmesi bu konuda fazla yorum gerektirmeyecek kadar çarpıcı bir göstergedir.

Örgütün teorisi ile pratiği arasındaki kopukluğun bu denli derinleşip büyümesi, sağcı entelektüalizmin iddia ettiği gibi, teoride bir "*atılım*" yaşanırken kadroların -dolayısıyla pratiğin- buna ayak

uyduramamasından kaynaklanan bir sonuç değildir. Bu tam da sorunu doğuran nedenlerin başında gelen devrimci bütünlükten yoksun bir önderlik anlayışı ile bireysel bir "*yazı yazma*" faaliyeti derekesine indirgediği "*teori*"yi devrimci pratikten ve örgütten kopuk akademik bir faaliyet olarak gören teorisiciliğin sağcı aydın karakterini yansıtır. Örgütün pratiği yerlerde sürüklenirken teoride devrimci bir atılım mümkün müdür; öte yandan komünist olduğunu iddia eden bir örgütte böyle büyük bir çelişkinin doğmasına nasıl izin verilir, bu denli büyük bir kopuşa neden ve nasıl bu kadar kayıtsız kalınır sorularının yanıtlarını veremez bu mazeret teorisi.

Kaldı ki, iddia edildiği gibi bir teorik atılım da söz konusu değildir o yıllar ve sonrası itibariyle. Üstelik bu iddia, her konuda olduğu gibi bu konuda da örgütün kolektif faaliyet ve üretimini değil, kendisini herkesin ve her şeyin üstünde gören bir bireyin salt kendi yazılarını kastederek ileri sürdüğü altı iyice boş bir böbürlenmedir. Örgütün göz göre göre tasfiyeciliğe sürüklenişini ya da 12 Eylül sonrası güç bela yetişen bir devrimciler kuşağını biçmek üzerine kurulu F tipi saldırısı gibi bir saldırının bağıra bağıra gelişini dahi umursamayan bir kayıtsızlıkla yürütülen "*bireysel bir yazı yazma*" faaliyeti derekesine düşürülmüş o sözde "*teorik atılım*" iddiasının 1999-2005 arasında ortaya koyduğu ürün sayısı topu topu 4'tür. Bunlardan 2002 sonrası -o da MÖK'ün zorlamalarıyla- kaleme alınan 3 tanesi kısa dergi yazılarıdır. İlkini oluşturan "*Belirsizlik Felsefesi*" yazısı için ise örgütün 3. Konferans sonrası **tek** merkezi faaliyet konusu ve aracı haline getirilmiş olan yasal derginin çıkışı dahi tam bir yıl bekletilmiştir. Kısacası, "*teoride atılım*" iddiası, somut gerçekle ilgisiz bir palavra olmasının yanında hayattan ve örgütten kopuk bir yazı yazma faaliyeti derekesine indirgenen bir "*teori*" anlayışının partidışı küçük burjuva aydın karakterini ele veren ahmakça bir böbürlenmeden başka bir şey değildir.

TEORİ İLE İLİŞKİMİZ-TEORİ ÜRETME TARZIMIZ: TİKB'nin teori olan ilişkisi tarihi boyunca hep sorunlu olmuştur. Öncesi de dahil kuruluş yıllarında bu ilişkide teorik gerilik ve teorik sorunlara uzaklık baskın ve belirleyicidir. Teori ve politikaların üretimi MK içinde dahi birkaç kadronun işi olarak görülmüş ve uzun yıllar da onlara dayalı olarak yürümüştür. Teorik gerilik ve teorik sorunlara uzaklık önderlik düzeyinde dahi o boyutlardadır ki, 1990'lara gelene kadar MK içinde yeni bir politika ya da teorik açılım ortaya koyan tek bir yazı dahi kaleme almamış üyelerin sayısı, o yıllar boyunca çıkarılan

örgüt yayınlarında yer alanlar dışında tüm iç yazı ve genelgeleri de kaleme alan -aralarında İsmail CÜNEYT ve Sezai EKİNCİ yoldaşların da bulunduğu- üyelerin sayısından daha fazladır. Parçayla sınırlı bu önderlik anlayışı, ilgi ve faaliyet alanları arasındaki bu korkunç kopukluk, MK'nın faaliyetleri ve işleyişinde de fiili bir federalizme yol açıp onu beslemiştir zaten.

'90'lı yılların ilk yarısı, bu yönden de ileriye doğru gözle görülür farklılıkların yaşandığı bir kesittir. TİKB'nin devrimci kamuoyunda dahi sınırlı bazı yönleriyle tanınan küçük ve dar bir muhalefet örgütü olmaktan artık çıkarılması stratejik hedefini örgütün önüne koyan '91'deki 2. Konferans'ın ardından, proletarya devrimciliği çizgisinde militan siyasal bir odak olarak sınıf mücadelesinin her cephesinde iddia sahibi bir örgüt olma yönelimine girilmesi, hem önderlik hem de kadrolar düzeyinde bu alanda da gelişmeyi zorlayan bir etken oldu. Bu dönem, örgütün, özellikle de taktik önderlik alanında öne çıkıp sık sık başkalarını da peşinden sürükleyen yetkin bir düzey yakalamasıyla karakterize olur. Teorik-siyasal yönlerdeki gelişmenin, göreli de olsa sadece önderlik ve belli bazı kadrolarla sınırlı kalmayan daha genel/kolektif bir gelişme çizgisinde yaşanması bu kesiti farklı kılan ikinci karakteristik özelliktir. O dönemde hayata geçirilen Parti Okulları gibi uygulamaların yanı sıra örgütün bir bütün olarak devrimci bir siyasal canlılık ve aktivite içinde olması, EKK ya da Kürt sorunu gibi konularda stratejik politikaların gündemleştirilmesi, faaliyetlerin kapsam ve alansal olarak genişliği ve bütünselliği bu yöndeki gelişmeyi zorlayıcı etkenler olmuşlardır.

'90'ların ikinci yarısından itibaren ise bu alanda da işler çığrından çıktı. Teoriyi olduğu kadar teorinin üretimini de pratikten olduğu kadar örgütün içinde bulunduğu durumdan ve sınıf mücadelesinin diğer bütün acil sorumluluklarından kopartarak ele alan sağcı bir teorisicilik eğilimi, 3. Konferans'ın hemen ardından başlayarak örgütü teslim aldı. İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin diplerde seyrettiği, Kürt ulusal hareketinin tarihsel bir kırılmaya uğramasıyla birlikte TDH saflarında da yeni bir tasfiyeci sağ dalganın kabardığı dönemin nesnel koşulları onun önünü açıp işini kolaylaştırdı.

1970'lerin sonunda "*Türkiye'nin Ne Yapmalı'sı yazılıp parti teorisi ortaya konulmadan neyin pratiğini yapacağız"* temel teziyle ortaya çıkan mücadele kaçkını Koordinasyonculuk'u 25 yıl sonra aynen hortlatıp*, "Dünyadaki ve Türkiye'deki büyük dönüşüm çözümlenmediği*

sürece her türlü siyasal pratik faaliyet sonuçsuz kalmaya mahkumdur; parçayla sınırlı, nafile çabalar olmaktan kurtulamaz" tezini üreten Neokoordinasyoncu bu sağcı teorisicilik eğiliminin karakteristik özellikleri şunlardır:

a) Teoriyi pratikten koparmakla kalmaz, Marksizmi devrimci kılan temel yaklaşımın tam tersine, ona öncelik vererek her şeyin üzerine çıkarır. Küçük burjuva aydın karakterini yansıtan bu özelliğiyle o, kavga kaçaklığını meşrulaştırıp kalıcılaştırıcı bir öze ve işleve sahiptir. Zaten onu kimlerin hararetle benimseyip "*özel bir farklılık ve üstünlük göstergesi*" olarak pazarlamaya çalıştıklarına bakmak bile, bu "*teori*" anlayışının çürümüş sağcı aydın karakterini görmemizi kolaylaştırır.

b) Sınıfsız komünist toplum tarihsel amacı doğrultusunda militan proleter devrimci bir çizgide yürütülen pratikten koparmakla hayat damarını kestiği teoriyi ve teorik faaliyeti, kendi içinde ikinci bir kırılmaya daha uğratarak bireysel bir "*yazı yazma*" faaliyeti derekesine indirger. Bu kırılma içinde kırılma, biri o çok "*önemsenen*" teori alanında, diğeri örgüt anlayışı ve işlerliği açısından iki önemli sonucu beraberinde getirir:

- Militan komünist çizgide bir pratiğe yol gösterme amacını taşıyıp ondan beslenmeyen bir teorik üretim, en iyi durumda bile hayatın hep gerisinden gelen "*kuyrukçu*" bir konumdan kurtulamaz; hem ürettiği teori itibariyle hem de teori alanında oynadığı rol yönünden, geleceği mayalandıran dip akıntılarını yakalayabilecek duyargalarını baştan kendi elleriyle kestiği için gelmekte olanı/yaklaşanı zamanında görerek gündemleştirip çözümleyen öncü bir rolün sahibi olamaz. "*Hayat ağacının sonsuz yeşilliğine*" uzaklığı ölçüsünde de kurudur, cansızdır, mattır, en önemlisi ruhsuzdur.
- Teori üretimini kabuğuna çekilmiş bireylerin "*yazı yazma*" faaliyetine indirgeyen küçük burjuva aydın kafası, özünde ideolojik bir tutum sorunu olan parti örgütlenmesi ve işlerliği konularında da karakterine uygun bir seçkincilik üretir; bürokratizm ve ayrıcalık peşinde koşmak başta olmak üzere parti içinde her türlü hastalıklı tutum ve anlayış için uygun bir zemin hazırlar. Kolektif bir organizma olarak parti içinde birbirlerini bütünleyip tamamlayan ve herbiri ancak bu bütünlük ilişkisi içinde devrimci bir anlam ve değer taşıyan farklı emek

türleri arasında keskin bir hiyerarşik basamaklandırma ilişkisi kurmakla kalmaz; bu hiyerarşik merdivenin en üst basamağına/baş köşesine oturttuğu "*teorisyenler*"in, "*hizip kurma özgürlüğü*" de dahil partide her şeye haklarının olduğunu iddia edebilecek kadar pervasız bir seçkinci örgüt anlayışını savunabilir. Öte yandan, parti içinde teori ve politikaların üretim mekanizmalarının kolektivize edilmesi gibi bir yaklaşım ve çabaya yapısı gereği daha baştan uzak ve kapalıdır. Bu kafaya göre, "*yazarlar yazar, okuyucular da -kadrolar ve diğer örgüt güçleri- okurlar*"!!! Parti içi üretim ilişkileri ve hiyerarşik düzen açısından bu seçkinci teorisizm, "*teorisyenlerle-pratisyenler*", "*politikaları üretenlerle-onları uygulamakla yükümlü olanlar*" vb. temelindeki işbölümü ilişkilerinin fiilen sürgit devamından yana bir burjuva anlayış ve tutuma karşılık gelir.

c) Bu sağcı elitizm, önce "*her şey*" haline getirdiği sonra da "*yazı yazma*" faaliyeti derekesine indirgediği teorik üretimi, pratikten olduğu gibi örgütten, her tarihsel evrede onun (ve sınıf hareketinin) içinde bulunduğu somut durum ve ihtiyaçlar bütünlüğünden de kopartarak yürütülen bir faaliyet olarak görür. Bu özelliğiyle (de) örgüt dışılaşmış keyfi bir karaktere sahiptir. Bu keyfilik, adeta her şey haline getirdiği teorik faaliyet ve yönelimleri sırasında da kendini gösterir. Yöneldiği konuların seçiminden neyi ne zaman yapacağına dair her konuda, komünizm tarihsel amacı ışığında örgütün ve sınıf hareketinin o tarihsel kesitteki ihtiyaçlarını esas alan kolektif stratejik bir plana ve örgüt disiplinine göre değil keyfine göre hareket eder. İstediğini yazar, istediği zaman yazar. Ötesini umursamaz.

d) Bütün bunların temelinde, devrimci öncü sorumluluklarının, Leninist bir sosyal devrimcilik anlayışı temelinde bütünsel ve somut kavranışından uzaklık yatar. Soyut bir "*teori ve teorik faaliyetin önemi*" savunuculuğunu maske olarak kullanıp tek başına mutlaklaştırdığı "*teorik görev ve öncelikleri*" diğerlerinin karşısına diker, onları fiilen boşvermenin bahanesi haline getirir.

ML temellerde devrimci bir bütünlüğün yerine belirli yönlerdeki bazı sorumlulukları geçiren bu parça yaklaşım, örgüte önderlik, örgüt içindeki öncü sorumlulukların ele alınışı sırasında da kendisini gösterir. Onun ne "*teorik*" yönelimleri örgütün tarihsel amaçları doğrultusunda kolektif olarak belirlenmiş stratejik bir plana dayanır ne de örgütün

içinde bulunduğu durumu ve ihtiyaçlar bütünlüğünü dikkate alır. Her iki yönde de korkunç bir keyfilik ve vurdumduymazlıkla hareket eder.

Örneğin, bu örgüt yıllardır bir programdan yoksundur ama o bunu yıllarca dert bile etmez. Örgüt bölünmenin eşiğine kadar gelmişken bu kafa, "*Bırakın yazılarımı yazabileyim*" diyebilir. Ya da örgüt boylu boyunca batırıldığı utanç verici bir tasfiyeciliğin batağından çıkartılmaya çalışılırken, bu çabalara imkanları ölçüsünde omuz verip destek olmak şurada dursun, o hala kadrolara, "*beyni görüntüleme tekniklerindeki gelişmelerin diyalektik açıdan önemi*" üzerine vaazlar verir. Örgütü tek merkezi faaliyet konusu haline gelen teorik yayına, o yayını da kendi içinde yazılara bağımlı hale getirmek de vardır bu sağcı teorisizmin marifetleri içinde; tasfiyeciliğin gemi azıya aldığı bir dönemde (2002) gerekçeleriyle ortaya konulmuş stratejik bir toparlanma ve güç toplama planının araçlarından biri olarak belirlenmiş yayın tipini eldeki yazıların türüne göre değiştirmek gibi bir darbecilik de. Bu zihniyet, Konferans süreci gibi bir süreci bile "*iki yazının yazılması süreci*" haline getirerek yozlaştırmakta da hiçbir sakınca görmez; sonra da örgütü, yönetici organları ve delegeleri "*yazıyorum*" diyerek yıllarca oyaladığı yazı konusunu kendi kafasına göre değiştirerek aldatmaktan utanmaz.

e) Teoriyi devrimci pratikten ve örgütten kopuk bir yazı yazma faaliyeti derekesine indirgeyen sağcı teorisizmin "*teori*" ya da "teorik olan" algısı da küçük burjuva aydın karakterine uygundur. Ona göre "*derin teori*" ya da teorik bir görüşün derinliğini tayin eden ölçüt, belirli bir gerçekliğin çözümlenmesinden çıkarsanan stratejik sonuçların ve tezlerin doğruluk ve isabet derecesiyle yeni ve özgün olanı yakalayıp yansıtma becerisi, bu anlamda nasıl bir pratiğe ne kadar yol gösterici olabileceği ölçütü değildir. Devrimci pratik diye bir derdi olmadığı gibi, benimsediği görüş ve düşünceleri pratiğe taşımak diye de bir derdi olmadığından onun için öncelikli ve esas olan, karşılaştığı fikrin **kendisine** "*yeni*" olarak görünüp görünmemesi yanında yine **kendisine** "*heyecan verip vermemesi*" gibi ölçütlerdir. Onun ölçüleri dahi bu denli subjektif-kişisel ölçütlerdir.

Akademik dünyaya özgü bir alışkanlıkla o ikinci olarak hacme (sayfa ve satır sayısına) bakar. Basit bir fikrin bıktırıcı tekrarlara dayalı olarak sayfalarca sündürülmüş olması ona "*derin teori*" ya da "*teorik derinlik*" olarak görünür. Buna karşın bazen meselenin canalıcı noktasına parmak basan kısa bir tez şeklinde ya da "*sıradan*" taktik bir politika görünümünde ortaya konulan fikirlerin teorik arka planı önüne hazırlop

sunulmadığı, kendisi de bunu görebilecek halde ve birikimde olmadığı için ona "*basit*" ve "*harcıalem*" gelir.

Onun bu merakını ürettiği "*teorilerden*" de görebilirsiniz. Örneğin kadın sorunu gibi temel bir konuda size haftalar boyunca bilgi-veri aktarır, hangi ülkede hangi kadın hareketinin kadınlar arasında nasıl bir çalışma yürüttüğü vb. konularında adeta bir doktora çalışması okuyormuşcasına bilgi sahibi olursunuz. Ama o alıntılar yığınağını ve laf salatalarını çıkardığınız zaman, kadınlar arasında bugün hangi stratejik ve taktik politikalar demeti temelinde nasıl bir faaliyet yürütülmesi gerekir; bu faaliyetin yöntem ve araçları, örgütlenme biçimleri, ayırdedici çizgileri neler olmalıdır, sınıfın örgütlenmesinin de temel bileşenlerinden biri olarak günümüzde komünist bir kadın çalışmasının stratejik ve dönemsel hedef ve yönelimleri ne olmalıdır konularında, yani teorinin pratiğe dönük yüzüne ilişkin olarak yol gösterici **tek bir somut öneri** dahi bulamazsınız. Çünkü böyle bir amacı ve derdi yoktur o tarz bir "*teori*"nin!..

Sonuç olarak, teoriye yönelim ve teorinin üretim tarzı konularında TİKB'nin geleceği, geçmişin gerilik ve kayıtsızlıklarından olduğu kadar onu pratikten kaçmanın da bahanesi haline getirerek bireysel bir "*yazı yazma*" faaliyeti derekesine indirgeyen sağcı entelektüalizmden de aynı ölçüde uzak bir çizgide şekillenmek zorundadır.

SINIFTAN ve KİTLELERDEN KOPUKLUK: "*TİKB'nin en utanç verici tarihsel başarısızlığı hangi konudadır*" diye bir soru sorulacak olsa, bunun tereddütsüz yanıtı, "*işçi sınıfı ile kurabildiği ilişkilerin yetersizliği ve süreklilikten yoksunluğu*" olur.

"*Proletaryaya devrimci öncülük*" iddiasına sahip 30 yıllık komünist bir örgütün bugün sınıf içinde doğru dürüst tek bir mevzisi dahi yoktur. Herhangi bir sektörde, sendikada, sanayi havzasında, OSB'de, hatta tekil bir fabrikada etkili bir mevziye sahip olmak şurada dursun; tersanelerde yürütülmeye çalışılan cılız bir faaliyet dışında sınıfla neredeyse ilişkisi bile kalmamıştır. Eskiden en azından sınıfın hareketlendiği durum ve kesitlerde göreli bir hareketlenme sergilenirdi, şimdilerde artık o refleksler de körelmiştir. Son yılların grev, direniş, hatta fabrika işgali girişimlerinin çoğu resmen seyredilmiştir. Telekom grevi gibi son yılların nadir kitlesel grevlerinden birini "*ziyarete gitmek*" dahi ancak grevin 38. günü akıllara gelebilmiştir. İçeriğindeki sağcı çıkarsamalardan da vazgeçtik, yıllardan beri burjuvaziye karşı

örgütlenme ve mücadele silahı olarak değil sadece örgüt içinde birbirimize karşı böbürlenme ve üstünlük taslama aracı olarak kullanılan KİB üzerine o kadar yaygara yapılırken, IBM ya da ATV-Sabah işçilerinin inatçı direnişleri aynı şekilde uzaktan izlenmiştir. Zaten sınıf çalışması adına yapılanlar, daha çok konuya duyarlı kadroların bireysel çaba ve emeklerine dayalı sistemsiz ve dağınık çırpınmalardır. Çünkü, Kurultay'dan bu yana örgütün sınıf içindeki çalışmalarına yol gösterecek merkezi stratejik bir planı, buna dayalı bir örgütlenme politikası, merkezi pratik yönetim ve yönlendirme yoktur. Daha da vahimi, işçi sınıfıyla ilişki kurma konusunda süreklilik kazanmış ısrarlı bir yönelimin de artık bütünüyle ortadan kalkmış olmasıdır. Bu örgüt, tarihinin hiçbir döneminde sınftan bu kadar uzaklaşıp ona bu denli yabancılaşmamıştı.

Zaten Konferans süreciyle birlikte örgütün de büsbütün çürütüldüğü 2005 sonrasının bu konuda geçmişten en büyük farkı da burada yatar: Bu örgütün sınıfla ilişkileri ve sınıf çalışması, tarihi boyunca zayıf ve yetersiz kalmış; gerilikten ve güçsüzlükten, ısrar ve inatçılık yoksunluğundan bir türlü kurtulamamıştır belki ama, en azından sınıfla ve sınıf hareketiyle bir biçimde ilişki kurma çabaları ve yönelimi hiçbir zaman şu son yıllardaki kadar silikleşip kaybolmamıştır. Üstelik delinin sopasıyla övünmesinden farksız biçimde sınıfa dair "*çözümlemeleri*" yere göğe sığdıramadığımız, "*ileri sınıfın devrimciliği*" tekelini kimselere bırakmamak için patronları bırakıp birbirimizin gırtlağına sarıldığımız bir dönemde yaşanmaktadır bu dibe vuruş. Sınıfımızla olan ilişkisizliğimizin boyutları yanında teorimizle pratiğimiz, lafa gelince mangalda kül bırakmadığımız iddialarımızla somut gerçekliğimiz arasındaki çelişkinin büyüklüğü yönüyle de utanmamız gereken bir tablodur bu!..

Proletaryanın öncülüğüne soyunan 30 yıllık bir örgütün geldiği nokta açısından bu tablo, her şeyden önce vahim bir **kimlik erozyonu**nu yansıtır. Ait olduğunu iddia ettiği sınıftan bu kadar kopuk ve uzak, sınıf hareketinin seyri üzerinde az çok etkili olabileceği bir konum ve ilişkilere sahip olmak şurada dursun onunla doğru dürüst bir teması dahi kalmamış, sınıfın mümkün olduğu kadar geniş kesimlerini militan bir proletarya sosyalizmi ve onun sendikal alandaki ifadesi olarak militan bir kızıl sendikacılık çizgisinde örgütleyip harekete geçirme çabası ve yönelimi içinde olmak şurada dursun kendiliğinden eylem ve direnişlerini bile kayıtsızlıkla seyredecek ölçüde ona yabancılaşmış,

sınıftan beslenmek ve sınıfın dışından gelen güçlerini de devrimci proletaryanın komünist dünya görüşü ve değer yargıları temelinde eğitip biçimlendirmek şurada dursun elde avuçta kalmış işçi yoldaşları ve onların çalışma alanlarının sorumluluğunu da hücrelerine kadar çürümüş aydın taslaklarının eline veren bir örgütün, proleter bir yapıya ve kimliğe sahip olduğu, geçmişinde çok bariz özelliklerinden biri olarak öne çıkan bu özellik ve çizgilerini korumayı sürdürdüğü iddia edilebilir mi?..

Bu aynı zamanda **ideolojik bir kırılma** anlamına gelir. Çünkü "*proletaryanın komünist devrimci öncülüğü*" iddiasının temeli olarak bu örgüt, 1968'lere kadar uzanan tarihinin başlangıç dönemlerinden itibaren proletarya devrimciliğini esas almış, işçi sınıfı içinde çalışmayı sadece teorik ve siyasal değil örgütsel ve pratik faaliyetlerinin de merkezine koyarak hareket etmiştir. Örgütün çizgisi ve tarihi konusunda sadece cahil olmakla kalmayıp asıl büyük bir küstahlıkla onu yerin dibine sokmaya soyunmuş çürümüş küçük burjuvaların iddia ettikleri gibi, **tikb tarihinin hiçbir döneminde, proletaryanın devrimimizdeki rolünü sadece "***ideolojik öncülük***" ile sınırlayan bir oportünizmin savunucusu olmamıştır**! Bu gerçekdışı iddianın tam tersine, 1968'lerden başlayarak dönemin etkin MDD'ci bütün ana akımlarından temel ayrılık noktalarımızdan birini bu tezin eleştirisi oluşturmuştur. Türkiye'deki bağımlı kapitalizmin o yıllardan itibaren altını çizdiğimiz gelişmişlik düzeyine ilişkin görüşlerimizin de mantıki bir sonucu ve devamı olarak, "*proletaryanın Türkiye devrimindeki rolünün sadece ideolojik öncülükle sınırlı tutulamayacağını, nicel ve nitel yönlerden ulaştığı gelişkinlik düzeyi de dikkate alınacak olursa onun aynı zamanda devrimimizin fiili öncü gücü olduğunun*" ısrarla vurgulanıp savunulması, 1970'li yıllar boyunca da bütün faaliyetlerimize ve pratiğimize yol gösteren ilkesel bir perspektiftir. MDD stratejisini savunduğumuz yıllar sırasında dahi, yine temel bir farklılık noktamızı oluşturan kesintisizlik vurgusunun ön planda tutulması aynı kavrayışın devamı ve tamamlayıcı parçası niteliğindedir. Ve nihayet, köylü devrimciliğini esas alan Maoculuğun kendisine karşı olduğu kadar Üç Dünyacılığına karşı kuşku ve eleştirilerimizin çıkış noktalarından birini yine proletaryanın devrimimizdeki rolü konusundaki bu özümsenmiş sınıf bakış açısı oluşturmuştur.

Grup döneminden başlayarak öğrenci hareketi içinden çıkan kadrolarının dahi sistematik bir biçimde sınıf içinde çalışmaya

gönderilmesinden tutalım 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında dahi sınıfa ulaşmayı esas alan, yasadışı yayınlarının dağıtılacağı bölgelerin belirlenmesinden onun sendikal örgütlenme ve mücadelesine 1983 koşullarında dahi öncülük etme gayretlerine kadar sınıfla ilişkilenmenin bütün imkan ve kanallarını zorlayan bir yönelimle hareket etmenin temelinde bu kavrayış vardır. Bahar Eylemleri dalgasının kabardığı tarihsel koşullarda '86 tasfiyeciliğinin elde avuçta kalan kadroları da -tasfiyeciliğin şu son yıllarda yaptığı gibi- "*teorik yönden gelişmenin önemi*" adına felsefe ve ekonomi politik okumaları için evlere kapatmaya kalkışmasının önünün alınmasının arkasında da bu örgütte artık içselleşmiş olan bu temel ideolojik tutum vardır; '89 sonrası sınıfla buluşabilmek için hiçbir fırsatın kaçırılmamasından öğrenci hareketi içinde Boğaziçi İşgali gibi bir eylemin örgütlenmesine kadar eski reflekslerin de tekrar canlandırıldığı bilinçli tutum ve yönelimlerin kaynağında da bu sınıf devrimciliği kavrayışı vardır. Ne dönemin tüm örgütsel faaliyetinin merkezi yönelimi olarak EKK gibi stratejik bir politikanın gündemleştirilmesi kafalarda çakan ani bir şimşeğin sonucudur, ne de 2000'ler sonrası tasfiyeciliğinin tasfiyesine yönelik ilk adımların başında sınıfa yönelimin ve işçi gazetesinin yayına başlamasının gelmesi bir rastlantıdır. Örgütün genel konferansının üzerine oturacağı üç temel ayaktan birincisi olarak sınıf içindeki çalışmalarımıza ivme ve hız kazandırıp onun önüne yeni hedef ve stratejiler koyacak bir İç Kurultay'ın, arkasından da kitlesel büyük bir kurultay stratejik hedeflerinin konulması da bu temelde yapılan bilinçli tercih ve hedeflendirmelerdir.

Bunların herbirine ve bu dönemlerdeki çalışmanın genel yetersizliklerine dair ne söylenecek olursa olsun, sonuç olarak bu somut olgular, bu konuda uzun yıllar hiç olmazsa süreklilik kazanmış bilinçli bir yönelim ve ısrarın varlığını gösterirler. Geçmişten farklı olarak sınıfın kendiliğinden harekete geçtiği grev ve direnişleri dahi akılalmaz bir kayıtsızlıkla seyredecek kadar sınıftan kopmuş bir körelme ve yabancılaşmayı bu yönüyle de "*ideolojik kırılma*" dışında tanımlamak olanağı yoktur.

Bu utanç verici tablo ne tek ya da birkaç etkene bağlı olarak ortaya çıkmıştır ne de bir günde, bir gecede, bir ayda, bir yılda bu hale gelinmiştir. Sınıfın geçirdiği yapısal dönüşümlerle sınıf hareketinin 1992 Ocak Genel Grevi'nden bu yana diplerde seyretmesi gibi nesnel nedenlerin de bu konuda önemli bir payı olmakla birlikte, sınıftan

bu kadar kopmamızın, daha da ötesi bireysel çabalar dışında bir yönelimin dahi kalmamış olmasının asıl belirleyici nedenleri tümüyle kendimizden kaynaklanan öznel nedenlerdir. Örgütün yukardan beri andığımız belli başlı bütün yapısal zaaflarının bu sonuç üzerinde belirgin rolleri vardır. Fakat burada da **önderlik boşluğu** ilk sıradadır ve tayin edicidir. Hem teorik-siyasal çözümleme ve stratejik yol göstericilik yönünden hem de pratik-örgütsel yönlendiricilik ve denetleme yönlerinden bırakılan boşluklar büyüktür

Yalnız bu bütünsel sorumluluk içerisinde, sorumluluğun özellikle de pratik-örgütsel ayağında sergilenen beceriksizlik ve düpedüz kayıtsızlıkların, sınıfın kendiliğinden eylemleri sırasında dahi kıpırdamayan boyutlara varmış bir yabancılaşmanın ortaya çıkmasında çok daha tayin edici bir rol oynadığının da görülmesi gerekir. Nitekim bütün geç kalmışlığına ve çıkardığı kimi temel sonuçların düpedüz sağcı karakterine rağmen KİB ("*kolektif işçi bilinci*") çözümlemesi ortaya konulduktan sonra da pratiğin ileriye doğru farklılaşmak şurada dursun geçmişin dahi çok gerilerine gitmesi ya da EY ("*Emeğin Yumruğu*") gibi sınıf içinde bizi başkalarından da ayıracak militan sosyalist bir politikanın MK'nın bütün zorlamalarına ve eleştirilerine rağmen yıllarca kulak arkası edilmesi, alınmış bölgesel ve sektörel kurultay kararlarının dahi kağıt üzerinde kalmaktan çıkarılamaması vd. merkezi önderlik boşluğunun öncelikle hangi yönlerde toplandığının görülmesini sağlayacak somut göstergelerdir. Bu gerçek, tasfiyeciliğin tasfiyesi sürecinde merkezleştirilen İç Kurultay ve Büyük Kurultay hedeflendirmelerinin örgütün gündemine sokulduğu kesitlerle sonrası arasındaki farkın karşılaştırılmasından da görülebilir. İç Kurultay'dan başlayarak alınan sınıf içindeki çalışmaya yol gösterici nitelikteki kararlar, sınıfın yapısında, örgütlenme ve mücadele koşullarındaki değişimlere ilişkin o zamandan yapılan belirlemeler temelinde çıkarılan stratejik sonuçlar, pratiğe taşınmaya yönelinseydi, bu konuda ısrarlı bir çaba, yönlendirme ve denetim içine girilmiş olsaydı sınıfla ilişkilerimiz nasıl bir seyir izlerdi; yine bu kadar sefil bir noktada mı olurduk yoksa konumumuz da bugün gündemimizdeki teorik çözüm bekleyen konuların düzeyi de çok farklı ve ileri bir noktada mı olurdu sorusunun zihinlerde canlandırılmaya çalışılmasıyla da çok şey daha net ve gerçekçi olarak görülebilir.

HİZBİN TAHRİBATI: Yine zamanında toplanmamış bir Konferans sürecinin, yine ağır bir kriz biçiminde yaşandığı 3. Konferans'a

öngelen TP (Tartışma Platformu) sürecinde ortaya çıkan sağcı hizip faaliyeti, bu örgüte en büyük kötülüğü, yapısal zaaflarımızın üzerine radikal bir tarzda ama devrimci niyet ve amaçlarla gidilmesinin önünü kesmekle yaptı.

Kariyerist amaç ve hesaplarla hareket eden hizipçi demagoglar, başlangıçta çoğu haklı eleştirilere sahiptiler. 4. Konferans sürecini de aynı gerekçeyle çürüten sağcı teorisizmin, o zaman da yine "*tarihsel bir teorik içerikle yapmalıyız*" gerekçesini ileri sürülerek ertelenmesinde ısrarlı olduğu Konferans'ın zamanında yapılmamış olması ve yazılı bir tüzüğümüzün dahi bulunmayışı başta olmak üzere bu haklı eleştirileri onlar, gerçek amaçlarını ve içyüzlerini gizlemek için demagoji malzemesi olarak kullandılar. Kelimenin tam anlamıyla istismar ettiler. O zamanlar kendilerine de defalarca ifade edildi: Örgütün artık kronikleşmiş yapısal zaafları konusunda haklı oldukları yönler dışında onların gündeme dahi getirmedikleri, çünkü çoğunun farkında bile olmadıkları zaaflarımızı da içerecek şekilde çok daha kapsamlı ve köklü bir irdelemeye ve özeleştirel değerlendirmelere ihtiyaç vardı. Fakat bunlar, onların yaptıkları gibi, bütün sorunu "*iki kişilik MK'da*", çözümü de "*onun genişletilmesinde*" gören küçük hesaplara dayalı, ayrıca öz olarak da yüzü geriye dönük bir ruh hali ve anlayışla ele alınamazlardı. Her şeyden önce devrimci niyet ve amaçlarla, Leninist bir sosyal devrim örgütü olma yönünde daha gelişkin bir devrimci bütünlük ve yetkinliğe ulaşma perspektifiyle ele alınmalıydılar. O zamanki MK'nın bir üyesinin yazılı Konferans çağrısı yapması üzerine paniğe kapılıp başına kaldıran hizipçi yorgun devrimcilik, asıl bu yönelimin daha o zamandan sağlıklı bir biçimde hayata geçirilip yaşanmasının önünü kesti.

O dönem ortaya çıkan hizipçi yorgunluk, ikinci olarak, TP sürecinin başında yapılan yöntem hatalarını da sinsice kullanan neokoordinasyoncu eğilimin hak etmediği bir itibar ve güç kazanmasına zemin hazırladı. Bu sağcı yönelim, Konferans'ın arkasından gelen sürecin bütünlüklü bir stratejik plan temelinde devrimci bir restorasyon ve atılım süreci olarak yaşanmasına engel olmakla kalmadı, örgütün dümenini dergiciliğe kırdı, örgütü dergiye, dergiyi yazacağı yazıya bağımlı hale getirerek tasfiyeciliğe giden yolun önünü açtı.

DİPNOTLAR

1: Sözgelimi kimilerinin, "*Geleceğin Dinamosu Parti*" kitabıyla ortaya konulan görüşleri uzunca bir zamandır "*teorik olarak gerçekten yetkin*", "*teorik olarak bir zirve*" diye tanımlarken şimdilerde hem nesnellikleri başa yazan toptan reddiyeci bir tutumun gereği olarak -"*Şimdiye kadar ne yaptıysak tersini yapmalıyız*"- hem de son olarak U'nun muz niyetine sunduğu sözde "*özeleştiri*"de "*...Örneğin parti kitabı sorunu temelleri itibariyle doğru koyar, ileriye doğru açılımlar da içerir fakat bir bütünlük olarak o önceki parti görüşünü aşmaz, onun içinde kalır*" şeklindeki ifşaatları nedeniyle bile yeniden ele alınıp irdelenmeyi hakediyor. Son dönemdeki keskin "*kopuş partizanlığıyla*" o kitapta devrimci olan ne varsa -özellikle de taktik ve taktik politikaların artan önemi, taktik önderlikte yetkinleşebilmenin gereklilikleri-, hepsinden ve mümkünse sonsuza dek kurtulunmak isteniyor. Diğer yandan, "*3. Konferans'ın teorik açıdan bir zirve olduğu*" tezi bu "*kopuş*" teorisini savunanlar açısından da bütünüyle boşluğa düşmüş oluyor. O Konferans'ın ortaya konulan iki temel belgesinden Parti kitabında savunulan anlayış ve görüşler artık söylem düzeyinde bile inkar edilip geçersiz bulunuyorsa, o süreçte tek bir itirazla bile karşılanmayan Tüzük hasta kafaların ürünü komplo senaryoları temelinde aşağılanıp yerden yere vuruluyorsa, hiçbir yönüyle zaten pratiğe de taşınmamış olan o "*zirve*"den geriye ne kalmış oluyor?

2: Sınıf mücadelesinden ve hayattan kopuk bir teorisicilik temelinde yakınlaşan sağcı oportünist koalisyon ortakları arasında, bu konuda da aslında ciddi yaklaşım farkları vardır. Her şeyi esas olarak "*sosyalist devrimci bir stratejinin zamanında benimsenmemiş olmasına*" bağlayanların yanında; kolektif tarihimizin son 20 yılındaki bütün olumlulukları tek başına kendi eseri olarak hikaye etmeye kalkışacak kadar kendini kaybetmiş bir megalomani, bütün suçu ve sorumluluğu, "*onun teorik atılımına bir türlü yanıt veremeyip kerametlerinin hikmetini bir türlü kavrayamayan kendisi dışındaki herkeste*" gören geleneksel yaklaşımını sürdürmektedir. Bir örgütün tarihinin bu kadar pervasız bir biçimde birey odaklı olarak yazılmaya kalkışılmasının kendisi bile, o kafanın örgüt, parti, kolektivizm ve sosyalizm anlayışının karakteri konusunda somut bir göstergedir. Bunun yanında bu örgütün, merkezi önderlik düzeyinde dahi Leninist ilke ve kurallar temelinde yükselen örgütlü bir karakterden ve kolektivizmden ne kadar uzak olduğunun ve nasıl vahim bir merkezi önderlik sorunu yaşadığının -tayin edici nedenlerinden biriyle birlikte- görülebilmesini kolaylaştırır.

İKİNCİ BÖLÜM
DEVRİMCİ İKTİDAR BİLİNCİNE UZAKLIK İKTİDARSIZ DEVRİMCİLİK

İktidar bilinci, devrimin 'örgütlenebilir' olduğu bilincinin canlılığı ve güncelliği demektir. "Devrim kitlelerin eseri olacaktır" şiarını rehber edinerek işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin içine dalmak, militan bir sosyalist çizgi temelinde onlarla kitlesel ölçeklerde buluşup kaynaşabilmek için inatçı ve ısrarlı bir çaba içine girmek demektir. Bu bilincin ve yönelimin aralıksız bir biçimde tazelenmesi gerekir.

Proleter sosyalist içerikte devrimci bir iktidar bilincine uzaklık, TİKB'nin tüm zaaf ve zayıflıklarının temelinde yatan belirleyici nedendir!..

Türkiye solunun genel bir zaafı olan bu zayıflık, TİKB'nin önder kadrolarından başlamak üzere genel örgüt yapılanmamız, kadro güçlerimiz, devrimcilik anlayışımız ve siyasal faaliyet tarzımız açısından çok daha derinlere işlemiştir.

Sosyalizmi inşa edebilmek için proletaryanın sınıf olarak iktidarı ele geçirmesinin ve proletarya diktatörlüğünün zorunluluğuyla bunun ancak şiddete dayanan bir devrim yoluyla gerçekleşebileceğinin ideolojik-teorik düzlemde benimsenip savunulması yönüyle çizgimizde bir kırıklık, oportünist bir tereddüt veya bulanıklık yoktur. Tarihimiz boyunca da olmamıştır. Hatta sadece Marksizm düşmanı akımlara karşı değil, Sovyet revizyonizmi ve Maoculuk başta olmak üzere devrimci Marksizmi bu konularda yozlaştırıp sulandıran sapmalara karşı yürüttüğümüz ideolojik mücadeleler sırasında da şiddete dayanan devrimin ve proletarya diktatörlüğünün zorunluluğunun savunulması bizim ayırdedici yönlerimizden biri olmuştur.

Fakat ideolojik-teorik planda bu kadar net ve kararlı bir biçimde savunageldiğimiz bu devrimci iktidar düşüncesini derinlemesine özümseyerek örgütün ve en başta önderlik olmak üzere her düzeydeki kadrolarımızın her günkü pratiklerine yön veren stratejik-maddi bir bilinç haline getirdiğimizi söyleyemeyiz: **Devrimci iktidar bilinci bizde, genel bir ideolojik-teorik savunu ve kavrayışın ötesine geçerek bütün adımlarımıza ve faaliyetlerimize yön veren '***pratik-günlük bir bilinç'* **haline dönüşmemiştir.**

Bunca yıllık bir geçmişe sahip olduğumuz halde örgüt olarak neden hala bu kadar küçük, dar ve etkisiz kaldığımızın da, hem örgütsel hem bireysel gelişmede bütünsellik ve sürekliliği neden sağlayamadığımızın da, önderlik tarzımız ve kadro yapımızın niye belirli yönlerdeki gelişkinlikle sınırlı bir tekyanlılıktan kurtulamadığının da nedenlerini öncelikle burada aramalıyız. Aynı şekilde, araçları sık sık amaçlaştırmamızdan işçi sınıfı içinde çalışmayı bu denli boşlamamıza, genel kitle çalışmasında bu kadar zayıf ve etkisiz kalışımızdan faaliyet alanlarımızın toplumsal ve coğrafi açılardan sınırlılıklarının bizi hiç rahatsız etmeyişine, teoriyle ilişki kuruş tarzımızdan yeraltı anlayışımıza, militanlık kavrayışımızdan kadro ölçütlerimize varana kadar istisnasız her konudaki bütün darlıklarımızın, sığlıklarımızın, tekyanlılıklarımızın, ya da tutuculuklarımızın temellerine inmeye yönelecek olursak, "*devrimci iktidar bilinci*" yoksunluğunu orada net bir biçimde görürüz.

İktidar bilincinin varlığı, canlılığı, gelişkinliği ve sürekliliği her şeyden önce program-strateji-dinamik taktik önderlik-örgütlenme ve pratik bütünlüğü eksenindeki zorunlu/temel doğrultu öğelerini kurmayı ve bunu çok yönlü değişkenler karşısında güncellemeyi gereksinir. Devrim yapmaktan "*devrimi örgütleme*"yi, devrim yapacak işçi ve emekçi yığınları örgütlemeyi anlayan çelik sağlamlığında bir kadro bütünlüğünü gerektirir. Ne kadar zor ve zahmetli, her gün omuzlara bir önceki günden daha fazla yükümlülük ve sorumluluk biniyor olursa olsun "*başarma*" tutku ve iradesini kaybetmeyen, bunu büyük bir bilinç açıklığı ve gönüllülükle yürütecek parti işçilerini gereksinir. Koşulları ve sınıfların yapısını çözümleyen, sadece kendi "*iç*"ine değil, dışına, yaşadığı ülkeye, çevreleyen coğrafyaya bakan, gözünü dünyaya diken, enternasyonal komünist harekete can verecek adımları atma konusunda kendisini çok yönlü olarak geliştirip yetkinleştiren, her stratejik/taktik aşamada önüne bu doğrultuda iddialı hedefler koyan

parti önderliğini/önder partiyi şart koşar!

‘***Sosyal devrimcilik***’ mi, ‘***devrimci muhalefet***’ mi?

Devrimin başarılması ve sosyalizmi inşanın günümüz koşullarında gerçekleşebilir, **güncel ve somut bir hedef olarak kavranışı** temelinde bir iktidar bilincinin varlığı veya yokluğu, güçlü ya da cılız oluşu, örgütsel ve kadrolar düzeyinde **devrimcilik tarzı ve anlayışı açısından tayin edici niteliktedir**; “*sosyal devrimci*” bir duruşa mı yoksa “*devrimci bir muhalefet*” pratiğine mi sahip olunduğunu gösterir. Örgütün ve örgüt güçlerinin düşünce sistematiği, devrimci siyaset anlayışı, tarz, ölçü ve değer yargıları, düşünsel ve ruhsal şekillenmeleri de bu eksenlere bağlı olarak farklılık gösterir.

Teorik bir savununun ötesine geçen güçlü bir iktidar bilinci, her günkü pratik faaliyete yön verecek şekilde somut ifadesini başlıca şu yönlerde bulur: **1)** Devrim ve sosyalizm idealinin gerçekleşebilirliğini, uzak ve belirsiz bir ‘*gelecek sorunu*’ olarak değil, genel olarak emperyalizm çağında, özellikle de sistemdeki çürüme ve asalaklığın zirveye ulaştığı günümüz koşullarında ‘*yakın, somut ve güncel*’ bir imkan olarak kavranıp buna uygun hareket etmekte; **2)** Buna bağlı olarak, kapitalist-emperyalist sisteme ve burjuvazinin egemenliğine muhalefetini sadece ‘*teşhir*’ ve ‘*eleştiri/karşı çıkma*’ ile sınırlamanın ötesine geçerek, yaşamın her alanında tutarlı bir proleter sosyalist içeriğe sahip alternatif bir toplumsal örgütlenme modeli ve pratiği ortaya koymakta; **3)** Tarihsel bakımdan eninde sonunda ‘*geçici*’ bir karakter taşıyan dönemsel koşulların en elverişsiz olduğu kesitlerde dahi bu perspektifi yitirmeyen, komünist öncü sorumluluklarını yerine getirmekte ısrarlı bir irade sağlamlığı sergilemekte; **4)** Ve nihayet her üçünün ama özellikle üçüncüsünün somut ve güncel bir ifadesi olarak stratejik hedeflerine kilitlenme, dönemsel politika ve taktiklerini yaşama geçirme noktasında engel tanımayan bir irade ve kararlılık sahibi olmakta.

Ana çizgileriyle özetlemeye çalıştığımız bu temel noktalarda pratiğe yön veren güçlü bir iktidar bilincinin düğüm noktasını ise, “*Devrim kitlelerin eseridir*” anlayışının da temel gereği olarak**, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenmesinde gösterilen ısrar ve performans oluşturur.**

Devrimci bir iktidar bilincinin varlığı ve sık sık güncellenmesi, kimi yönlerde ne kadar gelişkin devrimci niteliklere sahip olursa olsun

örgütü, sınıf mücadelesinin gelişim seyri üzerindeki etkisi sınırlı, cılız bir 'sosyal muhalefet' örgütü olmaktan çıkarak 'sosyal devrim örgütü' düzlemine sıçratacak temel itici güçtür.

Kendinde "*iktidar gücü*" gör(e)meyen bir sosyal muhalefet psikolojisi, TİKB olarak bizim tarihsel pratiğimizden de görülebileceği üzere; her zaman parçayla sınırlı, daha dar, daha iddiasız, kendisini çevreleyen koşullardan daha fazla etkilenen bir profil çizmekten kurtulamaz. Birikimlerini, gücünü ve potansiyellerini maddi bir güce tam olarak çeviremez; söylemde ne kadar ileri ve iddialı hedeflere, politika, taktik ve sloganlara sahip olursa olsun pratikteki etkinliği, dolayısıyla elde edebildiği sonuçlar sınırlı olmaktan kurtulamaz.

Halbuki örgüte ve örgüt güçlerine somut ve stratejik bir tarihsel hedef açıklığı kazandırmakla kalmayıp aynı zamanda gelişkin bir sorumluluk anlayışı ve güçlü bir motivasyon kazandıran iktidar bilinci, her şeyden önce devrimci bir '*iddia sahibi olma*'yı beraberinde getirir. Örgüte ve örgüt güçlerine daha gelişkin bir özgüven kazandırır; politikalarını yaşama geçirme ve hedeflerini gerçekleştirme konusunda koşulların üzerine çıkabilen devrimci bir irade ve ısrara kaynaklık eder. Bu bilinç ve iddiayla yürütülen bir devrimcilik, kesitsel veya parçayla sınırlı düşünme darlığına kolay kolay düşmeyeceği gibi, göreli ve kısmi başarılarla tatmin olma yanılgısına da kendini kolayca kaptırmaz. Ölçülerini, düne veya başkalarına bakarak değil, ulaşmak istediği hedefler temelinde geleceğe bakarak belirler. Bu anlamda yüzü her konuda daima ileriye dönüktür. Düşünce donmasına, dogmatizme ve slogancılığa, gelişme dinamiklerinin zayıflayıp körelmesine olanak tanımadığı gibi, biçimlerin ve kalıpların tutsağı haline gelen bir "*biçim fetişizmi*"ne de olanak tanımaz. Amaç nettir çünkü: Devrimin başarılması ve sosyalizmin inşası! Her şey ve herkes bu amaca tabidir, kendini buna göre şekillendirmek zorundadır!

Güçlü bir devrim yapma -devrimi yapacak olan sınıfı ve yığınları örgütleme- bilincinden başka bir şey olmayan devrimci bir iktidar bilinci, her şeyden ve herkesten önce önderlikten başlayarak bütün örgüt güçlerinin kafalarında şekillenmiş, içselleşmiş ve derinlemesine kök salmış olmalı, kendi haline bırakılmayıp sürekli güncellenip tazelenmelidir. **Bu aslında, devrime ve sosyalizmin inşasına öncülük iddiası ve misyonunun nasıl tanımlanıp nasıl kavrandığı sorunudur**. Proletaryanın şahsında insanlık ve tarih karşısındaki sorumluluğunu, kendi bilincinde bile, parçayla sınırlı

ve/veya dönemsel olanın üzerine çıkan bir bütünsellik ve tarihsel perspektif temelinde bilince çıkaramamış, bu anlamda daha kendi içinde öncüleşip iktidarlaşamamış bir gücün -ister örgüt isterse birey olarak- kendi dışındaki güçleri bu temelde etkileyip bir çekim odağı haline gelebilmesi olanaksızdır.

Kendimizi bu açıdan sorgulayacak olursak, gelişkin bir iktidar bilinci ve bu temelde bütünsel bir öncülük iddiası yerine '*nitelikli devrimci bir muhalefet*' bilinci, ruh hali ve duruşunun bizde daha baskın ve köklü olduğu gerçeğiyle karşılaşırız. Bu bir yerde bizim **tarihsel şekillenme sürecimize damgasını vurmuştur.** Bu anlamda mayamızda yatan **yapısal bir zaaftır**.

TİKB olarak kuruluşumuzun öncesi de içinde olmak üzere 1968'lerden 1990'lara kadar olan gelişme sürecimiz gözönüne getirilecek olursa, kendimizi daha çok dönemin öne çıkan kimi oportünist sapmalarına karşı çıkma temelinde tanımladığımızı görürüz. Ortaya önce '*kendimize özgü*', bize biz özelliği kazandıracak bağımsız bir çizgi, anlayış, politika veya taktik koymak ve başkalarının eleştirisine ondan sonra girişmek yerine; kendi özgün anlayış ve yaklaşımlarımızı dahi bir şeylere karşı çıkıp birilerini eleştirirken, bu '*karşı çıkma*' sırasında ve bu '*eleştiriler içinde*' dile getirip formüle etmişizdir. Komünist bir örgüt olarak bizim asıl varlık nedenimizi kapitalist sisteme ve burjuvazinin egemenliğine cepheden karşıtlığın oluşturduğunu zaman içinde gölgeleyecek ölçüde öne çıkan bu yön ve özellik bizde öyle yerleşik bir tarz ve alışkanlık halini almıştır ki, herkesten ayrı küçük bir grup yapısını uzun yıllar boyunca inatla ve ısrarla sürdürdüğümüz halde ortaya bağımsız bütünlüklü bir çizgi koymaktan da kaçınmış, kendimizi ayrı ve bağımsız bir örgüt olarak tanımlama cesaretini dahi yıllarca gösterememişizdir. Bu cesareti nihayet gösterebildiğimiz 1979'daki TİKB olarak doğumumuz bile -içeriği kesinlikle devrimci olmakla birlikte- yine "*karşı çıkma*", "*eleştiri*", "*reddiye*" temelinde bir doğumdur.

Tabii ki daha öncesi yıllar itibariyle de bunun istisnası bağımsız tutum örneği konu ve politikalar vardır; fakat örgüt olarak politika yapma tarzımızda ağır basan yönün öncelikle kendi bağımsız tutum ve duruşumuzun, kendi politika ve taktiklerimizin ortaya konulması temelinde şekillenişi, aslolarak 1990'lardan itibaren -daha somut bir ifadeyle 1991-1994 arası- öne çıkan özelliğimiz olmuştur.

Bu yıllar aynı zamanda, örgütün faaliyetinin çapının kapsam ve alansal olarak genişlediği, siyasal etkinliğinin arttığı, TDH içinde bile fazla tanınmayan darlıkta bir yapı olmaktan çıkıp politik bir güç olma yönünde gözle görülür bir sıçrama yaptığı tarihsel bir kesittir. Bu gelişmeler, 1991'de yaptığımız **2. Konferans**'ımızla birlikte birbirini tetikleyen süreçler olarak yaşanmıştır. 2. Konferans'ın örgütün önüne stratejik bir hedef olarak koyduğu "*kitleselleşme*" hedefi, özünde devrimci bir iktidar iddiası ve yöneliminin ifadesiydi. O bu amaçla konuldu, başta sınıfımız olmak üzere emekçi yığınlarla devrimci sosyalist bir çizgi temelinde kitlesel ölçeklerde buluşma, onları örgüt çizgisinde örgütleme ve militan bir mücadeleye seferber etme ekseninde temellendirildi. Zaten **güçlü bir devrimci iktidar bilinci ve iddiası ile politik-maddi bir güç haline gelme yönelimi arasında her zaman dolaysız bir bağ vardır**; birincisi ikinciyi zorlar, adeta şart koşarken, ikincisi yönündeki her gelişme ise birinciyi belirginleştirir ve olgunlaştırır.

Devrimci bir iktidar bilincinin zayıflığı, TİKB öncesi "*grup*" dönemimizden kalan en olumsuz mirastır ve bu yüzden kaçırdığımız fırsatların, uğradığımız güç, enerji ve zaman kaybının haddi hesabı yoktur. Devrimci olmakla birlikte "*grup*" yapısını ve alışkanlıklarını kırmakta uzun yıllar tutuk ve cesaretsiz davranmamız, iç örgütlülüğümüzü büyük ölçüde koruyarak ve görece direnerek çıktığımız 12 Mart sonrası dönemde bağımsız bir çizgi temelinde örgüt olmaya yöneleceğimiz yerde büyük bir tarihsel fırsatı "*birleşilebilecek güçler*" arayışı peşinde harcayışımız, 1975'te o zamanki **THKO** ile bu yüzden sağlıksız bir birleşmeye yönelişimiz ve nihayet 1977 ayrılığıyla 1979'daki kuruluşumuz arasında geçen dönemin harcanması… iktidar bilinci zayıflığının doğurduğu sonuçlardır.

Sonraki yıllarda, örneğin süreçlerdeki farklılaşmayı göremediği gibi iç dinamiklerindeki zayıflamayı da geçmişin alışageldiği anlayış, biçim ve yöntemlerine nostalji ile kapatabileceğini zanneden hizipçilerle yaşadığımız çelişki ve ayrışmanın özü de, faaliyetlerinin çapı ve etkisi sınırlı dar bir "*devrimci muhalefet örgütü*" olarak kalmayı yeterli gören bir iktidarsızlıkla, içerdiği bütün risk ve tehlikelere rağmen güçlü ve gelişkin bir sosyal devrim örgütü olma yönelimi arasındaki çatışmadır.

Örgüt olarak bizdeki devrimci iktidar bilinci ve iddiasının zayıflığına, mücadelenin başka alanlarından da daha sayısız örnek verebiliriz. Örneğin, bu ülkede devrimi örgütleme iddiasını özümseyip bunu bütün faaliyet ve yönelimlerinin yol gösterici ilkesi haline getirmiş

bir parti veya örgüt, ülkenin sosyo-ekonomik yapısında meydana gelen gözle görülür değişmelere bu kadar uzak ve kapalı kalabilir mi? Karşıdevrim kampı içindeki dengelerden rejimin yapısına, ekonomiden kültüre, sosyal yaşamdan toplumsal beklentilere kadar her alandaki değişiklikler üzerinde belirgin bir etkisi olan AB süreci gibi bir konuyu nasıl olur da kapsamlı bir çözümleme konusu yapmaz, bu konuda somut bir strateji ve politika belirlemez? Benzer bir soru, yurtdışı örgütlenmesinin yıllar boyunca ihmali konusunda da sorulabilir. Komünistlerin dünya proletaryası ve devrimine karşı enternasyonalist sorumluluklarının öncelikle bulundukları ülkede proletarya devrimini örgütlemekten geçtiğini unutmamaları gerektiğine dair Leninist kavrayışı ulusal bir dargörüşlülükle yorumlayacak olsa dahi, devrimi örgütleme konusunda tutarlı ve iddialı bir öncü, sadece içerdiği lojistik imkanlar yönüyle değil ondan da önce iletişimin ve toplumsal hareketler arasındaki etkileşimin bu denli arttığı günümüz dünyasında yurtdışındaki faaliyet ve örgütlenmeyi bu denli ihmal edip bu kadar başıboş bırakabilir mi? Program sorununu bu kadar ihmal eden, geçerliliğini 1980 ortalarından itibaren yitirmiş eski bir Platform'la yetinmeyi sürdürebilen bir örgütün parti olma, sınıfı ve kitleleri arkasında mevzilendirerek devrimi ve sosyalizmi örgütleme iddiasını ciddiye aldığı söylenebilir mi? 20. yüzyılın sosyalizm ve parti pratiklerinden 21. yüzyıla yönelik dersler çıkarmaya yönelmeyen, geriye dönüşler sorununu temel bir teorik araştırma ve inşa konusu haline getirerek sosyalizmin tarihsel yenilgisi üzerine düşünmeyen bir komünist örgütün "*21. yüzyıla sosyalizmi yazma*" iddiasını kağıt üzerinde kalmaktan ne kurtarabilir?..

İktidar iddiası ve bilincindeki zayıflığın tezahür biçimleri ve bugüne dek örgüte kaybettirdikleri, sadece kaçırılan tarihsel fırsatlar, değerlendirilemeyen imkanlar, yitirilen güç, zaman ve enerji, olanaklar gibi maddi sonuçlardan ibaret değildir. **Devrimci bir iktidar bilincinden çok devrimci bir muhalefet çizgisi temelinde şekillenme, çevrecilik, küçük grup zihniyeti ve alışkanlıklarını da beraberinde getirmiş ve bunların kalıcılaşmasına zemin hazırlamıştır. Örgütsel ve kadrosal düzeylerde belirli yönlerde gelişmeyle sınırlı bir tekyanlılık, göreli başarılarla tatmin olabilen bir ufuk ve ölçü darlığı başta olmak üzere bizim devrimcilik kültürümüzün şekillenmesinde ve değerler sistemimizin oluşumunda çok ciddi çarpıklıklara yol açmıştır. İçine kapalı bir fanus devrimciliği doğurmuştur.**

Devrimci bir iktidar iddiası ve bilincinden uzaklık her şeyden önce bizim kültürel ve ruhsal şekillenişimizi belirlemiş, ölçülerimizden alışkanlıklarımıza kadar her konuda tekyanlı, dar ve sığ kalmamıza neden olmuştur.

Örneğin bizim örgüt kültürümüzde, gerek dışa karşı politika yaparken gerek iç ilişkilerimizde devrimci Marksist açıdan yanlış bulduğumuz anlayış, politika ve tutumların eleştirisi sırasında '*karşı çıkma*' ve '*mahkum etme*' yönü daha gelişkin iken -sınırlarımızı genellikle buradan koyarız-; '*yıkılması*' gerekenin karşısına doğru gördüğümüz bütünlüklü bir alternatifin ortaya konulması anlamında '*kuruculuk*' yönü zayıftır. Ölçütlerde de bir daralma ve sığlaşmayı beraberinde getiren bu devrimcilik tarzı ve anlayışı, devrimci kaygılarla da olsa "*yanlış yaparım*" korkusuyla gelişme dinamiklerini kendi elleriyle zayıflatan korkunç bir dogmatizm ve biçimcilik doğurur; **bir şeyleri 'yapmaktan çok' 'yapmamayı' esas alan, 'oluruna bakmaktan çok' 'olmazlanmaları' öne çıkaran bir devrimcilik tarzına** yol açar. Özellikle koşullardaki farklılaşmalara bağlı olarak değişmesi gereken anlayış ve politikalar konusuyla ölçüler, yöntem, biçim ve araçlar sorununda yeni ve ileriye doğru olanı hep kuşku ve güvensizlikle karşılayan, ileriye gitmek isteyenin de paçasına yapışan bu dogmatik tutuculuk, bugüne kadar örgütsel ve kadrosal gelişmemizi en fazla frenleyip sabote eden en sinsi iç etkenlerden biri olmuştur.

Oysaki **Leninist karakterde bir sosyal devrimciliğin özsel ve ayırdedici yönünü, 'devrimci kuruculuk' yönünün gelişkinliği oluşturur**.

Lenin, proletarya devriminin kapsamı ve tarihsel hedeflerinin bütünlüğünden hareketle, burjuvazinin iktidarının yıkılması aşamasını "*işin kolay olan kısmı*" olarak tanımlar. Asıl önemli ve zorlu olan sosyalizmin inşasıdır, yani işin '**kuruculuk**' yönüdür. Devrimi örgütleme ve sosyalizmin inşasına öncülük etme iddiasını taşıyan bir parti, kendisini ve güçlerini işin başından itibaren bu perspektifle eğitmek, buna uygun bir şekillenme ve niteliklenme düzeyi yakalamayı hedeflemek zorundadır. Günümüz koşullarında, bir taraftan burjuvazinin egemenlik yöntemlerindeki yetkinleşme ve yönetme sanatında ulaştığı profesyonellik düzeyi, diğer taraftan geçmiş sosyalizm deneyimlerinin yarattığı hayal kırıklığının güvensizliğinden kurtulamamış olan işçi ve emekçi kitlelerin peşinden gidecekleri örgütün kendilerini ne uğruna mücadeleye çağırdığını somutlanmış

olarak görme ihtiyacı ve beklentilerindeki artış, bu kurucu özelliğin devrimin örgütlenebilmesi açısından nasıl çok daha belirleyici bir rol ve önem kazandığını gösterir.

Artık sadece ideolojik değil tarihsel bir zorunluluk olarak da karşımıza çıkan bu gerçeklik karşısında, küçük bir grup kabuğu içine hapsolmuş, dar kadro devrimciliği tarzında ve anlayışında ayak direyen, alışılagelen belirli kalıp ve biçimler içerisinde hareket eden, **"*devrimci tutarlılık*" adına tutuculaşmış, kendini yenilemeyen, ilkellik ve amatörlükte ısrarlı bir devrimcilik tarzı ve anlayışı aşılmak zorundadır.** Aksi taktirde, bırakın gelişmede sürekliliği de sağlayacak şekilde kendini genişleterek üretebilen bir devrimci etkinlik çizgisinin yakalanabilmesini, devrimciliğin ayakta kalabilmesi dahi imkansızdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ÖNDERLİK SORUNU

Önderlerin ve önderlik kurumunun TİKB tarihinde özel bir yeri vardır. Örgütün 1979'daki kuruluşu ve onu izleyen atılım yılları gibi 'yükseliş' süreçlerinde de, 1998 sonrasındaki 'iniş' ve tasfiyecilik sürecinde de bu kurumun rolü belirleyicidir.

Bu rol, örgütün gelişim seyrini belirleyen tayin edici bütün kararların -çok sık bir biçimde bir ya da birkaç bireyin şahsi kararları biçiminde- bu organ tarafından alınmasıyla sınırlı da değildir. Alınan kararların niteliğine, stratejik anlam ve önemine, doğurduğu sonuçlara vd. bağlı olarak onların alınış ve uygulanma biçimlerinin önemsiz olduğu anlamına gelmemekle birlikte, komünist örgütlerin en üst kolektif irade platformları olarak Kongre ve Konferanslar arasındaki dönemlerde merkezi önderlik organının misyonu, bu bağlamdaki yetki ve sorumlulukları düşünülecek olursa, bu bir yönüyle "*normal*" ve "*olağan*" karşılanabilecek bir durumdur. Fakat TİKB'nin tarihsel pratiğinde bu ilişki ve işleyiş sınırlı bazı durum ve kesitler hariç, bu çerçevenin çok dışına çıkan, olumsuz anlamda "*olağandışı*" bir karakter taşır.

Çünkü örgüt, her şeyden önce zaten kongre ve konferans özürlüsüdür. 30 yıllık tarihinde yapılan Konferans sayısı topu topu 3'tür. Bunlardan sonuncusu -3. Konferans-, ile 7 yıldır gündemde olup hala tamamlanmamış olan şimdiki 4. Konferans süreçleri ağır ve sağlıksız birer kriz süreci olarak yaşanmışlardır. Dolayısıyla, kolektif iradenin kendini ortaya koyup konuşturabilmesinin, örgütün gidişi ve kaderi üzerinde söz ve etki sahibi olabilmesinin en temel mekanizması dahi ortada yoktur. Örgüt içi demokrasi ve katılımın diğer yöntem ve mekanizmalarının durumu ve işletilmesi de bundan farklı değildir.

PO'ları (Parti Okulları) ya da yurtdışında uzun süre uygulanan temel kadro toplantıları gibi kimi ileri biçimler zaman zaman gündeme getirilmişlerse de iç demokrasi ve katılım mekanizmaları her şeyden önce kurumsallaşmamıştır. Keyfe bağlı, düzensiz ve süreksizdirler.

Buna karşın, 7 yıldır sündürülüp çürütülen son konferans sürecinin bir kez daha gösterdiği gibi MK, hatta onun içinden tek tek üyeler, konferansların dahi zamanlamasını, çerçevesini, içeriğini ve seyrini tayin edebilen bir konumdadırlar. Bu boyutlara varmış bir "*güç merkezileşmesi*", tarihte sadece yozlaşmış revizyonist bürokratik şef partilerinde karşılaşılan bir durumdur. Bırakalım komünist bir örgütü, kendisine saygısı olan herhangi bir ciddi devrimci örgütlenmede dahi bu boyutlara kadar varan bir kişilere dayalı yönetim tarzı, keyfilik ve kuralsızlık söz konusu olamaz.

Buna bir de bu MK'nın kendi içinde de katmanlı bir yapıya sahip olması, örgütün ilk kuşak kadrolarından olan MK üyeleri ile organa 3. Konferans sonrası katılan üyeler arasında bile fiili bir hiyerarşi ilişkisinin bulunduğu, MK adına alınan kararların çoğu kez diğer üyelerin görüşleri dahi sorulmadan bu üyeler tarafından alındığı gerçeği eklenecek olursa, durumun vahameti ve bürokratik karakteri daha belirginlik kazanır.

Sadece bir konuda -örgüt içi karar mekanizmalarının bürokratik merkeziyetçi karakteri- bunun bile sırf ondan ibaret olmayan sadece bir yönüne -kongre ve konferans süreçlerinin işletilmesinin dahi yöneticilerin keyfine bağlı olması- ilişkin şu gerçek bile TİKB'de bir önderlik sorunun olduğunu göstermeye yeter.

Fakat **TİKB'nin bir de önderlik sorunu vardır**. Bunlar birbirlerinin hem nedeni hem de sonucudurlar; birinin diğerinden doğduğu, aynı zamanda ötekini büyütüp derinleştirici bir rol oynadığı bölünmez bir bütünlük ilişkisi vardır aralarında. Fakat bu diyalektik karşılıklı bağımlılık ilişkisine karşın bu ikisi bir ve aynı şeyler değildir.

TİKB'de önderlik sorunu, örgüte (ve kadrolara) kazandırdıkları yanında onun tarihsel gelişme seyri üzerinde örgütü bugün artık dağılma noktasına getirecek ölçüde tayin edici bir rol oynamış olan bir önderlik anlayışı ve tarzının tarihsel sorumluluğunu anlatır. Bu sorumluluk büyüktür. Leninist bir parti ve komünist önderlik anlayışının ölçütleri ışığında değerlendirilecek olursa, hem çapının büyüklüğü hem de yol açtığı olumsuz sonuçların ağırlığı nedeniyle "***suç***" olarak

nitelenmeyi çoktan haketmiş boyutlardadır. 30 yıllık geçmişi olan bir örgütü, mücadelenin kimi yönleri ve kesitlerinde sergilediği öncü tutumlar ve adımların dahi arkasını getiremeyecek şekilde küçük, cılız ve etkisiz bir devrimci muhalefet örgütü olmaktan öteye geçir(e) memekle kalmayıp geçmiş militan komünist çizgi ve özelliklerini de yitirerek dağılmanın eşiğine kadar getirmiş olmanın "*suç*" dışında bir tanımı yoktur ve olamaz!

Kaldı ki bu önderlik, ancak yozlaşmış bürokratik revizyonist şef partilerinde rastlanabilecek boyutlarda yoğunlaşmış ve merkezileşmiş bir örgüt içi iktidar gücünü sahiptir; toplu olarak tutsak düştüğü koşullarda dahi (1994 operasyonu) bunu kıskançlıkla korumayı sürdürmüştür. Buna karşın örgütü yıllardır bu boğucu çemberin dışına çıkaramamıştır. Tam tersine, örgütü de kendine uyarlamış, kendi içinde bile bireylerin kendi kafalarına göre yaptıkları keyfi tercih ve tutumlara bağlı ve bağımlı hale getirmiş, özellikle '98 sonrası süreçte örgütün önderliğe, onun yol ve yordam göstermesine, stratejik yönlendiriciliği ve öncülüğüne en fazla ihtiyaç duyduğu durumlar ve kesitlerde kurumsal olarak ortada dahi görünmemiştir. Bu anlamda **TİKB'nin özellikle son 10 yılı, akılalmaz bir "*merkezi önderlik yokluğu*"yla karakterize olur.**

Bu noktada, tam da nesnel koşullar nedeniyle MK ile örgüt arasında böyle bir boşluğun doğmaması amacıyla kurulmuş olan, örgüte siyasal-pratik ve örgütsel bakımlardan önderlik etme noktasında MK yetkilerine sahip merkezi yönetici organ olarak MÖK'ün sorum(suz) luluğu da girer işin içine. Aslında özellikle 2000'in başından itiaren örgütün -hatta MK'nın- ipleri fiilen MÖK'lerin elindedir. MK ile örgüt arasında bir bakıma da bir bağlantı halkası işlevini görmesi amacıyla kurulan bu organ, 2000 sonrasının nesnel koşullarından da yararlanarak örgütü MK'ya kapatmış, MK ile örgüt arasındaki bağlantıları koparmıştır. Örgütün fiilen başında bulunan bu organ, 2008 yılına gelene kadar MK'ya organ olarak örgütün bütününü yansıtan **tek bir rapor dahi vermemiştir**. Yazılı, hatta sözlü rapor ve düzenli bilgilendirme bir yana, tam 4 yıl boyunca dışardaki MK üyeleriyle ilişki kurmaktan dahi kaçmış, 2003 Mayıs'ında "*Siz bizi fiilen örgütten tasfiye ettiniz*" suçlamasının yöneltildiği yazılı uyarılara rağmen bu sorumsuz tutumunu terketmemiştir.[1]

Sonuç olarak, TİKB'de önderlik sorunu, tek bir boyuta indirgenemeyecek kadar geniş kapsamlı ve karmaşık bir konudur. Sadece önderlik tarzı

ve yöntemleri sorununa indirgenemez. Bunların yanında anlayış ve yapılanma, işleyiş ve çarpık kurumsallaşma yönlerinden de bir **şekilsizlik örneği** oluşturur. Birçok açıdan **kendine özgü bir bürokratik yozlaşma türü** olarak ele alınıp irdelenmeyi gerektirir.

"*TİKB'nin önderlik sorunu*" olarak tanımladığımız boyut, işte bu noktada çıkar karşımıza. "*TİKB'nin önderlik sorunu*", komünist bir örgüte asla yakışmayan, bir zamanlar belirli bazı devrimci işlevler görmüş olsa dahi tutarlı bir komünist toplum ideali, proleter bir devrim ve sosyalizm anlayışı açısından bundan böyle artık kesinlikle sürdürülemez, devrimin ve sosyalizmin kendiliğindenci bir rüya olmaktan çıkarılabilmesi için dahi mutlaka terkedilip aşılması gereken ilkel bir önderlik anlayışı ve tarzını, fakat ondan da önce, bu tarza hayat verip onu bugüne kadar yaşatan bir önderlik algısını, onun da temelinde yatan daha belirleyici önemdeki ideolojik bir etken olarak proletaryaya devrimci öncülük misyonu ile bu temelde şekillenmesi gereken devrimci önderlik misyonunun kavranışındaki çarpıklığı anlatır.

Dolayısıyla burada, kişilerden ve dönemlerden de bağımsız olarak öncelikle bir ideolojik bakış açısı, nasıl bir devrim ve sosyalizm, parti ve önderlik anlayışına sahip olunduğu, bunlara bağlı olarak şekillenen sistem sorunu gibi daha temel bir sorun yatar. Herbiri farklı sınıfsal yaklaşım ve tutumlara karşılık gelmekle birlikte -bireylerin üstünde bir sorun anlamında- öncelikle **'öznesizleştirilerek' de ele alınması gereken tarihsel bir perspektif ve felsefe sorunu** yatar.

TİKB'nin önderlik sorunu, bu özelliği nedeniyle TİKB'de önderlik sorununu da kapsar. Fakat onun yerine geçirilemez. "*Yüksek seviyeli politika*", "*derin fikirlerin tartışılması*", "*önemli olan ideolojik çizgi ve görüşlerdir*", vb. gibi soyutlama düzleminde karşı çıkılması mümkün olmayan doğruların demagojik istismarına dayalı olarak, hesabı verilmesi gereken tarihsel pratiklerin hesabını vermekten kaçma bahanesi haline getirilemez!..

Öte yandan, aralarındaki yakın bağlantı, diyalektik iç içelik ilişkisi nedeniyle "*TİKB'de önderlik sorunu*" ne kadar cesur, köklü ve derin bir Bolşevik eleştiri-özeleştiri yaklaşımıyla ele alınırsa, "*TİKB'nin önderlik sorunu*"nun kapsam ve derinliğini, örgütü sonunda tasfiyeye kadar sürükleyen bu boğucu bürokratik önderlik tarzını ortaya çıkarıp bugüne kadar yaşatan genel ve ortak kökleri görmek de o kadar kolay

ve olanaklı hale gelir.

Buna karşın, "*TİKB'de önderlik sorunu*", sadece "*birilerinin yakasına yapışıp hesap sorma*" darlığı ve yüzeyselliği sınırları içinde değil de, "*TİKB'nin yaşadığı önderlik sorunu neydi*" sorusu temelinde ele alınacak olursa, ufkunu hala kişilerle, geçmiş olay ve olguların neden öyle yaşandığıyla vb. sınırlayan bireysel reaksiyoner tutumların, konjonktürel yaklaşımların üzerine çıkabilme imkanı ve şansı yakalanmış olur. Sorun bu temelde ele alınacak olursa şayet, hem örgütü her 10 yılda bir, bir öncekinden daha da ağır yaşanan önderlik krizlerine, örgütsel krizlere, sistem krizlerine sürükleyen nedenlerin daha isabetli görülüp kolektif olarak üzerlerine bu kez daha radikal bir tutumla gidilmesi şansı yakalanır hem de geçmişe ilişkin olarak verilmesi gereken hesapların, samimiyetsiz ve üstünkörü "*günah çıkarmalarla*" geçiştirilmesine meydan vermeyecek bir kavrayış genişliği ve derinliği ortaya çıkar.

Zaten derindeki kökleri bu kez de kurutulmadığı taktirde, çok uzak olmayacak bir gelecekte yeni "*örgütsel*" krizlerle -üstelik daha da yıkıcı özellikler kazanmış olarak- karşılaşmaktan kaçınmak da mümkün olmayacaktır!.. 3. Konferans, bu yönüyle kaçırılmış büyük bir tarihsel fırsattı. Aynı vahim hata bu kez de tekrarlanacak olursa, muhtemelen tarih TİKB'ye artık yeni bir şans daha vermeyecektir!..

"*TİKB'nin önderlik sorunu*", devrimci açıdan ne kadar doğru, isabetli, anlamlı ve değerli olursa olsun, proletaryanın komünist öncüsü olma iddiasının yerine getirmesi gereken görev ve sorumluluklar bütünlüğünün en fazla belirli yön ve parçalarıyla sınırlı bir gelişme ve faaliyeti yeterli gören, kendisini bununla sınırlayıp fiilen bununla yetinen bir "*öncülük*" anlayışıyla karakterize olur. **Bu parça kavrayış, kendini bununla sınırlama onun ruhudur**.

Daha işin başında/temelinde, devrimci öncü misyonunun kavranışı gibi tayin edici bir konuda, onun ML temellerde komünist militan bir bütünlükten uzak, parçayla sınırlı kavranışı yatınca, örgütün faaliyetlerinin çerçevesi ve sınırları kadar iç yapılanması, ilişkiler sistematiği, anlayış ve değer yargıları, kadrosal özellikleri de elbette bu sınırlılık ve çarpıklığa göre şekillenir.

Örneğin, önderlik sorumluluklarını yerine getirmekte büyük boşluklar bıraktığı uzun dönemler yaşandığı halde önderlik kendisiyle korkunç bir oportünist barışıklık ve rehavet sergileyebilir. Çünkü kriz dönemleri

dışında ona ne hesap soran vardır ne denetleyen ne de alttan basınç yaparak zorlayan bir güç vardır.

Önderliğin misyonu ve ondan beklentiler örgüt güçleri tarafından da tekyanlı ve çarpık algılanır. Herkes önderlikten, "*kendinde olmayan bütün nitelik ve becerilere sahip olmasını*" ve "*kendisinin yapamadığını yapmasını*" bekler. Daha işin başında bir "*fetişleştirme*" vardır. Örgütün önderlikle ilişkileri ve ondan beklentilerinin içeriği de bu çarpık anlayış temelinde şekillenir. Bu beklentilerin yarattığı basınç, önderlik misyonunun parçalarla sınırlı kavranışında yeni kırılmalar yaratacak şekilde önderliğin toplam düzeyini ve pratiğini biraz daha deforme edip parçanın da içinde parça konu ve yönelimlere doğru çeker.

Örgüt içi üretim ilişkilerinin kuruluşu yine bu parça bakış açısına göredir. Sadece yöneticiler-yönetilenler ilişkisi değil, belirli iş ve görevlerin belirli organ ve bireylerin işi olarak görülmesine dayalı kapitalizme özgü işbölümü ve uzmanlaşma anlayışı, komünizm tarihsel amacına uygun bir devrimci bütünsellikten uzaklık ölçüsünde, örgüt içinde de doğal bir durum haline getirilip benimsenir. Bu anlayışla örgütün kaderini tayin edecek stratejik politika ve kararların alınması "*önderliğin işi*" olarak görülmeye başlanır; keza temel politika ve taktiklerin belirlenmesi, teori üretimi gibi "*netameli*" ve "*zor*" görülen işler de ona aittir. Bunların yanında -özellikle de işler kriz boyutlarına varmışsa- örgütte ters giden her işten, doldurulamayan her boşluktan, her çözümsüzlükten, her beladan da yine tek başına önderlik sorumlu tutulur. Bu parça yaklaşımın karşıtı da önderlikte üretilir: Ters giden her şeyin sorumlusu kadrolardır!!!

Bu andıklarımız dışında, her seferinde örgütsel faaliyetin o kesitteki tek amacı haline getirilen tekyanlı yönelimlerin yapısallaşıp süreklileşmesinde de öncülük misyonunun bu parçayla sınırlı kavranışının belirleyici etkisini görürüz; örgütün sınıftan ve kitlelerden nasıl olup da yıllarca bu kadar kopuk kalabildiği sorusunun yanıtını aramaya çıktığımızda da bu gerçekle karşılaşırız. Örgütün teorisi ile pratiğinin ilişkisizliğinden genel olarak politika tarzımıza, bunun temel bileşenleri olarak teori anlayışımızdan pratik anlayışımıza, ölçü ve ufuk darlığından yayın politikalarına kadar vd. istisnasız her konuda öncülük misyonunun devrimci bütünlükten uzak, parçayla sınırlı kavranışının belirleyici etkilerini görmemek mümkün değildir. Bu ilişkiyi "*TİKB'de önderlik sorunu*" somutunda da görebiliriz.

TİKB'de önderlik sorununun karakteristik çizgileri

TİKB'de önderlik sorunu olarak tanımladığımız olgunun karakteristik çizgileri nelerdir?..

Bu soruya verilen yanıtlar içinde en fazla vurgulanan ve eleştiri konusu yapılan yön, onun, en stratejik konularda dahi bildiğini okuyan bürokratik-keyfi tutum ve yaklaşımlarıyla sınırlıdır.

Kapsamı ve doğurduğu sonuçlar itibariyle bu yön kuşkusuz çok önemlidir. Hem örgütün hem de kadroların gelişim süreçlerini sakatlayıp sınırlandırıcı, frenleyip geriye çekici ve 3. Konferans sonrası süreçte de tasfiyeci bir rol oynamıştır. Bu etki ve sonuçların üzerinden elbette atlanamaz. "*Çözüldüğü*" iddia edilen -ki onların da ne kadar "*çözüm*" oldukları, hatta ne ölçüde "*çözüldükleri*" de ayrı bir değerlendirme konusudur- güya "*daha önemli ve büyük sorunlar yanında bunlar küçük ve önemsiz ayrıntılar*" olarak görülemez. Tüm bu doğrulara rağmen, "*TİKB'de önderlik sorunu*" sadece, hatta en başa yazılacak şekilde bile, önderliğin, örgüt içi demokrasi ve katılım mekanizmalarını, tüzüksel ilke ve kuralları dahi fazla umursamayan keyfilikte bürokratik merkeziyetçi bir anlayış ve tarzın sahibi olmasından ibaret değildir.

Konuyu bu darlık sınırları içine sıkıştıran yaklaşımlar, sorunun, 1998 sonrasında örgütün resmen "*başsız*" kaldığı önderlik boşluklarının yaşanması gibi daha vahim sonuçlar doğuran diğer yönlerini ve yansımalarını dışarda bırakmış olmakla kalmazlar; asıl bunların hepsinin temelinde yatan ana nedeni gözden kaçırmış olurlar.

TİKB önderliğinin en büyük tarihsel günahı, örgütün (ve onunla bir düzeyde ilişki kuran gelmiş geçmiş bütün örgüt güçlerinin) tarihsel gelişim süreçlerini zaafa uğratan en büyük beceriksizliği, **örgütü "*nitelikli bir muhalefet örgütü*" olmaktan çıkaramayışında somutlanır**. Bu boğucu cenderenin 30 yıl boyunca bir türlü kırılamayışının altında da, proleter sosyalist içerikte bir devrimci iktidar iddiasından uzaklıkla karakterize olan parçayla sınırlı, yetersiz ve çarpık bir devrimcilik ve öncülük anlayışı yatar.

Bu tayin edici nokta yakalanmadığı, TİKB'de önderlik sorunu ile TİKB'nin devrimci öncülük anlayışları arasındaki ilişki doğru kurulmadığı sürece ne önderliğin diğer yapısal zaaf ve yanlışları görülür ne de herbirinde önderliğin de payı olmakla birlikte bütün kefaretin sadece ona yıkılamayacağı, örgüt olarak yapısallaşmış genel zaaflar

doğru olarak görülüp çözümlenebilir.

Örneğin önderliğin, özellikle de 1990'ların ortalarından itibaren, burnunun ucuna kadar gelen iç ve dış süreçleri, büyük ve sarsıcı değişimleri zamanında öngörüp ona göre teori ve politikalar oluşturamamış olması, örgütü buna uygun bir konumlanmaya geçiremeyişi, yani örgütten ve hayattan bu denli kopması, siyasi öngörü yoksunluğu, önderliğin en temel sorumluluklarını dahi yerine getirmekten bu denli uzaklaşması salt bürokratizm ve keyfilikle açıklanabilir mi? Çoğu kez nesnellikten de uzak keyfi tutumlara dayalı ortaya atılan ve örgütün bütün faaliyetlerinin onlara kilitlendiği isabetsiz "*esas halka*" belirlemeleri bürokratizmden mi kaynaklıdır? Öte yandan, örgütün dergiye, derginin de tek bir yazıya bağımlı hale getirilmesinin dahi ciddi bir tepkiyle karşılanmayıp kabullenilmesi sadece bir önderlik zaafı olarak görülebilir mi? Ayrıca bu konularda yıllarca sessiz kalınmasının, hatta çoğu zaman "*kraldan daha fazla kralcı*" tutumlar sergilenmesinin nedeninin bürokratik baskılar olduğu iddia edilebilir mi?

Dünyaya sadece kendi yaptıklarımız ve iç ilişkilerimiz odağından bakan fanus devrimciliğinin bu denli benimsenmesi başta olmak üzere araçların amaçlaştırılmasından biçimlerin mutlaklaştırılmasına kadar içerik yönünden zayıf, kapsam olarak korkunç dar, bir zamanlar işkencede direnişi ya da altı boş bir militanlığı tek başlarına her şey haline getiren, tasfiyecilik yıllarında da bunların yerine militan bir devrimci siyasal mücadeleye ve yeraltına yan çizen sağlıksız bir entelektüalizm ve "*teori*" merakını geçiren belirli yön ve parçalarla sınırlı bir devrimcilik anlayışının bu örgütte bu denli etkin olabilmesi kuşkusuz en başta önderliği ilgilendirir; bunların önünün alınamamış olması bile onun sorumluluğudur. Kaldı ki bu çarpık anlayış ve ölçütler, çoğu kez bizzat merkezi organlar ve kadrolardan çıkıp örgüte yayılmıştır. Fakat, belirli biçim ve yönelimlerin "*her şey*" haline getirildiği bu parça devrimcilik ve parça öncülük anlayışı, sırf keyfilik ve bürokratizm sorununa indirgenemez.

Öte yandan, bu parça devrimciliğin bu örgütte bu kadar rahat zemin bulabilmesi, bu denli kökleşip yapısallaşmasının en başta gelen sorumlusu olmakla birlikte tek sorumlusu da önderlik değildir. En başta önderliğin sorumlu olduğu, çoğu kez zaten bizzat ondan kaynaklanan sapmalar ve yanlışların önemli bir kısmında, önderlikle örgüt güçleri arasında bir 'imam-cemaat ilişkisi' olduğu gerçeğinin de üstünden

atlamamak gerekir.

Onun için, örgütün tarihsel gelişim sürecinin seyri üzerinde tayin edici bir rol oynamış olan "*TİKB'de önderlik sorunu*", kendisini doğuran nedenler kadar kendisinden kaynaklanan sonuçlarla da bağlantısı içinde başlı başına ele alınıp irdelenmeyi gerektirir. Fakat bu özgün konumuna ve önemine karşın o sadece kendisiyle sınırlı ele alınabilecek "*kendinde bir sorun*" değildir. Sadece bürokratik bir yönetim anlayışı ve ondan kaynaklanan keyfi tutumlar sorununa indirgenemeyecek kadar çok boyutlu ve geniş kapsamlı, sadece '98 sonrasının tasfiyecilik süreciyle sınırlı tutulamayacak kadar uzun bir geçmişe ve tarihsel köklere sahip, nasıl bir devrimcilik anlayışına sahip olunduğunu gösterip onu biçimlendiren daha temel bir düzlem olarak bir dünya görüşü sorunu, ideolojik bir tutum sorunudur.

Dolayısıyla, ne kadar haklı nedenlere sahip olursa olsun sonuçta kişilere doğru daralmış tepkisel tutumların, kendini sadece son 10 yılın tasfiyecilik ve dağılma süreçlerinde yaşananlarla sınırlayan olgucu-kesitsel yaklaşımların üzerine çıkan bir yaklaşımla ele alınmak zorundadır.

NEDENLER – SONUÇLAR

TİKB önderliği, baştan beri örgütün grup döneminden gelen kadrolardan oluştu. Kuruluş Kongresi özelliğine sahip 1979'daki İMT'de seçilen ilk MK, grup döneminin birinci ve ikinci kuşaktan temsilcileri içeriyordu. 3. Konferans tarafından seçilen son MK'ya katılan yeni üyeler ise yine grup döneminde örgütlenmiş üçüncü kuşağın temsilcileriydiler.

Gerek devrimci kişiliklerinin oluştuğu dönemlerin tarihsel özellikleri gerekse grubun o dönemlerdeki devrimcilik anlayışı ve kadro ölçütlerinin ortaya çıkardığı bir sonuç olarak, her üç kuşağın kadrolarında da devrimciliğin temel değerleri çok güçlüdür ve özümsenmiştir. Devrime ve insanlığın kurtuluşu davasına içten bir adanmışlık, sınır ve engel tanımayan bir devrimci idealizm, tehlikeler ve zorluklar karşısında yüzgeri etmeyi aklına bile getirmeyen inatçı bir irade gücü, örgüte ve yoldaşlarına ölümüne bağlılık, devrimci militanlık vd. bu dönemlerde şekillenen bütün kuşakların karakteristik özelliklerinin başında gelir. Kişisel birikim ve yeteneklere dayalı özel beceri ve üstünlükler, bunlara eklenen ek birer zenginlik kaynağıdırlar. Kadroların birey olarak farklılıklarını, özgün çizgilerini oluştururlar.

TİKB önderliğinin örgüte kattıkları kadar onun gelişimi üzerinde olumsuz rol oynayan tutum, anlayış, alışkanlık ve bireysel tarzlarının kaynağı işte bu genel altyapıdır.

TİKB önderliğinde yer alan kadroların -1998 sonrası tasfiyeciliğinden birinci derecede sorumlu olan ve en zor günlerde ısrarla MK'dan da kaçmaya çalışan biri dışında- güçlü devrimci kişiliklere sahip olmaları, örgütün gelişim sürecinde hep ikili bir rol oynamıştır. Bir taraftan onun önünü açmış, en zor durum ve koşullarda dahi öncü tutum ve inisiyatiflerin sergilenmesine kaynaklık etmiştir; fakat bu olumlu işlev ve katkılarının yanında, en başta bu kadroların kendilerinde -bazılarında daha sonraları korkunç bir başdönmesine, hatta megalomaniye dönüşen- ego şişmesine, sık sık kural tanımazlığa dönüşen keyfilikte inisiyatif sergileme hakkını kendinde gören aşırı bir özgüvene, kadrolardaki özgüven eksikliğini büyütüp onları inisiyatifsizlik ve sinikliğe sürükleyen aşırı müdahaleciliğe, bu anlamda kadrolara -ve aslında kendi dışlarında gelişen her şeye- karşı alttan alta bir güvensizliğin gelişip kökleşmesine de zemin oluşturmuştur.

Yapısallaşmış temel zaaflar kapsamında TİKB'de örneğin ciddi bir sistem sorunu, yanı sıra ciddi bir kolektivizm eksikliği vardır. Devrimci kurallara dayalı bir sistem ve kolektivizm, organ olarak MK içinde dahi yoktur. Bu boyutlardaki ilkellik ve amatörlüğün nedenlerini ve bunların bunca yıldır neden aşılamadığını irdelemeye yöneldiğinizde, daha ilk adımda karşınıza, önderliğin örgüte önderlik tarzı ve yöntemlerinin belirleyici rolü, dolayısıyla önderliğin sorumluluğu çıkar. Örneğin, örgüte önderlik, yönlendirme ve denetimin genelgeler ve rapor sistemi gibi yazılı biçimler yerine sözlü anlatım ve aktarımlara dayalı olmaktan bir türlü kurtarılamayışı, en başta bu önderlik tarzı ve yöntemlerinin ortaya çıkardığı bir sonuç ve alışkanlıktır. Bu noktada bir sistem sorununun olup olmadığı sorulabilir ya da sistemlilik kazanmış alışkanlıkların hiç mi payı yok denilebilir. Fakat kadrolarda da bu "*alışkanlığı*" yaratan "*sistem*", zaten uygulanan önderlik tarzı ve yöntemlerinin sonucudur.

Bir dönem MK üyelerinin herbirinin bir alan ya da bölgeden doğrudan sorumlu olması esasına dayalı olarak uygulanan dar grup tarzı, ilerleyen yıllarda kısmi değişiklikler geçirmekle birlikte öz olarak değişmeden kalan bir yönetim ve ilişki sistemi üretmiştir. Bu sistem, organlar arası ilişkilerden ziyade sorumlular arasındaki görüşmeler üzerine kuruludur; haliyle yazılı biçimler yerine sözlü aktarım

ve yönlendirmelere dayanır. Hiçbir gelişkin partide hatta az çok kitleselleşmiş hiçbir örgütte istense de uygulanamayacak olan bu geri ve ilkel sistem TİKB'de yapısallaşmıştır. Onun kökleri de grup dönemine uzanır. Dar grup tarzı devrimcilik ve devrimci önderlik anlayışının ürünüdür.

Bu ilkellik, elbette kendine uygun sonuçlar üretecektir, nitekim üretmiştir de. Alan faaliyetleri kadar o alanlardaki kadroların gelişim süreçlerinin de büyük ölçüde oradan sorumlu kadroların kişisel özelliklerine, beceri ve yeteneklerine bağımlı şekillenmesi, alansal başarılar kadar başarısızlıkların da kolaylıkla kişiselleştirilebilmesi, örgütün bu yönüyle de merkezi bir karakterden, bilgi ve deneyimin kolektifleştirilmesinden, bunun araç ve mekanizmalarını geliştirmekten uzak kalması, vb. gibi herbiri yeni sorunlara da kaynaklık eden bir dizi yapısallaşmış zaaf buna ilk ağızda verilebilecek örneklerdir.

TİKB'deki önderlik sorunu irdelenirken asla gözden kaçırılmaması gereken iki temel nokta daha vardır:

Bunlardan birincisi, örgütün geneli gibi -bir bakıma ona da kendi damgalarını vurmuş olan- önderlikte yer alan kadroların da gelişkin bir komünist bütünlükten değişik ölçülerdeki uzaklıklarıdır; diğeri ise, en başta gelen önderlik kurumu olarak MK'nın da kendi içinde federatif bir yapı ve işleyişe sahip olmasıdır. Örgütün faaliyetlerinin hatta kadroların şekillenmelerinin önderliğe ve önderlikte yer alan kadrolara fazlasıyla bağımlı olduğu bir örgütte bunların her ikisinin de nasıl vahim sonuçlar doğurmuş olabileceğini kestirmek zor olmasa gerekir.

TİKB önderliğinde yer alan hemen hemen bütün kadrolar, devrimciliğin en temel ve özsel değerlerine sahip olmanın yanında, değişik alanlarda, kimilerinde "*sıradışı*" olarak tanımlanmayı hakeden gelişkin nitelik ve yeteneklere sahip olmalarıyla da bilinir. O kadronun örgüt kamuoyu nezdindeki özgün kimliğini de belirleyen bu özellikler, kuşkusuz herkeste aynı değildir. Tür bakımından olduğu kadar gelişkinlik derecesi bakımından da farklılıklar gösterir. Osman Yaşar Yoldaşcan örneğinde olduğu gibi bazılarında bu olağanüstü bir askeri yetenek yanında yaratıcı bir zeka ve teknik beceri zenginliğidir; Fatih örneğinde olduğu gibi gelişkin bir kitle örgütçülüğüdür; Sezai ve İsmail Cüneyt örneklerinde somutlandığı üzere teori üretimi gibi genellikle uzak durulan bir alanda dahi üretken bir konuma gelebilecek ölçüde

kendini her bakımdan yenileme ve aşma dinamiğinin güçlülüğüdür, vb. vb.

Fakat istisnasız herkeste ortak olan nokta şudur: Bazı yönlerden kelimenin tam anlamıyla "*olağanüstü*" olarak nitelenmeyi hakeden gelişkinliklere hemen bitişik kimi konu ve yönlerde, bununla neredeyse taban tabana zıtlık oluşturacak ölçüde bariz yetersizlikler ve zayıflıklar söz konusudur. Örneğin, askerler ve örgütçüler teorik yönden zayıftırlar ve teorik görevlere fazla uzak dururlar; teori ve siyaset üretimi ile uğraşanlar sosyal ilişki yeteneği ve kitle örgütçülüğü yönünden korkunç bir zayıflık sergileyebilirler; bazı konu ve alanlarda ön açıcı tutum ve yaklaşımların sahibi olabilenler başka konu ve alanlarda tutucunun önde gideni bir profil sergileyebilirler; ne dereleri geçmiş olanlar çayda boğulabilirler, vb. Sonuç olarak **gelişmede devrimci bütünlükten yoksunluk, örgütün kendisinde olduğu gibi önder kadroları da kesen genel bir özelliktir**. Zaten örgütü bu dengesizliğe biraz da önderliğin ve önder kadroların bu yapısal özelliği sürüklemiştir.

Fakat tıpkı gelişkin yönler konusunda olduğu gibi gelişmemiş yönler, bundan da önemlisi gelişmenin dengesizliği ve gelişkin bir komünist bütünlükten uzaklık derecesi de herkeste aynı değildir. Değişik ölçü ve yoğunluktadır. Ayrıca bazılarında gelişmenin genel doğrultusu bu makasın göreli de olsa kapanması yönünde seyrederken, bazılarında kimi eski özelliklerin de silikleşip kaybolmasını içerecek şekilde komünist bütünsellikten gitgide daha fazla uzaklaşma yönünde seyretmiştir. Bu bütünüyle, komünist militan ruhun ve devrimci idealizmin korunup korunmamasına bağlı olarak ortaya çıkan bir farklılıktır.

Eski grup lideri de dahil TİKB'nin önder kadroları arasında yer alıp da sonradan sadece örgütün değil devrimci mücadelenin dahi dışına düşenlerin hepsinde de ortak olan nokta, özünde kesintisiz bir süreç olan komünist gelişme ve mükemmelleşmede çıkılabilecek en yüksek olgunluk noktasına çıktıkları yanılgısı ve rehavetine kapılmakla kalmayıp devrimci geçmişlerinin ve yaptıklarının kendilerini ayakta tutmaya yeteceği yanılsamasına kapılmalarıdır. Onları bu akıbete sürükleyen hastalıklı kafa yapısının ilk belirtileri -istisnasız hepsinde-, kendilerini herkesin ve her şeyin üstünde gören tutum ve yaklaşımlar sergilemeye başlamaları biçiminde göstermiştir. Devrimci dinamizmlerini korudukları sürece kendilerinin de devrimci bir tepkiyle

karşıladıkları proletaryaya ve TİKB'ye yabancı bütün davranışlar, o iniş ve siyaseten çürüme kesitlerinde hepsinin de ortak davranış kalıpları haline gelmiştir: Yaptıklarıyla böbürlenme, geçmiş hizmetlerini ve mücadeleye katkılarını metalaştırarak başkalarına üstünlük taslama aracı olarak kullanmaya yeltenme, ucuz kariyer hesapları içine girme, bildiğini okuma hakkını kendinde gören bir keyfilik ve bireyselleşme bu siyaseten çürümenin hepsinde gördüğümüz ortak belirtilerinden başlıcalarıdır.

Bu hastalıklı tutumların ortaya çıktığı dönemler, organın kendi içinde de bloke olup örgüte devrimci önderlik sorumluluklarının hakkını vermekten büsbütün uzaklaştığı dönemler olmuştur. TİKB MK'larının tarihi boyunca üstesinden tam gelinememiş yapısal bir zaaf olarak fiili federalist işleyiş böylesi kesitlerde iyice azmış, organ kolektif işleyişten biçimsel olarak dahi uzaklaşmıştır. Buna karşın, işlerin yolunda gittiği, daha doğrusu organ içinde yoldaşlık ilişkilerinin de devrimci dinamizmin de güçlü olduğu kesitlerde göreli olarak daha kolektivize bir işleyiş temelinde birbirini tamamlayıp bütünleme ilişkileri geçerli ve hakim olmuştur. Örgüt de İMT sonrası ve 1991-1994 dönemi gibi "*parlak dönemlerini*" zaten bu kesitlerde yaşamıştır.

Fakat MK içindeki iç örgütlülük ve işleyişin göreli olarak en kolektivize olduğu bu kesitlerde bile, önderlik sorumluluklarının bütünsel kavranışından uzaklık temelinde yükselen bir federalizm bütünüyle ortadan kaldırılamamıştır. Üstlenilen sorumluluklar dışındaki sorunlar ve önderlik yükümlülüklerine karşı kayıtsızlık, alanlar ve kesimler arasındaki kopukluk, kimi askeri eylemler de dahil yapılanların çoğunun önceden konuşulup belirlenmiş kolektif bir stratejik plana dayalı olmaktan çok o konunun sorumlularının bireysel inisiyatif ve kararlarına dayalı olarak yürütülmesi TİKB MK'larının tarihinde "*olağanlaşmış*" durum ve uygulamalardır.

1981-1983 arası ile '91-'94 arası bu federalizmin minimize hale geldiği istisnai kesitlerdir. Bu her iki kesitte de, daha önceki ve daha sonraki dönemlerde bunların yanına dahi yaklaşılamayan göreli bir kolektif örgütlü işleyiş çizgisi tutturulabilmiştir. Bu kesitlerde MK'lar, en az ayda bir -olağanüstü durumlarda daha sık- ve ana gündem maddelerini mümkün olduğunca önceden belirlemiş olarak düzenli toplanmakla kalmamış; asıl önemli farklılık olarak, örgütsel faaliyete yön verecek belli başlı bütün karar ve politikalar, bu toplantı ve görüşmeler sırasında, önceden konuşulup tartışılarak birlikte belirlenmiştir.

Gerçi buna rağmen bireysel tutum ve uygulama örnekleriyle bu dönemlerde de karşılaşılmış; organ, hatta örgüt daha sonraları çok ciddi sonuçlar doğuran bireysel oldu bittilerle bu dönemlerde de karşı karşıya bırakılmıştır. Bu örgütsel olduğu kadar bireysel düzlemde de sonuçta bir anlayış, alışkanlık ve zihniyet sorunudur. Fakat bu tür bireysel tutumlar ve keyfi alışkanlıkların, devrimci bir örgüt ve onun merkez organında bile bu kadar sık ve bu kadar fütursuzca boy gösterip buldukları her fırsatta kendilerini konuşturabilmesi, her iki düzlemde de (örgütsel ve bireysel) ortada ciddi bir yapısallaşmış hastalığın bulunduğunu gösterir.

TİKB'de önderlik sorununu doğuran tarihsel deneyim, bu sorunun çözümünün de öncelikli olarak nerelerden geçtiğinin ipuçlarını fazlasıyla sunar.

Bu konuda atılması gereken adımların başında, devrimci öncü misyonunun kavranışında Leninist bir bütünsellik düzlemine sıçramak, kendisini bu bütünlükte ortaya koyan bir önderlik anlayışının geliştirilmesi ve egemen kılınması gelmelidir. Bu aslında sadece önderlikte yer alacak kadrolarla sınırlı bir zorunluluk olarak düşünülmemelidir. En yukarıdakinden en aşağıdakine kadar bütün kadroların, dolayısıyla örgütün bütününün bu doğrultuda bir zihniyet devrimine ihtiyacı vardır.

TİKB'nin bu hallere düşmesinin birinci dereceden sorumlusu olan merkezi önderlik yapılanmasının örgütün bundan sonraki gelişme seyrinde yine olumsuz, engelleyici ve sınırlayıcı bir rol oynamasına meydan vermemek için, ikinci temel önlem olarak, örgüt içi kolektif katılım ve denetim mekanizmalarının geliştirilip işletilmesinde kesinlikle ısrarlı olunmalıdır. Her türlü devrimci örgütlenmenin zorunlu temel koşullarından biri olan Leninist demokratik merkeziyetçilik ilkesi, TİKB'yi bu hallere düşüren önderlik tarzı ve alışkanlıklarının tarihsel pratiğinden çıkartılması gereken sonuçlar da dikkate alınarak devrimci demokratik yönün özel bir hassasiyetle önplanda tutulduğu bir diyalektik yaklaşımla hayata geçirilmelidir.

Üçüncü temel bir önlem olarak, MK'nın iç işleyişini Leninist esaslar temelinde kesin kurallara bağlayan bir MK iç tüzüğü mutlaka hazırlanıp uygulanmalıdır.

DİPNOTLAR

1: O kesitte ülkedeki MK üyesinin kurum olarak MÖK'e gönderilen yazılı yönlendirmeleri dahi "*güvenlik*" gerekçesiyle -siz bunu korku olarak okuyun- organa aynen taşımadığı sonradan açığa çıktı. Kuryeler aracılığıyla gönderilen ve yanıtları hiçbir zaman alınamayan o yönlendirmeleri kendisi okuduktan sonra "*gerekli gördüğü sınırlar içinde*" organa sözlü olarak taşıdığı anlaşıldı. Bu durum, "*Üç yayın, üç kurultay*" stratejisinin şekillendirildiği kesitte yurtdışındaki MK üyeleriyle ilişkiye geçmeyi nihayet kabul eden o dönemdeki MÖK'ün diğer iki üyesiyle yapılan yazışmalar sırasında ortaya çıktı. Bunlardan H yoldaş, daha sonra ikinci taslak tartışmaları sırasında yazdığı değerlendirme yazısında konuya açıklık getirdi: "*Söz konusu iki y, yd'na gittikten sonra, buradaki mk üyesinin, onlarla bağlantı içinde olduğunu biliyorduk. Bu ilişki üzerinden bize akan "bilgiler" birkaç kırık-dökük cümleyi geçmeyen, çok da içerikli olmayan şeylerdi. Ancak, ilişkinin sürdüğünü biliyorduk. Doğal olarak da, buradaki y'nin kimi tutum ve davranışlarının orayla bağlantılı olduğunu düşünüyorduk. (örneğin, teorik dergi çıkacağı bize söylendiğinde, benim için istikrarı her şeyin önünde olduğu için, önce finansmanını sordum. Buradaki y, yd'nin biraz rezerv göndereceğini söyledi. Ben bu konuşmadan aylık dergi esprisinin yd ile bağlanmış olduğu sonucuna vardım. Bir yılı aşkın bir süre sonra ise bunun böyle olmadığını öğrenecektim) ikincisi ise, ortada bir ilişkisizlik sorunu yaşanmıyordu ki, çözüm ve çare aramaya girişelim. kendi adıma benim cephemden de, yd'daki y'ların nasıl olup da buraya, buranın kaderine bunca ilgisiz oldukları bir muamma idi. Geçtiğimiz yıl, -sanırım- haziranda bana bir chat adresi geldi. Söz konusu y'larla konuşmamızdan, defalarca kurye göndermiş olduklarını öğrendim. Ayrıca, -süreyi yanlış hatırlamıyorsam- 8 aydır da, diğer mök üyesi ile ilişki kurmaya çalıştıklarını, ancak onun bir protesto tutumuyla chat randevularına gelmediğini söylediler. Böylece ben, bunu da 8 ay sonra öğrenmiş oldum. Bu arada, (hemen öncesi ya da sonrası olabilir) aynı içerikte olmak üzere bir yazı geldi. (Ya da ben o zaman gördüm.) Sonuçta bu görüşmeden sonra, bugün süren ilişkinin -nihayet- önü açılmış oldu.*" (H, 06.08.2005, Zorunlu açıklama 1)"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEVRİMCİ İKTİDAR İDDİASINDAN UZAKLIĞIN KİMİ TEMEL SONUÇLARI

Tekyanlılık / tekyanlılık kültürü

Devrimci bir iktidar bilinci ve iddiasındaki zayıflığın devrimcilik anlayışımız ve kültürel şekillenmemizde yarattığı çarpılmalardan bazıları, önceleri bir '*sonuç*' olarak ortaya çıkmış ama ilerleyen süreçte gelişmemizi sınırlandırıp çarpıklıklarımızı büyüten başlı başına birer '*neden*' özelliğini kazanmışlardır.

Gelişmede '*bütünselliğin*' yerini belli yönlerde gelişmeyle sınırlı bir '*tekyanlılığın*' alışı ya da -aynı sonucu doğuracak şekilde- gelişmede '*süreklilik*' yerine '*kesintili*' bir gelişme grafiğinin çizilmesi bunların başında gelir. Gerçi düz bir mantıkla bunların hepsini getirip sadece iktidar bilinci ve iddiasının zayıflığına bağlamak ve her şeyi bununla açıklamaya kalkışmak fazlasıyla indirgemeci idealist bir tutum olur. Örneğin, tekyanlılık konusunda, dönemsel etkenlerin sınırlandırıcılığı başta olmak üzere bunların dışında kalan ve bir yerde bunlar üzerinde de etkide bulunan -bunların geriye çekici olumsuz sonuçlarını büyüten ya da azaltan- diğer etkenleri hiçbir zaman gözardı edemezsiniz. Sözgelimi, 12 Eylül yıllarında bütünlüklü bir gelişme çizgisini isteseniz de tutturamazdınız. Ancak bu diyalektik bağlantı ne denli geçerli ve daima gözönünde bulundurmayı gerektirirse, diğer bir yönden, devrimci iktidar iddiasındaki zayıflığın da kendisini besleyip büyüten diğer etkenler üzerindeki etkisi ile karşılaşırsınız. Üstelik onun daha belirleyici bir role sahip olduğunu görürsünüz.

Buna örnek olarak, gelişmede bütünselliği sağlanamayışıyla örgüt olarak güçlerimiz ve olanaklarımızın sınırlılığı arasındaki ilişkiyi verebiliriz. Örgüt olarak güçlerimiz ve olanaklarımızın sınırlılığı,

tarihimiz boyunca bizi hep önümüzdeki görevler ve sorumluluklar bütünlüğü içinden bazılarını seçip ağırlığı -öncelikle- bunlara verme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakmıştır. Doğası gereği gelişmede tekyanlılık tehlikesini bağrında taşıyan bu zorunluluk, bir yerde "*küçük*" bir örgüt olmanın getirdiği istenmedik sonuçlardan biridir. Bu kavşaklarda -1990 ortalarına kadar- genellikle doğru ve isabetli seçimler yapmışızdır. Fakat öbür yandan tarihsel süreç içinde bunun adeta bir "*alışkanlık*" halini alarak süreklileşmesi de "*küçük*" olmaktan kurtulamayışımızın belirleyici nedenlerinden birine dönüşmüştür.

Karşımıza sık sık tarihsel koşulların dayattığı bir zorunluluk olarak çıkan bu durum, bizde giderek bir "*alışkanlık*" halini almış, zamanla kendi kendimize keyfi "*zorunlu öncelikler*" icat etmeye başlamışızdır. Yani, güçlerimiz ve olanaklarımızın sınırlılığı nedeniyle önümüzdeki görevler ve hedefler bütünlüğü içinden tarihimiz boyunca hep '*birini*' ya da '*bazılarını*' seçmek durumuyla karşı karşıya kalmak, bizde bireysel düzeylerde de daha çok kadroların kendi özellik ve eğilimlerine uygun bir iş ve öncelik '*seçme eğilimi*' şeklinde bir ***'parça kültür'*** yaratmıştır. Örgütün toplam gelişiminde de, tek tek kadroların bireysel gelişim süreçlerinde de sürekli bir tekyanlılık üreten bu kültür, tarihsel süreç içinde araya giren değişik etkenlerin de etkisiyle bu kez kendine özgü yeni alışkanlık ve eğilimler üretmiş, sonra onlar bizi bütünlük düşüncesinden daha fazla uzaklaştıran yeni birer kültürel deformasyon etkeni haline gelmişler ve bu durum giderek sürekli kendi içine doğru bükülen bir fasit daireler zincirine yol açmıştır.

Bunun örgütsel planda en başta gelen sonucu, **sürekli bir tekyanlılık** üretmesidir. Bu kimi dönemlerde -ve kadrolarımızın çoğunluğunda- yoğun ama verimsiz bir dar pratikçilik biçimini almış, kimi dönemlerde teoriye sağlıksız bir yönelim olarak karşımıza çıkmıştır. Kimi dönemlerde sırf taktiğe ve eyleme yüklenerek yol almaya çalışmışızdır, kimi dönemler gelmiş bu kez '*siyaset yapmaktan*' kopmuş, uzaklaşmışızdır. Yeraltını önemser ve öncelik verirken yasal imkan ve olanaklardan yararlanmaya adeta sırtımızı dönerek onları bir tarafa bırakmış, yasal olanakları kullanmaya ve sınırlarını genişletmeye yöneldiğimizde de buna hazır olmayan güçlerimizin '*olmazlanma*'larıyla, '*örgütsel iklim*'in basıncıyla ve '*kadrolarımızın tepkisi*'yle boğuşmak zorunda kalmışız.[1]

Kitle ilişkilerimizi geliştirmeye yöneldiğimiz durumlarda kadrolaşmayı başaramamış hatta gündemimizden düşürmüşüz, sınıf içindeki

çalışmalarımızda ya kaba bir sendikalizme düşmüşüz veya slogancı keskin bir siyasallık sergileme arasında gidip gelmişiz, semtlerdeki antifaşist dinamiğin örgütlenmesi yönelimi bize işçi sınıfını bile '*unutturabilmiş*', sadece sınıf içindeki çalışmayı değil sınıfa yönelimin kendisini de boşlayabilmişiz, vb. vb. Bu konuda daha çok örnek sayabiliriz. Çünkü bu yol, bu tarz, bu alışkanlık süreç içinde bizi '*bütünlük*' düşüncesinden ve '*komünist bütünsellik*' kavrayışından gitgide daha fazla uzaklaştıran '*süreklileşmiş bir tekyanlılık*' üretmiş, **bu tekyanlılaşma da örgütü adeta bir sisphos kaderine mahkum etmiştir!**

Öncesi de bir yana, TİKB olarak kuruluşunun üzerinden 30 yıl geçmiş bir örgüt olduğumuz halde bugün hala **neden** bu durumdayız; **neden** hala "*küçük bir örgüt*"üz, **neden** bu kadar cılız ve etkisiziz, **neden** herbiri birbirinden daha ağır geçen krizlere sürüklenmekten kurtulamadık? Neden yok olmanın eşiğine kadar sürüklendik? 3. Konferans'ımızın ardından yaşadığımız sürecin acı bir biçimde bir kez daha gösterdiği gibi, bunun belirleyici nedenlerinden en başta gelenini öncelikle önderlik düzeyinde kendisini gösteren, oradan kadrosal şekillenişimizi belirleyen ve bir türlü kıramadığımız bu tekyanlılıkta, süreçleri planlamaktaki ihmallerimizde, kadrolarımızı hedeflendirmedeki yetersizliklerimizde, bütünlük kavrayışından ve bütünsel gelişmeden uzaklaşma derecemizde ve bunların da arkasında yatan devrimci iktidar iddiası ve kavrayışımızın zayıflığında aramalıyız!

'Esas halka'yı her şey haline getirmek

Tekyanlılık kültüründen kaynaklanan ve onu besleyip kronikleştiren alışkanlıklarımızdan biri de "*esas halka*" kavrayışımızdır.

Diğer bazı süreçlerin, etken ve görevlerin belli bir süreliğine ya da bir parça ihmali pahasına da olsa asıl dikkat ve enerjinin üzerinde yoğunlaştırılması gereken dinamiklerin ve görevlerin seçilmesi olarak da tanımlayabileceğimiz "*esas halka*" kavrayışı, komünist öncü parti ve önderliğe, etkenler ve görevler karmaşası içerisinde kaybolma ya da sürüklenme tehlikesinin üzerine çıkarak süreçleri yönetebilme olanağını kazandırır; yani 'öncülük' misyonunun yerine getirilmesini kolaylaştırır. Ancak sadece "*esas halka*"nın doğru belirlenmesiyle sınırlı olmayan bir koşulla: Dikkatin ve enerjinin "*esas halka*" üzerinde yoğunlaştırılması için bir süreliğine ve bir parça ihmal edilmeleri göze alınan etkenler ve görevlerin, esas halka olarak yüklenilen alanda

kaydeilen gelişmeleri dahi anlamsız hale düşürecek ölçülerde ihmal edilmemeleri kaydıyla. "*Esas halka*" belirlemesinin, diğer herşeyin boşlanmasına dönüşmemesi koşuluyla.

Bizim tarihsel pratiğimizde "*esas halka*" fiilen 'tek halka' haline getirilmiş ve çoğu zaman bu şekilde uygulanmıştır. Bu, örgütsel düzeyde de, kadroların gelişim seyri ve pratiğinde de böyledir! Hayatın 'yeşilliğini' oluşturan süreçler ve etkenler karmaşasının yarattığı çokyönlülüğün ustaca yönetilmesini sağlayabilmek için bir önderlik kılavuzu olarak formüle edilmiş bir yaklaşım, ancak bu kadar deforme edilir, amacından ve ruhundan ancak bu kadar uzak ve tam ters yönde kullanılıp sürekli tekyanlılık üreten bir tarz haline getirilir!..

Bu konuda gözlerimizi örten en büyük perde ise, 'esas halka' olarak belirlediğimiz halkaların, İMT sonrasından 1990'ların ortalarına kadar gerçekten de o tarihsel kesitlerin devrimci açıdan doğru ve isabetli 'esas halkaları' oluşlarıdır. Bu bizi, ihmal ettiğimiz konulara ilişkin olarak siyaseten ve vicdanen rahatlatan bir etken olmakla kalmamış, tekyanlılığımızı süreklileştirmemize neden olan köreltici bir rol de oynamıştır. "*Gelişmede bütünselliğin gereklerini o koşullarda nasıl sağlayabilirdik*" sorusunu kendimize ciddi olarak genellikle sıkıştığımız veya gelen eleştiriler üzerine sıkıştırıldığımız durumlarda sormuşuzdur; bunlara asıl yaratıcı yanıtları da öyle zamanlarda vermiş ve bu temelde özeleştiriler de yapmışızdır ama Leninist "*esas halka*" anlayışını Leninizmin ruhuna aykırı bir tekyanlılıkla yorumlayıp uygulama kolaycılığından da bir türlü kurtulamamışızdır.

Aklımızın sonradan başımıza geldiği zamanlarda, bu tekyanlılığa sürüklenmemizin nedenlerini ortaya koymaya çalışırken çok sık sarıldığımız gerekçelerden biri de "*mükemmeliyetçilik*" **mazereti**dir. Ağaçlara odaklanmaktan ormanı gözden yitirmemize neden olan bütün ihmallerimizi, savsaklama veya yetersizliklerimizi, "*yapmışken en iyisini yapma*" arzusu ve iyiniyetiyle açıklamaya çalışmışızdır ama yaşanan onca deneyimden sonra şu gerçeği artık görmek zorundayız: Bizim sorunumuz "*mükemmeliyetçilik*" falan değildir; ayrıca bizde öyle abarttığımız ölçüde bir "*mükemmeliyetçilik saplantısı*" falan da yoktur! Gözümüze "*mükemmeliyetçilik*" olarak görünen ya da bu gerekçeyle açıklamaya çalıştığımız bütün tekyanlılıklarımızın ve ihmallerimizin, ertelemeci tutumlarımızın hatta keyfiliklerimizin gerçek nedeni, bizi komünist devrimci '*bütünlük*' düşüncesinden ve gelişmede bütünsellik kavrayışından uzaklaştıran devrimci iktidar iddiası ve kavrayışındaki

zayıflığımızdır!

Devrimci öncü misyonun Leninist kavranışı ve devrimci iktidar iddiasındaki zayıflığımız, bizi, her dönemde sadece belirli yönlerdeki gelişmeyle yetinmeye alıştırmıştır. Zaten bu yüzden göreli olmaktan kurtulamamakla kalmayıp zaman içinde değerini de yitiren kesikli bir seyir grafiği çizebilmişizdir. Bunlar da bizi, devrimci öncülük misyonunun Leninist kavranışından -dolayısıyla iktidar bilincinden- ve asıl tarihsel hedefimizi oluşturan sınıfsız komünist toplum yolunda ilerlemekten gitgide daha fazla uzaklaştırıcı bir rol oynamıştır.

Genel bir devrimcilikten farklı olarak "*komünist devrimci*" olduğumuzun, devrimci demokratizmden farklı olarak sosyalizmi hedeflediğimizin ve halkçılığın değişik versiyonlarından farklı olarak işçi sınıfı içinde çalışmayı esas aldığımızın, özellikle '90'ların ikinci yarısından itibaren sadece yeni kuşaktan güçlerimiz içinde değil örgütün genelinde bulanıklaşıp silikleşmesi başta olmak üzere bizi son yıllardaki tıkanıklığa ve tasfiyeciliğe sürükleyen bütün öznel etkenler esasında bu büyük kırılmanın ortaya çıkarıp derinleştirdiği hastalıklardır; ve bunların hepsi üst üste binip yığışarak örgütün ideolojik-politik çizgi ve program sorunlarındaki zayıflığının ve etkisizliğinin derinleşmesine yol açmışlardır.

Daha '91 yılında, bizi diğerlerinden ayıran yanların neler olduğunu vurgularken göğsümüzü gere gere, "*…12 Eylül öncesi olduğu gibi günümüzde de Türkiye sol hareketinde daha yaygın ve egemen olan sağ ekonomist 'kitle çizgisi' anlayışı, devrimin kitlelerin eseri olacağı doğru anlayışının arkasına saklanarak, bu arada 'sol' maceracılığın eleştirisi görünümü altında **devrimci öncünün rolünü, sınıf ve kitle hareketinin edilgen bir izleyicisi ve kaydedicisi derekesine indirger**."* (**2. Konferans Raporu**, sf: 89, abç,) diyebilmişiz. Fakat '96'dan başlayarak adım adım, '98'lerden sonra hızlanarak, 2000'lere gelindiğinde ise bütünüyle bu hale düşmüş/düşürülmüşüzdür. Bütün pratiğimiz, yukardaki deklarasyonumuzu yalanlayan, bizi tam da diğerleriyle aynılaştıran bir pratiktir.

Araçları amaçlaştırma

Başlangıçta daha çok bir 'sonuç' olarak ortaya çıkan ama zaman içinde süreklilik kazanıp kronikleştiği ölçüde gelişmemizi sakatlayan 'nedenler' arasına katılan yapısallaşmış zaaflarımızdan bir diğeri, **'araçları amaçlaştırma'** hastalığımızdır!

Özelliğinden dolayı kendisini sık sık '*biçim fetişizmi*' görünümünde gösteren ama her zaman sadece belirli bir biçimin, yöntemin veya aracın mutlaklaştırılmasıyla sınırlı kalmayan bu hastalığı, en devrimci yönelim veya politikaları dahi "*kendinde şey*"ler olarak ele alıp "*her şey*" haline getirme hastalığı ya da saplantısı olarak da tanımlayabiliriz.

Bu geleneksel tarzın/alışkanlığın devamı ve son dönemdeki tezahürü ise "***değişim ve kopuş***" fetişizmidir. "*Geçmişten geleceğe uzanan süreklilik içinde kopuş*" şeklindeki gelişme, yenilenme ve yetkinleşme sloganının yerini, akılları başlardan aldığı ve büyük ve sarsıcı "*değişimler*"in yol açtığı görünen panik atakla "***kopuşta süreklilik***" gibi ucube kavramsallaştırmalar alabilmiştir. "*Kopuş partizanlığı*" öyle noktalara ulaşmıştır ki, bizi geçmişimize, dünya devrim tarihinin derslerine ve deneyimlerine bağlayan bütün bağlardan kurtulmanın adı olmuştur.

Araçların amaçlaştırılması da aslında bir tekyanlılık tezahürüdür ve onun da gerisinde yine komünist öncünün tarihsel misyonu ve amaçlarının eksik, dar, yüzeysel ya da konjonktürel algılanışı yatar. Burada '*parça*'yı '*bütün*'ün yerine, hatta, bütüne tarihsel-ideolojik anlam ve değerini kazandıran tarihsel amacın dahi fiilen önüne geçiren bir fetişleştirme vardır. Bu fetişleştirmenin öznesini hangi aracın, hangi yönün, hangi parçanın, hangi değer veya özelliğin oluşturduğunun sonuç açısından fazla bir önemi yoktur. Marksist Leninistler için, **tek başına ele alınıp kendisiyle sınırlı düşünüldüğü koşullarda ne kadar gerekli, değerli, isabetli yön ve özellikler taşırsa taşısın, devrim ve sosyalizm tarihsel amacından ve o amaca bir an önce ulaşabilmenin diğer bütün zorunluluklarından yalıtılmış olarak kendi başına -kendinde- devrimci hiçbir araç, biçim, yöntem ya da yönelim yoktur ve olamaz**!

Geçmişte daha çok kadrolar düzeyinde yine daha çok yeraltının, silahlı eylemlerin, işkencede direnişin, belirli biçim ve yöntemlerin ve tabii en başta da örgütün fetişleştirilmesi biçiminde kendini gösteren bu tarz bir tekyanlılık, özellikle 3. Konferans sonrası süreçte, üstelik bu kez önderlik düzeyinde ve yönetici kadrolar şahsında güvenlik saplantısı, teoriye yönelim ve yayın faaliyetinin ele alınışı konularında kendisini gösterdi. Örgütün fiili bir tasfiyeciliğe bu denli gömülmesinde özel bir rolleri olan bu kaymalar, '**araç olanı amaçlaştırma'**nın, onu gerçek işlevinden uzaklaştırmakla kalmayıp eninde sonunda amaca ve amaçlanana da nasıl ve ne ölçüde zarar verici sonuçlar

doğurmaktan kurtulamayacağının çarpıcı örneklerini oluşturur.[2]

Yayın politikası

"*Araçların amaçlaştırılması*" kapsamında 3. Konferans sonrası süreç için en çarpıcı bir başka örneği yayın politikalarımızdan verebiliriz. Çünkü bu konuda kendi kendimizi sürüklediğimiz darlaşma ve tekyanlılık, sadece önderlik misyonu ve sorumluluklarının kavranışındaki tekyanlılık ve keyfilikleri ivmelendirici bir rol oynamakla kalmamış örgüte de -hem de iki kez- makas değiştirtmiştir!

3. Konferans sonrası süreçte izlediğimiz yayın politikamız, dürüstçe söyleyecek olursak **politikasızlığımız**, gerek beraberinde getirdiği doğrudan sonuçlar nedeniyle gerekse kendilerini sonradan pratikte gösteren dolaylı sonuçlar nedeniyle örgütün derin bir tasfiyeciliğe sürüklenmesinde özel bir yere ve ağırlığa sahiptir.

Leninist bir sosyal devrimcilik ve parti kavrayışı açısından, adına ve misyonuna layık komünist bir öncünün yayın faaliyeti: **1)** Başlı başına bir amaç değil, içinde bulunulan tarihsel koşullara ve partinin acil ihtiyaçlarına tabi araçlardan biridir; **2)** Herhangi bir akademik çevre yayınından veya herhangi bir entelektüel faaliyetten farklı olarak somut ve bütünlüklü bir devrimci militan örgütlenme stratejisinin bir parçasıdır; ayrıca onun da ana eksenini ya da çıkış noktasını değil tamamlayıcı unsurlarından birini oluşturur; **3)** Dolayısıyla, içeriğinden biçimine, ele aldığı konulardan onları işleyiş tarzına ve kullandığı dile kadar her konuda partinin o tarihsel kesitte ulaşmak istediği sonuçlarla hedef kitlesini gözeterek hareket eder.

"*Mevcut siyasi durumu değerlendirme ve günümüzün 'cansıkıcı' sorunlarına kesin cevaplar verme temelinde taktiksel bir çizgi olmaksızın bir **teorisyen çevresi** olabiliriz ama **işleyen siyasi bir varlık** olamayız.*" (**Lenin**, abç) Lenin'in, meselenin sadece bir yönüne -taktik önderlik- ilişkin şu sınır çekişi bile, komünist devrimci bir örgütte yayın faaliyetinin herhangi bir akademik-entelektüel faaliyet ve araçtan ayıran özsel özelliğini gösterir.

Bizim **3. Konferans sonrası süreçteki yayın pratiğimiz, leninist bir örgüt yayıncılığı açısından özsel nitelikteki bu ayırdedici özelliklere tamamen zıt bir çizgide şekillendi**. Bu konuda da örgütün ihtiyaçlarının ve önderlik sorumluluklarının bütünsel kavranışından uzak bir yaklaşımla hareket ettik. Bu çarpık yaklaşım bizi önce teorik

bir yayının çıkarılmasını örgüte önderlik sorumluluklarının merkezine oturtmaya yöneltti, sonra bütün mesaimizi dergilerin çıkarılması ve onlara yazı hazırlama belirlemeye başladı. Ardından, derginin periyodunu bile bazı yazıların hazırlanmasına tabi kılar hale geldik; MK tarafından 2002 yılında çıkarılmasına karar verilen yayın tipi, sağcı teorisizm eğiliminin de başını çeken tasfiyeciler tarafından oldu-bitti yaratılarak "*eldeki yazıların türü yanında daha kolay kaleme alabileceklerini düşündükleri yazı türüne*" göre değiştirildi ve bu saçmalıklar dizisi, 2003 sonlarında üstelik tümüyle yurtdışı tarafından üstlenilen mali sorunlar hafiflemiş de olsa sürerken "*elde birikmiş yazıları eritebilmek için*" dergiyi birkaç sayı daha çıkarmayı düşünecek kadar ileri gitti!!! Aklı başındaki her devrimciye "*inanılmaz*" görünecektir ama bizim 3. Konferans sonrası süreçteki yayın pratiğimizin özü ve özeti maalesef budur! Ve bu sadece "*araçları amaçlaştırma*" ile sınırlı kalmayan ve elbette sadece onunla açıklanamayacak olan **ciddi bir sapma ve keyfilik göstergesidir**.

3. Konferans sonuçlandığında yayın organı olarak elimizde sadece melezleşmiş bir işçi gazetesi vardı. Konferans'ın resmi olarak noktalanışıyla birlikte "*aylık*" olması düşünülen yasal bir teorik-siyasal yayının çıkarılmasına yönelmek, örgütün içinde bulunduğu durum ve dönemin ihtiyaçları açısından yerinde ve isabetli bir karardı. Çünkü Konferans'a öngelen Tartışma Platformu süreci sırasında örgüt 2 yılı aşkın bir süre adeta 'başıboş' kalmıştı; düşkünce yöntemlere başvuran hizipçi faaliyet en temel değerlerimizi dahi kirletmekle kalmamış, örgütün stratejik yönelimleri ve temel politikaları konusunda kafa karışıklığı, kuşku ve güvensizlik yaratmak için elinden geleni yapmıştı.[3]

Dönemsel koşullar itibariyle de süreç yeni bir tasfiyeci dalganın kabarış dönemiydi. Sınıf ve kitle hareketinde yıllardır süren tutukluk ve durgunluk 1996 ortalarından başlayarak artık geriye doğru bir çözülme halini almıştı; Kürt ulusal hareketindeki yorgunluk ve tıkanma had safhaya vararak çok bariz, hızlı ve önü alınamaz bir tasfiyecilik yönelimine dönüşmüştü. TDH'nin istisnasız bütün bileşenleri -doğru ya da eğri-, ama kendi çizgileri temelinde dahi etkin bir varlık ve pratik sergilemekten uzaklaşmışlardı. O koşullarda sadece örgüt güçlerimize teorik-siyasal bir perspektif açıklığı kazandırmakla kalmayıp dışımızdaki devrimci güçler ve kadrolar üzerinde de devrimci bir etki ve çekim yaratacak teorik-siyasal açılımların, çözümleme ve

politikaların ortaya konulmasının önemi ve değeri açıktı.

O kesitte tekrar çıkarmaya başladığımız teorik-siyasal yayın bu ihtiyaca yanıt verici nitelikteydi; bunun yanında, içeriğiyle olduğu kadar biçimi ve düzenlemesiyle de "*ömrünü doldurmuş anlayış, tarz ve alışkanlıklar*"ın ötesine geçiyordu. Gerek ele aldığı konular gerekse konuları işleyiş tarzı itibariyle ve bunları gelişkin bir biçim altında sunuşuyla, TDH'de yerleşik "*teori*" yapma tarzı ve "*siyasi yayın*" anlayışlarının dışına çıkan farklı ve ileri bir örnek yarattık. "*Teorik perspektif*" sunma adına alıntılara ve kitap özetlerine dayalı, iç bayıltıcı ve ruhsuz laf salatalarından ya da "*siyasi perspektif ve politika*" sunma adına daha çok slogana ve kaba ajitasyona dayalı fikir yoksulu tekrar ve kalıplardan farklı olarak, gündemdeki siyasal sorunları teoriyle ilişkisini kurarak derinlikli bir arkaplan temelinde tahlil etmeye çalışan; öte yandan teorinin sorunlarını sık sık gündeme gelen güncel gelişme ve dinamiklerle bağlantılarını kurarak işleyen bir yayın çizgisi izledik. **Teorik olanın siyasallaştırıldığı, siyasal olanın teorik bir derinlikle ele alındığı** -ve asıl önemlisi- Leninist bir sosyal devrim örgütünün yayın anlayışı açısından **teorik ve siyasal olanın örgüt güçlerine politik bir yönelim kazandıracak bir içerik ve dille işlendiği** o yayın, bu özellikleriyle her şeye rağmen örgütün örgütlenmesine de hizmet eden bir işlev gördü.

Fakat 2 yılı aşkın bir süre örgütün bir bakıma kendi haline bırakılıp tahrip edici TP ve Konferans sürecinin ardından yerine getirilmesi gereken önderlik sorumluluklarının bütünlüğünden kopartılarak ele alınmasıyla örgütsel ihtiyaçlara göre şekillenen bütünlüklü bir yayın politikası açısından da artık acil bir zorunluluk haline gelen yasadışı bir Merkez Yayın Organı'nın (MYO) çıkarılmasındaki ihmalin sürmesi yetmezmiş gibi, merkezi faaliyetlerin adeta merkezine oturtulan bu derginin çıkarılması da ikinci sayıdan itibaren yeni kaymalar üretmeye başladı. Yayınların -ve teorik-siyasal üretimin- gidişatı da, hızla yuvarlanmakta olduğumuz durgunluk, dağılma ve tasfiyeciliğin habercisi niteliğindeydi.

Derginin içeriği ve biçimiyle sadece örgüt güçlerimiz üzerinde değil dışımızdaki değişik çevre ve güçler üzerinde yarattığı olumlu etkilerin de baştan çıkarıcılığıyla başta MK üyeleri olmak üzere bazı temel kadrolarımızın öncelikli -hatta bazılarında tek- işi dergiye yazı hazırlamak haline dönüştü. Buna rağmen, gerek örgütsel gerçeklik ve ihtiyaçlarımızla hayatın gerçeklerinin basıncı nedeniyle,

gerekse "*mükemmeliyetçilik*" yanılsamasının yol açtığı ihmal ve savsaklamalarımız nedeniyle bu kadar önemseyip '*merkezi bir konuma*' oturttuğumuz derginin periyodu da daha 2. sayıdan itibaren sarkmaya başladı. Başta "*aylık*" olarak düşünülen ve aylık olacağı deklare de edilen derginin 3. sayısı, 2. sayısının çıkışından tam 9 ay sonra çıkabildi! O kesitteki dizinin son sayısını oluşturan 4. sayı ise esasında çokyönlü bir felaketin simgesidir ve örgüt olarak 3. Konferans sonrası gelişim seyrimiz açısından kelimenin tam anlamıyla bir 'kırılma noktası'dır! O sayı, tam 2 yıl 2 aylık bir gecikmeyle (Şubat 1999 – Nisan 2001) çıkabildi; çünkü "*Kuantum Fiziği ve Belirsizlik Felsefesi*" üzerine hazırlanan bir yazı beklenmişti![4]

Bu örnek özgülünde çıkarılması gereken derslerden biri de, marksist yetkinleşmede sınırların sadece kadrolar için geçerli olmadığıdır. Tersine, bunun önderlik organlarındaki/konumundaki yoldaşlar için de fazlasıyla geçerli olduğunu ve bu sorumluluğu onların daha fazla duymaları gerektiğinin teslim edilmesi sorunudur.

Bu ihmal, savsaklama ve zamana yaymalarda, aynı zamanda, devrimci işlevsellik ölçütünün de tedavülden kaldırıldığını görürüz. İşlenen konular bazında sınıf mücadelesinin öne çıkan ideolojik, politik, geniş anlamda örgütsel sorunlarına yoğunlaşan bir yayın politikası da izlenmemiştir; konuların süreçlere göre takibi yapılmamış, derinleştirilmemiştir.

"*Örgüt adına*" ve merkezi önderlik düzeyinde kendisini gösteren bir sapmanın -istek ve niyetlerden bağımsız olarak-, örgüt saflarında ve tabandaki güçler üzerinde yeni olumsuzluklar doğurmaması mümkün değildir. Nitekim 3. Konferans'ın hemen ardından gelen süreçteki pratiğimizde de, "*teorinin artan önemi*" ve "*teorik inşa yönelimi*" gerekçesi ve görünümü altında önderliğin faaliyeti açısından da, fiilen tek merkezi faaliyet konusu ve aracı haline getirilen teorik-siyasal bir yayının bile düzenli olarak çıkarılamaması, örgüt güçlerimiz üzerinde genel bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu ile örgütün gidişine ve geleceğine dair kuşku ve güvensizlik yaratmakla kalmamış; işçi sınıfı içinde çalışma amacıyla kurulmuş birim ve kurumlarımız içinde dahi işi gücü bırakıp lise fizik kitapları temelinde "*kuantum fiziğini kavramaya çalışma*" yönelimi gibi saçmalıkların üremesine uygun bir zemin yaratmıştır!!!

Yayın anlayışı açısından giderek bir saplantı halini alan "*teorik bir*

yayın" çıkarma merakımız, 2003 başında örgüte ikinci bir kez daha makas değiştirtti. Üstelik bu kez bariz bir **tüzük suçu** işlendi; MK'nın o kesitte dışardaki üç üyesinin ortak kararıyla alınan ve MÖK'le de defalarca konuşulan "*öncelikle 15 günlük siyasi bir yayının çıkarılması*" kararı organ kararıyla yurtdışına çıkan iki MK üyesinin yokluğunda bir MÖK üyesinin MK'nın geriye kalan üyesini "*ikna etmesi*" sonucu değiştirilerek yine aylık teorik-siyasal bir dergi çıkarmaya dönüştürüldü. Açık bir tüzük suçu oluşturan bu keyfi tutumun sahipleri, daha sonra bunun gerekçesini, "*Elde birikmiş yazılar vardı, ayrıca benim daha kolay yazabileceğim yazılar 15 günlük bir yayına uygun olmazdı, eldeki güçlerle de 15 günlük bir yayına yazı yetiştiremezdik"* diye açıkladılar.[5]

Tasfiyeciliğin yarattığı durgunluğun yerini artık bir dağılmanın almaya başladığı bir evrede yayın tipinin, dönemin gerekleri ve ihtiyaçlara göre değil, eldeki yazılara göre değiştirilmesi, "*araçları amaçlaştırma*"nın da ötesinde **fiilen bir örgütlenme stratejisi değişikliği** anlamına geliyordu; tasfiyeciliğin yarattığı kanamayı durdurup toparlanmamıza hizmet edeceği yerde hayal kırıklıkları ve beklentisizlikleri büyütüp politikasızlaşmamızı ve siyasal etkinliğimizin kaybolmasını ivmelendirici bir rol oynadı. Ele aldığı konulardan da önce konuları işleyiş tarzıyla devrimci bir örgüt yayını olmaktan çok, okuyucularını bilgilendirip eğitmeyi amaçlayan akademik bir yayın etkisini yaratan o yayın, değiştirilen formatı gereği daha baştan elde avuçta kalmış belli başlı kadroları da kendine tabi ve tutsak hale getirdi. İç ilişkileri daha fazla gerdi, yeni sorun ve yıpranmaları beraberinde getirdi ve nihayet güç bela yaratılabilen sınırlı -mali- olanakların da sağcı teorisist bir macera sırasında harcanmasına neden oldu.

"*3. Konferans'ımızı izleyen süreçte neden ve nasıl oldu da bu kadar bariz ve bu kadar derin bir tasfiyeciliğe sürüklendik?*" sorusuna yanıt ararken, bu sonucun öyle bir çırpıda, bir gecede, bir hamlede ortaya çıkmadığını hiçbir zaman unutmamak gerekir. Sadece bazı kişilerin, bazı hataların, bazı beceriksizliklerin ürünü olarak da görülemeyecek olan bu sonuç, biri diğerini izleyen, birbirinin üstüne binen, birbirini tetikleyip ivmelendiren bir dizi etkene bağlı olarak bir süreç sonunda ortaya çıkmıştır! Bu bağlamda, kendi içinde sürekli geriye doğru yeni kırılmalar üreten yayın çizgisi ve anlayışımızdaki çarpıklık nasıl tek bir örnek ve sonuçla sınırlı kalmamışsa; önderliğin mesaisini ve neredeyse örgütsel faaliyeti fiilen ona tabi ve bağımlı hale getirdiğimiz teorik bir

yayının çıkarılmasına bu kadar merkezi bir rol ve önem yüklemiş olmamızı da sadece "*araçların amaçlaştırılması*" ile açıklayamayız! Genelde sürekliliği olmayan, kimi zaman melezleşmiş kimi zaman tekyanlılaşmış bir yayın pratiğinin sergilenebilmesinin temelinde çok daha derin yapısal nedenler olarak; **önderlik sorumluluklarının kavranışındaki darlık, sığlık, tekyanlılık ve yüzeysellikle** birlikte, onu da doğuran daha temel nedenler bağlamında **Devrimci öncü misyonunun kavranışındaki sığlık ve devrimci iktidar bilincinden uzaklık** burada bir kez daha karşımıza çıkarlar.

En başta MK'nın mesaisinin -üstelik yasadışı temelde bir MYO'nun dahi çıkarılmadığı koşullarda- ağırlıklı olarak teorik-siyasal bir yayını çıkarmaya endekslendiği, bu yayının da süreç içinde ya bazı yazıların hazırlanmasına tabi kılındığı ya da yayın tipinin elde birikmiş yazılara göre belirlenebildiği bir yayın anlayışı ve pratiği, Leninist bir sosyal devrim örgütünün yayın anlayışı ve pratiği olamaz! Hangi niyet ve amaçların ürünü, hangi nesnel etkenlerin ve hesaplanmadık gelişmelerin sonucu olursa olsun, emperyalizm çağının Leninist kavranışı ve Leninist öncü parti anlayışı açısından bu çok net ve kaba bir entelektüalist sapmadır! TİKB'nin tasfiyeciliğe sürüklenişinde de bu sapma belirleyici bir rol oynamıştır, tasfiyecilikten bir an önce çıkmamız için belirlenmiş stratejik yönelimleri hayata geçirmeye yönelmek yerine örgütü "*Beşinci Disiplin*" teorilerinin arkasına takan aydın oportünizmi de bu sapmanın devamıdır, "*üç yayın, üç kurultay*" stratejik yönelimiyle çıkma yoluna girilen tasfiyecilik batağına yeniden ve daha da derinlemesine dönülmesinin temelinde de bu kafa vardır.

Tasfiyeciliğin süreklilik kazanıp kronikleşmesi, onun yarattığı düşünsel-ruhsal iklim sayesinde nesnelcilik ve kendiliğindencilik eğiliminin dal budak salması, her tıkanma ve her açmazın, her olmazlanma ve her başarısızlığın "*nesnel koşulların elverişsizliği*"yle açıklanır olması, sınıf mücadelesinin pratik müdahale ve eyleme gereksindiği her evrede "*önce çözümleyelim…*" bahanesiyle ortaya çıkan konformizmin bu kadar çok taraftar bulabilmesi, tükenmiş tasfiyecilere dahi "*kendi hikayelerini rahatsız olmadan okuma*" olanağı kazandıran bu eğilimin ürettiği sonuçlardır. Bu sağcı teorisizmin bugün geldiği nokta, kökleri hayli gerilere giden çizgisel devamlılığın doğal ve bir yerde kaçınılmaz sonucudur. Tarihimizde ikinci kez karşımıza çıkan bu sapma -"*yeni koordinasyonculuk*"- en az ilki kadar dağıtıcı ve tahrip edici olmuştur.[6]

Üstelik bu türden bir tehlikeye daha '90'ların başında işaret edilmişti.

O dönemden başlayarak "*teorinin artan önemi*" ve "*teori-pratik diyalektiği*" her tarihsel evrede üzerinde belki de en çok durulan konuların başında gelir. '91 sonrası örgüt yazını, daha çok kadrolar sorunu ve orada da yetmezliklerin başına yazılan 'teorik yetersizlik' üzerine odaklanmaktaydı. Keza 3. Konferans'a öngelen TP sürecinde de en çok tartışılan iki temel konudan biri "*teori-pratik*" ilişkisinin nasıl ele alınıp yürütülmesi gerektiği üzerineydi -diğeri yasal alan yeraltı ilişkisi: "*…teorik gelişme ve yetkinleşmenin günümüz koşullarında daha da artan önemini göremeyen ya da küçümseyen her türlü oportünist tutum ve yaklaşıma karşı uzlaşmaz olacağını döne döne vurgularken;* ***devrimci militan bir pratik faaliyet ve mücadelenin dışında, devrimin ve örgütün gereksinimlerinden kopuk bir teorik çalışma anlayışına sahip olmak*** *şeklindeki kavga kaçkını,* ***entelektüalist eğilimlere karşı da dikkat çekmiştir****.*" (**ORAK-ÇEKİÇ**, Temmuz 1991, '*TİKB II. Konferansı ATILIMA ÇAĞRI*', abç)

Daha çok '*potansiyel bir tehlike*' olarak öncesinden de varolmakla birlikte bu sapma, besleyip büyüttüğü sağcılık, hastalıklı entelektüalist eğilimler, ölçü ve değer yargıları, kadro anlayışı vb. ile birlikte 3. Konferans sonrası süreçte fiili bir gerçeklik halini almış ve tasfiyeciliğe sürüklenmemizde belirleyici bir rolü ve etkisi olmuştur. "*Teorinin artan önemini kavramak*" gibi özünde devrimci bir gerekçeden hareket etmekle birlikte, tekyanlılaşan her aşırılık gibi o da, önderlik sorumluluklarının kavranışında "*bütünlük*" düşüncesinden ve teoride de devrimci iktidar perspektifiyle hareket etmekten uzaklaştığı ölçüde giderek bir sapma özelliği kazanmaktan kurtulamamıştır.

Kendini "...ö*nce çözümleyelim sonra yapalım*" şeklinde gösteren entelektüalist sapmanın mayalandığı zemin şudur: Sınıf ve kitle hareketindeki geri çekilmenin dibe vuruşu; F tipi saldırısının yarattığı korku, hayal kırıklığı, ruhsal travma ve moral çöküntü; bunun arkasından ivmelenen genel tasfiyecilik ve güç kayıpları; devrimciliğin asgari gereklerinin bile "*bedel*" gerektirir hale gelişi; özelikle de 2001 krizinin yaşandığı koşullarda devletin sistem karşıtı militan bir muhalefetin belirtisine bile izin vermeyen saldırganlığı; bir türlü çıkış yapamamanın yarattığı iç baskılanma ve "*yan yol*" arayışları… İstiklal Caddesi ile Sakarya Caddelerine sıkışmış, kafasını buraların ve büroların dışına bile çıkarmaya mecali kalmamış, bu yönlü bütün uyarı, politika ve taktikleri (birlikte alınan kararlarla somutlanan, yazılı yönlendirmelerle sürekli hatırlatılıp genişletilen stratejik

hedeflendirmeler, iç kurultaylarda olgunlaştırılan yönelimler, "*Emeğin Yumruğu*", "*Kardeşlik Müfrezeleri*" gibi politikalar vb.) kulak arkası eden tasfiyeciliğin kendisi bile bu zeminin ürünüdür.

Teori-pratik bağlantısının bu tekyanlı koparılışı, birbirine bağlı bütün stratejik çıkarsama ve yönelimlere, bunların hayat ve mücadeledeki karşılıklarına zaman içinde, ağır ağır fakat derinlemesine indirilmiş sistematik bir darbeydi. Yıllardır "t*eorik gelişkinliğe ulaşma*" adına oluşturulan/biçimlendirilen örgüt kadroları ve onların -bir kısmının çok da farkında olmadan- varettikleri ya da görmezlikten gelerek varolmasına 'katkı'da bulundukları bu eğilim, komünist bir sosyal devrim partisine yürüdüğünü söyleyen bir örgütte "***Kapital Okuma Grupları***" gibi Troçkist tezlerin savunulabilmesine bile gıkını çıkarmadı. "*Çıkaramadı*" demek belki de daha doğru olur; çünkü, "*yeni*" ve "*yeniyi inşa*" adına '*geçmiş*'ten öyle derinlemesine ve ışık hızıyla kopulmuştu ki, kimileri açısından kuşak kopukluğu nedeniyle, kimi yoldaşlar açısından ise tasfiyeci cazgırlığın hükmünü yürütmesi yüzünden "*hatırlanmayan*" bu 'yol kazası'na, 'en iyi halde' şaşırıldı; fakat nedense nötr kalındı! Hatta gençlik yayınına bile aynen taşındığının farkına bile varılamadı![7]

Neokoordinasyoncu eğilim -tıpkı öncelleri gibi-, "*teorinin artan önemi*" kisvesi altında, örgütün gerçekten ihtiyaç duyduğu teorik ve siyasal donanım eksikliğine işaret ediyor göründüğü durumlarda bile, kendiliğindenci beklemeciliğin, militan bir pratikten kaçışın teorisidir. Bu eğilim, tasfiyeciliğin boy verdiği zeminde ve onun derinleşmesine de kendi cephesinden kan taşıyarak meşrebine uygun kadrolar yarattı/biçimlendirdi; örgüt çalışmasının neredeyse bütün temel alanları gönül rahatlığıyla bu güçlere teslim edilebildi.[8]

Teoride devrimci iktidar bilincinden uzaklık ve sonuçları

Devrimci proletaryanın sınıf bilincini ve tarihsel amaçlarını temsil iddiasını taşıyan ML bir sosyal devrim örgütü olarak bugün teori alanında da, devrimci sosyalist hareketin genel gelişimi ve bizim partileşme sürecimizin gerekleri açısından hayati öneme sahip görev ve sorumluluklarımız vardır.

Bunların başında da, ML teorinin devrimci militan özünün ve temellerinin genel bir savunusunun da ötesine geçerek, ona, insanlığın gelişim yolunu aydınlatan tutarlı ve bütünlükle tek bilimsel kılavuz ve programatik bir güç özelliğini yeniden kazandırmak gelmektedir.

Devrimci marksizmin ve sosyalist hareketin dünya çapındaki gerileyişi, bir yönüyle de teorideki donma ve inisiyatifin burjuva ideolojilerine kaptırılması ile başlamıştır. Özellikle son 50 yıllık süreçte -üstelik tarihin gelişme seyrini etkileyici nitelikte bir dizi derin değişim ve dönüşüm yaşandığı halde- ortaya çıkan yeni olgu ve süreçlerin ML teori ışığında tutarlı ve derinlikli bir çözümlemesi yapılamamıştır. Öğretimizin özü ve yönteminin de gereği olarak teoride de bir gelişme ve derinleşmenin yerini, en devrimci hallerde bile dogmatik bir tutuculuk, teorinin '*ideolojikleştirilmesi*' ve dar anlamda '*siyasallaştırılması*' almıştır. ML'nin bazı temel tez ve ilkelerinin parçayla sınırlı olarak çoğu kez slogancı bir tarzda savunulmaya çalışılmasının ötesine geç(e)meyen bu teorik gerilik ve düşünsel sefalet, devrimci sosyalizmin teorik gücü ve itibarını da adım adım tüketmiştir. ML teoriye bu gücü ve itibarını yeniden kazandırmak, bundan ötürü bugün dünyanın bütün komünistlerinin önündeki en büyük tarihsel görev ve sorumluluklardan biridir.

Kapsamının genişliği ve taşıması gereken derinlik bakımından bu bir bakıma, teorimizin temellerinin atıldığı ve işçi sınıfı hareketi içinde egemen hale geldiği 1848 ve izleyen yıllardakine benzer bir '*teorik kuruculuk*' gerektirmektedir. Bu aynı zamanda, günümüz koşullarında tutarlı ve militan bir devrimci sosyalist pratiğin yürütülebilmesi ve ona bir alternatif özelliğinin kazandırılabilmesi için de zorunludur. Bizim teorimizin devrimci özünün "*dünyayı sadece yorumlamakla yetinmemekte*" yattığı ne kadar açıksa; dünyayı devrimci bir tarzda değiştirebilmek için günün olgu ve süreçlerini onun ışığında doğru bir tarzda yorumlayıp çözümleme zorunluluğu da o kadar açık ve önemlidir.

Teorik plandaki görev ve sorumluluklarımız, bizim özelimizde, **program sorununun çözümü başta olmak üzere** partileşme sürecimizin bütünsel gelişimi açısından da ihmal edemeyeceğimiz bir öneme sahiptir.

Bu sorumlulukların yanında, **teori alanında da güçlü bir iktidar bilinciyle hareket etmek zorunda olduğumuzu da görmeliyiz**! Teorinin üretimi sırasında da güçlü bir iktidar bilinciyle hareket etme zorunluluğu, zaten Marksizm'in teoriyle pratik arasında kurduğu ilişkinin kendisinde yatar. Önderlerimiz Marks ve Engels, üstelik yeni bir teorinin yaratılması gibi yoğun bir entelektüel faaliyet gerektiren tarihsel bir rolü yerine getirirlerken dahi pratiğin doğrudan içinde

olmanın ötesinde, işçi sınıfı hareketinin pratikte karşılaştığı siyasal ve örgütsel sorunların üzerine yoğunlaşmayı da hiçbir zaman ihmal etmemişlerdir. Bu teori-pratik ilişkisi, Lenin'in yaşamında çok daha çarpıcıdır. Onun bütün teorik faaliyeti, devrimin ve partinin önündeki somut sorunlara çözüm arayışı temelinde şekillenmiştir. Bu tutumun temelinde Lenin'in, devrimin gerçekleşebilirliğini mümkün ve güncel bir imkan olarak tutkulu bir tarzda kavraması, bu anlamda güçlü bir iktidar bilinciyle hareket etmesi yatar.

Sadece teorimizin kendisinden değil yol gösterici bu somut örneklerden de çıkarılabileceği üzere **teori ile pratik arasındaki devrimci ilişki, teorik faaliyetin içeriği kadar ama ondan da önce yöneldiği konular ve bunların partinin dolaysız devrimci pratiği açısından taşıdığı önceliklerin doğru belirlenmesinde somutlanır**.

1990'lardan itibaren teori alanında da ileri adımlar attık. Başkalarına da yol gösterici olan etkileyici açılımlar yaptık. Türkiye sol hareketinin ilgi dahi göstermediği konularda Marksist esaslar temelinde, entelektüel düzeyiyle de etkileyici çözümlemeler ortaya koyduk. Bunlar, "*teoride kuruculuk*" kapsamında değerlendirilmesi gereken yetkin adımlardır.

Fakat önüne '*partileşme*' hedefini koymuş ve devrime öncülük etme iddiasını taşıyan komünist bir örgütün bütünsel gelişimi ve ihtiyaçları açısından baktığımız zaman, teoriye yönelimimizin de 3. Konferans süreci içinde başlayarak kendi içinde amaçlaşan bir tekyanlılık ve entelektüalist bir sapma özelliği kazandığını görürüz. Teorik faaliyette önceliklerin parti hedefi ve onun acilleşen ihtiyaçlarından uzaklaşarak özellikle felsefe, insan kaynakları ve yönetişim gibi alanlarda yoğunlaşması gerçeği ile karşılaşırız. Son yıllardaki teori yönelimi ve teorik çalışmaların parti hedefinden, dolayısıyla devrimci bir iktidar perspektifinden uzaklığının en çarpıcı göstergesi, 30 yıllık bir örgüt olarak bizim için artık daha fazla ihmal edilemez ve geciktirilemez **stratejik bir zorunluluk** halini almış olan **program sorununu** planlı bir yönelim konusu dahi yapmayışıdır.

Son yıllardakiler de içinde olmak üzere özellikle 1990'lı yıllar boyunca ortaya koyduğumuz temel teorik-siyasal çözümlemeler, kendi içlerinde taşıdıkları özgül anlam ve değerlerin yanı sıra yeni bir programın altyapısını oluşturan yönlere ve unsurlara da kuşkusuz sahiptirler. Fakat özel bir yönelim gerektiren stratejik bir konu olarak program sorununun kapsamı ve önemi yanında bunlar en iyi halde bile konunun

etrafında dolanan parçayla sınırlı oyalanma pratikleri olmaktan öte bir anlam taşımaz. Dolayısıyla, program konusunun bu denli açık ihmali, devrime öncülük iddiası ve partileşme hedefi açısından çok ciddi bir zaaf anlamına gelir. Bu büyük boşluğun hala sürüyor olması, geride kalan yıllar boyunca yürütülen teorik faaliyet ve yönelimlerin partili bir teori üretimi anlayışı açısından nasıl çarpık bir çizgide seyrettiğini ele verir.

TİKB'nin güncellenmiş bir resmi programı yoktur. Bir taraftan "*21. yüzyıla sosyalizmi yazma*" iddiasını ve hedefini ortaya koyuyoruz, fakat öte yandan hala **bir programa sahip değiliz**! "*Program*" adına elimizdeki derli toplu tek bütünsel metin, **1979 Platformu**! Doğal görülmesi gereken kimi hamlıklar ve lekeler taşımakla birlikte ortaya konulduğu dönem itibariyle ne kadar ileri bir metin olursa olsun o Platform, daha 1980 ortalarında hayat tarafından aşılmış ve eskitilmiştir. Ama biz hala yeni bir program ortaya koymadığımız gibi, buna dönük planlanmış sistematik bir yönelime bile girmiş değiliz. Bırakalım 21. yüzyılın devrimine ve sosyalizmine öncülük iddiasını, partileşme hedefimiz ve iddiasıyla bile bağdaşmaz bu ciddiyetsiz ve ihmalkar tutum. "*Genellikle, bir partinin resmi programı o partinin yaptıklarından daha az önemlidir. Lakin, yeni bir program, ne olursa olsun; halkın karşısında çekilmiş bir bayrak gibidir ve dış dünya bir partiyi bu programla değerlendirir.*" (Engels) Onun için bu boşluğun giderilmesi, **teori alanında da öncelikli sorumluluğumuz** olarak kavranmak zorundadır.

Sınıftan kopukluğumuz ideolojik sapma boyutlarına ulaştı

Kendisini, komünist öncü olarak adlandıran, bu doğrultuda partiye ve devrime yürüyen bir örgüt olarak tanımladığı halde, sınıfla bu kadar ilişkisiz, ondan bu kadar kopuk, onun hareketinin bu kadar dışında kalmış olmak bu örgütün uğradığı kimlik kaybı ve ideolojik karakter erozyonunun boyutlarını gösterir.

"*Sınıf çalışması*" dediğimiz zaman önce bir gerçeğin adını cesaretle koymalıyız: Bazı kesitler ve politikalarla sınırlı bazı adımlar dışında özellikle '**90'lı yılların ortalarından sonra örgüt olarak bizim planlı, sistemli, genelleşmiş ve ısrarlı bir sınıf çalışmamız olmamıştır!**[9]

Bugün geldiğimiz noktada, bırakalım ciddi bir "*sınıf çalışması*"nı, sınıfa tutkulu ve ciddi bir yönelim bile yoktur! Artık geçici/dönemsel bir zayıflık ve tavsamanın da ötesine geçen korkunç bir kopukluk söz

konusudur. Ve bu boyutta bir kopukluk, **bizi biz yapan değerlerin en başta geleni ve en stratejik olanında** yaşanmaktadır.[10]

Proleter devrimcilik iddiamıza ve bunca yıllık komünist militan geçmişimize karşın sınıfa yönelim ve sınıfla ilişkiler bahsinde hala bugünkü gibi perişanlık içindeysek, bunu farklı hangi nedenler besliyor olursa olsun **sorun öncelikle ideolojik bir karakter ve boyuta sahip** -yıllar içinde derinleşerek bu özelliği kazanmış- **demektir**. Bu deformasyonun aslolarak ne zaman başladığı hangi düzeylerde olduğu, nasıl ve hangi biçimler altında, hangi aşamalardan geçerek büyüdüğü/geliştiği ve bugün hangi yoğunlukta olduğunun irdelenmesi kuşkusuz önemlidir. Fakat önce bu gerçeği teşhis etmek, dolayısıyla hem tekil hem birleşik çözüm arayışları sırasında da işe, "*her şeyin başı*" özelliğindeki bu nirengi noktasından başlamak şarttır.

Bu konudaki zayıflıklarımızın hangi boyutlara ulaştığını görmek için ayan beyan ortada olan bir gerçeğe daha dikkatleri çekelim: Bizim bugün sınıfla bağlarımız zayıf değildir; bundan daha vahim ve ürkütücü olanı **sınıf yöneliminin ortadan kalkmış olmasıdır**. Örgüt olarak yaptığımız her işe, attığımız her adıma önce sınıfı ve sınıf güçlerini etkilemeyi merkeze koyan bir yaklaşımın neredeyse zerresinin kalmamış olmasıdır. Sınıf çalışmasının/sınıf içinde çalışmanın -kuruluş ve öncesi yıllarda olduğu gibi- tutkulu bir istek, bir değer, bir ölçüt ve onur konusu olmaktan çıkarak, pratikte fiilen işçi gazetesinin ve bazı birimlerin işi gibi görülmeye başlanmış olmasıdır. Bu ruhun ve yönelimin zayıflamasına paralel olarak -yani birbirini doğurup besleyecek şekilde- değer yargıları, ölçü ve alışkanlıklarımız içinde proleter sosyalist değerler ve ölçülerin yerini genel bir "*devrimcilik*" etiketi altında bambaşka bir bulamacın almış olmasıdır.

Bu boyutlara ulaşmış bir gerileme ve bozulma, "*proletaryanın temsilcisi*", "*proletaryanın sınıf bilinçli öncüsü*" olduğunu iddia eden komünist bir örgütün artık 'kendisi' olmaktan çıktığını gösterir. Bu aynı zamanda, sorunun 'kısmi' ve 'geçici' olmadığı gibi dönemsel koşulların elverişsizliğinden kaynaklanan "*konjonktürel bir durum*" olarak da açıklanamayacağını gösterir. Tasfiyecilik ve onun örgütü ne hale getirdiğini ele alırken, bu konudaki tahribatı en başa yazmak gerekir.[11]

Bizde bu konudaki deformasyon aslında '90'ların ortalarından itibaren, o zamanlar henüz tam olarak farkedilemeyen, kendini

daha çok **sınıf içinde 'yol alamama'** şeklinde gösteren bir tıkanma biçiminde başladı. '95-'96'lardan itibarense ivmelenerek bir kayma biçimini aldı. Bunu uzun zaman farkedemedik. Bu siyasi körlükte de sınıftan kopukluğumuz belirleyici bir rol oynadı. Çünkü sınıf hareketi '90'ların sonundaki Mengen Barikatı'ndan başlayarak inişe geçmişti. Zaman zaman kimi alevlenmeler yaşansa bile, hareket bir bütün olarak beklenen çıkışa bir türlü tekrar geçemedi. O parlamalar da birbirlerinden, tekil çıkışlar olmaktan kurtulamadılar. Çoğu kez sonuç alıcı da olamadılar. Sınıf hareketinin bu genel seyri ve çözülüşünü görerek o zor ve iç karartıcı koşullarda en azından belli mevzilerde tutunmamızı sağlayacak çok daha özel ve kompleks taktik politikalar geliştirmek gerekiyordu.

Fakat bizde sınıf çalışmasında da bu kadar geriye gidişin temel nedenlerinden biri olarak bu yönlü **somut bir önderlik** yoktu. Dönemin bütün nesnel ve öznel koşullarını dikkate alarak oluşturulmuş somut ve ayrıntılı merkezi taktikler ortaya konulması bir yana, önderliğin kendisi hayattan ve hareketin durumundan o kadar kopuktu ki, 1996 1 Mayısı'nın anlık/kesitsel görüntüsünden de etkilenerek o koşullarda "*GGGD taktiği*" gibi iç örgüsü mükemmel ama gerçekçi olmadığı için de hoş bir seda yaratmaktan öteye geçmeyen bir taktik önerisiyle ortaya çıkabildi.

Sınıfımızdan gitgide daha fazla uzaklaşıp kopmamız, yeni olumsuz sonuçları da ardı ardına beraberinde getirdi: Kadro dokumuz iyice bozuldu, proletaryanın kültürü ve değer yargılarına iyice yabancılaştık, her iki yönde de sınıf karakterinin yerini semt devrimciliğinin özellikleri ve değer yargıları aldı. Bu bozulma arkasından yeni kırılmalar ve bozulmalar üreterek bu zincir sürdü gitti.

Fakat burada sorunu sadece bir 'sosyal doku bozulmasına' indirgemek fazla tekyanlı, dolayısıyla eksik ve hatalı bir yaklaşım olur. Bu noktada diyalektik bir ilişki kurma zorunluluğu vardır. Bizim içimizde de bu konuda yaygın eleştirel yaklaşım, kabaca, "*Gazi sonrası kabaran semt devrimciliği dalgasının bizi de altına aldığı*" şeklindedir. Bu tespit bir yönüyle doğrudur. Fakat "*Nasıl bu kadar kolay teslim alabilmiştir*" sorusunun yanıtını bize vermez. Zaten halkçılığı benimsemiş örgütler açısından böyle bir soru ve sorun yoktur. Bizim özelimizdeyse, kendimizi "*proletaryanın komünist öncüsü sınıf devrimcileri*" olarak tanımlamamızın yanında ortada Gazi Direnişi ve arkasından kabaran antifaşist dalga dahi yokken konulan AFKM politikası da dahil bütün

stratejik politikalarımız sırasındaki bu yönlü uyarılara rağmen biz bu dalganın arkasından sürüklenmekten kurtulamamışızdır. Demek ki, bizim bünyemizdeki zayıflama Gazi öncesinde başlamıştır, bizim barikatlarımız ve barajlarımız önceden yıkılmıştır. Önce bu gerçek görülmelidir!

Antifaşist semt dinamiğinin kabarışından önce bünyemizde ortaya çıkan zayıflık, kendisini iki düzlemde gösterir: Birincisi, ideolojik planda yaşanan bozulmadır. İşçi sınıfı içinde çalışmayı esas alan proleter devrimci bir hareket olduğumuzu unutacak ölçüde sınıfa ve sınıf devrimciliğine yabancılaşmamış olsaydık, semtlerde kabaran dalganın arkasından o kadar kolay sürüklenmezdik. İkinci olarak eğer sosyal dokumuz öncesinden bozulmamış olsaydı, sınıf içinden gelen kadroların ağırlıkta, en azından etkin oldukları bir kadro yapısına sahip olsaydık bu dalga bizi yine bu kadar kolay peşinden sürükleyemezdi. Onun için, '95 sonrası antifaşist semt dinamiğinin yükselttiği dalgaya göğüs geremeyişimizin nedeni asıl olarak bu iki zayıflıkta yatmaktadır. Bu zayıflama, özellikle de '96 sonrası itibariyle tam bir 'kırılma' halini almıştır.

Bizde hep "*sınıf çalışmasının gelişmemişliğinden*" söz edilir. Bu ifadenin kendisinde bile bir "*mazeretçilik*", belli sınırlar içinde sanki "*olağan bir durum*" görüntüsü saklıdır. Oysa 'bilinçli' bir nitelik taşıması gereken 'öncü'nün pratiğinden söz ediyorsak, **"*gelişmemiş bir pratik*" aslında bütünüyle 'geliştirilmemiş bir pratik' demektir.** Üstelik bu yetersizlik, sadece belirli bir bölge ya da sektörle sınırlı lokal bir durum olmayıp örgütsel boyutta genel bir zayıflık/gerilik/yetersizlik/bozulma olarak kendini gösteriyorsa, o zaman nedenlerin de sorumluluğun da -asli failler yanında- 'genel' olduğu çok açıktır. Bunun en başta gelen sorumlusu da, bu gelişmeyi sağlamakla yükümlü organların sorumsuzluğu, yetersizliği, ihmalidir.

Pratikte genel bir 'yetersizlik' varsa, muhtemelen en başta konuya ilişkin somut ve isabetli **taktiksel politikalar konusunda bir yetersizlik ve zayıflık** var demektir. Sınıf içindeki çalışmalarımızı genellikten, kalıpçılıktan ve slogancılıktan olduğu kadar kuyrukçu sendikalist savrulmalardan da çıkarabilmenin ilk şartı, merkezi stratejik politika ve yönelimler temelinde somut ve isabetli alan politikaları ve taktiklerin ortaya konulması gerekir. Sorunun canalıcı noktasını oluşturan bu başlangıç adımı bütünüyle önderliğin sorumluluğundadır. Fakat bu önderlik sorumluluğu sadece MK ile ve sadece teori ve

siyaset (taktik) üretimiyle sınırlı değildir. MK'nın sorumlulukları yanında pratiğin örgütlenip yönlendirilmesi, alanlara ve birimlere yakın taktik önderlik görevlerinin yerine getirilmesi sorumluluklarını da içerir. Bu anlamda, MK'dan başlayarak en alttaki sınıf birimlerine kadar her kademenin üzerine düşen sorumluluklar vardır. Çalışmanın yetersizlikleri irdelenirken bu bütünleme ilişkisi hiçbir zaman gözden kaçırılmamalıdır. Bu karşılıklı bağımlılık ilişkisi içerisinde sınıf içindeki çalışmanın teorik ayağı ne kadar zayıf ve yetersizse pratiğin de zayıf ve yetersiz kalması kaçınılmazdır. Fakat, pratik ne kadar yetersizse somut ve yol gösterici bir teorinin geliştirilmesi, konuya ilişkin teorik derinleşme de o ölçüde zayıf ve yetersiz kalmaktan kurtulamaz!

Pratiğin zayıflığı irdelenirken, ikinci olarak bu zayıflığın hangi alanda bırakılan ne tür boşluklardan kaynaklandığı sorusunun yanıtı da doğru bir biçimde verilmelidir. Zayıflık, yeteri kadar aydınlatıcı ve yol gösterici teorik çözümleme ve siyasal yönlendirme eksikliğinden mi kaynaklıdır; yoksa bu alanlarda ortaya konulanların bile kağıt üzerinde kalmaktan çıkarılmadığı bir kayıtsızlık ve yetersizlik mi vardır? Bu tür politikalar ortaya konulmuş olsalar dahi -ki zaman zaman konulmuştur- güçlerin bunlar temelinde eğitilip sonuç alıcı bir pratiğin sahibi kılınmaları konusundaki bir zaaftan söz edilebilir. Ya da gerekli organların ve kurumların inşa edilmesinde bir eksiklik, güçlerin mevzilendirilmesinde bir zayıflık ve yetersizlik var demektir. Kısacası **pratiğin yetersiz olduğu yerde, en hafif haliyle bir taktik önderlik eksikliği ve yetersizliği** var demektir.

Bu taktik önderlik yetersizliğinin altında da -mutlaka şu ya da bu düzeyde- teorik bir zayıflık ve yetmezlik, hatta ideolojik bir kayma ve deformasyon yatıyordur. Bunlardan birincisi, mevcut tarihsel koşulları, sınıfın ve sınıf hareketinin o kesitteki nesnelliklerini ve çevreleyen diğer dinamikleri -örgütün somut durumu, kadro yapısı, deneyim düzeyi, zorlanma ve tıkanma noktaları da bunun içindedir- isabetli ve bütünlüklü bir tarzda kavrayıp çözümlemede zayıflık sınırları içinde kalan bir teorik yetersizlik olabilir. Bizde bu çerçevede bir zayıflık, özellikle de '90'ların ilk yarısında en başta MK düzeyinde sık sık kendini göstermiştir. Süreçleri ve değişimi genellikle geç ve geriden gelerek izledik; EKK dışında konuya ilişkin isabetli strateji ve taktik politikalar geliştiremedik; EKK da dahil ortaya koyduklarımızın arkasını ısrarlı ve geliştirici bir tarzda getiremedik; örgütsel planda da gerekli kurumlaşmayı yaratamadık, zamanında ve isabetli görevlendirmeler

yapamadık, süreçleri yönetemedik, örgütteki gidişi denetleyip yönlendiremedik. Pratikteki zayıflığın nedeninin bu sınırların da ötesine geçerek sinsi ya da açık bir ideolojik deformasyondan kaynaklanması da pekala söz konusu olabilir. Bu boyutlara varmış bir sapma bizim içimizde 2000'ler sonrası boy göstermiştir.[12]

İşçi sınıfının en temel tarihsel mücadele silahı olan grev ve direnişlerin ömrünü doldurduğu iddiası da dahil, onun bu karakterini, çıkardığı stratejik sonuçlardan da görmek mümkündür. Bu anlamda sınıfla ilişkilerimizin bugün geldiği nokta, bu yönden de **ideolojik bir kayma ve deformasyon** boyutunu kazanmıştır.

Kitlelerden kopuk sinsi bir kendiliğindencilik

"*Yığınlar üzerindeki etkimizin, kılı kılına Marksist propaganda ve ajitasyonumuzun, işçi sınıfının ekonomik savaşımı ile bağlantımızın vb. derinleştirilmesinin ve genişletilmesinin, genişletilmesinin ve derinleştirilmesinin her zaman, kesinlikle zorunlu olduğuna işaret etmekten daha haklı bir şey yoktur… **Bu çalışma olmazsa siyasal etkinliğin bir oyun durumuna düşmesi kaçınılmaz olur**.*" (**Lenin**, Politika ile Eğitimbilimin Birbirine Karıştırılması Üzerine, abç)

Biz aslında yıllardır sınıftan da kitlelerden de sadece fiziki kopuklukla sınırlı olmayan, ruhsal ve düşünsel olarak da büyük ölçüde uzak olan "*küçük grup politikası*" izledik ve izliyoruz. Kapıları kendi üzerine kapatmış, kendine sevdalı, kendi gündemini dünyanın merkezi olarak gören, dünyanın gidişini ve gelişmeleri izliyor gibi görünürken aslında sadece izlemekle yetinen; bu anlamda devrimci öncülük iddiası, tarihsel süreçlere yön verme ve kendi kulvarını oluşturma, onu kendi cephesinden süreklileşen dalgalar halinde dövüp etkileme iddiası olmayan iktidarsız -ve iradesiz- küçük gruplara özgü bir "*politika dünyası*" sistematiğinin sınırları dışına çıkabilmiş değiliz. Kendimiz çalıp kendimiz söylüyoruz, dinleyen yine kendimiziz. Hem kendi sorunlarımız hem de kendi kendimize yarattığımız sorunlar bize dünyanın en önemli işleri gibi görünüyor.

Dar örgüt ruhu, anlayışı ve alışkanlığı, kendi yaptıklarına sadece sınırlı bir ya da birkaç yönden bakar; onu çoğu zaman dış dünya ve diğer bağlantılarından, diğer sonuçlarından koparılmış, o 'an'la sınırlı olarak sadece kendi sınırları içinde ele alır. Bu durumda her şey ona zamanlamasıyla da içeriğiyle de elbette "*mükemmel, eksiksiz, yerinde, isabetli, doğru*" olarak görünür. Oysa bizim dışımızda devinen bir

dünya ve sınıfsal gerçeklikler vardır! Zaman zaman bunlara dair kimi reel çizgi ve sorunları yakalar, bunları da çözümleriz. Fakat parçayla sınırlı bu çözümlemeler dahi pratiğimizde hiçbir farklılık yaratmaz. 6 ay önce durum neyse, bir yıl önce neyse, yine o doğrultuda seyreder durur! Üstelik bu durum çoğu zaman getirilip "*kadroların taktiği, politikayı, açılımı, adımları kavramayışı*"na bağlanır.

Bu, tarihimiz boyunca bizim küçük ve dar bir grup olarak kalmamızın belirleyici nedenlerinden biridir. Üstelik bu bir yandan da küçük grup zihniyetini ve alışkanlıklarını durmaksızın üretir. Ona süreklilik ve kalıcılık kazandırır. **Kapalı devre bir siyaset tarzı ve anlayışına sahibizdir.** Bu tarzın sınıf ve kitle hareketine yön verme iddiası sadece kağıt üzerindedir. Analiz ayrı kanaldan, pratik ayrı kanaldan akar. Genel faaliyet daha çok kendi dışındaki etkenlerin yaratacağı gelişmelerle hareketlenir; fakat bu durumlarda da -doğası gereği- bir teğellenme/ilişme formu baskındır. İzlenen aslında sinsi bir **kendiliğindencilik ve kuyrukçuluk siyasetidir**.

Bu politika tarzı, değiştirici dönüştürücü değil izleyici, kaydedici ve açıklayıcıdır. Bu yapısal özelliğinden dolayı onun sınıfla ve emekçi kitlelerle olabildiğince geniş ölçeklerde buluşmak diye bir hedefi ve yönelimi yoktur. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri kendi çizgisi ve politikaları temelinde etkileyerek örgütlemek, arkasında mevzilendirmek, harekete geçirmek ve sonuç almak iddiası laftadır. Çünkü çoğu kez kitlelerin görüş alanı içinde dahi değildir. Kendisini bu alana sokacak bir pratiğin, önce kendisinin pratikleştirdiği öncü ve ön açıcı politika ve taktiklerin sahibi değildir. Halbuki bunlar sınıfı ve emekçi yığınları az çok ele avuca gelir boyutlarda örgütleyebilmenin ilk ve en temel koşullarıdır. Onlar sizin ideolojinizin, savunduğunuz devrim ve sosyalizm anlayışınızın, teorik çözümlemelerinizin, hangi stratejik konuda nasıl bir yaklaşım içinde olduğunuzun ve sizi başkalarından ayıran farklılıkların neler olduğunu sizi tanımadıkları sürece 'merak' dahi etmezler. Dolayısıyla, sizin ideolojik görüşlerinize ve teorik çözümlemelerinize hayat ve güç kazandıracak olan öncelikle işçi ve emekçi kitlelerdir. Sizin öncülük iddianız bile arkanızda sizi izleyen kitleler varsa bir anlam ve geçerlilik taşıyor demektir. Hayatta bir karşılığı var demektir. Kitlelerden, en başta da öncüsü olunduğu söylenen işçi sınıfından kopuk bir öncülük iddiası kimsenin ciddiye dahi almayacağı kendi kendine gelin güvey olmaktır. Bu durumda politika, Lenin'in sözleriyle "*bir oyun olarak yozlaştırılmış*" demektir.

Bu aslında TİKB olarak bizim hikayemizdir.

Bizde öncü-kitle diyalektiğinin kavranışı sakat ve tekyanlıdır. Bu hem önderlik ve kadrolar boyutuyla hem de kadrolar ve kitleler boyutuyla ayrı ayrı ele almayı gerektirir. İlkindeki deformasyon, daha çok ikincisindeki bir yetersizlik / zayıflık ya da yokluk durumunda kendisini daha belirgin olarak gösterir. İlkindeki deformasyon, örgüt içinde dahi sadece kendisini -birey, organ, komite- özne, diğerlerini yani kadroları (kitleleri) da nesne olarak gören bir yaklaşıma yol açar. Bu anlayış, örgüt dışına doğru gidildikçe de mantıki sonuçlarını üretir. Sınıfı ve kitleleri her konuda sadece "*eğitilmeleri gereken*" ilkeller, geriler, yetersizler topluluğu olarak görmeye başlar.

Öyle olmadığını söylesek -hatta bunu 'kanıtlayacak' birkaç parlak alıntı da yapsak-, **sınıfı ve kitleleri "*nesne*" olarak görmek bizde öylesine 'genlere' işlemiş bir kırılma ve 'yozlaşma' etkenidir ki; alta ve üste doğru katlanarak büyür**. Sınıfla ve kitlelerle temas ettiğimiz her noktada onların düşüncelerine, sezgilerine, siyasal formasyonlarına, sosyal deneyimlerine, beklentilerine, gelecekle ilgili kimi tasavvurlarına, kendilerine biçtikleri misyona, birçok şeye şaşırıp dururuz: Sınıftan ve kitlelerden uzaklığımız öyle boyutlardadır ki, siyasal bir değerlendirme yaptıklarında aptallaşırız. En iyi örgütçülerimizden bile "*İşçiler de tıpkı bizim gibi düşünüyor*", "*İşçiler de siyasetten anlıyor*" gibi sözler duyabiliriz. Bunun bir adım sonrası '*İşçilerin de tıpkı bizler gibi iki gözleri, iki kulakları var...*' saçmalığına varır.

Sınıftan ve kitlelerden bu denli uzaklık ve kopukluk, politika ve taktikler oluşturulurken onları hesaba dahi katmama, öte yandan sürekli olarak onlardan beslenmeme hali, her şeyden ve herkesten önce devrimci öncülük iddiasındaki örgütün kendisini bozar. Kitlelerin günlük, orta ve uzun vadeli mücadelelerine yol gösterecek politika, taktik ve eylem planları oluşturulurken öncüyü bir nevi silahsızlandırır. Daha baştan böyle bir kopukluk üzerine inşa edilecek stratejik ve taktik politikaların, güncel ve dönemsel yönelimlerin asli sahipleri üzerinde bir yankı yaratabilmesi, sınıf savaşımını devindirebilmesi mümkün değildir. Bu durumda, politikanın da, taktiklerin de, teorinin de doğruluğu ve yanlışlığının, geçerliliği ya da geçersizliğinin sınanması olanağı da yoktur. Bunlar hayata geçmedikleri/geçirilmedikleri sürece bu değerlendirmeler neye dayanarak yapılacaktır? Onun için kitlelerden kopmuş olan bir örgütün hayat damarları da kesilmiş demektir. İşçi

ve emekçi kitlelerle biraz olsun ilişkili bir örgütte, "*Biz doğru bir taktik ortaya attık, kitleler bunu benimsemedi*" lafı bizde kullanıldığı kadar rahat/fütursuzca söylenmez. Bunu söylemek, '*o zaman doğru taktik buydu, ne yazık ki geri kitle bunu anlamadı*' demektir ve tam da yanlış tarzda kurulan özne/nesne ve öncü/kitle tanımlamasına hak kazanır. Kitleleri geri, cahil, sürü, "*göbeğini kaşıyan bidon kafalılar*" olarak gören Kemalist aydınların yaklaşımıyla bu anlayış arasında herhangi bir fark var mıdır?

İşçi ve emekçi kitlelerden beslenmeme; onların duygu, düşünce, özlem, beklenti, ihtiyaç ve ruh hallerinden habersiz olma ya da en fazla bizi pek yanıltmayacağını düşündüğümüz varsayımlardan hareket etme… Yorgunluklarında, beklentisizliklerinde, çaresizliklerinde, ölçü ve değerlendirmelerinde, hayatlarında; işyerinde, okulda, mahallede onlarda büyük coşkulanım yaratan evrelerin, sevinçleri kadar kaygı ve üzüntülerinin, kısacası kendi "*küçük dünya*"larının bizden uzaydaymışcasına uzaklığı, yan yana gelinebildiği koşullarda bile aradaki zeytinyağı su ilişkisinin belirginliği… Bilinci sınıfa dışardan taşıması gereken işçi sınıfı devrimcileri -komünistler-, bu niteliğin hakkını vermekle anılırlar genellikle. Bizde ise durum neredeyse tam tersidir. Sosyalist/komünist bilince ve onun avantajlarına sahip olmanın sağladığı "*üstünlük*", kendimizi oyun kurucu (özne), diğerlerini de ellerine ancak top geçtiğinde oynayacak sıradan oyuncular (nesne) algılamasıyla oynanacak bir "*oyun*" şeklinde yozlaştırılamaz. Yıllardan beri atmakta ihmal ettiğimiz ya da bize neleri kaybettirebileceğini neredeyse umursamadan attığımız adımlar sonucu, gerek örgüt içinde önderlik-kadrolar gerekse kadrolar-kitleler ilişkisi şeklindeki öncü kitle diyalektiğinde çok yönlü bir bozulma söz konusudur.

Oysa, komünist bir parti ve onun kadroları, **kitlelerin sadece bir adım önünde olmalıdır**! Bunun belki de ilk şartı, **kitlelerle ilişki kurma becerisi ve kitle örgütçülüğünün örgüt içinde temel bir değer haline getirilmesi**dir. Bütün alanların, organların, birimlerin ve kadroların faaliyetlerini değerlendirmenin temel ölçütlerinden biri de bu olmalıdır.

Ne var ki, örgütsel faaliyetin devrimci bir kitle çizgisi temelinde yürütülmesi, "*devrimin kitlelerin eseri olduğu*" şeklindeki doğru sloganların genel bir "*Kitlelere!..*" çağrısıyla harmanlanarak biteviye tekrarlanıp durması, örgüt ve örgüt güçlerinin yüzünün kitlelere dönmesini sağlamaya yetmez. Bu tam da zaten bugüne kadar

yapılagelen genellemeci ve slogancı politika tarzıdır. **Devrimci kitle çizgisi anlayışı, politikanın yapılış tarzında somutlanır**. Bu anlamda onun ete kemiğe büründüğü ilk adım, taktikler ve taktik politikalardır. Eğer bir örgüt politika ve taktiklerini belirlerken, onları herkesten önce işçi ve emekçi kitlelerin benimsemesi gerektiğini gözönünde bulundurarak hareket etmez, bunun tamamlayıcı bir parçası olarak kadrolarını ister istemez kitlelere yönelmek zorunda bırakacak araç, yöntem ve hedefler ortaya koyarak formüle etmezse kitlelere gitmek ve kitle çizgisi üzerine yapılacak her çağrı, verilecek her vaaz karşılıksız kalmaktan kurtulamaz.

Onun için, özellikle güncel ve dönemsel taktik politikalarla somut alan politikaları, öncelikle işçi ve emekçi kitle hareketinin durumu, düzeyi, beklentileri ve ruh hali gözönünde tutularak oluşturulmalıdır. Faaliyetin örgütlenmesi, yönlendirilmesi ve denetlenmesi sırasında sınıfa ve emekçi kitlelere yönelim, sınıf çalışması esas alınmalıdır. Sınıf ve kitle örgütçülüğünün temel gerekleriyle bu konudaki başarılı deneyimlerin kavratılması, örgüt güçlerinin eğitiminin temel konularından biri olmalıdır. Bu konulardaki kolektif deneyim birikiminin yazılı hale getirilmesi, kolektif tartışma ve değerlendirme konusu yapılması, bunlardan ve başkalarının deneyimlerinden çıkarılan pratik ders ve sonuçların kitle çalışmasında yol gösterici kılavuz olarak kullanılmak üzere düzenli bir biçimde örgüt güçlerine taşınması asla ihmal edilmemelidir. Sınıf ve emekçi kitleler içindeki çalışmanın, herhangi bir neden ve gerekçeyle savsaklanmasına, ilk elde vazgeçilen faaliyet alanı olmasına bundan sonra asla izin ve meydan verilmemelidir.

Taktik önderlik, kapsamı, düzeyi, ölgütlendirilmesi / politik bir güç olabildik mi?

"*…Teori-program ve stratejiye canlılık kazandıracak, onların gerçekleşebilmesinin koşullarını yaratacak olan devrimci taktiklerdir.* ***Emperyalizm çağında sosyal devrimci bir partiye, eylemci parti niteliğini kazandıracak olan, onun devrimci taktikleridir***." (**Geleceğin Dinamosu PARTİ**, sf: 191, abç)

"*Örgütümüzün gelişmesi gibi kadrolarımızın eğitimi ve komünist mükemmelleşme sorununu da hiçbir zaman devrimci pratik mücadelenin dışında, ondan kopuk olarak görmedik. Komünist bir öncünün pratiği elbetteki iddiasına ve misyonuna uygun olmalıydı. Ve bu her şeyden önce onun taktik anlayışında, bu anlayış ışığında*

oluşturduğu somut taktiklerinde ve nihayet pratik eylemlerinde kendini göstermeliydi. ***TİKB olarak siyasal taktiklerimiz her zaman belirgin bir devrimci militan karakter taşımıştır****.*" (**II. Konferans Raporu**, sf: 88)

Program ve taktik sorunlardaki birlik, çevre ve grup tarzı birliklerin aşılmasının, daha üst örgütsel birliğe geçişin en başta gelen en önemli aracıdır. Örgütsel birliğin temelini de bu oluşturur. Bizim artık giderek unuttuğumuz "*parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa tabi olması*", yani merkeziyetçilik, organların yönetimi ve denetimi sorunlarında, örgütsel işlerlik sorunlarında, üyelik sorunlarında, tüzük ve işleyiş sorunlarında vd. salt idari tedbirlerle değil, içeriğin ve birliğin güçlendirilerek, biçimin de buna uygun hale getirilerek daha kökten çözümlerinin arandığı her sorunda… belirleyici olan **program ve taktik sorunlardaki birliktir**. Program ve taktiğin işlevli olabilmesi için örgütsel mekanizmaların işleyişinin kural ve düzene bağlanması, örgütsel mekanizmalarının titizlikle işletilebilmesi için de **içeriğin güçlendirilmesine, program ve taktik sorunlarda daha üst düzeyde bir birliğe** ihtiyaç vardır. İhtiyaçtan öte bu şarttır!

Bununla kopmaz bir şekilde bağlı olarak bir örgüte '*politik bir güç*' niteliği, örgüt güçlerinin her günkü faaliyetlerine ortak hedefler doğrultusunda birleşik merkezi bir faaliyet özelliği kazandırabilmenin en önemli aracı **taktikler ve taktik önderlik**tir. Geleneksel bazı bölge ve alanlarda, gelenekselleşmiş bazı biçimlerle sınırlı faaliyet yürüten dar bir örgüt olmanın kabuğunu kırmaya yöneldiğimiz '90'lı yıllar içinde bu alanda sıçramalı gelişmeler kaydettik; dönemine göre ileri ve önaçıcı taktik politikalar ortaya koymanın yanında taktik önderlik konusunda da belirgin bir yetkinleşme sağladık.

Bu kapsamda başarılı bir taktik önderlik ve kadroların bunu alanlarına, üstelik de geliştirici ve yaratıcı yöntemlerle taşımalarının ilk etkili örnekleri olarak Genç Komünarlar'ın 1990'daki "***Paralı Öğretime Hayır!***" kampanyasını, Haziran '91'de örgüt güçlerine dönük olarak başlatılan "***Düzeltme ve Atılım Kampanyası***"nı ve 1992 Eylül'ündeki "***Kürdistan'da Askere Gitme!***" kampanyasını verebiliriz.[13]

Ancak yine 3. Konferans öncesinde başlayan belli bir süreçten itibaren, hem örgütün geldiği nokta, beklenti ve ihtiyaçların büyümesi hem de dönemin mücadele koşullarındaki karmaşıklaşma ve devrimci hareketinin bütününü tehdit eden tehlikelerdeki boyutlanma karşısında

örgütün bunlarla baş edip üstesinden gelebilmesinin zorunlu koşulu haline gelen teorik, politik, örgütsel ve pratik çok yönlü bir sıçramayı gerçekleştiremedik. Bu aslında, bizim açımızdan tarihsel bir kırılma noktasıydı.

Yalnız kesinlikle unutulmamalıdır ki, geçmiş ele alınırken her politika ve her taktik, hangi somut koşullarda ortaya konulmuştur, hangi teorik-siyasal ve pratik bütünlüğünün bir parçasıdır, nasıl gelişmiş/geliştirilmiş ve ne gibi sonuçlar doğurmuştur,.. yargılama önce buna bakılarak yapılmalıdır. Her politik taktiğin ve her tutum alışın gerçek anlamı, değeri ve ağırlığı ancak böyle anlaşılabilir.

'94'lere gelindiğinde antifaşist dinamiğin örgütlenmesi konusu ise bunun çok çarpıcı bir örneğini oluşturur. Türkiye'de militan bir devrimciliğin de, devrimi örgütleyebilmenin de temel ve zorunlu koşullarından birini oluşturan "*faşizme karşı sürekli, tutarlı ve militan bir mücadelenin örgütlenmesi*" sorununu, "*krizdeki derinleşmeye paralel olarak artan sınıfsal, toplumsal ve siyasal kutuplaşmanın farklı biçim ve görünümlere bürünerek bir iç savaş yönünde seyrettiği*" stratejik tespitine de dayalı olarak **Gazi Direnişi**'nden aylar önce gündeme getirdik (Kasım 1994). Bu yaklaşım temelinde stratejik bir politika olarak **AFKM Politikasını** ortaya koyduk.

Daha işin başında, "*Eğer sorun herhangi bir tarihsel kesitle sınırlı genel bir devrimcilik, genel bir faşizm karşıtlığı, genel bir militanlık değilse, son tahlilde belirleyici olan çizgidir*" dedik ve bizi başkalarından ayıran özsel farklılıklar kapsamında: **1)** Küçük burjuva halkçı yaklaşımın değişik varyasyonlarından farklı olarak faşizme karşı mücadelenin **işçi sınıfını esas alan devrimci bir iktidar ve sosyalizm perspektifiyle örgütlenip yürütülmesinin belirleyici öneminin** altını çizdik; **2)** "*Faşizme karşı militan bir kitle mücadelesini örgütlemenin özel bir biçimi*" olarak önerdiğimiz AFKM'ların, dar kadro örgütlenmelerinden farklı olarak "*kitle militanlığının önünü açmayı esas alıp kitleleri militanlaştırmayı hedefleyen kitlevi örgütlenmeler*" olması gerektiğini özellikle vurguladık ve nihayet **3)** "*Faşizme karşı mücadelenin salt 'öncülerin savaşı' olarak ele alınıp bu anlayışla yürütülmesinin öldürücü bir hata olacağı*" ve "***AFKM'ların salt semtlere özgü örgütlenmeler olmayıp semtlere sıkışmaması***" uyarılarında bulunduk (DP, sayı: 35, Kasım 1994). '94 yılı sonlarında ortaya konulan bu stratejik politikanın kendisi de, daha işin başında döne döne yapılan uyarılar da teorik-siyasal açıdan yerinde, doğru ve

uzak görüşlü belirleme ve uyarılardı.

Oysa AFKM'lar pratiği bunların tam tersi yönde seyretti. Biz, "*Faşizme karşı mücadele salt ideolojik olarak değil* ***fiili ve pratik olarak da işçi sınıfını esas alan*** *bir anlayış ve yaklaşımla yürütülmeli*" dedik, ama AFKM'lar pratiği örgüt olarak bizi -zaten henüz yeterince gelişip kökleşmemiş olan- sınıf çalışmasından da uzaklaştırdı; biz, "*AFKM'lar salt semtlere özgü bir biçim değildir ve semtlere sıkışıp kalmamalıdır*" dedik, ama AFKM'lar salt semtlere sıkışıp semtlere özgü bir biçim olmakla kalmadılar, örgütü de semtlere doğru çekip ölçü, anlayış ve kültür olarak yarı lumpen çizgi ve özellikler taşıyan "*semt devrimciliği*" batağına sürüklediler; biz, "*dar kadro örgütlenmelerinden farklı olarak AFKM'lar kitle militanlığını geliştirmeyi esas almalı*" dedik, AFKM'lar pratiğimiz dar kadro eylemleri olmanın ötesine geçememekle kalmadı "*dar kadro militanlığı*" anlayışının örgüt saflarında geçerli tek "*militanlık*" ölçütü olarak görülmesi yönündeki darlaşmayı boyutlandırdı; biz daha işin başında, faşizme karşı mücadelenin kendisinin "*herhangi bir tarihsel kesitle sınırlı, genel bir devrimcilik, genel bir faşizm karşıtlığı, genel bir militanlık*" olmaması gerektiğinin altını kalınca çizdik ama bizzat bizim AFKM pratiğimiz belli bir kesitle sınırlı, genel bir devrimcilik ve genel bir militanlık sınırlarını aşamadı!

Aşamadığı gibi kendisiyle birlikte örgütü de tıkanmaya sürükleyen bir doku bozulması yarattı, komünist kimliğimizin bulanıklaşıp işçi sınıfı çalışmasına vermemiz gereken önemin bütün göstergelerinin -neredeyse büsbütün- ortadan kalkmasına varacak ölçülerde bir **kimlik kaybına** ve **ideolojik-kültürel deformasyon**a elverişli zemin oluşturdu. Herhangi bir taktik politikanın ortaya konulmasında olduğu gibi hayata geçirilmesinde de merkez organların sorumluluğunun denetim ve yönlendirmenin nasıl tayin edici bir misyon oynadığı burada da ortaya çıkar. Ancak bu, alan ve bölge komitelerinin sorumluluklarını da elbette ortadan kaldırmaz. AFKM politikası gibi stratejik-taktik bir politika bir kez ortaya atıldıktan sonra kendi haline bırakılmamalı, alan güçlerinin "*insafına*" terkedilmemeliydi. **Sürekli/ sistemli bir yönlendiricilik ve güncellenme temelinde bir yeniden üretim yoksa**, ortaya benzer tahrip edici sonuçların çıkması kaçınılmazdır.

Burjuvazinin sömürü ve egemenlik yöntemlerindeki değişiklikler, "*yeniden yapılandırma*" kapsamında atılan adımların ortaya çıkardığı yeni sorunlar, 1990'lı yıllar boyunca bir türlü istikrarlı bir yükseliş çizgisi kazanamayan sınıf ve emekçi kitle hareketindeki durgunluğun

‘96’lardan itibaren giderek geriye doğru bir çözülme özelliği kazanması, toplumsal dokuda ve psiko-sosyal yapıda ortaya çıkan değişmeler başta olmak üzere yer yer birbirini kesen çelişik etkenler yumağı içinde genel harekete ve örgüt çalışmasına doğru bir rota kazandırabilmek için **eskisinden çok daha girift ve incelikli, çok daha enerjik ve seri bir taktik önderlik gereği ve ihtiyacı** ortaya çıkmıştı. O kesitte etkin ve işlevsel olmak isteyen bir taktik önderlik -bizim genellikle yaptığımız gibi- artık ortaya sadece genel bir taktik plan ve bunun esaslarını koymakla yetinemezdi; günün taktik önderlik ihtiyacı, doğru belirlenmiş stratejik öncelikler ve bunların süreçteki farklılıkları dikkate alan kademelendirmeler dizisi temelinde artık uygulamanın da ayrıntılı bir biçimde planlanıp yönlendirilmesini, güncellenmesini ve sürekli denetlenmesini gerektiriyordu.‘90’lı yıllar içindeki teorik-siyasal sıçramamızın kendi içinde en gelişkin yanını oluşturan taktik önderlik alanında en zayıf kaldığımız yön de budur. Biz hep ortaya genel taktik planlar koymakla yetindik. Ne onları alanlara doğru indirgeyen daha özelleşmiş somut eylem ve harekat planlarına çevirdik ne de uygulamayı bu anlayışla yakından denetleyip gerekli düzeltmeleri zamanında yaptık. Taktik önderlik ve planlama alanında daha önceden yakaladığımız gelişme çizgisini biz bu doğrultuda geliştirip yetkinleştirmeye yöneleceğimiz yerde, daha önce yakaladığımız çizginin de gerisine düşen bir performans sergilemeye başladık. Taktik önderlik alanında bıraktığımız bu boşluk, sonuçta en doğru ve isabetli taktiklerimizin bile havada, zayıf, etkisiz kalması sonucunu doğurdu.

‘90’lı yıllar boyunca açtığımız kampanyaların taktikler ve taktik önderlik alanında özel bir yeri oldu.

Kampanyalar

Kampanyalar ve kampanya tarzı çalışma, komünist bir örgütün faaliyetleri sırasında da zaman zaman başvuracağı ve başvurması da gereken bir biçim olmakla birlikte temel bir biçim olamaz. Bu biçim günümüzde net olarak belirli bir sınıfa dayanmak yerine genel bir “*halk*”, “*emekçi kitleler*”, “*ezilen yığınlar*” bulamacına dayalı bir siyasal mücadele anlayışını savunan “*toplumsal hareket devrimciliği*”nin temel mücadele yöntemidir. Bu tercih onun yapısına ve karakterine uygundur.

İşçi sınıfına dayanmayı esas alan komünist bir örgütün sınıf ve emekçi

kitleler içerisindeki faaliyeti ise, belirli bir hedef doğrultusunda belirli kesitlerde yoğunlaşmış kesikli bir faaliyet türü olarak "*kampanya*" tarzı bir çalışma değil, süreklileşmiş olağan bir çalışma olmak zorundadır. Bu her günkü çalışmanın kendisi gibi, proletarya ve onun öncüsünün kontrolü dışındaki gelişme ve etkenlerin gündeme getirip belirli bir nesnel olgunluğa ulaştırdığı konular ve hedefler doğrultusunda özel ve yoğunlaşmış bir faaliyet gereği zaman zaman ortaya çıkabilir. Komünist bir örgütün pratiğinde kampanyalar, böylesi durum ve kesitlerde gündeme gelir. Fakat ikinci bir temel farklılık noktası olarak, belirli sonuçlar elde etmeyi hedeflemek zorundadır. Diğer bir deyişle, komünist bir örgütün kampanya faaliyeti, yoğunlaşmış bir ajitasyon-propaganda faaliyeti sınırları içinde kalmamalıdır. Kampanyanın sonuçlarının da görülebileceği, ölçülüp değerlendirilebileceği somut sonuçların elde edilmesini hedeflemelidir. Yoğunlaşmış kolektif faaliyet ve emeğin 'sonuç alıcı' olabildiği gerçeği, onun gücü ve yetenekleri bu sonuçlarda somut olarak görülebilmelidir. Kampanya türü bir faaliyet, işçi ve emekçi yığınların gözünde de öncünün etkisini ve çekim gücünü artıran bir işlevi ancak o zaman görmüş olur. Birkaç istisna dışında bizim '90'lı yıllar ve sonrasındaki kampanya pratiklerimiz ne yazık ki bu ölçülere uymaz.

Özellikle de 1996 sonrası peşpeşe açtığımız fakat iz bırakmak şöyle dursun, bugün bazılarının ismini hatırlamakta dahi güçlük çektiğimiz kampanyalar 'dizisi', hedef kitlesini (işçiler ve emekçiler) aydınlatmak ve eyleme geçirmekten çok uzaktır; bırakın belli bir birikim yaratmayı adının duyulup duyulmadığı bile meçhuldür! İçe dönük olarak ise, içeriğinin, hedeflerinin ve elde edilen sonuçların görülebilmesine imkan tanımaktan çok, başı sonu belirsiz, başlangıcı açıklanan ama kitlelelere hesap verme bilincinden uzak olunduğu için -ve kitlelerin de gündemine girip girmediğinin belli olmadığı- bitirilip bitirilmediği kadrolarımız tarafından dahi çoğu durumda bilinmemeyen 'uygulama örnekleri' mevcuttur.

İşte bu yüzden, çoğu örgüt güçlerinin günlük faaliyetlerinde dahi herhangi bir farklılaşma yaratmayan "*kampanya üzerine kampanya*"lar şeklinde**, içerdikleri isabetli yönler yanında kendi gerçekliğimizden ve gerçeklerden kopuk yönleri de az olmayan** dönemsel taktik politika ve sloganlar ortaya atmakla taktik önderlik sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz yanılsamasına kapıldık. Kağıt üzerinde ikna edici ve adeta kusursuzca planlanmış kampanyalar örgütün ve örgüt

güçlerinin faaliyetlerinde özel bir yoğunlaşma ve dinamizm yaratmak şurada dursun, çoğu kez bir esinti etkisi bile yaratmadı. ("*Ekmeğin ve Özgürlüğün İçin Dövüş!*" Kampanyası ile "*Kölece Çalışmaya, Kölece Yaşamaya Hayır!*" Kampanyası (2006) bunun herhalde en çarpıcı örnekleridir.)14

Fakat asıl vahimi, bu türden iz bile bırakmayan kampanyalar, örgütün ve örgüt güçlerinin siyasal duyarlılık ve reflekslerinde kireçlenmeye ve hayattan kopukluğa yol açtı; dünyayı değiştirme iddiasını taşıyan devrimci bir örgütün her şeyden önce siyasal bir güç olduğunun ve canlı bir organizma gibi hareket etme zorunluluğunun giderek boyutlanan biçimlerde unutulmasını beraberinde getirdi. Kampanya konularımızla doğrudan veya zorlayarak da olsa ilişkisini kuramadığımız süreç ve gelişmeler bizim görüş alanımızın dışında kalmaya başladı. Herbirine farklı yönlerden yaklaşarak yaratıcı ve dinamik bir müdahale gerektiren bütün süreç, eylem ve gelişmelere biz o dönemin kampanyasının kalıplaşmış sloganları temelinde yaklaşır hale geldik. Bu standart yaklaşım ve basmakalıp tutumlarla ne örgüt güçleri dinamize edilip kendilerini de geliştirecekleri bilinçli, hedefli, planlı bir faaliyet çizgisine çekilebilirlerdi ne de harcanan emeklerin karşılığında az çok anlamlı ve kalıcı sonuçlar elde edebilmek mümkün olurdu. Her ikisi de olmadı zaten!

Bu türden bir başka bir örnek de, '96 1 Mayıs sonrası gündeme getirdiğimiz "***Genel Grev, Genel Direniş!***" (GGGD) taktiğidir (Temmuz 1996).

Merkezi ama yazılı olmayan sonraki değerlendirmelerimizde, işçi sınıfı ve kitle hareketinin ilk belirgin kırılması olarak '96'dan söz ediyoruz. Oysa içinde yaşanırken, sınıf ve kitle hareketinde 'yeni bir atılımın başlangıcı olarak değerlendirdik biz o kesiti. GGGD taktiğini bu temel belirleme üzerine kurduk. Bu muazzam çelişki, sınıf hareketinin gerçek durumundan, kitlelerin yaşamlarından, duygu ve düşüncelerinden, beklenti ve ihtiyaçlarından, o kesitte onları ketleyen bilinç ve deneyim yoksunluklarından ne kadar bihaber olduğumuzu gösterir! Sınıfın ve emekçi kitlelerin gerçek nabzını yansıtacak kadro, hücre, komite, birim, araç, alan ve yöntemden, gerçek sınıf ilişkilerinden uzak olduğumuz için, oturduğumuz yerden, sınırlı bilgi ve verilerle ve işte böylesine derin bir subjektivizmle GGGD taktiğini ortaya atabildik. Bunun nedeni neydi?

‘96 1 Mayıs’ı, başta önderlik kurumundaki yoldaşlar olmak üzere ne yazık ki hepimiz için bakmaya bir türlü doyulamayan bir karedir! 96 1 Mayıs’ındaki öncü tutumumuz aklımızı başımızdan aldı, daha çok semt ağırlıklı 3 bin kişilik bir kortejimiz vardı ve bir yoldaşlar topluluğu tarafından da olsa kürsüyü işgal etmiştik ya bu bize yetti! Emekçi kitle hareketinde geriye doğru yeni bir kırılmanın başlangıcı olan tarihsel bir evreyi görememenin acısını ise tasfiyecilik girdabından hala çıkamayışımızın sonuçlarıyla derinden yaşamaktayız.[15]

‘96 Kasım’ında Susurluk’ta açığa çıkan devlet-mafya ilişkilerini protesto etme ve hesap sorma bilincinin kendisini daha dolaysız olarak göstermesiyle geniş yığınlar, “*Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık kampanyası*” eşliğinde sokakları doldurdular. Kitlelerdeki bu hareketlenmeyi GGGD taktiğini güçlendirecek bir vesile olarak gördük ve GGGD daha güçlü bir tarzda atmaya başladık. Fakat tam da bizim her zamanki politika yapma tarzımızla propaganda ve ajitasyon sırasında yere göğe sığdıramadığımız 1 dakika karanlık eylemleriyle güçlü pratik bağlar kurmaya çalışmak gibi bir yönelime de girmedik.

Halbuki Gazi sonrası süreç daha farklı bir çizgi izledi. Lafta doğru şeyler söylemeyi sürdürürken bu kez pratik bizi yuttu, söylediklerimizin tam tersi yönde bir pratiğin arkasından sürüklendik. Gazi sonrası patlama yapan semtlerdeki antifaşist dalga biz de dahil TDH’nin ‘aklını başından aldı’. Komünistlerin asla ilgisiz kalamayacakları bir gelişme karşısında ‘devrimci kitle çizgisi’ ile ‘kitle kuyrukçuluğu’ arasındaki -›devrimci gerçekçilik’ ile ‘oportünist gerçekçilik’ arasındaki-, ayrım çizgilerini unuttuk. Gelişmenin ikili karakterini sezmiştik ama kendimizi bundan muaf tutuyorduk; bu tabloda biz yoktuk![16]

Bütün bu taktik önderlik adım ve açılımları, kampanyalar içinde en belirgin ve en isabetli olanı -fakat aynı zamanda sınıf içinde ve örgütsel çalışmadaki bütün zayıflıklarımızı ve zaaflarımızı da yüzümüze vuranı- **Emeğin Kurtuluşu Kurultayı**‘dır (EKK). EKK stratejik bir sınıf politikasıydı, içeriği güçlüydü. EKK ile örgütün sınıf içerisinde öne çıkması ve etkili bir güç haline gelmesi hedefleniyordu. Yönelimin bu stratejik hedefi “*sosyalist bir öncü işçi kuşağının yaratılması*” sloganıyla formülleştirildi. Onun içe dönük yüzünde ise, güçlerimizi sınıf çalışmasına daha dolaysız ve bütün gövdesiyle yöneltme, sınıfı siyasal ve sendikal olarak örgüt çizgisi ve anlayışı doğrultusunda örgütlemeye yönlendirme iradesi yatıyordu. EKK dönemsel ve konjonktürel bir adım değildi; belli bir süre kitle çalışması

yürütüldükten sonra yapılıp bitiriliverecek bir "*toplantı*"dan ibaret değildi. Komünistlerin temel çalışma ve örgütlenme alanlarına nüfuz edebilmeyi, kadro ve taraftar güçlerimizi sınıf çalışmasının değişik cephelerinde eğitmeyi, zorlanılan noktalarda deneyim ve güç kazanmalarını, zayıflık ve açmazlarını bizzat kitle çalışması içinde aşmalarını, güven ve cesaret kazanmalarını hedefliyordu.

Onun belki de en başta gelen zayıflığı, ortaya atıldıktan sonra MK ve bağlı organlar tarafından akıbetiyle pek ilgilenilmemesi olmuştur. Bir taktik adımı ortaya attıktan sonra, onun kademelendirilmiş, güne, bölgelere, alanlara indirilmiş biçimlerini, diğer mücadele alanlarıyla bağlantılarını, bunların sık sık güncellenmesini, faaliyeti yürüten güçlerin zorlanma noktalarını, tıkanmalarını, ketlenmelerini yakalayacak bir yönlendirme ve denetim mekanizmasını işletmeyi ihmal edemezsiniz. Bu elbette öncelikle MK'nın sorumluluğudur; fakat sadece onunla sınırlı bir sorumluluk değildir. MK'dan başlayarak alanlara ve birimlere doğru yayılan bir sorumluluk dizgesi vardır. Fakat böyle bir stratejik adımın en başta anlam ve öneminin MK'nın kendisinden başlayarak Yazı Kurulu, dönemin İl Komiteleri, gençlik sorumluları gibi yönetici organlar düzeyinde dahi yeterince bilince çıkarılamadığı 3. Konferans'a öngelen TP sürecinde ortaya çıktı. Önderlik bunu bile daha önceden görüp müdahale ede(bile)cek durumda değildi.

O kesitte EKK somutundaki bu tıkanma, sınıf çalışmamız açısından da bir dönüm noktası niteliğindedir. Çünkü bu alandaki bariz başarısızlık, hemen sonrasındaki iç sorunlar ve onların tartışılmasıyla tüketilen 2 yılı aşkın zaman bizi, kafaların gerçekten karıştığı ve artık onun da belirgin bir durgunluğa ve gerilemeye girmekte olduğu sınıf çalışmasından uzaklaştırdı. Daha kötüsü, işlevsiz ve başıboş bırakılan bu temel alan (sınıf çalışması) faaliyeti, onun tıkanmasından sonra atağa geçen antifaşist mücadele güçleri ve faaliyet konularıyla doldurulmakta gecikmedi.

Sadece taktik önderlikteki zayıflamaya bağlı olmayan ama onun yokluğu koşullarında çok daha hızlı üreyip derinlere nüfuz edebilen sınıftan bu kopuş, bu siyasal duyarlılık ve refleks körelmesi, ilerleyen yıllarda örgütü büsbütün hayatın dışına sürükledi; politik bir güç olduğumuz gerçeği ve 'iddiası' tümüyle kağıt üzerinde kaldı.

Taktik önderlik alanında elbette en başta MK'nın, ardından kuruluş

gerekçesi ve yerine getirmesi gereken asli işlevi örgüte pratik-fiili önderlik etmek olan MÖK gibi merkezi organların bıraktıkları bu büyük ve derin boşluk, tasfiyeci dağılmayı ivmelendirdi; merkezi politikalar, taktikler ve yönlendirmeler temelinde yürütülen uyumlu ve disiplinli bir merkezi örgütsel faaliyetin yerini, merkezden ve birbirlerinden kopuk, merkezle doğru dürüst iletişim dahi kuramayan alan ve birimlerin kendi inisiyatif ve birikimleri temelinde "*bir şeyler yapmaya*" çalıştıkları bir **şekilsizlik ve çevreselleşme** aldı. Tasfiyecilik bu temelde derinleşti, 2005 sonrası örgütü tekrar teslim alan neokoordinasyoncu sağcılık bu elverişli zemin üzerinde hayat ve güç buldu.

Farklı kampanya deneyimleri

Geriye baktığımızda genel olarak başarısız bir pratik sergilediğimiz kampanyalar konusunda kimi tekil başarılı örnekler yarattığımızı da görürüz. '90'ların başındaki "***Kürdistan'da Askere Gitme!***" kampanyası bunun ilk örneklerindendir. 1999'da başlayan "***F tipi***" kampanyası ile -onunla iç içe ördüğümüz- "***Hasta Tutsaklara Özgürlük ve Murat Dil***" kampanyası (2000) bu türün '90'ların sonundaki örnekleridir. Yurtdışında açılan "***Alınterimle Buradayım!..***" kampanyası ise (2006) örgütlenişi, yürütülüşü ve belli bir sonuca götürülüşüyle yine farklı ve ileri bir kampanya pratiğidir.

Bunlardan "*F tipi*" kampanyası, gerek uzunluğu, gerek kendi içinde farklı dönemler içermesi, fakat en önemlisi TDH'nin tarihsel gelişim seyri açısından önemi ve etkileri yönleriyle özel bir biçimde ele alınmayı hakeder.

Bu süreçte, yurt içinde ve yurtdışında dışımızdaki güçleri de hareketlendiren ön açıcı ve oldukça da kapsamlı bir kampanya faaliyeti yürüttük. Sadece belirli klasik biçimler ve belirli alanlarla sınırlı kalmayıp, işçi sınıfından aydın ve sanatçılara kadar oldukça geniş bir toplumsal yelpaze içinde yürütülen bu faaliyet, o kesitte güçlerimizin esas hatta neredeyse tek ilgi ve faaliyet konusunu oluşturdu. Herhangi bir cezaevi sorununun çok ötesinde **TDH'ni tasfiyeyi amaçlayan bir saldırı olarak** F tipi saldısının anlamı ve içerdiği tehlikelerin boyutları düşünülürse **bu yönelim ve yoğunlaşma tarihsel açıdan doğru ve zorunluydu**.

"*Hücre tipi cezaevi ve hücre tipi yaşama hayır! Kampanyası*" ("*F tipi Kampanyası*") legal-illegal biçim ve araçların birlikte kullanılarak yürütüldüğü bir kampanyaydı. Zaten bundan sonra bu kapsamda

böyle bir kampanya **yürütülmedi/yürütülemedi**!

"*F tipi Kampanyası*", ders çıkarma yönelimiyle çok yönlü fakat aynı zamanda dürüst ve gerçekçi bir tarzda irdelenmesi gereken zengin ve öğretici bir deneyim oluşturur. Onda, ileriye doğru çözüldüğünde büyük bir enerji açığa çıkarabilen kitle dinamiklerinin harekete geçirilişi kadar, kimi yönlerden de altında kalınan çelişkileri yakalamak mümkündür. Keza, bu kampanya, genel olarak taktiklerin doğru kavranışıyla onun hayata geçirilmesi arasındaki doğrusal ilişkinin hem olumlu hem de olumsuz anlamıyla bir göstergesi niteliğindedir.

Süreçlerin bilgisini ve taktiğin uygulanışının yankı ve sonuçlarını, ciddi bir örgüt çalışmasında olması gerektiği gibi yazılı organ raporlarından değil o kesitte kaynak yoldaşlardan ve sözlü olarak edinebilen MK -bu durum tam da böyle yaşanmıştır, fakat salt o kesite özgü de değildir, pekçok durum için genelleştirilebilir-, sürecin hedeflendirilip göğüslenmesinde 19 Aralık saldırısına kadar olan kesitte kampanya kriterleri ve alınan sonuçlara ilişkin yer yer yanılsamaya ve subjektivizme düşebilmiştir.

Öte yandan yine o tarihsel kesitte, sürecin dar anlamda siyasal olmayan anlam ve önemine yeterince 'vakıf ol(a)mayan' bazı birim ve yoldaşlarımız "*F tipi kampanyası*" çerçevesindeki eylem ve etkinliklerin, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin önüne geçirildiği şeklinde ekonomist/işçici bir algılamaya ve tutum alışa savrulabilmişlerdir. Oysaki F tipi kampanyasının sınıfın ve emekçi kitlelerin mücadelesinin önemli bir parçası haline getirilmesi gerektiği, ekmek ve özgürlük kavgasının yolunu, biraz da toplumun demir parmaklıklar ardına atılmış öncülerinin hedef ve taleplerinin sahibi ve savunucusu olurlarsa açabilecekleri şeklindeki -"*İçerde dışarda hücreleri parçala!*", "*F tipi imf tipi yaşama hayır!*" gibi temel sloganlarımıza da damgasını vuran- yaklaşımımız, sınıfın ve emekçi kitlelerin reflekslerini ve duyarlılıklarını gündelik mücadelenin ötesine geçerek harekete geçirmeyi hedefliyordu.

O kesitte kampanyanın yürütülüşüne ilişkin olarak yanıltıcı bir başka gösterge de, dışarıdaki birkaç yoldaşın insanüstü bir gayret ve adanmışlıkla, tuttuklarını bırakmayan bir ısrarla kampanyaya, eylem ve etkinliklere asılmaları olmuştur. Bu yanılsamalar, hem sürecin ilerleyen evreleri ve güçlerin hedeflendirilmesi hem de eylem sonrasının, genel olarak eylemcilerimizin ve örgüt güçlerimizin yaşadıkları derin

travmanın tahribatının onarılması ve bunun araçlarının yaratılması konusundaki ihmal ve boşlukların da nedeni olmuştur.

"*F tipi*" kampanyasının farklı bir özelliği de kendi içinde 19 Aralık öncesi ve sonrası şeklinde iki farklı dönemi içermesidir. 1999 Eylül'ündeki Ulucanlar Katliamı'nın arkasından 2000 Eylül'üne kadar geçen süre içinde siyasal gündemin merkezine oturmakla kalmayıp arkasında oldukça ciddi bir güç ve kamuoyu desteği yaratmış olan kampanyanın ilk dönemi, sol tasfiyeciliğin erken ve zamansız çıkışının etkisiyle yorgunluk belirtileri sergilemeye başlayıp inişe geçti. Bu tıkanma ve yorgunluk, 19 Aralık Katliamı'yla birlikte genelde olduğu gibi bizim güçlerimiz üzerinde de tam bir şok ve paralizasyona dönüştü. Genelde önceden başgösteren yorgunluğa kapılmadan büyük bir özveri ve irade gücüyle sürece yüklenmeye devam eden güçlerimiz dahi 20 Aralık sabahı itibariyle tam bir boşluğa düştüler. İçimizde ve dışımızda herkesin birbirine baktığı ve ne yaptığını bilen güven verici bir önderliğe olan ihtiyacın yakıcılaştığı o kritik günlerde, güçlerimiz merkezi bir önderliğin esamesini bile göremediler. Buna ne önceden hazırlanılmıştı ne de o kesitte bütün örgüt güçlerinin önüne iyi-kötü, eksik veya tam ama her şeyden önce merkezi bir taktik politika, hedefler ve yönelim konuldu.

19 Aralık Katliamı, sadece F tiplerine karşı mücadele ve Ölüm Orucu Direnişi açısından bir dönüm noktası olmakla kalmadı. Faşizmin F tipi saldırısının stratejik amacı olarak tanımladığımız TDH'ne ağır bir darbe indirerek onu onlarca yıl kendine gelemeyeceği etkisiz bir konuma sürükleme hedefi açısından da bir dönüm noktası oldu. Devrimci hareketin özgüvenini ve hareketin geleceğine duyulan umutları ezici bir biçimde darbeleyerek tasfiyeci çözülme sürecine ivme kazandırdı. O güne dek içten içe süren tasfiyeci çürümenin derinliğini açığa çıkararak ona yeni bir ivme kazandırma yönüyle 19 Aralık TİKB olarak bizim özgülümüzde de bir dönüm noktası özelliğine sahiptir. 19 Aralık sabahı ve sonrasında yaşanan başıboşluk, dağınıklık ve etkisizlik sadece çevre güçlerimiz ve taraftarlarımızda değil, temel kadrolarımız üzerinde bile korkunç bir moral bozukluğu ve çöküntü yarattı. O güne kadar daha çok "*sezgi*" düzeyinde farkedilen fakat örgüte kondurulamayan tasfiyeci dağınıklık ve çözülme gerçeğiyle çok çarpıcı bir biçimde karşılaşılması bizde de düşünsel, moral ve örgütsel çözülme ve dağılma sürecini hızlandırıcı bir etken oldu.

19 Aralık sabahı örgüt güçleri her şeyden önce önlerinde bir önderlik

göremediler. O kritik kesitte örgüt güçlerimiz bu tarihsel sorumluluğu yerine getirmesi gereken MÖK'ü değil önlerinde ortalıkta bile göremediler. MÖK ise ona bu misyonunu hatırlatıp o kritik kesitte yapılması gerekenlere öncülük edecek dışarda kalan tek MK üyesini değil önlerinde, yanlarında bile göremediler. Cezaevleriyle de bütün bağların koptuğu o tayin edici tarihsel anlarda bu MK üyesi, bırakalım komünist bir önder sorumluluğuyla davranmayı, bir örgüt üyesi, bir yoldaş olduğunu dahi unutarak sıradan bir aile gibi yakınının akıbetini kovalamanın peşine düşebilmiştir. Onun bu akılalmaz sorumsuz tutumu, bunun yarattığı boşluklar, yıkıcı etkilerini sonrasında da göstermeye devam etmiş ve zaten fiilen dağılmış, tasfiye olmuş örgütün tabutuna çivi çakacak düşüncesizce bir eylem bu boşluk ortamında kendine yol açabilmiştir.[17]

19 Aralık Katliamı'nın ardından F tiplerine geçilmesiyle birlikte ÖO Direnişi temelde güç ve irtifa kaybetmeye başladı. Eylemciler içerisinde çözülmeler arttı. Dışardaki kamuoyu desteği keskin bir düşüş gösterdi. Asıl olarak moral güçler büyük darbe yemiş, özellikle dışarda aileler içerisinde umutsuzluk ve karamsarlık yayılmaya başlamıştı. Direniş içerde ve dışarda bütünüyle devrimci hareketin kadro güçlerinin üzerine bindi. Devrimci örgütleri olabildiğince darbeleyip zayıflatmayı hedefleyen faşizmin de amacı buydu zaten. 19 Aralık Katliamı'nın üzerinden 2 ay geçmeden ünlü 2001 krizi patlak verdi. Hayatın akışı, tam da dönemin Başbakanı Ecevit'in aylar önce verdiği bir demeçte kurduğu ilişki çizgisinde seyretti. Ecevit, "*Cezaevlerine hakim olamazsak, bu ülkede IMF programlarını uygulayamayız*" demişti. 12 Eylül askeri faşist darbesinin hem hasımlarının nabzını yoklama hem de prova niteliğindeki saldırılarından olan Fatsa Operasyonu'na benzer bir biçimde faşizm bu kez de 19 Aralık hamlesiyle kriz öncesi devrimci harekete ağır bir darbe indirerek karşılacağı tepkileri ölçmekle kalmamış, işçi ve emekçi yığınlara ciddi bir gözdağı vermişti. Eğer devrimci hareket bu operasyonu bu kadar kof ve utanç verici bir etkisizlikle karşılamayıp ciddi bir direniş sergileyebilseydi, sadece ÖO Direnişi'nin değil sınıf ve kitle hareketinin sonraki genel seyri de kesinlikle çok daha farklı bir çizgide ilerleyebilirdi. TDH 12 Mart karşısında sergilediği yiğit duruşu sonraki bütün benzer tarihsel eşiklerde tekrarlayamadığı içindir ki, sadece tümüyle kaçınamayacağı ağır fiziki kayıplara uğramakla kalmadı daha da önemlisi kendisine umut bağlayan kitleler, hatta bizzat kendi kadro güçleri gözünde dahi büyük bir itibar ve güven kaybına uğradı. Hareketin belini kıran

tasfiyeciliği bu denli boyutlandıran da zaten bu oldu.

TİKB, faşizmin yıllar sonra gündeme getirdiği F tipi saldırısıyla işçi ve emekçi yığınların çok daha boğucu bir neoliberal sömürü cenderesi içine alınmaya yönelik hazırlıkları arasındaki bağı daha sürecin başında çok doğru ve isabetli bir biçimde gördü. Sorunu "*yaşamın hücreleştirilmesi*" olarak tanımladı. Bütün faaliyetleri boyunca "*İçerde dışarda hücreleri parçala!*" temel sloganını kullanarak ilerici kamuoyunun, işçi ve emekçi kitlelerin dikkatini bu kopmaz bağa çekmeye çalıştı. F tipi saldırısına karşı mücadele stratejisini bu eksene dayalı olarak kurdu. Hayat, o dönemde izlenen bu strateji ve taktikleri, sürecin akışı sırasında yapılan taktik değişikliklerin doğruluğunu ve uzak görüşlülüğünü kanıtladı. Ne acıdır ki, sonrasında yaşananlarla da tekrar tekrar doğrulanan bu devrimci direniş taktiği, içimizden çıkan sağcı bir oportünizm tarafından bugün ucuz politik hesaplara güç katmak amacıyla rezil bir demagoji ve polemik konusu yapılıyor. Bu konudaki tartışma aslında bu tartışmayı açanların siyasi karakterlerini ve sınıfsal kimliklerini ele veriyor. Küçük burjuva sağcı aydın oportünizmi kendisine yakışanı yapıyor.[18]

DİPNOTLAR

1: Yasal alanın ve araçların kullanımının genişletilmeye, kitlesel açılım noktalarının çoğaltılmaya çalışıldığı bir kesitin ardından önder yoldaşlarımız hizipçiler tarafından "*örgütü legalleştirmekle*" suçlanabildi. Oysa yasal olanakların, 2. Konferans'ın ideolojik bir meşruiyet zemininde hep birlikte belirlenen "*kitleselleşme*" stratejik hedeflendirmesine uygun olarak kullanılması, sınıf ve emekçi yığınlar içinde gelişip güçlenmenin çok önemli bir alanı/aracıydı.

Ve yine hayatın ne garip bir cilvesidir ki, **2. Konferans Raporu**'nda kadrolarımıza oportünist yasalcılıkla yasal olanaklardan devrimci bir tarzda yararlanma arasındaki temel farkı göstermeye çalışırken, yıllar öncesinde daha işin başında yapılan bütün o net uyarılara rağmen, "*...Bu nedenler içinde önemli bir tanesi de, neyin yasalcılık olup neyin olmadığını, yasal olanaklardan devrimci bir tarzda yararlanma ile oportünist yasalcılık arasındaki sınır çizgisinin nereden geçtiğini tam ve doğru olarak belirleyememektir."... "**Bu konudaki devrimci ML tutumla oportünist 'yasalcılık' arasındaki ilk ve en temel sınır taşını, yasadışı bir temelde örgütlenme ve gizli çalışmayı her durum ve koşulda esas alıp almamak oluşturur**" (122, abç,) diyen; "*...Yasal olanaklardan yararlanma sorununda bugüne kadarki yetersizliklerimizi giderelim derken, bu kez 'yasalcı' bir zemine savrulma tehlikesi, **bugün bizim için daha çok teorik bir varsayım olarak geçerli ve daha uzak bir olasılıktır***" (124, abç) şeklinde bir durum tespitinde bulunurken, aradan sadece 10 yıl geçtikten sonra -1990'ların sonlarında- diğer pekçok şey gibi bu uyarı da "*unutuldu*" ve '*bize uzak teorik bir varsayım*' denilen durumu pratikte fena halde yaşadık. Üstelik, Rapor›da söz edildiği haliyle salt yasalcılıkla sınırlı olarak da değil! Daha kötüsü tasfiyecilik olarak ve tarihimizde ikinci kez!..

2: MK'nın daha sonra istifa eden eski üyesinin, ülkede pratik merkez görevini üstlenen Merkezi Örgütlenme Komitesi'ni (MÖK) paralize etmekle kalmayıp bütün temel örgütsel sistemlerin kilitlenmesine de neden olan abartılı güvenlik saplantısı -bu psikoloji giderek tüm örgüt kadroları üzerinde de etkili olmuş, tasfiyeciliğin derinleşmesinde azımsanmayacak bir rol oynamıştır-, güya yeraltını korumak ve merkezi önderlik düzeyinde yeni bir kopukluğa meydan vermemek kaygısından kaynaklanmıştır. Ama kendi içinde o kadar büyütülmüş, o kadar abese vardırılmış, o kadar amaçlaştırılmıştır ki, hayatın da çok geçmeden gösterdiği gibi sonuçta ne yeraltının korunmasına hizmet etmiş ne merkezi önderlikte sürekliliği sağlayabilmiştir. Amaçladığının tam tersine, merkezi önderlik düzeyinde dahi büyük bir boşluk yaratmak suretiyle örgütün derin bir tasfiyeciliğe yuvarlanmasının başta gelen nedenlerinden biri olmuştur.

Güvenliği 'her şey' haline getirerek hareket kabiliyetini kendi elleriyle ortadan kaldıran bu çarpık anlayış -farkına bile varmadan-, pratikte fiilen sadece bir "*güvenlik sorunu*"na indirgediği yeraltının kendisinin bile Leninist parti ve devrimcilik anlayışı açısından sadece ve sadece komünist öncünün faaliyetlerinde sürekliliğin ve sınırsız özgürlüğün sağlanabilmesi için gerekli ve zorunlu bir 'araç' olduğu basit gerçeğini dahi tümüyle unutup gözardı edebilmiştir!

En devrimci '***şey***'leri dahi '***kendinde şeyler***' olarak ele alıp kendi başına mutlaklaştırmak, onu çevreleyen ve ona etkide bulunan başka '***şeyler***'in basıncı ve etkisiyle sürekli olarak kendi içine doğru kırılıp gitgide '***tanınmaz***' ve '***işe yaramaz***' hale gelmekten, hatta amaca da zarar verici olmaktan kurtulamazlar**!** Bu bir tercih veya niyet sorunu olmayıp ondan da önce kendisiyle sınırlı mutlaklaştırmalara dayalı tekyanlılaşmış bir yaklaşım tarzı ve yöntemin

kaçınılmaz sonucudur ve hangi konuda olursa olsun böyle bir akıbete sürüklenmekten uzak kalmanın yolu amaç-araç ilişkisinin devrimci bir temelde doğru kurulmasından geçer. Bunun için ise öncelikle, somut tarihsel koşullara da denk düşen devrimci bir '*bütünlük*' kavrayışıyla, çıkışını tarihsel amaçların kendisinden alan doğru bir '*işlevsellik*' ölçütüne sahip olmak gerekir.

3: 3. Konferans öncesinde ortaya çıkan hizipçi sağcı kariyerizm, TİKB'ye belki de en büyük zararı bu süreçte yaptıklarıyla verdi. Onlar, ne yaptıklarının farkında bile olmaksızın fiilen bu uğursuz rolü oynadılar. "*Örgütte bir devrim yapma*" iddiası ve sloganıyla ortaya çıkan ama gözlerini devrimci olmayan bir hırs ve kin bürümüş olan hizipçi elebaşılar, başlangıçta konferansların dahi zamanında yapılmamasının eleştirisi gibi çok doğru ve haklı eleştirilere sahiptiler; fakat -kendilerine o zaman da söylendiği gibi- bunları örgütte gerçekten devrimci bir değişim başlatmaktan ziyade kendilerine alan ve yol açma hesabıyla istismar konusu yaptıkları için ne güven verdiler ne de devrimci bir tutarlılık içinde olabildiler. Tersine, asıl amaçlarına ulaşmaları geciktikçe, "*örgütte devrim*" çığırtkanlığının inkarcılığı da koyulaştı, irtifa ve karakter kaybı hızlandı. Gözüdönmüş bir reddiye ve inkar eğilimine dönüşerek, başlangıçtaki haklı eleştiri konularını da bu arada iyice 'kirlettiler' -ve yarattıkları bu iklim, dokumuza yabancı, örgütsel değer ve geleneklerimizden birçoğuna aykırı bir psikoloji ve kültür oluşumuna yataklık etti.

Böylelikle ‹olağanüstü bir konferans çağrısı› üzerine başlayan sürecin, artık yapısal hale gelen ve taşınamayan zaafların üzerine gidilmesi yönünde seyretmesi imkanı baştan dinamitlenmiş oldu. Onların görebildiklerinden daha geniş ve derin köklere sahip olduklarına işaret edilen hataların ve zaafların, sağlıklı bir devrimci yaklaşım temelinde köklerine kadar inecek şekilde tartışılabilmesinin zemini -aslında bir fırsat olarak da değerlendirilebilecek o gün ve o eşik de- ortadan kalktı.

Öte yandan, işe "*örgütte devrim*" iddiasıyla başlayan o "*radikal değişimcilik*", ideolojik-siyasal yönlerden olduğu kadar örgütsel ve ahlaki bakımlardan da sergilediği düşkünlüğün doğrudan ve dolaylı sonuçlarıyla -yine farkında bile olmadan- oportünizmin farklı bir türüne kan taşıdı. Nitekim Konferans'ın hemen arkasından örgütü adeta tepeüstü çakılmaya sürükleyen neookordinasyoncu tasfiyecilik eğilimleri asıl o kesitte güç kazandılar; pervasızlaştılar, sağcı aydın entelektüalizminin doğasına uygun bir sistemi, o sistemin dinamiklerini, o meşrebe uygun kadroları ve 'destek kıt›alarını› da üretecek şekilde fiilen iktidarlaştılar. ‹Sosyalizmi yazacağımız› iddia ettiğimiz -lafta kalmadığı sürece devrimci bir iddiadır- 21. yüzyılı, tasfiyecilik çukurunun en dibinde karşılamamız ise bunun utanç verici pratik karşılığı oldu.

4: Gecikmiş bir 'öğrenme süreci'nden sonra kaleme alınan "*Kuantum Fiziği ve Belirsizlik Felsefesi*" nedeniyle teorik derginin **2 yıl 2 ay** bekletilmesinin eleştirildiği ikinci "*Örgütsel Rapor Taslağı*"nın değerlendirilmesi sırasında bu konuda da kıyamet koparılmıştı. Yaptığı her şeyde saklı olan kerametleri kendisi dışındaki fanilerin bir türlü anlayamadıklarına ciddi ciddi inanan yazının yazarı, ucuz bir duygu sömürüsü üzerine kurdu "e*leştirisini*". O daha konunun hangi yönden niye eleştirildiğini dahi anlamadığını da ele verecek tarzda o yazının cezaevi koşullarında yazılmış olmasını öne çıkararak özü gölgelemeyi denedi. Fakat kavga kaçkını sağcı teorisizm temelinde bugün kolkola girmiş olan E ile F'nin bu konuda (da) çizdikleri zigzag tam anlamıyla ibretliktir.

Oportünizmin dönemlere, olgulara, kişilere, aynı dönem içinde yaşandığı halde konjonktürel nüanslara, rüzgarın hangi yandan esiyor oluşuna bağlı olarak siyasal-örgütsel iklime göre -kendini inkar edecek ölçüde- başkalaşım geçirmek anlamına geldiği bilinir. Bizim yıllara yayılan konferans sürecimizde de bu türden sayısız "*örnek vak'a*" mevcuttur. Fakat "*Kuantum Fiziği ve Belirsizlik Felsefesi*" yazısına ilişkin olarak bu tasfiyeci ikilinin geçirdikleri "*değişim*" olağanüstüdür. Önce E'ye kulak verelim. Tasfiyecilik sürecini neden ve nasıl

yaşadığımıza ilişkin ortak görüşlerini ve ters düştükleri noktaları ifade ettikleri bir metinde E'nin bu konuda 2004 yılında söyledikleri:

"*6- Teorinin ileriliği meselesi. Evet, teorimizde kuşkusuz bir ilerilik vardı. Özellikle '90'lı yılların ilk yarısına kadar. (Daha sonraki örneğin mxx, tüm ileri yanlarına rağmen kesintilidir.) Daha sonraki yıllarda ise, bu yöndeki ürünler, bireysel çabalarla olmuştur, doğal olarak da ihtiyaçları çok yönlü bir kucaklayıcılık içerisinde olamamıştır. Bu yüzden de ö çalışmasında bir eksen oluşturmaya gücü yetmemiştir. Örneğin, Kolektif Bilinç. Ama genel olarak '**yani bir yanda alabildiğine dar pratik diğer yanda en geniş perspektifler kutuplaşması**' türünden bir kutuplaşmadan söz edilemez. Neye göre geniş perspektif? (Örneğin, birçok yoldaş, kuantum yazısını heyecanla karşıladı. Kendi adıma bende yarattığı ise tam bir hayal kırıklığı idi. Yazı kendi başına çok iyi, ML cepheden ele alınmış bir yazı olabilir. Ama kendi başına ele alındığında. Oysa **o yazının yazıldığı uzun zaman aralığı, yayınlandığı süreç, 3 sonrası idi. Yani hizip sonrası. 'Bir dönem kapanmıştır' tespitimizin sonrası. Sadece örgütsel değil, aynı zamanda teorik ve siyasal dünya kadar sorunun üstüste bindiği bir dönemde, dünyanın, ülkenin, sınıf mücadelesinin devleşen ihtiyaçları döneminde, böyle bir yazının yazılmasını, bütün bu faktörlerden bağımsız olarak bir ilerilik, bu yazıyı bir 'geniş perspektif olarak görmek mümkün değildir**. Ya da son çıkardığımız teorik yayını bu kategoriye sokmak mümkün mü? Yani ileriliğin, geniş perspektifin bir ölçütü vardır, kelimenin en geniş anlamında döneme, sınıf mücadelesinin, partinin ihtiyaçlarına cevap vermesi, harekete geçirici gücü ve yeteneği, vb. Yoksa sorun tek başına ele alınan konuda ne kadar derin olunduğu değildir, olamaz.*)" (E, 20-21 Ekim 2004)

Bu tartışmanın yaşandığı kesitte, F, teori-pratik ilişkisinin kuruluşunda aydın karakterine denk düşen bir tutumla örgütü 2 yıl bekletme pahasına teorik bir yazının yazılmış olmasını onaylayan bir yaklaşıma sahiptir. Fakat aynı F, bu tartışmanın üzerinden sadece 10 ay geçtikten sonra aynı konuda bu kez eleştirel bir pozisyona geçebilmiştir. İkinci örgütsel rapor taslağının tartışılması sırasında yine yazılı olarak şu görüşleri savunmuştur:

"*Ne var ki bu, konumu ne olursa olsun kimseye örneğin f arefesinde devrim ve aile (*örgüt -nba*) açısından son derece kritik olan tam bir yıllık bir süreyi, dergiyi de bunun için bekletecek biçimde quantum araştırmasına hasretme, dünyayı yerinden oynatan ırak savaşı ve işgali gibi bir süreçte (rus devrimi sırasında pavlov'un tutumunu anımsatan biçimde) alt felsefe dallarındaki çalışmayı sürdürme (savaş yazısı bizim müdahalemizle yazılabilmiştir), vb hakkını vermez, fakat hepsinden önemlisi, teorik-siyasal çalışmanın ve birikimin de örgütlü bir tarzda yürütülmemiş olmasıdır. Bunun ciddi bir önderlik zaafıdır.*" (F, 2005 Ağustos)

"*Yazıda örtük olarak diğer ceo'ya (*U kastediliyor -nba*) yöneltilen eleştirileri, özellikle, "ailevi-kadrosal bütünsellikten yoksun ve gerçeklikten ve bizim gerçekliğimizden yoksun taktik anlayış zaafı, başına buyruk teori yapış tarzı, dergiyi kendi yazısı için bir yıl bekletmek, ailevi-siyasal işlevsellikten ve ihtiyaçlardan kopan konulara kayma/ entellektüelizm" (mealen) eleştirilerini benimsiyorum ve aynen katılıyor, yazıda mutlaka yer alması gerektiğini düşünüyorum.* (F, 2005 Ağustos)"

Çok değil, **aradan sadece 3 yıl geçtikten sonra** diğer **pekçok temel konuda** olduğu gibi bu konuda da hem E hem de F, "*dün dündür, bugün bugündür*" felsefesiyle 180 derecelik bir dönüş gerçekleştirerek o sağcı teori anlayışını sahiplenip yüceltme zemininde buluşmuşlardır.

5: Tasfiyecilik sürecinin alamet-i farikalarından biri de bu politik dergidir. Birincisi bu uygulama MK›ya rağmen gerçekleştirilmiştir. İkincisi, hem ÖO sonrası ağır bir travma yaşayan kadro ve taraftarlarımızı, çevre çeper güçlerimizi ayağa kaldırarak güç toplamamızı sağlayacak hem de derinleşen genel tasfiyecilik ortamında devrimci bir çekim merkezi yaratmayı hedefleyen bir yayın politikası izlemek gerekirken, yayın türünün bu kadar kişisel

ve "*teknik*" gerekçelerle değiştirilmesi örgütü amaçlanandan çok farklı bir rotaya sokmuştur.

Bu arada o kesiti ve o yayın faaliyetini, örgüte ideolojik-siyasal ve örgütsel-pratik yönlerden de önderlik sorumluluğunu taşıyan MK'nın organ olarak ve tek tek üyelerinin pratikleri açısından irdelemek gerekirse; iki üye yurtdışına çıktıkları için koşulları elverişsizdi ve bir süre dergiye yazı yazamayacaklarını bildirmişlerdi. Dışarıyla düzenli olarak haberleşme olanağına sahip olan cezaevindeki diğer üye (U) ise -belli zorlamalarla yazdığı söylenen-, "*Irak Savaşı, askeri politik bir analiz*" ile diyalektik üzerine iki makale dışında hiçbir konuda başka hiçbir şey yazmadı. Örgütsel sorunlar bu kadar baskın bir hal almışken, teorik-siyasal konularda kadroların önüne somut taktik belirlemeler ve görevler koymak gerekirken bu yapılmadı. Bu MK üyesi o kesitte yoldaşlara sadece, "*beyni görüntüleme tekniklerindeki gelişmeleri izlemeleri*" doğrultusunda çağrılar yapıyordu. Ondaki umursamazlık, kendiliğindencilik ve keyfiliğin derinleşmesi o süreçte iyice vites büyüttü.

İşin ilginci, dünyada ve Türkiye'de büyük ve sarsıcı değişimler yaşandığının farkına varmakla sosyalist devrimin savunulması konularında "*öncülüğü kendisinin yaptığı*" iddiasıyla 2005'ten beri ortalığı inleten bu MK üyesinden bu konularda da o yıllar boyunca nedense "*tık*" bile çıkmadı. Şimdi "*tarih yazımından*" öğreniyoruz, meğer içinden fısıldıyormuş!!!

6: Bizim kolektif olarak tarihsel gelişim sürecimize çok büyük zararları dokunmuş olan ve "*Koordinasyonculuk*" olarak adlandırdığımız sağ sapma, bunun ortaya çıkış nedeni ve gerekçeleri, temel tez ve yönelimleri, bir dönemin yitirilmesi başta olmak üzere acısını daha sonraki yıllar boyunca da çektiğimiz zararlarının anlam ve boyutları konusu, tarihimizin en az bilinen -çünkü üzerinde çok fazla durulmamış- sayfalarından biridir. "*Küçük Ama Çelikten Müfreze*" gibi tarih anlatımlarında öz olarak, "*yorgunluğun yanı sıra küçük burjuva entelektüel bir sosyalizm anlayışının tezahürü olarak ortaya çıkan devrimci pratik kaçkınlığı*" şeklinde tanımlanıp geçilmiştir -ki doğrudur- fakat o, gerçekte bundan daha fazlasıdır.

Bu sağcılık saflarımızda, THKO›dan doğru dürüst bir program ve hazırlık dahi olmadan paldır küldür ayrılmamızdan kısa bir süre sonra boy gösterdi. İlk belirtileri, o sıralar ayrılığın da temel ideolojik gerekçelerinden birini oluşturan Maoculuğun sistematik bir eleştirisinin kaleme alınması için kurulan bir ekip çalışması sırasında ortaya çıktı. Bunlar o aşamada, "*ODTÜ Grubu*" olarak tanınan ve Lenin'in temel eserleriyle Kapital'ler başta olmak üzere Marksist klasikleri orijinallerinden okumalarıyla ünlü (o yılların teoriye genel ilgisizlik koşullarında açıkçası 'etkileyici' bir özellikti bu), muhalefet hareketi içerisinde bu özellikleriyle tanınan bir öğrenci grubuydu. Antimarkist savruluşları, önceleri öğrenci devrimciliğinin hoşgörülebilecek "*gençlik*" ve "*uçarılıklarına*" verilerek üzerinde fazla durulmadı. Lakin zaman geçtikçe, THKO'ya karşı muhalefetin başını çekenler içinde yer alan kimi kadrolar tarafından da sahiplenilip, geçmişte dar pratikçilikleriyle ünlü en gözükara militanları dahi içine çeken bir 'eğilim' olarak karşımıza çıktı.

Bu sadece "*Koordinasyonculuğun*" çekim gücünden kaynaklanan bir başarı değildi aslında. Bizim kolektif olarak gideremediğimiz zaafların, teorik ve siyasal boşluklarımızın fazlalığının yanı sıra, TDH›nin genel zayıflıklarından THKO›dan ayrılığın kaotik karakterine kadar bir dizi etkenin toplam sonucu olarak "*zeminin elverişliliği*" Koordinasyonculuğa kendi gücünün ötesinde bir cazibe ve etki gücü kazandırdı. Sadece haklı ve devrimci ideolojik-siyasi gerekçelerle ama yöntem ve zamanlama olarak çok doğru olmayan bir şekilde ayrıldığımız THKO'nun değil, TDH'nin genelinin de, sadece o dönem itibariyle de değil 1968'den beri en büyük yapısal zaafını -doğru ve yerinde bir teşhisle- "*teorik gerilik ve teoriye ilgisizlik*" olarak tanımlayan Koordinasyoncular, "*Bu temel zaaf giderilmediği sürece, pratikte ne kadar kararlı, militan, fedakar vs. olunursa olunsun bu pratiğin ergeç tıkanması, 1971 yenilgisinde olduğu gibi tarihsel yenilgilere uğrayıp başa sarması, bu arada THKO'da yaşayarak gördüğümüz gibi içten içe eriyerek sağcılaşması vd. kaçınılmazdır*" belirlemesinde bulunuyorlar ve bu temel tespite bağlı olarak bu kaderden (!) "*devrimci kurtuluş yolunu*" şöyle tanımlıyorlardı:

"*...Onun için TDH›yi yeniden inşanın yolu, öncelikle ‹teorik inşa›dan geçmektedir. Önce ML teorinin kavranışında derinleşilmeli -bu amaçla işe Kapitaller'in okunup incelenmesiyle başlayacak 'okuma-araştırma grupları' kurulmasını öneriyorlardı-, sonra Lenin'in Rusya'da devrimci hareketi inşa sürecinde yaptığı gibi Türkiye'nin sosyoekonomik yapısının kapsamlı bir araştırmasına dayalı 'Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi'yle 'Türkiye'nin Ne Yapmalı'sı ortaya konulmalı, merkezi bir örgütlenme ve pratiğe yönelim ancak bu süreçler tamamlandıktan sonra gelmeli. Aksi taktirde, yani yolumuzu aydınlatacak, neyi, neden, nasıl yapmamız gerektiğini ortaya koyacak böyle bir teorik açıklık ve derinleşme sağlanmadan neyin pratiğini yapacağız?*". Onlara göre böyle bir pratik, sonuçsuz kalmaya ya da dönüp dönüp başa sarmaya mahkumdu.

"*Teorimiz olmadan neyin pratiğini yapacağız?*" sorusu, aslında sorunun da çivisiydi. Koordinasyonculuğun temsil ettiği eğilimin tarihsel anlamı da, bu eğilimin önerdiği örgüt anlayışının (merkezi bir politika, taktik ve disiplinin bağlayıcılığı, hatta bir merkezi dahi olmayan, ağ biçimindeki "*araştırma-inceleme grupları*" arasında koordinasyona dayalı bir "*örgüt modeli*" öneriyorlardı ve adları da zaten bu yüzden "*Koordinasyoncular*"a çıkmıştı) sağcı karakteri de o soruda saklıydı.

Koordinasyonculuk›un bize en büyük zararı, tutarlı bir devrimciliğin asgari gereklerine uyum açısından bile iflah olmaz birkaç kendini bilmez dışında, herbiri değişik yönlerde küçümsenmeyecek bir birikim ve yetenek sahibi güçleri bir eğilim olarak içine çekip sonra da tüketmesi olmadı. Aslında bu da ağır bir darbeydi; çünkü bu etki, hem o günlerde hem de ilerleyen yıllarda, kolektif olarak zayıflıklarımızı daha hızlı kapatıp daha ileri ve iddialı hedeflere yönelimimizi kolaylaştıracak güç ve potansiyelleri parçalayıp zayıflatmış oldu. Koordinasyonculuğun bu yönüyle tahribatı, sadece kendi etkileyebildikleriyle de sınırlı kalmadı; kendi hatalarımız yüzünden zaten eridiğimiz bir dönemde bu ‹genel çözülme eğilimini› ivmelendirip boyutlandırdı.

Fakat en önemlisi, o sağcılık bize çok kritik bir dönemi kaybettirdi. Siyasal planda kartların yeniden karıldığı, bir taraftan artık yığınsallaşmış bir antifaşist militanlığın siyaseten sınırlarına dayanıp yeni bir düzleme sıçrayıp sıçrayamamanın eşiğine geldiği öte taraftan 12 Eylül›ün ayak seslerinin duyulduğu bir tarihsel kesitte, tek başımıza ol(a)masa bile başkalarını da etkileyip esinlendirici bir mihrak olarak devrimci harekete yeni bir soluk ve daha sağlıklı yönelimler kazandıracak birikim ve perspektiflere en fazla sahip olan bir yapı olarak oynayabileceğimiz tarihsel rolü oynayabilmemizin önünde engel oluşturdular; hazırlıksız ayrılık sonucu yaşadığımız kendi dağılmamızı da engelleyecek biçimde bütün mesaimizi, dikkat ve enerjimizi günün acil ve yakıcı devrimci görevleri üzerinde yoğunlaştırmak yerine, giderek "*birbirimizle didişmeye*" dönüşen "*içe dönük*" süreçlerde tüketmemize neden oldular.

Eğer bizler -bugün olduğu gibi o dönemde de-, sırf kendi "*kapalı devre*" dünyamızla sınırlı olmayan bütünsel ve gerçekten derin ve tarihsel bir kavrayışla aslında nasıl büyük bir tarihsel sorumlulukla karşı karşıya olduğumuzu tam manasıyla görüp buna uygun hareket etseydik, diğer yapısal zaaf ve eksiklerimizin sürmesi de içinde olmak üzere Koordinasyoncuları "*ikna edeceğiz*" diye neredeyse 2 yıl oyalanmaz, o süreci bu kadar ucuz ve hovardaca harcamazdık. 12 Eylül gibi bir sürece o kadar zayıf güç ve olanaklarla girmek zorunda kalışımız da içinde olmak üzere o kesitte yaptığımız bu büyük "*yığınak hatası*"nın acısını biz sonraki yıllar boyunca -hatta bazı yönlerden halen- çok çektik.

Sınıf mücadelesinin kıran kırana bir hal aldığı 1977-'78'lerin koşullarında "*...Neyin pratiğini yapacağız*" sorusuyla ortaya çıkıp, "*teorinin önemi*" adına "*okuma araştırmaya dayalı bir devrimcilik*", buna uygun bir örgütlenme politikası ve faaliyet öneren bir eğilimi, "*devrimci pratik kaçkını katıksız bir sağcılık*" olarak niteleyip ona karşı mücadele açmakla yerden göğe kadar haklıydık. Hatta bu konuda geç kaldık, zamanında net bir tutum alıp yeterince

kararlı davranmamakla büyük bir hata işledik.

(...)

Sonuç olarak Koordinasyonculuk, en başta bizim sadece fizik güç olarak değil asıl vahimi kafaca ve ruhça "*küçük bir grup*" olarak kalmamızın da belirleyici nedenlerinin başında gelen teorik ve siyasal yetmezliklerimizin, programsızlığımızın, siyaseten şekilsizliğimizin, devrimciliği ve devrimci siyasal mücadeleyi sadece bazı militan yönelim ve eylem biçimlerine indirgeyen korkunç darlıklarımızın (önemsenen bu biçim ve yönelimler farklı yönde de olabilirdi, nitekim Koordinasyonculuk da zaten aynı darlık ve tekyanlılığın "*karşıt kutuptan*" üretiminden başka birşey değildi, yani devrimcilik anlayışı konusunda eksiği çok olan fakat fazlası fazla olmayan bir "*ikiz kardeş*"ti) bunların da gerisinde yatan ve dönemin grup lideri başta olmak üzere bütün temel kadrolarında kendini değişik biçim ve yoğunluklarda gösteren devrimci iktidar iddiasının -gerçek kapsamı dikkate alınarak konuşulacak olursa- neredeyse yokluğunun ortaya çıkardığı/ürettiği bir sonuçtu.

7: "*Kapital'in güncelliği ve Kapital okuma grupları // K. Marks'ın ölümsüz eseri KAPİTAL 24-25 Kasım'da yapılan bir sempozyumla günümüzle ilişkilendirilerek tartışıldı. İstanbul'da Petrol-İş Genel Merkez binasında gerçekleştirilen '140. yılında Kapital'in Güncelliği' isimli sempozyumda Kapital'in ışığında bugünün kapitalizm koşulları ve sınıf hareketinin durumu değerlendirildi. İki gün boyunca yoğun tartışmaların yaşandığı sempozyuma akademisyenler, sendikacılar, işçiler, öğrenciler ve siyasal hareketlerin temsilcileri katıldı.*

Oturumlarda Kapital'in birçok yönden önemine değinildi. Kapitalist üretim ilişkilerini anlamak, üretim biçimlerinin içinden geçtiği dönüşümünü çözümlemek, meta ilişkilerinin hakimiyetini arttırmasının sonuçlarını görebilmek, sınıf hareketinin bugünkü ihtiyaçlarını doğru tespit edebilmek için Kapital okumanın önemi vurgulandı. Kapital'in diyalektik yöntemin kullanımı anlamında da stratejik bilincin oluşturulması anlamında da bir kılavuz niteliği taşıdığı söylendi. ***Sempozyumun son oturumunda ise herkese somut bir çağrı yapıldı****: Kapital okumasını ciddiye almak,* ***kapital okuma grupları kurmak****.* (abç)

İki gün süren sempozyumda dinleyicilerin yaş ortalaması oldukça yüksekti. Orta yaş ve üzeri dinleyiciler çoğunluktaydı. Gençliğin teorik düşünsel faaliyetlerle genelde, Kapital'le de özelinde pek arasının olmadığının bir göstergesi de sempozyum oldu. Postmodernizmin kültür şırıngasından nasibini alan bugünün gençliği içinde diyalektik tarihsel materyalist yöntemi ve özel olarak işçi sınıfı ideolojisi yaymayı görev biliyoruz.

Demokratik Üniversite Gazetesi olarak bugün K. Marks'ın Kapital'ini okumayı her zamankinden daha önemli ve anlamlı buluyoruz. Öğrenci gençliğin içinden geçtiği taşların yerinden oynadığı bu süreçte bizler de Kapital'i mücadelemize kılavuz edinmeliyiz.

Bizim de bir çağrımız olsun: ***Demokratik Üniversite gazetesi okurları olarak bulunduğumuz her yerde kapital okuma grupları kuruyoruz. Tüm öğrenci arkadaşlarımızı okuma gruplarımıza katılmaya çağırıyoruz.***" (DÜ,1 Aralık 2007, Sayı 9, abç)

8: Yapı olarak bizim, tarihimizin hiçbir döneminde -ne işçi sınıfı içindeki çalışmada ne de başka alanlardaki faaliyetlerimiz sırasında- ne özel bir örgütlenme/birimleştirme biçimi olarak ne de eğitim çalışmalarının kapsamını sadece onu okuyup incelemeye dayandıran bir eğitim anlayışı ve yöntemi olarak "*Kapital Okuma Grupları*" kurmak şeklinde bir yönelimimiz ve pratiğimiz oldu. Çünkü, sırf Kapital'i "*inceleyip kavramak*" üzere "*Kapital Okuma Grupları*" kurmak şeklinde bir örgütlenme ve eğitim faaliyeti anlayışı, her şeyden önce, sadece "*teori*"den ibaret olmayan -teorisi de sadece Kapital'den ibaret olmayan-, Marksizmin yapısına olduğu kadar Kapital'in ruhuna, yöntemine ve yazılış amacına da aykırı bir yaklaşım olur. İşçilere felsefeyi 'basitleştirerek' anlatmaya çalışmak gibi, bir yönüyle isabetli

ve halisane bir düşünceden kaynaklanmış olmakla birlikte, Marksist felsefenin, sonuç olarak onun diyalektik özüne ve yöntemine baştan aykırı "*Felsefenin Temel İlkeleri*" türü 'reçetelere' dayalı öğretilmeye çalışılması nasıl bir saçmalıksa, Kapital'in "*Kapital Okuma Grupları*" kurarak '*incelenip kavratılmaya*' çalışılması da aynı kapıya çıkar.

"*Kapital Okuma Grupları*" temelinde bir örgütlenme ve eğitim anlayışı ikinci olarak, 1970'li yılların başlarından itibaren özellikle Batı Avrupa ülkelerinde, 1975'lerden sonra da Türkiye'de "***4. Enternasyonal***" çizgisindeki kimi Troçkist çevreler tarafından, "*gerçek anlamda Marksist temellerde bir sınıf örgütlenmesi ve eğitim modeli*" olarak benimsenip pazarlanmaya çalışıldı. Bu "*model*", onların kendilerini '*herkesten farklı kılan*' alamet-i farikalarından biri olarak göstermeye çalıştıkları, bütün dünyada da bir yerde onlarla özdeşleşmiş bir yönelimin/stratejinin ifadesidir. Dolayısıyla Kapital'i derinlemesine kavramanın önemini ve bunun için sistemli bir faaliyet yürütülmesinin gerekliliğini vurgulamaya çalışırken, başta Troçkizm olmak üzere Kapital de dahil Marksist teorinin incelenmesini, devrimci militan bir ruh ve pratikten uzak "***Akademik bir çalışma***" derekesine indirgeyen bütün yaklaşımlar ve eğilimlerle, amaç ve içerik yönüyle olduğu kadar, bunlardaki farkların algılanışı açısından da tayin edici önemi olan biçim ve yöntemler konusunda da sınırların net çekilmesi önemli ve zorunludur.

Burada gerçekten önemli olan bir diğer boyut ise, bu basit gerçeğin "*unutulması*" dışında olaya tanık olanların birbirlerinin hata ve suçlarını kapatma yoluna gitmeleridir. Yüzlerce kişinin katıldığı bir panelde cereyan eden bir olayın ve TİKB adına açıklanan bu türden bir "*politik bir yönelimin*" bunun yankılarının ve tarihe yazılmış kalıcılığının, "*Sen beni tut ben seni...*" oportünizminin koşulladığı suç ortaklığı içindeki MÖK üyeleri tarafından üzerinin kapatılma çabasıdır. Dar mahfillerde ve kendi aralarında sözde birbirlerini eleştirmişler ama yoldaşlar topluluğu önünde bu özeleştirelliğin onda birini bile göstermekten "*imtina etmişlerdir*".

9: THKO'dan ayrılık, sonrasında 2 yılı yitirmemize neden olan 'Koordinasyonculuk oportünizmi'yle boğuşmanın ardından son derece net, kararlı ve diri bir avuç komünist çekirdekle TİKB adıyla örgütlendik. Fakat o kesitte, kendi iç sorunlarımızla uğraşmaktan derlenip toparlanıp sınıf ve kitleler içinde bir güç olabilmenin fırsatını bile bulamamıştık. Aklımız başımıza geldiği zaman, Türkiye'de devrimci hareket, sınıf hareketi, genel emekçi kitle hareketi; onun siyasal, sendikal ve toplumsal mevzileri başkaları tarafından çoktan parsellenmiş ve yeni bir eşiğe gelinip dayanılmıştı. Buna rağmen hem o koşullarda hem de arkasından gelen 12 Eylül gibi bir dönemde örgüt olarak yüzümüz hep sınıfımıza dönük oldu. Onunla mümkün olduğu kadar geniş ve örgütlü ilişkiler kurmak için elimizden gelen her çabayı gösterdik.

10: Örgüt çalışmasının ele avuca gelmeye başladığı '90'ları baz alacak olursak, bütün eksiklik ve zayıflıklarına rağmen o yıllarda da elle tutulur bir sınıfa yönelim vardır. 1993 Aralık›ında ortaya konulan stratejik bir politika olarak EKK›nın gündeme getirilişine kadar bu çabalar merkezi bir stratejik plana dayalı olmaktan çok, bölgelerin ve kadroların kendi koşulları içerisinde karşılarına çıkan fırsatları kovalayıp olanakları zorlamaları biçiminde seyretti. Fakat en azından genel ve merkezi bir refleks olarak sınıfın her türlü hareketlenmesine kayıtsız kalmamak gibi de ortak çizgiler taşıyordu. Zonguldak ya da belediye (İzmir, Adana, Kağıthane, Gebze, Eminönü, Şişli) grevleri, Polisan ya da Sun Tekstil grevleri gibi dışımızda gelişen ve zaten herkesin bir biçimde oralara üşüştüğü süreçlere örgüt olarak biz de bir biçimde mutlaka müdahale etmeye çalıştık. İzmir, Adana ve Kağıthane belediye işçilerinin Ankara Yürüyüşleri, Şişli Belediye Grevi, Ambarlar›daki mücadele sırasında öne çıkan bir rol oynadık. Aynı dönemde belediye ve sağlık sektörleri yanında demiryolu işçileri ve memurlarının sendikal direniş ve örgütlenme çabalarında da hatırı sayılır katkı ve çabalarımız oldu. İşçi gazetemiz ve bürolarımız çevrelerinde gelişen her türlü sınıf

eyleminde, İSŞP gibi girişimler başta olmak üzere sendikal harekette yaşananlara belirgin bir biçimde duyarlı oldular. Bu ilgi çerçevesinde attığımız adımlar sırasında karşımıza çıkan kimi fırsatların peşine düşüldü. Kısacası, merkezi stratejik bir politika ve yönelim olarak EKK›nın gündeme getirilmesinden önce de sınıfla ilişkilerimiz ve onları geliştirip büyütme çabamız sürekliydi.

11: '80'lerin başında hükmünü yürütmeye başlayan emperyalizmin neoliberal saldırı dalgasının ıskalanması, onun hayatın her alanında yarattığı değişim ve dönüşüm olgusunun bütünsel olarak görülememesi, çoğu zaman sezgisel ve en iyi durumda parçadan yakalanabilmesi, bir önceki evrenin görev ve sorumluluklarının, ihtiyaç-beklentilerinin üstüste yığılması, geç kalmışlık duygusunun baskınlığı bizde yer yer komünist öncü misyonumuzu unutturan bir ruh haline, bir anlayışa, kendi kendini sürecin nesnellikleriyle, konjonktürel olanla açıklamaya/tanımlamaya dönüştü. Olgu ve süreçleri öznel ve nesnel boyutlarıyla bir bütün olarak ele alıp kendimizi onun içine oturtmak yerine -elbette tasfiyecilik dönemine özgü alışkanlık ve düşünüş tarzının kendimizi iyi hissetmemizi sağlayabilecek argümanlara duyduğu ihtiyaç nedeniyle- kendimizi ve kendi durumumuzu tümüyle ve neredeyse sadece onların varlığıyla açıklamaya başladık.

Nesnel koşulların ve onlardaki değişimin arkasına saklanmayı marifet sayan bu tutumla, sınıf çalışmasında bu denli gerileyip dibe vuruşumuzun "*açıklanması*" sırasında da çok karşılaşıyoruz. Her şeyden önce süreklileşmiş ısrarlı ve inatçı bir çalışma gerektiren işçi sınıfı içindeki çalışmada bu denli gerileyişimizi, "*sınıfın yapısında ve üretimin örgütlenmesinde meydana gelen neoliberal değişimleri zamanında çözümleyememiş olmamıza*" bağlayan bahaneler ileri sürülüyor. Bu mazeretin arkasına saklananlar ne söylediklerinin farkında bile değiller. Bu değişimi bu kadar yıl boyunca göremeyişimizin, ucundan kıyısından dahi yakalayamayışımızın belirleyici nedenlerinden biri de zaten sınıftan bu denli uzak ve kopuk oluşumuz değil mi? Değişimin ıskalanmasıyla sınıf çalışmamızın dibin de dibine vuruşu arasındaki ilişkiyi kuracaksak asıl bu temelde kurmamız gerekmez mi? Kaldı ki, kendimize "*komünist öncü*" diyoruz, özel olarak "*teoride büyük atılımlar yaptığımızı*" iddia ediyoruz. Yukarıda andığımız mazeret bu iddialarla da çelişmiyor mu? Soruna doğru ve kalıcı çözümler bulmak istiyorsak önce nedenleri dürüstçe belirleyip ortaya koymaktan kaçmamalıyız. Sınıfla hiçbir ilişkimizin kalmayışı, ondan da önce sınıfla ilişki kurma çabasının kendisinin ortadan kalkması mademki "*teorik çözümleme eksikliği*"nden kaynaklanıyordu, içerdiği yanlışlar da bir yana, KİB ortaya konulduktan sonra pratiğimiz niye farklılaşmadı? Ondan da önce, İç Kurultay sürecinde, hem de somut stratejik yönlendirmeler biçiminde ortaya konulan çözümlemelerin neresi yetersiz ya da eksikti ki, sınıf içindeki çalışma pratiğimiz bu kadar yerlerde sürüngü? Bu kararların, bu yönlendirmelerin, ortaya konulmuş çözümlemelerin artık yetersiz kaldığı noktalara mı geldik ki bu mazeretin arkasına saklanılmaya kalkışılıyor?

Teoriyi mücadeleden kaçmanın bahanesi haline getiren sağcı teorisiciliğin karakteristik özellikleri burada bir kez daha karşımıza çıkıyor: Onun sorunu başka yerde ama o "*teori*"nin arkasına saklanıyor. "*Teori*"ye neden ihtiyaç duyduğunu, eline geçtiği zaman bile onu ne kadar kullandığını bu örnekte de görebiliriz. "*Daha iyi olmak, ancak insanın daha iyi* -ve çok -nba- *bildiği anlamına gelebilir. Ama bu, huzur vermeyen, insanın peşini bırakmayan bir bilgi olmalı.* ***Yatıştıran bir bilgi öldürücüdür***." (İnsanın Taşrası, Canetti, abç) Sağcı aydın oportünizmi teoriye de işte böyle "*yatıştırıcı*" olarak ihtiyaç duyuyor. E ne diyordu zaten: "*Büyük Dönüşüm çözümlemesini gördükten sonra kendi hikayemi farklı bir gözle okumaya başladım...*"

Nesnelliklerin arkasına saklanmak, her şeyi nesnelliklerle açıklamak, konjonktürel olana bu 'kölece' biat ediş, bizi biz olmaktan çıkaran etkenler kapsamındadır; sonrasında ise bu 'elverişli' tasfiyecilik ortamında kendini yeniden üreterek onun çok daha dolaysız sonuçları niteliğine bürünmüştür. Oysa komünist öncü, adı üzerinde nesnelliklerden elbette etkilenen

fakat onlara teslim olmayan, kendisiyle birlikte sınıfın ve sınıf hareketinin önünü onlara rağmen onları yararak açabilen bir kurmay demektir. Nesnelliklerin tahribatını gören fakat onu meşrulaştırıp rasyonalize etmeyendir. Her şeyi nesnelliklerle ve konjonktürle açıklamaya başladıktan sonra, o nesnellikleri de farklılaştırmayı hedefleyen, o konjonktürü parçalamak gereğiyle yola çıkan, sınıfı ve kitleleri bu doğrultuda aydınlatmaya/örgütlemeye çalışan öncünün 'farklılığı' ve misyonu/rolü ne olacaktır? Sosyal devrim örgütü demek, siyasal ve sosyal devrimi ancak emekçi yığınların üzerine kabus gibi çöken verili ekonomik, siyasal, toplumsal, kültürel nesnellikleri değiştirmeye soyunan demektir. Bu nesnellikler içinde kaybolacak ve kendimizi, kendi durumumuzu, tasfiyeci sürecimizi onunla açıklayacak olduktan sonra -uzunca zamandır ve şimdilerde zaten artık kimsenin öyle anma gereğini duymadığı ya da öyle anma hakkını kendisinde görmediği gibi-, ya kendimizi bu adla nitelemekten vazgeçelim ya da bu adın gerektirdiği gibi konumlanalım ve davranalım!

Bir fikir vermesi için, 1990›lardaki yaklaşımıza ışık tutan bir yazımızda şunlar söyleniyor fakat sadece söylenmekle kalınmayıp yapılıyordu da: "*12 Eylül yenilgisinin bu kadar utanç verici, yıkıcı sonuçlarının bu kadar ağır olmasının nedenlerini hiç kimse,* ***nesnel koşulların yetersizliği*** *veya* ***faşist terörün şiddeti gibi kendi dışındaki neden ve koşullarda aramasın!*** *Yenilginin ağırlığı tamamen, devrimci harekete egemen olan oportünist zaafların ve korkaklığın sonucudur. Elimizde olmayan, kendi dışımızdaki yetersizlik ve eksikliklerin arkasına saklanmaya kalkışmadan önce elimizde olana, kendimizden kaynaklanana, ne yapıp ne yapmadığımıza bir bakalım (...)*" (**ORAK-ÇEKİÇ**, Ocak-Şubat 1990, Sayı: 67, '*Dün dün değildir!*', abç)

12: Bizde -özellikle de neoliberal Büyük Dönüşüm çözümlemesi görünümü altında-, sınıf hareketinin geleceğini tayin edecek stratejik noktalarda dahi sorunlara burjuvazinin avantaj ve üstünlükleri yönünden bakan ruhen teslimiyetçi bir ideolojik eğilim ortaya çıkmıştır. "*Kısa, hatta orta vadede bile* -ki sınıf mücadelesinin ölçütleriyle bu en az 25-30 yıllık bir süre demektir- *bir değişim beklemeyen...*" bu Bernsteincı sağcılık, sinsi bir kendiliğindenciliktir.

13: "*(...) 'Kitlelerin en temel demokratik haklarının en kararlı savunucusu komünistlerdir' bilinciyle hareket eden Genç Komünarlar, faşizmin yeni saldırısına kararlılıkla karşı çıktı. Faşizm, paralı öğretimi, öğrenci gençliğin en geniş kesimlerini karşısına almadan gerçekleştiremezdi. '84'ten bu yana adım adım gelişen öğrenci hareketi, ilk defa bu olayla birlikte geniş yığınlarla kucaklaşabilme olanağına kavuşturulabilirdi. (...) Bu özellikleri gözönünde bulunduran Genç Komünarlar, faşizmin manevrasına yanıtını, kesintisiz sürdürdüğü örgütsel faaliyetini en üst düzeyde yoğunlaştırarak, 'Paralı Öğretime Hayır!' kampanyasıyla verdi. (...) 15-21 Mayıs tarihlerinde 'TİKB-Genç Komünarlar' imzalı iki bildiri çıkarıldı. Başta İstanbul'un en büyük kız ve erkek yurtları olmak üzere, yurtlarda ve okullarda illegal 4 bin bildiri dağıtılıp, 5 bin adet kuşlama yapıldı. (...) Genç Komünarlar, büyük bir coşku, heyecan ve azimle sürdürdükleri kampanyayı, ilk haftasında boykotla taçlandırdılar. Kürdistan hariç 12 Eylül sonrasının ilk yığınsal, gönüllü boykotu, bizzat Genç Komünarlar'ın önderliği ve örgütlemesiyle Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleştirildi. (...) Yaklaşık 10 gün süren 'Paralı Öğretime Hayır!' kampanyamızda, önümüze koyduğumuz görevlerimiz, başarıyla hayata geçirildi. (...) Kampanyamız, örgüt ruhunu pekiştirmiş, yoldaşlarımızı çok yönlü eğitmiş, kendini ve varolanı aşma, 'enginleri fethetme' azmini bileylemiştir.*" (**ORAK-ÇEKİÇ**, Haziran-Temmuz 1990, Sayı: 71, '*Bir Kampanyanın Ardından*', abç)

14: Aradan yıllar geçtikten ve bilinen örgütsüzleşme, dağılma ve tasfiyecilik süreçleri yaşandıktan sonra, gelişmelerin ve sonuçların **birinci dereceden** sorumlusu organın, MK'nın bir üyesi (U), "***Ekmeğin ve Özgürlüğün İçin Dövüş***" Kampanyasını kastederek, "*Biz o kesitte doğru bir taktik ortaya attık, ama bu kitleler tarafından sahiplenilmedi, kitleler içinde yankı bulmadı*" diyebildi. Tek başına bu cümlede bile, aslında bizim birçok yapısal zaaf ve hastalığımız yatmaktadır.

Birincisi, kendisini komünist olarak adlandıran bir örgütün öncülük misyonundan ne anladığıdır. Komünist öncü bir köşeye kurulup 'süreci yaracak taktik ve sloganlar' ortaya koyduğu yanılsamasıyla kendisini avutamaz! Bu cümlede itiraf edildiği gibi, sürece denk düşmeyen bir taktik politikanın neden ortaya konulduğunu anlamak olanaksızdır. Zira, taktik bir politika, o kesitte işçi sınıfı ve emekçi kitleleri aydınlatacak ve yollarını açacak bir anahtar/silah işlevini görsün, aynı zamanda da "*örgüt güçlerinin her günkü faaliyetlerine ortak hedefler doğrultusunda birleşik merkezi bir faaliyet özelliği kazandırabilsin*" diye ortaya atılır "*Ben söylemiş olayım da...*" ya da *"Doğru olan budur, öncü bunu görüyor ve söylüyor; kitleler de bunu alsın ve uygulasın!*" üstenciliği ve benbilirimciliğiyle taktik politika mı üretilir?! İşte bizdeki öncülük ve önderlik anlayışı maalesef budur!

O kesitin özellikleri, işçi sınıf ve kitle hareketinin durumu, ondaki ileri çıkışlar ya da gerilemelerin teşhisi, sınıf ve kitle hareketiyle bizim ilişkilenme düzeyimiz, örgütün örgütlülük ve hazırlık düzeyi, sadece Türkiye'ye özgü olmayan -fakat elbette onu da etkileyecek olan dünyadaki- güç dengeleri, değişim ve dönüşüm süreçlerinin bize de yansıyan ve artık serpintiler düzeyinde hissedilen etkileri,.. bilinmeli, çözümlenmeli ve o kesite ilişkin taktik politikalar bunlar dikkate alınmadan ortaya konulmamalıydı. Ne yazık ki, özellikle de **sınıf ve kitle hareketinin geri çekilmekte olduğu evrelerde daha sık olmak üzere**, o taktik politikanın sürece uygunluğu; kitle hareketini belli bir noktada tutmaya, tekrar ileriye doğru hareketlendirmeye, ivmelendirmeye ve deneyim biriktirmeye yöneltici içeriği ve bunu uygulayacak güçlerin tahkim edilmesi gözetilmeden ortaya atılması ya da sadece ortaya atılmakla kalınması çok sık yaşanmıştır. Bir taktik politikanın amacına uygun sonuçlar alabilmesi için ilk hedeflendirme düzeyinde bırakmamak, kademelendirmek, uygulayacak güçleri çok yönlü olarak donatmak ve taktiğin uygulanışını çeşitli aşamalarda ve ihtiyaç duyulan noktalarda -ya da kadroların ve taraftarların gelişkinlik düzeyini bilmenin 'avantajıyla' ihtiyaç duyulacağı öngörülerek- yönlendirerek denetlemek gerekir. Bizde bunlar da başta MK olmak üzere önderlik konumundaki organlar söz konusu olduğunda ilkesel değil, keyfekeder ya da bireysel inisiyatifler şeklinde ele alınıp o şekilde seyretmiştir. Son aşamada, hayatın ve mücadelenin denetçiliği konuşmaya başladığında da sorumlular hazırdır: **Ya taktikleri kavramadığı için uygulamayan kadrolar ya da taktiği benimsemediği için uygulamayan kitleler**!..

15: "*Koşulların gelişip olgunlaşmasını beklemeksizin, gelişme yönünü de gözönünde tutarak belirlenmiş olan Genel Grev Genel Direniş taktiği, işçi emekçi hareketini öngörülen ileri biçim altında birleştirip ilerletmeyi hedeflemektedir. Bizi oportünizmin 'süreç-taktik' anlayışından da bu ayırmaktadır.*" ('*Genel Grev Genel Direniş*' broşürü, sf: 17,)

"*1 Mayıs hazırlıkları da içinde olmak üzere sınıf ve kitle hareketinin önüne artık bir GGGD hedefinin konulmasının zamanının geldiği, bunun doğru devrimci taktik olacağını belirlerken esas dayandığımız nokta şudur: Türkiye'de son aylardaki gelişmelere çeşitli cephelerden dikkatli bir gözle bakacak olursak,* ***sınıfsal dengelerin emek güçleri tarafından daha ileri bir noktadan zorlanışına tanık oluruz****. Bir başka ifadeyle Türkiye'nin son 4-5 aylık sürecinde yaşanan toplumsal, sosyal olayları şöyle bir gözümüzün önüne getirdiğimiz zaman* ***dipten gelen yeni bir devrimci dalganın kabarışı, kendisini değişik cephelerde değişik görüntüler altında hissettiriyor***." (agb, sf: 28-29, abç)

"*...1 M****ayıs akşamından itibaren bizim dikkatlerimizin toplanması, yoğunlaşması gereken yerin fabrikalar ve sanayi bölgeleri olması gerektiğidir; semtler ve diğer alanlar değil****! Zaten GGGD taktiğinin örgütümüzün süreç içindeki konumlanışı açısından bir hedefi vardır: Örgütün yönünün, dikkatinin ve enerjisinin güçlü bir biçimde yeniden sınıf hareketinde ve emekçi kitle hareketinin üzerinde toplanmasını sağlamak*." (agb, sf: 38, abç)

16: "*...yeni sağcılık dalgasını doğuran ve biçimlendiren güncel temel etken, sınıf ve kitle hareketinin sancılı ve tutuk gelişimidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin 1989 Bahar*

Eylemleri ile belirginleşen 12 Eylül sonrası yükselişinin genelinde olduğu gibi hareketin içinde özel bir sıçrama momentini oluşturan 1995 Gazi Antifaşist Halk Direnişi sonrası gelişimi de deyim uygun düşerse, ikili bir karaktere sahiptir. Hareket bir yönüyle genişlemekte, yayılmakta, kendi içinde militanlaşmakta, devrimcileşmeye ve devrimci örgütlerle ilişki kurmaya daha açık bir hale gelmektedir. Fakat bir yönüyle de siyasallaşamamak başta olmak üzere belli eşikleri aşmakta zorlanmakta, yenilgi ve durgunluk dönemlerinin alışkanlıklarından, korku ve tereddütlerinden köklü bir kopuşu gerçekleştirememekte, bu yüzden de süreklilik kazanmış güçlü ve istikrarlı bir devrimci yükseliş özelliğini tam anlamıyla kazanamamaktadır. Hareketin bu ikili karakteri, bütün toplumsal-siyasal güçler üzerinde olduğu gibi, devrimci radikal güçler ve örgütler üzerinde de ikili bir baskı yaratmakta, ikili bir ruh halini doğurup beslemektedir. Bunun bir yönünü, hareketin yaptığı irili-ufaklı sıçramalardan da beslenen, böyle kesitlerde belirgin ve baskın bir hal alan devrimci iyimserlik, umut, coşku, kendine ve geleceğe güven duyguları oluşturmaktadır. Fakat öbür taraftan da ***hareketin zaaflarından ötürü istenen devrimci sonuçların, istenen hızda ve istenen ölçülerde alınmayışının yarattığı bir bezginlik, karamsarlık ve güvensizlik eğilimlerinin boy atmasına elverişli bir zemin vardır. Önceleri alttan alta filizlenen bu eğilimler, eğer bir de örgütün bütününde ya da tek tek kadrolarında devrimci iç dinamiklerin zayıflamasıyla birleşirse, kitle hareketinin ara durgunluk dönemlerinin uzaması ya da örgüt açısından işlerin ters gitmesi, ağır darbelerin yenmesi, faaliyetin çeşitli yönlerinde tıkanıklıklar yaşanması*** *vb. durumlarında genellikle sağcı görüşler biçiminde kendini dışa vurmaktadır.*" ('*1 Dakika Karanlık Eylemleri ve Taktik Önderlik*' broşürü, sf: 51-52, abç)

17: O kritik anlara ilişkin olarak sırtında bu büyük sorumsuzluğun vebalini taşıyan bu eski MK üyesi, sadece 19 Aralık ve sonrasıyla sınırlı olmayıp örgüt güçlerinin canlarını dişlerine takarak bir kampanya faaliyeti yürüttükleri öncesinde de F tiplerine karşı mücadele sırasında ne yaptığının, hangi işin ucundan ne kadar tuttuğunun hesabını vermek yerine, şimdilerde özünde TİKB'nin F tipleri ve ÖO taktiğini lekeleyip değersizleştirebilmek için TİKB düşmanlarının dahi kalkışmadıkları basitlikte düşkünce bir karalama kampanyası açtı. O ve aynı dönemde F tiplerine karşı mücadele ve ÖO sürecini parmağını dahi oynatmaksızın seyretmiş olan eski MÖK üyelerinden çürümüş bir sağcı aydın, 19 Aralık sonrası evrede MK üyesi bir yoldaşımızın sadece TİKB adına da değil "*8'li blok*" olarak bilinen devrimci güç birliği adına yürüttüğü çaba ve girişimlere, "*M. Bekaroğlu gibi tescilli bir mürteci ve liberallerle kolkola kapalı kapılar arkasında liberal sağcı bir çözüm peşinde koşulduğu*" şeklinde çamur atmaya soyundular. Bu düşkünce iftira, tasfiyeci sağcı teorisizmin siyasi ahlakı ve mücadele yöntemlerinin de sınıfsal karakterini yansıtır.

Halbuki o süreçte yürütülen girişimler, **bütün detaylarıyla yazılı olarak** yıllar önce ortaya konulmuştur. F tiplerine karşı mücadele ve ÖO Direnişi›nin ödenen o ağır bedellere karşın yenilgiyle noktalanmasından birinci dereceden sorumlu sol tasfiyeci P-C tarafından bile böylesine düşkün iftiralar üretilemedi. Çünkü bunun zemini yoktu. Yoldaşımızın yazılı belgelere ve sayısız tanıklığa dayalı olarak yürüttüğü temasların içeriği, amaçları, hangi konularda hangi sonuçları doğurduğu ve nasıl bir toplam sonucun eşiğine kadar gelindiği, o kesitte işletilen bilgilendirme mekanizmaları nedeniyle diğer devrimci örgütler ve onlar üzerinden P-C tarafından da bilindiği için böyle bir yola başvurulamadı. Fakat aradan tam 9 yıl geçtikten sonra, üstelik o dönemin örgüt platformlarında ele alınıp yayın organlarımızda da bağlayıcı örgüt görüşü olarak yayınlandığı dönemlerde içeriğine dair tek bir itiraz ya da eleştirisi olmayanlar, sırf o önder yoldaşımızı yıpratabilmek için örgütün hayat tarafından da doğrulanmış bu kolektif emeği ve taktiğine karşı bugün saldırıya geçebildiler. Bu utanç onlara yeter!..

18: ÖO sürecindeki taktiğimiz ve pratiğimizi bugün ucuz demagoji malzemesi yapanlardan biri de, sağcı teorisizmin başını çekenlerden eski bir MK üyesi. **Yaşandığı kesitte hiçbir**

karşı çıkışı olmamış ve aradan geçen 9 yıl boyunca bu konuda eleştirel herhangi bir değerlendirmede bulunmamış olan eski MK üyesi U, ÖO taktiğine ve bu taktiğin o kesitteki yürütülüşüne karşı gözüdönmüş bir saldırıya yeltenenler korosuna katıldı. O, sırf R yoldaşı yıpratabilmek için bu konuda da tarihimizi lekelemeye soyunmaktan çekinmedi.

Kendisini genel olarak her şeyden, her türlü önderlik sorumluluğundan dışsallaştırmaya çalışarak kişisel resmi tarihini -kendi Anti-Dühring'ini- yazmaya soyunan MK'nın eski üyesi U'nun, son dönemde bu iğrenç saldırıyı da 'çerçi pazarı'na döndürdüğü repertuarına dahil etmesine neden olan gelişme, E ve F›nin "*Örgütsel Rapor Taslağı*" adıyla kustukları akıl almaz iftiralar oldu.

"*Örgütsel Rapor*" yazma gerekçesiyle eline aldığı çamur damlayan kalemiyle bu konuya dair yazdıkları, birkaç açıdan ele almayı hakediyor. Birincisi ve en çarpıcısı, süreci okuyuşudur. Bu bütünüyle onun bugün geldiği ideolojik konumu/noktayı yansıtıyor. Yazdıklarını bu gözle okuyunca zihinde önce, "*Onu EMEP'lilerden ayıran ne var"* sorusu uyanıyor. Kriz ile cezaevlerine saldırı bağlantısını Ecevit bile kurmuşken, O yazısında hala; *"**Devrimci örgütler, F tipi süreciyle dar bir gündemin içerisine hapsedilmiş ve sıkışmışlar, darlaşmış ve zayıflamış yapılarıyla kendileri bir krizin içerisine girmişlerdi**. ("İçerde-dışarda hücreleri parçala" gibi doğru sloganlar üretilse ve bir perspektif **oluşturulsa da** Faşizm, **devrimci hareketi** kendisini savunmakla sınırlı dar bir alana, **Kendi gündemleri içerisine** hapsetmişti.*) (abç)" diyor. Burada garip ve ilginç olan, önder yoldaşlarımızdan birinin, o sırada geniş kitleleri aydınlatmak için yazılı kaynaklarımızda yazıp durduğumuz bu basit gerçeği "*anlamamış/kavramamış*" olmasıdır: "*İçerde-dışarda hücreleri parçala! / Yaşamın hücreleştirilmesine hayır!*" sloganlarıyla zaten nelerin anlatılmaya çalışıldığını bugün "unutmuş" görünmesidir.

Bu yaklaşımın EMEP'in '96'larda SAG ve ÖO karşısında sergilediği tavırdan hiçbir farkı yoktur. O dönemde de EMEP, burjuva devletin saldırısına karşı direnmek zorunda bırakılan ve oniki devrimciyi yitirdiğimiz '96 SAG-ÖO eylemine, o sırada Gaziantep'te onbinlerce işçinin greve çıkması üzerine, "*gündemi kaydırıyorsunuz*" diyerek saldırmıştı:

"*55. GÜN/ EVRENSEL'i okuyorum. Yoldaşlar, EVRENSEL'in süresiz açlık grevi ve genel direnişle ilgili haberleri verişine tepki duyuyorlar. Mümkün olduğunca manşete çıkarmayan, iç sayfalarda eriten, ruhsuz bir veriş. Kimi yoldaşların deyişiyle, 'Cumhuriyet'in bile gerisinde'./ EVRENSEL ve EMEK PARTİSİ, cezaevleri direnişinin gündemin önüne çıkmasından hoşnut değiller. İSŞP de direnişin işçi hareketinin gündemine alınmasını ve buna yönelik destek eylemlerinin yapılmasını sürekli olarak çelmelemeye çalıştı. Onlara göre bu bir gündem kayması. Bu konuya demokratik bir ruhla dahi yaklaşmadılar ve basit işçici bir söylemi öne çıkararak sözde kitlelerin gündemine göre hareket ediyorlar./ Devletin EMEK PARTİSİ'ni kapatma saldırısı da söz konusu olunca, bunu öne çıkarma istek ve çabası da gelişti. Fakat sorun güncel gündem önceliği ve taktik yaklaşım farkı olmaktan daha öte ve daha derin. Gitgide AYDINLIKÇI bir jargon da kullanıyorlar. Devrimci güçlerden tümüyle bir kopuşu örgütlediklerinden eylemsel hatta mekansal bir yakınlaşmanın doğmamasına şu süreçte başlı başına özen gösteriyorlar. Herkes kendi yolunu seçer!.../ 'BİZ KAZANACAĞIZ!'*" (**ÖLÜMÜ YENENLERİ KİMSE YENEMEZ**, Ulaş Osman Yılmaz, sf: 32-33)

O zamanlar bu satırları yazan U, aradan 13 yıl geçtikten sonra, '96 saldırısından çok daha kapsamlı ve stratejik bir saldırı olarak gündeme getirilen F tiplerine karşı devrimci direnişi bakın nasıl değerlendiriyor: "*...F tipi süreci, daralmış örgüt güçlerinin tüm enerjilerini ortaya koydukları, 'İçerde dışarda hücreleri parçala'da ifadesini bulan doğru sloganlara karşın kitle hareketindeki gerileyiş, devrimci örgütlerin kitlelerle zayıflayan bağları, devrimci hareketin kendisini savunmakla sınırlı dar bir alana hapsolması, P-C gibi örgütlerin sekter, sol tasfiyeci politikaları nedenleriyle bu dönem, hareketin demokratik güçlere doğru nispi, anlık ve çok sınırlı açılımları dışında kitleselleşemediği bir dönem oldu. Sınıf ve kitle hareketi bütünüyle*

gerilemiş ve durgunluk içerisine girmişti ve ***ÖO Direnişinin onunla buluşabilme ikmanı yoktu****..." ("Zamanı gelen fikirler durdurulamazlar*", abç) O halde sormak zorundayız: **Peki o durumda ne yapılmalıydı?** O zaman farklı hiçbir görüş öne sürmeyen, **bu kadar önemli bir taktik politikayı**, -bir karalama ve yıpratma kampanyasının altlığı yaparak- **şimdi bu şekilde didiklemeye kalkışan** eski MK üyesi, o halde buna da **bir yanıt vermeli: o durumda ne yapılmalıydı**?

İçlerinde bizim dört yoldaşımızın da bulunduğu yüzlerce devrimciyi kaybettiğimiz bu eyleme girişmemek mi gerekiyordu. Yapılması gereken, o zamanlar MLKP›nin de savunduğu gibi "*Silaha sarılmamak mı"* olmalıydı? Bu Plehanovvari tutum mu sergilenmeliydi? O kesitte bağıra çağıra gelen bütün bu süreci dingin köşesinde "*Kuantum*" kitapçığıyla uğraşarak geçiren U, bugün aslında tam da bunu söylüyor. Bu "*eleştirisiyle*" ideolojik olarak nereden nereye geldiğini ve bugünkü sağcı kimliğini bir kez daha ele vermiş oluyor.

"*Dışardaki zaten sınırlı olan desteklerin çekildiği, içerdeki direnişin de zayıfladığı, direnişin en temel ve kitlesel gücünün de (P-C) birlikte hareket etmeye sol sekter, tasfiyeci politikalarla karşı çıktığı bir durumda* ***liberal reformist kişi ve kurumların desteğiyle sonuç alınacağı düşünce ve beklentisi bu sağ politikanın temelini oluşturmaktadır****. Örgütün içerisinde bulunduğu durumda* ***örgüt merkezli olarak toplanması ve harekete geçirilmesi, mücadelenin bu temelde yükseltilmeye çalışılması****, F tipine karşı da yapacaklarımızı* ***öncelikle bu zeminden yapmak, yapmaya çalışmak gerekiyordu. Bu noktada yapılabilecekler, güçler iyice zayıfladığından çok azdı****..*" (agy, abç)

Burada da U'nun son dönemlerde daha dikkati çeken yöntemlerinden birine tanık oluyoruz: Uzun uzun ve "*güzel güzel*" anlatıyor; "***Öncelikle bu zeminden yapmak, yapmaya çalışmak****...*" diyor; sonra tıpkı Stalin'in "*Kadrolar Üzerine*" makalesinde olduğu gibi konuşulan her şeyi boşa düşürüyor: "***Bu noktada yapılabilecekler, güçler iyice zayıfladığından çok azdı***"!

U, şimdiye kadar bizlere bu sürece dair bir kez olsun tek bir soru sormamış, **doğrudan doğruya ve kişiselleştirerek** suçladığı bizlere -o her yanın tasfiyeciliğe kestiği **gerçekten zor ve belalı günlerde** sonuç almak için tek kişilik ordu gibi çalışan yoldaşa (R), bir dönem onun yanında bulunmuş olan bana (P)- **bir kez olsun sürece ilişkin değerlendirmemizi sormamıştır**. Şimdi hiçbir hicap duymadan yazıp duruyor: "***liberal reformist kişi ve kurumların desteğiyle sonuç alınacağı düşünce ve beklentisi***" kimde/kimlerde vardır; tezahür biçimleri nelerdir ve bu kanaate nereden varılmıştır? P-C'nin bile ileri süremediği bu iftiraların kaynağı nedir?

Devrimcilerin kanı üzerinden böyle aşağılık pazarlıklar yapıldığından, böyle bir "***sağ politika***" izlendiğinden dem vuruluyorsa, o halde **neden** bunlar **zamanında** dile getirilip **net bir devrimci tavır alınmamış, neden o kesitte uyarıcı olunmamış**, o kesitte ya da hemen sonrasında bu konuda **neden hiçbir şey söylenmemiş**, güya eleştirel bir yaklaşım geliştirmek için **neden 9 yıl beklenmiştir**? Bu türden hayasızca bir saldırıya yeltenenler, bu soruların yanıtlarını da hiçbir kaçamağa ve demagojiye başvurmadan net olarak vermek zorundadırlar.

BEŞİNCİ BÖLÜM TABLONUN GÖSTERDİĞİ İLK SONUÇLAR

TİKB'nin bugün neden dağılmanın eşiğine kadar gelip dayandığı, 3. Konferans'ının hemen arkasından başlayarak neden ikinci kez derin bir tasfiyecilik batağına sürüklendiği, neden her 10 yılda yeni bir krize sürüklendiği vb. sorularına yanıt arayışımızı, parçayla sınırlı, konjonktürel bir tartışmanın darlığından kurtarıp sorunun köklerine inmeye yönelen soyutlamalar düzeyinde ifade etmeye çalışacak olursak, "*kısa özet*" niteliğinde şöyle bir önçerçeve çizebiliriz:

Geride bıraktığımız dönemde örgüt olarak bizi fiili bir tasfiyecilik yaşamaya kadar sürükleyen zayıflık ve yanlışlarımız, dönemsel olduğu kadar tarihsel köklere de sahip, örgüt olarak yaşadığımız iç süreçlerle olduğu kadar dışımızdaki gelişme ve etkenlerle de bağlantılı, kişisel özellik ve kapasitelerle olduğu kadar örgütlenme ve çalışma tarzımızla da yakından ilişkili, sadece bize özgü olmakla kalmayıp TDH'nin kimi karakteristik özelliklerini de içeren boyutlara sahiptir.

Sorun, bazıları oldukça derin tarihsel köklere sahip, ideolojik, siyasal, örgütsel ve pratik boyutlar içeren '**yapısallaşmış bir sistem, anlayış ve tarz sorunu**' ve onun dönemsel nesnel etkenlerle de birleşerek belirli bir dönemde bizim somutumuzda tezahürü sorunudur.

Diğer her şey bir yana, TİKB olarak kuruluşumuz, hatta onun da öncesinden beri belirli periyotlarla genellikle aynı türden -sadece yoğunlukları ve yarattıkları tahribatların boyutları farklı-, '*iç krizler*' yaşamaktan kurtulamayışımız bile sorunun yapısal bir karakter taşıdığını göstermeye yeter.

Bu bir önderlik krizidir

Nesnel koşulların zaten fazlasıyla geriye çekici ve dağıtıcı bir rol oynadığı kritik bir tarihsel evrede örgütü adeta '*başsız*' bırakarak tıkanma ve dağınıklığa sürükleyen bu kriz, her şeyden önce bir '***önderlik krizi***'dir. Bunun temelinde, bizde yapısallaşmış ve uzunca bir zamandır artık sürdürülemez olduğu görülen bir '***önderlik tarzı ve anlayışı***' yatar.

Bu tarz, en başta 'tekyanlılıkla' malüldür. Örgüte önderlik sorumluluklarının bütünsel kavranışından ve her tarihsel evrenin özelliklerine uygun olarak bunların bütünlüklü olarak yerine getirilişinden en başta '*anlayış düzeyinde*' uzaktır. Bunun temelinde ise, militan komünist içerikte devrimci bir iktidar bilinci ve iddiasından uzaklık yatar. Bundan ötürü, MK'nin sayıca ve nitelikçe en güçlü olduğu dönemlerde de tarihsel bakımdan en ileri ve yetkin adımların atıldığı kesitlerde de 'bir şeyler' hep eksik kalmış, aşırı ölçülerde ihmal edilmiş, hatta örgütün görüş alanına dahi girmemiştir.

Önderlik sorumluluklarının kavranışı ve yerine getirilişi sırasındaki bu tekyanlılık, örgütün tarihsel gelişim sürecini sınırlandırıcı ve yavaşlatıcı olmakla kalmamış; önder kadroların bireysel gelişim süreçlerini de zaman içinde tekyanlılaştırıcı bir rol oynamıştır.

Gelişkin niteliklere ve güçlü kişiliklere sahip komünistlerden oluşan bir önder kadrolar topluluğuna sahip olmak, TİKB'nin her zaman için en güçlü ve ayırt edici yönlerindenbiri olmuştur; fakat örgüt içi demokratik mekanizmaların etkin bir tarzda işletilmemesi ve yeni kadroların öne çıkma cesaretini kırıcı yönleri başta olmak üzere bu **birçok konuda da geriye çekici bir işlev** görmüş, bir yönüyle bir handikap özelliğini kazanmıştır.

Kökleri '68'lere kadar giden bir örgütün tarihinde, ilk kuşaktan kadroların dışında MK düzeyine kadar yükselebilen kadroların sayısı, iki elin 10 parmağını doldurmuyorsa, bunun nedenleri üzerinde ciddi ve çokyönlü olarak durup düşünmek gerekir.[1]

Bu örgütün TİKB olarak 30 yıllık geçmişinde bugüne dek topu topu 3 konferans yapmış olması, bu sorunun yanıtı açısından da çok şey anlatır aslında. **Kadrolarının gelişimini sağlayıp hızlandıracak etkili yöntemler ve mekanizmalar geliştirip kendi dışında yeni kadro kuşakları yetiştirme konusu, TİKB önderliğinin en başarısız olduğu ve tarihsel bakımdan sınıfta kaldığı konuların başında**

gelir.

Farklı yönlerde ortalamanın çok üstünde gelişkin özelliklere ve güçlü kişiliklere dayalı **bu tarz, kolektivizme uzaktır.** Çok üst düzeyde bir devrimci özgüvene de dayalı olarak fazla "*sınırlanmaya*" gelemez; doğru bildiğini kendi bildiği tarzda yapma eğilimi daha baskındır. Bu yüzden TİKB'in istisnasız bütün merkez komitelerinde işler, önceden yapılan tartışmalar temelinde ortaklaşa ulaşılan sonuçlar ve kararlara dayalı diyalektik bir bütünleyicilik ilişkisi temelinde yürütülüp çözülmekten çok -bu kolektivizmin yakalanıp işletildiği kesit ve konular da olmuştur kuşkusuz- farklı yönlerdeki gelişkinliklerin **karşılıklı güven temelinde** büyük ölçüde bağımsız hareketlerinin birbirini tamamladığı **aritmetik bir tamamlayıcılık ilişkisi** biçiminde yürütülmüştür.

Kabalaştırarak ifade edilecek olursak bu sistemde, yazarlar yazılarını yazarlar, örgütçüler yoğun bir pratiğin peşinde koştururlar, askerler askeri eylemler organize ederler ve tüm bu faaliyetler genellikle önceden kolektif olarak oluşturulan ortak kararlar sonucunda olmaktan çok, sonuçlandıktan sonra konuşulup değerlendirilen icraatlar şeklinde cereyan eder. Grup döneminden miras kalan bir alışkanlık olarak bu tarz, özellikle grupçuluğa karşı ilk büyük savaşımı izleyen İMT sonrası dönemle, kolektivizmi bir yerde zorunlu kılan 12 Eylül'ün ilk yılları ve örgüt olmaktan partiye doğru ilerleyişin yeni bir aşamasını oluşturan '90'lı yılların ilk yarısında görece zayıflayıp gerilemiş fakat özellikle 3. Konferans sonrası süreçte kötü bir biçimde tekrar hortlamıştır. Örgütün göz göre göre tasfiyeciliğe sürüklenişine seyirci kalınmasının tayin edici nedeni bu kopukluk ve dağınıklıktır.[2]

TİKB'nin bütününde olduğu gibi onun yönetici merkez organı olarak MK'sının da temel zaaflarından biri, teorisiyle pratiği, söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişkidir. TİKB önderliği, "*her şeyi bilir*"; her konuda sözü vardır, kadrolara ve örgüte söylem düzeyinde çok isabetli ve devrimci öneri ve öğütlerde bulunur vb. vb. Fakat iş uygulamaya geldiği zaman, en başta kendisi bunlardan kopuk ve bunların çok uzağında bir pratik sergiler. Organın genel yapısı ve işleyişine damgasını vuran bu çelişki, tek tek organ üyeleri özelinde farklı boyut ve derinliktedir.

"*Bir örgütün ya da organın faaliyetleri aldığı kararlar üzerinden değerlendirilir*" sözü TİKB önderliği tarafından çok kullanılan genel doğrulardan biridir. Fakat işin traji-komik tarafı, bizzat bu organın

özellikle de son 10 yıldır en büyük zaafı doğru dürüst bir karar almayışıdır. **Karar süreçleri ve mekanizmalarının işlemeyişidir!** Karşılaşılan sorunları, hepimiz için bağlayıcı somut kararlar alarak çözmeye çalışmak gibi bir alışkanlık ve gelenek bu organın kendisinde yoktur.[3]

3. Konferans sonrası yaşadığımız süreçte örgütün resmen "*başsız kalması*" yine bu tarzın ve onun yarattığı alışkanlıkların ortaya çıkardığı bir yerde kaçınılmaz bir sonuçtur. Örgüt içinde manevi ve siyasi otoriteyi kendinde tekelleştiren, konferansları bile zamanında toplamadığı için kendini fiilen konferansların dahi üzerinde bir irade konumuna çıkaran bir önderlikle örgütün bağları elde olan veya olmayan nedenlerle koptuğu ya da zayıfladığı zaman, hemen ikinci kademede yer alan bütün yönetici organ ve kadroların bile sudan çıkmış balığa dönüp sıradanlaşmaları, en basit fonksiyonları bile yerine getirmekte zorlanmaları şaşırtıcı bulunmamalıdır. '87 tasfiyeciliği, daha sonra hizip sürecine kadar evrilen bir krizin başlangıç noktasını oluşturan '94 operasyonu sonrasında ortaya çıkan bocalama ve nihayet '98 operasyonu sonrası itibariyle ivmelenen ve yeni bir tasfiyeci dibe vuruşa kadar varan son süreç, bu yönüyle fazlasıyla ortak neden ve çizgilere sahiptir ve **önderliğin tekyanlılığı ile önderlikte tekyanlılaşma** ilişkisi çerçevesinde gelecek açısından ders çıkarma perspektifiyle bu süreçler doğru okunup iyi irdelenmek durumundadır.[4]

Bu bir 'çekirdek' krizidir

Yaşadığımız son kriz, daha öncekiler gibi, aynı zamanda bir **'çekirdek krizi'** özelliğine sahiptir.

'Çekirdek krizi', hemen hemen hepsi MK ve onu çevreleyen ilk halkadaki yönetici konumlarda yer alan temel kadroların ve organların örgütün tasfiyeciliğe kadar sürüklenmesindeki rollerine işaret eder. Bu organların ve deneyimli kadroların, örgütte bir "*önderlik boşluğu*"nun ortaya çıkmasında olduğu kadar bunun iş işten fazla geçmeden giderilmesi yönünde oynamaları gereken rolleri oynamadıklarını anlatır.

3. Konferans'ın ardından MK ile örgüt arasında bağlantı halkasını oluşturmanın yanında örgüte yakın taktik önderlik yapması amacıyla bir bakıma '*pratik merkez*' olarak oluşturulan bu organ(lar), sınırlı bazı kesitler ve bazı alanlarla ilişkiler dışında bu rolü oynayamamışlardır.

Genişletilerek yeniden oluşturulan son MÖK, örgüte kumanda edip örgütsel faaliyete yön vermek şurada dursun, MK içinde ve MK ile kendisi arasında iletişimi sağlamak gibi basit bir fonksiyonu bile yerine getirememiştir. Resmi olarak 2003 Şubat ayından beri gündemimizde olan 4. Konferans sürecinin iyi kötü sonuca götürülmesinde bile yetersiz ve aciz kalmıştır.

Bunun, dönemsel nedenlerin dışında kalan daha derindeki nedenlerini irdelemeye yöneldiğimizde, burada da karşımıza yine gelişmede bütünsellikten uzaklık çıkar. Tarihimiz boyunca bu bizim kadrosal yapımızın en zayıf noktasını oluşturmuştur. TDH içinde TİKB, seçkin kadrolara sahip olmasıyla tanınır. Bunun bilinçli bir elitizmin sonucu olduğunu düşünenler dahi çıkmıştır. Gerçekten de devrime bağlılık ve devrimcilikte ısrar, komünist ideolojik sağlamlık, içselleşmiş bir militanlık ve bunun miting, gösteri ve askeri eylemlerden işkence tezgahlarına, cezaevlerinden mahkemelere kadar mücadelenin en zorlu cephelerinde doğallaşmış örgütsel bir refleks halini alması gibi kolay kolay edinilemeyecek özellikler başta olmak üzere tek tek ele alınıp değerlendirme konusu yapıldığı zaman, sıradanın veya genel ortalamanın çok üzerine çıkan bir nitelik zenginliğiyle karşılaşırız. İşkencede devrimci direnişi örgüt tavrı düzeyine çıkarmak gibi TDH'ne de örnek ve esin kaynağı olmuş öncü tutumlarının dışında bugün TİKB, örneğin, ML'in ihtilalci özünü ve devrimci komünizm idealini aynı kararlılıkta savunmaya devam eden 12 Eylül öncesi kuşaklardan devrimcilerin sayıca en fazla oldukları örgütlerin başında gelir. Bu onun temel kadro yapısının kalitesi ve sağlamlığını gösterir. Fakat tutucu alışkanlıklar ve dogmatizm başta olmak üzere komünist parti tarihlerinde çok karşılaşılan bazı ciddi hastalıklara da kaynaklık etmek gibi riskleri ve handikapları vardır.[5]

Bunun gibi daha sayılabilecek böyle birçok çarpıcı gösterge olmakla birlikte, kadrolarımızın gerçekliği biraz daha yakından irdelenecek olursa, çok güçlü ve gelişkin yanların hemen bitişiğinde, aynı ölçüde akıl almaz zaaflar veya yetersizliklerle karşılaşırız. Bunların başında da **politik önderlik yeteneği ile inisiyatif zayıflığı** gelir. Bunun da arkasında **teorik-siyasal gelişmenin yetersizliği** ile başta bu olmak üzere bütünsel gelişmedeki zayıflığının farkında olmaktan kaynaklanan bir **özgüven zayıflığı** vardır. Bu anlamda bir benzetme yapacak olursak, bizim kadrolarımızın sahip oldukları nitelikler aslolarak "*antifaşist direnişçilikle sınırlı*" niteliklerdir. Karşı koyma,

direnme, muhalefet etme yönleri itibariyle güçlü ve gelişkindir ama özellikle de daha önce karşılaşılmamış durumlarla ve sorumluluklarla karşılaşıldığı zaman cesur davranma, risk alma, öne atılma, inisiyatif kullanma, ön açıcı olma anlamında **kurucu yönleri itibariyle aynı gelişkinlikte değildir**; hatta bazı kadrolarımızda başka bazı yönlerdeki gelişkinlik düzeyleriyle taban tabana zıtlık oluşturacak ölçüde zayıftır.[6]

Bunun, kadro yapımızın genel sınıfsal karakterinden kadrolarımızın belli bir gelişkinlik düzeyine ulaştıktan sonra kendilerini geliştirme konusunda sergilemeye başladıkları durağanlığa, hatta düpedüz tutuculuğa, kadroların sadece deneyim ve inisiyatif değil ondan da önce özgüven ve yöntem bilgisi kazanacakları kolektif mekanizmalarımızın yetersizliğinden önderliğin kadroların gelişimini hızlandırıcı olmaktan çok onları geride durmaya ve edilgenliğe sürükleyen önderlik tarzına kadar bir dizi nedeni vardır.

Bunun ortaya çıkardığı en vahim sonuçlardan biri de, yılların deneyimine sahip kadroların bile özellikle önderlik duruşu ve liderlik inisiyatifi gerektiren durum ve kesitlerde dünkü devrimciler gibi kasılıp kalmaları, tecrübe ve birikimleriyle rahatlıkla çözebilecekleri en basit sorunlar karşısında bile acizleşmeleridir. Bu ilk bakışta çözümü hep "*yukardan beklemeye*" alışmış olmanın yarattığı bir edilgenlik gibi görülüp yorumlanır ama söz konusu o "*bekleme*" alışkanlığının bile gerisinde esasında pekçok durumda görüldüğü gibi, devrimci iç dinamiklerde bir zayıflama, zor gelen veya zorlanma gerektiren konu ve **sorumlulukları "*dışsallaştırma*"** eğilimi ve tercihi vardır. Bu eğilim, kendi gelişme dinamiklerindeki zayıflama ve yetersizliğin sorumluluğunu dahi önce kendinde arayacağı yerde kendi dışındaki etkenlerde, en başta da önderlikte hatta örgütte aramaya meyillidir.

Bu bir 'sistem' krizidir!

Gerek sözünü ettiğimiz önderlik tarzı gerekse onu da doğurup besleyen kadro yapısı, alışkanlıklar ve ruh hali, doğal olarak, kendileriyle sınırlı, '*kendinde şey*'ler değildir. Kişilerden ve niyetlerden bağımsız ama örgütlü ilişkiler zemininde bir yerde onları da biçimlendiren bir '*ortak ruh ve kültür birliği etkeni*' olarak bunların gerisinde belirli bir örgütsel-kültürel şekillenme, yerleşmiş anlayış, alışkanlıklar, değer yargıları, ilişki ve işleyiş biçimleri, kısacası -bir hayli oturmuş- bir '*sistem*' vardır. Dolayısıyla **son yıllarda bir kez daha ve ağır bir biçimde**

yaşadığımız kriz, esasında bir '*sistem krizi*'dir.

Bundan ötürü, örgütü sadece hiç hak etmediği bir konuma mahkum etmekle kalmayıp belirli periyotlarla şu ya da bu şiddette iç krizlere sürükleyen ve her seferinde ciddi bir güç, zaman, prestij ve moral kaybına yol açan bu tıkanma ve kriz nedenlerinin üzerine artık cesaretle gitmeli; örgütsel yapımızın ve çalışma tarzımızın yetkinleştirilmesi perspektifiyle bundan gerekli sonuçları çıkarma zorunluluğunun üzerinden bu kez atlamamalıyız!

Bu konuda tarihsel bir dönüşüm ve sıçrama fırsatını biz aslında 3. Konferans sürecimiz sonrasında kaçırdık. TDH'nin gelişim seyri açısından da esinleyici bir rol oynayabilecek köklü bir devrimci dönüşümün bazı temel halkalarını o kesitte yakaladığımız halde, bunları bir sistem değişikliğinin kaldıracı haline getiremedik. Sonuç Bildirgesi'nde, "*belirli bazı biçimlerin içine sıkışıp kalmış ve içerik olarak antifaşist direnişçilikle sınırlı bir devrimcilik anlayışının tarihsel ve siyasal bakımlardan artık ömrünü doldurduğu ve bir geleceğinin kalmadığı*" tespitinde bulunduk; ama Konferans'ın bu stratejik belirlemesinin, hem örgüt olarak hem de TİKBli komünistler olarak tek tek bizim özgülümüzde taşıdığı anlam ve içerdiği uyarının üzerinde yeterince durmadık. Gelişkin bir '*parti teorisi*' yaptık ama pratiğimiz buna denk düşen bir pratik olmadı. Tarihimizde ilk kez içimizde bir hizip çıktı; zaman tünelinde kalmış naftalin kokulu bu "*solculuğun*" içyüzü geç de olsa görüldü ve ona karşı net bir tavır alındı. Ama ona zemin hazırlayan nedenler kadar, bu nedenleri doğuran örgütsel zemin, ilişkiler sistemi, anlayış ve alışkanlıklar, siyasal kültür ve mekanizmalar konusundaki zaaflar ve yetersizliklerimizin üzerine doğru dürüst eğilmedik. "*21. Yüzyıla sosyalizmi yazma*" iddiasını sloganlaştırdık ama 21. yüzyıl devrimciliğinin gerektirdiği çok yönlü ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik, ruhsal, kültürel ve bireysel nitelikler, bunun zorunlu kıldığı çokyönlü radikal devrimci dönüşüm ve nitel sıçramanın temel unsurları konusunda, bazı halkaları yakalayıp işaret etmekle birlikte, gereken bütünlük, derinlik ve yaratıcılıkta bir sistem ortaya koymakta, daha da önemlisi bunu yaşama geçirmekte yetersiz kaldık. Şüphe yok ki, içeriği konulmamış, geniş anlamda örgütsel önderlik fonksiyonlarının neler olması gerektiği tanımlanmamış, kadrolar özgülündeki yükümlülükleri hatırlanmamış, sınır çizgileri belirlenmemiş formların yaşama geçme şansları hemen hemen hiç yoktur. "*En iyi durumda*", kimileri, bilebildikleri kadarıyla ve sezgileri

yardımıyla, durumdan vazife çıkarıp kendilerini ortaya koyucu ve ön açıcı bir çaba içerisine girebilirler. Fakat niyet ne olursa olsun bu, bütünlüklü ve örgüt çapında bir yönelim şeklinde seyretmez! Kısacası, sadece kendi gelişimimiz açısından değil TDH'nin tarihsel gelişim seyri açısından da ön açıcı tespit ve uyarılarda bulunulmuş olmasına rağmen 3. Konferans sürecimiz bu yönüyle aslında "*yarım kalmış*", "*eksik bırakılmış*" bir süreç ve"*kaçırılmış bir fırsat*" olarak görülmelidir.[7]

Nitekim bugün sürüklendiğimiz nokta, 3. Konferans'ımızın işaret ettiği "*ömrünü tamamlamış devrimcilik anlayışı*"nın bizim özgülümüzdeki iflasından başka bir şey değildir.

DİPNOTLAR

1: Bizi bütün bu yıllar boyunca önder kadrolar yaratma/yetiştirme konusunda kötürüm halde tutan bu gerçek kuşkusuz tek bir nedene bağlanamaz. Tek başına ne bir anlayış ne de mekanizmalar sorunudur. Çünkü hiçbir şeyin aynı kalmadığı, yenilenen ve değişen her şeye ilişkin olarak daha farklı ve gelişkin bir ölçütlendirme/ölçüler dizgesi ve kültür inşa etmek gerekirken; araya giren kuşak kopuklukları ve dönemin bütün özelliklerini bağrında taşıyan yeni bir kadro yapısı -bu pekçok şeyin altüst olduğu birkaç yıl açısından bile bazen ‹kuşak kopukluğu› anlamına gelecek şekilde böyledir- söz konusuyken mekanizmaları yenileyip yetkinleştirmek, farklı örgütsel araç ve yöntemler, işleyiş ve bağlantı halkaları inşa etme üzerine -daha iyisi ve daha tercih edilebilir olanı ise bunu kolektif bir seferberliğe çevirerek- kafa yormak gerekir. Bunu tam da "*gerekli olduğu zaman*" değil, o günler gelmeden yapabilmek önemlidir.

"İnisiyatif ve girişkenliğin" önünü tıkayacak, yoldaşların daha fazla sorumluluk üstlenecekleri görev ve konumlara ilişkin olarak cesaret kırıcı söylem ve tutumlar, TİKB›de gerek kurum olarak MK ve gerekse tek tek hiçbir yoldaş tarafından bilinçli olarak ve açıktan geliştirilmemiştir ve geliştirilmez. Komünist bir örgütte bunu zaten açıktan ve doğrudan yapmak ya da savunmak düşünülemez bile! Ne var ki, deneyim ve birikim bakımından bırakın daha genç kuşakları, kendisiyle hemen omuzbaşındaki kuşak arasında bile açık ara fark bulunan MK, bu açıkları kapatacak yöntem ve araçları -hiç olmazsa aradan geçen uzun yıllardan ve acı tecrübelerden sonra- devreye sokacak **yönelime** girmesi gerektiğini, hiç olmazsa TP sürecinde karşılaştığı tabloyu gördükten sonra görmeli, görebilmeliydi.

Öte yandan toplumsal işbölümü ve uzmanlaşmanın devrimci bir parti açısından da yarattığı riskler ve kimi zaman kötürümleştirici handikaplar bilinir. Kafa emeğiyle kol emeği, kırla kent, kadınla erkek... arasındaki farkların ortadan kalkacağı komünizm evresine kadar da eşitsiz gelişme ve toplumsal işbölümünün bağımlılık yaratıcı ve edilgenleştirici dayatması sürer: "*Bireylerin işbölümü altında köleleştirilmesinin, dolayısıyla kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişkinin yok olmasından sonra...*"sına kadar! (Marks, Gotha Programının Eleştirisi). Hem birikim ve deneyim farkları, hem kuşak kopuklukları ortamında hem de kapitalizm koşullarında, hatta sosyalizm aşamasında dahi bütünüyle ortadan kaldırılamayacak olan işbölümü ve uzmanlaşmanın risklerini en aza indirmek, kapitalizmin 'parça insanı'nı hayatın ve mücadelenin her alanında "*parçalayabilmek*" için aralıksız ve inatçı bir savaş içinde olmak gerekir.

Demokratik katılım mekanizmalarını artırmak ve yetkinleştirmek kadar, örgütün farklı alanlarının bilgi ve deneyimlerini -örgütsel güvenliği zedelemeyecek ve elbette onun arkasına saklanma ihtiyacı da duymayacak şekilde- paylaşabilmek/paylaştırabilmek/ ortaklaştırmak gerekir. Faaliyet yürüten, benzer sorunlarla fazlasıyla boğuşan, birbirinin bilgi ve deneyimine, yaşadığı sorunlar ve onları çözme birikimine ihtiyaç duyan, birbirinden esinlenen kadroları ve alan çalışmalarını, süreçler ve kadrolar üzerine kafa açıklığı ve bunun yaratacağı enerjinin yıkıcı ve yapıcı gücünü arkasına alarak bir hakimiyet sağlayabilmenin aracı haline getirebilmenin zemini yaratabilmek önemlidir.

Ve kuşkusuz, örgütsel mekanizmaları andığımız her yerde, kadroları ve faaliyeti farklılaştıracak unsurların başta geleninin sınıf ve kitleler içinde çalışma yürütmek olduğunu, bunun tayin edici rolünü yazmak gerekir. Burada sergilenecek herhangi bir kayıtsızlık,

yok sayma ve boşlama, -hemen olmasa da giderek- çürüme anlamına gelecektir; bu da partinin kendisini yozlaştıracak unsurlara karşı sigortalardan yoksun kalması demektir. Yanı sıra, 'daha önemli' örgütsel görevlerle uğraşıyor olunduğu yanılsamasının, kitleler içinde yorulmayan, kitle dinamiğini arkasına almayan bir hareketi elinin tersiyle 'kolayca' bir kenara ite(bile)ceği de akıldan çıkarılmamalıdır. Kitle çalışmasının ve her günkü mücadelenin ateşinde pişmenin kadroları da partiyi de önderleştirecek güç olduğu aralıksız olarak özünsenmelidir.

2: TİKB tarihinde MK'ya, daha önceki her dönemde bu kurumda yer alan eski yoldaşlar dışında, onlardan birkaç dönem sonra örgütlenen yoldaşların seçilmesi 3. Konferans'a rastlar. Ne yazık ki, ne bu yoldaşlar bu görev ve sorumluluğun hakkını verebilmişlerdir ne de TP'deki yıpratıcı tartışmaların da basıncı ve yeni bir gelenek yaratmak için MK'nın yeni yoldaşlarla beslenmesi yaklaşımı bu yoldaşların seçimiyle "*kağıt üzerinde*" kalmaktan kurtulabilmiştir. 3. Konferans tarafından MK'ne seçilen bu yoldaşlar, MK içerisinde kendilerinin fikri dahi alınmadan yapılan işbölümüne göre hangi alan ve görevlerden sorumlu olduklarını aylar-yıllar sonra tesadüfler sonucu öğrenmişlerdir. 1998-2004 arası kesitte alınan stratejik kararların hemen hepsini onlar da diğer alan sorumluları ve kadrolarla birlikte duyup öğrenmişlerdir. MK içindeki bu katmanlı hiyerarşik ilişki, 2004 sonrası itibariyle organ içinde ortadan kalkmış fakat bu kez de organın çoğunluğunun örgütle olan bağları MÖK tarafından kesilmiştir. Kendilerini organ içerisinde edilgenleştiren bu katmanlı ilişki ve işleyiş, merkezi önderlik kurumunda yer alan bu yoldaşların kendilerindeki eksiklik ve zaaflarla da birleşince ortaya sorumsuz sorumluluk, daha doğrusu sorumlu sorumsuzluk olarak tanımlanabilecek tamamen çevrelere özgü bir tablo çıkmıştır. MK'nın iç örgüsü ve işleyişindeki bu çevreci yapılanma bile TİKB›de önderlik sorununun büyüklüğünü ve derinliğini göstermeye yeter. Nedenlerin sorgulanması ve tartışılması, ancak farklı bir düzleme geçmemizi ketleyen bu sistemin tartışılmasıyla olanaklı ve anlamlı olacaktır.

3: Konferans sürecine ilişkin kararlar başta olmak üzere, gündemdeki en temel sorunlara ilişkin olarak dahi saatlerce, bazen günlerce süren tartışmalı toplantılar yapılmasına karşın bunların sonuçta bir karara bağlanması gibi bir alışkanlık ve yönelim gelişmemiştir. Zaten ne zaman organın çoğunluğu bu tüketici ve bezdirici verimsizliğe artık bir son verme kararlılığını ifade etmiş ve bundan sonra kararlarla yürünmesinde ısrarlı olunacağını göstermişse, aralarındaki hizipçi ilişkiler sonradan belgeleriyle ortaya çıkan eski MÖK çoğunluğuyla MK'nın azınlıktaki tek üyesinin ortak darbesi devreye girmiş ve önce işlemez hale getirilen organ okhk'nin oluşmasıyla birlikte fiilen son bulmuştur.

4: Tarihimizde ikinci kez görülen filmdi tasfiyecilik. İlkinden gerekli dersleri almadığımızı gösteren özdeşlikler kadar farklılıklar da vardı kuşkusuz, fakat sonuç değişmiyordu. O kesitte yaşadıklarımızı **2. Konferans Raporu**'nda şöyle tanımlamışız:

"*...ayrıca dışarda kalan güçlerimiz içinde göreceli olarak daha deneyli olan onlardı. **Zorunlulukların da etkisiyle** onlara bu sorumluluğu bunları dikkate alarak verdik. Fakat onların salt bu yönlerine bakmakla yetinmeyip, diğer özelliklerini ve gelişim süreçlerini bir bütün olarak gözönüne almalıydık. Örneğin bunlar, zor zamanlarda yoldan çıkma hastalıklarını yendikleri izlenimini vermişlerdi ama **o zaman önderliğin yakın denetimi ve kılavuzluğu altındaydılar**. Şimdi ise koşullar nedeniyle bundan uzaktılar, **yürünmesi gereken yolu kendi başlarına yürümek zorundaydılar. üstelik bu kez sadece kendilerinden veya sınırlı bir alandan değil, ne kadar süreceği o zamanlar henüz belirsiz bir dönem için dışardaki faaliyetlerin yürütülmesinden sorumlu olacaklardı**. (...) daha yakın ve sıkı bir denetim kurmalı ve (...) savsaklamalarına daha az hoşgörü göstermeli, bu konularda daha ısrarlı ve dayatıcı olmalıydık.*" (***2. Konferans Raporu***, sf: 98-99, abç)

Burada sözü edilen '86-87 dönemindeki belirgin ve belirleyici zaaf -iki boyutlu bir handikap ve

risk bu: Hem kişisel yönetim tarzının olası sakıncaları hem de sorumluluk verilen kadroların "*önderliğin yakın denetimi ve kılavuzluğu altında*" **olmadan** yürümeleri zorunluluğu. İkincisi ve yine gerçekten önemli olan bir başka boyut ise; "*..sadece sınırlı bir alandan değil, ne kadar süreceği o zamanlar henüz belirsiz bir dönem için dışardaki faaliyetlerin* **-tümünün** -nba- *yürütülmesinden sorumlu olma*" yükümlülüğüdür. Bu elbette bir çap ve çok yönlülük gerektiren ağır bir sorumluluktur. Kadrolarımızın gelişim süreçlerinin çarpıklıkları yanında örgüt olarak bizim kadro ölçütlerimizin yetersizlik ve çarpıklıklarının ortaya çıkardığı bir sonuç olarak aynı filmi neredeyse aynı giriş, gelişme sonuç biçiminde 10 yıl sonra yeniden görmüş olduk!

5: "*...önümüzdeki görevlerin daha iyi kavranması amacıyla ve salt partileşme sürecinin temel yönleri açısından Türkiye devrimci hareketinin genel görünümüne bakacak olursak, özellikle iki yöndeki gelişmenin eksikliği ve yetersizliği hemen gösterir kendini. Bunlardan birincisi, ideolojik-siyasi plandaki gelişmenin* ***sığlığı ve yetersizliğidir****. İkincisi ise, örgütsel-pratik planda* ***güçlü, yetenekli ve kendini kanıtlamış militan bolşevik bir çekirdeğin yaratılmasında*** *bugüne kadar gösterilen yetersizlik ve beceriksizliktir.*" (**2. Konferans Raporu**, sf: 101, abç)

Bunun nedenlerinin derinlemesine bir incelenmesinin zorunluluğu ortadadır. Elbette en az bunun kadar önemli olan ise çözüm yolları, yöntemleri ve araçları üzerine yoğunlaşmaktır. "*İdeolojik-siyasi plandaki gelişmenin* ***sığlığı ve yetersizliği***"nin nasıl üstesinden gelmek gerekir? Hayatımızın her alanını kuşatan kapitalizme karşı hayatın bütün yönlerini kucaklayacak genişlikte ve çokyönlü (ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik, kültürel, ruhsal...) bir eğitim zorunludur. Bunun koşullardaki gelişmelere bağlı olarak sürekli kılınması, yetkinleştirilmesi ve sınıf içinde, kitleler arasında, sendikalarda... diyalektik materyalizmin yöntembilgisine sahip bir komünistin -otomatiğe bağlanmış bir tarzda değil, tersine kendisini tekrarlama belasına düşmeyecek bir yenilenme performansı sergilemesininin zemini yaratılarak sağlanabilir- gündelik çalışmada işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlara sıcağı sıcağına yanıt olabilecek bir düzeye sıçratılması, bunun örgüt çapında yaygınlaştırılması ve genelgeçer olmayan araçlarının yaratılmasına kafa yorulması anlamında **eğiticilerin eğitilmesi zorunludur**! "*...insanların koşulların ve eğitimin ürünü olduğunu, değişik insanların da koşulların ve farklılaşmış eğitimin ürünü olduğunu ileri süren maddeci öğreti, koşulların da insanlar tarafından değiştirildiğini ve bizzat* ***eğiticilerin eğitilmesi*** *gerektiğini unutuyorlar.*" (Marks, abç) Bunun daha çok kadrolar, özellikle de pratikte koşturan kadrolar için uygun bir formülasyon olduğu sanılır; değildir. Bu özlü söz, sınıfsız ve sömürüsüz toplum idealine yürüyen her kademe ve düzeyden, her uzmanlık dalından kadroyu kapsar/kapsamalıdır!

Marks ve Engels'in üzerinde en fazla durdukları konulardan birisi de "*eğiticilerin bizzat kendilerinin eğitilmek zorunda*" oldukları bahsidir: "*Şartların değişmesi ile insan faaliyeti ya da kendi kendini değiştirme arasındaki uygunluk, yalnızca devrimci pratik olarak kavranabilir ve rasyonel biçimde anlaşılabilir.*" (K. Marks, **Feurbach üzerine Tezler**) Eğitilmeye ihtiyaç olmadığını düşünmek ancak **her şeyi en doğru tarzda ve mutlaka bilen** "*bilge*"lerin/"*ermiş*"lerin varlığına götürür bizi. 20. yüzyıl sosyalizm pratiklerinde sıkça gördüğümüz -emekçi kitlelerin büyük bir bedel ödemeyi göze alarak yaşamlarını ortaya koydukları ve bir parçası oldukları ya da bütün güvenlerini ve hayallerini yitirdikten sonra hedef tahtasına dikmekten çekinmedikleri- revizyonist partiler, sözde önderlikler, bürokratik işleyiş, hikmetinden sual olunmaz "*merkez komiteleri*" bu konuya örnektir.

Öte yandan "*eğiticiler*", eğitim açısından farklı düzeylerdeki yığınlara hitap edebilmek ve bir öğrenme-eğitme-eğitilme sürecini birlikte omuzlamak zorunda oldukları için de "*eğitilmek*" zorundadırlar. Çünkü bu tıpkı matematik-cebir ile yüksek matematik öğrenenler arasındaki farka benzer. Yüksek matematik bilebilirsiniz, ama basit matematiği öğretebilmek, ilk kez

öğrenenlerle birlikte öğrenme "*yetisi*" kazanmak da **ek bir eğitim** gerektirir!

"*Örgütsel-pratik planda **güçlü, yetenekli ve kendini kanıtlamış militan bolşevik bir çekirdeğin yaratılmasında** bugüne kadar gösterilen yetersizlik ve beceriksizliğe"*- ilişkin olarak ise şimdilik sadece şunu söylemekle yetineceğiz: İşin kötü ve hepimizi kara kara düşündüren ve düşündürmesi de gereken yanı şudur: Böyle bir çekirdeğin, özellikle de bu raporun (2. Konferans Raporu/1991) kaleme alındığı dönemde gerçekten varolduğu fakat bugün açısından, özellikle de tasfiyecilik yıllarında bu çekirdeğin bir avuç kaldığıdır. Bugün ise tespih taneleri gibi herbiri bir yana dağılmak üzeredir. Yeni bir çekirdek, ancak eskisinin aşılması temelinde ortaya çıkabilir/çıkartılabilir; **çıkacaktır**!

6: "*Kadro politikamızın uygulanması sırasında da zaman zaman işlediğimiz özellikle 'sol sekter' hatalarımız olmuştur. Örgütsel çalışmalarda herkesten aynı cesareti, aynı atılganlığı, aynı özveriyi beklemek; **kadro ve sempatizanların eğitimi ve gelişmeleri sorununda sabırsız, aceleci ve daha çok pratik faaliyette atak olmaya önem veren bir tekyanlılıkla davranmak**; eleştiri silahının kullanılmasında kimi zaman gereğinden fazla 'yumuşak' ama kimi zamanlarda ise aşırı 'sert' ve 'sekter' olmak bunların başında gelir. Bu, bir yönüyle **küçük burjuva 'çevre' ruhu ve alışkanlıklarından tümüyle kurtulamadığımızın bir göstergesiydi**.*" (**2. Konferans Raporu**, sf: 87, abç)

Bu satırların yazılmasının üzerinden 18 yıl geçmiştir. Burada vurgulanan değer ve özellikler bu uzun zaman diliminde, özellikle de 3. Konferans sonrası kesitte yer değiştirmişlerdir. Tekyanlılıklar sürmekte fakat faaliyet artık ikincileri değil, ilkleri baz alarak sürdürülmektedir. Tasfiyeciliğin elini kolunu sallayarak hükmünü yürütmeye başladığı dönemlerden önce mayalanan ve TDH›nin bütün bölüklerine sirayet ederek militan mücadele çıtasının hatırı sayılır ölçüde düşmesiyle birlikte, onun içini gerçek anlamda -hayatın her alanında ve kitleleri kapsamına alan militanlık- dolduran kadro ve taraftar sayısının '90 başlarındaki binlerle sayılmasının sonuna gelindiğinde, ikili bir yaklaşım bizim saflarımızda da belirgin bir biçimde boy göstermeye başladı: Genel olarak devrimci mücadelede karar kılma başlı başına bir değer yargısı/ölçüt haline geldi. Bu bir yere kadar anlaşılabilir. Tasfiyeciliğin ya buldozer gibi geçtiği ya da dişine göre törpülediği, risk almaya yanaşmayan, "*anlaşılır*" sınırlar içindeki bir devrimcilikten fazlasına gel(e)meyen, eski mücadele günlerinin mirasını bile taşıyamayanların yanında evet, bu bir erdemdir. Devrimciliğe evet demiş olanlar, emekleme durumunda bırakılamayacağı gibi, geçmişte zayıflık ve zaaf olarak değerlendirilen tüm hastalıklarına karşı da aşılanmalıdır. Fakat bizzat partinin kendisi bağışıklık kazanmadan darbelendi. Sınıf hareketinde '96'da belirginleşen geriye çekilme olgusu, F tiplerine geçiş süreciyle birlikte bütün toplum kesimleri üzerinde ciddi ve hala yarılamayan ek bir travma yarattı.

"*...Devrimci militanlık, kararlılık, örgüt ruhu ve bilincine sahip olmak ile komünist gelişmeye açık olmak*" artık daima ön planda tutulan bir değer yargısı olmaktan çıktı -lafta ne denirse densin, algıda ve pratikte böyleydi. Başlarda önce varolanla -güçlerin kendilerini ortaya koyuşları çerçevesinde- "*yetinme*" pratiği şekillendi. Ağır yenilgilerin alındığı, irtifa kaybedilen dönemlerde, güç toplanılan ve verili güçlere belli bir form kazandırılmaya çalışılan dönemlerde bu da anlaşılırdır. Fakat örgütlenme ve kadro politikası, bizi biz yapan nitelik ve özelliklerin tahkimi yanında, geçmişte boşluk bırakılan noktalarda yapılacak besleme ve rötuşlarla birlikte şekillenmeliydi! Bunun yerine, önce "*entelektüel gelişme düzeyi vb. bir yönde gelişmiş olma*" olarak tanımlanan nitelik "*yeterli ve güven verici*" bulundu! Üstelik bunun en kaba karikatürlerinden oluşan bir kadro tipolojisi prim yapar oldu. Ardından neredeyse bütün TİKB kadroları, daha sonra gençlik yapılanmamız ve giderek taraftarlar bile onlar gibi okuyup yazmaya, onlar gibi konuşmaya başladılar. Belli bir kadro bileşimi birbirine benzemeye başladı; artık iyice bir kalıp haline gelen teorik önermelerin içi aynı tarzda, aynı üslupla, hatta aynı cümlelerle doldurulur oldu. Hayatta bir karşılığı

olmayan "*teori yapmanın*", faaliyetin içeriğini belirlemesi gereken -ve onun pratiğe en çok yaklaştığı yer olan- teorinin pratik için yapılmadığı gerçeğinin, sınıf ve örgüt çalışmasının tüm alanlarından yavaş yavaş silinmekte olmamızla karakterize olan sonuçları ortaya çıkmaya başladı. Bırakın komünist bir örgüt olmayı, **bir örgüt olmaktan çıkmıştık**. Lenin'in sözleriyle, "*...bir teorisyen çevresi"*olabildik, *"ama işleyen siyasi bir varlık olama(dık)"!*

Emperyalizm çağında, kapitalizmin, ekonomik sınırların çok ötesine geçmiş sistemik krizinin daha şiddetli duyumsandığı, toplumsallaşmış bir rejim krizinin pençesinde, darbe yıllarının ağır tortusunu üzerinde taşıyan Türkiye gibi bir ülkede, işçi sınıfının öncüsü olduğunu iddia ederken "*bir teorisyen çevresi*"ne dönüşmek, hiç de öykünülecek bir şey olmasa gerek; Ama biz başarmıştık!

Bu yüzden, 2. Konferans›ta altı çizilen "*...kadro ve sempatizanların eğitimi ve gelişmeleri sorununda sabırsız, aceleci ve* ***daha çok pratik faaliyette atak olmaya önem veren*** *bir tekyanlılıkla davranmak*"tan 1998 sonrası yıllar söz konusu olduğunda artık söz edilemez. 2000'ler sonrası ise bu türden bir tekyanlılık iyiden iyiye ortadan kalkmıştır. Tasfiyeciliğin bütün görüngülerinin tüm haşmetiyle ortaya çıktığı dönemde, bunun adı da açık açık konulduktan sonraki dönem ise, bizim örgütsel ve kadrosal gerçekliğimizle taban tabana zıt bir kadro tanımlaması yapılır olmuştur.

7: Yine akıllara seza bir uzunlukta -ve kitle hareketinin geriye doğru kıvrılmakta olduğu süreci görme, çözümleme ve müdahale şansını bir kez daha kaybetmemize yol açacak şekilde- bir konferans süreci oluşuyla "*tarihe geçmeyi başaran*" bu evreyle ilgili olarak söylenecek çok şey var. Süreç 2,5 yıla yayıldığında -MK seçimlerini de katarsak 3,5 yıl- çok yönlü bir tartışmalar dizisi yaşanmıştı. Önder ve yönetici kadrolarının çoğunluğu cezaevlerinde olduğu için bu kesit asıl olarak farklı cezaevleri arasındaki **yazılı** dolaşım esas alınarak sürdürülmek zorunda kalındı. Sürecin sonlarına doğru -ve bir fikir birliği halinde- hepsi o nitelikte olmasa ve bu açıdan ihtiyaca elbette tam olarak yanıt veremese de "*program sorununun çıkış noktaları*" özelliğinde pekçok konunun tartışıldığı kabul görmüştü. Türkiye devrimci hareketinde de bir **ilk** olması hedeflenerek, kadro ve taraftar güçlerimizin ve diğer siyasal yapılardaki devrimcilerin, kendi dışlarındaki süreçlerden de öğrenecekleri çok şey olacağı yaklaşımıyla bu belgeleri yayınlama konusunda hemfikir olunmuştu. Bu sayede, farklı görüşleri ikna ve aydınlatma temelinde ele alan ve onları kazanmayı sonuna kadar zorlayan komünist bir örgütün bu kesitleri hangi temel doğrultuyu esas alarak geçirdiği sergilenmeye, bir ders ve deneyim haline getirilmeye çalışılacaktı.

TDH'nin bazı bölüklerinin devrimci hareketin bütününe zarar verecek ve töhmet altında bırakacak tarzda, ayrılan ya da yapının dışına düşen "*eski*" yoldaşlarına öldürmeye varana kadar şiddet uygulamasının kabul edilmezliğini gösterme, bir hizip oluşumu şeklinde de olsa "*kendi içinden çıkanlara asla şiddet uygulamama*" şeklindeki devrimci kültürün bir örneğini yaratıp kalıcılaştırma amacını da güdüyordu.

Tartışma Platformu (TP) tutanakları, geçmişte okunmuş fakat özümsenmemiş yanlarıyla ve süreci bilmeyen büyük bir kadro/taraftar topluluğu ise kendilerine anlatılan anlatıların anlatanların ‹çaplarıyla› sınırlanmış ve ‹şehir efsanelerinin› akılda en fazla kalan öyküleri öğrenebilmiş olmaları nedeniyle **hala** güncel ve elzemdir.

ALTINCI BÖLÜM

KONGRE ve KONFERANSLARIN ÖRGÜT TARİHİNDEKİ YERİ

Kongre ve konferans özürlüsü olmanın pratiğimizdeki seyri ve sonuçları

20. yüzyılın parti pratikleri kaba bir ele alışla, neredeyse hepsinin gerilemesi ve çöküşünde, işçi sınıfından ve emekçi kitlelerden, adım adım uzaklaşması, kendi başına buyruklaşması, 'en iyi ve en doğruyu' bilenin parti -onun içinde MK, giderek tek tek bireyler- olduğunu düşünmeye ve bu şekilde davranmaya başlaması, parti içi demokrasi ve katılım mekanizmalarının önce biçimsel bir hal alışı, giderek bunları işletmenin de 'gereksiz bir külfete' dönüşmesinin etkileri/sonuçları tek tek saptanabilir. Bunun çarpıcı göstergelerinden biri de kongre ve konferansların aralarının giderek açılması ve biçimsel bir hale bürünmesi, 'adet yerini bulsun' kabilinden parmak kaldırıp indirme törenlerine dönüşmesidir.

Bizim bu konudaki sicilimiz de hayli bozuktur. Şimdilerde, yaşadığımız bu akıl almaz durumu daha doğrudan ve kısaca ifade etmenin bir yöntemi olarak kullanılan "*30 senede 3 Konferans*" sloganı -insanın içini acıtan bir çarpıcılıktadır fakat- ne yazık ki doğrudur; çünkü süreci son derece özet olarak ifade etmektedir. Bunu örgütün geldiği yerle birlikte düşündüğümüzde -elbette tek neden bu olmamakla birlikte-, halimizin çarpıcı ve diğer bütün süreçler üzerinde etkide bulunan tablosunu gözler önüne sermesiyle de üzerinden asla atlanamayacak yapısal bir zaafımıza işaret etmektedir. Üstelik, her konferansın ardından bu konuda çok kapsamlı olmasa da özeleştirel bir yaklaşım içinde olmuşken…

Lafa değil eyleme baktığımızda ise tam tersi bir seyir halinde

olduğumuzu gözlemleyebiliriz. Her aşamada, bu adımı neden atmadığımıza dair bir dizi neden sıralanabilir. Ama bu türden bir yaklaşımın kendisi bile -kimi süreçler ve mekanizmalar konusunda hayli titiz davranabiliyor ve bunların altını çok sık çiziyorken, işletilmemesi sert eleştirilerle karşılaşabiliyorken, konu konferans ve kongrelerin zamanında yapılmaması olunca ortalık mazeret teorilerinden geçilmiyor- parti ol(**a**)mayışımızın en belirgin göstergelerinden. Bu durum ve ML bir örgüt açısından duyulması gereken rahatsızlık, 2. Konferans sonrasında özeleştirel tarzda şöyle ifade edilmiştir:

"*Bu arada 1. Konferansımızdan bu yana bir 'kongre' veya 'konferans' yapmamış olmamız ciddi bir eksikliktir. Bunun belirleyici nedeni, araya 12 Eylül gibi bir dönemin girmiş olmasıdır. Fakat bu 'olağanüstü' duruma ve etkene rağmen, Tüzüğümüzün bu gereğini yerine getirmeliydik, esasında getirebilirdik de. Ama bir taraftan ağırlaşan gizlilik koşullarında yoğunlaşan güvenlik kaygıları, öte taraftan yenilen darbeler sonucu zayıflayan organları bir ölçüde takviye ettikten sonra bir 'konferans' veya 'kongre' toplamamızın daha doğru ve yerinde olacağını düşünmemiz, sonuçta bu kopukluğu doğurdu. Bu arada* **örgütümüzün yetkili organlarınca belirlenmiş çizgimizden herhangi bir sapma olmaması, MK'nın taban örgütleri ve bütün kadrolarla olduğu gibi cezaevindeki üyeleri ve kadrolarla da sürekli ve yakın bir ilişki içinde çalışması** *(abç) gibi nedenlerle de* **bu eksiklik örgütsel faaliyette özel bir boşluk yaratmamış, bundan kaynaklanan yıkıcı sonuçlara yol açmamıştır***. Her şeye rağmen, 2. Konferans veya kongremizi zamanında yapmalıydık. Bunu yapmamış olmayı ciddi bir eksiklik olarak gördüğümüzü tekrar vurgulayalım.*" (**II. Konferans Belgeleri**, sf. 95-96, abç)

Örgütün bir çevre ve kabile yapılanmasından farklı olarak ciddi ve kolektif bir organizma halinde işlemesinden taban iradesi, inisiyatif ve denetimin varlığı-yokluğuna, önderlik tarzından iç ilişkiler sistematiğinin kuruluşuna; dünyada, bölgede, ülkede yaşanan değişimlerin zamanında ve isabetli bir tarzda okunup siyasetin, gündelik yaşamın diline çevrilmesinden örgüt bütününe, bunun yol ve yöntem zenginliği sağlayacak araçlarının yaratılmasına, programatik ve tüzüksel yeniden ele alışlar ve zorunlu değişikliklerin yapılmasından -daha geniş ve kalıcı bir kazanım olarak- bir kültür ve gelenek inşasına kadar konferans ve kongrelerin önemi yadsınamaz. Kadro ve taraftarların partiyi duyumsama ve onun

yetkinleştirmesinin en üst mekanizması olan bu platformlara katılma, sözünü söyleme; bir önceki kesitin değerlendirilmesi, alınan yolun ya da yerinde saymaların, geriye gitmelerin görülmesi, nedenleri üzerine zenginleştirici fikir alışverişi; sonraki dönemde parti ve devrim inşası doğrultusunda atılması gereken stratejik-taktik adımların neler olması gerektiği konusundaki düşüncelerini en geniş yoldaşlar topluluğuyla paylaşma, kendisini örgüt aynasında görme, partiyi kadroların gözüyle irdeleme, kendisinin çalıştığı da içinde olmak üzere parti organlarının faaliyetlerini dolaysızca görebilme, eleştirme, uyarma ve onları denetleyip hat çizmenin en üst organları olan konferans ve kongreler, partiyi sahiplenmenin ve partili gibi davranmanın en onur verici kıstaslarındandır.

Bir yandan 'kol kırılır yen içinde' baskılanmasıyla, diğer yandan II. Konferans'ın zamanında yapılmamasının nedenleri olarak "**Çizgide herhangi bir sapma olmaması**" gösterilebilmiş, "**bu eksiklik örgütsel faaliyette özel bir boşluk yaratmamış, bundan kaynaklanan yıkıcı sonuçlara yol açmamıştır**" şeklindeki yaklaşım, eksiklerimizi ve hatalarımızı teorize edip gerekçelendirme alışkanlığımızın mükemmel örneklerinden biridir. "*Çizgide bir sapma olmaması*", "*örgütsel faaliyette boşluk yaratmaması*", vb. tesellilerinin icat edildiği o kesitin arkasında 1986 tasfiyeciliği gibi "*kritik bir sapmanın şahikası*" vardır. Neden olarak gösterilen öyle iler tutar yeri olmayan bir yaklaşımdır ki, doğrudan söylenmese de bu, örtük olarak, 'çizgide sapma olmaması durumunda konferanslar zamanında yapılmayabilir' -yapılmasa da olur- mazeretinin rasyonelleştirilmesine, bu durumun meşrulaştırılmasına zemin hazırlar. Parti çizgisi ve işleyişinde bir felaket olmadıkça -işler 'yolunda' gittikçe- böyle devam edebiliriz!!! İşte bizde de örgüt/parti güçleri ve kadrolar içinde bir kültür ve gelenek olarak yerleşen bu olmuştur.

İkincisi ise, çok geniş ufuklu ve vizyon sahibi bir örgüt olarak geçinebilen bizler açısından son derece vahim antidiyalektik bir yaklaşıma sahip olmaktır. O kesitte bu "**özel bir boşluk yaratmamış**", "**bundan kaynaklanan yıkıcı sonuçlara yol açmamış**" olabilir. Ama 10 sene sonra, sözgelimi bugün süreci bu denli derinleşmiş ve çok yönlü bir kriz olarak yaşamamızda büyük bir etkisi vardır. Bırakalım bir sosyal devrim örgütünün önderliğinin yaklaşım açısını, diyalektik materyalist bir yaklaşım ve öngörü bile mekanizmaları doğru ve zamanında işletmeyi gerektirir. Biz bu yönüyle çok derin ve deforme

olmuş, üstelik yıllar içinde kendisi de buna inanmış, bunu rasyonalize etmeyi "*ustalıkla*" başarmış, 'idare-i maslahatçılığa' yönelmiş, üstelik bunu parti güçlerine de empoze etmeyi başarmış bir örgütüz. Çünkü 3. Konferans'a evrilen TP sürecinde de en sorumlu, en eski ve en deneyimli yoldaşların ağzından şunları duyabilmişiz:

"…*Biz konferans, kongre gibi platformlara uzaklığımıza kesinkes son vermeliyiz. MK'leri örgütün bu en üst platformlarında alınmış kararlarla ve kararlara doğru giden süreçlerde politik ve örgütsel konularda görüş oluşturmuş, kavrayış derinliğine ulaşmış üyelerin bütün gücünü arkasına alarak iki kongre arasında örgütü yönetmeli. İç demokrasinin temel kuralı budur. MK'nın örgütü bilgilendirmesi; OÇ'lerdeki örgütün süreçle ilişkisini nasıl kurması gerektiği, örgütsel sorunlar ve onların çözüm perspektifleri, dönemsel olarak ileri sürülen politikalar, genelgeler, parti okullarındaki politikalarla örgütsel mevzilenme sorunlarının birlikte ele alınışı…* ***Bunların hepsi, bilgilendirmenin daha ötesi kavratmanın unsur ve biçimleridir*** *(*abç*). Bunların yetersiz olduğu açık… Kısacası örgütsel işlerlikteki bütünü bir araya geldiğinde önemi daha da artan, demokratik merkeziyetçiliğin kopmaz bir bütün oluşturması ilkesini zedeleyen bu zayıflıklarımızı gidermeliyiz. Bu MK'ne belirli bir düzenlilikte gerçekleştirilen kongrelerle tazelenmiş bir güce dayanma ve bunun iradesini daha güçlü olarak kullanma olanağını verir, dolayısıyla politikaların daha buyrukçu uygulanmasından, bunun sekterliklerinden çıkartır. En üst platformlar ve onun destekleyici mekanizmalarla MK'nın ileriye doğru yönelimlerinin örgüt bütününde daha doğru ve derinlemesine kavranmasını, onun yoğunlaşmalarına uygun koşulların yaratılmasının yanı sıra organın sayısal ve niteliksel genişleme ve güçlenmesiyle belirli sorunlara yoğunlaşırken kimilerine uzak durmayı,* ***nesnel kayıtsızlığı*** *(abç) veya* ***az çok bilinçli ihmalleri*** *(abç) önler.* ***İç demokrasinin uygulanması merkeziyetçiliği daha da güçlendireceği gibi, 'haklar'ın da 'görev ve sorumluluk' bilincini daha da güçlendirmesini sağlar****. Komünist bir örgüt bu konudaki eksiklerini giderdiği ölçüde de sağlıksız 'demokratizm' eğilimlerinin ortaya çıkmasını önler.*"

"…*Biz bu konferansa doğru giden süreci, hatta* ***siyasal ve örgütsel köklerini bulup çıkartma ve oradan çözüm arayabilecek bir düzeye çıkabilmek için!*** *(abç) Dar deneyciliğe, olguculuğa, eklektisizme, Aristo mantığına son verip diyalektik kavrayışı derinleştirip, uygulayabilir hale gelmek için! Leninist örgütlenme teorisinin kendi*

organizmamız içerisindeki hareketini görebilmek, gelişmeleri de sorunları da bu hareketin içerisinde değerlendirebilmek için! Bunları çok daha köklü ve bütün temel konuları kapsayan bir teorik atılımın sıçratıcı bir adımı olarak kullanmak, teorik ve siyasal düşünüşe oylum kazandırmanın, bugün ancak politika ve taktik geliştirme ve bunu uygulama yeteneği kazanmış bir örgütün gelişme gösterebilmesini, derinlerde yatan manivelası olduğunun artık kavranması için!" (U, "**Bir ilkeden tüzüksel perspektif: Demokratik merkeziyetçilik**" başlıklı yazı, 19.11.1995)

Bu satırların yazılmasının üzerinden **14 yıl geçmiş**. Bugün aynı yaklaşımı ısrar ve inatla sürdüren aynı "*kafa*", bugün bizlere 3. Konferans'tan bu yana 12 yıl, 4. Konferans'ın telaffuz edilmesinin üzerinden ise 7 yıl geçmiş olmasını, bunu son 4 yıldır **nasıl ısrarla engellediğini övünerek anlatıyor**. Bu "*kafa*", üstelik hemen hemen **aynı gerekçelerle** bu kez de 4'ün yapılmasını engellemeyi "*başarabilmiştir*"![1]

Lafta ne denirse densin -Bir Konferans Raporu'nda yer alan bu "*özeleştirel*" bölümde bile rahatlıkla görüleceği gibi, yer yer özeleştirel oluyormuş gibi görünmekte, yer yer gerekçe ve mazeret üretmekte üzerimize yok- hiçbir söze gerek bırakmayan pratiğimiz ne olduğumuz kadar ne olmamız gerektiğini de bize aslında söylüyor: "**30 yılda 3 konferans**"!

Bunun katlamalı sonuçlarını derinlemesine yaşadığımız/yaşamakta olduğumuz halde "*siyasal ve örgütsel köklerini bulup çıkarma*" işinde, kelimenin gerçek anlamıyla kayıtsız, boşvermiş, bırakalım inşa edilecek bir gelecek oluşturmayı, elimizde tutuşturacak doğru dürüst bir geçmişin ve ateşle-kanla yaratılan komünist gelenekler dizisinin bile kalmadığının farkında olmayan bir körleşme halindeyiz! İlki ile ikincisi arasında 10 yıl, ikincisi ile üçüncüsü arasında 6 yıl, üçüncüsü ile… 4. Konferans'a gitmekte olduğumuz şu kesitte daha şimdiden 12 yılı devirmiş bulunmaktayız! Artık yapısallaşmış bir özelliğimiz haline gelmiş bu durumdan elbette **başta seçilmiş MK sorumludur!**

Büyük kırılma: Öncesi ve sonrasıyla 3. Konferans

Kongre ve konferansları, tüzük ve tüzüksel işlerliğin gerektirdiği bir **zorunluluk**, **iç demokrasinin** geliş(ebil)mesi/geliştiril(ebil)mesi ve kadro şekillenmesi açısından taşıdığı anlam ve işlev olarak hem **zamanında** hem de örgütsel çalışmanın çeşitli alanlarında faaliyet

yürüten kadroların bulunduğu merkezi bir platformda, bir ölçütlendirme ve değerlendirmenin aracı olarak algılama ve gereğini yerine getirme bilinci örgüt olarak bizde yok denecek kadar azdır. Bütün bu temel gereklere ek olarak bir sonraki evrede sürecin gerektirdiği çok yönlü stratejik-taktik-örgütsel-pratik hedeflerin gerektirdiği **kararların kolektivize edilmiş** bir şekilde alınabilmesi imkanının, yoldaşlar platformunu eleştiri ve özeleştirinin, hesap sorma ve hesap vermenin **dolaysız** bir zemini haline getirebilmenin **tayin edici önemi algısı genel olarak örgütte, en başta da MK'da yoktu**.

2. Konferans'ın o denli gecikmesinin 12 Eylül koşulları ve arkasından yaşanan 1986 tasfiyeciliği gibi görece "*anlaşılabilir*" nedenleri yine de vardır. Fakat onun arkasından gelen ve zamanında yapılmaması için geçerli tek bir mazeretin bulunamayacağı 3. Konferans ile ondan da ağır bir kriz biçiminde yaşanan 7 yıllık bir süreç olarak 4. Konferans'ın böylesine uzatılıp çürütülmesinin MK'nın -onun içinde de her konferansa kendi kafasına göre bir "*tarihsellik kazandırma*" merakının- kayıtsızlığı ve ertelemeciliği dışında **hiçbir nedeni, bahanesi ve gerekçesi yoktur**! Yapılan sözde özeleştirilere -günah çıkarmalar- rağmen aynı filmin her seferinde daha da ağırlaşmış olarak yaşanması, sadece bir konferans sorunu sınırları içinde ele alınamayacak kadar boyutlu ve çok yönlü bir **bozulma ve çevrecilik** göstergesidir. Öncesi ve sonrasıyla, önemi ve sonuçları itibariyle 3. Konferans süreci, öğrenmek ve ders çıkarmak isteyenler açısından bu yönüyle çok şey anlatır. Fakat biz onu değerlendiremedik…

2. Konferans'ı önceleyen süreç ve sonrası, örgütsel gelişim trendimiz açısından İMT sonrası kuruluş dönemindekine benzer. Bu dönem, 2. Konferans'ın koyduğu stratejik hedefler doğrultusunda, devrimci bir bütünlük düşüncesiyle hareket edildiği için hem birçok alanda yeni açılımların yapılmış olması, hem yeni kadro güçlerine ulaşılması hem de bunların toplam bir bileşkesi olarak tayin edici önemde bir gelişme ve gelişkinlik yakalanmasıyla karakterize olur. Yeni açılımlar, işçi sınıfı, emekçi memurlar ve gençlik başta olmak üzere farklı kesimlere, yeni alan ve bölgelere yönelimi hızlandırmış, örgütün daha önceki deneyim ve birikimleriyle üstesinden gelinemeyecek bir sıçrama eşiğine gelip dayanılan sınırı zorlamaya başlamıştır. Faaliyetin yönelimleri, alan ve bölgeler çeşitlendikçe sorunlar da artıp çeşitlenmiş, daha yetkin bir kolektif iradenin hayata geçirilmesi gerekliliğini zorlamıştır. Fakat tüm gelişmelere rağmen ideolojik-sınıfsal bir tutum, teorik-örgütsel partili

bir yaklaşım, komünist-devrimci bir kültür ve gelenek inşasında ilkesel bir işleyiş kuralı olması gereken kongre ve konferansların zamanında yapılması yine atlanmış ve 3 zamanında yapılmamıştır.

Bugün bunun tayin edici önemde **tarihsel bir hata** olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Faaliyetlerin çap ve etkinlik olarak büyümesinin zorunluluk haline getirmesine rağmen örgütün iç yapılanması ve işleyiş mekanizmalarının daha gelişkin bir parti düzlemine taşınması doğrultusunda bir çaba, ondan da önce kavrayış ve yönelim eksikliği, dar grup döneminin anlayış ve alışkanlıklarında ısrar, bunların frenleyici etkilerine kayıtsızlık, atılması gereken adımları, yapılması gereken müdahaleleri farklı farklı gerekçe ve bahanelerle öteleyip zamana yayma, en vazgeçilmez olanlarını bile ancak sorun ve problem kaynağı haline geldiklerinde hatırlama bizim yapısal zaaflarımız kapsamındadır.

2. Konferans sonrası gelişmelere ve açılımlara daha kolektivize edilmiş, sayıca da güçlendirilmiş -ve daha gençleşmiş- bir MK'nin müdahalesi daha farklı olabilirdi/olurdu. Seçilmemesi ise, altlara doğru saçaklanmada, yönetici organ ve birimlerin yeni kadrolar, kurum ve mekanizmalarla desteklenip güçlendirilmesinde, kolektif olarak bir sonraki evreye ve onun sorunlarına hazırlanmada ön kesici olmuştur. Tempolu ve daha da önemlisi kolektif bir iç işleyişe, alanlara kumanda eden güçlerin önderlik kapasite ve yeteneklerinin artırılmasına ihtiyaç duyulan bir evrede, bu ihtiyacın yakıcılaşmasına örgütsel-kadrosal bir yanıt verilememesi, bir sıçrama eşiğine gelinip başlarda bir tür patinaj yapmaya, sonrasında gerileyişe ve zaman içinde çözülmeye neden olmuştur.

"…*TİKB'nin geldiği bu düzey, gelişimin bu aşaması kendi içerisinde* ***yeni sorunları ve tıkanmaları*** *da ortaya çıkarmaya başladı. Örgüt çalışmasının değişik alan, sınıf ve tabakaları kapsaması, mücadelenin aldığı biçimler, legal ve illegal çalışmanın birleştirilmesi, bir bütün olarak örgütsel çalışmanın temellerinin genişlemesi,* ***döneme yanıt vermenin, önderlik edebilmenin, politik taktik üstünlüğü gerektirdiği bu evrede*** *buna yanıt verecek örgütsel-kadrosal bir geçişin sağlanamayışıyla karşı karşıya kalınan sorunlardır bunlar. Yenilen darbelerle uğranılan güç kaybı da başlı başına ve derinleştirici bir etmen olarak eklenmektedir…"*(**Geleceğin Dinamosu Parti**, sf. 214, abç)

Tarihsel, toplumsal değişim ve dönüşümlerin, sonraki süreçlerdeki altüst oluşların ve elbette örgütsel değişim zorunluluğunun belki de ilk göstergesi, kendisini daha sonra hizipçi bir oluşumla ifade edecek eski kadroların "*isyanı*" oldu. TP süreci olarak bilinen süreç bir MK üyesinin (R yoldaş) artık daha fazla ertelenmemesi gerektiğini düşündüğü yazılı Konferans önerisiyle hepsi de önder ve yönetici görevlerde yer alan yoldaşlar topluluğunu -cezaevindeki bileşimi- toplantıya çağırması üzerine patlak verdi. 3. Konferans ve ona öngelen Tartışma Platformu (TP) 1995'te başladı ve iki yıldan fazla sürdü. Toplam 35 delegenin katıldığı TP, asıl olarak yazılı tartışmalar ekseninde sürdürüldü. Sürecin başından itibaren bir hizip olarak davranan grup, içerde ve dışarda faaliyetleri baltalamaya, değersizleştirmeye ve kilitlemeye çalıştı. Önder ve temel yönetici kadroların tutsaklığı koşullarında yaşanan bu dönem, sürecin basıncı, hizbin dağıtıcı ve yıkıcı etkisiyle birleşti. Merkezi önderlik boşluğu ve hareketsizlik ortamında yeni ve deneyimsiz güçleri büyük ölçüde paralize eden, örgütte iç mücadele süreçlerine alışık olmayan kadro güçlerini ve taraftarları da -özellikle de başlarda- belli bir sarsıntıya sürüklemesiyle son derece yıpratıcı bir süreçti. Sınıf ve emekçi kitle hareketindeki durgunluk ve gerileme evrelerinin de hemen hemen başlangıcına denk gelen bu dönem, sonrasındaki etki ve sonuçlarıyla bir eşik özelliğine sahiptir; aşılamayan bir eşik![2]

Temel doğrultu ortaya çıkıp belirginleşinceye, konferans iradesi komünist-devrimci çizgi ve sınıf temelli yaklaşımlarla parti değer ve ölçütleri temelinde şekilleninceye kadar örgüt kadroları için sınav niteliğinde bir kesitti. Hem komünist idealler ve onların her koşulda savunulmasının gerekli olduğu bir evreydi, hem de bu idealler doğrultusunda şekillenen değer ve ölçütlere ilişkin yargı ve eğilimlere yön veren duygu, tutum ve yaklaşımların kendini konuşturmaktan kaçınamadığı bir evre… Bu dönemde hizipçilerin kelimenin gerçek anlamıyla makam ve kariyer hırsıyla estirdikleri rüzgarın önünde duramayanlar, yapısal ve tarihsel zaaflarımızı kişisel amaçları için kullanabilmek için ortalığın terörize edilmesi karşısında ideolojik-politik özle yöntem ve üslup sorunları gibi biçim sorunlarını aynı kefeye koyarak sinenler, komünist değerleri ve yoldaşlık hukukunun gereklerini aradan yıllar geçtikten sonra hatırlayıp başkalarına da hatırlatabildiler![3]

O süreçte son derece yerinde olarak ve büyük bir çoğunlukla,

yüzü geriye dönük, dolayısıyla "*eski güzel günlere*" öykünen bu dogmatikliğe ve tutuculuğa, bu hizipçi kariyerizme karşı durduk, pabuç bırakmadık. Yanlış yerde duruyor, yanlış yöne bakıyor ve geleceğimizi geçmişimizde arıyorlardı. Ne var ki, gündeme getirip hesabını sordukları pekçok sorun gerçekti; bizim sorunlarımızdı, çözmek zorundaydık. Bizi geleceğe taşımaktan fersah fersah uzak yaklaşımlarının altını kalınca çizerken, iç işleyiş, tüzük ve tüzük işlerliği -tüzüğü göre davranma, tüzüğe göre yaşama-, kadro politikası, kadroların tanımlı hale getirilmeleri başta olmak üzere işaret ettikleri ve pratikte haklı oldukları konularda ise en küçük bir "*değişiklik*" bile yapmadık. Eski işlerlik/işlemezlik sorunları önceden nasılsa yine öyle yürüdü gitti. Aslında gerçekten farklılaşma ve sadece dışa doğru değil, içe doğru da devrimci bir atılım yapma fırsatını kaçırdık!

"*Bu yorgun devrimcilik, başlangıçta keskin bir devrimci lafazanlıkla ortaya çıktı. Örgütün ve kadroların sürecin karmaşıklığı ve görevlerin büyüklüğü karşısında zorlanma yaşadıkları bir dönemde bu yolla yanılsama yaratmaya çalıştı. Kendisini örgütün partiye doğru yürüyüşüne uyduramadığı için örgütü kendisinin alışkın olduğu bir önceki dönemin anlayışları, mücadele ve örgüt biçimlerinin geri düzlemine çekmeyi denedi. Bu onu en başta* ***sorunların ele alınışı sırasında, bunların örgütün gelişimi, geldiği düzey, içinde hareket ettiği koşullardan kopartarak ele alan bir inkarcılığa sürükledi****. Bu inkarcılık, yasadışı örgütlenme, yasal alan ilişkisinin ele alınışı ve bu konudaki örgütsel pratiğin değerlendirilmesi konusunda otzovizm biçimine büründü…*" (TİKB 3. Konferansı Sonuç Bildirgesi, **Devrimci Proletarya**, Şubat 1998, sf: 14, abç)

3 yıla yaklaşan bir süreyi bulan yıpratıcı bir iç mücadele sürecinin arkasından **yeni MK seçiminin sonuçlanması bile bir yıl sürdü**. Hiçbir örgütün tarihinde bu uzunlukta bir tartışma süreci ve bu kadar sorumsuzca zamana yayılan bir MK seçimi bulunmuyordu. Sonrası daha yıkıcı sonuçlara gebe bir süreç olarak şekillendi. Ağır ve sancılı bu tarihsel dönemin ardından **sürecin kapsamlı bir değerlendirmesi yapılmadı**. Kim neyi nasıl ve ne kadar anladıysa öyle kaldı. Örgüt tarihinde bir ilk özelliğini taşıyan iç mücadele sürecinin dersleri ve bunların özümlenmesi, örgüt güçleri, kadrolar ve taraftarlarımıza farklı araç ve yöntemlerle kademelendirilmiş bir eğitim süreci olarak yaşatılması çok önemliydi, fakat **yapılmadı**!

Bununla birleşik olarak, hem yaşananları özümlemek hem üzerimizdeki

tortuları temizlemek için acilen bir reorganizasyona girişmek, önümüzdeki sürece dair bir yol haritası çıkarmak gerekiyordu. Temel çalışma alanları ve bunların yeni duruma göre tahkimi kadar, önderlik kademesi ve yönetici organlardan başlayarak örgütsel işlerlik ve mekanizmaların paslarının silinmesi, bütün bir süreç boyunca tartışma konusu yapılan ve ML esaslar üzerinde yükselen gelişkin bir parti açısından kabul edilemez durumdaki aksaklık, işlemezlik, eksiklik ve zayıflıkların aşılmasının takipçisi olmak gerekiyordu. **yapılmadı**!

Sonraki süreçlerin -4. Konferans sürecinin bile- bu denli hedefsiz, yönsüz, dağılma, çözülme ve tasfiyecilik süreçleri olarak yaşanmasının zemini böyle yaratıldı. 3. Konferans sonrası süreçte, önderliğin esamisinin okunmaması, keyfilik ve kişisel ölçütler temelinde bir tarz tutturulması, 2004-2005 yıllarına gelene kadar ortada işleyen örgütlü bir organın olmayışı, öncesi ve sonrasında MK ile örgüt arasındaki bağların kopuşu/koparılışı, **yığınakta yapılan o tarihsel hata zemininde** kolayca boy atabildi.

3. Konferans'ın en önemli eksikliklerinden başta geleni, 'siyasal kendiliğindencilik' konusunda sergilediği 'teorik ataklığa' rağmen politik ve ideolojik, örgütsel ve pratik açıdan bununla taban tabana zıt bir seyir çizgisi izlemiş olmasıdır. Kendiliğindenlik/kendiliğindencilik en alasından belki de bu süreçte yaşanmıştır. Sürecin bitiminden hemen sonra örgütsel faaliyetin bütününe yön verecek somut bir yol haritası ve bir plan çerçevesinde reorganizasyona girişilmesi **merkezi olarak kolektif bir tarzda yapılmadığı gibi**, bu yönlü öneriler ve uyarı çabaları da boşa düşürüldü.[4]

Bütün ilerilikleri kendimize, bütün gerilikleri hizipçilere yükledikten ve bu "*kambur*"dan da kurtulduktan sonra da işler yoluna girmedi. "*İktidarsız ve programsız devrimciliğimiz*", "*Stratejide değişiklik yapma ihtiyacı*"mız, "*teori-pratik kopukluğumuz*", "*önderlik-kadrolar ilişkisindeki çarpıklığımız*", "*kafasına göre takılan önderlik*"imiz, "*örgütsüz kadrolar*"ımız, "*tanımsız kadrolar*"ımız, "*donanımsız kadrolar*"ımız, "*önderleşemeyen/önderleştiremediğimiz kadrolar*"ımız, "*gelişkin kadrolar yönüyle çoraklaşan örgüt*"ümüz ve iç engellerimiz durumundaki diğer bütün yapısal zaaflarımız dokunulmadan kaldı!

"*TİKB'nin geldiği bu düzey, gelişimin bu aşaması kendi içerisinde **yeni sorunları ve tıkanmaları** da ortaya çıkarmaya başladı. Örgüt çalışmasının değişik alan, sınıf ve tabakaları kapsaması, mücadelenin*

aldığı biçimler, legal ve illegal çalışmanın birleştirilmesi, bir bütün olarak örgütsel çalışmanın temellerinin genişlemesi, **döneme yanıt vermenin, önderlik edebilmenin, politik taktik üstünlüğü gerektirdiği bu evrede** *buna yanıt verecek örgütsel-kadrosal bir geçişin sağlanamayışıyla karşı karşıya kalınan sorunlardır bunlar. Yenilen darbelerle uğranılan güç kaybı da başlı başına ve derinleştirici bir etmen olarak eklenmektedir…"*(**Geleceğin Dinamosu Parti**, sf. 214, abç)

Nesnel koşullarda da eğik düzleme girişle, **bu geçiş hiç sağlanamamıştır**. Sınıf ve kitle hareketinde 1990'ların ortalarından itibaren önce durgunluk, daha sonra gerileme olarak kendini gösteren kırılma, burjuvazinin neoliberal yeniden yapılanma doğrultusunda adımlarını hızlandırmasıyla derinleşmiştir. 2. Konferans ile 3 arasında -ve kuşkusuz 3 sonrasında da- çeşitli konu, alan ve bölgelerde, taktiksel-örgütsel-kadrosal yeni açılımlarımız yeni ihtiyaçlar ortaya çıkarmış, bunlar kendilerini öncelikle çalışmada tıkanıklıklar ve aşılamayan sorunlar biçiminde, çözülemeyip kronikleştikleri ölçüde de sürtünme ve çatışmalar şeklinde ortaya koymuştur. Öte yandan bu gelişmişlik düzeyi ve yeni çelişkilerin ve gerilim unsurlarının ortaya çıkması aslında bir yerde de bizi yeni durumun gerektirdiği düzeye çıkmaya, yeni bir sistem inşasına zorlayıcı dinamiklerdir. Fakat onlar bu yönleriyle görülüp bilince çıkarılamadıkları içindir ki, değerlendirilememişlerdir.

Film koptu!.

TDH'nin geneli gibi bizim de '90'lı yılların sonlarından itibaren sürüklendiğimiz durum, '90'lı yılların Türkiyesi ve dünyasında yaşanan değişimleri zamanında veya doğru okuyamamanın ortaya çıkardığı bir yerde '*kaçınılmaz*' bir sonuçtur. Fakat bu nesnel etken, partinin ve parti düzleminin kendiliğindenci süreçlerden farkını unutturacak şekilde bir nesnelcilik teorisi haline getirilmemelidir. Partinin kendisinden, kendi iç yapısından, kendi hata ve yetmezliklerinden söz ettiğimiz her durumda, **bilinç ve irade** faktörünü en başa yazma zorunluluğu vardır. Aksi bir yaklaşım, partinin varlık nedeninin ve misyonunun daha işin başında inkarı olur. Leninist literatürde proletaryanın öncü partisi işte bu yüzden "*bilinçsiz süreçlerin bilinçli temsilcisi*" olarak tanımlanır. Bu tanım sadece partinin öncülük misyonunu oynayabilmesinin temel şartına işaret etmekle kalmaz, ondan da önce partinin temel varlık nedenini ortaya koyar. Ama süreçlere bilinçli bir biçimde öncülük

edebilmek için, önce onlara yön veren temel dinamiklerin, başka süreçler ve dinamiklerle bağlantıları içinde bunlardaki değişmelerin bilincine varmak gerekir.

İşte '90'lı yılların özellikle ikinci yarısından itibaren biz de dahil TDH; dünyada ve ülkede üretimin örgütlenmesinden bunun siyasal ve toplumsal alanlardaki yansımalarına, burjuvazinin egemenlik ve sömürü yöntemlerindeki değişmelerden bunun sınıflararası denge ve ilişkilerde yol açtığı değişikliklere, burjuvazinin olduğu gibi proletaryanın da dokusu ve iç ilişkilerindeki farklılaşmalardan sosyo-ekonomik yapının ve toplumun psiko-sosyal yapısının bütünündeki değişmelere, sınıf ve kitle hareketinin çizdiği seyir grafiğinden ortaya çıkan yeni toplumsal ihtiyaç ve beklentilere kadar hayatın hemen her alanında kendisini gösteren **değişimi zamanında görüp bütünlüklü olarak çözümleyemedi**. '90'lı yılların Türkiye ve dünyasını -hayatın mecbur bıraktığı zorunlu bazı rötuşlar dışında- hala '70'li yılların ezberlerine dayalı kalıp ve ölçülerle "*açıklamaya*" ve "*etkilemeye*" çalıştık. Çoğu '70'li yıllardan kalma araç, yöntem ve sloganlarla sınıfı örgütlemeye veya sendikacılık yapmaya kalktık, semtlerdeki antifaşist dinamiği veya öğrenci gençliği, emekçi kadınları ve memurları, Kürt dinamiğini eskisi gibi algılamayı sürdürüp eski tip derneklerde eski yöntem ve araçlarla örgütlemeye çalıştık… Sonuçta **sınıf mücadelesinin temel bir yasası işledi** ve devrimci dünya görüşümüz doğrultusunda **sahip olduğumuz mevzi ve konumları kaybederek sınıfın dışına, halkın dışına, toplumun dışına, hayatın dışına sürülmekten ve sürüklenmekten kurtulamadık.** Bu aslında en başta sınıftan ve emekçi kitlelerden, kendimizi hapsettiğimiz fanuslardan/kapalı devre ilişkiler sisteminin dışında kalan gerçek hayattan kopukluğumuzun ortaya çıkardığı bir sonuçtu. Döndü, çemberin içe doğru daha da daralıp boğucu bir cendere gibi üzerimize daha fazla kapanması sonucunu doğurdu…

Değişimi zamanında görüp onu devrimci bir temelde çözümleyememenin doğurduğu sonuçlar derinleşip ağırlığını artırdıkça, bu bu kez kendi içinde yeni kırılma ve savrulmaları beraberinde getirdi. Gelişme dinamikleri zayıflayıp etkisizleştikçe dogmatik tutuculuk güçlendi; bütünlüklü bir gelişme sağlanamadıkça göreli üstünlükler öne çıkarılıp onlarla tatmin olunmaya başlandı; sınıftan ve emekçi kitlelerin ana gövdesinden kopuldukça etkili olunabilen lokal mevzi ve kesimlere daha fazla sarılındı; gettolaşma ve cemaatleşme bu denli benimsenip

içselleştirildikçe hareketin sadece sosyal dokusu bozulmakla kalmadı devrimci kimlik ve kültür erozyonu da ivmelenip derinleşti; iktidar bilinci ve iddiasındaki geleneksel zayıflık bu güç ve konum kaybı sürecinde artık tam anlamıyla bir iktidarsızlaşmaya dönüştü; burjuvaziye ve sistem olarak kapitalizme karşı mücadele sadece pratikte değil dergi sayfalarında bile sık sık unutularak bunun yerini '*birilerine*' ve '*birbirine karşı*' mücadele aldı.

Öncesi de bir yana, TP süreci boyunca örgütün resmen başıboş kalması, hizipçilerin bütün alanlarda at koşturarak örgütün yapısal ve güncel zayıflıklarını onu yıpratma malzemesi haline getirmeleri, hatta onu olduğundan da zayıf gösterebilmek için kimi konularda düpedüz sabote edici tutumlar sergilemeleri varolan yetmezliklerimizi ve boşluklarımızı büyüttü. Tartışmalı süreçlerin doğasına uygun olarak ortaya çok sayıda yeni açılım noktası ve yaratıcı düşünce konulmasına rağmen belirgin bir hat ve **döneme yanıt vermeyen çizgi sorunumuz, programatik doğrultunun stratejik hedefler çerçevesinde inşa edilmesi hayati zorunluluğu varlığını sürdürdü**. Ulaşılan sonuçlar, ipucu niteliğindeki açılım ve geliştirilmeye muhtaç devrimci dinamikler toparlanabilmiş olsaydı, bu kesit de bir fırsat ve sıçrama eşiği haline getirilebilirdi… **yapılmadı!**

2 yılı aşkın bir süre "*tartıştığımız*" halde geliştirici yöntemli bir tartışma yaşanmadı. Fikirlerden çok kişiler tartışıldı; kişilere yönelik seviyesizce saldırılar ön plana çıkarıldı. Yapısal sorunlarımızın önemli bir kısmı bir biçimde gündemleşti fakat o kaotik ortamda bunların derinleştirilmesi ve sağlıklı devrimci çözümlere doğru ilerletilmesi mümkün olmadı. Süreç içinde yapılamayanlar en azından sonrasında yapılabilirdi ve yapılmalıydı da. Fakat ilginçtir, bunu gündeme getirenler, bu yönlü bir ihtiyacın altını çizenler olduğu halde genel eğilim olarak bunlar umursanmadı. 2 yıllık bir tartışma sürecinden geriye hizipçiler ve onların düşkün yöntemleriyle, sürecin başında işlenen yöntem hataları ve kişilere dair önyargılar kaldı. **Özde hizipçilerdekine benzer bir "*yorgunluk*" nedeniyle yapısal sorunlarımızın üzerine soğukkanlı bir biçimde gitme cesareti ve enerjisi gösterilemedi**. Bunun faturasını hayat o zamanlar ve uzun süre kendi kendimize "*zirve*" olarak niteleyip avunduğumuz o sürecin hemen arkasından derin bir tasfiyecilik çukuruna yuvarlanmak olarak getirip önümüze koydu.

O süreç öyle garip bir biçimde, bir yönüyle artık hiçbir sorunun üzerine gitme cesareti ve enerjisi kalmamış bir yorgunluk, bir yönüyle de adeta

'yangından mal kaçırırcasına' bir aceleye sahne oldu ki, örneğin **MK seçimi dahi 1 yıl sonra yapılabildi**. Örgütün önünü görebileceği bir yol haritası ve reorganizasyon planı çıkarmaya yönelmek yerine **örgütü dergiye mahkum etme yoluna gidilebildi. MK'nın organ gibi çalışması asla yaşanmadı. Yeni MK Üyelerinin seçimi kelimenin gerçek anlamında "kağıt üzerinde" kalmaktan kurtulamadı**![5]

'96-'98 arası örgütsel faaliyet asıl olarak hizipçi deformasyon ve dezenformasyonun etkilerine karşı mücadeleyle geçti. '97-'98'de, hizipçilerin bir biçimde temas ettikleri alanlar, kurumlar ve yoldaşların bir kısmı fiziken ayakta olmalarına rağmen örgütsel, düşünsel ve ruhsal olarak darbelenmiş ve özellikle de TİKB'nin temel değer ve ölçütleri ciddi olarak tahrip olmuş durumdaydı. En temel komiteler hizipçilerin etkisiyle protestocu-boykotçu bir pozisyondaydı.[6]

Bu bakımdan 3. Konferans, olguya dar bir odaktan bakan öznel yaklaşımların iddia ettikleri gibi bir "*zirve*" olmaktan çok, tasfiyecilik batağına boylu boyunca yuvarlanmamızla sonuçlanan hızlı ve keskin bir düşüşün başlangıç noktası olarak görülmelidir. Zaten, sağcı bir entelektüalizm eğilimi başta olmak üzere tasfiyeciliğe kan taşıyan bütün sağlıksız eğilimler asıl olarak o kesitte güç kazanmış ve nesnel koşulların da yardımıyla örgütü teslim alabilmiştir. Örgütün yıllarca içine kapanmasına neden olan bu arada birçok temel değerin yıpratılıp kirletildiği bir dönemin arkasından bu kez hastalıklı bir illegalite ve güvenlik anlayışının arkasına saklanmış olan sağcı yorgunluk yüzünden örgüt siyasal canlılığını o kesitten sonra büsbütün yitirmiştir. 2000 yılının başlarındaki Murat Dil ve F tipi kampanyaları hariç tutulacak olursa, örgüt adına merkezi politika ve taktikler temelinde yürütülen herhangi bir siyasi-pratik faaliyet kalmamıştır. Bu siyaset dışılaşma, alanlar ve faaliyetler arası kopukluğu büyütüp örgütü çevreselleşmeye sürüklemiştir. Murat Dil ve F tipi kampanyaları da ağırlıklı olarak bazı kadroların fedakarlığı ve çabaları sayesinde yürütülebilmiştir. 19 Aralık Katliamı örgütün bu denli örgütsüzleştiği koşullarda yaşanmıştır.

DİPNOTLAR

1: MK'nın organsal bütünsel sorumluluğu çerçevesinde, bu örgütün 30 yıldır en üst önderlik kurumunda yer alan iki üyesinden biri olarak U, kolektivizm üzerine, kadroların özneleşmesi üzerine, konferansların zamanında yapılmasının, tüzük işlerliği ve duyarlılığının gelişmesinin **ÖNEMİ** üzerine ne kadar yazarsa yazsın birincisi aralara sıkıştırdığı "*benim önceliklerim*", "*sadece ben gördüm*", "*simülasyon yaptım, öngörüde bulundum*", "*önemini henüz kimse anlamadı, bu yönde hiçbir söz duymadım*", "*ben,.. ben,.. ben,..*" vurgularıyla çağımızda/coğrafyamızda "*kişi kültü*"nün en bayağı ve en "*beceriksizce*" propaganda örneklerinden birini sergiliyor. Traji-komik olan tarafı ise bunu **özeleştiri** adı altında yapmasıdır. Bunlar da literatüre yeni katkılar olacak geçmeye daha şimdiden namzettir.

2: Hizipçilerin gündemleştirdikleri konular daha çok örgütsel işleyiş ve tüzüksel sorunlarda odaklanıyordu. Dönemsel taktik politikalarda yaşanan sürtünme ve sorunları, kişiselleştirerek kimi yoldaşlara fatura ediyorlardı. Hele onlar bir ekarte edilsin, gerisi kolaydı! Sürecin başlarında doğrudan sorumlu olduğu alanlardaki -sınıf çalışması, gençlik, yazı kurulu (YK), büro- faaliyetin sorunları ve örgütsel sorunlardan koparılamayacak açmazlar gündeme getirilip oklar bütünüyle **özellikle kişi olarak** R yoldaşa yönelince, MK'nin diğer üyesinin sergilediği hayırhah tutumdan da cesaret alarak erken bir zafer sarhoşluğuna kapılıp "*Bitti bu iş, R özeleştiri yapsın, yeni bir MK seçimi yapıp biz yolumuza devam edelim*" demeye başladılar. Bu MK üyesinin (U) onlara cesaret veren tutum ve yaklaşımlarının tartışmalar patlak vermeden 2 ay öncesine uzandığını daha sonra ifşa ettiler.

3: F, 20-21 Ekim 2004 tarihinde, "Kriz yönetimi" başlıklı 19 sayfalık bir metin kaleme aldı ve MK'ya iletti. Metnin sonunda ise "İlgililere zorunlu açıklama" başlıklı bir başka bölüm vardı ve E imzasını taşıyordu.

"10- En sonu yoldaşın (R -nba) 'ihtiyacı duyulan' yazısına yapılan eleştiri konusunda yazdıklarına değinmek istiyorum. Eski tarz önderlik konusunda eleştirilerine katılıyorum. O cevap, herkes gibi beni de çok kızdırdı. Ancak, ihtiyacı duyulan yazısını eleştiren y'nın kişiliğine dönük yerlerini doğru bulmuyorum. Tarzı eleştirdikten sonra buna gerek yoktu. Bir tepkiselliğin ürünü olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, '**Yorum yazarı, yazarı son derece mesnetsiz ve keyfi bir tarzda hizip'e benzetip çığırtkanlıkla suçlayacağına, gerçek hizip sürecindeki kendi tutum ve davranışlarından gerekli devrimci dersleri çıkartmış olsaydı, daha anlamlı bir iş yapmış olurdu'** cümlesi ve bu anlama gelebilecek diğer cümleler de açıkçası bende bir infiale yol açtı. Y'ın hizip dönemindeki tartışmalarda kimi hatalı tutumları olduğu doğrudur. Ama biz y'ın bu hatalarından önce, **o sürece katılanlar olarak kendimize bakmalıyız. Söz konusu y'ı topun ağzında nasıl yapayalnız bıraktığımıza bakmalıyız. Hepimizin bir yanıyla y'ın hatası olmadığını bildiğimiz, ama hizipçiler tarafından ona maledildiğinde gıkımızı çıkarmadığımız tonlarca haksızlığı düşünmeliyiz**. (abç)

'Yoldaşlık, bağlılık, kendini yoldaşların önünde siper etmek, bir yoldaşını haksızlıktan korumak için, kendini sakınmasızca ortaya atmak' vb. vb. komünist değerlerimizin kendi içimizde nasıl erozyona uğramış olduğuna bakmalıyız. Ben kendi adıma (belgeleri çok geç okumuş olmama rağmen) onu yalnız bırakmanın ezikliğini, utancını duyuyorum ve sanırım ömür boyu duyacağım. Zaten o tutumumuzun sadece y'ye dönük olmadığını, başka birimizin başına gelse yine aynı tutumla yüz yüze geleceğimizi iyice görmüş olmak, kendi adıma

beni ürkütmüştür. Çünkü bu tutum -yukarıda söylediğim gibi- **kişiye dönük olmaktan da önce bizim komünist karakterimiz ve değerlerimizdeki zayıflıkla ilgilidir**. (abç) Y›ın eleştirilmesine, kuşkusuz hiçbir itirazım olamaz, zaten kendim de eleştiriyorum. Ya da onu yalnızlaştırarak (ve özünde komünist değerlerimize karşı) gösterdiğimiz bu kınanası tutum, onu eleştirmemizin önünde en küçük bir engel oluşturmamalı, elimizi tutmamalı. Sorun bu değil. Sorun söz konusu y›ı eleştirirken o döneme bu kadar rahat gönderme yapabilmekte. ‹*...hizip sürecindeki kendi tutum ve davranışlarından gerekli devrimci dersleri çıkartmış olsaydı, daha anlamlı bir iş yapmış olurdu*" diyebilme rahatlığını göstermekte. **Peki biz, söz konusu y'ın dışında kalanlar, hizip sürecindeki, özellikle R yoldaşı topun ağzında iken seyretme tutum ve davranışımızdan gerekli dersleri çıkardık mı? Çıkarsaydık, o döneme böyle bir gönderme yapmaktan daha anlamlı bir iş yapmış olurduk**.' (E, 20-21 **EKİM** 2004), abç.

4: Sürecin bitiminden bir yıl sonra, eski MK üyelerinden U'nun MK adaylarının özellikleri, delege yoldaşların "**isabetli bir seçim yapabilmeleri için**" sahip olunması gereken ölçütler ve ölçütlendirmeler, kimlerin neden seçilmeleri -ya da seçilmemeleri- gerektiği konusunda tüm delegasyonu bilgilendirme amaçlı uzun yazısı "meyvasını vermiş" **MK seçimi nihayet gerçekleşebilmişti** -seçilenlerden bir üye dışında herkes cezaevindeydi.

Süreç tamamlanmış fakat **örgütü örgütleme görevi sahipsiz kalmıştı**. Bu sırada diğer MK üyesi R yoldaş, kapsamlı bir yazıyla hem U'yu eleştiriyor hem de yeni MK üyelerine ve örgütün kıdemli kadrolarına, konferans delegelerine süreci stratejik bir hat temelinde planlama çağrısı yapıyordu. Gerilimli, çatışmalı ve içinden bir hizip çıkararak gelişen iç tartışma sürecinden henüz çıkmış olan örgüt güçleri, yeniden patlak verme riski taşıyan çatışma sinyalleriyle ürperdiler. Fakat burada da asıl endişe, örgütün kaderi ve geleceğinden çok aslolarak iki eski yoldaş arasında yeni bir gerilim ve ayrılık çıkmasından kaynaklanıyordu. Bu sağlıksız yaklaşım, devrimci bir idealizmin kısmi bir payı da olsa bütün eski örgüt kadrolarını kesen, oldukça derin kişi odaklı, kişiselleşmiş ve duyguların fazlasıyla devrede olduğu çarpık bir örgüt kavrayışını yansıtıyordu. Bu örgüt, tipik çevreci bu yaklaşımın acısını çok çekti ve son süreçte örgütün iyice iradesizleşip bu noktalara sürüklenmesinde de rolü büyük oldu.

5: Konferans sonrası seçilen **MK sadece o kesitte değil, seçildiği andan başlayarak zaten organ gibi çalışmadı**. Bu göreve seçildiklerini öğrendikten sonra şöyle bir garabet sergilenebildi: Seçilmiş bir organın üyeleri, en eski ve kıdemli yoldaşlar tarafından belli görevlere "**atandıklarını öğrendiler**"! İşin asıl vahim yanı, -**misyonlarının bilincinde olmadıklarının tipik bir göstergesi olarak- bunu mesele bile yapmadılar**. Haberleşme imkanlarının olduğu dönemler de içinde olmak üzere, bu yoldaşlar **karar süreçlerinde yokturlar**! **ÖO kararı** bile onlara -bu kararı doğru bulup benimsemiş olmalarından bağımsız olarak- **iletildi**! Bu organın "*parçalı ve kişilere dayalı olarak yürütülen*" ilişkileri o kesitte işte böyle içler acısı bir durumdaydı.

6: Bunların başında İstanbul İl Komitesi gelmektedir. '96 Nisan sonuna kadar Tahsin yoldaşın da bulunduğu bu temel komite, İstanbul'da yapılan bir örgüt operasyonunda onun gözaltına alınması ve 2 Mayıs'ta tutuklanmasıyla üç kişiye inmişti. Bunlardan birinin uzunca bir dönem kendisini merkezi çizgiden yana bir tutum takınıyormuş gibi gösteren gizli bir hizipçi olduğu Konferans bittikten sonra açığa çıktı. Diğerinin ise hizipçilerin daha o zamanlar çengel attıkları ve o belirsizlik ortamında birçok alanı sabote etmeyi onun üzerinden başardıkları yine daha sonra anlaşıldı -mücadeleyi daha sonra bırakan üçüncü yoldaş ise bu koşullarla da bu bileşenle de başedememişti.

Hizipçilerin nasıl düşkünce yöntemlere başvurduklarının görülebilmesi açısından bu İstanbul İK üyelerinden ilkinin tutumu ve pratiği ibret vericidir. Bu kişi, gelişmeler hakkında bilgi taşıyabilmek için kendini olduğundan farklı göstermeyi, hizbin ajanı olarak faaliyet

yürütmeyi kabul edebilmiştir. O dönemde işçi çalışmasından sorumludur. Sınıf içindeki kadroları ve taraftarlarımızı MK›ya düşmanlaştırıp hizbin etki alanına taşıyabilmek için bütün çalışmaları bilinçli olarak sekteye uğrattığı, toplantıları aksatıp sabote ettiği, randevu ve görüşme taleplerini ilgili organlardan sakladığı ve metal işçilerinin o dönem çıkardıkları bültenin yazılarını aylarca elinde tutarak engellediği daha sonra açığa çıkmış faaliyetlerinden bazılarıdır. EKK çalışmaları sırasında yakalanan birçok ilişki onun bu alçakça sabotajları yüzünden yitirilmiştir.

Ardarda yenen operasyonlar nedeniyle o sırada MÖK iki yoldaştan oluşuyordu. Bunlardan biri de ,97 Mart'ında yakalanınca, dışarda merkezi önderlik adına sadece bir yoldaş kalmıştı. Fakat **dışarda komünist-devrimci niteliklerle donanmış, kafası açık** ve süreci ne olursa olsun yarmaya çalışan **güçlü bir çekirdek vardı**. Bu her zorlu dönem açısından elbette çok önemli bir devrimci güç ve enerji kaynağıdır.

MK ile temasın yok denecek kadar az olduğu, hemen hemen hiçbir yönlendirmenin olmadığı o günkü koşullarda örgütsel-pratik faaliyetin bütün alan ve görevleri bu bir avuç yoldaşın omuzlarındaydı. Öte yandan, yine aynı kesitte, bir yıldan fazla süren uzun ve zorlu bir firar eylemini gerçekleştirmek için örgütün **en güvenilir ve en sağlam** unsurlarından seçilen yoldaşlar topluluğu da, bütün mesailerini aylar boyunca bu **özgürlük eylemine hasrettikleri için** dışardaki pratik savaşımın dışındaydılar. Bugün kişisel resmi tarih yazıcıları tarafından bu dönem bütün bu gerçeklerin üzerinden atlanarak "*politik yönlendirme bakımından zayıf bir dönem*" olarak küçümsenmeye ve değersizleştirilmeye çalışılıyor.

YEDİNCİ BÖLÜM NE YAŞADIK, NASIL YAŞADIK?

Durgunluktan dağılmaya…

19 Aralık Katliamı, ilerici-demokrat kamuoyu üzerinde olduğu kadar örgütlü devrimci güçler üzerinde de tam bir "*şok*" etkisi yarattı. Bu şaşkınlığın temelinde -lafta ne denirse denilsin- F tipi saldırısının tarihsel-siyasal anlam ve amacının yeterince bilincine varılamamış olması yatıyordu.

Kürt ulusal hareketinin arkasından Türkiye devrimci hareketini de tasfiye ederek ekonominin yanı sıra devleti, siyaseti ve toplumu yeniden yapılandırma yönelimi kapsamında toplumsal muhalefet dinamiklerini sindirip denetim altına almayı hedefleyen bu stratejik saldırıyı hala "*cezaevleri ile sınırlı bir çatışma*" sığlığı içinde ele alan yüzeysel yaklaşımlarla bugün dahi karşılaşabiliyoruz. Dönemin başbakanı katliamcı Ecevit'in "*Eğer cezaevlerine hakim olamazsak, IMF programlarını da uygulayamayız*" sözü bile aradaki dolaysız ilişkiyi daha o zamandan çok net yansıtan bir veriydi. Nitekim F tipi saldırısının, Terörle Mücadele Yasası'nın (TMY) çıkışından yıllar sonra tekrar gündeme getirilip devrimci siyasi tutsakların bulunduğu -Gebze dışındaki- bütün cezaevlerine karşı aynı anda girişilen daha önce görülmedik kapsam ve şiddetteki katliam operasyonunun 19 Aralık'tan iki ay sonra -18 Şubat'ta- patlak veren 2001 krizinin hemen öncesinde düzenlenmesi de tesadüf değildi.

Operasyonun arkasından yaşanan genel şok asıl olarak, o çapta bir saldırı ve katliamın ne kamuoyu ne de devrimci örgütler cephesinden doğru dürüst bir tepkiyle karşılanmamış olmasından kaynaklandı. Devrimci siyasi tutsakların bulunduğu 20 cezaevine karşı daha

önce görülmedik kapsam ve şiddette bir operasyon düzenlenmiş, yirmidokuz devrimci yakılarak, kurşunlanarak ya da gaz bombalarıyla boğularak vahşice katledilmişti. Yüzlerce yaralı vardı. Ancak buna karşı dişe dokunur tek bir tepki dahi gösterilmemişti. Özellikle de devrimci örgütler hesabına bu pasifizm, hiçbir bahanenin arkasına saklanılamayacak kadar çıplak ve utanç verici bir tükenişi yansıtıyordu.

Operasyon karşısında ne yapacaklarını şaşırmış olan tutsak yakınları başta olmak üzere kendi dışındaki güçlere de yol gösterecek devrimci bir öncülüğün asgari gereklerini yerine getirme çabası ve yönelimi şurada dursun, devrimciliğin ve yoldaşlığın temel refleksleri dahi harekete geçmemişti. Bu duyarsızlık ve siniklik, sadece örgütsüz güçler ve kitleler üzerinde değil devrimci hareketin kadroları üzerinde de korkunç bir moral bozukluğu yarattı; hareketin gücüne ve geleceğine dair kuşku ve güvensizlikleri kamçıladı. Bu hayal kırıklığı ve güvensizlik, F tipi saldırısına karşı direnişi küçük grup hesaplarına kurban eden sol tasfiyecilerin süreç boyunca sergiledikleri sorumsuz tutumların yarattığı tepkilerle de birleşerek tasfiyecilik dalgasına ivme kazandıran genel bir çöküntü ve çözülme etkenine dönüştü.

19 Aralık katliam operasyonu bu yönüyle aslında, devrimci hareketin cezaevlerindeki direnme kapasitesi ve olanakları konusunda olduğu gibi dışardaki gücü ve gerçekliği konusundaki yanılsamaların da balonunu patlatan bir rol oynadı. Hareketin genelinde olduğu gibi tek tek örgütler bazında da içten içe nasıl tasfiyeci bir çürüme yaşandığını, hareketin içinin gerçekte nasıl boşaldığını pratikte açığa çıkardı. Bu anlamda 19 Aralık'ı, 1990'ların sonlarında egemen hale gelen genel tasfiyecilik dalgasının "*başlangıç noktası*" olarak görmek doğru değildir. O sadece, önceden başlamış ve daha o zamandan oldukça derinlere işlemiş genel bir tasfiyeci çözülme sürecinin yaşandığı gerçeğini açığa çıkarıp ona ivme kazandıran bir dönüm noktası özelliğine sahiptir.

Bu gerçek, TİKB olarak bizim somutumuzda çok daha belirgin bir biçimde karşımıza çıkar. Operasyonun arkasından yaşananlar, örgütün faşizmin F tipi saldırısının tarihsel anlamı ve amacı konusunda o güne dek savunageldiği temel tezlere, başkalarına yaptığı uyarılara, bu arada Ulucanlar Katliamı'nın arkasından uzun süre sergilediği kendi pratiğine dahi ne denli yabancılaşıp konuya ilişkin siyasal refleks ve duyarlılıkların nasıl yitirildiğini gösterdi. Bunun da ötesinde örgütün nasıl örgütsüzleşip yönetimsiz (başıboş) bırakıldığını bütün

çıplaklığıyla açığa çıkardı. Bu başıboşluk ortamında örgütlenen küçük burjuva maceracılara özgü akılsızca bir eylem, o güne dek zaten büyük ölçüde tasfiye edilip çevreselleşmiş olan örgütün büsbütün dağıtılmasına çanak tuttu.

Hangi gün, hangi tarihte, nasıl yapılacağını kimsenin önceden istese de tam olarak kestiremeyeceği ama **bir gün bir biçimde karşılaşılacağı aylardır belli olan bir operasyon karşısında sergilenen dağınıklık ve hazırlıksızlık** akıl almaz boyutlardadır. Böylesi bir durumda ne yapılacağına dair pratik-örgütsel hiçbir önhazırlık yapılmamıştır. Karşılaşılabilecek çeşitli olasılıklara göre hazırlanmış hiçbir plan ve görevlendirme yoktur. Operasyon günü ve izleyen günlerde kimse ne yapacağını ve ne yapılacağını bilemez haldedir. Zaten F tipi sürecinin bütün yükünü omuzlayan legal alandaki 3-5 kadro dışında ortalıkta kimse de yoktur. O zamanlar o alandan sorumlu konumdaki yoldaş, o günlerde yaşadığı çaresizliği daha sonraları şu sözlerle anlatmıştır: "*Bir katliam yaşanıyordu, cezaevlerindeki yoldaşlarımız katlediliyorlardı, bir gün böyle bir şeyin yaşanacağı belliydi ama ben o gün ne aradığım insanları bulabiliyordum ne semtlere ve diğer alanlara ulaşabiliyordum ne de bu koordinasyonu sağlayacak konumda olanların (*MÖK'ü kastediyor -nba*) sesi soluğu çıkıyordu. Çaresizlikten Taksim'in ortasında kendimi yakmayı düşündüm, ama devletten de önce bizimkileri protesto etmek için yapacaktım bunu…*"

Bu dağınıklık ve gerisinde yatan tasfiyeciliğin birinci dereceden sorumlusu olan sağcı aydın oportünizmi, o kritik süreçte sergilenen bu pejmürdeliğin nedenleri üzerine eğilip devrimciliğin en temel değer ve reflekslerine dahi bu denli yabancılaşmanın dürüst ve devrimci bir irdelemesini yapmaya yöneleceği yerde, her konuda yaptığı gibi bu konuda da bu sorumluluğu kendisine dışsallaştıran birtakım mazeret teorileri üretmektedir bugün.

Bu mazeret teorilerinden biri, Türkiye devrimci hareketinin fiziki ve örgütsel bakımlardan olduğu kadar asıl moral ve özgüven yönlerinden belini kıran **F Tipi saldırısının -dolayısıyla ona karşı direnişin- tarihsel anlam ve öneminin küçültülmeye çalışılmasıdır**; diğeri ise, bu süreçte hemen her konunun en beylik mazeret bahanesi olarak cılkı çıkarılan merkezi önderlik zaafiyetidir.

Bunlardan birincisi, ucuz bir "*sınıf devrimciliği*" ve "*sosyalizm*" sosuna da bulanmış olarak faşizmin F tipi saldırısı ve ona karşı direnişle

2001 krizi ve ona karşı mücadele arasındaki dolaysız ilişkiyi yıllar sonra koparmaya yeltenen bir siyasal döneklik biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Halbuki bu ilişkinin vurgulanması, yani sorunun sadece bir cezaevleri sorunu olmayıp burjuvazi ve onun faşist rejiminin asıl amacının, her türlü muhalefet eğilimi ve örgütlenmesini ezip sindirerek işçi sınıfı ve emekçi yığınların yaşamlarını hücreleştirmek olduğunun altının çizilmesi, TİKB olarak bizim faşizmin F tipi saldırısına yaklaşımımızın ayırdedici noktalarının başında gelmiştir. Örgüt olarak o dönemde hem kamuoyuna hem de cezaevlerindeki sağ ve sol oportünizme aylarca bu gerçeği kavratmaya çalışmışızdır. Sürece ilişkin bütün temel sloganlarımızı, strateji ve taktik önerilerimizi bu temel tespit üzerine inşa etmişizdir. Nitekim hem sınıf hareketinin ve demokratik muhalefetin hem de devrimci hareketin daha sonraki yıllarda yaşadıkları, her iki hareketin de sonraki genel seyri, örgütleri dahi teslim alıp felç eden F tipi korkusu, tasfiyecilik ve yılgınlık eğilimlerinin azması, özgüven ve moral yıkımı gibi bir türlü aşılamayan eşiklerin ortaya çıkışı, o zamanlar devrimci bir süreç tahliline dayalı olarak dile getirilip ısrarla savunduğumuz bu tespitin ne kadar doğru ve isabetli olduğunu pratikte de kanıtlamıştır.

Tüm bu gerçekler ortadayken, bugün içimizden bazıları, "*derin teori*", "*yüksek siyaset*" ve keskin "*sosyalist devrim savunuculuğu*" adına bu ilişkiyi koparıp birbirinin karşısına dikmeye yeltenmekle kalmamakta; o dönem bu stratejik kavrayış temelinde yürütülen devrimci faaliyet ve çabaları karalayıp değersizleştirebilmek için düşkünce yöntemlere başvurmaktadırlar. Devrimci bir örgüt ve kolektif tarih anlayışı yanında dürüst bir siyaset tarzı ve siyasi ahlak açısından da bu tutumlar, her şeyden önce, "*dün dündür...*" yaklaşımıyla hareket eden burjuva siyaset cambazlığına özgü bir karakter yoksunluğunu yansıtır.

Faşizmin F tipi saldırısı ve ona karşı direniş gibi sınıf mücadelesinin daha sonraki seyri yanında devrimci hareketin bütününün gelişim seyri üzerinde de tayin edici etkileri olan tarihsel öneme sahip bir konuda örgütün izlediği strateji ve taktiklerin belkemiğini oluşturan stratejik bir tespitle hiçbir ciddi örgütte bu kadar kolay, ucuz ve sorumsuzca oynanamaz! Bu kadar önemli bir konuda bugüne kadar savunulagelen çizgi ve görüşlerin bir anda tam tersi savunulmaya başlanmışsa eğer, önce bu çark edişin nedenleri, eski görüşün neresinin nasıl bir yanlışa denk geldiği, zamanında bu yanlışa niye ve nasıl düşüldüğü, bugünden geriye doğru bakıldığında onun yerine nasıl bir mücadele

hattı izlenmesinin şimdi daha doğru olarak görüldüğü, öte yandan bu stratejik yanlışın farkına varmakta neden bu kadar geç kalındığı, bu konuda da bugüne kadar nerede olunduğu, F tipi saldırısına karşı direniş ve ÖO sürecinin 2001 krizine karşı hangi müdahale planı ve yönelimini neden ve nasıl engellediği hiçbir muğlaklık ve kaçamağa meydan bırakmayacak açıklıkta dobraca ortaya konulmalıdır. Burjuva politika tarzı açısından bile asgari siyasi ciddiyet ve dürüstlük bunu gerektirir.

Aksi taktirde, doğru ya da yanlış ama en azından samimi ve dürüst bir devrimci yeniden değerlendirme çabasıyla mı yoksa sırf orijinalite merakı ve sansasyona olan düşkünlüğü nedeniyle bukalemun rahatlığında görüş değiştirmeleriyle ünlü Yalçın Küçük misali bir sorumsuzluğun "rahatlığıyla" mı karşı karşıya bulunduğumuzu ayırdetmek zorlaşır. "*Esas olan dışardaki mücadele ve sınıf hareketidir*" temel doğrusunun arkasına saklanarak 12 Eylül cezaevlerinde aşağılık bir teslimiyetçiliğin teorisini ve pratiğini yapan TKP gibilerinin kafasıyla bu yaklaşım arasında bir fark kalmaz. 1968'ler sonrasının TİP'i, 1990'ların Ekim'i gibi iflah olmaz sağcılıklarını her zaman keskin "*sosyalist devrimci*" lafazanlıkların arkasına saklamaya çalışanların beylik oportünist çığırtkanlıklarıyla bu iddiayı birbirlerinden ayıramayız.

Gerçi bizim özgülümüzde durum çok açık ve ortadadır. Çünkü temel devrimci reflekslerin dahi harekete geç(e)mediği sağcı çürüme ve mecalsizlik, 19 Aralık gibi bir katliam günüyle de sınırlı kalmayarak sonrasında da, ayrıca sadece ÖO Direnişi gibi bir süreci "*seyretmekle*" sınırlı kalmayıp az çok militan bir pratik siyasal tutum gerektiren istisnasız her konuda kendini yıllar boyu tekrarlamıştır. Bu anlamda, 19 Aralık Katliamı gibi bir olay karşısında sergilenen sağcı pejmürdelik, salt bir olaya özgü anlık bir sendeleme, şaşkınlığın da payı olan tekil bir beceriksizlik örneği olarak görülüp değerlendirilemez.[1]

19 Aralık Katliamı ve sonrasında sergilenen siyasal-pratik sefalet ve örgütsel dağınıklığın gerçek nedenlerini ve başta gelen sorumlularını gizlemek için üretilen mazeret teorilerinden ikincisi, bu konuda da **bütün suçu mk'nin iki kıdemli üyesinin üzerine yıkma denemesidir**. Bu mazeret teorisine göre ise, 19 Aralık günü ve sonrasında yaşanan şaşkınlık ve dağınıklık, "*böyle bir durumla karşılaşıldığı zaman ne yapılacağına dair merkezi bir politikanın önceden belirlenmemiş, 'derin MK'nin bunu düşünmemiş olmasından kaynaklanmıştır*"!

Burada kullanılan dil bile, sorumluluğu kendisine dışsallaştırabilmek için devrimci ölçü ve değerlerden ne denli uzaklaşıldığını yansıtan düşkün bir dildir. Yanlışları, yetersizlikleri, hataları ne olursa olsun sonuç olarak devrimci bir örgütün MK'si ve onun iki üyesi hakkında, bu ülkede sadece kontrgerillacılar, faşist darbeciler, işkenceciler ve katliamcılar için kullanılan "*derin devlet*" kavramından türettiği "**derin MK***"* **deyimini kullanabilecek ölçüde düşkünleşen** bu mazeret teorisinin sahibi, o zamanlar kendisi de MK üyesi olan bir tasfiyecidir. Üstelik diğer üyelerden farklı olarak o dışarda ve güya örgütün başındadır. Fakat 19 Aralık operasyonunun başladığını duyar duymaz, bırakalım önderlik sorumluluklarının temel gereklerine uygun davranmayı, örgütlü herhangi bir devrimci militanın sergileyebileceği temel refleksleri dahi unutarak her şeyi yüzüstü bırakıp, sıradan bir aile gibi cezaevindeki yakınının akıbetini öğrenmenin peşine düşmüştür. Sekreteri olduğu organla (MÖK) bile haftalar boyu doğru dürüst ilişki kurmamıştır. Büyük ölçüde tasfiye edilmiş olan örgütün tabutuna son çivilerin çakılmasına neden olan çizgidışı, akılsızca bir "*siyasal intihar eylemi*" de zaten o boşlukta örgütlenmiştir.

Kaldı ki, bu mazeret arayışının arkasına saklanmaya kalkıştığı iddia da bütünüyle yalandır. Ne zaman ve nasıl yapılacağını önceden kestirme imkanı olmamakla birlikte öncekilerden çok farklı bir saldırı olacağını Ulucanlar ve Burdur provalarından bile çıkarmanın mümkün olduğu nihai F tipi saldırısıyla karşılaşıldığında ne yapmak gerektiği aylar boyunca yazılıp çizilmiş, defalarca konuşulmuş ve ayrıntılı olarak tanımlanmıştır. Aradan yıllar geçtikten sonra bugün ortaya çıkıp hala "*ne yapacağımızı bilemedik*" şeklinde bir mazeretin arkasına saklanmaya yeltenmek, F tipleri sürecine, örgütün o kesitteki faaliyet ve politikalarına gerçekte ne kadar uzak ve yabancı kalındığının itirafı anlamına gelir. Ayrıca, öyle bir saldırıyla karşılaşıldığında ne yapmak gerektiğini düşünebilmek, deneyimsiz bir devrimci için bile o kadar zor ve karmaşık bir mesele değildir. Fakat **sorun da zaten sıradan bir devrimciliğin dahi gerisine düşülecek ölçüde tasfiyeci bir bozulma ve çürümenin yaşanmakta oluşundan kaynaklıdır**.

Öyleki, o kesitte sergilediği sorumsuzluk ve korkaklığa kılıf geçirebilmek için, o zamanlar kendisinin de MK'nin bir üyesi olduğunu, dolayısıyla ortada iddia ettiği gibi bir boşluk varsa bunun sorumluları arasında bulunduğunu "*unutmuş*" olarak bugün kendi dışında "*sorumlu*" arayışına çıkan bu tasfiyeci, saldırıdan aylar önce kendi özel hayatı

ile ilgili önlemler almayı akıl edebilmiştir de, ortada iddia ettiği gibi merkezi bir politik-taktik boşluk varsa bunu o zaman -en azından- gündemleştirmeyi dahi niye akıl edememiştir?[2]

19 Aralık günü sergilenen örgütsel-pratik pejmürdeliğin bahanesi olarak "*önümüze konulmuş merkezi bir politika yoktu*" yalanının arkasına saklanmaya kalkışmanın, nasıl bir siyasi karakter yoksunluğunu yansıttığı bu olgusal gerçeklerden de görülebilir. Fakat bu çarpıcı örnekte sorunu sadece bireysel bir tükeniş ve siyasal etik sorununa indirgemek, 19 Aralık gibi tayin edici momentlerden çıkarılması gereken dersler sorununu fazlasıyla dar sınırlar içine sıkıştıran sığ bir yaklaşım olur. Burada bireylerin yorgunluğundan da önce, kimi yapısal zaaflarımızın yansımaları ve sonuçları görülmelidir.

Bunların başında yine önderlik sorunu karşımıza çıkar. Fakat 19 Aralık örneği, bu açıdan da özgün kimi yönlere sahiptir. Hem çoğu kez vahim bir önderlik boşluğu olarak kendini gösteren bu sorunun her zaman belirli bir biçimden ve tek bir nedenden ibaret olmadığını açıkça göstermesi, hem de bu sorunun sadece MK'dan ve onun içinde de belirli bazı bireylerden kaynaklı olmadığını sergilemesi yönüyle özgündür. 19 Aralık örneğinin ilk yönden özgünlüğünü, TİKB'de önderlik boşluğunun her zaman somut merkezi bir politika ve taktiğin ortaya konulmaması şeklinde ortaya çıkmadığını, birçok durumda bu boşluğun asıl olarak işin pratik-taktik ayağında sergilenen yetmezlik ya da beceriksizliklerden kaynaklandığını göstermesi oluşturur. Bu örnek, ikinci yönden, önderlik boşluğunun yaşandığı her durumda sonuç olarak organın kolektif kurumsal bir sorumluluğu varolmakla birlikte, kimi zaman tayin edici bir rol oynayan kişisel rol ve sorumlulukların bu genellik içinde boğuntuya getirilmesine de meydan verilmemesi gerektiğini hatırlatır. 19 Aralık örneği özellikle de bu yanıyla, TİKB'de önderlik sorunu olarak tanımladığımız tayin edici yapısal bir zaafın kimi durumlarda bizzat bunu yaratanlar tarafından dahi nasıl utanmazca bir kılıf ve kaçamak bahanesi olarak istismar edilebildiğini göstermesi yönüyle de uyarıcı bir özgünlüğe sahiptir.

Fakat bu örnekte önderlik sorunu açısından da üzerinde asıl durulması gereken nokta, ölçüler sorunudur. Tasfiyecilik sürecinin bütününde oynadığı rolden de vazgeçtik, öylesine kritik bir momentte dahi örgütü yüzüstü bırakabilecek ölçüde sorumsuz ve korkakça davranabilen bir kadro, bu örgütün en üst yönetici organına nasıl gelebilmiştir? O hangi ölçütler temelinde, nasıl bir değerlendirmenin sonucunda, hangi

özellik ve yetenekleri baz alınıp yeterli görülerek bu kadar sorumlu bir organa seçilebilmiştir? Bu soru bizi, bu örgütün yapısal zaaflarından biri olarak **ölçütler ve onların uygulanması sorununa** götürür.

Bu örgütte aslında **ciddi bir ölçüt sorunu olduğu, kadroların daha çok belirli yönlerdeki göreli gelişkinliklerine bakılarak nasıl tekyanlı ve konjonktürel değerlendirmelere tabi tutuldukları** gerçeğiyle bu örnekte de karşılaşırız. Bu konuda (da) Leninist bir sosyal devrimci bütünsellikten ne denli uzak, tekyanlı ve göreli bir yaklaşımla hareket ettiğimizi görürüz. Bunun daha devamı da vardır. Marksizmin, "*beceriksiz görevliler ve yöneticilerin her an geri çağrılıp görevden alınmaları*" ilkesi -istisnai durumlar dışında- bizde geçerli değildir. Bu örgütte çevreciliğe ve keyfiliğe prim verip süreklilik kazandıran alışkanlık ve uygulamalardan biri de zaten budur.

Hem ölçütler sorunu hem de iç ilişkiler ve işleyiş yönlerinden sistem sorunu kapsamındaki bu örnekte sorgulanması gereken başka yönlere de bakmak gerekir. Eğer o dönemin MÖK'ü ve temel kadroları da benzer bir yorgunluk ve mecalsizlik içinde olmasalardı, hangi konuma ve apolete sahip olursa olsun bir bireyin korkaklığı ve sorumsuzluğu örgüt çapında öyle genel bir dağınıklık ve sinikliğe yol açabilir miydi? Ortada ciddi bir devrimci örgütlülük ve az çok işleyen mekanizmalar olsaydı, değil bir bireyin, konumunun hakkını veremeyen sözde sorumlu organların bıraktıkları boşlukların aşılması bile kolay ve mümkün olmaz mıydı? Legal alanda çırpınan topu topu dört-beş yoldaş dışında o tayin edici günlerde öne fırlayan başkaları neden olmadı; örneğin yazmaya-çizmeye, seminerlerde ve panellerde boy gösterip fiyakalı konuşmalar yapmaya gelince mangalda kül bırakmayan kanaat önderleri o kritik günlerde neredeydiler? Bu kadro yapısı, daha doğrusu TİKB'nin kadro yapısında bu genel ve derin bozulma neden ve nasıl yaşandı? Devrimciliğin temel niteliklerine ve reflekslerine dahi büyük ölçüde yabancılaşmış bu kadro yapısı hangi anlayış ve yönelimlerin ortaya çıkardığı bir sonuçtu?

Sonuç olarak, 19 Aralık pratiği gibi çarpıcı somut örnekler, sadece görünen kimi yönler ve iddialarla sınırlı kalmayan dürüst ve samimi bir devrimci değerlendirmeye tabi tutulacak olurlarsa, tasfiyeciliğin bizde neden çok daha derin yaşanıp neden bir türlü aşılamadığı sorusunun yanıtına ilişkin ipuçları da dahil yapısal zaaflarımızla yüzleşme olanağı yakalanmış olunur.

19 Aralık Katliamı'ndan iki ay sonra Türkiye'de ünlü 2001 krizi patladı. Bankacılık ve basın sektörü başta olmak üzere her sektörden yüzbinlerce işçi ve emekçi sokağa atıldı, onbinlerce işyeri kapandı, bankalar birbiri ardına battı, işçi sınıfı ve emekçi yığınların sırtına yeni sömürü ve soygun önlemlerinin yükleri bindirildi. Devrimcisiyle liberaliyle Türkiye solu, 19 Aralık gibi bir katliam karşısında sergilediği pejmürdeliği bu kesitte de sergiledi. Burjuvazinin cezaevleri üzerinden devrimci harekete yönelik saldırısıyla işçi sınıfı ve emekçi yığınlara yönelik saldırısı, aynı hegemonya stratejisinin birbirini tamamlayan bileşenleri olarak nasıl bir iç bağlantı ve devamlılık ilişkisine sahip idiyse, genel olarak solun 2001 Şubat krizini ve yol açtığı toplumsal çalkantıları düpedüz seyretmesi de 19 Aralık karşısındaki seyirci tutumunun bir devamıydı ve her ikisinin temelinde de 1990 sonlarında başlayan genel tasfiyeci bozulma ve çürüme yatıyordu.

2001 krizi patlak verdiğinde de TİKB adına tek bir anlamlı tepki ortaya konulamadı. Süreçlere aktif siyasal-pratik müdahale yöneliminin kendisi ortadan kalkalı zaten çok olmuştu, fakat 2001 Şubat'ına gelindiğinde örgüt artık istese de bunu yapabilecek durumda değildi. Çünkü ortada artık ne iyi kötü işleyen örgütlü bir yapı ne de elde avuçta doğru dürüst güç kalmıştı. 19 Aralık'tan neredeyse bir ay sonra katliama "*devrimci tepki*" adına kalkışılan düşüncesizce bir eylem yüzünden geriye kalanlar da 2001 Ocak'ında tarumar oldu. Bu örgütün askeri eylem anlayışıyla uzaktan yakından ilişkisi olmayan, küçük burjuva maceracı yapılara özgü bu eylemin sonucunda 80'in üzerinde ilişki evi basıldı, yüzlerce kadro, taraftar ve kitle ilişkisi gözaltına alındı. Fiziki boyut ve sonuçları yanında o operasyon asıl, örgütün gerçekte ne denli legalleşip içinin nasıl boşaldığının tokat gibi yüzümüze çarpılmasıydı. Burjuva devlet 12 Eylül'de bile yapamadığını bu kez başarmış, örgütün adeta bir ucundan girip öbür ucundan çıkabilmişti. Gözaltına alınıp bırakılanların neredeyse tamamına yakınının örgütle kaldığı kadarıyla ilişkilerini de tümüyle kesmelerine neden olan bu darbe sonucunda -zaten önceden erimeye başlamış olan- az çok örgütlü kitle ilişkileri ve lojistik destek imkanları da hemen hemen sıfırlandı.

Neden daha önce toparlanamadık?

2001 Nisan'ında ortaya çıkan bir fırsat, öncelikle had safhalara varmış olan önderlik boşluğuna ve tepedeki dağınıklığa, otorite yokluğu ve güven bunalımına son vererek dibe vurmuş haldeki örgütü tekrar

ayağa kaldırabilmenin imkan ve potansiyellerini içeriyordu. O güne dek ayakta kalmış örgüt güçlerinin beklentileri de bu yöndeydi. Bu özünde tümüyle haklı, meşru ve devrimci bir beklentiydi. Fakat bu beklenti içindeki kadroların bile çoğu ciddi bir yorgunluk içindeydiler. Görünümlerine yansıyacak ölçüde kendilerini koyvermişlerdi. Bu yüzden, görece daha diri durumdaki topu topu dört-beş yoldaş dışında kalanlar, üzerlerine düşeni yerine getirmeye hazır oldukları kolektif bir seferberliğin beklentisi ve özlemi içinde olmaktan çok, yaşadıkları mecalsizlikten dolayı kendilerinin yapmadıklarını da birilerinin onlar adına/onların yerine yapması şeklinde bir "*kurtarıcı*" beklentisi içindeydiler. Bunlar birilerinin ortaya çıkıp bir "*mucize*" göstermesini bekliyorlardı. İşin kötüsü, çözümü baştan kendisine dışsallaştıran bu pasif beklenti, en yoğun haliyle de yönetici konumlarda olan kadrolarda kendisini gösteriyordu.[3]

O kesitte elde avuçta kalan görece en diri güçler açık alandaydılar. Zaten bir üyesinin nerelerde olduğunu aylardır kendisi de bilmeyen MÖK ile aranmakta olan bir kadro dışında yeraltı namına da bir şey kalmamıştı. Legal alandaki kadrolar ise, örgütün uğradığı yıkımın büyüklüğünü ve derinliğini tam olarak bilmedikleri gibi, durumun vehametinin de yeterince farkında görünmüyorlardı.

Örneğin, "*nerelerde olduğu*" giderek daha fazla sorgulanır hale gelmiş olmakla birlikte yine de bir yeraltının varolduğu sanılıyordu. Ama olduğu zannedilen yeraltı, sadece fiziken değil asıl kafaca ve ruhen tükenmiş durumdaydı ve artık uzatmaları oynuyordu. İyi kötü işleyen bir sistem, ele avuca gelir tek bir organ veya birim kalmamıştı; "*örgüt*" adına geriye kalan dağınık ve herbiri kendi içinde özerkleşmiş alan ve ilişkiler de açık alandaki yetkisiz iki kadronun ağzına bakıyordu. Örgüt bu yönüyle de fiilen legalleşmiş ve çevreselleşmişti.

Sistemsizleşmenin ortaya çıkardığı bu sistem, bir taraftan belki "*bir şeyleri ayakta tutuyordu*" ama öbür taraftan da **legalizm, bireyleşme ve çevreselleşme** başta olmak üzere dönemin azdırdığı bütün tasfiyeci hastalıkların bizim bünyemizde de genişletilmiş bir tarzda, üstelik önü alınamaz bir hızla üremesine zemin oluşturuyordu. Yeraltından geriye kalanlarda olduğu gibi (üçü MÖK üyesi topu topu dört kadro) açık alanda geriye kalan en temel kadrolarda da **düşünsel ve ruhsal yorgunluk had safhadaydı**. ÖO Direnişi gibi TDH'nin kaderini belirleyecek önemde, üstelik hızla ağır bir yenilgiye doğru giden bir süreç, ne yapacaklarını da tam bilememenin çırpınışı

içindeki birkaç kadronun dışında diğer güçlerimizin gündemlerinden bile çıkmıştı. Bunun devrimci hareketin genelini ve geleceğini düşünen bir perspektif açısından kabul edilemezliği bir an için görmezden gelinecek olsa bile, bu kayıtsızlığın yerine ortada örgüt güçlerine az çok dinamizm ve özgüven kazandıracak başka herhangi bir hedef ve yönelim de yoktu.

O koşullarda bir tercih yapma zorunluluğuyla karşı karşıyaydık; üstelik bu, kimsenin kişisel niyet, özellik veya eğilimlerinin sonucu olmayan, tarihin getirip önümüze koyduğu bir tercih zorunluluğuydu: Ya F tipi saldırısının geri püskürtülmesi amacıyla yürütülen ÖO Direnişi'nin en azından belli kazanımlarla noktalanabilmesini esas alan bir yaklaşımla hareket ederek enerji, dikkat ve güç bu konuda yapılabilecekler üzerine yoğunlaştırılacak, örgütün toparlanmasına da ancak bunun izin verdiği ölçülerde, buna tabi olarak çaba sarfedilecekti ya da örgütün toparlanması merkeze alınarak asıl buna yoğunlaşılacak, ÖO konusunda ise ancak bundan kalan zaman ve fırsatlar ölçüsünde bir şeyler yapılmaya çalışılacaktı.

İşin kötüsü, taşıdıkları stratejik önemin dışında her iki konuda da o gün itibariyle gelinen nokta, her ikisine de aynı anda, aynı ölçüde yüklenebilme olanağını ve şansını bırakmıyordu. Aslında ortada iyi kötü işleyen bir "*örgüt*", en azından bu denli yorgun düşmemiş az çok deneyimli bir kadrosal çekirdek güç olsaydı, yukardaki tercih zorunluluğu yine ortadan kalkmış olmazdı; ama her iki konuda da birbirini daha fazla güçlendirip bütünleyici adımların eşzamanlı olarak atılabilmesi imkanı daha fazla olabilirdi. Fakat bu asgari koşullar dahi ortada yoktu. Bu durum sadece örgütün ne hale düştüğünü, dolayısıyla yeniden toparlanıp ayağa kaldırılabilmesi için nasıl yoğun, zorlu ve çokyönlü bir çaba harcanması gerektiğini göstermekle kalmıyordu, ÖO Direnişi konusunda yapılanları da sınırlandırıcı bir etkide bulunuyordu. Bu muazzam açık, aslolarak dört-beş kadronun, insanı sadece fiziksel olarak değil ruhsal ve manevi yönlerden de korkunç ölçülerde yapratan çabalarıyla kapatılmaya çalışıldı.

Politik bir mihrak oluşturduk

O kavşakta tercih, bilindiği gibi, F tipi saldırısına karşı ÖO Direnişi'nin en azından bazı somut siyasal ve moral kazanımlarla sonuçlanması için elden gelen çabanın harcanması yönünde yapıldı. Bu tercih sadece '*parça-bütün ilişkisi*' açısından değil, faşizmin F tipi saldırısını

başkalarından farklı olarak başından beri "**herhangi bir cezaevi sorunu olarak değil, TDH'ni fiilen ve fiziken tasfiyeyi amaçlayan stratejik önemde bir saldırı**" olarak değerlendiren örgütümüzün yaklaşımı açısından da doğru olan bir tercihti.

Bugün bu tercihi eleştiri konusu yapanlar çıkabiliyor. Fakat **bu eleştiriler, nesnel devrimci bir yaklaşım ve niyetten çok kişileri yıpratmaya yönelik açık arama çabalarından kaynaklanıyor. Mentalite olarak ise kendi dışındaki dünyayı umursamayan küçük grup zihniyetini ve onun alışkanlıklarını ele veriyor**. Bu eleştirilerin sahiplerinin, ÖO Direnişi gibi bir direnişe kayıtsız kalınarak örgütün devrimci temellerde nasıl toparlanabileceği sorusuna verebilecekleri tutarlı bir yanıtları yoktur. Bunlar, ÖO Direnişi'nin yenilgiyle sonuçlanmasının, TDH'nin bütünü açısından olduğu kadar bizim özgülümüzde de, yolaçtığı fiziksel kayıplar yanında asıl siyasal ve moral kayıplarının büyüklüğü ve eziciliğinin belli ki hala farkında değillerdir. O direniş, bildiğimiz yenilgi seyrini değil de o dönemde eşiğine kadar gelinen kimi somut kazanımlarla sonuçlanmış olsaydı, hareketin genel gelişim seyrinin nasıl farklılaşacağını tasavvur edebilmekten hala ne kadar uzak olduklarını göstermektedirler.

Eğer o kritik kesitte tercihimizi içe dönük olarak yapmış olsaydık, tarih karşısında sadece dar grupçu bencilce bir tutum sergilemiş olmakla kalmazdık; muhtemelen çok daha ağır sonuçlar doğuracak olan ÖO yenilgisinin daha da büyümüş olan siyasal, moral ve kadrosal kayıplarının ezici basıncı altında örgütün toparlanması sürecinde de daha sonra yaşadıklarımızdan daha büyük handikaplarla karşılaşmış olurduk. Dolayısıyla o kesitte yapılan tercih, gerek o günlerde gerekse sonrası itibariyle örgütün toparlanmasına olan doğrudan ve dolaylı katkıları bakımından da devrimci bir tutum açısından doğru ve isabetli bir tercihti.

F tipi saldırısına karşı o güne kadar yürütülen faaliyetler ve direnişin devamını ve yeni bir etabını oluşturan o yüklenme süreci, 19 Aralık sonrası itibariyle tıkanmış ve göz göre göre ağır bir yenilgiye doğru giden genel direnişe TİKB'nin baştan beri vurgulayageldiği yaklaşım temelinde yeni bir soluk kazandırmak, hatta bir başarı şansı yaratmakla kalmadı; bunun doğal bir sonucu ve yan ürünü olarak örgüte ve örgüt güçlerine yeniden moral ve özgüven kazandıracak bir zemini ve fırsatları da ortaya çıkardı. **Örgüt siyasal bir güç olarak varlığını uzunca bir aradan sonra yeniden, hem de tarihinde çok nadir**

bir etkinlikte göstermeye başlamıştı. Örgütün stratejik yaklaşımları ve taktik çizgisi temelinde, salt içerde ve dışarıda sol tasfiyeci blok dışında kalan devrimci güçler üzerinde etkili olmakla sınırlı kalmayıp, direnişe en uzak ve kayıtsız güçler ve kesimler üzerinde bile etkili olan ve devleti de sıkıştırmaya başlayan **fiili bir öncü konum** elde edilmişti.[4]

Bu konum ve buna bağlı olarak ortaya çıkan imkanlar şayet daha etkin bir tarzda değerlendirilebilmiş olsaydı, salt ÖO Direnişi'nin seyri ve sonuçları daha farklı olmakla kalmazdı; örgütün toparlanması yönünde de -moral motivasyon ve özgüven artışının ötesinde- sınıf çalışmasından gençlik hareketine, açık alandaki kurumlarımızın kendi alanlarında daha güçlü birer çekim merkezi haline getirilmesinden dışımızdaki demokrat güçler ve kurumlar üzerindeki etkinliğimizin artışına kadar birçok yönde önümüze yeni olanaklar açılmış olurdu. Ama bunun için asgari bir örgütlülük, en azından ne yapacağını bilen, ama sadece "*bilmek*"le de kalmayıp dönemin bütün olumsuzluklarına ve geriye çekici basıncına rağmen bunları hayata geçirme ısrar ve iradesini gösterebilecek enerjik bir kadrosal güç gerekiyordu.

Ağustos toplantısı: Amacı ve anlamı

Bunun yaratılabilmesi amacıyla bir taraftan ÖO Direnişi'nin kazanımla noktalanabilmesi için yürütülen bütün temas ve girişimler -dolayısıyla ortaya çıkan fırsatlar- mevcut kadrosal güçler içinde görece en diri olanlarla birlikte, onlara deneyim, inisiyatif ve dinamizm kazandırma perspektifiyle yürütülürken; diğer taraftan o kesitte açık alandaki belli başlı kurumların yöneticisi konumundaki kadrolarla ilk fırsatta genel bir toplantı düzenlendi.

2001 Ağustos'unun ilk yarısında yapılan ve 3 gün süren bu toplantıda; **1)** ÖO Direnişi'nin genel seyri ve olası sonuçlarının değerlendirilmesi yapıldı, **2)** Örgütün içinde bulunduğu durumdan hareketle bunalımdan çıkabilmek için atılması gereken acil ve orta vadeli adımlar konuşuldu; bütün faaliyetlere yol göstermesi gereken temel stratejik yönelimler genel hatlarıyla ortaya konuldu.

Sürecin genel seyri ve karşılaşılabilecek olası sonuçlar çerçevesinde özellikle de sınıftan uzaklaşmamızın ve bizi de bir biçimde tutsak alan "*semt devrimciliği*"nin yarattığı doku bozulması ve düşünsel deformasyonun komünist bir sosyal devrim örgütü olma iddiamız açısından nasıl kabul edilemez boyutlar kazandığının altı çizilerek;

a) Örgütsel faaliyetlerde ve güçlerin mevzilendirilmesinde çubuğun bundan böyle öncelikle ve gözle görülür bir şiddette sınıf çalışmasına bükülmesi,

b) Kadro açığındaki büyüme de dikkate alınarak görece daha hızlı kadrolaştırabileceğimiz nitelikli güçleri kazanma imkanlarının fazlalığı nedeniyle de gençlik çalışmasına, ama özellikle de üniversiteli gençlik çalışmasına yüklenilmesi,

c) Yaşadıkları bütün yıpranma ve tıkanıklıklara rağmen örgütü dışa karşı temsil etmekle kalmayıp yeni alanlara ve güçlere açılım noktalarımızı oluşturmaları nedeniyle de açık alandaki mevcut kurumlara hızla bir çekidüzen verilerek herbirinin kendi dallarında işlevli hale getirilmeleri,

d) Yurtdışı çalışmasının, örgütün hem kadrosal ve lojistik destek bakımından büyüyen ihtiyaçlarını karşılayabilecek hem de uluslararası alandaki etkinliğinin artmasını sağlayacak bir düzleme sıçratılması ve nihayet,

e) Tasfiyecilikteki derinleşmenin yanında devrimci hareketin prestij kaybının da besleyip büyüttüğü bir olgu olarak çoğalan dışımızdaki değişik tipteki çevresel örgütlenmeler, platform ve benzeri oluşumlar, sendikal muhalefet girişimleri ve aydın dinamiği üzerinde politik etki ve nüfuzumuzu artıracak fırsat ve olanaklara bundan böyle kayıtsız kalınmaması **"temel stratejik yönelimler"** olarak tanımlandı.

Örgütsel dağınıklığın hızla giderilebilmesi için bulunulan her alanda organ işlerliğinin esas alınması ve gerekiyorsa mevcut organ yapılarının yeniden belirlenmesiyle alanlar arasındaki ilişkilerde rekabetçi ve dağıtıcı hiçbir tutuma taviz verilmemekle kalınmayıp değişik alanlardaki temel örgüt güçleri ve aktivistleri sorunların çözümüne ortak edecek demokratik mekanizmaların bulunup işletilmesinde cesur ve ısrarlı olunmasının altı çizildi; sadece kendi güçlerimizi eğitmek ve günlük faaliyetlerine ortak bir yön kazandırmakla kalmayıp dışımızdaki arayış halindeki güçleri de eğitip etkileyecek içerikte 15 günlük siyasal bir yayınla alıp başını gitmiş olan legalizm ve çevreciliğe karşı devrimci yeraltı ruhunun canlandırılabilmesi açısından da yasadışı MYO'nun ve genelgeler sisteminin devreye sokulmasının zorunluluğu **"acil hedefler"** kapsamında tanımlandı.

Bu arada, örgütün artık 4. Konferans'ın hazırlıklarına girişmesi

gerektiği ve bundan böyle bütün adımların da öncelikle bu eksene göre atılmasının akılda bulundurulması -o kesitte henüz başkalarına açıklanmaması kaydıyla- toplantıya katılan temel kadrolara hatırlatıldı.

Ortadaki belli başlı temel kadrolarla yapılan **Ağustos Toplantısı**, hem içerik hem de bileşim bakımından bilinçli olarak dar tutuldu. Çünkü dışarda örgütün en üst yönetici organı konumunda olan MÖK ile henüz bir bağ kurulamamıştı ve genel durum tam olarak bilinemiyordu. Dolayısıyla MÖK'le bir araya gelmeden, genel durum ve o güne kadarki gelişmeler hakkında bu yönetici organdan bilgi almadan ve onunla ortak değerlendirmeler yapmadan bütüne ilişkin kapsamlı ve bağlayıcı kararlar almak hem sağlıklı hem de tüzüksel işlerlik açısından doğru olmazdı. Gerçi daha sonraları daha somut olarak görüldü ki, o günün koşullarında o bileşime en fazla üç-dört isim daha eklenebilirdi. Örgüt o denli daralmış ve kan kaybetmişti.

Öte yandan, durumun ortada olan bütün vehametine rağmen organları atlayarak, tüzüksel kural ve mekanizmaları hiçe sayarak "*çözüm*" arayışlarına çıkmak, yeni sorunları da beraberinde getirirdi; fakat daha da önemlisi, bu yöntem ve yaklaşım, örgütü bu noktalara sürükleyen bir "*önderlik tarzı ve anlayışının*" yeni bir versiyonunu sahnelemekten başka bir anlama gelmezdi.

Örgütün sürüklendiği durum ve daha sonraları da süren kan kaybının boyutları düşünülünce, her şeye rağmen öncelikle temel kadroları dinamize etmeyi ve organları işletmeyi esas alan bu ilkesel yaklaşımda ısrar o koşullarda isabetsiz bulunabilir, hatta "*önderlik sorumluluğunun yerine getirilmesinde bir eksiklik*" olarak görülebilir. Bu ilkesel yaklaşım hayata geçirilmeye çalışılırken kimi noktalarda veya kimi zaman gereksiz bir tutukluk veya aşırı formel bir yaklaşım da sergilenmiş olabilir. Ancak bu yönde bir değerlendirme yapılırken, o günlerin koşullarıyla sonuçların henüz sonradan görüldüğü kadar net ve ortada olmadığı gerçeği gözardı edilmemelidir. Fakat bugünden geriye doğru bakıldığında, çözümü öncelikle organları işleterek ve temel kadrolarla birlikte aramakta ısrarın kendisi değil ama, örneğin o **Ağustos Toplantısı'nın her şeye rağmen olabilecek en geniş bileşimle yapılmamış oluşuyla orada ifade edilen hedef ve yönelimlerin içerikte de bir derinleşme sağlayacak şekilde yazılı bir hale getirilmemiş olması ciddi bir hata olmuştur**.

MÖK ve performansı

MÖK, dışarı çıkan MK üyeleriyle tam 5 ay sonra ilişki kurdu. MÖK'ün durumu, hem örgütün ne hale düştüğünün hem de aslolarak neden dolayı düştüğünün aynası durumundaydı. Örgütü çekip çevirmek ve ona fiilen önderlik etmekle yükümlü olan bu organ, örgütten de hayattan da çoktan kopmuştu; gelişmelerin çoğundan haberi dahi yoktu, öyle ki aranır duruma düşen bir üyesiyle bile 8 aydır bağ kuramaz haldeydi. Çünkü, tıpkı '87 tasfiyeciliğinde olduğu gibi kendi gölgesinden dahi korkar hale gelmiş **hastalıklı bir güvenlik ve yeraltı anlayışı MÖK'ü teslim almıştı**.

Cephe gerisi derinliği ve lojistik destek namına elde avuçta hemen hiçbir şeyin kalmadığı koşullarda kendisini gizlemeye çalışmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenemez hale düşmüş olan organ işlevsizleşmişti, kendisini taşımakta dahi zorlanan bir yorgunluk ve iç gerilim yaşıyordu. Organın diğer üyelerinin, aynı zamanda MÖK sekreteri konumundaki MK üyesine karşı ağır ve yoğun eleştirileri ve güvensizlikleri vardı ve bu eleştiriler özellikle bir üyede, artık organ olarak MK'nin ve önderliğin sorgulanıp eleştirilmesi boyutlarına varmıştı. MÖK en çok da yeraltı yorgunuydu. Nitekim bu yorgunluk çok geçmeden yasal durumu elverenlerin çok kötü biçimlerde peş peşe karaya vurmalarıyla sonuçlandı.

Esasında o dönemin MÖK'üne egemen olan ve kendisiyle birlikte örgütü de paralize edip dağılmaya sürükleyen sözde yeraltı ve güvenlik anlayışı, yeraltının bundan sonraki yeniden inşası sırasında kesinlikle kopulması gereken biçimci ve hastalıklı bir anlayış olarak irdelenip ders çıkarılması gereken olumsuz bir deneyim örneğidir. **Yeraltını örgütün asli varlık nedeninden ve devrimci faaliyete süreklilik kazandırma işlevinden kopartarak kendi içinde amaçlaştıran, onu da kendi içinde yeni kırılmalarla bir güvenlik ve takipten kurtulma sorununa indirgeyen biçimci olduğu kadar da dar bir yeraltı anlayışı, özellikle de devletin alan hakimiyetinin ve teknik olanaklarının arttığı günümüz koşullarında "*yeraltını yaşatıp sürdürmeye çalışma*" görünümü altında devrimci bir yeraltı düşüncesine ve ruhuna karşı yapılabilecek en büyük kötülüklerden biri olarak görülüp kesinlikle aşılmalıdır**.

Zaman tünelinde kalmış biçimci bir yeraltı anlayışı, günümüzde salt kendini baştan işlevsizliğe mahkum edişiyle değil devlete istediği

zaman kolayca darbeleyebilme imkanlarını fazlasıyla nedeniyle de devrimci bir "*yeraltı savunusu*" olmaktan çok, düşüncesizliğin ve kalıpçılığın ürünü bir "*yeraltı tasfiyeciliği*" işlevini görmektedir. Yeraltının yeni bir felsefe ve anlayış temelinde yeniden inşası sırasında bu gerçek gözden kaçırılmamalıdır.

Dönemin MÖK'üyle yeraltında ancak bir kez bir araya gelinebildi (2001 Ağustos sonu). Çünkü MÖK, gönderilen görüşme taleplerine ancak yanıt verebilmişti. Bundan 20-25 gün sonrasına konulan ikinci bir toplantı girişimi, üyelerden birinin randevulara zamanında gelmemesi üzerine güvenlik nedeniyle iptal edildi. Daha sonra da o MÖK zaten takip ve operasyonlar nedeniyle dağılıp yüzeye çıktı. Bunun üzerine, dışardaki MK çoğunluğunun ortak kararıyla, o güne kadar örgütü fiilen yöneten kadroların da katılımıyla genişletilmiş yeni bir MÖK kuruldu ve 2001 Eylül sonlarından 2002 Nisan ortalarına kadar geçen 6 ay boyunca ortalama her 15-20 günde bir bu yeni MÖK bileşimiyle düzenli toplantılar yapıldı.

MÖK'le 2001 Ağustos sonundaki ilk biraya gelişten itibaren bu toplantılar sırasında -bazı temel kadrolarla yapılan Ağustos Toplantısı'nda da dile getirilen- stratejik yaklaşımlar tekrar tekrar gündemleştirildi. Bunlar herhangi bir itiraz veya "*yetersizlik*" eleştirisi vb. ile karşılanmak şurada dursun, aynen benimsenip desteklendi. 15 günlük bir siyasal yayının aciliyeti başta olmak üzere birçoğu ortak kararlara dönüştürüldü. Bu temelde MÖK üyeleri arasında görev paylaşımı yapıldı. Hangi alanlardan kimlerin sorumlu olacağı belirlendi. MÖK toplantılarında alınan bütün kararlar, faaliyetlerin bütününün koordinasyonu yanında kendi isteğiyle gençlik ve sınıf çalışmasında da sorumluluk üstlenen MK üyesiyle MK olarak yapılan organ toplantılarında konuşulup belirleniyordu.[5]

Fakat bir taraftan artık **tam anlamıyla bir çıkmaza sürüklenmiş olan ÖO sürecinin bir an önce ve olabildiğince derli toplu bir geri çekilmeyle noktalanması** için yürütülmesi gereken temasların hala yoğun bir mesai gerektirir olması, diğer yandan hukuki bakımdan hareket kabiliyetini sınırlandırıcı etkenlerin basıncındaki artma ve nihayet sabit bir konumlanma olanağının dahi olmayışı gibi etkenler vb. nedeniyle bunları derinleştirecek bir yoğunlaşma imkanı bulunamadığı gibi zorlayıcı olma ve denetleme imkanları bile kısıtlıydı.

Bu noktada, bazı gerilimlerin basıncından da kurtuldukları için artık

daha güvenli ve daha enerjik bir performans sergileyecekleri umudu ve beklentisi içinde olunan **MÖK üyeleri başta olmak üzere belli başlı yönetici kadrolardaki yorgunluğun, algılanabilenden çok daha derin oluşu** özel bir yanılgı etkeni oldu. Bu kadrolarla defalarca, zaman zaman en ince ayrıntılarına kadar konuşulup karar haline getirilen konularda bile aylar boyunca herhangi bir gelişme hatta kıpırdanma sağlayabilmek mümkün olmadı. Eski alışkanlıkların üzerine binen birikmiş sorunların ve yaşanan yıpranmaların etkisiyle gündemler farklıydı, yönelimler farklıydı, öncelikler farklıydı, ruh halleri farklıydı.

Tartışmalı kimi olasılıklar

Bugünden geriye doğru bakıldığında bu noktada bir **liderlik inisiyatifi eksikliğinden**, daha doğrusu onun kullanılandan farklı bir yönde kullanılmamış olması gibi bir hatadan söz edilebilir. Klasik bir sistemi, üstelik bu denli yorgun ve yıpranmış kadrolara dayalı olarak işletmeye çalışmakta ısrar yerine, Leninist parti anlayışı içinde kalınarak, üstelik tarihimizde örnekleri de bulunan **İMT** benzeri yeni bazı mekanizmaların işletilmesine yönelinebilirdi. Gerçi MÖK'le birlikte en fazla beş-altı kadronun daha katılabileceği Ağustos Toplantısı bir yerde kısmi bir İMT özelliğine sahipti. Yine de olabilecek en geniş katılımlı bir İMT'nin yapılması, örgütün nasıl derin ve çok yönlü bir tasfiyeye sürüklendiğini bütün çıplaklığıyla görülmesini sağlamakla kalmayıp asıl olarak **çözümlerin kolektif bir katılım temelinde üretilmesi imkanını sağlayabilirdi.** Böyle bir mekanizmanın işletilmesi, yan çizmek için zaten son bir bahane arayışı içinde olanların kopuşunu hızlandırıcı bir etkide de bulunabilirdi fakat bazı güçlerin silkinip öne fırlamaları da belki böyle sağlanabilirdi. Bu sayede hem daha radikal ve isabetli çözüm formüllerinin hem de **yeni bir çekirdek biçimlenmesinin** önü açılabilirdi. Belirlenen strateji ve politikaları hayata geçirmeye hazır ve kararlı yeni bir çekirdeğin yaratılması o koşullarda en acil ve en yakıcı ihtiyaçtı.

Örgüt güçlerini, özellikle de temel kadroları örgütün içinde bulunduğu duruma çözüm arayışlarına katmanın dikkate değer bir biçimi, İstanbul'da elde avuçta kalan kadroların sıkıştırmalarının da basıncıyla o günlerde bir anlamda kendiliğinden şekillendi. Farklı bölge ve alanlarda faaliyet yürüten belli başlı kadrolar, "*Cumartesi Toplantıları*" adı altında her hafta sonu bir araya gelip gündemdeki çeşitli örgütsel-siyasal sorunların tartışıldığı toplantılar düzenlemeye

başladılar. Bu toplantıları teşvik edip onlara daha örgütlü bir karakter ve derinlik kazandırma çabasına yönelen MÖK üyeleri ve organ olarak MÖK'le, çevrecilik ve yataylaşma gibi tehlikelere karşı uyanık olunması dışında, bu toplantıların önemsenip süreklileştirilmesi, hatta diğer bölgelere doğru genişletilmesi konusunda bir anlayış birliği sağlanmıştı. Fakat yeni bir örgütsel işleyiş ve parti modeli açısından çekirdek bir deneme özelliği taşıdığı düşünülen bu uygulamanın önemine dair yapılan bütün vurgulu uyarı ve direktiflere rağmen bu toplantıların da sürdürülmediği yıllar sonra öğrenildi.

Bütün bu yaşananlardan sonra bugünden geriye dönülüp bakıldığında, "*belki*" veya "*keşke*" kapsamında akla gelen farklı tutum ve formüllerin sonucu farklılaştırma şansı da -hele o günlerin somut koşulları tekrar tekrar hatırlanacak olursa- tartışmalıdır aslında. Olanakların ve hareket kabiliyetinin sınırlılığı da bir yana, ilk ağızda dayanılabilecek temel kadrolarda dahi kendini gösteren had safhadaki düşünsel ve ruhsal yorgunluk, aslında sadece bazı kişilerle ve örgüt olarak bizimle sınırlı değildi; dönemin genel ve yaygın bir hastalığıydı. Bütün bir '90'lı yıllar boyunca, ama özellikle de '96 sonrası itibariyle büyüyen ve ivmelenen hayal kırıklıkları, umutsuzluk ve devrimci hareketin geleceğine duyulan güvensizliklerin üzerine binen ÖO yenilgisinin ve F tipi korkusunun ezici baskısı, değişik yoğunluklarda ve biçimler altında ama her yerde ve herkeste kendini gösteriyor, birbirini de besleyip büyüten berbat bir tasfiyecilik üretiyordu. Yani **sorun kişiler ve yöntemler sorunu olmaktan da öte, artık genelleşmiş yapısal bir kriz sorunuydu ve çözüm de buna uygun olarak aranmak ve bulunmak durumundaydı**.

Bu noktada da, sorunun derinliğinin bütün yönleriyle görülüp kavranışı konusunda özellikle de ilk dönemler için bir gecikmeden veya önceleri daha yüzeysel bir algılamadan söz edilebilir. Ancak bazı yönlerde kimi hamlıklar taşıdığı ileri sürülecek olsa bile Ağustos Toplantısı'ndan itibaren ısrarla üzerinde durulan yönelimler doğrultusunda hareket edilseydi eğer, o koşullarda zaten hiçbir tek hamle ile ve kısa sürede sağlanamayacak olan "*çözümün*" kendisi yine tam olarak bulunmuş olmazdı ama, en azından bizi örgüt olarak ona götürecek yol açılırdı. En azından tasfiyecilik, daha sonra yaşandığı boyutlarda derinleşip kronikleşmezdi. Tersine, onun tasfiyesi doğrultusundaki dinamikler çok daha önceden harekete geçirilmiş olur, bir kan tazelenmesi şansı daha erken yakalanabilirdi. Dolayısıyla, örgütün gelişim seyri de

farklılaşırdı.

***

2000 yılı, bugüne kadar üstünden atladığımız, ertelediğimiz ve kendi kaderine terkettiğimiz görev ve sorumluluklarımızın sonuçlarının; örgüt çalışması, sınıf çalışması, teori-pratik, önderlik-kadrolar, kadrolar-kitleler, yeraltı-yerüstü ilişkilerindeki -tekyanlı algılanışları ve- çarpılmaların, bir bütün olarak bütün yapısal zaaf ve zayıflıklarımızın kendini şiddetli bir biçimde gösterdiği bir dönüm noktası oldu. Bütün bu çarpılma, bozulma ve deformasyonun yoğunlaşma noktalarından biri de yeraltı yapılanmamızın çöküşüydü.

"*Fiili bir tasfiye hali*" olarak tanımladığımız nokta, gerilediğimiz mevcut durumu belki o gün bir nebze olsun tanımlıyordu. Fakat sonuçlar bununla sınırlı değildi; **yeraltına kafaca uzaklık / yeraltından kaçış eğilimi** başta olmak üzere, **siyasal bir güç ve varlık olmaktan uzaklaşma, devrimciliğin en temel değer ve reflekslerine dahi yabancılaşma, düzeniçileşme, konformizm ve part-time devrimcilik**, yenilgi ruh hali ve zor günlerin koşullarıyla birleşik olarak asıl bu kesitte serpilip güçlendiler.

Bizim parti ve devrim anlayışımızın ilkesel esaslarından ve ayırt edici temel yönlerden biri olarak, açık alanda yürütülen faaliyetler de dahil örgügütün bütününü ve bütün örgütsel faaliyetleri yönetip yönlendirme ve denetlemeyle yükümlü olan yeraltı, '98 Mayıs operasyonunu izleyen günlerden başlayarak bu temel misyonunu yerine getirir olmaktan hızla çıktı ve 2001 yılının başlarına gelindiğinde artık "*kendisini gizlemeye çalışmaktan*" -hatta bunu bile başaramaz olmaktan- başka hiçbir işle ilgilenemez, hiçbir fonksiyonunu yerine getiremez bir konuma sürüklendi. Yeraltının bu şekilde tasfiyesi sürecine paralel olarak örgüt, yeraltının açık alanı da yönlendirip kumanda ettiği bir konumdan çıkarak "*örgütsel faaliyet*" adına yapılan -faaliyetin neredeyse bütününün- açık alandaki güçler tarafından organize edilip gerçekleştirildiği bir konuma sürüklendi. İşlerin bu tarzda yürütülür hale gelmesi, artık fiilen bu temelde şekillenen ilişkiler sistematiği, dışımızda da genel tasfiyeci dalgayı derinleştiren etkenlerle de birleşerek -en başta da "*F tipi korkusu*"yla özünde örgütlere ve devrime karşı güvensizliğin derinleşmesi temelinde yükselen "*birey olma*" özlemleri- '*kafaca ve ruhen legalleşme*' olgusunu ortaya çıkardı, onu hızla besleyip büyüttü.

İşleyen etkin bir yeraltı yapılanmasının -elde olan veya olmayan nedenler sonucu- belli bir kesitte bir dönem için fiziken aşırı zayıflaması, hatta silinme noktasına kadar gelmesi sınıf mücadelesinin seyri sırasında her devrimci partinin başına gelebilecek bir durumdur. Fakat parti ve parti güçleri devrimci militan ruh ve karakterlerini, özel olarak yeraltını varetme ve sürdürme ısrar ve iradesini yitirmedikleri sürece, karşılaşılabilecek her durumun üstesinden gelebilme imkanı her zaman için var demektir. Fakat bu ruh ve bilinç neredeyse ölmüş, bu irade ve yönelimin kendisi aşırı ölçüde yorulmuş ve pörsümüş ise asıl felaket o zaman başgöstermiş demektir. **Tasfiyecilikteki derinlik** olarak tanımlayabileceğimiz bu durum, yeraltının yeniden yapılandırılmasının önünde de en büyük engel haline gelir. Bizim örgüt olarak 2001 yılı başlarında geldiğimiz nokta budur.

19 Aralık sonrası devrimci örgütlerin istisnasız hepsinde boyutlanmış bir biçimde başgösteren yeraltından kaçış eğilimi, bizde de, üstelik en başta yeraltı adına geriye kalan yönetici konumdaki kadrolarda **müthiş bir yorgunluk ve bezginlik** biçimine bürünmüş olarak kendini gösterdi. Nitekim yeraltı yorgunu bu tutum ve ruh hali, uzunca bir süredir "*tek uğraşı*" haline gelen "*kaç-göç*"ten de iyice bunalarak 2001 Sonbaharındaki yakalanmaların ardından kendini iyice açığa vurdu. O güne dek "*yeraltında oldukları*" yanılsaması içindeki iki yönetici kadronun da legale çıkmalarıyla yeraltında tek bir kadro dahi kalmadı.

Bu, aslında sadece fiziki bir sıfırlanma değil, daha da önemlisi artık ömrünü doldurmuş klasik tipteki bir yeraltı yapılanması ve anlayışının bizim özgülümüzdeki iflasıydı. Bu, "b*ir dönem kapanmıştır…*" tespitinin bir gereği olarak ideolojik, politik ve örgütsel olarak ihtiyacımız olan düzeye geçemeyişimizin, konumlanmayışımızın -belki o kesitte değil ama kaçınılmaz olarak 'bir gün mutlaka'- varabileceği noktaydı. 19 Aralık sonrası itibariyle örgüt güçlerinin önüne yeni merkezi hedeflerin, taktik ve stratejik politika ve yönlendirmelerin konulmayışına paralel olarak '**merkezsizleşme**' eğilimleri ivmelenip boyutlandı**.** Bu süreci,"**örgütün** *-tümüyle-* **örgütsüzleşme süreci***"* olarak da tanımlayabiliriz.

3. Konferans'ın ardından bugüne kadar geçen süreç boyunca -TDH'nin geneli gibi biz de- büyük güç kayıplarına uğradık. Genel tasfiyeci dalgadaki derinleşmenin yanı sıra, özellikle **ÖO Direnişi**'nin -sol tasfiyecilerin de katkısıyla- yenilgiyle sonuçlanması, hem kitle ilişkileri hem de kadrosal düzeyde geriye doğru çözülmeyi hızlandırdı. TİKB

olarak biz 12 Eylül sonrası birinci genel tasfiyecilik dalgası sırasında bile özellikle kadrosal düzeyde bu çapta bir erime yaşamadık. O dalganın fireleri önceleri daha çok tek tük bireysel örnekler biçiminde ortaya çıktı; biraz gecikmiş biçimde kendisini asıl olarak '95'lerdeki hizipçi yorgunluk biçiminde dışa vurdu. Sonrasında ise, daha kısa bir süre önce ölümü göze almış ÖO gazileri düzeyinde bile -yine başkalarının yaşadığı boyutlarda olmasa da- bizim ölçülerimize göre "*aşırı*" bir kan kaybı yaşadık. Bunun bir değil birden çok, ayrıca bazıları bize de bağlı olmayan nedenleri vardı kuşkusuz.[6]

Bu konuda sergilenen kimi yanlış ve sekter tutumların dışında, asıl örgüt olarak sürüklendiğimiz durumun bu sonuç üzerindeki çokyönlü etkilerini görmemiz gerekir. Örgütün ülke gündemini belirleyen süreçlerde dahi örgüt olarak varlığını iyi kötü hissettiren siyasal bir güç olmaktan çıkışı, örgüt adına yürütülen süreklilik kazanmış bütünlüklü ve az çok etkin bağımsız bir siyasal faaliyetin ortada görülmeyişi, insanları(mızı) işlevli kılacak yönelimlerin, farklı araç ve mekanizmaların olmayışı -nesnel etkenlerle de birleşmiş olarak- bu çözülmeyi bu denli boyutlandıran etkenlerin belki de en başında gelir.

Sadece taktik önderlikteki zayıflamaya bağlı olmayan ama onun yokluğu koşullarında çok daha hızlı üreyip derinlere nüfuz edebilen siyasal duyarlılık ve refleks körelmesi, örgütü büsbütün hayatın dışına sürükledi; politik bir güç olduğumuz gerçeği ve 'iddiası' neredeyse tümüyle kağıt üzerinde kalır oldu. Ortaya artık iyi-kötü merkezi bir politika, taktik ve yönlendirme dahi konulmaz oldu. Düşünün ki TİKB, bütün dünyanın ayağa kalktığı Irak'a emperyalist saldırı ve savaş sürecine bile, (10-17) Ağustos 2003'te İstanbul'da yapılan **Dünya Felsefe Kongresi**'ne yüklendiği ölçüde yüklenmedi!..[7]

Taktik önderlik alanında MK'nin, ardından pratik-fiili önderlik görevleriyle de donanması gereken MÖK gibi merkezi organların bıraktıkları bu büyük ve derin boşluk, tasfiyeci dağılmayı ivmelendirdi; merkezi politikalar, taktikler ve yönlendirmeler temelinde yürütülen uyumlu ve disiplinli bir merkezi örgütsel faaliyetin yerini, merkezden ve birbirlerinden kopuk, merkezle doğru dürüst iletişim dahi kuramayan alan ve birimlerin kendi inisiyatif ve birikimleri temelinde "*bir şeyler yapmaya*" çalıştıkları, hareketi örgütlü bir yapıdan ziyade asıl olarak şekilsizlik ve çevreselleşmenin karakterize ettiği bir eğik düzleme

girildi.

Örgütün varlığını sürdürüp sürdürmediğinin sorgulanır hale geldiği bir durumda, dönemsel koşulların da etkisiyle kendileri de zaten değişik düzeylerde düşünsel ve ruhsal bir yorgunluk, yalpalama, hatta yabancılaşma yaşayan sallantılı güçleri bir yerlerde tutabilmek iyice güçleşir.

Gerek fiili müdahale ile oluşturulan **Nato Zirvesi**'ne (2004) dönük yönlendirme metni, gerek "*Birlik Toplantı notları*"na (2004) ilişkin değerlendirme ve yönlendirme yazıları **ülkede pratik merkez organ olarak görevlendirilmiş olan MÖK** tarafından, bizzat **sahadakiler tarafından** değil MK tarafından hazırlandı. Tasfiyecilik atmosferinde, her yandan bezginlik ve mecalsizlik akarken örgüt kadrolarının yönetici organı ve yoldaşları her adımda yanlarında görmek ya da hayatın ve mücadelenin her evresinde içinden geçilen dönemi karşılaması gereken politik-taktik yönlendiricilikte, bütünleyicilik ve tamamlayıcılıkta, denetleyicilik ve sahiplenicilikte yanlarında hissetmek ihtiyacını yakıcı bir tarzda duydukları anlarda MÖK üyeleri ya piyasada yoklardı, ya da kendilerini kesinlikle hissettirmiyorlardı! Kitlelerin gündelik mücadelesindeki her kıpırtıya kulak kabartılması gereken bir dönemde, yönetici organlar büyük ölçüde sağır ve dilsizdi!

***

3. Konferans'tan bugüne kadar geçen yıllar zarfında -ve halen- birçok konuda elimizi kolumuzu bağlayan ağır bir mali kriz, her şeyin üzerine adeta tüy dikti. Yayınlarımızı bile uzunca bir süre bu yüzden çıkaramadık. Örgütün yayınlarını bile çıkaramaz hale düşmesi, hakkımızda aslı astarı olmayan ve çoğu düşmanca bir yığın dedikodu ve spekülasyonun üretilip pazarlanmasına elverişli bir zemin yarattı; kadrolarımız ve taraftarlarımız içinde bile dağınıklığı, olumsuz sorgulamaları ve moral bozukluğunu derinleştirici bir rol oynadı. Parasızlık hareket kabiliyetimizi iyice daraltıp sınırlandırıcı olmasının yanında, önderlik düzeyinde dahi temel kadrolarımızın mesailerinin ağırlıklı bir kısmının "*para bulma*", "*imkan yaratma*" peşinde koşturma sırasında harcanıp tükenmesine neden oldu, vb. vb.

O kesitte, ülkedeyken çerçevesi, temel çalışma ve yüklenme alanları, konferansa hazırlık da içinde olmak üzere faaliyetin ana doğrultusu ve yönelimleri, başta MÖK'tekiler olmak üzere temel kadrolarla -şimdilerde iyice yerin dibine batırılan- yapılan toplantılarla belli

bir ufuk genişlemesi yaratılmıştı. Güvenlik açısından son derece sağlıksız ve günübirlik yerlerde barınma zorunluluğu başta olmak üzere, günlük gazeteleri okuma imkanlarının bile çoğu kez olmadığı koşullarda ancak sözlü olarak ele alınıp genişçe tartışılan konulardaki görüş ve yönlendirmelerin yazılı hale getirilememiş olması yıllar sonra demagoji malzemesi yapılabilmiştir. O kesitte ve sonrasında **MÖK'ün, üzerine düşenleri yapmamasının nedeni elinde yazılı bir materyal olmaması değildir**! Tasfiyeciliğin hükmünü yürütmesi, ruhta ve bilinçteki derin yorgunluk ve mecalsizlik, üstlenilen misyonun adamı olmama, misyon bilincinden uzaklık, kendine ve kendi gücüne güvensizlik, birilerinden ve bir yerlerden bir şeyler beklemeyle beklentisizliğin içiçe geçişi…

***

Zamanı çoktan gelmiş hatta geçmekte olan 4. Konferans'ımızın bir an önce yapılması zorunluluğu daha ülkedeyken gündeme getirilmişti. YD'na çıkılmadan önce belirlenen stratejik yönelimler ve önceliklerimiz arasında konferansın yapılması başlarda yer alıyordu. YD'na çıkıştan üç ay sonra, 2003 ŞUBAT'ında ülkede kalan MK üyesi aracılığıyla MÖK'e gönderilen **ilk yazılı yönlendirme** notunda bu karar hatırlatılarak konferansa dair bir yol haritası çizildi. Bir konferans gündemi önerildi. Buna bağlı olarak Örgütsel Rapor Taslağı ile YD çalışmasına ilişkin bir karar tasarısının yazımı üstlenildi. Bu alanlardaki faaliyet, karşılaşılan sorunlar ve tıkanma noktalarına ilişkin uzun zamandan bu yana somut bilgi ve veri sahibi olunmadığının altı çizilerek ülkeden de sınıf çalışması ve gençlik faaliyetine ilişkin karar tasarıları ve temel yönlendirici metinler hazırlamaları istendi.

Delegelerin belirlenmesi konusunda da ülkeden yapılacak önerilerin esas alınacağı vurgulandı. Fakat yaklaşım olarak bütün faaliyet alanlarının eksiksiz temsili yanında olabildiğince çok sayıda yoldaşın aktif delege olarak katılımlarını esas almak gerektiği görüşünde olunduğunun altı çizildi. Bu nedenle örgütün geçmişinde olduğu gibi bugününde varolan ve yarınında da olacağı güvenini asgari ölçüde veren bütün temel güçlerimizin konferans delegesi olmaları gerektiği görüşündeydik. Süreç, delege yapılamayan yoldaşların da adı konulmamış biçimlerde sürece bir biçimde dahil edildikleri olabildiğince geniş katılımlı kolektivize edilmiş bir süreç olarak ele alınıp yürütülmeliydi. Fakat ne ülkedeki asıl muhatabımız olan MK üyesinden ne de MÖK üyelerinden bu konuda aylar boyunca ses

çıktı.[8] **(EK4)**

Bu arada örgütün genel durumuna, alanlara ve yoldaşlara ilişkin olarak da **hiçbir bilgi ve haber alınamıyordu**. Ülke içinde yeraltına çekilmeyle başlayan yalıtılmışlık YD'na çıkıldıktan sonra da devam etti. Gönderilen kuryeler aracılığıyla **ısrarlı zorlamalara rağmen** ne ülkede kalan MK üyesinden ne de MÖK'ten **yıllar boyunca tek bir rapor dahi alınamadı**. Bu kesitte, 4. Konferans için Örgütsel Rapor bizim cephemizden hazırlanmaya başlanmış, ülkedeki gelişmeler cephesinden yoldaşlardan ise hiçbir şey gelmemişti. **Hiçbir iletişim yoktu! Önerdiğimiz hiçbir iletişim sistemi işletilmedi!**[9] **(EK1)**

Ülkedeki MK üyesi dışında **doğrudan** ilişki kurulmaya çalışılan MÖK üyeleri de -özellikle de F-boykotçu bir tutumla aylarca ilişki kurmaktan kaçtılar. Yaklaşık **2 yıl boyunca**, başta üst organdaki MK üyesi olmak üzere, ilerleyen dönemde MÖK üyeleriyle de yaşanan **en büyük sorun, iletişim sorunuydu**. Bütün bu süreçte sağlıklı bir tarzda ve örgüt ciddiyetine yaraşır şekilde **düzenli ve sistemli olarak işletilmeyen** bu sistem, o kesitte de sonrasında da çok ciddi sorunlara yol açtı. Zaten konferans özürlüsü ve bu konuda şimdiden hayli gecikmiş örgütümüzün çok değerli 2 yılının daha bu şekilde yitirilmesinin nedenlerinden başta geleni oldu.[10]

***

Çok değişik zamanlarda ve değişik kanallar kullanılarak -notla, kuryeyle-, ülkedeki MK üyesine ulaşma çabaları boşa çıkarılınca, sonraki notlar ve yazılı yönlendirmeler "**Bütün MK ve MÖK üyelerine**" üstbaşlığıyla gönderilmeye başlandı. Ne yazık ki uzunca bir dönem bu da kar etmedi, MÖK'ün diğer üyeleriyle bir türlü bağlantı kurulamadı. Bunlardan biri (F), "*beklentisiz*" olduğunu söyleyerek görüşmelere gelmiyor; diğeri ise (H) gönderilen haberlerin kendisine iletilmediğini söylüyordu. 1 Haziran 2004'te iki KÖM üyesiyle nihayet kurulan bir chat bağlantısı karanlıktaki bir dizi konuya açıklık getirdi.

Bütün bu yıllar boyunca ülkedeki MK üyesinin neredeyse **tek gündemi vardı**: Para talebi. O kesitte kurduğu sınırlı iletişim de bu tek gündeme dayalıydı. Yurtdışına çıkışları izleyen **ilk 5 yıl boyunca** ülkeye toplam **300 bin euro**nun üzerinde nakit para gönderildi. Bunun **ilk 50 bin euro**luk bölümü 2002 Aralık sonu ile 2003 Şubat başında iletildi. Ülkeye nakit olarak iletilen bu toplam meblağ dışında yurtdışına çıkışların gerektirdiği masraflar, sırf ülkede **25 milyar TL** harcanan

kurultay giderleri, vb. harcamalar **ayrıca** karşılandı. Bunlar da dikkate alınacak olursa, 2002 sonu-2008 sonu arası ülkeye destek için YD'da yaratılan toplam kaynak miktarı **400 bin euro** civarındadır. Aynı kesitte, YD'da da daha önceki dönemlerde yapılmış **50 bin euronun** üstündeki borç ödenmiştir.

Bizim tarihimiz boyunca -belli evreleri dışta tutarsak- **hiçbir zaman mali bir politikamız ve muhasebe sistemimiz olmadı**! Bunun temelinde, böyle bir örgütsel kültürel gelenekten yoksunluk, kuruluşumuzdan bu yana gelirleri tek bir yolla sağlamış olmakta, **asıl olarak** ona dayanmakta yatıyordu. Örgütün giderek zayıflayan, her alanda yaşadığı kan kaybının doğal bir sonucu olarak askeri/silahlı güç ve donanımı (deneyimli kadro, malzeme ve teçhizat olarak) '90'lı yılların sonlarında neredeyse sıfırlanmış durumdaydı. Burjuva faşist devletin hem ileri teknoloji ve istihbari kanalların kullanımında aldığı yol sayesinde hem de sınıf ve kitle hareketinin içine sürüklendiği durgunluk ve gerilemeden yararlanarak alan hakimiyetini artırmış olmasına karşılık, komünist devrimci güçlerin politik ve pratik etkinliklerini ve güçlerini büyük ölçüde yitirdikleri bir evreye girilmişti. Geleneksel biçimiyle "*kamulaştırmalar çağı*" bitmişti ve bütün mali sistemini **sadece** buna dayandıran bir örgüt bu alanda da dibe çakılmaktan kurtulamazdı.

Sadece bu konjonktürelliğe sığdırılamayacak bu kötürümlüğümüzün asıl nedeni, iktidar bilinciyle donanmış bir parti ve onun kadroları olarak davranma bilinci ve iradesi yerine bizi günübirlik ve bazen bedelleri çok ağır olan yönelimlere mecbur bırakan tarihsel yapısal zaaflarımızdan biri olmuştur. Mali bir politika ve muhasebe sistemine sahip olmadığımız için **bizim gelir kaynakları yaratmak üzere yatırımlara dönük bir sistemimiz hiçbir zaman olmamıştır**. Tam da iktidarsız devrimciliğimiz gibi, lafa dayanan pratikçiliğimiz gibi, "*yatırım politikamız*" da toplantıların sonundaki cansıkıcı maddeye değinilmesi ya da "*fantezi alemine*" yapılan bir gezintiden sonra yeryüzüne bir türlü dönülememesi şeklindedir. Bu konu başlığını genellikle en naif önerilerle, en incir çekirdeğini doldurmayacak saçmalıklar doldurur. Duyup öğrenilen harika işler ağız sulanarak aktarılır; ya da yükseklerde uçulur ama bir türlü iniş yapılmaz; konuşulan konuşulduğuyla kalır.

Öte yandan, en az bunlar kadar, hatta zaman zaman -kazandırıp kaybettirdikleriyle birlikte düşünüldüğünde- daha da önemli olan ise bu örgütün iç işleyiş mekanizmalarına ve hukukuna, tüzüğüne uygun

bir işleyişe sahip çıkmaması, bu anlamda örgütün oturmuş bir aidat ve bağış sisteminin olmayışıdır. '80 öncesi kuruluş yıllarında görece daha gelişkin olan **örgütü mali yönden de sahiplenme bilinci ve reflekslerinin** zamanla zayıflayıp körelmesidir. Oysaki kadrolarından başlayarak sempatizanlara, onlar üzerinden çevre çeper ilişkilerine ve kitle güçlerine kadar, örgütün görüşlerini benimseyen ve onun faaliyetlerini sürdürmesi için bilinci ve birikimi ölçüsünde çalışmayı her alanda desteklemenin vazgeçilmez unsurlarından biri de **aidat ve bağış sistemidir**. Devrimci çalışmayı aidatlarla desteklemek, örgüt çalışmasının süreklileşebilmesinin başta gelen teminatıdır. Şimdilerde iyice unutulan "*partiye düzenli olarak aidat verme*", yüzyıl önce **parti üyesi olabilmenin** üç temel şartından biriydi -diğerleri, partinin görüşlerini benimsemek ile bir parti organında/biriminde çalışmak.

Ülkede kalan MK üyesi, para talepleri dışında YD'na alınmasını istediği kadrolar olduğu zaman ilişki ve iletişim kuruyordu. Kendisinin çeşitli nedenlerle sorun yaşadığı, "*baş edemediği*"ni söylediği, "*sorun*" ya da "*bela kaynağı"* olarak tanımladığı örgüt güçleriyle ilgili olarak aklına ilk gelen çözüm, onları da YD'na postalamaktı! Bu yüzden sık sık şu ya da bu yoldaşın YD'na alınması talebinde bulundu. Bu kapsamda 2003-2004 yılları arasında -çıkanların dışında- altı yoldaşı daha YD'na göndermeye kalktı. Bunlardan biri 1996 SAG eylemcisi, üçü 2000 ÖO eylemcisi, biri ÖO sürecinin yükünü omuzlayan açık alan sorumlusu bir yoldaş, diğeri ise önemsiz bir hukuki problemi olan bir MÖK üyesiydi. Onun önüne geleni YD'na göndermeye yönelik bu girişimlerinden -önceden haberdar olunabilenler- yukarda anılanlar önlendi. "*YD'nın bir rehabilitasyon merkezi olarak görülmesinin yanlışlığı yanında orada her 'sorun' yaşayanın YD'na gönderilmesini yaklaşım olarak da kabul edilmeyeceği*" vurgulanarak o bu konuda uyarıldı ve eleştirildi.

Kişileri yıpratma amaçlı olarak sonraki yıllarda utanmazca istismar edilen yurtdışına çıkışlar 2000'li yılların başındaki örgüt gerçekliğinin dayattığı bir zorunluluk olarak gündeme geldi. Üstelik bu zorunluluğu ilk gündemleştirenler de, örgüt kararıyla yurtdışına çıkan yoldaşlar olmadılar.[11]

Ayrıca 2002 sonrası YD'na çıkan (U dahil) toplam dokuz kadrodan beşini biz kucağımızda bulduk. Bu yoldaşlardan dördünün çıkışlarından Avrupa'ya ayak bastıkları zaman haberdar olundu. Diğerlerinden **sadece birinin** çıkışı -eski büro sorumlusu-, kendisiyle

haftalardır ilişki dahi kurulmadığını ve hakkındaki tutuklama kararının sınırlara bildirilmesine 24 saat kaldığını haber vermesi üzerine bizlerin kararıyla gerçekleşti. **MK üyelerininki de dahil diğer bütün çıkışlar ise ortak karar sonucu** gerçekleştirildi ve **hepsinden de bütün MK üyelerinin önceden haberi vardı**.

***

Yurtdışına çıkış zorunluluğu ortaya çıktığında, aylardan beri sürdürülen düzenli toplantılar ve görev paylaşımına varana kadar belirlenip somutlanan yönelimlerin yarattığı asgari birikim temelinde iyi-kötü işleyeceği umulan örgütsel bir mekanizmanın kurulmuş olmasından ileri gelen bir güven vardı. O sıralar boğucu bir hal alan ve elde kalan bütün güçlerin neredeyse tüm mesailerini emen para sorunlarının çözümüyle belirlenen stratejik yönelimler doğrultusunda elle tutulur adımların atılmaya başlanması kan kaybını durdurmakla kalmayacak, tasfiyecilik batağından çıkış yönünde de bir ilerleme sağlayacaktı. Dönemin nesnel koşulları hızlı ve parlak sonuçlar beklememeyi gerektiriyordu. Ve kimse de böyle bir beklenti içinde değildi. Ancak örgütün örgütlü ve siyasal bir güç olarak yeniden hayatiyet kazandığını, en başta da kendi güçlerine hissettirmesi zorunlu ve acildi. Bunun da genel çerçevesi çizilmiş, 15 günlük siyasal bir yayın organının çıkarılması ekseninde temel bazı araçları da belirlenmişti. O kesitte kadroların hareket kabiliyetini bile ortadan kaldıran mali sorunun çözümü doğrultusunda yüksek bir miktarın (**50 bin Euro**) iletilmesiyle birlikte belirlenen adımların peşpeşe atılacağı umudu güçlendi. Fakat pratik öyle olmadı. İlk büyük sapma daha ilk adımda, yayın tipinin değiştirilmesiyle kendisini gösterdi.

Daha sonraları derinleşip sistemlilik kazanan sağcı aydın entelektüalizminin ilk icraatlarından biri 2003 başında yayın tipi konusunda yaptığı darbe oldu. Amacı, içeriği ve çerçevesi MK tarafından belirlendikten sonra zamanın MÖK'ü ile de defalarca konuşulup üzerinde hemfikir olunan ve öncelikle iç güçlerimizi toparlayıp örgüte siyasal bir omurga kazandırmayı hedefleyen **siyasal yayının formatı** ülkede kalan MK üyesiyle MÖK'ün bir üyesi tarafından **değiştirildi**. Bu aslında, açık ve bariz bir tüzük ihlaliydi. MK ve MÖK'ün diğer üyeleri atlanarak daha önceden alınan bir karar, darbeci bir tutumla değiştirilmişti. Bu değişiklik, her şeyden önce bir makas değişikliğiydi. Bu oldu bittiyi yaratanlar, faaliyetin içeriğini farklılaştırmış oldular. Yapılan darbe, örgütü, "*büyük laflar söyleyen*

ama hayatta bunun karşılığını üretmeyen bir yapılanma" haline getirme yönünde atılan tayin edici bir adımdı. Örgütün tasfiyecilik batağından çıkışını sağlamak için belirlenen bir yönelim, ona sağcı bir aydın entelektüalizmi temelinde derinlik ve süreklilik kazandıracak şekilde tamamen farklılaştırılmış oluyordu. Söz konusu darbenin bu yönde yol açacağı kimi sonuçlar sezilmekle birlikte tehlikenin büyüklüğü ve derinliği o kesitte farkedilemedi.

Ortada ayrıca açık bir tüzük ihlali vardı. Basit bir kural ihlali olmayan bu **değişiklik** bir "*tüzük suçu*" olarak değerlendirildiği halde hakettiği karşılığı görmedi. "*Yoldaşları fazla incitmemek*" kaygısıyla "*kazanıcı eleştiri ve uyarılar*" eşliğinde her şey eskisi gibi sürüp gitti. "*Yapanın yaptığının yanına kar kaldığı*" şeklinde bir algılamayı pekiştiren bu türden her hayırhah tutum ve her müdahalesizlik, yapanları cesaretlendirdiği gibi, örgüt güçleri ve geniş anlamda kadrolarımız açısından da örgütte adalet ve hakkaniyet duygusunun ciddi bir biçimde sarsıldığını düşündüren yıpratıcı etkenlerdendi. Zaten örgütümüzün parti düzlemine sıçrayamamasının bir nedeni de burada yatmaktadır. Ciddi hiçbir örgütte, gerçekten örgütlü bir siyasi yapılanmada böyle şeyler yaşanmaz. Örgütün çizgisini ve tüzüğünü kabul eden bir örgüt adamı açısından, konulan hedefleri ve açılımları, belirlenen içerik ve çerçeveyi çiğnemek, kafasına göre değiştirmek düşünülemez.[12]

Teori-pratik ilişkisinin bu aydınca kavranışı ve tasfiyecilik ortamının yarattığı mecalsizlik, nesnel koşulların da yardımıyla örgütü pratikte daha da sağa çekmeyi başardı. İlerleyen yıllarda (2005 sonrası BD tartışmalarının ardından) kendisini "ö*nce çözümleyelim*", "*çözümlemeden neyin pratiğini yapacağız ki*" şeklindeki neokoordinasyoncu tezlerle ortaya koyan bu eğilim, tam da meşrebine uygun bir teori ve kadrolar üretti. Teori "*kendinde şey*" olarak temel güçleri kendine tutsak ederek o kesitte neredeyse bütün mali kaynakları emip gayet "*güvenlikli*" bir kanalda akarken, bununla hiçbir biçimde teması olmayan pratik, önderliksiz, kılavuzsuz, denetimsiz, "*kendinde şey*" olarak başka bir kanaldan akmaya çalışıyordu. Nasıl 3. Konferans sonrası merkezi örgütsel faaliyet adına yapılanların tümü "*dergiye mahkumiyet*" sınırlarını pek aşamamışsa, 2003 başında çıkarmaya başlayıp bir yıl boyunca yayınladığımız "*siyasi-teorik dergi*" de süreç boyunca aynı işlevi görmekten kurtulamadı!

Yayınlandığı bir yıl boyunca, bazı konulardaiçerik olarak karşı çıkılamayacak yazılar yayınlandı. "***Kendi başlarına***" **ele alındığında**

herbiri son derece anlamlı ve değerli olan bu yazılar hiçbir şekilde pratiğe yol göstermiyor, hayatta karşılığını bulmuyordu. O dönemde ciddi biçimde eksikliği duyulan, ihtiyacı hissedilen hiçbir örgütsel soruna girilmiyordu. Çıkarılan derginin, piyasada bolca bulunan ML sosuna bulanmış akademik-bilimsel dergilerden hiçbir farkı yoktu; bilgilendiriyor, eğitiyor ama örgütlemiyordu. Teori-pratik çelişkisi o kadar bariz ve o kadar derindi ki, dergide tasfiyecilik üzerine bir külliyat yayınladığımız dönemde örgüt olarak biz pratikte derin bir tasfiyecilik denizinde kulaç atıyorduk!!!

"*Aracın amaçlaşması*" kapsamında asla yabancısı olmadığımız bu örnek, bir dizi başka saçmalığı üretmekte gecikmedi. Kendisini ancak bu tekyanlılıklar üzerinden ifade edebilen, varlığını buna dayandıran bu entelektüalist mantık, derginin bu içerik ve bu formattan yayınına son verilmesi yönündeki ısrarlarımıza verdiği yanıtta kendisini bütün çıplaklığıyla bir kez daha gösterdi: Pozitif devrimci bir işlevinin olmadığını kendisinin de kabul ettiği derginin "***biriken yazıları eritmek için hiç olmazsa bir sayı daha çıkarılmasını***" (E) neredeyse 'yalvar-yakar' talep edebildi. Bir diğeri (F), "'*…teorik dergi olsun' diye ben bastırdım. Kendi çalışmalarımdan gelen muazzam bir birikim vardı*" diye kendini haklı çıkarmaya çalışabildi.

***

2004 Mayıs'ında, YD'da yapılan uluslararası bir toplantıya katılmak üzere ülkeden gelen bir kadronun (G) aktardıkları, o güne kadar doğru dürüst haber dahi alamadığımız ülkedeki durum ve gidişin ciddiyeti konusundaki korku ve kaygıları büyüttü. Ülkede örgüt hissedilmiyordu çünkü en başta merkezi bir önderlik, onun yönlendiriciliği ve denetleyiciliği ortada yoktu. MÖK üyelerinin hepsi ortalıktaydılar; legal kurum ve alanlardan çıkmadıkları anlaşılıyordu ama merkezi yönetici bir organ olarak ortada bir MÖK görünmüyordu. Buna karşın her MÖK üyesi, herkesin anlayabileceği şekilde kendi tarzını ve alışkanlıklarını konuşturduğu federatif bir faaliyet yürütüyordu. Aylar öncesi ülkeye gönderilen ve belirlenmiş bütün delegelere iletilmesi gereken ilk rapor taslaklarının dağıtımı sırasında bile, özellikle ülkede kalan MK üyesinin kulisçi tutumlar sergilediği anlaşılıyordu.

Konferans delegesi olan bu kadro, Rapor Taslağı'nın kendisine (E) tarafından belli bir yönlendirmeyle verildiğini söylüyordu: "*3 ay önce benimle konuştu ve '***anlamlandıramadığım bazı ön açıklamalar**

ve yönlendirmeler yaptı. YD'na dair yazdıklarında gerilediklerini gözlemledim' *dedi. Ortada MK'yı yıpratıcı bir hava var. YD düşmanlığı biçimine bürünen bir tutum gözlüyorum…*" Aynı tutum ve yaklaşım hem MK üyesi hem de MÖK üyeleri tarafından başka delege yoldaşlara karşı da gösterilmişti. Böyle manipüle edilmeye çalışılanlardan birinin de, o kesitte merkez büro sorumlusu olan yoldaş olduğunu daha sonra öğrendik.[13]

Bu kadro gençlik alanında sorumlu bir göreve getirilmişti. O kesitte gençlikteki güçlerimiz belirli bir toparlanma içine girmişlerdi. 1 Mayıs'la birlikte benzer bir toparlanma da işçi çalışmasında yaşanıyordu. Bu iki gelişme, fiili tasfiyecilik sürecinden çıkış doğrultusunda uzun yıllar sonra atılmış iki önemli ve değerli adımdı. Ana çerçevesi o dönemde şekillendirilmiş olan "*Üç yayın üç kurultay*" stratejisi doğrultusunda bu kadroyla görüşmelerde ağırlıklı olarak gençlik alanında yapılması gerekenler üzerinde duruldu.

Gençlikteki ilk toparlanma adımlarının önemi vurgulandıktan sonra önümüzdeki stratejik adımların en başta geleni, "*şekilli hale gelmekten örgütlü hale getirmeye sıçrama*" olarak tanımlandı. Bu kapsamda yeraltı temelinde genel bir gençlik örgütlenmesi şeması çıkarıldı. İlk etapta hızla bir gençlik İMT'sinin düzenlenmesi, gençlik MYO'nın çıkarılması, genelgeler sisteminin yürürlüğe sokulması, TİKB MÖK'ten de bir temsilcinin zaman zaman toplantılarına katılacağı bir GK MYK'sının oluşturulması ve bunun altlara doğru il GK İK'larının kurulması şeklinde saçaklandırılması hedefleri konuldu. "*Gençlik merkezi*", "*İl koordinasyonu*", TİKB kadrolarıyla karma bileşimli "*şekilsiz şekillenmelere*" kesinlikle son verilmesi istendi. Gençlik çalışmasının "*örgütlü hale getirilmesi*" kapsamında gençlikteki temel güçlerin en gelişkinlerinin TİKB aday üyesi yapılmaları, diğerlerinin ise GK üyesi olarak tanımlı hale getirilmeleri önerildi. ML ideolojiyi benimsemek, sosyalizmi savunmak, militan bir sosyalizm yandaşı olmak ile "*hayatın içinde olmak*" şeklinde tanımlanan sosyallik, gençlikteki temel kadro ölçütleri olarak belirlendi. Gençlik örgütlenmesinin bütün zorluklarına rağmen baştan yeraltı temelinde örgütlenmesinin önemi ve bunun için uygulanması gereken yöntemler hatırlatıldıktan sonra özellikle gelecek vaadeden ilişkiler ve ilişki sistemlerinin saklanması istendi. Kadro ihtiyacımızın büyüklüğü ve yakıcılığı nedeniyle ilk etapta asıl yoğunlaşma noktalarının üniversiteler olduğu belirtildikten sonra, Demokratik Üniversite Kurultayı (DÜK) ve Öğrenci Birliği'nin (ÖB)

içerikleri ile işçi gençlik yayını önerileri üzerine tartışıldı.

O toplantılar sürecinde konulan stratejik hedeflerden birisi de, bizim gençlik örgütlenmemizin sosyalist hatta komünist olduğunu iddia eden diğer gençlik yapılanmalarından özsel farklılık noktalarından biri olarak militan bir sosyalizm çizgisinde eylemlilik düzeyinin yükseltilmesi hedefiydi. İlk hedeflerden biri olarak konulan gençlik İMT'sinin amacı, içeriği ve bileşimi belirlendi. TİKB gençliğinin varlığını etkin bir şekilde sürdürebilmesi için "**eylemlilik düzeyinin yükseltilmesi**" ile "**sosyalist aydınlanma**"nın ne kadar hayati olduğu belirtildikten sonra bu temelde bir eğitim programı çıkarıldı. GK'nın geçmiş tarihi süreciyle ilgili bilgilendirici bir metin hazırlama sözü verildi ve yerine getirildi. Gençlik arşivinin buradaki parçalarının toparlanıp gönderilmesi kararlaştırıldı. (G ile yapılan ilk görüşmenin tutanaklarından, Mayıs-Haziran 2004)

2004 Mayıs sonundaki o ilk yüz yüze görüşmede ele alınan konular arasında gençlik ile parti arasındaki ilişkilerin nasıl olması/kurulması gerekliliği, bu temelde "*gençliğin örgütsel bakımdan bağımsızlığının*" önemi yanında sınırları konusu da vardı. Bu konudaki sapmaların karakteristik özellikleri üzerinde duruldu. Somut örnekler olarak GK tarihinde yaşananlarla birlikte Arnavutluk Emek Partisi (AEP) örneği ve Enver Hoca'nın bu konuda yaptığı uyarılar hatırlatıldı.[14]

Bu görüşmeden 4 ay kadar sonra (Eylül başı 2004) G ile uluslararası bir toplantı nedeniyle tekrar bir araya gelindi. Arada geçen süre içinde, bu kadronun işgüzarlığı sonucu gerçekleştirildiği sonradan öğrenilen ve süreçteki kaosu derinleştirici bir rol oynayan "**Asım Bey Toplantısı**" olarak bilinen bir toplantı yapılmıştı (Ağustos 2004). Aynı ayın sonunda (Ağustos 2004) MK, seçildiğinden bu yana bir üye eksiğiyle ilk kez bir araya gelebilmişti. Ülkedeyken MÖK'e atanan ve daha sonra YDK sekreterliğini de üstlenen bir yoldaşın da katılımıyla yapılan MK toplantılarında alınan kararlar içinde gençlik sorumlusu konumundaki kadronun MÖK'e alınması da vardı. Bu karar kendisine iletirirken, kısa süreli birliktelik sırasındaki gözlemlerimize dayalı olarak kendini gösterme merakı ve bireyci özelliklerinin gelişkin olduğu izlenimi belirtilerek kendisi uyarıldı.[15]

Bu görüşmede, gençlik alanında geçen sürede atılan adımlar gözden geçirildi. Verilen bilgilere göre; gençlik İMT'si yapılmış, üniversiteler arası koordinasyonu sağlayacak bir üst organ oluşturulmuş, konulan

ölçütler temelinde (…) GK üyesi, (…) da aday üye belirlenmişti. Gençlik örgütlenmemizin ayırdedici temel özellikleriyle stratejik yönelimleri konusu bu toplantılar sırasında da yeniden üzerinde durulan ana gündem maddesini oluşturdu.

GK'nın ayırdedici vasıfları olarak şu 4 temel özelliğin altı bir kez daha kalınca çizildi: 1) Belirgin ve bilinçli bir sosyalist kimlik/bilinç, 2) Militan bir antifaşizm, 3) Nitelikli çok yönlülük/özellikle kitleler içinde erime kabiliyeti, 4) Güçlü bir parti bilinci ve TİKB'lileşme yönelimi.

Dönemsel stratejik hedefler kapsamında ise şunların yapılması kararlaştırıldı: **1)** İMT Belgelerinin yayınlanması, **2)** Bireysel özelliklerin konuşturulmasına meydan vermeyecek tarzda bir GK-MK işleyişinin belirlenmesi ve bunun bir iç tüzüğe bağlanması, **3)** Yazılı rapor sisteminin işletilmesi (Aralık başında MÖK üzerinden MK'ye iletilmek üzere genel bir GK raporunun hazırlanması görevi verildi), **4)** Düzenli eğitimin kesinlikle aksatılmaması, örgüt çizgisinin kavratılması doğrultusunda bir iç yazı derlemesinin bir an önce yapılması, **5)** Yayın politikası, gençlik güçlerinin çıkmak üzere olan 15 günlük merkezi siyasal yayının yanı sıra 3 yayın kapsamında çıkartılacak olan MYO'ya katkılarının örgütlenmesi, **6)** Örgütlenme stratejisi kapsamında; a) İK'lar ve alt organların oluşturulması, b) İstanbul ve Ankara'nın belli başlı üniversiteleri dışında İzmir, Adana, Bursa, Trabzon, Denizli ve Eskişehir'e yüklenilmesi, bizimle anılan iller/üniversiteler/yüksek okullar yaratma perspektifiyle hareket edilmesi, **7)** GK kadro ve sempatizanlarında sınıf ruhu ve kültürünün belirgin hakimiyetinin sağlanması (bu kapsamda sınıf hareketiyle ilişkilenmenin çeşitli yöntem ve araçları üzerinde konuşulup yönlendirici kimi belirlemeler yapıldı), **8-** Militan bir pratik.

***

O yıl içinde (Temmuz 2004) -iletişim sorunu tam olarak ortadan kalkmamakla birlikte- geçmiş sürece dair **ülkeden** nihayet **yazılı bir değerlendirme geldi**. Herhangi bir ön açıklama olmadığı için o metin, gönderilen Rapor taslaklarına dair görüşleri hakkında hiçbir bilgi alınamayan MÖK üyelerinin (E ve H) genel değerlendirmeleri olarak algılandı. Yazılı yanıt da bu algı temelinde hazırlandı. Meğer o metin, ülkede "**Asım Bey Toplantısı"** adıyla anılan bir delege toplantısına sunulmak üzere ülkede kalan MK üyesiyle MÖK'ün bir üyesi (E ve F) tarafından hazırlanmış. Yapılmasına iki gün kala toplantıyı bize,

aynı dönemde bağlantı halinde olunan gençlik sorumlusu haber verdi. Daha önce iki MÖK üyesine hitaben kaleme alınan değerlendirme metninin altına ancak şu bölüm eklenebildi.[16]

İletilen metin, geride bıraktığımız süreçteki örgütsüzleşmeyi ve dağılmayı, temel yapısal tarihsel zaaflarımıza kadar uzatmadan, onlarla kıyasıya bir hesaplaşmaya girmeden esas olarak 3. Konferans sürecinin sindirilip özümlenmemiş olmasına bağlıyordu..[17]

Şimdilerde üzerinde alçakça demagojiler yapılan konulardan biri olarak ÖO kesiti, Asım Bey Toplantısı metninde dile ilişkin belli eleştiriler dışında **asıl olarak olumlanıyordu**:[18]

4 Ağustos 2004 tarihli yanıtta bu konuda şunlar söyleniyordu: "*…Obez (ÖO -nba) sürecini ise -o konuda sergilenen yaklaşımları da dikkate almakla birlikte- raporun dışında ayrı ve bağımsız bir madde olarak ele almanın -ama mutlaka genel kurul iradesi haline getirmenin- daha uygun olacağını düşünüyoruz. Yalnız, konunun içeriği ve ele alınışına ilişkin olarak sizin işaret ettiğiniz kimi noktaların altını belki biraz daha kalınca çizmek mümkün görünmekle birlikte, özellikle daha önce iletilen bir yaklaşımda önerildiği gibi 'yoğunlaştırılmış daha özlü ve konsantre bir anlatımının' nasıl olacağını kafamızda canlandırabilmiş değiliz. **B**izzat işin içinde yer alan hissedarla**r** (delegeler -nba)* **Çoğunluğunun dahi sürecin arka planında neler olup bittiğini bilmediği bir sürecin değerlendirilmesi sırasında önce bu gerçekler ve tarihsel akış anlatılmadan neyi ne kadar konsantre etmek mümkün olabilir***? Öte yandan, özellikle şirketimizin (*örgütümüzün *-nba) konumu açısından bakıldığında akışın kendisinin anlatılması zaten başlı başına yorum gerektirmeyecek kadar açık ve etkili bir değerlendirmeden başka nedir? Bu konuda şimdilik küçük bir dipnot olarak şunu da belirtelim ki,* **bu bölümdeki 'dil'e ilişkin eleştiri ve uyarıları anlamakta güçlük çekiyoruz***. Bunun, jübilesini bu kadar ağır bir bedel karşılığı yapan 'ömrünü tamamlamış bir tarz'a duyulan bilinçli bir öfkenin yansıması olduğunu göremeyip bir 'huy' ya da 'polemik tarzı' olarak algılanışını, doğrusu şu 'ömrünü tamamlamış tarz'ın kavranışındaki zayıflığın bir ifadesi olarak görüyoruz.*" (abç)

Asım Bey Toplantısı'nın **asıl mimarı**nın gençlikten sorumlu kadro olduğu daha sonra bizzat kendi ağzından öğrenildi. Kadroların tepkilerini soğutmanın dışında hangi amacı güttüğü belirsiz, bu yüzden katılanların ezici bir çoğunluğunun hiçbir düşünsel önhazırlıkla

gelmediği, apartopar kotarıldığı her halinden belli olan ve asıl önemlisi, süreçteki kaosu alevlendirip tırmandırmaktan başka hiçbir sonuç üretmeyen bu toplantıyı gündemleştirip zorlayan o olmuş. "*Bu hakkı ve yetkiyi nereden aldığı*" sorulduğu zaman verdiği yanıt, onun kendini gösterme merakı ve işgüzarlığının tipik bir göstergesiydi: "*Sizlerle yaptığım görüşmelerden sonra durumdan vazife çıkardım*!". Saklayamadığı hırsları hep yeteneklerinin önünde giden bu kadro, zaten her dönemde kafasındaki hesaplara dayalı olarak "*birilerinden yana, birilerine karşı*" olma temelinde "*durumdan vazife çıkardı*", örgüt kamuoyunda bu belkemiksizliği, içten pazarlıklı işgüzar tutumlarıyla sivrildi. Toplantıya ilişkin gözlem ve değerlendirmeleri kapsamında şunları söyledi:

"*…Konut (konferans -nba) sürecini hızlandırıcı oldu. 1-2 ay içinde hemen toplantı fikri benimdi. Hiçbir komitenin olmadığı, hiçbir şeyin işlemediği izlenimi edindim. Durum buradan görüldüğünden de vahimdi. Buradan kendime bir rol çıkardım. İlk kez bir MÖK toplantısı yapıldı. Konferansı örgütleme komitesi olarak çalışmaya başladık. Kendiliğinden bir gidiş vardı. İçerik olarak benim rolüm/etkim olabilirdi ama… Saygı duruşu bile düşünülmemişti. Organ olarak/organ adına GK dışında bir konuşma vs. olmadı. Asım Bey Toplantısı'nın hazırlanmakta olduğundan bir hafta önce haberim oldu. Hazırlanan yazıyı toplantıdan 2 gece önce 15 dakikada okuyabildim. Ne anlama geldiğini toplantıdan sonraki günlerde okuduğumda çözümleyebildim. 'Not, yazı, vb. getirmek sakıncalı olur' uyarısı nedeniyle herkes tıntın geldi. Gençlik İMT'si sonrası, 'yapıldı mı böyle olmalı' duygusu yaşanmıştı. Hedef-çıkış arayışı vardı. Çünkü o yoldaşların kafasında bir hedef vb. yoktu. Yeni güçlerin yaratılmasıyla çözülebilir bence bu kriz ancak… F'nin konuşması çözümlerden çok problemleri tanımlayıcı bir konuşmaydı. H'nin konuşması 'havayı' değiştirdi… 'Problem demek MK içiymiş' havası doğdu. Kişisel gözlemim; H'nin görüştüğü yoldaşlar MK'yi eleştiren yoldaşlar oldu. Çevresini biçimlendirdiğini düşünüyorum. Onun toplantının yönetimine getirilmesi doğru olmadı. Bileşim umduğumdan çok daha sürecin dışında ve bilgisinden mahrumdu. Yoldaşlardaki 'yalnızlık hissi' ortadan kalkmadı. Kanıksama (beklentisizlik) hali sürüyor…*" (Görüşme tutanaklarından)

***

"***Üç yayın, üç kurultay***" şeklinde formüle ettiğimiz taktik adımlar zinciri; tasfiyecilik dönemini yarmakta, kadrolarımıza ufuk genişliği

kazandırmakta, onların yönünü sınıfa çevirmekte, bir bütün olarak güç toplamakta ön açıcı olması hedeflenen bir politikaydı. Üçlü yayın paketini, kadro güçlerimizi ve kitle çalışmasında öne fırlayan öncüleri besleyecek siyasal bir yayın (UÇ), sınıf çalışmasının vazgeçilmez araçlarından biri olarak işçi gazetesi (İG) ve hayli yıpranan güçlerimizi militan bir komünist bilinç ve ruhla besleyip donatacak yeraltı yayını (OÇ) oluşturuyordu. İlk ikisi belirlenen içerikte ve hedeflenen tarihlerde yayınlandı. OÇ ise asıl olarak alanlardan ve somut faaliyetten beslenip onlara yol gösterici olabildiği ölçüde amaçlanan işlevi görebilirdi. Bir yeraltı yayını masa başından çıkmazdı/çıkmamalıydı! Bu anlayıştan hareketle sınıf, gençlik ve örgüt çalışmasının değişik birimlerinin faaliyetlerinin konu edildiği, faaliyetin içinden ses verilen raporlar, yazılar ve yazı önerileri istendi. Israrlı taleplere rağmen 2007'ye gelene kadar ülkeden ve MÖK'ten yıllar boyunca **hiçbir şey gelmedi**.

Tasfiyeciliğin tasfiye edilmesi amacıyla belirlenen stratejik yönelimin ikinci ayağını oluşturan "*Üç Kurultay*" yönelimi ise, örgütün yönünü bir an önce işçi sınıfına ve emekçi kitlelere döndürme amacının yanı sıra konferansın geniş bir alansal temsil tabanı üzerinde yükselmesi amacını taşıyordu. "*Üç Kurultay*" olarak; **1)** İşçi sınıfı içinde uzanabileceğimiz bütün güçlerimizi bir araya getirerek yeniden şekillendirmekle kalmayıp sınıf içindeki çalışmalarımıza yol gösterecek stratejik politika ve taktik esasların belirleneceği bir "**İç kurultay/Hazırlık kurultayı**"; **2)** İMT'sini yapmış olan gençlik güçlerimizi gençlik kitlelerine yönelmeye zorlamakla kalmayıp bu alandaki çalışmalara yol gösterecek temel stratejik esasların ortaya konulacağı bir "***Gençlik Kurultayı***"; **3)** Sınırlı bir lojistik kaynağı olmaktan çıkarılmış olan YD'daki faaliyeti içerik ve yönelimler bakımından olduğu kadar iç örgütlülük düzeyi yönüyle de bir üst düzleme sıçratmak üzere "**Yurtdışı Konferansı**" stratejik hedefleri belirlendi. Bunların hepsi aynı zamanda birer konferans hazırlık aşaması olarak düşünüldüler. Buralardan çıkacak çözümlemeler ve kararlar, konferansın gündem maddelerinin de içeriğini ve esaslarını oluşturacaktı. Dolayısıyla bu platformlara katılacak delegeler dışında kalan örgüt güçleri de, böylelikle düşünsel ve pratik olarak, konferans sürecinin işlevli birer parçası haline getirilmiş olacaklardı. Belirlenen her **üç kurultay hedefi de gerçekleştirildi**. Bunların herbiri kendi alanlarındaki çalışmalara belirgin bir ivme kazandırmakla kalmadı; peşpeşe gelen bu adımların toplamı, örgüt genelinde ve taraftarlarımız üzerinde tasfiyeci ruh halinden kurtulma yönünde gözle görülür bir coşku ve dinamizm yarattı.

***

MK'nın uzun yıllardan sonra **ilk yüz yüze toplantısı** -bir eksikle- 31 Ağustos-5 Eylül 2004'te yapıldı. Konferans gündemi başta olmak üzere, 2000 sonrası gelişmeler, fiili tasfiyecilik belirlemesi, siyasal konjonktürün değerlendirilmesi, sınıf çalışmasına yüklenme, kurultaylar, pratiğin önemi, gençlik, Kürt dinamiği, gelinen noktada F tipleri sorunu ve izlenmesi gereken politika ve daha bir dizi temel konuya dair konuşuldu. Bundan sonraki konumlanış ve görevlere yaklaşımıza dair -katılan tüm üyelerin hemfikir oldukları- **Konferansın örgütlenmesini başa yazan** stratejik bir hat belirlendi. Alanlara, bölgelere ve konulara ilişkin işbölümüne gidildi. Yayınlar konusunda yeni bir çerçeve çizildi.[19]

Örgüt tarihinde bir ilk olan "**Hazırlık Sitesi**"nin açılması kararı da o toplantıda gündeme getirilip kesinleştirildi. Bu uygulamayla, örgüt güçlerinin şimdiye kadar en mesafeli durdukları teorik-siyasi inşa faaliyetine aktif katılımlarını sağlayarak bu süreçleri olabildiğince kolektivize edecek bir zeminin yaratılması amaçlanmıştı. 80 kayıtlı üyenin katıldığı site, uzun süre bu işlevi yerine getirdi. Daha sonra -2006 sonrası- neokoordinasyoncu entelektüalizmin örgütü yeniden teslim alıp tasfiyeciliğe süreklilik kazandırmasıyla birlikte diğer araçlar gibi site de amacından uzaklaştı. Farklı fikirlerin ideolojik-siyasi mücadele sınırları içinde tartışılması amacıyla açılmış olan site, tartışmadan korkulan, tartışmaktan kaçılan sonrasında fiilen geri alınan ML dışı görüşlere ilişkin uyarı ve eleştirilerin dahi "*kişilik ve gurur sorunu*" haline getirilerek kişilere yönelik karşı saldırıların konuşturulduğu bir arenaya dönüştürüldü. Görüş ayrılıklarının iyice derinleşip artık ortak bir ideolojik çizgi, hat, ruh ve iradeden söz edilemeyeceği bir döneme girildiğinde de fiilen işlemez hale geldi.

***

Ağustos-Eylül 2004'teki MK toplantısının hemen arkasından, önce (Eylül) o toplantıda MÖK'e atanan gençlikten sorumlu kadro, ardından da (Ekim) MÖK'ün başka bir üyesiyle (F) bir araya gelindi. Bu ikinci üyeyle buluşulmadan önce siyasal derginin startı verilmiş, Hazırlık Sitesi faaliyete geçirilmişti. Bu arada söz konusu üyenin örgütün yaşadığı krizin nedenleri ve çözüm yollarına ilişkin görüşlerini içeren yazılı bir metin MK'ye ulaştırıldı (Ekim 2004). Ülkedeki MK üyesi, metnin sonuna kapsamlı muhalefet şerhleri düşmüştü. Bunların

başında da, iletilen yazının her iki kadronun ortak bir yazısı olarak planlandığını fakat kaleme alan MÖK üyesinin (F) birlikte belirledikleri ortak eksene uymak yerine kendi kişisel görüşlerini esas alması nedeniyle yazıda ortaklaşmanın mümkün olmadığını belirtiyordu.

Yazı, yaşanan krizi "*genel bir örgütsel-siyasal-ideolojik sistem krizi, yapısal bir kriz*" olarak tanımlıyor ve daha önce "*Sistem Dinamiği*"nde teorize edilmeye başlanan görüşler bu temel eksende tekrar dile getiriliyordu. Ülkedeki MK üyesi, 10 maddede topladığı muhalefet şerhlerinde yazının bu temel tezi başta olmak üzere hemen her tezine ilişkin farklılıklarını ve eleştirilerini ortaya koyuyordu.

Yazının sonunda, son anda eklendiği belli olan "*Yeter! Kartaca yıkılmalıdır!*" başlıklı uzunca bir bölüm yer alıyordu. Bu bölümde, o sıralarda emekleme döneminde olan dergi sitesine atılan "*İhtiyacı duyulan*" başlıklı bir yazıya MK üyelerinden birinin (R) yönelttiği eleştiriye duyulan tepki dile getiriliyor, dahası eleştiri sahibi MK üyesinin hizip dönemindeki tutumuyla parallellik kuruluyordu. Ülkedeki MK üyesinin şerh düştüğü konulardan biri de bu bölümdü. "*Kartaca yıkılmalıdır!*" eleştirisi, devrimci bir siyasi eleştirinin sınırları ötesinde kişilere ve önderlik kurumuna dönük kökleşmiş önyargılar ve tepkileri içeriyordu. Yazının MK'ye iletilmesinin hemen arkasından bir araya gelinen eleştiri sahibi MÖK üyesi, önceki yıllarda da sergilediği tepkiselliklerin bir devamı olarak bu buluşmaya gelmekten vazgeçmeyi bile düşündüğünü ifade etti. Ancak, yapılan yüz yüze görüşmelerde tanık olduğu yaklaşımları ve tutumları gördükten sonra hem böyle düşündüğü için hem de "*Kartaca yıkılmalıdır!*" başlığı altında yazdıklarından dolayı pişmanlık duyduğunu belirterek özeleştiri yaptı ve diğer MK üyelerine iletilmeden önce o bölümün yazısından çıkarılmasını istedi. Kendisine önemli olanın kişiler ve kişiliklere dönük görüşler olmadığı, ayrıca bir kez kaleme alınıp dolaşıma sokulduktan sonra hiçbir yazıdan hiçbir bölümün çıkartılmasını doğru olmadığı ve çıkarılmayacağı söylendi.

Bu MÖK üyesiyle birlikte olunan kesit verimli ve üretken bir süreç oldu. Siyasi derginin yayın hazırlıkları birlikte yürütüldü. Çıkarılacak derginin amacı, içeriği ve işlevine dair yönlendirici bir genelge birlikte kaleme alındı. Fiili tasfiyecilik tespitinin ilk kez dile getirildiği "***Kendimize Dair***" yazısı başta olmak üzere, ilk sayıların birçok temel yazısının çerçevesi beraber çizilip sayılara son halleri birlikte verildi. 2003 yılında hazırlanan ilk Konferans Rapor Taslağı'nda yer alan "***Dip Noktası***"

ve "***Ölüm Orucu Değerlendirmesi***" bölümlerinin MK toplantısında alınan prensip kararı uyarınca dergide yayınlanmasını bu üye de hararetle destekledi. Ayrıca onun önerisi üzerine, "***Tasfiyecilik***" dizisi kaleme alınmaya başlandı.

Dergi hazırlıkları kapsamında yürütülen bu ortak pratiğin yanı sıra bu (MÖK üyesiyle) örgütün içinde bulunduğu durum, geçmişin değerlendirilmesi, yapısal-tarihsel zaaflarımız, konferans süreci ve sonrasına dönük gelecek planlaması kapsamında ayrıntılı görüş alışverişlerinde bulunuldu.

Onun "*Sistem Dinamiği*" ile başlayan ve sonrasında da her fırsatta sokuşturmaya çalıştığı örgütsel kriz çözümlemelerinin (yaşadığımız krizin sadece örgütsel ve siyasal bir kriz olmakla kalmayıp derin ideolojik ve yapısal bir kriz olduğu temel tezi başta olmak üzere) haklı ve geçerli olduğu yönler teslim edilirken, abartılı ve yanlış bulunan yönleri de genişçe anlatıldı. Düştüğü yanılgıların temel nedenlerinden biri olarak "**T*eori üretimi sırasında farklı durum ve süreçler için geçerli modelleri aynen taklit edip tamamen farklı durum ve süreçlere uyarlamaya*" **kalkışmasının** doğurabileceği sakıncalara işaret edildi.[20]

Bu kadro ile asıl yapısal-tarihsel zaaflarımız kapsamında program sorununu bu denli ihmal etmemizin anlamı ve sonuçlarıyla, bu bağlamda devrim stratejimizi 1980'lerin sonlarında değiştirerek sosyalist devrim stratejisine geçiş yapmayışımızın nedenleri ve sonuçları konuşuldu. Bu konuda bizi hangi gerilik ve tutuculuklarımızın nasıl frenlediğine ve bu yüzden hangi tarihsel sonuçlarla karşılaştığımıza ilişkin görüş ve değerlendirmeler kendisiyle genişçe paylaşıldı. Ancak bir konferans kararıyla değişiklik yapılabilecek olan bu strateji konusunun konferansta mutlaka ele alınmasından yana olunduğu ifade edildi. Ki bu görüşler, bir ay önce yapılan MK toplantısında da ayrıntılı olarak dile getirilmişti.

***

İlk sayısı 2004 Ekim sonunda piyasaya çıkan siyasi derginin yayınının arkasından atılan adımlardan bir diğeri de Hazırlık Kurultayı'nın yapılması oldu (Aralık 2004). Tasfiyeciliğin tasfiyesi doğrultusunda belirlenen "*Üç Kurultay*" stratejik yöneliminin kilit adımı olarak görülen bu Kurultay'ın çerçevesini:

- İşçi sınıfı hareketinin somut durumu ve en temel sorunları. Somut tahlile dayalı bütünsel bir sınıf stratejisi geliştirilmesi görevine yönelik ön saptamaların ortaya konulması,
- Komünistlerin '90'lı yıllardaki sınıf çalışmasının geleceğe dönük soruçlar çıkaracak tarzda değerlendirilmesi. Sınıf çalışmasındaki verili birikimin, ileri deneyimler, kazanımlar ve tıkanma noktaları itibariyle somutlanması ve kolektifleştirmesi,
- Sınıf çalışmasının güncel ve gelecekteki ihtiyaçlarına; teorik, siyasal, örgütsel, sendikal görevlerin kapsamına yönelik ön saptamaların ortaya konulması oluşturdu.

Kurultay'la asıl olarak "*Sınıf çalışmamızda ve güçlerimizde (zihinsel, ruhsal ve pratik) bir enerji artışı ve motivasyon yaratmak; belli bir toparlanma içerisine girmiş olan sınıf çalışmamızı daha yüksek görevlere hazırlamak; sadece sınıf çalışması yürüten kadrolarımız ve işçi yoldaşlarımızın değil örgütün bir bütün olarak sınıfa ve bunun her düzeydeki güncel ve stratejik gereklerine yönelimini güçlendirmek*" amaçlandı. Bu anlamda Kurultay'ın yüzü, örgütleniş anından başlayarak pratiğe dönüktü ve bu onun devrimci açıdan ayırdedici özelliklerinin başında geliyordu. Hazırlık Kurultayı, ortaya koyduğu düşünsel sonuçlar ve yeni açılımlar yönüyle de etkileyici ve ileri bir noktayı temsil ediyordu. Ayrıca bu çözümlemelerin çoğunun görece gelişkin bir kolektivizm temelinde ulaşılmış ortak sonuçlar olması bir başka ayırdedici devrimci özellikti. Aldığı kararlar içerisinde kitlesel bir işçi kurultayının düzenlenmesi kararı da bulunan Hazırlık Kurultayı, geçmiş sınıf çalışması pratiğinin değerlendirilmesinden çıkarılan devrimci derslerin de ışığında sınıf çalışmasının önünü açacak ileri ve yetkin çözümleme ve stratejik hedefler ortaya koydu. Bunların büyük bir çoğunluğu dergide yayınlanmanın yanında broşürleştirildi. Ne var ki, çok geçmeden örgütü tekrar içe kapanmaya sürükleyen neokoordinasyoncu eğilimlerin güç kazanıp etkin olması nedeniyle, gençlik alanında olduğu gibi bu alanda da bu canlanma ve atılım kesintiye uğradı/uğratıldı. (**EK16**)

***

Cezaevindeki son MK üyesinin de çıkışı (2005 Şubat) sürecin gelişiminde bir dönüm noktası oldu. Olumlu bir dönüm noktası olması bekleniyordu fakat pratikte tam tersi yönde bir gelişme yaşandı. Hem ilk etapta ulaşılması gereken sonuçların elde edilmesine büyük

ölçüde yaklaşılmış olan Konferans süreci 4 yılı aşkın bir süre daha gecikecek şekilde ertelenmiş ve belirsizliğe itilmiş oldu hem Konferans süreciyle birlikte örgüt çürümeye terkedildi, hem de "*Üç yayın, üç kurultay*" stratejik yönelimiyle belirgin bir yol alınan tasfiyecilikten çıkış süreci kesintiye uğratılarak daha derin bir tasfiyecilik düzlemine geri dönüldü. Bu kırılmada, içerden çıkan MK üyesinin kökleri 3. Konferans öncesine kadar uzanan sağcı teorisizm eğilimini, yaşadığı yorgunluk nedeniyle de bir üst düzeye taşımış ve sistemleşmiş olarak örgüte dayatması tayin edici oldu. Bu, onun savunduklarının geçerliliğinden ve gücünden çok, dönemin nesnel koşullarının yıldırıcı etkisiyle tasfiyeci yorgunluğun fazlasıyla derinlere işlemiş olmasının ortaya çıkardığı bir sonuçtu. Tasfiyeci yorgunluk, ona meşruiyet ve süreklilik kazandıracak bu neokoordinasyoncu entelektüalizm eğilimiyle çok çabuk ve kolayca buluştu. Biri diğerinde yeni ve etkileyici bir ideolojik kılıf ve mazeret, diğeri birincilerde teşne olmaya dünden hazır kuvvetler buldu. Yeni bir düzleme taşınmış olan tasfiyeci yorgunluk, çok geçmeden önce MÖK'ü, onun üzerinden örgütü fiilen teslim aldı.

Daha sonra yaşananların pratikte de gösterdiği gibi bu üye, örgütün içinde bulunduğu durum ve kadroların beklentilerini hiç umursamaksızın kendi kafasındaki konferans anlayışı ve planını ne yapıp edip hayata geçirme niyetiyle ve bunun önünde engel olacaklarını düşündüğü özellikle iki MK üyesini bir biçimde etkisizleştirip tasfiye etme kararlılığıyla çıkmıştı. O, bu her iki amacını da daha çıkar çıkmaz, diğer MK üyeleriyle yüz yüze gelip onlarla doğru dürüst bir görüş alışverişinde dahi bulunmadan kaleme aldığı mektuplarında açıkça ortaya koydu. Konferans sürecinin ve onunla birlikte örgütün aslında neden ve nasıl bu kadar uzayıp çürütüldüğünün anlayış düzeyindeki bütün yansımalarını o mektuplarda görmek mümkündür.

Cezaevinden çıkan üye ilk yazdığı mektupta (Mart 2005) **(EK17)**; çıktıktan sonra yaptığı görüşmelerden edindiği izlenim ve gözlemlerini yansıtıyordu. "*Üç yayın üç kurultay*" yöneliminin örgütte nasıl bir canlılık sağladığını o zamanlar teslim ediyor, bu arada tasfiyeci ruh hali ve eğilimlerin ne kadar yaygın ve derin olduğunu da dile getiriyordu. Sonraları duruma göre, birbiriyle taban tabana zıt görüşler savunduğu konulardaki kafa karışıklığı ve yalpalamaların ilk örnekleri bu mektuplarda da kendisini gösteriyordu. Örneğin, yaşanan tasfiyeciliği ilk mektubunda "*dar anlamda örgütsel sorunlara ve kişilere indirgenemeyecek, daha genel ve nesnel temellere sahip*" adeta doğal

ve kaçınılmaz bir sonuç olarak yorumlayan bir yaklaşım belirginken, bütün kılıçlarını çektiği bir ay sonraki ikinci mektubunda, "*biz bu duruma bilmediğimiz koşullarla karşılaştığımız için değil, bildiklerimizi uygulamadığımız için düştük*" şeklinde meseleyi bu kez tümüyle kişilere bağlayan korkunç bir subjektivizm sergiliyordu. İşin ilginci, daha sonra bu görüşü bir kez daha değiştirerek dümeni tekrar ve bu kez bütünüyle nesnelci bir yaklaşıma büküyor, her şeyi "*kapitalizmin 1980 sonrası yaşanan içsel dönüşümünü çözümlememiş olmaya*" bağlıyordu. Çünkü, aradan geçen sürede öğrendikleri, hayli derin boyutlardaki tasfiyeciliğin ağırlıklı olarak kimlerin, hangi çapsızlık ve korkularının sonucu olduğu gerçeğinin farkına varmasını sağlamış ve bunun üstünü örtme ihtiyacı belirmişti. Sonradan benzer bir zigzag çizdiği konulardan bir başkası da "*Asım Bey Toplantısı*" olarak anılan toplantıya ilişkin değerlendirmesiydi. Bir sonraki mektubunda, sırf MK çoğunluğunu tabandan gelen geri basınca boyun eğmiş ve onlarla aynı yorgunluk içinde gösterebilmek için 6 yıl boyunca sündürülüp çürütülmüş "*konferans sürecinde atılan tek anlamlı adım*" olarak nitelediği bu hedefsiz ve yönsüz toplantıyı ilk mektubunda, "*…h. Kurulunun yapmış olduğu toplantıdan (*Asım Bey Toplantısı -nba*) bir şey çıkmamış ve ne olduğu da anlaşılmamış olması, vb. beklentiyi bu noktaya, olabilecek en geri düzeye çekmiş*" şeklinde değerlendiriyordu.

Onun "*geri düzey*" olarak nitelediği, kadroların konferanstan beklentileriydi. Konferansın öncelikli olarak bizi krizlere ve tasfiyeciliğe sürükleyen nedenleri çözümleme temelinde örgüte somut bir yön ve yönelim kazandırması beklentisi, ona "*fazlasıyla geri bir düzlem*" olarak görünüyordu. Buna karşın, hakkı verilerek yapılacak olursa en az 3 yıl sürecek bir yoğunlaşma gerektiğini kendisinin de kabul ettiği 'daha geniş ve genel bir değişim/dönüşüm çözümlemesini' esas almak gerektiği görüşündeydi. Nabızlarını yokladığı MÖK üyelerinin dahi -o kesitte- süreci uzatıp yayacak böyle bir yönelime kesinlikle karşı olduklarını belirtiyordu. İlginçtir, bu karşıtlıklarını MK'nin diğer üyelerine de yansıtan ve finaline yaklaşılmış olan konferansın gecikmesine yol açacak "*ayakları havada*" bu öneriye kesinlikle karşı çıkılmasını isteyen MÖK üyeleri, çok geçmeden bu teorisizmin en ateşli yandaşları haline geldiler. Yapısal özellikleri ve eğilimlerinin yanı sıra, yaşadıkları yorgunluk onları "*ikna*" etmeye yetmişti. Tasfiyeciliğin tasfiyesi doğrultusunda atılan adımların bir üst düzleme sıçratılmasıyla birlikte artacak olan risklerin büyüklüğü buna eklenen ikinci etken oldu.

Bu yaklaşım, MK çoğunluğunu oluşturan üyeler tarafından doğru bulunmadı. 3. Konferansı zamanında yapmamış olmanın sonrasında yol açtığı sonuçlar da hatırlatılarak MK üyelerinin, hatta organ olarak MK'nın düşüncesi ve eğilimi hangi yönde olursa olsun, örgüt gerçekliğinin ve genel delege iradesinin beklentilerinin üzerinden atlanmaya kalkılması ilkesel açıdan doğru bulunmadı. "*Konferansa 'tarihi' bir düzey ve içerik kazandırmak*" gibi tümüyle subjektif, üstelik soruna dar bir teorisizm noktasıyla sınırlı yaklaşım, devrimci bir yaklaşım değildi ve bu yüzden benimsenmedi. MK'nın diğer üyelerinin yanıt olarak yazdıkları mektuplarda öncelikle sürecin daha fazla sarkmasına örgütün tahammülünün kalmadığı vurgulandı. Konferansın bu kadar gecikmiş olmasının tüzüğe göre daha şimdiden bir "*suç*" oluşturduğunun altı çizilerek, 3. Konferans sürecinde yapılan özeleştirilere rağmen aynı hatayı şimdi tekrarlamanın hiçbir haklı gerekçesinin olamayacağı hatırlatıldı. Ayrıca zaten başlamış ve sonuna yaklaşılmış olan Konferans sürecinin akıbeti konusunda söz ve karar yetkisinin artık bütün delegelerde olduğu hatırlatılarak, hangi gerekçeyle olursa olsun süreci geciktirecek kararların sadece MK ve MÖK sınırları içinde kalınarak alınamayacağı, bu yönlü önerilerde ısrarlı olunacaksa konunun bütün delegelerin görüşüne sunulması gerektiği özellikle vurgulandı. (**EK18**, **EK19**, **EK21**, **EK23**)

Yazılan mektuplar içerisinde MK'nin kıdemli iki üyesinden diğerinin mektubunda, ortak itiraz noktalarının yanında, özel olarak program sorununu merkeze koymanın ve onun da eksenini sosyalist devrim stratejisinin oluşturması zorunluluğunun altı belirgin bir biçimde çiziliyordu: "*… Önce bu çerçevede yapılması gerekenin adını doğru ve dolaysız koymak gerek: Yapılması gereken ve ihtiyacımız olan 'program'dır! Bu aslında hemen 3'ün (hatta belki ondan da önce 'Parti inşasının neresindeyiz?' dedikten sonra) yönelmemiz/kilitlenmemiz gereken stratejik bir görev ve mecburiyetti. Bu, dünyadaki ve memleketteki gelişme ve değişmelerin zorunlu kıldığı bir mecburiyetin emri olmanın yanında bizim Parti olma iddiamızdaki samimiyet ve tutarlılığın emrettiği bir zorunluluktu. Ama biz sonuç olarak buna fiilen yan çizdik; herbirimiz 'kendine göre gerekçeler' yaratarak bütünsel değil parçasal yaklaştık, yan yollara kaydık, belki önemsiz değil ama program yerine en fazla onun dibacesini oluşturacak konularla iştigal etmeyi seçtik; daha da önemlisi bunu şirketin (*örgütün -nba*) 'genel' bir sorunu haline getirerek buna uygun kolektivize katkı ve katılımı sağlayacak bir plana bağlamadık. (…) Adına ister 'program'*

diyelim, ister sizin çizdiğiniz çerçevede bir 'stratejik bilinç ve gelecek perspektifi' diyelim, ***bunun merkezi eksenini artık net bir 'sosyalist devrim' savunusu oluşturmak zorundadır***." (**EK18**)

Bu mektuplara gelen yanıt bu MK üyesinin, kendisini nasıl herkesin ve her şeyin üzerinde gördüğünü, ruh halini ve kafasındaki hesaplar da dahil içinde biriktirdiklerini bir "*patlama*" biçiminde ortaya koyuyordu. Mektup, yazarının bütün karakteristik özelliklerinin adeta bir aynası durumundaydı. Üstenci bir edayla akıl veriyor, iddia ediyor, sorguluyor, yargılıyor, çarpıtıyor ve sonunda da tehditler savuruyordu. Örneğin, yıllardır gündemde olduğu ve hemen her aşamasına dair bilgilendirildiği halde o zamana kadar doğru dürüst bir görüş ve öneri sunmadığı Konferans sürecinin geldiği noktaya ilişkin olarak "*O kararın benimle birlikte alınmış bir karar olmadığı ise unutuldu*" diyebiliyordu. Aklı ve ayakları her zamanki gibi havadaydı: "*Şu anda bizim yönelimimizi yakalayan başka bir yapı yok*" şeklinde dünyadan bihaber bir böbürlenmelerden tutalım, çoğu iz bile bırakmadan sönümlenip gitmiş kampanya pratiklerimizi hala "*kitle çalışmamızın nispeten güçlü yönünü oluşturduğu*" iddiasına kadar gerçekçilik duygusunu yitirmiş kapalı devre devrimciliğin bütün hastalıklı tutumlarını o mektupta görmek mümkündü.

Onun karakteristik özelliklerinden bir başkasını oluşturan tutarsızlık ve keskin zigzaglar bu mektupta da bolca vardı. Son dönemde onu dahi "*yetersizlikle*" damgalama ihtiyacı duyacak kadar keskin bir "*kopuş*" yönelimine girdiği 3. Konferansı, hala "*dönemsel ve kesitsel olanın ilerisinde ve üstünde*" bir tarihsel adım olarak niteliyordu. Bugün ondan da kopmayı savunurken, o gün "**…3 iddiasından, tutkulu bir şekilde oradan devam etme kararlılığından vazgeçtiğimiz an kendimizden vazgeçmiş oluruz. Sıradan bir hareket oluruz o zaman**" (abç) keskinliğinde ajitasyonlar çekiyordu.

Mektubun finali, konferansın seyri ve kaderiyle oynamakla kalmayıp kendi tarih yazımında dile getirdiği gibi aklına estiği durumlarda MK'yi dahi "*kafasında bitirdiğini*" söyleyebilen, organlarla, ilkelerle, kurallarla, süreçlerle keyfine göre oynama hakkını kendinde gören akılalmaz bir narsizmi yansıtıyordu. Farklı görüşlerin tartışılmasına bile tahammülünün olmadığını sergilemekle kalmıyor, kendi düşünce ve yaklaşımlarına boyun eğmeyen herkes için tehditler savuruyordu: "*…Durumun, koşulların, sıkışmaların ortaya çıkarttığı yanlış bir düşüncenin yanlışlığını göstermek, ortak bir düşünce ve psikoloji*

oluşturduğundan biraz zaman alır ama çok uzunda sürmez. Ama, benim sizleri kazanma sorunum var (…) belki bir, iki, üç yoldaş dışında ikna edeceğimden de emindim. Duvarı siz ördünüz. Konuyu her düzeyde tartışmaya hazırım. ***Bu yapı buna hazır mı, hatta sizler hazır mısınız****, sonuçlarıyla birlikte soruyorum ve düşünüyorum bunu…*" (abç) Belli ki çıkmadan önce kafasında oluşturup karar verdiği bu tasfiye planını henüz bir tartışmanın başında dile getirmekle kalmadı, bulduğu her fırsatta tekrarladı. Bernsteincı BD çözümlemesinin tartışılması sırasında da MK'nin iki üyesini isim vererek "*Birleşemeyeceği güçler*" olarak ilan etti! İlerleyen yıllarda, bazı itiraz kayıtlarına rağmen, sonuçta kendisinin de kabullendiği İMT kararının sabote edilmesi sürecinde dönemin MÖK'ünün de yardım ve desteğini almış olarak bunu pratikte uygulamaya yeltendi. Ama süreç umduğu gibi gelişmedi.

***

Sağcı teorisizmin, "*…yoldaşların 'Büyük dönüşüm' olarak adlandırdıkları, benim 'emperyalist- kapitalist sistemin içsel dönüşümü' olarak yanılgıya yol açmayacak bir kavramla YETİNDİĞİM…*" diyerek 'büyük bir tevazu örneği' sergilediği fakat örgüte ikinci kez bütün dengelerini yerinden oynatarak makas değişikliği yaptırmayı 'başaran' "*Büyük Dönüşüm*" (BD) yazısı, 2005 Haziran'ında MK ve MÖK'ün gündemine sokuldu. Örgütümüzün sonuçlandırmaya oldukça yaklaştığı 4. Konferans sürecini kesintiye uğratmakla kalmadı, sonrasındaki 4 yıl boyunca onu daha derin bir krize sürükledi; kaos ve dağılma süreçleri hızlandı.

BD yazısı, "**Sanayi devriminden sonra,** *kapitalist sistemin içsel yapısı içerisinde üretim alanından başlayıp genişleyen* **en büyük dönüşümdür bu***"* teziyle Marksizm-Leninizm'e bir katkı daha yaparak Lenin'in emperyalizm tespitinin ötesine geçiyordu. Oysa, Leninizm ile çağ arasındaki bağlantıyı Stalin şöyle açıklar:

"*Leninizm, emperyalizm koşullarında, kapitalizmin çelişkilerinin en aşırı noktaya ulaştığı; proletarya devriminin hemen çözülmesi gereken bir eylem sorunu haline geldiği, eski, işçi sınıfını devrime hazırlama döneminin yeni bir döneme, sermayeye karşı doğrudan savaşım dönemine dönüştüğü bir zamanda gelişti ve biçimlendi.*"

Bu nedenle, ***çağ tespiti konusu, sadece bir dönemi şu veya bu biçimde adlandırma sorunu ya da biçime ilişkin küçük ve önemsiz***

bir ayrıntı değildir. Bütün bir mücadele anlayışı, mücadele ruhu, strateji ve taktikler sorunudur. *"* (**Yeni İhanet Çağı**, *sf: 25, abç)*

BD yazısı, dünyanın son 30 yılda yaşadığı değişimleri/dönüşümleri ele alma iddiasıyla ortaya çıktığı halde en başta "*kapitalizme yaptığı güzellemeyle*" dikkat çekiyordu. Kapitalizmi, sadece üretici güçleri geliştirme yönünden ele alıyor -fakat bu geliştirmenin üretici güçlerin çok daha büyük bir kısmının yıkımı pahasına gerçekleşmesi başta olmak üzere yol açtığı diğer sonuçlara gözlerini kapatan bir tekyanlılıkla- onun tarihsel-yapısal hastalıklarına, çelişkilerindeki keskinleşmeye, açmazlarına ve krizlerine hemen hemen hiç değinmiyordu- ele alıyordu. Kapitalizmde sadece üretici güçleri geliştirme "*becerisini*" görüyor, ama onun yıkıcı yönlerinin üzerinden atlıyordu. Neoliberalizm sayesinde sermaye birikim süreçlerindeki tıkanmanın (krizin) ötelenişini ve bunun burjuvaziye kazandırdığı avantajları görüyor, fakat sistemin doğası gereği yeni ve daha da ağırlaşmış krizlere yuvarlanmaktan kurtulamayacağı gerçeğini belirsiz bir geleceğe erteleyerek gözlerden gizliyordu. Yıllar önce hain TKP şeflerinin savruluşlarının belirleyici nedenleri arasında yer alan "*Kapitalizmin potansiyellerini sezme anlamında Bernstein'ın haklı*(çıktığı)" tezi, yapılan BD çözümlemesine de yol gösteriyordu. Bernstein da, kapitalizmin "*Marksizmin kaçınılmaz olarak nitelediği devrevi bunalımlarını önleme yeteneği kazandığını*" söyleyip durmuyor muydu? TKP şefleri bu noktaya 20 yıl önce gelmişken, yazar, süreçleri hep geç farketmesinin, hep geriden gelmesinin -o, SD konusunda da içimizde en geriden gelen oldu- yeni bir örneğini vererek bu noktaya ancak gelebilmişti!

A'yı diyen B'yi de demek zorundaydı: BD yazarına göre, kapitalizm tarihsel bakımdan ömrünü hala doldurmamıştı; "***sistemin tarihsel sınırlarına doğru hızla yaklaşılmaktaydı***". Bu, sosyalizmin ve proleter devrimin tarihsel olarak gerçekleşebilmesinin nesnel koşulları henüz tam olarak olgunlaşmamıştır demektir. Zaten BD yazarı -bu kez farkında olmadığı bir çam devirmediğini, tersine tam da bunu kasteden-, erteleyici, öteleyici bir yaklaşıma sahip olduğunu vurgulu formülasyonlarla da açık açık dile getiriyordu: Ona göre, "**sistem kısa hatta orta vadeyi bulacak bir istikrar**" sürecine girmişti. Devrimci hareketler yenilmiş, işçi sınıfı hareketi bastırılmış ve ezilmiş, antiemperyalit dalganın gerilemesi ve kapitalist ilişkilerin kapsama alanını genişletmesi sisteme muazzam bir güç kazandırmıştı:

"**Sisteme bir stabilizasyon imkanı kazandırdı**"! Dolayısıyla devrim ve sosyalizm, BD yazarına, "y*akın, somut ve güncel' bir imkan olarak…"* görünmüyordu! Bu tür belirlemeler, "*objektif koşulları doğru değerlendiremediği gibi subjektif faaliyetin doğru noktalara yoğunlaşarak yürütülmesini engelleyen*" indirgemeci, kestirmeci, dar siyasal belirlemelerdi. Bu örgütün gecikerek ve bir yönünden -fakat temel bir yönünden- de olsa, 1999'da yakalayıp işaret ettiği *"yeniden yapılandırma"* yöneliminin, emperyalist kapitalizmin krizine deva olmak için geliştirildiğinin altının kalınca çizilmesi başta olmak üzere kriz gerçeği ve kriz-kapitalizm ilişkisi **unutulmuştu**. Büyük Dönüşüm'ün "*büyük çözümlemesinde*" kapitalizmin krizlerine pek yer yoktu; **kapitalizmin krizleri** "*ilerde karşılaşılacak bir durum*" olarak el çabukluğuyla halının altına süpürülmüştü.

Bu Bernsteincı BD çözümlemesini yutacak olanların bilinci kapitalizmin "*yetenekleri*" ve gücü üzerine böyle bir bombardımana tutulduktan sonra özünde şöylenen şuydu: **Aceleye hiç gerek yok**! Burjuvazi neoliberal büyük dönüşüm sayesinde kolay kolay sarsılmayacak üstünlükler ve avantajlar sağladı. Devrimin ve sosyalizmin gerçekleşebilirliğini "y*akın, somut ve güncel' bir imkan olarak…"* görmek hayalcilik olur, eskinin dar siyasal devrimciliğini tekrarlamak olur. Onun için biz oturup uzun yıllar "*teori yapabilir*", "*teorik çözümlemelerle*" uğraşabiliriz.

Bu sağcı neokoordinasyoncu eğilimin hayata ve mücadeleye, devrimcilik tarzı ve anlayışına, siyasal-örgütsel görevlere yaklaşımı **bir bütün olarak** sorunluydu/sorunludur. Bütün yaklaşımlarının adeta ayrılmaz bir parçası durumundaki "*gerçeklik/gerçekçilik*" vurgusu, yazıyı da, örgütün yaşadıklarını da, mücadelenin bundan sonraki evrelerini de nasıl okumamız gerektiğini adeta dikte ederek; hitap ettiği herkesi baştan silahsızlandırıyordu. Nesnel-öznel etkenler, ekonomi-siyaset, altyapı-üstyapı diyalektiğinin kuruluşu ve konuluşu aynı sağcı entelektüalizmin izlerini taşımaktaydı; aralarındaki bağlantılar tekyanlı olarak kurulmakta, birinciler öne çıkarılırken diğerlerinin bunlar üzerindeki etkisi görmezden gelinmekteydi. İşçi sınıfının öncüsü durumunda olması gereken partinin işlevi, misyonu, militan ruh ve iradesi ve süreçler üzerinde etkime zorunluluğu, bunu başarıp başaramayışı son tahlilde getirilip nesnel koşulların elverişsizliğine bağlanıyordu. Diğer bir deyişle, "*bilinç*" ve "*bilinçli eylem*" üzerine bütün o havalı söylemlerine karşın, karşımızdaki had safhada bir nesnelcilik eğilimiydi. Hücrelerine kadar sinmiş bir kendiliğindenciliği

de bağrında taşıyan, bu yüzden dünya yansa umursamayan sağcı bir nesnelcilikti. Teoriyi pratikten materyalizmi diyalektikten kopartan, her olgu ve süreci yakalayabildiği tek bir boyuttan ibaret gören korkunç bir tekyanlılık bu oportünizmin yönteminin karakteristik çizgilerini oluşturur. O kimi konularda karşımıza kaba ve küt bir ekonomik determinizme saplanmış olarak çıkar; kimi konularda ise idealizme özgü halis üstyapısalcı tezlerle örülmüş postmodern bulamaçları önümüze koyar. Emperyalizmin bazen ekonomisini siyasetinden bazen de siyasetini ekonomisinden ayırır.

Bernsteinci BD çözümlemesi, emperyalizmin ulaştığı gelişme düzeyinin; ekonomiden siyasete, ideolojiden kültüre kadar hayatın her alanında neoliberal yeniden yapılanmanın kaydettiği ilerlemelerden ürküntüye kapılmanın, ele geçirdiği üstünlük ve avantajların altında ezilmenin, onun gücünün yarattığı panik ve ezikliğin dile gelişiydi. Emperyalist kapitalizmin ömrünü belki biraz daha uzatan ama onu kaçınılmaz sonundan kurtaramayacak olan yapısal hastalıklarının tedavisi olmadığını göremeyecek kadar kendini kaybetme ve onun etkime alanına girilmesiydi. Tarihsel eğilimin yönü konusunda kafa karışıklığına, umutsuzluğa ve çaresizliğe düşülmesiydi. "*...kapitalizmin günümüzde yaratmış olduğu çekim*" denilerek günümüz kapitalizminin salt "*gelişkinlik düzeyi*"nin sergilenmesine dönük bir koyuş, yazarın kendisinde hangi duygu ve düşünceleri yaratmışsa, -hangi yenilgici ve başedilmezci korkuları hortlatmışsa- kadrolar ve kitleler açısından da benzer sonuçları yaratması tesadüf olmayacaktı! Oysa mücadelenin daha da karmaşıklaşan görevlerine yanıt verecek bir programın ve mücadele hattının ortaya konulabilmesi için emperyalist kapitalizmin övgüler eşliğinde bir çözümlemesi değil, -işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden, onlara da kumanda edecek komünist öncü parti açısından- onu yıkmak zorunda olduğumuz ve yıkmamızın olanaklı olduğunu gösteren nesnel ve öznel olanaklar ve görevlerin ortaya konulması gerekiyordu. Tarihsel süreçlerin akışını işçi sınıfının çıkarları, proleter devrim ve sosyalizm hedefi doğrultusunda etkileyip farklılaştırabilmemizi sağlayacak "*dip akıntıların*" yakalanması elzemdi. Dip akıntıları yakalayabilmek, verili koşulları devrimci bir tarzda değiştirmeyi olanaklı kılan unsurlar üzerinde yoğunlaşmak demektir. Devrimci öncülük misyonunu yerine getirebilmek bunları yakalayabilmekle mümkündür; öncüye de zaten bunun için ihtiyaç vardır.

Örgütümüzün sadece geçmiş süreçlerinin, sadece tarihsel-yapısal zaaf ve zayıflıklarımızın değerlendirilmesi değil, bundan sonraki adım ve açılımlarına, ideolojk-siyasi taktik ve politikalara, örgütsel-pratik faaliyetine zemin oluşturacak ve yol gösterecek sonuçlara ulaşmamızı gerektiren değerlendirme ve veriler, bunların nasıl okunduğu ve gerçekte nasıl okunması gerektiği konusunda yazarı dışındaki bütün MK ve MÖK üyeleri, BD metnini **başlangıçta** ciddi ve kapsamlı bir tarzda eleştirdiler. Fakat bu kısa sürdü. Çok geçmeden bu eleştirilerin yerini -en keskin eleştirilerin sahiplerinde bile- ideolojik teslimiyet aldı. Dahası, Bernsteincı BD çözümlemesi, pratik kaçkını tasfiyeciler için "*Büyük mazeret teorisi*" halini aldı.

Sağcı teorisizmin fikir babası, BD yazımıyla uğraştığı söylemini bir süre daha sürdürdü. Konferansı ona bağımlı hale getirdiği bu çalışmayı bitirmek üzere iki kez kesin tarihler verdi. İkisi de geldi geçti, fakat BD çözümlemesi bir türlü ortaya konulmadı. Yazar, yeni bir keyfi tutum örneği sergileyerek örgütsel sorunların daha baskın bir hal aldığını "*keşfetmişti*". 4 yıl önce ucuna gelinen konferansı, "*örgütsel sorunlara daralmış bir konferans geriye gitmek olur, BD çözümlemesi olmazsa olmaz*" ısrarıyla sekteye uğrayıp geciktirmişti. Şimdi kendisi bu noktaya gelmişti. Ama buraya gelebilmesi için örgütü, örgütsel faaliyeti ve artık iyice çürümüş durumdaki **Konferans sürecini tam 4 yıl bekletmişti**! Bu kez örgütsel sorunlar adı altında "*kişisel resmi tarihini*" yazmaya koyuldu. BD çözümlemesi bölük pörçük tez kırıntıları halinde bunun içine sokuşturuldu. Onca "*eksen… eksen…*" çığırtkanlığı yapıldıktan sonra "*eksenin ekseni*" olarak nitelenen BD çözümlemesi ortada yoktu. Bundan iki nedenle **bilinçli olarak kaçıldı**:

1) MK içinden yükselen eleştirilerin, bütün demagojilere rağmen üstü örtülemeyen haklılığı ve geçerliliği yanında bu Bernsteincı çözümlemenin ipliğini bizzat hayat pazara çıkarmıştı. Lenin'i bile aşan 'aşkın bir emperyalizm çözümlemesi' demagojileri altında pazarlanmaya çalışılan bu teorinin, kısa, hatta orta vadede bile sarsılmayacak bir stabilizasyona ve istikrara kavuştuğunu iddia ettiği neoliberal kapitalizm, 4 yıl önce belirsiz bir geleceğin sorunu olarak adı lütfen anılan yeni bir kriz çukuruna daha yuvarlanmıştı. Neoliberal ideolojinin bilinçleri teslim alan bombardımanı altında şekillenen çözümlemeleri bu değişen koşullarda gündemleştirmek bu kez anında sırıtırdı. Kriz patlak verdiği sırada ve herkesin bunun dünya çapında bir kriz olduğunu söylediği bir evrede bile o önce sadece "*ABD'yi ve biraz*

da İngiltere'yi etkileyeceğini; Avrupa'yı ise hinterlandı geniş olduğu için etkilemeyeceğini" iddia etti. Daha sonra emperyalist ülkelerden başlamak üzere dünya çapında yayılıp yaygınlaşınca mızrağın çuvala sığdırılamayacağını kavradı. Fakat tezlerinin bütün ruhu tümüyle özümsenmiş biçimde BD'de içerili olduğu için ne ondan vazgeçebildi, ne ondan çarkedebildi. Getirilen eleştiriler doğrultusunda yazmakta olduğunu söylediği BD'yi nadasa bıraktı.

2) Dar anlamda örgütsel meşruiyet sorunu olmanın ötesine geçmiş olan örgütsel kriz ve bunun yarattığı tepkileri istismar temelinde kurgulanan tasfiye planları "*örgütsel sorunları öne geçirmişti*". Bütün tasfiyeciler gibi bir an önce ve bütünüyle kurtulunması hedeflenen geçmişten "*kopabilmek*" için önce örgütün "*temizlenmesi*" zorunluluğu ve ihtiyacı öncelikleri de farklılaştırmıştı.

"*Üç yayın üç kurultay*"la yarma yönünde devrimci hamleler geliştirilen tasfiyecilik ortamının "*elverişli*" zemininde "*önce çözümleyelim sonra pratiğe bakarız*" eğilimi kolaylıkla yaygınlık kazanabildi. Bunun belki de en çarpıcı örneği, Gençlik Kurultayı'nda karara bağlanan "*öğrenci sendikası*" fikrinin çürütülmesidir.[21]

Bu neokoordinasyoncu "*önce çözümleyelim*" eğilimi her alanda ve her konuda kendini gösterdi. Pratik kaçkınlığının, legal kurumlardan yönetilip yürütülen legalizmin ve düzeniçi bir devrimciliğin teorik kılıfı ve mazereti oldu. Kendine uygun güçler tarafından hararetle sahiplenilip kendine uygun güçler yarattı. Tıpkı bundan 30 yıl önceki öncelleri koordinasyoncular gibi o da, işin başında "*her şey*" haline getirdiği "*çözümlemelerinin*" çoğunu daha sonra yapmaktan da vazgeçti. BD örneği dışında gençlikte de yaşanan bu oldu. Gençliğin yapısındaki değişimlerin "*çözümlemesi*" adına sonradan şişirilip sündürülen hemen her temel tez, Gençlik Kurultayı'nın yapıldığı dönemde zaten anahatlarıyla ortaya konulmuş stratejik belirlemeler durumundaydı.

***

Güçlerimizin Kurultay (Söz Alınterinin Kurultayı) hazırlıklarına yoğunlaştıkları bir kesitte (Kasım 2005) MÖK üyesi (F) ile buluşuldu ve MK üyelerinin katılımıyla kapsamlı toplantılar ve görüş alışverişleri yapıldı.[22]

Örgütsel faaliyetin bütün alanlarına ilişkin bu kadar geniş bir kapsam, konferans süreci, başlıca tıkanma noktaları, nasıl aşılacağı, bu konuda

her yoldaşa düşen görevler ve işçi kurultayına dönük hazırlıklar konusunda bu kadar geniş konuşulup tartışıldığı halde, toplantının ülkedeki yoldaşlara (MK üyesi U ve diğer MÖK üyeleri) yansıtılışı ciddi anlamda sorunluydu. F, çıkardığı sonuçları algıları çerçevesinde yeniden biçimlendirmiş ve ülkeye onu aktarmıştı.

U'nun "*parça adımlar, sonuç almaktan uzak, yenilmeye mahkum girişimler…*" olarak burun kıvırdığı Kurultay başta olmak üzere, örgütün militan ve pratik örgütlülük düzeyi yükselmiş bir tarzda yeniden örgütlenmesi, sınıf mücadelesi ve onun görevlerine yaklaşım açısından içeriksel farklılığın gösterilmesi döne döne vurgulandı.

MÖK temsilcisi MK çoğunluğuyla görüşmeye gelmeden önce Kurultay tarihi belirlenip kamuoyuna açıklanmıştı. Bu kadar önemli bir konuda dahi MK çoğunluğunun görüşü ve onayı alınmamıştı. İşçi Kurultayı'nın bütün önemine karşın -ki bu yönelim "*Üç yayın, üç kurultay*" kapsamında MK'den gitmiş bir öneriydi- diğer yandan konferansı geciktirecek sonuçlar doğuracak olması nedeniyle bu oldu bitti MK üyeleri tarafından tepkiyle karşılandı. Fakat iş işten geçmiş olduğu için bu konudaki eleştiriler dile getirildikten sonra sınıf çalışması açısından önemi nedeniyle kurultaya yüklenme esas alındı. Kurultay'ın öncesi kadar sonrasının planlanması konusunda da ayrıntılı görüşler ve öneriler gündeme getirilip bunların bazılarının karar haline getirilmesi istendi. Ülkede yapılan hazırlıkların aktarılan düzeyine ilişkin olarak merkezi düzeydeki sahiplenmenin zayıflığına işaret edildi, çalışmaların daha çok üç-beş yoldaşın çaba ve gayretine bağımlı yürütülmesinin sakıncalarıyla bunları ortadan kaldırmanın yöntemleri üzerinde duruldu. Bu bağlamda, alan ve bölge sorumlusu komitelerin belirlenmesi, "*güç yoğunlaşması*" yaklaşımı temelinde gençlik dahil diğer bütün alanlardan kadroların kurultay faaliyetine seferber edilmeleri, merkezi bir yönlendirme ve denetim biriminin kurulup işletilmesinin yanında alan ve bölge temsilcileriyle çalışmanın yükünü omuzlayan aktivistlerin bir araya gelerek durum değerlendirmesi yapıp yeni yönelimleri belirledikleri kolektif mekanizmaların işletilmesinin yeni bir parti anlayışı ve çalışma tarzı açısından önemi vurgulandı. Kurultay hazırlıkları kapsamında gelen üyenin başta İzmir ve Ege Bölgesi olmak üzere aktardığı kimi bilgilerin fazlasıyla subjektif ve abartılı aktarımlar olduğu daha sonra pratikteki sonuçlarıyla da açığa çıktı.

Öte yandan, Kurultaya hazırlık kapsamında YD'dan yapılacak

katkılar ele alındı. Bu konuda en başta proletarya hareketinin güçlü bir enternasyonal bileşimle temsilinin sağlanması amacıyla hareket edileceği vurgulandı. Sadece değişik ülkelerden kitlesel bir güce ulaşmış militan sınıf örgütlerinin temsilcilerinin katılımıyla sınırlı kalınmayıp Avrupa'nın değişik ülkelerinden içlerinde Türkiyeli göçmen işçilerin de bulunduğu fabrika temelli temsil heyetlerinin katılmaları için de yapılan hazırlıklar özetlendi (Ancak dönemin YDK'sının isteksizlik ve mecalsizliğinin doğurduğu engeller nedeniyle bu konuda hedeflenen sonuçlar alınamadı). Kurultay'ın içeriğine katkı anlamında proletarya enternasyonalizminin günümüzdeki somut biçimlenişi ve yönelimleri üzerine bir tebliğin hazırlanması üstlenildi ve yerine getirildi. Hazırlanan diğer tebliğler konusunda da görüş ve öneriler tezler halinde iletildi. Son olarak Kurultay'ın finansmanı bütünüyle YD tarafından üstlenildi ve karşılandı.

Daha sonra özel bir başlık olarak Konferans konusu ele alındı. O kesitte Rapor Taslağı'nın özellikle ilk bölümüne cezaevinden çıkan üye (U) tarafından karşı çıkılıyor; Rapor'un, nesnelciliğin damgasını vurduğu BD yazısıyla çelişmeyen bir içerik ve formatta yazılması gerektiğinde ısrarlı olunacağı belirtiliyordu. Çerçevesi konusunda tam bir mutabakat sağlandıktan sonra kaleme alındığı halde, içeriğe dair hiçbir itiraz geliştirmeyen MÖK üyeleri de Rapor'u eleştirdiler. Rapor Taslağı'nı MK üyelerinin içerikteki ortaklaşmasıyla kaleme alan R yoldaş, bu nesnelciliğe prim vermemek gerektiğini, daha önce "*süreç bütün yönleriyle bilinmeli*" diyen bu üyeleri asıl rahatsız edenin süreçteki rollerinin altının çizilmesi olduğunu, kendilerine dokunulan noktalarda seslerini yükselttiklerini söyledi. "*Bir dayatma olarak gelen ve yaşanan tasfiyeciliği asıl olarak nesnel etkenlere yıkan ve olumluluklarımızı öne çıkaran bir yaklaşımı doğru görmüyorum; nihilizme düşmeden çok samimi bir özeleştiriye ihtiyacımız var. Geçmişte yaptığımız gibi, zayıflıklarımızı başkalarının sırtına yıkamayız*" diyerek bu formatta bir Rapor Taslağını yeniden kaleme almayacağını söyledi.[23]

O kesitte daha çok bir orta yol bulma çabası içinde olan F, ruhsal iklimi ve kişilerin özelliklerini öne çıkaran bir tutum içindeydi. Süreçlerin nasıl yaşandığından birinci dereceden haberi ve onayı olan U'nun, şimdi birdenbire "*mültecilik*" argümanlı bir kampanya açması YD'daki istisnasız tüm yoldaşların duygusal olarak sarsılmalarına neden olmuştu. Sorunu, tarihsel bakımdan TİKB'in önündeki sorumlulukların yerine getirilmesinde kim nerede ne yapıyor sorunundan bağımsız

olarak ele almak; YD'na çıkmakla (mekan sorunu) mülteciliği aynılaştırmak salt bir biçim sorunu değildi. U, daha cezaevinden çıkar çıkmaz, MK üyeleriyle henüz doğru dürüst bir görüş alışverişi bile yapmamışken ünlü mektuplaşmalar sırasında gerçek niyetini ele verdi. O, görüş farklılıklarının olduğu konularda öncelikli olarak yoldaşça bir tartışma ve karşılıklı ikna mekanizmalarının işletilmesinden yana değildi. BD tartışmaları sırasında artık isim de vererek açığa döktüğü tasfiye planları doğrultusunda adımlar atmaya başlamıştı.

***

Bu türden ikinci toplantı aynı yılın sonunda (Aralık 2005-Ocak 2006) yapıldı. U dışındaki MK üyeleri, YDK sekreteri ve MÖK'ten iki üye (E ve G) katıldı. Toplantı gündemi şu anabaşlıklardan oluşuyordu:

I- GENEL DURUM

- Yönetim-yapılanma… Özel değerlendirme
- Kurultay -işçi çalışması
- Gençlik
- Diğer bölge ve alanlar

- Büro

- Sanat alanı

- Memur

- Demokratik mücadele alanı

II- YD'DA GENEL DURUM

- Kurultay sürecinde performans
- YDK değerlendirmesi
- Eğitim sorunu (yeni ölçüler, yeni konular, katılımcı, seminerci)/ Kampanya/Dernek/Gazete
- İMT (bileşim, içerik, fayda) süreçler daha geniş bileşimlerle tartışılmalı
- Muhasebe-yürütülüş

III- KURULTAY'A DAİR YAPILMASI GEREKENLER

IV- KONFERANS

V- GENEL BİR DEĞERLENDİRME

VI- SÜREÇ ve GÖREVLERİMİZ

- U'nun durumu
- Bodrum (yeraltı -nba)
- Orkide OÇ -nba)
- Lojistik+tech
- Teknik altyapı
- Arşiv – Site
- YD – Türkiye koordinasyonu
- Mali/ N1'den tahsilat işi

Bütün gündem maddeleri belli bir ağırlık ve dolgunlukla günler boyunca tartışıldı. Fakat bunlar içinde MÖK içi ilişkiler, Konferans sürecinin yürütülüşü, Kurultay hazırlıkları ile iç örgü ve sistemlerimizin işleyişi -işlemeyişi- üzerinde daha geniş duruldu.

Örgütsel durum ve Kurultay konusunda daha iki ay önce F'nin yaklaşımı ve çizdiği tabloyla şimdikiler arasında büyük bir farklılık vardı. F, sürece yoğun bir yüklenme içinde bulunulduğu izlenimi yaratmıştı. Fakat şimdi organ olarak MÖK ve özellikle de bu iki üye bu artık iyice yaklaşan Kurultay'a, kurultay hazırlıklarına ve bu alana son derece uzak ve kayıtsızdılar. YD'ndaki MK çoğunluğunun görüşü dahi sorulmadan ilan edilen Kurultay tarihinin belirlenmesi, MÖK içinde de sanki bir oldu bitti sonucuydu. Sadece bu örnek değil, aktarılan başka konularda da MÖK içinde dahi korkunç bir iletişimsizlik, dahası adeta bir kanatlaşma yaşandığı görülüyordu. Merkezi bir organ olarak MÖK'te stratejik bir bilinç ve örgüt çalışmasının pratik merkezi görevlerinde yoğunlaşmış geniş ufuklu bir yaklaşımın izi bile yoktu. Gelen üyeler kurultay faaliyetlerinin nasıl yürüdüğünden ve hangi aşamada olduğundan dahi büyük ölçüde habersizdiler. Sorulan sorulara verdikleri yanıtlaradamgasını basan "*Habersiziz, bilmiyoruz, hakim değiliz*" söylemleriydi. MÖK bileşimi açısından bu tablo, bu iki üyenin işin merkezinde olmadıklarını gösteriyordu. Kurultay çalışmanın geldiği nokta ve buna çokyönlü merkezi bir yüklenme zorunluluğu ortadayken, çubuğu buna bükmek gerekirken, her iki

MÖK üyesi de Kurultay'ı ertelemeyi önerebildiler. Tarih konusunda yaratılan oldu-bittiye ilişkin tüm eleştirilerimize karşın, kamuoyuna deklare edilmiş böylesine önemli bir stratejik yönelimi darbeleyeceği gerekçesiyle MK çoğunluğu olarak bu öneriye karşı çıktık.

Öte yandan, organ içi ilişkilerde ve çalışmanın alansal, bölgesel ve kesimsel sorumluluklarının yerine getirilmesi açısından tam bir federalleşme yaşanıyordu. Son gelen bu iki üye (E ve G) "*Biz*" ve "*onlar*" diye konuşuyorlardı. Bu yüzden önce, "*Siz kimsiniz, onlar dediklerniz kimler*" diye soruldu; ardından MÖK içindeki bu gruplaşma ve dile bile yansıyan karşıtlaştırma yaklaşımı sert biçimde eleştirildi. Dar kısımcılığın, alancılığın ve federalizmin kavramlarıyla konuşuluyordu. MÖK içinde açıkça iki kanadın varlığını gösteren bu durum ürkütücüydü.

MK'nin değerlendirmeleri ve belirlemeleri doğrultusunda yapılması gerekenler yapılmıyor; atılan ya da atılması gerektiği halde atılmayan adımlar konusunda örgüt güçleri ve komiteler bilgilendirilmiyor; aksayan yönlere ilişkin özeleştirel bir tutum geliştirilmiyordu. Bu başta MÖK, yönetici organlarla kadrolar arasındaki kopukluğu ve yabancılığı, güvensizlik ve tepkiselliği büyütüyordu. Buna rağmen, olumluluklara vurgu azalmaksızın sürdürülüyordu. Kadrolarda sadece önderliğe ve önderlik tarzına karşı değil, örgüte güven konusunda da ciddi ve haklı kırılmalara yol açan -Ağustos 2005 Piknik örneği gibi- basiretsizlik ve beceriksizlik örneklerinde dahi devrimci bir özeleştirel tutum ortaya konulmuyordu. Oportünist bir iç barışıklık hali örgütün genelinde olduğu gibi örgüt içinde de en yoğun haliyle "*teoriye yönelmiş olan*" MÖK'te yaşanıyordu.

MÖK gerçekliğinin en çarpıcı göstergelerinden biri yeraltına geçiş yöneliminin pratikleştirilmesine ilişkin gündem maddesi sırasında kendisini gösterdi. Yeraltı yapılanmasının bütünüyle tasfiye edildiği 2000'lerin başlarından farklı olarak ele avuca gelir bir güç birikimi ve tazelenmesi sağlanmış, sınıf çalışması, emekçi memur alanı, gençlik ve açık alanda alta doğru yönetici birimler temelinde bir saçaklanma yaratılmıştı. "*Üç yayın, üç kurultay*" yöneliminin hayata geçirilmesiyle birlikte örgütün gözle görülür bir hareketlenme içine girmesi, taraftar kitlesini de canlandırıp genişletmiş, bu da lojistik destek imkanlarında bir artışı beraberinde getirmişti. 2000'lerin başlarında bütün temel kadroların zaman ve enerjilerinin büyük kısmını emen mali imkanlar sorunu YD sayesinde büyük ölçüde çözülmüştü. Bütün bunlar,

devrimci bir yeraltının yeniden inşası açısından nesnel koşulların görece daha elverişli hale gelmesi demekti. Fakat yeraltının yeniden inşası, asıl, örgütün devrimci temellerde yeniden inşasının emrettiği güncel bir zorunluluk halini almıştı. Yapılan ortak toplantıda sorun MK üyeleri tarafından bu bağlam içinde gündemleştirildi. 21. yüzyılın parti modeli çerçevesinde yeni bir yeraltı felsefesinin genel esasları konusundaki yaklaşımlar ortaya konuldu. Yeraltının yeniden inşasının örgütün sınıf mücadelesine militan bir müdahale yönelimi içerisinde olması başta gelmek üzere, bütünlüklü bir yaklaşımdan kopartılarak sadece gizli bir yayın çıkarma ya da benzeri bir-iki biçimsel adıma indirgenemeyeceğinin altı çizildi. Buna rağmen tasfiyeciliğin adeta silip geçtiği yeraltı ruhu ve bilincinin yeniden canlandırılması kapsamında kimi sembolik adımların atılmasının gerekliliği ve önemine bağlı olarak MÖK'ten başlayarak bazı kadroların yeraltına çekilmelerinin zamanının geldiği vurgulandı. Toplantı için gelen MÖK üyelerinden G'nin "*dobralık ve dürüstlük*" görünümü altında verdiği cevap çok şey anlatıyordu: "*Yoldaşlar, açık konuşmak gerekirse, mevcut güçlerimiz içinden bugün kimseyi yeraltına çekemezsiniz! Bırakın altlardaki kadroları, MÖK üyeleri olarak bizlere böyle bir öneriyle geldiğinizde, kendimi de katarak söylüyorum, hiçbirimiz buna hazır değiliz!..*" Görüntüye geldiği zaman "*yaman bir yeraltı savunucusu ve güvenlik uzmanı*" profili çizmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan E, genel adına yapılan bu itirafı sessiz kalarak onayladı. En küçük bir karşı çıkma belirtisi bile göstermedi. İşte neokoordinasyoncu teorisizm eğiliminin en ateşli savunucuları bunlar ve bu tür kadrolar oldu.

Neokoordinasyoncu teorisizmin pratik kaçkını sağcı karakterini çarpıcı bir tarzda sergileyen ikinci bir örnek sözleşmeli öğretmen dinamiğinin ele alınması sırasında kendisini gösterdi. MÖK üyeleri hararetle bu konuda ne kadar "*ileri tespit ve çözümlemelere*" sahip olduğumuzu uzun uzun anlattıktan sonra, pratik olarak hangi adımların atıldığı sorusunun yanıtına gelince bu teorisizmin pratiğe ne kadar uzak ve yabancı olduğunu bir kez daha sergilediler. Sözleşmeli memur dinamiğinin önemini tespit etmiştik, gelişkin çözümlemelere de sahiptik fakat pratikte başkaları bizi geçmişlerdi! "*Önce çözümleyelim, sonra harekete geçeriz*" yaklaşımının bundan daha çarpıcı bir teşhiri herhalde olamazdı.[24]

Neokoordinasyoncu teorisizm pratiğe o kadar uzak, pratikten o kadar kopuktu ki, ulaştığı sonuçları hayata geçirmek gibi bir yönelim ve çaba

içerisine girmesi için bile iteklenmesi gerekiyordu. Genel olarak emekçi memur dinamiği, özel olarak da sözleşmeli öğretmenler, neoliberal yeniden yapılanmanın proletaryanın saflarına kattığı yeni proleter kesimlerin başında gelen güçler arasındaydılar. "Kolektif İşçi Bilinci" KİB çözümlemesinde proletaryanın bu yeni bölüklerinin özellikleri ve örgütlenmesinin önemi üzerine o kadar şey söyleniyordu. KİB dillerden düşürülmüyordu, öte yandan kurultaya 2 ay gibi bir zaman kaldığı halde elimizin altındaki bu dinamiğin kapısı hala çalınmamıştı. TİKB'nin yapısallaşmış zaaflarının başta gelenlerinden birini oluşturan teori-pratik kopukluğuyla bu örnekte bir kez daha karşılaşıyorduk.

Gelen üyelerin çizdikleri tabloya bakılırsa MÖK'ün iç ilişkilerinde de ciddi sorunlar ve gerilimler vardı. Geçmişin olumsuz tepki birikimlerinin ciddi ölçüde güne taşındığı anlaşılıyordu. Belli ki göreli üstünlükler, rekabetçi bir temelde konuşturuluyordu. Hayli önemli bir yer tutan "*birikimleri konuşmak* -eleştiri özeleştiri toplantıları-" sık sık başvurulan bir tarz olmuştu. Bunun kimseye hiçbir yararının olmayacağı vurgulandı. Ölçü daralmasının MÖK'ü teslim aldığı, "*düne göre iyi olmanın*" bizi tatmin etmemesi gerektiği; önemli olan ve başarılması gerekenin, "*yağmurdan sonra*" şeklinde sloganlaştırılan ve (ciddi bir panik yaşanmasına neden olan) U'nun olmadığı koşullarda organ olabilme yeteneği ve iradesinin sergilenebilmesiydi; yönelinmesi, ısrarlı olunması ve aşılması gereken eşik buydu!

Ele alınan her konuda ayrı ayrı değerlendirmeler yapıldıktan sonra toplantının bitiminde genel değerlendirmeler yapıldı. O zaman yapılan değerlendirmeler açısından bakılacak olursa, MÖK bileşenleri açısından şimdiki duruş ve tutumlardan hayli farklıydı. Yapılan devrimci uyarı ve eleştirilerden sonuç çıkarmaya yönelik, iyimser bir yaklaşım sergilendi. Bugünkü nihilizmden, etrafa sıçratmaya çalıştıkları çamurlardan eser yoktu![25]

***

2006 Mart "*İşçi Kurultayı*"ndan sonra onun coşkulu rüzgarını da arkasına alan örgütsel faaliyetin hem içeriksel olarak hem de pratikte belli bir ivme kazanacağı düşünülüyordu. Beklenen olmadı. Örgüt çalışmasının gelişmekte ve ilerlemekte olduğumuz yolundaki değerlendirmeler son derece abartılı olduğu için yanıltıcıydı. Zaten hayli dar olan örgüt çalışmasının İstanbul örgütü olarak daralması, bunun doğallaştırılması, altedilemeyecek bir durum olarak kabullenilmesi ve

herhangi bir rahatsızlık duyulmaması ürkütücüydü.

Diğer etkenleri şimdilik bir yana bırakırsak, bunun başta gelen nedeni ülkedeki en üst organ konumundaki MÖK'ün performansıydı. MÖK neredeyse baştan itibaren siyasal süreçlere hakimiyet konusunda ciddi bir yetersizlik içindeydi, pratik-siyasal sorunlarda hayattan ciddi ölçüde kopuktu. Dolayısıyla örgütsel önderlik açısından belirleyici önemdeki zayıflığın ülkedeki sorumlusu, MÖK'tü. Örgütü örgüt gibi çalıştırmada, iç işleyiş mekanizmalarını kurup işletmede, örgüt iradesini kendilerinden başlayarak konuşturmada -oranlar farklı olsa da- sonuçlar üzerinde belirgin ve belirleyici bir rolü olan MÖK'ün yetmezliği, yer yer yokluk ölçüsünde tartışmalı varlığı, örgüt güçlerimiz nezdinde giderek itibarsızlaşmalarına ve saygınlıklarını yitirmelerine neden oldu. Bu döngü onların kendilerini ve örgütsel çalışmaları, örgütsel çalışmaları ve kendilerini farklılaştırmalarıyla değişebilirdi. Kesitlere bağlı olarak öne çıkan başarısızlık ve mecalsizlik etkenleri değişse de, kendilerini yeni bir temelde, mücadelenin ve örgütün ihtiyaçları temelinde yeniden örgütlemede gereken yolu alamadılar.

Başta MÖK olmak üzere bütün alt organ ve komitelerde alan politikaları geliştirmede müthiş bir zorlanma vardı. MÖK (ve giderek alt organlar), gündemdeki yakıcı sorunlara dönük adım atmakta hem örgütsel reflekslerin kaybı hem misyon bilincindeki çarpılma nedeniyle korkunç bir tutukluk ve donukluk sergiliyorlardı. Örgüt, en başta da siyasal pratik merkez rolünü oynaması gereken MÖK, hayatiyetini ve politik reflekslerini kaybetmişti. Fiili bir federalizm almış başını gitmiş, organ işlerliği ve **rapor sistemi** kesinlikle oturmamış/oturtulmamıştı. Teknik bir iş olarak algılanıyor, gelen kişisel raporlar -o tarihe kadar **hiçbir organ ya da komite raporu, MÖK'ünkü de dahil gelmemişti**- bir bilgilendirme ve değerlendirme yapılmamış halde geliyordu.

Hal böyleyken ülkede yapılan 2006 Mayıs toplantısı da bu tarihsel akışta özel bir yer kaplar. Tutanakları konferans delegelerine "*örnek toplantı*" reklamı eşliğinde dağıtılan bu toplantı, literatürümüze bu nedenle "*örnek toplantı*" tanımıyla geçmiştir. Bir MK üyesinin -U- ülkedeki MÖK üyeleriyle yaptığı bu toplantının tutanakları, MK'nin diğer üyelerinin görüşleri dahi alınmadan, bundan da önce henüz onlara bile iletilmemişken, ülkede değişik alanların yöneticileri konumundaki seçilmiş bazı yoldaşlara okutulduğu MK tarafından aylar sonra U'nun YD'na çıkışının ardından yapılan ilk toplantıda öğrenildi. "*Tartışmalı birçok konuda **yönlendirici nitelikte görüşlerin yer***

aldığı *böyle bir metnin MK çoğunluğunun görüşleri dahi alınmadan, ayrıca hangi ölçütlere göre belirlendikleri de anlaşılmayan kimi kadrolara taşınmasının doğru olup olmadığı*" sorusu U'ya ve daha sonra buralara gelip giden MÖK üyelerine açıkça soruldu. Elbette tatmin edici hiçbir yanıt alınmadı. Yapılan, örgütsel işleyiş açısından da siyasette dürüstlük, siyasal etik açısından da o kadar kaba bir ihlal ve hesaplı bir davranıştı ki, bu "*örnek toplantı*"nın ruhuna ve içeriğine ilişkin bilgi sahibi olunduktan sonra iletilen eleştirel değerlendirmeler nedense saklı tutulmuşlardı.

Bu toplantı, sağcı entelektüalist üst yönetimin tarzına ve mücadele anlayışına uygundur. **96 sayfayı bulan tutanakları**- öncesi ve sonrasıyla birlikte de düşünürsek-, tek bir cümlede özetlemek mümkündür: Havanda su dövülmüştür. Kişilere, olaylara, süreçlere iç güçlere, dışımızdaki siyasetlere, dünyaya, Türkiye'ye… ilişkin sayfalar dolusu **analiz, tespit, çözümleme** yapılmıştır. **sonuç yoktur**! MK üyesi (U) ve MÖK'ün dört üyesi günler boyunca neredeyse her konuyu konuşmuşlar, fakat **sadece konuşmuşlardır**. Toplantıdan çıkan **tek bir karar dahi yoktur**! "*Bir örgüt kararlarıyla yürür*" lafını çok benimsediğimiz ve örgütsel işlerlik söz konusu olduğunda kullanmayı pek sevdiğimiz halde, bu toplantıdan mücadelenin gelişimine ilişkin, örgütün yönelimlerine ve pratik eyleminin önünün açılmasına ilişkin, neredeyse **somut hiçbir karar çıkmamıştır**! Bunlardan, toplantının ruhunu tanımladığı için belki de en çarpıcısı "*Emeğin Yumruğu*"nun konuşulduğu bölümdür (EY). Bu konu tutanaklara, "*EY'na ilişkin uzun konuşmalar*" şeklinde geçmiştir! U'nun yd'na çıkışının arkasından yapılan ilk toplantıda EY konusunda sergilenen kayıtsızlık değerlendirilirken U, "*özellikle gençlikten konuştuğu kadroların, bu politikanın önceleri büyük bir heyecan yarattığını ama ısrarlı bir kovalama olmayınca onun da kaybolduğunu söylediklerini*" belirttikten sonra, "*konunun MÖK'te ancak kendisinin zorlamaları sonucu gündemleşebildiğini*" söyledi. Bunun üzerine ona da "*o zaman hangi sonucu bekliyoruz*" sorusu yöneltildi.

Ülkedeki çalışmanın tasfiyecilik sürecinde katlanmış olarak biriktirdiği çok sayıda temel tıkanma ve açmazın günün büyüyen görevlerine de pranga olması boyutuyla çok ciddi bir önderlik zaafiyeti içinde olunduğu bir durumda bu kayıtsızlık ve kendiliğindencilik ürperticiydi. Organlarda durum, farklı faaliyet alan ve kollarına önderlik düzeyi, iç kolektivizm, işlerlik, vb. konularında kendiliğindencilikten kopulmadığı

çok açık görülüyordu. Kendini her fırsatta hissettiren dönemsel taktik plan boşluğu -en iyi durumda-, bireysel çabalarla yürütülmeye çalışılan organ çalışmaları, karar alma ve hayata geçirme süreçlerinin bütünlüklü bir tarzda işlememesi; kadro yetiştiren kadrolar haline gelmek, dönemin gerektirdiği niteliklerle donanmış kadro ölçütlerine nasıl ulaşılacağı konusundaki yer yer hemfikir olamama, çoğu zaman belirsizlik kendini hissettiriyordu. Düzlem farklılaşması ihtiyacının sorunlarının yaşandığı tespit edilirken **her kademedeki önderlik düzeyinin** (en üst merkezi organ da içinde olmak üzere) **yetmezliği, refleks kaybı, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının başta en üst organdan başlayarak işlememesi** güne ve geleceğe ilişkin ciddi handikaplar olarak öne çıkıyordu. Toplantı tutanaklarının ulaştırılmasından sonra, YD'daki MK üyeleri ile YDK sekreterinin değerlendirmeleri yazılı olarak iletildi. **(EK24, EK25, EK26)**

Toplantı tutanaklarının içerdiği neredeyse her konuya ilişkin somut değerlendirmelerde bulunuldu. Özellikle örgütün net politik-örgütsel hedeflere, bu temelde merkezi bir yol göstericilik, yönlendirme ve denetime ihtiyacı olduğunun altı çizildi. Ortadaki bu somut ve yakıcı gerçeğe karşın ülkedeki pratik siyasi merkez organın günlerce süren toplantısı sırasında bu doğrultuda kaydadeğer tek bir karar dahi almamış olmasına, bundan da önce böyle bir yaklaşım bile sergilememesine duyulan tepkiler ortaya konuldu.[26]

Toplantı tutanaklarında neredeyse en fazla yeri **YD çalışması** tutuyordu. **Bunun başta gelen nedeniyse belli bir somutluğun üzerinden konuşuluyor olmasıydı**. Fakat bu somutluğa ve bunu belgeleyen çok sayıda yazılı dökümanın iletilmiş olmasına karşın her şey kafadaki önyargı kalıplarına uyarlanmaya çalışılan didikleyici bir yaklaşımla ele alınıyordu. Öyleki, MK üyesi, örgüt tarihindeki ilklerden biri olan 1. YD Konferansı'nın ayrıntılı tutanakları yanında legal yayın organlarında yayınlanan Sonuç Bildirgesi'ndeki özel bölüm ve vurgulara rağmen "*YD Konferansında işçi sınıfının sözünün bile edilmediği*" şeklinde bir iddiada bulunabiliyor ve yazılı belgeleriyle ortada olan somut bir gerçeği bu kadar kaba tahrifi hiçbir itirazla da karşılaşmıyordu.

"*YD karşıtlığı*" MÖK üyelerinin tümünün YD'na bakışlarının ortak bileşeniydi ve tümünün de YD'na ilgileri bu karşıtlıkla sınırlıydı. YD'nın algılanışı ve tanımlanışı bahsinde kelimenin gerçek anlamıyla korkunç bir körleşme yaşanıyordu. Üstelik ciddi ayrılık noktalarının varlığına

karşın en azından dünyadaki değişmelerin, sınıfın sendikal eylem ve örgütlenmelerinin dahi artık ancak uluslararası bir yaklaşım ve somut pratik tutumla ele alındığı takdirde etkili ve başarılı olabileceği gerçeğini gözlere soktuğu halde, lafa gelince Leninist emperyalizm tahlilinin temel doğrularını dahi unutacak ölçüde "*küresel*" düşünenler iş örgüt adına yürütülen YD faaliyetinin ele alınışına gelince en kaba biçimcilikle malum geleneksel otarşik yaklaşımların sahibi olarak boy gösteriyorlardı. YD parçasıyla hem düşünsel hem pratik olarak derin kopukluğun hala giderilememiş, vektörel bir etkinlik düzeyine çıkamamış oluşu her iki parçada da faaliyeti ciddi tarzda darbeliyor, işin kötüsü bunun farkına varılmıyordu.[27]

***

Ülkedeki son MK üyesinin de YD'na çıkışın ardından (Aralık 2006) yeni bir dönem başladı. BD ve bundan çıkarılan stratejik sonuçlar başta olmak üzere birçok temel konuda büyük ve derin görüş ayrılıklarının yaşandığı bu üye ile dolaysız görüşme, tartışma, görüş alışverişinde bulunma olanağının doğmuş olması, konferans sürecini de örgütün gidişini de devrimci yönde farklılaştıracak bir şans olabilirdi. MK'nın diğer üyeleri başlangıçta bu umut ve beklenti içindeydiler; ayrıca yoldaşça tartışmalar yoluyla daha gelişkin ortak sonuçlara ulaşılabileceğinin güveni duyuluyordu. Fakat gelişmeler bu yönde olmadı. Çünkü kendisini "*doğruların tek temsilcisi*" olarak herkesin ve zamanın üstünde gören bu MK üyesi, savunduğu görüşlere teslim olunması dışında hiçbir yol tanımıyor, en azından bazı noktalarda kendisinin de yanılmış olabileceğini aklından bile geçirmiyordu. Sadece ideolojik konularda değil kişiler, alanlar, faaliyetin değişik yönleri ve tarihimiz konusunda kafası kemikleşmiş önyargılarla doluydu. Kapalı devre bir görüşler sistematiği oluşturmuştu ve bundan bir tuğla düşecek olursa o çürük sistematiğin de çökeceğini kendisi de seziyordu. Bu yüzden de yanlışları ve yanılgılarının açıkça gösterildiği durumlarda dahi "*Nuh deyip peygamber demeyen*" korkunç bir tutuculuk sergiliyordu.

Bu üyenin de gelmesiyle birlikte -elde olmayan nedenlerden kaynaklı birkaç aksama dışında-, 2006 Sonbaharı'ndan itibaren her ay düzenli olarak yapılan MK toplantıları uzunca bir süre (2008 Mayıs'a kadar) aynı düzenlilikle sürdürüldü. Dünya, bölge ve Türkiye'deki siyasal süreçlerin değerlendirilmesi, örgütün durumunun gözden geçirilmesi, faaliyetlere yön verecek perspektiflerin ortaya konulması, konferans sürecine ilişkin konular ve mali durum başta olmak üzere ihtiyaçlar

konusu bu toplantıların değişmez gündem maddeleri arasındaydı. Ele alınan hemen her konu, gündemdeki tartışmalı konulara da açıklık ve derinlik kazandıracak olabildiğince geniş bir çerçeve içinde ele alınıp irdeleniyordu.

Bütün bu süreç boyunca en başta o, bu organ toplantılarına, gündem önerisi olarak dahi fazla düşünmeden, hazırlıksız bir biçimde gelip gidiyordu. Bu sorumsuz tutum, organda birkaç kez eleştirildi ve o zamanlar bu eleştirilere -sessiz kalmanın dışında- tek bir itirazı dahi ol(a)madı. Onun önderlik anlayışı ve tarzının tek boyutlu ve keyfi karakterini yansıtan bu vurdumduymazlık, sadece mensubu olduğu organın çalışmalarına katkı ve katılımının sınırlılığından ibaret değildi. Örgütün bu en üst yönetici organının sorumlulukları içine giren birçok konuyu umursamayışı da bu parçayla sınırlı önderlik tarzı ve anlayışının bir devamıydı. Onun bu keyfi tutumunu, yayınlanan dergiyle kurduğu ilişkinin sınırlılığından, organın dönemsel ve güncel politik, taktik, örgütsel, mali, lojistik diğer bütün ihtiyaçlarına karşı sergilediği kayıtsızlığa kadar birçok alanda görmek mümkündü.

Bu keyfiliği organ çalışmalarında da sürdürdü. Özellikle tartışmalı konularda, sadece inandığı için değil çoğu kez küçük hesaplarla hareket ettiği çok açık olan konularda bile merkez organın karar alabilmesini bloke edebildi. Bu onun başarısından çok organın diğer üyelerinin, konferans sürecinin hassasiyetlerini de gözeterek kendi iradelerine sahip çıkmakta, net ve kararlı bir tutum almakta sergiledikleri tutukluğun bir sonucuydu. Zaten MK ne zamanki artık devrimci bir örgüt organı gibi hareket etmeye, görüş ayrılığı çıkan her konuyu yeteri kadar tartıştıktan sonra azınlık-çoğunluk ilişkisi çerçevesinde karar alıcı bir organ gibi işlemeye karar verdi, dananın kuyruğu da işte o zaman koptu/koparıldı. O zamanın MÖK'üyle işbirliği halinde MK'ya karşı saldırıya geçilerek darbe düzenlendi.

***

MK'nin tüm bileşenlerinin katıldığı ilk yüz yüze toplantı 2007 Ocak'ta yapıldı. Bu toplantının ilk kesitleri daha çok karşılıklı bilgilenme/bilgilendirme olarak geçti. Güncel/dönemsel konular yanında tarihsel-yapısal sorunlarımız da içinde olmak üzere bir dizi konu tartışıldı.

Bu toplantı daha çok YD parçasındakilerin ülkede üst organ cephesinden (MÖK) yaşananları -bir türlü atılamayan adımları,

pratikleştirilemeyen politikaları, tasfiyeciliğin ağırlaşan etkilerinin örgüt çalışmasında farklı bir önderlik düzlemi yakalayarak aşılmasının önündeki zaaf ve zayıflıkları- arkaplanıyla birlikte anlama çabasıydı. Sınıf ve gençlik çalışmamız -farklı alan ve bölgelerdekilerle DÖS-G dahil- başta olmak üzere, memur, yeraltı, askeri, mali konular gündeme getirildi ve tartışıldı. Görüş farklılıklarının derinliği nedeniyle temel konularda herhangi bir ikna ya da hemfikir olma hali yaşanmadı.

Konferans sürecinin hızlandırılması konusunda ise herkes aynı yakınmayı dile getirmekle birlikte kimsenin hızlandığı yoktu. Büyük Dönüşüm yazısının eleştiriler doğrultusunda ele alındığı söylenmesine rağmen hiçbir hareket görülmüyordu, ilerleyen kesitlerde bu yöndeki ısrarlı sorularımız yazılmakta olduğu söylenerek yine geçiştirildi; Örgütsel Rapor Taslağı ise orta yerde sahipsiz duruyordu.

Konferans delegelerinin -ve delege olmadığı halde tartışılan konular üzerinden sürece dahil edilmelerinin yöntemlerinin bulunması gerektiği düşünülen örgütlü (diğer) güçlerimizin- sürece etkin katılımlarının baştan beri ısrarlı savunucusu olunmuştu. "*Söz hakkı olup oy hakkı olmayan delegeler*" gibi ucube kategoriler icat eden ve daha önceki taslakları delegelere "*belli yönlendirmeler eşliğinde*" veren MÖK üyelerinin performansı, bu görevin yerine getirilmesinde de tam bir kulisçi, manipüle edici tutum örneğiydi. Öte yandan sürecin geldiği son nokta itibariyle, MK ve MÖK üyeleri arasında "*dar alanda kısa paslaşmalar*" şeklinde geçen "*tartışmaların*" sonuçsuz kaldığı görülmüş, aslında Konferans sürecinin başından beri sürecin bileşeni olmaları gereken delegelerin katılımlarının gerçekleşmesine -Leninist bir örgüt olduğunu iddia eden bir yapılanma açısından asla onaylanamayacak- nihayet karar verilmişti!

Konferans süreci düşünülebilecek sınırların çok ötesine geçtiği için -yazılı ilanının ve hazırlıklara başlanmasının üzerinden 6 yıl geçmişti- kimi delegeliklerin düşmesi bir yana, güçlerimizin bir kısmı mücadeleyi dahi bırakıp örgüt dışına düşmüşlerdi. Delegelik için geçmişte de önerilen fakat reddettiğimiz kimi güçlerin delege yapılma talepleri, ülkeden gelen bu MK üyesi aracılığıyla yeniden gündeme getirildi. Örgüt adamı olmak şurada dursun devrimciliğin en temel değerlerinin bile birçoğuna çok uzak ve yabancı bu aydın unsurların delege yapılmalarına yönelik ikinci kez gündeme getirilen delege önerileri, gerekçeleri de belirtilerek yine reddedildi. Fakat haklarında verilen bilgilere göre delege olmayı hakettikleri anlaşılan başka iki

yeni delegelik önerisi kabul edildi. Ayrıca tabanın ve değişik çalışma alanlarının temsilini güçlendirecek, örgütün geleceğinde de varolacağı güvenini veren isabetli her türlü yeni öneriye açık olunduğunun altı bir kez daha çizildi.

Değişen delege bileşimi yeniden ele alındı ve bu ilk tam katılımlı yüz yüze toplantıda, konferansta tartışılacak eksen konuları başta olmak üzere, alınan kararlar, yapılan belirlemeler MÖK'e iletildi. Bu kararlar arasında, daha önce iki ayrı örgütsel rapor taslağı kaleme alan MK üyesinin üçüncü bir taslağı kaleme almayacağı kararı da -kısa gerekçeleriyle birlikte- vardı.[28]

***

Bir ay sonra **22 Şubat 2007**'de yapılan ikinci MK toplantısı üç gündemden oluşuyordu: Ülkeye ilişkin acil kimi öneriler, YD ve mali durum. Toplantı tutanaklarından da görülecektir ki, bu toplantı ağırlıklı olarak 'Mart genelgesi' olarak anılan metnin tartışılmasıyla geçti.

'Mart genelge taslağı' iki bölüm olarak kaleme alınmıştı: Birinci bölümde devrim stratejisinde bir değişiklik yapılıyordu ve uzunca bir süredir yasal yayın organındaki temel yazıların yanı sıra sloganlarda da ifadesini bulan Sosyalist Devrim (SD) stratejisi açıkça dile getiriliyordu. Taslağın ikinci bölümü, pratikten kopukluğuyla siyasetin iyice dışına düşmüş olan MÖK'e hitap ediyor, onu militan siyasal bir pratiği örgütlemeye çağırıyordu. Bu çağrının, MÖK'ün militan bir siyasal pratikten ısrarla uzak duruşuna bahane olarak sarıldığı teorisizm eğiliminin başını çeken MK üyesi tarafından da nihayet yapılmış olması önemliydi. Genelge taslağının MK'deki tartışmaları sırasında daha çok bu yön öne çıktı, bu önemsendi.

Öte yandan, MK'nın diğer üyeleri, zaten SD stratejisine geçiş yapılmasında çok geç kalındığı görüşündeydiler. Bu yaklaşım 2000'li yılların başından itibaren de her fırsatta dile getirilip vurgulandı. Örgüt içinde yapılan görüşmeler, bu arada yayın organları için kaleme alınan yazılarda belirgin bir SD vurgusunun varlığı yanında dışa yansıyan çeşitli görüş ve değerlendirmeler sırasında da proletaryadan ve proleter sosyalist kimlikten uzaklaşmanın TDH'yi bozulma ve tasfiyeciliğe sürükleyen etkenler arasındaki belirleyici rolü sürekli olarak vurgulandı. Bu açıdan örgüt kamuoyu SD stratejisinin savunulmasına uzak ve yabancı değildi. Bu konudaki asıl belirsizlik, o zamanlar cezaevinde bulunan MK üyesinin tutumu ve yaklaşımı

konusunda yaşanıyordu Bu konuda yapılacak bir strateji değişikliğine onun nasıl bir tepki göstereceği meçhuldü. Daha doğrusu, geçmişteki katı ve tutucu demokratik devrimci yaklaşımları nedeniyle bu, yakını konumundaki MÖK üyesi de dahil MK ve MÖK üyeleri açısından bir kaygı konusuydu. Cezaevinden çıkışının hemen öncesinde **onun da SD'yi savunduğu** haberi bu yüzden bizzat bu MÖK üyeleri tarafından bir "**müjde**" olarak duyuruldu.[29]

Mart genelgesi taslağının devrim stratejisinde değişiklik yapan ilk bölümü üzerinde bu nedenlerle çok fazla durulmadı. Taslağın bu bölümüne ilişkin olarak, hala güçlü bir biçimde varlığını sürdüren halkçı lekelerin ayıklanması temelinde uyarı ve eleştiriler dile getirildi. Taslağın ilk halinde, özellikle faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin bütünüyle ortadan kalkmamış olan görevleriyle sosyalist devrim ilişkisi, zeytinyağıyla su ilişkisi biçiminde bir ayrıksılığın harmanlanmaya çalışılması tarzında tipik halkçı bir yaklaşımla kuruluyordu.

Daha girişinde söze "**Demokratik ve anti-emperyalist görevlerin yoğunlaştığı özel bir evreden geçiyoruz**" belirlemesiyle başlayan genelge, SD kavrayışının açımlandığı konunun devamında da "*Demokratik, anti-emperyalist görevler, proletaryanın sosyalist temellerine, temel çelişki eksenine sıkı sıkıya bağlanmalıdır*" şeklinde Ekim tipi geleneksel bir SD anlayışının propagandasıyla devam ediyordu. Taslağın MK toplantısındaki değerlendirilmesi sırasında yapılan uyarı ve eleştiriler üzerine bunların önemli bir kısmı ayıklandı. Buna rağmen diğer MK üyeleri tarafından da gözden kaçırılan geleneksel yaklaşım kalıntıları az değildi.

Klasik "*demokratik devrim*" kavrayışının tersyüz edilmiş halinden başka bir şey olmayan bu SD anlayışı, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi sadece demokrasi ve bağımsızlık gibi 'siyasi' talepler uğruna mücadeleyle sınırlı gören, sınıf olarak burjuvazinin siyasal egemenliğinin sadece belli bir biçimine (faşizm) karşı değil onun sınıf egemenliğinin ekonomik temellerine de yönelecek bir bütünlük ve derinlikte ele almayan geleneksel algıyı hala sürdürüyordu. Öyle ki, demokratik görevlerle sosyalist devrim ilişkisini hala "*özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm ekseninde mücadele*" şeklinde zeytinyağı-su ilişkisi biçiminde tanımlıyordu. Aynı kafa, bu genelgenin kaleme alınmasından 3 ay sonra MÖK'e bu kez "*…Keza bir stratejide bir değişiklik yapmış olmamıza karşın ne demokratik ne de anti-*

emperyalizmi dıştalayan, bunların güncel önemini gözardı eden bir yaklaşım içerisinde değiliz" (Haziran 2007, Cemre başlıklı yazışma) şeklinde uyarılarda bulunma ihtiyacını duymaya başladı. Tersyüz edilmiş geleneksel MDD'ci (Milli Demokratik Devrimci) bu algı, daha sonra, "*rejim tipindeki değişiklik*" konusunda, faşizmin biçim değiştirerek temelde sürdüğü kabul edilecek olursa bunun otomatik olarak demokratik devrimci bir strateji gerektireceği şeklinde düz bir mantığa dayalı "*SD'ci keskinlik*" olarak kendisini gösterdi.

Ne var ki, lafa gelince çok keskin SD'cilik bu stratejik yaklaşımı siyasal süreçlere uygulamaya, politika ve taktiklerin diline çevirmeye gelince en kaba demokratik devrimci tez ve yaklaşımların savunulabilmesi şeklinde tutarsızlıklar üretti. AKP ile ordu arasındaki siyasal gerilimlerin doruğa çıktığı 2007 Şubat-Nisan döneminde çatışmanın nedenini "*yaşam tarzları arasındaki farklılık*" olarak yorumlayabildi. 2007 sonunda bu kez Kürt sorununda sınıfsal dinamiklerin adını dahi anmayan sinsi bir şoven "*birlik*" savunuculuğuyla ortaya çıktı. Bütün bunlar hazmedilmemiş SD'ciliğin ürettiği kaba demokratik devrimciliğin sadece iki çarpıcı örneğiydi. Kapitalizmin son yapısal krizine karşı stratejinin dolaysız bir sosyalizm çağrısı ve propagandası ekseninde değil de, düzenle temelde sorunu olmayan orta sınıfların da rahatlıkla kullanabildiği "*krizin faturasını ödemeyelim*" şeklinde savunmacı bir temelde kurulmasında sakınca görmeyişi, lafa gelince kimseleri beğenmeyen o SD'ci keskinliğin hazmedilmemiş karakteri açısından küçük ama anlamlı bir başka göstergedir.

Fakat konferansları zamanında yapmamak başta olmak üzere, **tüzük ve iç işleyiş özürlüsü** olduğumuz için, **bu tür bir strateji değişikliğinin** ancak kongre ya da konferanstan çıkacak karar doğrultusunda yapılabileceği gerçeği de **unutuldu!** Gerçekte hiç de önemsiz olmayan ama TİKB olarak bizim giderek daha az hatırlar olduğumuz bu tüzüksel "***ayrıntı***", bütün **MK üyelerinin dikkatinden kaçtı,** ancakMÖK'ten gelen uyarılardan sonra farkedildi.[30]

****

MK'nın Aralık 2007 toplantısında alınan kimi kısa kararları MÖK'e iletmek üzere kaleme alınması gereken bilgi notunun yazımı yeni bir kriz doğurdu. Kriz, kendisini her türlü kural ve bağlayıcı kararın üzerinde gören ve her fırsatta bildiğini okuyan MK üyesinin yeni bir keyfi tutumundan çıkmıştı. Bu yönüyle onun organ ve işlerlik

anlayışının yeni bir örneğiydi. Fakat bu konuda yıllardır yaşanan sayısız örnekten farklı olarak bu kez bu kriz, organ anlayışı ve işlerlik yönünden çok ideolojik-siyasi içeriği bakımından çok çarpıcı bir somut örnek özelliğine sahipti. Özellikle de SD konusunda, proleter sosyalist sınıf bakış açısını sindirmiş olmaktan uzak slogancılığın yüzeysel ve eklektik karakteri yanında nerelere savrulabileceğini göstermesi yönüyle de uyarıcı ve eğiticiydi. Fakat bu tartışmanın yazılı belgelerinin de dönemin MÖK'ü tarafından delegelere iletilmemesinin etkisiyle, onun içerik yönünden önemi pek farkedilemedi.

Hem MK'nin gündemi hakkında fikir sahibi olmalarını sağlamak hem de hayata geçirilmesi gereken kararlar konusunda önceden haber ve bilgi vermek amacıyla her MK toplantısından sonra MÖK'e bilgilendirici kısa notlar yazılıyordu. Bu, MK'nin aylık toplantı düzeninin bir parçası olarak gelenekselleşmiş bir uygulamaydı.

Aralık 2007 toplantısı sonrası bu görevi, kendisini her konuda ve her fırsatta organ çoğunluğundan ayıran üye (U) **ilk kez** üstlendi. Toplantı kapanmadan önce ortaklaşa belirlenen çerçeveye göre bu ön notta 4 konuya değinilecekti.[31]

MÖK'e gidecek bilgi notunun taslağı MK'nin diğer üyelerine iletildiğinde, o yılki Kuruluş etkinliklerinin eksenine ilişkin organ toplantısında belirlenen çerçevenin farklılaştırıldığı görüldü. Bunun yanında metne, Kürt sorununa ilişkin olarak toplantıda gündeme dahi getirilmemiş dönemsel bir taktik politika çerçevesi eklenmişti. Buna karşın örgütün siyasal faaliyet ve reflekslerindeki körelmenin yanında MÖK'ün işlevsizliği ve sağcılıktaki derinleşmeyle olan bağlantısı nedeniyle de toplantıda en fazla konuşulan konulardan birini oluşturan 4. maddedeki pratik siyasal yönelim konusuna hiç değinilmiyordu. MK'nin organ olarak iradesi ve kararları, yine keyfi yorumlara tabi tutulmuştu.

MK'nin diğer üyeleri, taslağa ilişkin yazılı yanıtlarında, hem bu işlerlik ihlalini hem de Kuruluş etkinlikleri için önerilen yeni eksenle Kürt sorununa ilişkin dönemsel taktik politika önerisine dair eleştirilerini anahatlarıyla dile getirdiler. Fakat kendisini her şeyin ve herkesin üzerinde görüp kendi görüşleri dışında hiçbir görüşe saygısı olmayan MK üyesi, bu devrimci uyarılar üzerine düşünüp özeleştirel bir yaklaşım sergileyeceğine, her zaman yaptığı gibi konuları olmadık yönlere çeken dozu artmış bir saldırganlıkla karşıladı. Dahası, bu tartışmanın

MÖK'e de taşınmasını istedi. Bu arada yeni bir bildiğini okuma örneği daha sergileyerek, Kuruluş etkinliklerinin ekseni konusunda kendi önerisi kabul görmediğine göre **bir önceki toplantıda MK kararı haline gelmiş olan çerçeveye bilgi notunda yer vermeyeceğini belirtiyordu**.

MK'nin diğer üyeleri, benzeri daha önceki örneklerde de yaptıkları gibi, bu keyfiliğe ve saldırılara yanıtlarını önce MK'nin ilk organ toplantısında yüz yüze dile getirdiler; ayrıca, yapılan öneriyi kabul ederek tartışmanın yazılı tüm belgelerinin MÖK'e iletilmekle de kalmayıp "*Konferans Belgeleri*" kapsamına alınarak tüm delegelere dağıtılmasını istediler.

İki ay sonraki Kuruluş etkinliklerinin ekseni konusundaki görüş ayrılıkları, örgütün gerçek durumu ve gidişin ne kadar farkında olunduğunu göstermesinin yanında kadro ve taraftarlarımıza hangi gözle, nasıl bakıldığını da yansıtıyordu.

Örgütün gerçekliği konusunda, "*nesnel ve öznel düzeydeki engeller*" mazeretçiliğinin ardından meseleyi getirip "*gelişmekte olan yönlerimize*" bağlamaktan yana olan gerçekdışı "*iyimserlik*" pompalanması savunuluyordu. Buna karşın MK'nin diğer üyeleri, her şeyden önce devrimci bir gerçekçilik ve açıklıktan yanaydılar. Temel kadrolarımız da dahil insanlarımızın kafalarındaki asıl büyük soruyu "*Neden bu haldeyiz ve bu çemberi niye bir türlü yaramıyoruz?*" sorusunun oluşturduğuna dikkati çekerek, "*Bu sorunun ikna edici bir yanıtını vermek istiyorsak, her şeyden önce insanlarımıza karşı dürüst ve açık olmalıyız, gerçekliğimizi cilalamaya, yumuşatmaya, hele hele teorize etmeye kalkışmamalıyız*" uyarısında bulunuyor ve onlara güven vermenin de umut vermenin de yolunun en başta buradan geçtiğini hatırlatıyorlardı:

"… *İşçi çalışması, gençlikteki halimiz, iç örgütlülük durumumuz, mevcut güçlerimizin yapısal özellikleri, part-time devrimciliğin sürüp gitmesinden legalizme, militanlık yokluğundan en temel devrimci değerlere dahi uzaklığa kadar önemsiz ve tali sayılamayacak olmanın yanında tek bir alanla ve konjonktürle sınırlı olmayan zaaflarımız ve zayıflıklarımızın boyutları düşünülecek olursa, bugün bunların yanında sözü edilmeye değer 'gelişmekte olan' hangi yönlerimizi anabiliriz?"* sorusunu sorduktan sonra şu uyarılarda bulunuyorlardı: *"…Bu bizi ya abartıya sürükleyecektir ya da teselli ve mazeret teorileri üretmeye.*

Her iki halde de umut verici olmak şurada dursun, güven vermenin bile imkanı yoktur. Kaldı ki bugün özellikle de durumun vehameti noktasında kendimizin ve birbirimizin gözünü açmaya olan ihtiyacımız daha büyüktür. Devrimci olan budur! İnsanlarımızı sarsmakla kalmayıp güven ve umut verecek olan da budur!.."

MK çoğunluğu, tasfiyecilik yüzünden kaybolan devrimci komünist özelliklerimizin çokluğu, büyüklüğü ve öneminden ötürü, o yıl Kuruluş etkinliklerinin ana eksenini, "*TİKB bilinci, TİKB'in karakteristik çizgileri, süreklilik içinde kopuş ilişkisi temelinde sürekliliğinde ısrar ve inat etmemiz gereken özelliklerimizle hala kopamadığımız alışkanlıklarımız*" temasının oluşturması gerektiği görüşündeydi. Zaten MK toplantısı sırasında da konu bu temelde karara bağlanmıştı. MK kararı haline gelen çerçeveyi kendi kafasına göre sonradan değiştirmeye kalkışan MK üyesinin o zaman buna bir itirazı da olmamıştı.

Kürt sorununa ilişkin olarak da dönemsel bir taktik plan oldu-bittisi yaratmaya kalkışması bu alışkanlığın bir devamıydı. Fakat o konuda asıl akıl almaz olan, getirdiği önerinin gerekçesi ve içeriğiydi. Her iki açıdan da konjonktüre bağımlı katışıksız bir demokratik devrimci yaklaşım örneğiyle çıkmıştı ortaya.

22 Temmuz 2007 seçimlerinden umduğu ölçüde güçlenerek çıkmayan Kürt burjuva milliyetçiliği, DTP üzerinden yeni bir dönemsel strateji arayışına girmişti. Bu bağlamda, "*Demokratik Toplum Kongresi*" adı altında önce Diyarbakır'da bir toplantı düzenlenmiş, ardından 2007 Ekim'inde Ankara'da da bir "*Demokratik Cumhuriyet Kongresi*" yapacağını ilan etmişti. İmralı çizgisinin teslimiyetçi yönlendirmeleri doğrultusunda girişilen bu tür siyasal manevraların keskin zigzaglar çizip çoğu kez arkasının gelmeyişi bir yana, içeriği ve amacı açıktı. Buna rağmen, organ içinde en geriden gelerek savunmaya başladığı SD'cilik bayrağını o günden sonra hiçbir koşulda 'kimselere bırakmama' çabası içine giren MK üyesine (U) göre bu girişimler o kesitte "*gündemi ve siyasal süreci belirleyen eksendi*". Dolayısıyla örgüt olarak bizim de bu tartışmalara kendi cephemizden "*sosyalist demokratik çözüm*" önerisiyle katılmamızı öneriyordu.

MK'nin diğer üyeleri bu yaklaşıma, işbirlikçi Kürt burjuva milliyetçiliğiyle işbirlikçi Türk şovenizmi arasında "*ülkenin ve devletin bölünmez bütünlüğünün önkabulüne"* dayalı olarak, yani **"*birlik*"i mutlaklaştırma** zemininde cereyan eden "*birlik temelinde çözüm*" arayışlarına

balıklama dalmanın yanlışlığına işaret ederek karşı çıktılar. "*… Kürt ulusal sorunu konusunda 'birlik, bunun biçimleri, federalizm-konfederalizm, yerel yönetimlere özerklik' vb. konularını gündelik tartışmaların üstüne çıkan bir düzlemden ele alarak işleme*" gereğine işaret etmenin yanında, "...*Bugün gelinen noktada 'birliğin biçimlenişi nasıl olacak' eksenli bir tartışmanın ne zamanı ne de sırası"* dediler: *"…Bu aslında tam da İmralı'nın ve ona bağlı olarak DTP'nin sorunu çekmeye çalıştığı zemin. Karşıtı da kendini bildiğimiz 'tek devlet, tek bayrak, tek ülke' anlayışı zemininde koyuyor. Fakat her iki tarafta da, örneğin bugün Türkiye'nin metropollerinde ve kapitalizmin geliştiği bölgelerinde neredeyse Kürdistan'da yaşayanlara yakın sayılara ulaşmış olan Kürt işçi ve emekçilerinin içinde bulundukları durum, (onların) ulusal bir boyuta da sahip olan sınıfsal konum ve talepleri vb. bulunmuyor. Halbuki bu dinamik ve bu dinamiğin konumu, talep ve beklentilerinin çözümlenip gündemleştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda da sınıfsal/sosyalist bir stratejik yaklaşımın neden artık kaçınılmaz bir zorunluluk halini aldığını kavratabilmenin en etkili ve en kestirme yolu…*" uyarılarında bulundular.

Sindirilmemiş o keskin slogancı SD'ciliğin altında konjonktür bağımlısı nasıl geleneksel bir kafa yapısının yattığını sergileyen bu uyarılar, devrimci bir sarsıntı yaratacağı yerde, her zaman olduğu gibi dozu artmış bir gerici reaksiyonla karşılandı. Suçüstü yakalanmış olmanın hırçınlığıyla, bu eleştirileri ve onları getiren MK üyelerini, "*…'işçilerin vatanı yoktur. Proletarya uluslararası bir sınıftır' Marksist tezine dahi yabancılaşmış, onu artık 'kulaklarını tırmalayıcı' bulan, 'emperyalizme karşı mücadeleyi,emperyalist kapitalizme karşı mücadele olmaktan çıkartıp halkçı, ulusalcı bir anti-anti emperyalizme kaymış, içteki sınıf karşıtlığını bunun içerisinde eritilip kaybetmiş'…*" olarak damgalamaya yeltendi.

Fakat bu öfke nöbeti sırasında öyle yeni çamlar devirdi ki, özümsenmiş bir proleter sınıf bakış açısı ve proletarya sosyalizmine hala ne kadar uzak ve yabancı olduğunu bir kez daha ele vermiş oldu. Ulusal sorun ve KKTH konusunda bu kez, "*ayrılmayı*" her koşulda mutlaklaştıran bir KKTH anlayışına sahip olan ezilen ulus milliyetçiliğiyle "*birlik*"i her koşulda mutlaklaştıran ezen ulus şovenizminin dahi günümüzde artık aynı kabalıkta savunamadığı en ilkel tezlerinin eklektik bir bulamacıyla çıktı ortaya. **Kürt ulusal sorununu sınıfsal bir temelde ele almanın en temel dinamikleri ve taleplerinin sözünü dahi**

etmezken, emperyalizme karşı bağımsızlık sorununun olduğu istisnasız her yarı sömürge ülke için geçerli "*genel ve mutlak bir strateji*" olarak Maocu "*Üç Dünya Teorisi*"nin 1970'lerin ilk yarısındaki yaklaşımını ve sloganlarını hortlatacak kadar kendinden geçmişti. Yazdıklarıyla, "*Sosyalist Türkiye, Bağımsız Sosyalist Kürdistan*" sloganı gibi sloganları sindirilmemiş içi boş kalıplar halinde yineleyip durmanın, katışıkşız bir demokratik devrimciliğin en kaba biçimlerini dahi savunmanın önünde bir engel ve perde olamayacağının yeni bir örneğini veriyordu. Hak ettiği yanıtları yazılı olarak da aldı ve bu mektuplar da Konferans Belgeleri arasına girdi. (**EK28**) (**EK29**) (**EK30**) (**EK31**)

***

2008 Mart'ında iki MÖK üyesi (E ve F) MK'nin çağrısı üzerine ortak toplantılar yapmak üzere geldiler. Bu görüşmeden bir ay kadar önce, hem içeriğiyle hem de organın diğer üyelerinin bilgisi olmadığı için organ raporu niteliğinde olmayan, bu nedenle gelen MÖK üyelerinin kendilerinin dahi "*döküm*" olarak adlandırdıkları bir "*bilgi notu*" gelmişti. Bu "not"ta anlatılanlara bakılırsa, Gebze ya da Avrupa yakasının sınıf organı gibi hayati öneme sahip kimi alanlara bile **tam bir yıldır** uğranılmamış, ahlaki olanlar da içinde olmak üzere rezaletler ayyuka çıkmıştı. Karşımızdaki **ağırlaşmış bir tasfiyecilik** tablosuydu. Örgüt çalışması, TİKB'nin en özsel değerlerinin kaybolduğu, federalleşmiş, legal alan ve kurumlardan yürütülen, İstanbul'a daralmış, orada da dağılmış ve çevresel bir oluşum halinde çürümeye başlamıştı. Bu vahim tasfiyecilik tablosunun birinci dereceden sorumlusu MÖK'tü; fakat MÖK kendi rolünü küçültmek (görmezden gelinmesini sağlamak) için kendisini tablonun dışına atmak için çırpınıyordu.

Bu iki üyenin yaklaşımlarında kemikleşmiş önyargılar, kör tepkisellikler, tehditkar yaklaşımlar ve belirgin bir önderlik düşmanlığı -özel olarak da bir üyeye karşı- açıkça kendini gösteriyordu. Militan pratik mücadeleden uzaklığın, tasfiyeci yozlaşmanın, teorisist elitizmin dile sinmiş kavramlarıyla konuşuyorlardı. Neredeyse 10 yılı aşkındır örgüt güçlerinin başında, pratik faaliyetin göbeğindeki bu organın performansı ortadaydı. MK'nin bir üyesi (R) çok uzun zamandır MÖK'ün dağıtılması gerektiğini savunuyordu; son iki toplantıda U da yaklaşımını "**Bu MÖK'le olmaz!** *Raporları gelsin değerlendirelim"* diye ifade etmişti. Bir yıl kadar da bu bahaneyle "*raporlar*" beklendi! Diğer iki üye ise yeni yoldaşlarla genişletilmesi gerektiği görüşündeydiler.

Sürecin pratik siyasal faaliyetin içeriğinin farklılaştırılarak yarılabilmesi, ör. çalışması ve ör. güçlerine kumanda eden pratik merkez sorumluluklarıyla donanması gereken organın, önderlik düzeyinin ve görev algısının farklılaştırılması, konferans sürecinin hızlandırılması, del.lerin konferansa daha sağlıklı bir tarzda hazırlanabilmeleri için gerekli materyallerin kendilerine hızla iletilmesi ve sürecin kolektivize edilebilmesi için yapılması gerekenler bu toplantıda da gündeme geldi ve tartışıldı.[32]

Görevlerini çok uzun bir süredir asgari düzeyde bile yerine getirmeyen MÖK'ün dağıtılması konusu, birkaç toplantıdır gündemimizdeydi. Çünkü bu organ kuruluş gerekçesini de oluşturan misyonunu hiçbir dönemde hiçbir yönüyle yerine getirememiştir. MÖK üyeleri, örgütü örgütlü halde tutmak, örgüte kumanda etmek, ön açıcı olmak, kılavuzluk etmek, politika ve taktiklerle onu ileri atılacak yetenek ve birikimlerle donatmak konusunda bütünüyle başarısızdılar. Tasfiyecilik süreçlerinde birinci dereceden sorumlu olan bu kadrolar, onun yarılmasında da kötü bir sınav vermişler, önlerine konulan ve her seferinde büyük tezahüratlarla "*ön açıcı bulduklarını söyledikleri*" yönelimleri hayata geçirme noktasında bile tutuk, isteksiz ve beceriksiz davranmışlardı. MÖK'ün görevden alınması önerisinin temel bir gerekçesi de, asli fonksiyonlarını dahi yerine getirmeyen bir organı hala görevde tutmanın devrimci bir parti anlayışı ve ilkesel tutum açısından da savunulur tarafının olmayışıydı. MK'nin diğer üyeleri, "*elde başka alternatif olmadığı*" ve "*bu kaotik ortamda böyle bir adım atmanın daha fazla dağınıklığa neden olacağı*" gerekçesiyle MÖK'ün bütünüyle görevden alınması önerisine karşıydılar. MÖK üyelerinden birinin, sağlık sorunları nedeniyle hemen hemen hiçbir toplantıya katılamadığı belirtilen fakat bütün organ kararlarının altında imzası bulunan H yoldaşın sağlık nedeniyle istifa etmesinin daha doğru olacağı görüşünü ise benimsiyorlardı.

Federalizmi, oportünizmi, pragmatizmi, adamcılığı ve kulisçiliği had safhaya çıkmış, çevresinde "*kendi adamlarını topladığı*" açıkça ortada olan üye (G) konusunda ise **MK üyelerinin hiçbirinin tereddütü yoktu**. Sonuçta sadece bu üye görevden alındı; cezaevinden çıkan MK yedek üyesi sekreter olarak, daha önce GK-MK'de olup "*fazla iradeci olduğu*" gerekçesiyle bu görevinden alındığı belirtilen bir kadro (U yurtdışına geldiği zaman öğrenilen bu karar ve gerekçesi, MK'nin diğer üyelerine doğru ve isabetli görünmemişti. Hatta bu tutum, "*bu*

devirde tam da iradeci kadrolara ihtiyacımız varken siz istisna olanları da geriye çekerek yanlış yapmışsınız" denilerek eleştirilmişti) organa dahil edildiler.[33]

O toplantıda ele alınan ikinci temel konu, artık iyice tıkanmış olan konferans sürecinin önünün nasıl açılacağı konusuydu. Konferans süreciyle birlikte örgüt de tıkanmış, göz göre göre çürüyordu. MÖK'ün örgütün bütünü gibi konferans sürecini de sağlıklı ve devrimci temellerde yönetmediği, "*yazıların yazılıp yazılmadığına, kimin ne yazdığına*" indirgeyerek gerçekte kayıtsızlaştığı ve ötelediği, bilgi ve belgelerin delegelere süzülerek aktarıldığı görülüyordu. Buna ilişkin kanıtlar, tanıklıklar, yansımalar artmıştı. Tablonun vehametinden hareketle çözüm arayışları kapsamında temel alanların asgari temsiline dayalı bir İMT'nin (İleri Militanlar Toplantısı) yapılması önerisi bu koşullarda gündeme getirildi. Önerinin sahibi MK üyesi, bu adımla; **a)** Her şeyden önce tıkanmış olan konferans sürecinin önünün delegelerin görüş ve iradeleri doğrultusunda açılıp yeniden planlabileceğini, **b)** Konferans süreciyle birlikte çürüyen örgütteki erime ve kan kaybının önünü alacak ortak bir dönemsel stratejinin belirlenebileceğini, **c)** İlk iki gelişmeye bağlı olarak MÖK'ün neredeyse tükenmiş olan siyasi ve manevi otoritesinin yeniden kurulabileceğini savunuyordu. Öneri, MK'nin MÖK üyeleriyle birlikte yaptığı Ocak ve Şubat 2007 toplantılarında tartışıldı. **MÖK üyeleri hiçbir karşıtlık içinde olmadılar, tersine bu öneriyi her bakımdan hararetle desteklediler. Hatta iki grup halinde çağrılmalarında yarar olan delege yoldaşlar onların önerileri doğrultusunda şekillendirildi**.

İMT önerisine MK'nin sadece bir üyesi (U) "…*bunun kısmi bir yararı olabileceğini düşünüyorum, fakat sorunu çözmeyecek. Belli bir belirsizlik, üst organların hakimiyetsizliği açısından nispi düzeyde bir anlam ifade eder. Sorunları konuşmuş oluruz. Zikredilen isimler olarak fazla bir katkıları olacağını düşünmüyorum*" gerekçesiyle karşı çıktı. Fakat MÖK üyelerinin tutumlarını da gördükten sonra gönülsüzce de olsa onay verdi. Öyleki, Ağustos 2008'de kararın alındığı toplantıda bulunan MÖK üyelerinin de, gelişleri hala sağlanmamış olan ilk grup delegelerle birlikte gelmeleri önerisinde bile bulundu. Şubat toplantısında MK ve MÖK temsilcilerinin ortak kararı olarak kesinleşen İMT'nin işlev, içerik, alanları temsilen katılacak delegeler, takvimsel öneriler ve diğer teknik hazırlıkları konuşuldu. Daha sonraları ortaya çıktığı gibi, MK'nin muhalif üyesi ve MÖK üyelerinin İMT'yi -yapılmasını

engelleyecek şekilde- delegelere çarpıtarak aktarmalarının ("*süreç tıkandı, onun için yurtdışına gitmen gerekiyor*") gerisinde örgüt güçlerine güvensiz, onları önlerine ne konulursa yemeye hazır geri bir kitle olarak gören elitist bürokratik mentalite ile en geri çevreci alışkanlıkların, görüş ayrılıklarımızın asıl nedenlerinin ve bugüne kadarki gelişim seyrine ilişkin gerçeklerin açığa çıkmasından duyulan korku vardır.[34] (**EK33**)

O kesitte MÖK üyeleri cephesinden hem hiçbir karşıtlık olmadığı, tersine özellikle de katılacak delegeler yönüyle farklı önerilerle zenginleştiren bir yaklaşım içinde oldukları ama hem de bu tür kararları yazılı hale getirme yönüyle ciddi bir zayıflığımız olduğu için bu karar yazılı hale getirilmedi. Daha sonra yine üzerinde en fazla spekülasyon yapılan konulardan biri olduğu için altını çizmek zorunludur. "***İMT***" olarak telaffuz edilen toplantı birincisi, "*konferans sürecinin* **her şeyden önce kolektivize edilerek yeniden planlanması***, belli başlı bütün alanları temsil eden delege konumundaki temel örgüt güçleriyle* ***birlikte*** *belirlenecek bir yol haritası ve yöntem temelinde somut bir iş takvimine ve kurallara bağlanarak hızlandırılması*" ve ikincisi, "*Gündemdeki konular ile o gün bulunulan nokta arasındaki mesafe düşünülerek konferansın en iyimser durumda bile daha en az 1 yıl sürebileceği öngörüsünden hareketle, örgütün mevcut haliyle bu belirsizliği daha fazla kaldıramayacağı, fiili tasfiyeciliğin ve onun kronikleşmiş alışkanlıklarının her düzeyde sürüp gidiyor olmasının yanında aslolarak MK ve MÖK tarafından bırakılan boşluklar ve yetmezliklerden kaynaklanan otorite boşluğu ve çevreselleşmenin önü alınamadığı taktirde bu bir yılın sonunda 'elde belki konutu yapacak delegenin bile kalmayacağı' vb. tespiti dile getirildi; dolayısıyla, çağrılacak alan temsilcisi temel örgüt güçleriyle birlikte konferans sürecinin bir plana ve kurallara bağlanması yanında* **örgüte de bir çekidüzen verilmesi, bu sürecin merkezi bir örgütlülük temelinde nasıl yürüneceğinin genel çerçevesi ve alansal hedeflerinin de yine temel örgüt güçleriyle birlikte belirlenmesi** *amaçlandı*." (**EK32**)

***

Mart-Mayıs süreci MÖK'le yapılan toplantının ardından yoğun ve beklenti çıtası nispeten yükselmiş olarak geçildi. Oysa pozisyonlara, derinleşen görüş ayrılıklarına ve kafalarda önceden verilmiş ve sabitlenmiş yargılara bağlı olarak hem işleyen hem de işlemeyen

mekanizmalar, tasfiyeciliği meşrulaştıran ve derinleştiren araçlar olarak daha yoğun kullanılmaya başlandı. Zaten hem yapısal ve tarihsel hem de güncel olarak iyice tıkanmış sistem -onun başta gelen kriz etkeni- ve işletilmeye çalışılan önderlik kurumu muhalif üye ve onunla iletişim halinde oldukları sonradan açığa çıkan MÖK'deki destekçileri tarafından açıktan bloke edilmeye başlandı. Tüm örgütü kesen ve bu noktaya gelinmesinde büyük bir pay sahibi olan "*önderlik krizi*" daha da büyüdü. Zaten çalışmadığını yıllardır bildiğimiz örgüt faaliyeti, yönsüz ve dağınık bir tarzdaydı; bundan da kötüsü, bu vahim tablonun değiştirilmesi için yapılmaya çalışılanlar diğer yandan adeta bir başka el tarafından bozuluyordu. Toplantıda alınan ortak karar gereğince ilk grubu oluşturan 7 delegenin en geç Nisan'ın ilk yarısında, diğer grubu oluşturacakların ise 1 Mayıs sonrası gelmiş olmaları gerekiyordu. MÖK tarafından organize edilmesi gereken bu gelişler aylar geçtiği halde gerçekleştirilmedi.

Bu arada ülkeden gelecek delegelerin her an gelebilecekleri beklentisinin de etkisiyle, MK'nin aylık toplantıları aksamaya başladı. Bu arada MK üyelerinden birinin hukuki bir engeli çıktığı için seyahat edemiyordu. Mali engeller, sağlık sorunları gibi irili-ufaklı başka engellerin de varlığına karşın asıl etken, toplantı çağrısının öncekilerde olduğu gibi yine aynı MK üyelerinden beklenmesiydi. MK içindeki gerilimleri bir üst düzeye sıçratmakla kalmayıp sonrasında site üzerinden örgüte de taşıyan "*tersane tartışmaları*" bu kesitte patlak verdi.

İMT kararının kendisine rağmen alınmasından tedirgin olan MK'nin muhalif üyesi, tutumunu farklılaştırdı. Organın çalıştırılması konusunda ne o güne kadar ne de o günden sonra en küçük bir adım bile atmazken (Aylarca süren kopukluğun arkasından yapılan Temmuz 2008 toplantısında, "*Ben açıkçası sizden gelmesini bekledim toplantı yapalım çağrısını*" diyordu) site üzerinden örgüt bütününe hitap etmeye başladı. Daha sonra onu da yazmaktan vazgeçtiği BD çözümlemesinden başını kaldırıp o güne kadar örgütün diğer alanları, sorunları ve görevlerine ilgi göstermemişti. Bunları kendisi dışındaki kadroların işi olarak görmüştü. Öyleki, örgüt faaliyetinin önünü açmaya hizmet edecek pratik-taktik açılımları her fırsatta küçümseyen bu teorisicilik, şimdi her nedense (!) birdenbire, parça bile sayılamayacak bir konuyu -Limter-İş'in sonradan fiyaskoyla sonuçlanan "*Tersane grevi*" girişimi- kadroların devrimciliklerinin ölçütü haline getirmişti.

Asıl önemlisi, süreçlere siyasal-pratik müdahale yönündeki taktik önerilere ve bu yöndeki zorlamalara yıllar boyunca "*BD çözümlemesi yapılmadığı sürece sonuçsuz kalmaktan kurtulamayacak nafile çabalar*" gözüyle bakıp dudak büken bir anlayışın, tersane grevi gibi tekil bir konuya bu kez olağanüstü bir anlam yüklemekle sergilediği yaklaşım arasındaki tutarsızlıktı.

Siyasal gündemin ve sınıf hareketinin bundan çok daha temel ve tayin edici konu ve süreçlerine proleter devrimci bir sınıf bakış açısıyla müdahale çabalarını bile "*dar siyasallık*" olarak gören bir teori anlayışı, şimdi keskin bir siyasal pratikçi görüntüsü çiziyordu. Fakat derdinin tekil bir olayla da sınırlı kalsa, işçi hareketine ve pratiğe devrimci bir müdahale olmadığı, onun asıl amacının "*tersane grevini*" bahane ederek örgüt kamuoyunda, özellikle de sınıf çalışması içindeki yoldaşların gözünde puan toplamak olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Greve hazırlık sürecinde aşırı iradeci, örgüt güçlerinin devrimciliğini neredeyse sadece tersanede sergilenecek performansa indirgeyen ve şehitlerin isimlerini de kullanarak onları duygusal yüklemelerle motive etmeye çalışan "*yönlendiricilik*", Limter-İş'in şov girişiminin fiyaskoyla sonuçlanmasının ardından bu kez birdenbire MK çoğunluğuna karşı öfkeli bir saldırganlığa dönüştü.

Bu kesitte muhalif üyenin (U) kendisini organın yerine geçirerek tersane grevine ilişkin "*kişisel yönlendirme*" girişimi, sonradan kendisinin de itiraf ettiği gibi "*kafada bitirilen*" MK'nin organ olarak işlevsizleştirilmesi doğrultusunda geliştirilen planlı bir inisiyatiftir. Tersane grevini bahane ederek, MÖK'teki destekçilerinin de yardımıyla MK'yi tasfiye sürecinde vites büyütme hamlesidir Bu tutum ve onu daha sonraki kişisel resmi tarih anlatımı sırasındaki gerekçelendirişi, onun süreçlere, kadrolara, kendine, örgüte, organa nasıl baktığının; nasıl bir örgüt anlayışına sahip olduğunun, siyasal konjonktüre aşırı bağımlı devrimcilik tarzını yansıtır. O, kadrolarda yoğunlaşmış olan merkezi önderlik yokluğuna duyulan tepkileri kendine dışsallaştırarak MK çoğunluğuna yönlendirebilmek için burjuva politika tarzının yöntemlerine başvurmakta hiçbir sakınca görmemiştir. Ucuz bir kadro popülizmi temelinde "*orası-burası*", "*önderlik-kadrolar*" düşmanlığını kaşımanın yanında tersane çalışmalarının semtine dahi uğramayan MÖK'ü "*mazlum ve mağdur*" gösterebilmek için tartışılan konuyla ilgisi dahi olmayan iftiralara da başvurarak MK çoğunluğunu hedef haline getirmeye soyunmuştur. Site sınıf çalışmasında sağcı

kendiliğindenciliğin arenası haline getirilirken sesini çıkarmayan, hiçbir müdahale geliştirme ihtiyacı duymayan MK üyesi, örgüt çalışmasıyla "*bu şekilde ilişkilenerek*" -aklınca- puan toplama yoluna gidebilmiştir.

MK'nin Temmuz 2008 toplantısına bu koşullarda gelindi. MK, MÖK üyeleriyle yapılan ortak toplantıdan bu yana toplanmıyordu. Örgüt bu denli ve çok yönlü bir kriz içindeyken, üstelik daha birkaç ay önce MÖK üyeleri organın organ gibi çalışmasının örgüt güçleri ve kadrolar cephesinden, bu çıkmazı yarmamız açısından **özellikle de bu kesitteki** önemini defalarca vurgulamışlarken bu yaklaşım tipik bir şekilde kopuş yönündeki adımlara hız verildiğini gösteriyordu. Muhalif üye organda diğer üyeler tarafından eleştirildi. O organı kafasında bitirmişti, onu çalıştırmak diye derdi yoktu. O niyetini ve yaklaşımını "*Ben açıkçası sizden gelmesini bekledim toplantı yapalım çağrısının. Kendi açımdan belki şunu söyleyebilirim, yoldaş buraya geldiğinde bir toplantı günü konusunda ısrarlı olabilirdim./* ***T*emel sorunları, giderek ideolojik nitelik kazanmış olanları bu organda çözeceğimize inanmıyorum***. *Bunlar konutta çözülecek sorunlardır*" diyerek ortaya koydu. Zaten sonrasında da bu doğrultuda bu en üst organın çalışmasını, dolayısıyla örgüt çalışmasının bütününü artık açıktan dinamitlemeye soyundu. (**EK34**)

"*İdeolojik nitelik kazanmış olanların bu organda çözeceğimize inanmıyorum*" diyerek MK'yi kafasında bitirmiş olan muhalif üye, alınmasını engelleyemediği İMT kararı konusunda, "***Ben bu toplantının çözüm olacağını düşünmememe rağmen karşıt bir tutum içinde de olmadım. Karar alınmışsa yapılmalıdır düşüncesindeydim***" demesine rağmen -MÖK'teki destekçilerinin de yardımıyla- sürecin bundan sonraki adımlarını bloke etmeye dönük yeni bir taktik adımlar dizisine geçiş yaptı. Organ artık onun istediği, uzun uzun konuşmaların yapıldığı fakat hiçbir karar alınamayan keyfekeder bir laf öğütme zemini olmaktan çıkmıştı. MK çoğunluğu, bundan böyle, görüş farklılıklarının ortaya çıktığı konular yeterince tartışıldıktan sonra tüzüksel işlerlik çerçevesinde kararların alınıp hayata geçirilmesinde ısrarlı olunacağını belirtmişti. Organ, merkezi yönetici bir organ kimliğine uygun olarak kısır ve bıktırıcı bir tartışma platformu olmaktan çıkarılıp karar alıcı ve uygulayıcı bir organ olmaya zorlanacaktı. Aslında bu kararlılık çok önceden gösterilmeli, bu düzleme çok önceden geçilmeliydi. Fakat MK çoğunluğunu oluşturan üyeler, gidişin ciddiyetini görmekte gecikme başta olmak üzere kendi eksiklik

ve zayıflıklarının yanı sıra zaten başlı başına bir kriz süreci halini almış olan konferans sürecinin iyice çığırından çıkmaması endişesi ve sorumluluğuyla bu konuda çok tutuk ve edilgen davranmışlardı. Merkezi bir önderlik kurumu ve merkezi önderlik sorumlulukları açısından bu çok ciddi bir zaaf ve irade eksikliğiydi.

MK çoğunluğunun "*örgütün örgüt gibi davranmasında ısrar*" kararlılığı, sadece organın iç ilişkilerinde proleter demokratik merkeziyetçiliğin temel prensiplerinin uygulanması kararlılığıyla sınırlı değildi. MK'yı merkezi yönetici bir organ gibi çalıştırmanın gereklerini yerine getirmenin yanında MÖK'ün hem MK'ya hem örgüte karşı devrimci sorumluluklarını yerine getirmeye zorlamakla konferans sürecini ve örgütü mevcut geriye gidiş ve çürümeden kurtarmanın temel dinamiği olarak delege iradesinin etkin ve işlevli hale getirilmesinde ısrarı da içeriyordu. MK'nin çalışmalarını o güne kadar bir biçimde bloke edip etkisizleştirmeyi başarabilmiş olan muhalif üye ve MÖK'teki destekçileri bunun üzerine paniğe kapıldılar. Süreçle artık keyiflerine göre oynayamayacaklarını hissetmişlerdi. Bu onlar için kabul edilemez bir durum ve "t*ehlike*" demekti. Önce taban iradesinin önünü açmayı hedefleyen İMT kararının açıktan sabote edilmesine girişildi. Bununla iç içe geçecek şekilde konferans tarafından seçilmiş ve ancak konferans tarafından görevden alınıp değiştirilebilecek olan MK'yı tasfiye etmek üzere "*darbe*" yöntemleri arayışına girildi. **2008 Temmuz** toplantı tutanaklarıyla toplantıda alınan **MK kararlarının iletilmesinin ardından** süreç yeni bahaneler icat edilerek yeniden tıkanmaya başlandı.

***

MK'nın **2008 Eylül** toplantısı iki üyenin diğer üyelere önceden yazılı ilettikleri aşağıdaki gündem temelinde toplandı: "*Merhaba, önümüzdeki görüşmeyi en fazla iki gün olarak planlayalım. Daha fazlası hem yorucu hem de verimsiz oluyor. Ayrıca takvim yönüyle de sıkışıklık yaratıyor.*

Gündem önerilerimiz:

- *Hem buradan hem oradan gelen raporlar var. Bunlara ilişkin genel bir değerlendirme yapılmalı;*
- *Oradan gelene ilişkin olarak hem ilk etapta söylenmesi gerekenleri kapsayan genel bir kurumsal değerlendirme*

çerçevesi çıkarılmalı hem de soru ve önerilerine yanıt verilmeli;

- *Buradan gelene ilişkin olarak bir genel değerlendirme çerçevesi çıkarılmakla kalınmamalı, yeni bir dönemin başlangıcında bulunulduğu da dikkate alınarak dönem planlaması yönünde perspektif plan sunulmalı;*
- *(MYO için) Hazırlanmış olması gereken yazı ve taslakların öndeğerlendirmeleri yapılıp sonuca bağlanması için takvim belirlenmeli;*

Geçen şura sırasında gençlik konusunun toplu bir değerlendirmesini yapma önerisi vardı, fakat hem gelen bilgilerin eksikliği hem konunun kapsamı hem gündemin diğer maddeleri düşünülecek olursa bu konu daha sonraya bırakılmalı. Aslında hem bu konuda, ondan da öncelikli olarak sınıf çalışması konusunda somut hedef koymaları da içeren bir yönlendirmeye çok acil ihtiyaç olduğu ortada; bu yükümlülüğün nasıl yerine getirileceği üzerine en azından bir yöntem ve takvim belirlemeliyiz.

Selamlar… 23 Ağustos 2008"

Toplantı Eylül başında yapıldı. Toplantının ilk bölümünde YDK'nın tam bir yıldır beklenen YD raporu ile MÖK'ün ilettiği "*bilgi notu*" ve raporlar yığını üzerinde duruldu. Toplantının ikinci ağırlıklı konusunu ise grupların gelişi için belirlenen tarihler üzerinden 5 aydan fazla süre geçtiği halde hala hayata geçirilmemiş olan İMT konusu ve Konferans'ın hızlandırılması konuları oluşturdu.

YDK raporu sancılı bir sürecin sonunda nihayet kaleme alınabilmişti. Organ, YD çalışmasının bütününe derinlemesine hakimiyet konusunda kimi zayıflıklar sergiliyordu, fakat asıl zayıflık çalışmayı geldiği düzlemden bir üst düzeye sıçratmakta kendini gösteriyordu. Üyelerin tek tek özellikleri ve kapasiteleri açısından bakıldığında bunun üstesinden gelebilecek bir bileşim vardı fakat organ kolektif bir işlerlikten uzaktı. Kimi üyeler arasında ciddi sürtüşmeler ve çelişkiler yaşanıyordu. YD çalışmasının hızla tıkanmaya gittiği tespitine dayalı olarak konu MK toplantılarında sık sık gündem oluyordu. Çalışmanın bütününe yeni bir yön kazandıracak dönemsel stratejik politik müdahalenin yanında YDK'dan başlayarak kaçınılmaz bir hale gelen örgütsel müdahalenin çapı ve biçimleri de, uzun süredir gelmesi beklenen bu rapora endekslenmişti. Raporun gelmesi geciktikçe de

organda ve çalışmadaki tıkanıklıklar da büyüdü ve derinleşti.

MK'nın muhalif üyesi toplantıda YD çalışmasının geneline dair değerlendirmelerde bulunacağını belirterek uzun bir yazılı metin okudu. Okunan metin hem kapsam hem de içerik olarak rapor değerlendirmesinin sınırlarının çok ötesindeydi. YDK raporunu bahane eden -gerçekte- farklı bir hazırlığın parçası olduğu her halinden belliydi (Bu metnin önemlice bir bölümüyle, önce E ve F'nin hazırladıkları "*nihilist rapor taslağı*"nda, onun doğru dürüst gündem bile olmamasından sonra da kendisinin "*kişisel tarih yazıtlarında*" yeniden karşılaştık). Fakat asıl önemli nokta, değerlendirme ve eleştirilerini üzerine kurduğu tespitlerin çoğu bizim YD gerçekliğimizle ilgisiz kurgulardı. Öyle ki, "*YD çalışmasında sınıf yöneliminin olmadığını*" kanıtlayabilmek için "*1. Yurtdışı Konferansı'nda sınıfın adının bile anılmadığını*" iddia edebiliyordu. Bu büyük bir yalan, utanmazca bir tahrifattı. Tutanakları MK'den habersiz olarak delegelere dağıtılan "*örnek toplanti*" sırasında da bu iddia dile getirilmiş, gönderilen yazılı yanıtlarda da bunun gerçekdışı olduğu hatırlatılmıştı. Kaldı ki, hem 1. Yurtdışı Konferansı'nın tutanak çözümlemeleri ülkeye iletilmişti hem de yasal yayın organında da yayınlanan Konferans Sonuç Bildirgesi'nde bağımsız bir bölüm olarak vurgulu ifadelerle yer almıştı. Daha önce YD çalışmasının geneline kayıtsızlığın ve cehaletin bir yansıması olarak görülüp düzeltildiği düşünülen bir iddianın yıllar sonra hiçbir şey olmamış gibi aynen tekrarlanması sorunun cehaletten değil, bilinçli bir yıpratma amacından kaynaklandığını gösteriyordu. Zaten yd çalışmasına dair yapılan tahrifatlar sadece bununla da sınırlı değildi.

Toplantı arifesinde ülkeden yine bir "*rapor yığını*" gelmişti. Fakat bunların içinde ne organ olarak MÖK'ün raporu ne sınıf çalışmasına dair bir rapor ne de bir gençlik raporu vardı. Gönderilen raporların çoğu farklı alanların ya da tek tek kadroların kişisel raporlarıydı. Fakat bazılarının hangi alanlardan ya da kimlerden geldiği bile belirsizdi. Hiçbirine ilişkin olarak MÖK'ün herhangi bir gözlem ya da değerlendirmesi yoktu. Yazılı bir rapor verme geleneği zaten olmayan MÖK, eline gelen raporların iletilmesinde de yönetici bir organ sorumluluğunun gereklerini yerine getirmiyor, sadece basit bir yansıtıcı rolü oynuyordu. Raporların içerdiği ciddi kimi iddialardan da hareketle, MÖK'ün performansı ve tutumları bir kez daha tartışma ve değerlendirme konusu oldu.

2007 Şubat-Mart toplantısında alınan İMT kararı, aradan 6 ay geçtiği halde hala uygulanmamıştı. Bu durum, MÖK'ün bu kadar basit bir kararı dahi uygulamada sergilediği beceriksizlik ve "*isteksizlik*", toplantıda eleştiri konusu oldu. İMT kararına muhalefet şerhi düşmüş olan üye dahi bu eleştirilere kısmen katılıp hak vermenin yanında, **MÖK'ün iki üyesinin (E ve F) İlk grupla birlikte yeniden çağrılmaları**, yani **gelecek ilk grup delege bileşiminin genişletilmesi** önerisinde bulundu. Bir taraftan kararı kabullenen bu tür önerilerde bulunurken diğer taraftan o toplantıda pek üzerinde durulmayan yeni birtakım karşı çıkma gerekçelerini de dile getirmeye başladı. "*İMT'nin felsefesinin değiştiğini, konferansın yerine geçirilmek istendiğini*" iddia etti. Onun muhalif olduğu, aklına yatmadığı ya da önce kabullenip sonradan caydığı konularda her fırsatta yeni itiraz gerekçeleriyle ortaya çıkmasına alışkın olunduğu için bu kez dile getirdiği bu gerekçeler de sadece yeni bahaneler olarak görülüp üstünde pek durulmadı. Ne var ki bu bahanelerin MÖK'le el altından kurulan gizli ilişkiler sonucu birlikte üretilen sabotaj planlarının ortak gerekçesi olarak belirlendiği gerçeği sonraki gelişmeler sırasında açığa çıktı. MK toplantısında "*İMT'nin felsefesinin değiştiğini*" iddia eden üyeye bunu nereden çıkardığı soruldu -ekteki tutanaklardan da görüleceği gibi-, bunun yanıtı alınamadı. İlginçtir, aynı temelsiz iddia, toplantıyı izleyen hafta içinde MÖK'ten gelen yazılı bir e-mail mesajında neredeyse aynı cümlelerle tekrarlanıyordu. Bu çakışmanın bir tesadüf olmayıp el altından kurulan hizipçi ilişkilerin sonucu olduğunu daha sonra yaşanan somut gelişmeler gösterdi.

Toplantıda ele alınan konulardan biri de konferansın yöntemi konusuydu. Birçok temel konuda büyük ve önemli görüş ayrılıklarının varlığı yanında yıllardır aşılamayan iletişimsizlik ve bilgi kirliliği ortamında hem gerçeklerin daha iyi anlaşılabilmesi hem de yoldaşça tartışma ve ikna mekanizmalarının daha sağlıklı işletilebilmesi açısından MK'nın çoğunluğunu oluşturan üyeler, alanlarındaki diğer delegelerin eğilimlerini de yansıtacak temsilcilerin asgari sayılarda da olsa bir araya gelebilecekleri yüz yüze toplantılar yönteminin de konferans yöntemleri arasında yer alması gerektiği görüşündeydiler. Zaten İMT biçimi bu yaklaşım temelinde düşünülüp önerilen biçimlerden biriydi. MK'nın muhalif üyesi ise hala "*yazılı görüş belirtmenin yeterli olacağı*" görüşündeydi. Bunun yetersizliğine yönelik eleştirilerden sonra kendisine yöneltilen soru üzerine, "*Konferansın yöntemine dair kafasında henüz herhangi bir biçim olmadığını*" da o toplantıda dile

getirdi! O kadar yıldır örgütün gündeminde olan konferansın iki yazının yazılması dışında diğer hiçbir yönüne kafa yormayan bu kayıtsızlık, tabandaki devrimci öfke patlamasının kendini dışa vurduğu sonraki aylarda tüm bunları ve o güne kadar savunageldiği anlayışı "*unutmuş*" olarak 180 derece ters yönde görüşlerin savunucusu kesilmekte hiçbir etik kaygı ve rahatsızlık duymadı.

***

3. Konferans tarafından seçilmiş olan MK'nın son toplantısı **21 Ekim 2008**'de yapıldı. Toplantının tek gündem maddesi vardı: 8 delegenin yayınladıkları ültimatomuyla bu haklı tepkiyi kendisine dayanak haline getiren MÖK'ün açık bir tasfiye ve darbe planıyla ortaya çıkışı. **(EK38)**

8 delegenin ültimatomu, konferans sürecinin bu denli uzatılıp çürütülmesi yanında asıl delegelere tümüyle kapalı belirsiz bir süreç olarak yürütülmesine duyulan haklı ve devrimci bir tepkiden kaynaklanıyordu. Fakat "*Bir ay içinde MK ve MÖK üyelerinin hesap vermek üzere gelecekleri bir toplantı düzenlenmediği taktirde örgüt üyelerinin çoğunluğunun desteğinin aranmasına çıkılacağı*" şeklinde krizi ve kaosu büyütecek iyi düşünülmemiş tehditleri de içeriyordu. Delege yoldaşların asıl tepkisi yıllardır haberdar oldukları konferans sürecinin kendilerine bütünüyle kapalı yürütülmesine yönelikti. Onları bu haklı öfkeye iten sorumsuzluk ve savsaklamaların başta gelen sorumlusu yıllardır belgeleri bile doğru dürüst dağıtmayan MÖK'tü. Fakat aynı MÖK, samimi bir devrimci özeleştirel bir tutum takınacağı yerde büyük bir yüzsüzlükle bu tepkiyi arkasına alarak MK'ya karşı resmen bir darbe girişiminin dayanağı haline getirmeye soyunmuştu. Üstelik 8 imzalı ültimatomun kimlerden geldiğine dair MÖK hiçbir bilgi vermemişti. Açıktı ki bu yoldaşlar farklı alanlarda çalışıyorlardı; fakat birbirlerini nasıl bulabilmişlerdi, kimin del olup olmadığı nasıl bu kadar kolay bilinebiliyordu… bütün bunlar yine yanıtlanmamış sorulardı.

Gelen metinlere ilişkin görüşler toplantıda sözlü olarak dile getirildi, daha sonra MK çoğunluğu, 4 yıldan beri MK'nin yaptığı bütün toplantılara katılan -ve buna kimsenin itirazının da olmadığı- YDK sekreteriyle ortak olan değerlendirmelerini tek bir yazılı metinle ortaya koydular; her zaman her konuda kendisini ayrı ifade etmeyi zaten bir tarz ve alışkanlık haline getirmiş olan muhalif üye kendi görüşlerini ayrı yazdı. MK çoğunluğunun, yıllardan beri organ toplantılarına katılan, bu anlamda organın bir bileşeni haline gelmiş YDK sekreteriyle

ortak görüşlerini ortak imzalı bir metinle dile getirmesi, muhalif üye ve MÖK'teki destekçileri tarafından demagoji konusu haline getirildi. Bunu "*grup gibi hareket etme*", "*grup oluşturma*" tavrı olarak niteleediler. Kendilerinin gizli kanallardan kurdukları, hiyerarşik bir düzene sahip hizipçi ilişkilerinin belgeleriyle ortaya çktığı durumlarda dahi bu demagojinin arkasına saklanarak yaptıklarını gizlemeye çalıştılar. Onlara bu fırsat verilmemeliydi. Aynı organ zemininde aylardan beri üzerinde defalarca konuşulan bir konudaki ortak görüşlerin -pratik bir kolaylık sağlaması düşüncesiyle- ortak imzalı tek bir metinde dile getirilmesi yerine herkesin görüşlerini tek tek ifade etmesi daha doğru olurdu.[35] **(EK32) (EK33)**

3. Konferans tarafından seçilen -dolayısıyla meşruiyeti hala süren- MK'yi asgari ölçülerde de olsa işletmeyi sürdürmek amacıyla **2009 Ocak**'ında bir toplantı çağrısında bulunuldu. Ekim'de yapılan son toplantıdan o güne kadar geçen süre içinde MÖK ve MK'nin muhalif üyesinin gizli kanallardan yürüttükleri ortada olan organize faaliyetleri sonucu İMT sabote edilmiş, MK fiilen işlevsizleştirilmiş, örgüt eskisinden daha ağır bir bitkisel hayata sürüklenmişti. Bu arada Mart 2008 toplantısında genişletilen MÖK'e de sekreter olarak atanan **MK yedek üyesiyle MÖK'ün bütün engelleme çabalarına rağmen** MK üyelerinin görüşlerini doğrudan öğrenmek üzere yurtdışına gelmeyi kabul eden bazı delegeler gelip gitmişlerdi. Yapılan görüşmeler sırasında tanık olunan tutumlar ve anlatılanlar MÖK'ün ülkede fiili olarak bir hizip gibi davrandığı ve kaosu büyütmek için elinden geleni yaptığı yönündeydi. İMT kararı ülkedeki delegelere aylar sonra ve onları haklı olarak isyana sürükleyecek şekilde tahrif edilmiş olarak aktarılmıştı. Bunun bilinçli olarak izlenen bir politika olduğu, MÖK sekreteri konumundaki MK yedek üyesinin tutum ve davranışları yanında böbürlenerek söylediklerinden de anlaşılıyordu. İdeolojik olarak ne savunduğuna, hangi konuda ne düşündüğüne dair ağzından tek bir söz dahi çıkmayan ve bütün zorlamalarımıza rağmen tartışmalı konulardaki ideolojik-siyasi görüşlerini ortaya koymaktan ısrarla kaçan bu üyede görülebilen tek özellik, MK'ya karşı dizginsiz bir kin ve öfkeyle ne pahasına olursa olsun MK'yı etkisizleştirmekteki kararlılıktı. İMT kararının sabote edilmesinin gerektiğine MÖK'ün diğer üyelerini kendisinin ikna ettiğini övünerek anlatıyordu. "*Biz istersek çoğunluğu da sağlarız!..*" tehditleri savuruyordu. Bu tür kulisçi ve hizipçi faaliyetlere yönelmenin karşıtını da kaçınılmaz olarak doğuracağına ve örgütün dağılmaya kadar gideceğine ilişkin uyarıları

hiç umursamıyordu. Takıntı haline getirdiği 2-3 formel kural ihlalinin dışında kendisiyle ciddi hiçbir konuyu konuşma imkanı tanımadı. MK'nın ve MÖK'ün artık hiçbir yetkilerinin kalmadığında ısrarlı olan bu üye, MK'nın muhalif üyesinin yanına gittikten bir hafta sonra internet üzerinden bir MK toplantısı çağrısında bulundu. MK'nın hiçbir yetkisinin kalmadığı iddiası ve görüşünde ısrarlı olan birinden, üstelik ülkeden başka delegelerin gelmeye başladıkları bir kesitte birdenbire ortaya atılan çağrı o kadar ciddiyetsiz bir çağrıydı ki, internet üzerinden yapılması yanında bir gündem önerisinde bile bulunmuyordu. Üstelik MK'nın farklı bir alanda bulunan bir üyesinin hukuki nedenlerle o sıralar seyahat edebilme olanağının olmadığı da biliniyordu. Arkasında bazı hesapların yattığı çok açık olan bu samimiyetsiz ve tutarsız çağrı MK'nın diğer üyeleri tarafından kabul edilmedi. Buna karşın, ülkede yürütülen dedikodu kampanyaları, kulisçiliği de aşmış olarak açıktan yürütülmeye başlandığı anlaşılan hizipçi faaliyetler ve İMT kararının delegelere nasıl taşındığı konusundaki farklı anlatımların içyüzlerinin görülebilmesi için bu MÖK temsilcisine o sırada gelmiş olan delege yoldaşlarla ortak bir toplantı yapma önerisinde bulunuldu. Bunu şiddetle reddetti!

2009 Ocak'ında yapılan toplantı çağrısı, MK'nın -artık MÖK'le açıkça örgüt içinde örgüt olarak ortak hareket etmeye başlayan- muhalif üyesi tarafından yukarıda değinilen toplantının yapılmamış olması bahane edilerek reddedildi. Yazılı olarak yapılan toplantı önerisinin gündem maddeleri arasında yaklaşan yerel seçimler konusunda örgüt adına izlenecek politik hattın belirlenmesi önerisi de vardı. Toplantıyı reddeden muhalif üye ve MÖK'deki ortaklarının hiç kimseye haber dahi vermeden kendi aralarında İstanbul'un iki bölgesinde aday çıkarmaya hazırlandıkları, sonrasında yaşanan gelişmelerle açığa çıktı. MK'nin muhalif üyesiyle MÖK'deki destekçileri, ilerleyen süreçte yazılı kanıtlarıyla da ortaya çıktığı üzere hizipçi bir koalisyon olarak artık bütün ipleri koparmışlar, kendilerini her türlü devrimci kural ve ilkenin, örgüt hukuku ve proleter siyaset tarzının dışında ve uzağında görerek bildiklerini okumaya koyulmuşlardı.

24 Ekim 2009

DİPNOTLAR

1: Zaten tasfiyeci sağ oportünizmin bu örgütte ne zamandan başlayarak nasıl geliştiği ve bütün zorlamalara karşın neden bir türlü aşılamadığı gerçeği dürüstçe görülmek isteniyorsa, ÖO süreci ve ona benzer "*dönüm noktaları*"nın ne üzerinden atlanabilir ne de bunlar rastgele ya da birbirlerinden kopuk "*kendinde şeyler*" olarak ele alınabilir. Bunların hepsi, kendilerine öngelen ve sonrasında yaşananlarla süreklilik ilişkisi içinde nasıl bir genel gelişme doğrultusu ortaya çıkardıkları sorusunun ışığında ele alınıp değerlendirilmelidirler. Bütün gelişmeler, olaylar, olgular, tutumlar ve sonuçlar ancak o zaman yerli yerine otururlar. Onların ideolojik ve siyasal bakımlardan olduğu kadar doğurdukları örgütsel ve pratik sonuçlar yönünden de gerçek anlam ve işlevleri, bütün çıplaklıklarıyla o zaman daha net olarak görülür. Özellikle de süreçlerin daha sonraki seyri üzerinde de belirleyici etkileri olan ÖO süreci, 2001 krizi, Irak›a emperyalist müdahale, Kürt serhıldanları, seçim dönemleri, aktüelleşen grev ve direnişler, vb. gibi kritik momentlerde yapılanlar ya da yapılmayanların nelere yol açtığını zihnimizde canlandırmamız kolaylaşır.

2: 19 Aralık öncesinde de sonrasında da F tiplerine karşı mücadele ve ÖO Direnişi'nin hiçbir aşamasında ucundan tuttuğu bir iş, yerine getirdiği herhangi bir sorumluluk olmayan bu tasfiyecinin süreçle tek somut pratik ilişkisi, F tiplerine geçilecek olursa ziyaret hakkını yitirmeyeceği bir önlemi önceden almakla sınırlı kaldı. Fakat daha sonra bunun da hakkını veremedi. Hastalıklı bir illegalite ve güvenlik anlayışının arkasına saklandığı için derinliği uzun süre farkedilemeyen korkuları ve mecalsizliği bu alanda da kendisini gösterdi. Tam da F tiplerindeki tecritin koyulaştığı, ekonomik zorlukların yanı sıra bezdirici uygulamalar ve gözaltılar nedeniyle ziyarete giden ailelerin dahi sayısının düştüğü bir kesitte (2004 Sonbaharı) bu sorumluluktan da kaçmaya kalkıştı. Getirdiği gerekçeler içerisinden özel yaşama ve tercihlerine ilişkin olanlar bizi ilgilendirmiyordu; buna bir müdahalemizin, bu yönde herhangi bir zorlamamızın olmayacağı kendisine de söylendi. Fakat faşizmin daha da boğucu hale getirmeye çalıştığı tecrit duvarlarında bir deliği dahi açık tutmanın o koşullarda taşıdığı önem hatırlatılarak hiç olmazsa bu insani sorumluluğu yerine getirmeye devam etmesi istendiği belirtildi ve o buna razı edilmeye çalışıldı.

3: Kendisinde olmayanı ya da kendisinin yapamadığını böylesi durumlarda tabulaştırıp "*tanrı katına*" oturttuğu önderlerden bekleyen bizdeki çarpık "*önderlik*" algısından da beslenen bu iradesizleşme ve mecalsizlik kendisini genellikle pratikte ipe un serme biçiminde gösterir. Yanı sıra söylem düzeyinde de insanın neresinden tutup nesini eleştireceğini bilemediği akıl almaz mazeret teorileri ve bahaneler üretir. Bu kendini koyvermişliğin gerçekte nasıl bir tükenişi yansıttığını, eski bir YDK üyesinin serzenişi kadar çarpıcı şekilde yansıtan bir tez herhalde formüle edilemez. Sadece YD çalışmasını güçlendirme amacını gütmekle kalmayıp örgütü tasfiyecilik batağından bir an önce çıkarmaya yönelik çabalara da deneyimleri ve birikimleri ölçüsünde katkıları olması için YDK gibi yönetici bir organa alınan bu eski kadro, örgütün o sıralar içinde bulunduğu gerçekliğin tüm yönetici organ ve kadrolarla paylaşılması uygulamasına yönelik olarak; "*Yoldaşlar, örgütün durumunu bizlere niye anlattığınızı anlıyorum. Fakat bu paylaşım daha çok moral bozucu oluyor. Bunları şimdi bizlerle paylaşmasanız da, yarın bir gün bu sorunlar çözülüp düzlüğe çıkıldıktan sonra öğrendiğimizde 'Vay be! Örgüt ne badireler atlatmış, hangi uçurumların kenarından dönmüş' desek daha iyi olmaz mı?..*" diyebilmiştir. Kendisini daha baştan çözüme dışsallaştıran, onun bir parçası olarak değil, en fazla destekçisi olarak gören bu yaklaşım, o tasfiyecilik yıllarında sadece YD›de değil ülke içinde de, üstelik en başta da en deneyimli kadrolarda

yaygın ve hakimdi.

4: Kendilerinin dışında ve uzağında kaldıkları her şeyi lekeleyip değersizleştirebilmek için ellerinden geleni yapmakta tereddüt göstermeyen kişisel resmi tarih yazıcıları, örgütün faşizmin F tipi saldırısına karşı Ulucanlar Katliamı'nın arkasından izlediği politikanın ve pratik faaliyetlerin bir devamı olarak 2001 Nisan sonrasında yapılmaya çalışılanlara çamur atma konusunda **P-C'nin bile yapamadığı ve yapabilme zeminini de bulamadığı düşkünlükte tez ve iftiralar üretebilmektedirler**. Bunlar sürecin ve gelişmelerin o kadar dışında ve uzağındadırlar ki, o dönemde yürütülen temaslar sırasında hem ele güne karşı örgütlü bir duruş içinde olunduğunu göstermek hem deneyim kazanmalarını sağlamak hem de günün birinde -"*içimizden*" de gelebileceği o sıralar umulmayan- alçakça iftiralarla karşılaşılacak olunursa tarih önünde tanıklık etmeleri için **her görüşmede mutlaka örgütten bir yoldaşın da bulundurulduğundan** habersiz olarak "*yapılanlar niye örgütlü bir zemin içerisinden yapılmamıştır*" demagojilerine başvurmaktadırlar. Bunlar, o dönemde bu tür temaslar sırasında refakatçi olarak bile işlev görebilecek dermana sahip sadece iki-üç kadro olduğunu, en başta da yöneticiler düzeyinde bu enerjinin dahi kalmadığını "*unutmuş*" olarak -daha doğrusu sırf birilerine saldırı amacıyla hareket ettikleri için- gerçeği öğrenme gereği ve ihtiyacı bile duymadan konuşmaktadırlar. Bu ahlaki düşkünlüğün bir diğer iddiası, "*liberal reformist aydınlara ve burjuvaziye dayalı bir siyasal diplomatik çözümle durumun kurtarılabileceği hayaline ve sağ politikasına yönelindiği*" iddiasıdır. O süreçte **hangi somut taleplerin yerine getirilmesi temel koşuluna bağlı olarak, kimlerle, nasıl görüşüldüğüne dair ayrıntılı ve belgeli bir süreç anlatımı, bu örgütün bağlayıcı resmi görüşü olarak yıllar önce örgüt yayınlarında ortaya konulmuştur**. Ayrıca o kesitte atılan her adımın, yapılan her görüşmenin -yazılı belgesi olmayanlarının da- hala yaşayan tanıkları vardır. Ayrıca yine o dönemde işletilen bir mekanizma olarak her görüşme öncesi ve sonrasında '8'li Blok olarak adlandırılan devrimci örgütlerin temsilcileri ayrıntılı olarak bilgilendirilmişlerdir. Ve bütün temaslar onların öneri ve onayları da dikkate alınarak yürütülmüştür. Bu temasların kamuoyunda unutulmaya yüz tutmuş ÖO Direnişi'ni ve onun amaçlarını yeniden nasıl güncelleyip hangi dinamikleri harekete geçirdiğini ise konuyla ilgilenen, belleğini ve vicdanını yitirmemiş her dürüst ve namuslu insan bugün rahatlıkla hatırlar. Tüm bu gerçekler ortadayken ve **o zamanlar bunlara karşı çıkmak şurada dursun nasıl hararetle destek verildiğinin el yazılı kanıtları da bu örgütün arşivinde hala dururken**, bugün ucuz kariyer ve tasfiye hesapları uğruna bu denli düşkünleşilmesi sadece bu politika tarzına rağbet edenlerin sınıfsal ve ahlaki kimliklerini yansıtır.

5: Örgütün çok yönlü bir tasfiyeye sürüklenmesindeki tayin edici rolünün manevi yükü altında ezilmenin yanında o dönemler farkına varılamayan derin bir korku içindeki bu üye, ısrarla MK üyeliğinden ayrılmak istiyordu. Bu o zamanlar samimi fakat sorumluluğu fazlasıyla kişiselleştiren devrimci duygulara yoruldu. Tasfiyecilik suçunun sorumluluğunu ağırlıklı olarak bu üyenin ve onun şahsında MK›de gören yaklaşımlar MÖK içinde de etkindi. Hak verilen yanlarının olduğu o zamanlar da vurgulanmakla birlikte, asıl olarak yapısal sorunlarımıza ve zaaflarımıza odaklanmak gerektiği görüşünde olunduğu belirtilerek bu istifa kararına ısrarla karşı çıkıldı. Öte yandan, özgüvenini yeniden kazanabilmesi için pratikle daha dolaysız bir ilişki içerisine girmesi istendi. MÖK içindeki görev paylaşımı sırasında bu yüzden legal alandaki faaliyetlerin genel koordinasyonu yanında sınıf ve gençlik çalışmasıyla da ilişkilenmesi talebini desteklendi. Diğer MK üyelerinin geri çekilmeleri zorunluluğu doğmadan önce yapılan son MK toplantılarında özellikle 5 temel görevi aksatmaması gerekliliğinin altını çizildi: 1) MÖK›ün merkezi yönetici bir organ olarak her 15 günde bir toplanacak şekilde işletilmesi, 2) Temel örgüt kadrolarının bir araya geldikleri Cumartesi Toplantıları›nın aksatılmaması, öte yandan bunların birer iç boşaltma platformu haline dönüştürülmesine de meydan verilmemesi, 3) Örgütün belirlenen stratejik yönelimler doğrultusunda aktif bir siyasal varlık göstermesinde ısrar, 4) Konferansa

hazırlık, 5) Özellikle MK üyelerinin bulundukları cezaevleriyle düzenli bir ilişki ve iletişim içinde bulunulması. Bunların o kesitteki önemini kendisi de aynen benimseyip teslim ediyor göründüğü halde, daha sonra istisnasız hepsini boşladığı görüldü.

6: ÖO Direnişi›nin çıkmaza girişi ve açık bir yenilgiye doğru gidişi, örgütlerin temel kadro güçleri düzeyinde de düşünsel ve moral çözülmeyi hızlandırdı. Direnişin -sonradan yaşandığı gibi- çok daha yıkıcı sonuçlar doğurmaması ve somut bazı kazanımlarla sonuçlandırılması için harcanan çabaların yanında, kendi özelimizde ÖO direnişçisi yoldaşlarımızın dağılıp erimelerine meydan vermemek için **Yaşamevleri** politikasını hayata geçirdik. ÖO direnişçilerini ailelerinin sırtlarına bırakmayıp sahiplenme yönüyle bile farklı ve devrimci bir yönelimin ifadesi olan bu politika, eylemi dışarda sürdürmeyen direnişçilerine bile önceleri hain damgası yapıştıran sol tasfiyecilere de örnek ve esin kaynağı oldu. Yaşamevlerini sadece yoldaşlarımızı sahiplenme ve sağaltma merkezleri olarak görmedik. Komünist yoldaşlık ruhu ve bilinci yanında örgüt ruhu ve bilincinin de somutlandığı canlı birer odak olarak bu mekanları, o günlerin hızla yayılan tasfiyecilik ortamında birer örgütlenme aracı haline getirme perspektifine sahiptik. Devrimci kadroların dahi örgütlerden ve örgütlü ilişkilerden uzaklaştıkları bir dönemde, biz Yaşamevlerini, hangi nedenle olursa olsun örgütten uzaklaşmış çevre-çeper güçlerimizden başlayarak devrimci-insani duyarlılıklarını yitirmemiş güçler için kendilerini en başta ruhsal yönden doyurup sağaltan işlevler yerine getirdikleri birer merkez haline getirmeye çalıştık. Yaşamevleri uzunca bir süre bu işlevleri gördü. Fakat çizilen bütün perspektife ve o güne kadar biriktirilen deneyime rağmen 2003'ten itibaren rutine binip problem üreten mekanlar haline gelmelerinin önüne geçilemedi. Bu evlerde kalan yoldaşlarımızın sağaltılması kapsamında onların herbirine dönük olarak özel hedefler ortaya konuldu, bu temelde görevlendirmeler yapıldı. Yaşadıkları bütün mental ve fiziksel problemlere karşın herbirini işlevli olabilecekleri alan ve görevlere yönlendirme temel yaklaşımıyla hareket edildi. İçlerinden durumu görece iyi olan bazıları sınıf çalışmasına yönlendirildiler; teorik-siyasal konularda yetenekli olanlarına gazete ve dergi büroları ve yazı kurullarında görev verildi. Bazıları kültür-sanat kurumunda görevlendirildi; kimileri yetenekleri ve eğilimleri doğrultusunda sanatsal bazı aktivitelere yönelirken, bazıları da çay ocağının işletilmesi gibi işlevsel olabilecekleri daha mütevazi sorumlulukları üstlendiler. Bu yoldaşlarımızdan bazıları da tutsak yakınlarının örgütlenmesi içerisinde görev aldılar. Sonuç olarak, ne Yaşamevlerine sadece birer "*sığınak*" gözüyle bakıldı ne de orada kalan yoldaşlarımız yaşadıkları sağlık sorunları nedeniyle sadece birer "*hasta*" gözüyle görüldüler.

7: Emperyalistlerin Irak'a saldırısı göstere göstere gelen bir süreçti. Dünyanın her yanındaki antiemperyalist, antifaşist, antikapitalist güçler ve hareketler, aylar öncesinden harekete geçtiler. Birikimleri ve güçleri ölçüsünde muhalif-direnişçi tutum ve yaklaşımlarını çeşitli biçimlerde gösterdiler. Kanada'dan Yeni Zelanda'ya, İsveç'ten Bahreyn'e, Fransa'dan Brezilya'ya... kadar dünyanın dört bir yanından emekçi halklar "*Irak›ta Savaşa Hayır!*" diyerek ayağa kalktılar.

Ülkeden, MK üyesinden, MÖK üyelerinden değil örgütsel bir rapor, **hiçbir bilgi alamadığımız** bir kesitte, o dönem yoldaşımız olan ve bir avuç yoldaşla birlikte örgütsel faaliyetin hemen her cephesine yetişmeye çalışan bir kadro bizlerin bilgilenme ihtiyacı ve talebi üzerine bir bilgi notu hazırladı. Faaliyetin ne kadar başsız, yönsüz ve ufuksuz yürütüldüğüne dair fikir veren bu gözlem ve değerlendirme, MÖK›ün esamisinin okunmadığı, yapılmaya çalışılanların inisiyatif gösteren kimi yoldaşların, yollarını herhangi bir yönlendirme ve hat çizmeden yoksun olarak fiili müdahalelerle açtıklarını da gözler önüne seren bir dizi örnek vardır. ISHK›na (Irak›ta Savaşa Hayır Koalisyonu) dahil oluşumuz ve oradaki performansımız bunlardan sadece biridir.

8: "...4. Konferans, tarafımızdan resmi olarak 1,5 yıl önce gündeme getirildi. Çıkışımızı izleyen aylarda ilettiğimiz ilk notlardan itibaren bu sürecin örgütlendirilmesi ve sonuçlandırılmasını

‘**bütün çaba, enerji ve dikkatlerin üzerinde yoğunlaşması gereken stratejik eksen/ öncelik**’ olarak tanımladık.

Bu vurgu temelinde, **Aralık 2002**’den itibaren **Şubat 2003**, **Mayıs 2003** ve sonuncusu **Temmuz 2003** tarihlerinde olmak üzere konferansın gündemine, içeriğine, örgütleniş ve yürütülüşüne dair görüş ve önerilerimizi yazılı olarak ilettik. Organ olarak MK ve MÖK’e hitap ettiğimiz bu yazılı iletişimi haliyle aradaki koordinasyonu sağlamakla yükümlü MK üyesi üzerinden yaptık. Ancak aylar geçtiği halde hiçbir ses soluk çıkmaması, yanı sıra ülkedeki gelişmelere ilişkin hemen her konuda kelimenin gerçek anlamıyla tam bir ‘*kör karanlık*’ta bırakılışımızın sürmesi üzerine, notlarımızı üzerlerine ‘*Bütün MK ve MÖK üyelerinin dikkatine*› kaydını özellikle düşerek göndermeye başladık.

Bu yazılı yönlendirmeler, **konferansın bir an önce hayata geçirilmesi temelinde onun gündemi, takvimi, delegasyon bileşimini belirlemedeki temel yaklaşımın ne olması gerektiği, bütün örgüt güçlerinin -’adı konulmadan’- sürecin bir bileşeni haline nasıl getirilebileceği**, her iki parça (ülke ve yurtdışı) arasında eşgüdümün nasıl sağlanabileceği vb. konular üzerineydi. Bunlar her aşamada ayrıntılandırılıp somutlandı.

MK adına hazırlanacak genel rapor dışında, konferans gündemi olarak 6 ana başlık önerdik: **1)** Sınıf hareketinin mevcut durumu, bizim bulunduğumuz nokta, sınıf çalışmasına ilişkin hedef ve yönelimlerimiz; **2)** Gençlik hareketi, bugünkü durum, hedef ve yönelimlerimiz; **3)** Yurtdışı çalışması, hedef ve yönelimler; **4)** Dışımızdaki güçler, platform ve oluşumlarla ilişkilerimiz, bugüne kadarki pratiğimizin değerlendirilmesi temelinde hedef ve yönelimler; **5)** Açık alandaki kurumlarımız, misyonlarının yeniden tanımı temelinde hedef ve yönelimler; **6)** Çeşitli konularda alınacak kısa kararlar (Örneğin, bugüne kadar örgüt kamuoyunda dahi yeterince incelenip tartışılmayan ‘**Sistem Dinamiği›** başta olmak üzere, ‹**Stratejik Bilinç’**, ‘**Toplumsal ilişkiler bütünü olarak insan’**, vb. çalışmaların gözden geçirilip gerekli düzeltmeler yapıldıktan sonra ‘**Temel Örgüt Belgeleri’** olarak kabulü ve ilanı gibi).

Bunlardan **MK adına hazırlanacak Rapor Taslağı’nın hazırlanmasıyla yurtdışı çalışması**’na ilişkin kısa karar tasarısının hazırlanması görevlerini **biz üstlendik. Sınıf hareketi ve gençlik** başta olmak üzere, diğer başlıklar altındaki konuları ise, *‘...uzun zamandır inceleme ve izleme olanağı bulamamış olmanın dışında, güncel bilgi ve verilerden de mahrum olduğumuz için’* **ülkedeki yoldaşların hazırlamaları gerektiğini belirttik**. Ülkeyle bağlarımızın kesilişinden o tarihe kadar sadece tek bir kez, o da sınıf çalışmasının bir parçasıyla sınırlı bir yazılı rapor almıştık. Bunun dışında hiçbir veri, yazılı rapor ve bilgi aktarımının olmadığı koşullarda bu konulara dair isabetli ve gelişkin çözümleme ve önerilerde bulunmak bizim açımızdan olanaksızdı. Hazırlanan Rapor Taslağı’nın özellikle hedeflendirmeye ilişkin ve bu konularla ilgili bölümü, bu yüzden zayıf kaldı, ucu bilinçli olarak açık bırakıldı. Bu boşluğu, gelecek karar tasarıları, değerlendirme ve önerilerin dolduracağı düşüncesi ve umudundaydık.

Delegasyon konusunda da bir tanımlama getirdik. Bize göre, örgütün geçmişinde olduğu gibi bugününde de varolan, yarınında da olacağı güvenini asgari ölçüde gösteren bütün temel güçlerimiz konferans delegesi olmalıydılar. Bu temelde; karar süreçlerinde demokratik katılımı ve düşünce üretimini olabildiğince genişletip kolektivize etmek ve genç güçlerin önünü açmak görüşünden de hareketle, olumsuzluklardan ve risklerden bakan bir yaklaşımı değil, güvenlik kaygısının dışındaki kimi riskleri göze alıp cesur davranmak gerektiğini de her fırsatta vurguladık.

4. Konferansın içeriğine, gündemine, bu temelde önerdiğimiz işbölümüne vd. hiçbir itiraz ya da farklı bir öneri gelmediği için bunların kabul gördüğünü düşündük. Adımlarımızı ve hazırlıklarımızı bu düşünce temelinde yürüttük. Önerdiğimiz görev bölüşümünde üstlendiğimiz Rapor Taslağı’nın dört bölümünden üçünü (TDH’nin durumu, TİKB’nin

bugünkü durumu, stratejik hedef ve yönelimler ve YD çalışmasına ilişkin karar taslağını) **Kasım 2003** başında ilettik. Geriye kalan ÖO bölümünün bir kısmını Kasım-Aralık'ta, tamamını ise **Şubat 2004**'ün başlarında ilettik." (**Ekim 2004**, abç)

9: "Yoldaşlar, I-) Üzerinde duracağımız ilk konu, yine iletişim(sizlik) sorunu olacak. Çünkü, korkunç yıpratıcı ve sinir bozucu olmanın ötesinde, kafamızda yanıtını bulamadığımız bir dizi soru işareti de yaratan bir kopukluk yaşıyoruz. Geldiğini geçen hafta yine binbir macera sonucu öğrendiğimiz, fakat henüz elimize geçmemiş olan bir ileti dışında **5 ayı aşkın bir süredir sizlerden ve ülkeden doğru dürüst hiçbir haber gelmedi**. Ne olup bittiğine dair bilgimiz yok. Periyodik yayın organının satır aralarından sonuç çıkarmaya çalışıyoruz.

Çeşitli kanallardan defalarca ilettiğimiz uyarı ve eleştirilere rağmen böylesine koyu bir karanlık içinde tutulmamızı ne anlamak ne de açıklamak mümkün. Yaz boyunca, 3 ayrı kanaldan sizlere olabildiğince geniş bilgi ve not gönderdik. Hacı Baba konusuna (konferans -nba) ilişkin önerilerimiz de içinde olmak üzere çeşitli konularda ‹**acil yanıt'** beklediğimizi özellikle vurguladığımız sorularımız oldu. Kullandığımız bu kanallar, günlerce orada kaldıkları, bunların dışında da **bizlere not gönderebileceğiniz imkanlar doğduğu halde hiçbiri değerlendirilmedi**. Sadece bir kanaldan sözlü olarak '*Ekim ayı içinde bir ileti gönderileceği'* mesajını aldık, o kadar. O ileti de şu an itibariyle elimize geçmiş değil. **Bu neden böyle oluyor? Neden bu denli tecrit edildik, anlayamıyoruz. Takip ve güvenlik de içinde olmak üzere, ileri sürülebilecek hiçbir gerekçe bu konuda sergilenen bu boyuttaki bir duyarsızlığı haklı gösteremez**.

Her şey bir yana, biz şu devirde aramızdaki iletişim sorununu dahi çözemiyorsak, diğer sorumluluklarımızın ve iddialarımızın hakkını nasıl ve ne ölçüde veriyoruz ve verebiliriz? Özellikle bizim özgülümüzde **Güçlerimizin moralini en fazla bozan, en büyük yıpranma etkeni, en basit işlerin çözümünde dahi sergilediğimiz beceriksizlik ve bunun yarattığı güven erozyonudur**. **Bize yaşatılan gerilimden yola çıkarak, orada işlerin ve ilişkilerin nasıl ve ne ölçüde yürütüldüğüne dair kafamızda çok ciddi soru işaretleri uyanmış durumda**. İşler ve ilişkiler böyle gidecek olursa, bütün riskleri göze alarak geri dönmeyi düşünecek hale getirdiniz bizi.

Örgüt olarak bugün bizim acil olarak çözmemiz gereken en temel sorun, ne yayın çıkarmak ne yazı yazmak ne şu, ne bu... Bunların önemini ve gerekliliğini yadsıma anlamında değil ama, Bunlardan da önce **örgüt gibi örgüt olmaya ihtiyacımız var. Çevreciliğe, ilkelliğe, amatörlüğe karşı bugüne dek yapmadığımız çözümleme, söylemediğimiz söz, bu yüzden yaşamadığımız kriz kalmadı. B**ütün bunlara rağmen, ö**rgütün en üst yönetici organı düzeyinde bile hala bir iletişim sorunu yaşıyor ve bunu çözemiyorsak, bazı şeyleri oturup yeni baştan ele almamız gerekir kanısındayız**.

Buraya geldiğimiz zaman ilk ve en çok karşılaştığımız yakınma, ‹**Bugüne dek ülkeden yeteri kadar beslenememek, onun yönlendiriciliği ve denetiminden yoksun bırakılırken sürekli ve sadece bir para kaynağı olarak görülmek'** yakınmasıydı. Yoldaşlar, büyük bir iyimserlikle, *'Neyse artık siz de geldiğinize göre, bu tekyanlı isteme ilişkisi ortadan kalkar'* beklentisi içindeydiler. Ne acıdır ki, durum değişeceği yerde **biz de aynı çaresizlik ve tekyanlılığın tutsağı haline getirildik**. Bunun bizim üzerimizdeki yıpratıcı etki ve sonuçlarından da vazgeçtik, gerek bu alanda gerekse -öyle tahmin ediyoruz ki- ülkedeki yoldaşlar üzerinde nasıl bir etkide bulunduğu hiç düşünülüyor mu? Bugün derinleşen tasfiyeciliğe karşı devrimci örgüt fikrini ayakta tutmaya çalışıyoruz; ama bu durum en temel kadroların kafasında bile '*Örgüt var mı?'* veya '*Örgüt ne kadar örgütlü?'* sorgulamasını yaratıyor. Buna kimin, ne hakkı var? **Biz MK düzeyindeki ilişkilerde dahi asgari bir örgütlülüğün temel gereklerini bile yerine getirmedikten sonra, tasfiyeciliğe karşı gerçekten de çok derin, çok anlamlı, çok isabetli çözümlemeler yapıp yayınlasak ne olur? Örgütün hedefleri doğrultusunda tüm örgüt mekanizmalarını**

işletip yönlendirmesi gereken organın kendisi *'iletişimsizlik'* nedeniyle işlemiyorsa, bundan daha önemli ve öncelikli hangi iş ve uğraş olabilir? Üstelik, bir an önce sonuca bağlanması gereken Hacı Baba (Konferans -nba) sorunu gibi bir sorun gündemde ve bu her zamankinden daha yoğun bir iletişim ve görüş alışverişini gerektiren bir süreç. **Bu sürecin içeriğine ve örgütlenmesine dair yaptığımız önerilere dahi aylardır yanıt alamıyoruz**. Bundan daha büyük bir çevrecilik ve ciddiyetsizlik olabilir mi?

Aslında bu konuda daha sorulacak çok soru, konunun birçok boyutu var. Fakat sözü fazla uzatmadan aşağıdaki sorularımıza sizlerden en kısa zamanda, net yanıtlar bekliyoruz:

- Bugüne kadar sizlere o kadar not, bilgi ve haber gönderdiğimiz halde bizimle neden düzenli bir ilişki ve iletişim kurmuyorsunuz?
- Son bir yıldır size, 7-8 kez özel kurye gönderdiğimiz, bunun dışında başka gelip gidenler de olduğu halde, özellikle yaz döneminde çıkan imkanlar neden değerlendirilmedi?
- İnternet üzerinden haberleşme imkanı, arada bir o da **sadece para istemek için** kullanmanın dışında neden kullanılmıyor? Eğer bunun gerekçesi takip ve güvenlik ise, gidip geldiğiniz başka şehirler, ilişkiler, internet bağlantısına sahip ev ve işyerleri üzerinden dolaylı biçimlerde attach yaptırtmak çok mu zor?
- Sırf sizin bizi arayabilmeniz için özel bir numara ve özel bir cihaz aldığımız ve bunu da size ilettiğimiz halde, **telefon imkanı niye kullanılmıyor**? (Telefonu sizin bizi aramalarınız dışında hiçbir biçimde kullanmadığımız için, o numara bir ay önce iletişime kapatılmış. Siz bizi aramadığınız için biz de bu durumu daha sonra, yakınlarımız üzerinden gelen dolaylı bir haber üzerine farkettik. Şimdi yeni bir numara edindik. Önümüzdeki bir hafta içinde aktive olacak. Numara şu: (...) **Bizimle iletişim kurabilmek için kendi cephenizden ne yapıyorsunuz**? Örneğin, **acil durumlarda size ulaşabilmemizi sağlayacak bir telefon/bağlantı kanalı bugüne kadar neden yaratılmadı**?
- Bize yazılı bir biçimde ulaşabileceğiniz güvenilir bir adres gönderdik. Sizin bize gönderdiğiniz adresin şifrelemesinde bir karışıklık olduğu için tam çözemediğimizi, çözdüğümüzden de emin olamadığımızı birkaç kez ilettiğimiz halde buna da bir açıklık getirilmedi. Bundan dolayı biz size mektupla ulaşamıyoruz. Ancak siz bize **elinizde adres olduğu halde neden yazarak ulaşmıyorsunuz**? (Bu arada o iletinin bu denli gecikmiş olması pek hayra alamet değil. Umarız adresin yazımında bir karışıklık olmamıştır. Yoksa adresin sahibi güvenilir bir dost ve bizim kendisini zaten sık sık yoklamamız dışında bir şey gelirse bize hemen haber verecek biri. Onun için bu iletinin elimize geçmemiş olması ihtimalini dikkate alarak bir kopyasını **mutlaka** bu gelen kuryeyle göndermenizi istiyoruz.)

İletişim konusuna ilişkin bu sorularımızın yanıtlarının dışında, **ülkedeki durum, temel kadroların ve organların durumu, hangi alanlarda ne gibi gelişme ve sorunların yaşandığına dair bilgi**, vb. vb. hakkında bugüne dek defalarca yazdık, fakat yanıt alamadık. Her şey bir yana, Hacı Baba'ya dönük olarak hazırlanması gereken rapor sırasında bu bilgilere ne denli ihtiyaç olduğu açık ve ortada. Onun için, en kısa zamanda ülkedeki durumun bütününe ilişkin ayrıntılı bir rapor bekliyoruz." (**5 Kasım 2003**, abç)

10: Özellikle MÖK üyelerinde, sonraları onlardan başlayıp kimi kadro güçlerimize kadar

yayılan ve "*beklentisizlik*" şeklinde gerekçelendirilen boykotçuluk "*tavşan-dağ hikayesi*"ne benzer bir akıbetten fazlasını doğurdu. MK üyesinin korkaklığına "*güvenlik*" kılıfı geçirmesi, MK adına giden yazılı notları bile tahrip ederek diğer MÖK üyelerine sözlü olarak aktarmakla görevini yaptığını sanması, hem illegalite gereği hem de haklar ve görevlerin çarpık kavranışı nedeniyle MÖK'teki temel kadroların örgütün içinde bulunduğu duruma ilişkin uzun zaman hiçbir şey sormamaları, gelişmeleri bir MÖK üyesinde olması gereken ciddiyetle sorgulamamaları, hep içe doğru kırılan bir çıkışsızlığa, umutsuzluğa ve kendiliğindenci bir sürüklenmeye doğru evrildi. MÖK üyelerindeki -özellikle de F'daki- "*beklentisizlik*", teorik üretimlerine -özellikle de çok önemsediği "S*istem Dinamiği*" başlığını taşıyan çalışmasına- ilişkin hiçbir geri besleme alamamanın başta geldiği ve nedenini kendince "*ilgisizlik*" ve "*kayıtsızlığa*" bağladığı bir kırılma haliydi. Fakat sonraları çok daha net bir biçimde ortaya çıktığı gibi asıl derindeki neden ise, onda zaten potansiyel olarak varolan ve "S*istem Dinamiği*" çalışmasında açıktan teorileştirmeye soyunduğu merkezi örgüt ve önderlik fikrine düşmanlığıydı. Elverişli zemini/uygun ortamı bulunca, ondaki küçükburjuva aydın karakterinin yapısallaşmış diğer bütün eğilimleri gibi bunları da teoride ve pratikte konuşturma fırsatını kaçırmadı.

Oysa, 27 Haziran 2004›te gönderilen değerlendirmenin başında da belirtildiği gibi, ancak YD›na çıkıldıktan sonra görülüp okunabilen yazının sahibine daha önce ulaştırılamamasının nedeni **muhatap bulamamaktı** ve bu çalışmanın -eleştirilen temel noktalarda gerekli düzeltmeler yapıldıktan sonra- Konferans tarafından ‹**temel belge**' olarak kabul edilmesi öneriliyordu.

"*Sistem Dinamiği*," postmodernizmin Marksizmi hedefleyen "*her türlü büyük anlatı düşmanlığının*" şaha kalktığı bir dönemde bu genel ideoloji düşmanlığı yanında özellikle de merkezi örgüt fikriyle merkezi önderlik düşmanlığına kapı aralayan, bunlarla sınırlarını belirsizleştiren, hatta yer yer aynı zemine düşen, özünde çok tehlikeli sapmalara açık yönler taşıyan bir çalışmaydı. Buna rağmen, pozitif bir yaklaşımla 'geleneksel düşünce kalıplarını zorlayıcı' cesur yönünde ele alınıp değerlendirildi. Öze dair çok yanlış ve tehlikeli bulunan yönlerinin altı da net vurgularla çizildi. Yazar (F) bu eleştirileri, "*yazıya dair değerlendirmeler içinde en anlamlı ve en sarsıcı haklı uyarı ve eleştiriler olarak*" gördüğünü daha sonraki bir araya gelişler sırasında da birkaç kez tekrarladı.

Aşağıda aktarılan değerlendirmede işaret edilen uyarıların, neokoordinasyoncu aydın oportünizminin geçmiş değerlendirmeleri ve yapısal zaaflarımızın eleştirisi görünümü altında günümüzde karşımıza nasıl kemikleşmiş ve derinleşmiş olarak çıktığına dikkat edilmesi yanında, yazılarının eleştirilmesini -tek sermayesi olan- "*teori alanındaki otoritesine yönelik saldırı*" şeklinde algılamaya dayalı kompleksleri ilerleyen süreçlerde derinleşen yazarın, sonraları da karşılaştığımız uçuk tezlerine ilişkin tartışmaların neden ve asıl kim(ler) tarafından bilek güreşine döndürüldüğünün tarihsel seyrinin görülebilmesi açısından da okunmasını öneririz.

11: Yurtdışına çıkmanın reddedilmesi TİKB'nin 12 Eylül faşizmine karşı direnme kararı ve tutumunun temel unsurlarından biri oldu. Bütün revizyonist ve ortayolcu örgütlerin cuntaya karşı direnmeyi düşünmekten önce kapağı bir an önce yurtdışına atmayı düşündükleri koşullarda bu tutum, tarihsel bir anlam ve öneme sahipti. O politikada aslolan örgütlü mücadelede ısrar ve direnişin önplanda tutulmasıydı. Yoksa dönemin tasfiyecilik üzerine yazılarında da işaret edildiği gibi, sorun bir biçim sorunu değildi. Ülke içinde kalınarak da "*mültecileşilebilirdi*". Birçok örgütün ve örgütlü bireyin 12 Eylül karşısındaki pratiği bunun örneğiydi; aynı şekilde bizde ortaya çıkan '87 tasfiyeciliği de bu türden bir örnek olarak değerlendirildi.

2. Konferans arifesinde dönemin MK üyeleri arasında değişik zamanlarda yapılan fikir teatileri sırasında, ilkesel bakımdan çok doğru ve isabetli bir politika olmakla birlikte

sorunun dar bir biçim sorununa da indirgenmemesi gerektiği noktasında tam bir fikir birliği vardı. Ayrıca uygulamada işin "*önderlikte devamlılığı sağlama*" yönünü de hesaba katarak hiç olmazsa Osman ile o yılların MK sekreterini yurtdışına çıkarmanın düşünülebileceği yönünde bir eğilim şekillenmişti. 1994'te yenilen merkezi operasyon sonrası bu eğilim, sadece MK içinde değil dönemin temel kadroları içerisinde geriye dönük olarak da belirgin bir ağırlık kazandı. Diğer devrimci örgütlerin merkezi kadrolarının operasyona ilişkin bu yönlü eleştirilerine hak verildi.

2002 koşullarında yurtdışına çıkış ne ilk akla gelen çözümdü ne de içinde bulunulan koşullardan dolayı farklı bir tercih yapabilme imkanı vardı. Elde örgütlü tek bir lojistik dayanak dahi yoktu. Aranır duruma düşen MK üyeleri için aylarca bir kimlik dahi bulunamıyordu. Parasızlık başlı başına büyük bir sorundu ve hareket imkanını ortadan kaldırıyordu. Biri hakkında tutuklama kararı çıkan diğeri ise askere gönderilmek üzere aranan MK üyeleri, aileleri ve dostlarının yardım ve destekleri sayesinde barınıp saklanabildiler. Aylarca süren bu saklanma dönemi boyunca MK'nin diğer üyesi kendileriyle bir kez görüşmenin dışında özel olarak edinilmiş telefonla dahi ilişki kurmaktan kaçındı. Ülkede geçen bu kaç-göç dönemi sırasında çoğu kez gündelik gazeteleri okuma imkanının bile olmadığı koşullarda barınılmaya çalışıldı. Yurtdışına çıkışı sağlayan kanal da bu imkanların sınırlarına gelindiği sırada diğer MK üyesinden geldi.

2004›teki çıkışlar sırasında da örgütün ülkedeki durumu pek fazla değişmemişti. Buna karşın geçici olarak tahliye edilen ÖO eylemcileri için peşpeşe tutuklama kararları verilmeye başlanmıştı. O koşullarda devlete kadro kaptırmamak, siyasal-moral anlam ve öneminin yanında tasfiyeciliği güçlendiren değil tersine zaten güçlü ve yaygın olan tasfiyeci ruh haline ve devrimci örgütlere duyulan güvensizliğe karşı bir tutum özelliğine sahipti. O yıllarda cezaevinde kalan tek üyenin de çıkışlardan önceden haberi vardı; fakat o, duyduğu zaman "*aylardan beri ilk kez rahat bir uyku uyuduğu*" haberini gönderdiği ilk çıkışlar konusunda yaptığı gibi bu ikinci parti çıkışları da sonradan demagoji malzemesi olarak kullanmaktan çekinmedi. Ve başkalarına çamur atmaya gelince hiçbir çekince duymadan ağzına geleni söyleyebildikten sonra, hem barınma koşulları, hem mali imkan ve olanaklar bakımından hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar geniş bir hareket kabiliyeti bulunduğu halde yurtdışına çıkmakta en ufak bir tereddüt göstermedi.

12: Duruma göre bazı "muhataplarına" en ağır saldırılarda bulunmayı varlık nedeni haline getiren U, dünya alemin önünde üstelik bayağı uzunca bir süreyi bulan, hiç kimsenin yadsıyamayacağı kimi suçlar söz konusu olduğunda **nedense** pek yumuşak, pek hoşgörülü. Bunlardan biri de "*dergi*" konusudur: "***Yanlış atılan adımlar vardı****. Örneğin tek yayın olarak teorik dergi, bir faaliyetin örgütlenmesine, yönlendirilmesine ihtiyacının yakıcılaştığı ve bunun siyasal bir dergiyle karşılanabileceği bir dönemde* ***yanlış atılmış bir adımdı***." (U, "*Zamanı gelen fikirler durdurulamazlar*" yazısından, abç)

13: Şimdilik karanlıkta kalanları bir yana bırakalım -çünkü böyle bir misyon edinilmişse bu bütün kadrolar için geçerli olur, bundan bütün kadrolar nasibini alır. ‹Zeka ve yaratıcılığa› bağlı olarak belki farklı tarz ve yöntemler kullanılmıştır; hep yapılageldiği gibi herkesin farklı güdüleri okşanmış, farklı boşluklara oynanmıştır. 2006 sonrasında özellikle gençlik alanında tam da yukarıdaki itirafın sahibi kadro üzerinden yapıldığı gibi -o bu tür rollere hep açık ve hazır olmuştur- aracılar kullanılmış, onların kulisçi faaliyetlerine bilinçli bir sessizlikle onay verilmiştir Bunların eski MK›ye kadar yansıyan ve ortak toplantılarda eski MÖK üyeleri olarak E ve F›nin yüzlerine de söylenen somut örnekleri vardır. Ve nihayet hayatın şaşmaz hükmü bir kez daha kendini göstermiş ve karanlıkta kalacağı düşünülerek geçmişte yürütülen "*kulisçi faaliyetlere*" dair yeni ifşaatlar gün yüzüne çıkmaya başlamıştır: Ekteki satırlar, bugüne kadar nedense suskunluğu tercih eden bir Konferans delegesine aittir: "*...Söz konusu olan (E) yoldaş olunca benim de bildiğim ön belirtiler vardır. Hatırlarsa*

eğer, daha **ben delege ve hatta üye bile değilken**, **2002 yılında** *sanırım, R.lerin yurtdışına yeni çıkmış oldukları tarihten hemen sonra olsa gerek, R.* **yoldaşın tasfiye edilmesi gerektiğine ilişkin** *veya bu manaya gelen fikirlerini bana açmıştır. Ben de daha o zaman bunun yanlış olacaığını, en azından bir şans daha tanınması gerektiğini söylemiştim...*" (X4, **9 Ekim 2009**, abç)

14: Bu konu 2008 Şubat'ında beklenmedik bir biçimde örgütün gündemine sokuldu. O yılın kuruluş etkinlikleri öncesinde **GK'nın "***örgütsel bağımsızlığını*" ilan ettiği öğrenildi. Yayınlara da yansıyan etkinliklerin altında eskisi gibi "*TİKB GK*" imzası yerine sadece "*GK*" imzasının kullanıldığı görülüyordu. Bu oldu bittinin amacını da, nereden çıktığını da anlayabilme imkanı yoktu. O sırada MK ile ortak toplantıda iki MÖK üyesi (E ve F) vardı. MÖK üyelerinin herbirinin kendi etraflarında çevreler örgütlediklerine dair gelen diğer bilgilerle birlikte o kesitte MÖK adına gençlikten sorumlu kadronun (G) yaptığı diğer şeylerle birlikte bu konu MK üyeleri tarafından gündemleştirildi. Bu "*bağımsızlık*" kararının nereden çıktığı soruldu. 2004 Mayıs'ında gençlik örgütlenmesinin daha temelleri atılırken yapılan buna ilişkin uyarılar hatırlatıldı. Ayrıca adı geçen MÖK üyesinin kendisini gösterme ve keyfi davranma eğilimlerinin derinliği nedeniyle onun aldığını düşündüğümüz bu kararın arkasında kirli hesapların yattığı görüşünde olduğumuz belirtildi. O MÖK üyesinin sorumlu olduğu alanlarda sergilediği legalist ve bireysel yönetim tarzının diğer örneklerine de işaret edilerek kendisine bu konuda tüzük çerçevesinde bir yaptırım uygulanması önerildi. Toplantıda bulunan ve sorularımızın muhatabı olan MÖK üyelerinin ikisi de bu kararın o üyeden çıkmadığına dair en küçük bir imada dahi bulunmadılar. (G) MÖK üyeliğinden alındı.

Ne zaman ki, yaptıklarıyla fazlaca ileri gittiği konusunda **hiç kimsenin** farklı bir görüşünün olmadığı bu üye (G), MÖK'ten alınma kararının gerekçelerini yazılı olarak istedi; işin aslı ancak o zaman (6 ay sonra) açığa çıktı. Meğer bu parti karşıtı öneri, o MÖK üyesinden değil, E'den çıkmış! Fakat o bunu, konunun saatlerce konuşulduğu ortak toplantıda MK'den saklamış. MK kararının gerekçeleriyle birlikte yazılı iletilmesi gündeme gelince durumu bu kez görevden alınan MÖK üyesinden saklayabilmek için MK'den "**düzeltme talebinde**" bulunuldu. MK çoğunluğu, yıllardır yaratılan bilinçli bilgi kirliliğinin bu yeni örneğinin üzerinin kapatılmasına artık ortak olmak istemediği gerekçesiyle bu talebi önce reddetti. O dönemde MÖK adına MK ile yazışmaları yürüten (İ) üzerinden konuya ilişkin mesajlaşmalar sırasında nihai karar olarak şunlar söylendi: "*...yani gençliğin o anti-parti "bağımsızlık" ilanı fantezisinin G'den değil de şimdi düzeltme talebinde bulunulan arkadaştan çıktığı gerçeği bize niye zamanında, konu konuşulurken söylenmedi?.. Kaldı ki, bu konuda G'ye neden ağırlaştırılmış eleştirilerde bulunduğumuzu, ona AEP örneğini de vererek işin daha en başında yaptığımız uyarıları tarihsel geçmişi ile anlattığımız uzun konuşmalar oldu bu konuda da. Neden o zaman, 'Yaa bu fikir aslında benden çıktı' denilmedi? Üstelik kendisine de, 'Şu dönemde nereden icap ettiğini de anlamanın mümkün olmadığı parti karşıtı bu saçma sapan kararın alınmasına sen nasıl seyirci kaldın? En azından MK'ya sorulması yönüyle niye frenleyici olmadın?' sorusunu ve bu temelde eleştiri yönelttiğimiz halde bu düzeltmeyi niye o zaman yapmadı?.. Onun için şimdi yazının G'ye verilmesi gündeme gelince 'düzeltme' talebini bizler -P ve R- doğru bulmuyoruz ve kesinlikle onaylamıyoruz. Kendi adımıza biz G konusundaki kararımızı verirken, bize bizzat oradan gelen iki üyenin de teyit edip aktardıkları bilgiler temelinde kendisinin daha gençlik yapılanmamızın ilk adımlarını atarken özel olarak uyardığımız ve önü alınmazsa nerelere varabileceğini hizipçi E1 örneğinde de yaşayarak gördüğümüz bir 'bağımsızlık' yönelimini tam da şu süreçte gündeme getirmesinin bariz bir payı ve etkisi oldu. Gerçi tek etken bu konu olmadığı için şimdi kararımızı gözden geçirme gereği -ayrıca ideo-siyasi olarak bir pişmanlık- duymuyoruz ama bize zamanında verilmeyen, daha doğrusu yine 'süzgeçten geçirilerek' aktarıldığı görülen bir bilgi kitletmesinin bu şekilde düzeltilmesine de onay vermiyoruz. Ayrıca biz, G'ye iletilecek yazılı yanıtımızı Ağustosun ilk yarısında gönderdik sizlere. Yani neredeyse 2 ay*

oluyor. Onun bugüne kadar hala neden verilmediğini de anlayabilmiş değiliz. Bu konuda da bir açıklama istiyoruz. (...) 14 EKİM 2008)"

15: Bunun üzerine anlattığı bir olay kaygılarımızı ve eleştirilerimizi doğrular nitelikteydi. 4 ay önceki gelişinde belirlenen yeni GK MK üyeleri arasında artık yer almaması gerektiğini önerdikleri bir kadro ile bu kararı ve gerekçelerini kurumsal olarak organın diğer üyeleriyle birlikte yapmaları gerektiğine dair kesin uyarılar olduğu halde bu konuşmayı bireysel olarak yaptığını itiraf etti. Kullandığı üslubun iticiliği de dahil bu tarzını ve yöntemlerini bir an önce ve kesinlikle terketmesi gerektiği bir kez daha hatırlatıldı. Fakat huylu huyundan vazgeçmedi. Tersine, tasfiyeciliğin tahribatındaki derinleşme, örgütün örgütsüzleşmesi, önderlik boşluğundaki büyüme ve nihayet devrimci değerlerin iyice silikleşmesi ortamında bu kadronun bütün hastalıklı güdüleri azdı. Kariyerizmi, kulisçiliği, rüzgara göre yelken açma oportünizmi ve belkemiksizliği sınır tanımaz boyutlar kazandı.

ÖO direnişçisi bir yoldaşını kedi yavrusu gibi sokağa atabilecek karakterde, bunu bir de utanmadan sayfalar dolusu gerekçe icat ederek savunacak kadar düşkünleşen G, kırdığı cevizlerin kırkı geçmesi üzerine -kimsenin tek bir itirazı dahi olmaksızın- 2008 Mart'ında görevden alınması üzerine bu kez "*tüzük uzmanı*" kesildi: ML partilerin ne tüzüklerinde ne de uygulamalarında (bulunan) -aksi taktirde konferans süreçlerinde her türlü parti suçuna davetiye çıkarılmış olunur- sadece 3. Konferans öncesi hizipçilerine demagoji malzemesi vermemek için dönemin MK›si tarafından bir prensip olarak benimsenen "*Konferans sürecinde kimseyi görevden almama*" uygulamasını, genel bir ilkeymişcesine bayraklaştırmaya soyundu! Onun derdi, çok önemsediği koltuk ve apoletini yitirmiş olmaktı. Madem ilke adamıydı, **Konferans sürecinde organa alınmasına** karşı çıkması da gerekmez miydi? "*Yetki sahibiyken"* yaptıklarını yapmaması, sırf kendisine şakşakçılık yapmadıkları için insanları dışlayıp tecrit etmeye çalışmaması gerekmez miydi? Bunlardan apoletleri söküldükten sonra değil daha önce pişmanlık duyup vazgeçmesi gerekmez miydi?

16: "ZORUNLU EK: Yukarıdaki öndüşünceler, girişinde de ifade ettiğimiz gibi elimize zaten Temmuz sonunda geçen, bizden kaynaklanmayan nedenlerle de geç açabildiğimiz, ancak hızlı bir önokuma fırsatını bulabildiğimiz bir mektuba cevaben ilk ağızda işaret etmeyi gerekli ve yararlı gördüğümüz temel noktalara değinmeyle sınırlıdır. Ayrıntılara girilmemiştir. Ancak bu metnin (MÖK üyelerinin hazırladıkları ve o kesitte örgütün içinde bulunduğu durumu tanımlama iddiasıyla ortaya çıkan bir metin -nba), şirket (örgüt -nba) içi eli kulağında bir seminerde (toplantıda -nba) değerlendirme konusu/ekseni yapılma olasılığının bulunduğu bilgisi bizlere daha sonra ulaşmıştır. **Daha önce ilettiğimiz yazı ve önerilere aylarca yanıt alamamanın sıkıntı ve sancılarını yaşarken, şimdi ise bu denli acul hareket edilmesinin asıl olarak yeni kafa karışıklıkları ve tartışmalar doğurmasından belli bir kaygı duyduğumuz da bilinmelidir**.

Bu seminer bilgisini öğrendiğimiz yazışmada teati edilen görüşleri gözönünde bulundurarak bir noktanın altını kalınca çizme gereği duyuyoruz: Şirketimizin bugünkü duruma gelişinde 3. Genel Kurul (Konferans -nba) sürecinin yeteri kadar özümsenip sindirilememesinin de payı bulunduğu görüşünü bizler de taşıyoruz. Ancak, yukarda da ifade ettiğimiz gibi, her şeyi buna bağlayan ve bu kesite indirgeyen bir yaklaşım içinde de değiliz.

Zaten kaotik bir seyir izleyen o sürecin daha sonra daha soğukkanlı, derinlemesine ve kolektif bir çözümlemesinin yapılmamış olması, gerçekten de bir sürü sorunun köküne inmemizi engellemek ve geciktirmekle kalmamış; çözdüğü sorunların yanı sıra bir dizi yeni sorunun, düşünsel ve ruhsal olumsuz birikimin bugüne kadar sürmesine de zemin oluşturmuştur. Bu birikimler bugün karşımıza değişik biçimler altında çıkmaya devam etmektedir. Bu yönüyle herkesin kendi 3 (3. Konferans -nba) algılamasını kendinde yaşattığı bu '*kişisel resmi tarih*' yorumlarına olabildiğince bir son vererek kolektif aklın, insafın ve vicdanın ürünü bir değerlendirme yapılmak zorundadır. Hepsinden önemlisi, benzer etkenlerin benzer

süreçlere bir kez daha yol açmasının önünü sağlıklı bir biçimde alabilmek için, bu dönemin değerlendirilmesinin üzerinden bir kez daha atlanmamalıdır.

Ancak, bunu başka yönlerden elimizi çabuk tutmamız gereken 4'ü geciktirecek bir etken haline getirmek kadar, **hala tam giderilememiş sağlıksız iletişim koşullarında dar bir zamana sıkıştırarak çözmeye çalışmak da hem doğru hem de sağlıklı olmayacaktır**. Kimse bunu, bir şeylerin üzerini kapatma çabası olarak yorumlamaya kalkışmamalıdır. Öte yandan, son günlerde okuma fırsatını bulduğumuz Asım Bey'e mektup da (ülkede o kesitte yapılan toplantı -nba) içinde olmak üzere, **bugün gündemimizde asıl çözüm bekleyen sorunların tartışılması sırasında neredeyse her şeyi getirip o dönemin kişisel algılamalarına dayalı tezlere bağlayan tutumlardan da olabildiğince uzak durulmalıdır**. Çünkü bunlar, '*cevap versen bir türlü, vermesen başka türlü'* çelişkisini yaratmakta ve yaşatmaktadır. Örneğin, '*Hizipçilerin gönderilmesiyle bütün sorunların çözüldüğü›* yanılsaması bir yönüyle yaygın bir yanılsama olarak karşımıza çıkmıştır ama; daha sürecin başından itibaren ve özellikle sonlarına doğru bunun çok tehlikeli ve yanıltıcı bir yanılsama olduğuna dair ısrarlı uyarı ve vurgulamalarda bulunanlar da olmuştur. Keza, idare kurulu seçimlerinin genel kuruldan (MK seçimlerinin Konferans›tan -nba) 1,5 yıl sonra sonuçlanmasının nedenlerini bugün hala tutup olmayan bir ‹*güç mücadelesi'*ne bağlamak, yüzeysel bile sayılamayacak olan tamamen farazi bir fantezi olmanın ötesinde asıl bugünlere gelmemizin nedenini '*yönetmeliğin diliyle ve kurallarla konuşmamaya'* bağlayan temel bir tezin kendisiyle çelişkilidir. Kısacası **her şeyi 3'e bağlayıp bugün o süreci apar topar yeniden tartışmaya açmak -bize göre-, asıl olarak bir iç boşaltma seansının ötesinde çok fazla geliştirici sonuç doğurmaz.** Yaratacağı yeni ve kısır tartışmalar da sadece zaman ve enerji kaybına neden olur. Ama tekrar edelim, bu, o dönemde de kendini kendine özgü biçimlerde dışa vuran yapısal-tarihsel zaaflarımızın üzerinden atlanması anlamına gelmez, bu şekilde okunmamalıdır." **6 Ağustos 2004**, abç.

17: Gelen metne yanıt olarak kaleme alınan notta bu yaklaşıma dair ise şunlar söyleniyordu:

"...Bu temel zayıflık (yani her şeyin adeta ya da esas olarak '*3'ün sindirilememesi, çözümlemelerinin derinleştirilmemesi'*ne bağlanması) dışında, 3 süreci ve sonrasına ilişkin kimi konulardaki ilişkilendirmeleri de isabetli bulmadığımızı belirtmeliyiz. Örneğin '*tipitip (*F tipi -nba*) sonrası planlanmadı'*, '*bir B planımız yoktu'* gibi tespitler bunlardan sadece biridir. Bütün tahmin ve tasavvurları aşan uzunluktaki bir sürecin arkasının planlanmasından ne anlaşıldığı ve ne beklendiğini anlamak doğrusu güçtür. Böyle bir beklenti, şirket yönetimi (örgütsel önderlik -nba) açısından öngörülü davranma vs.yi de aşan, düpedüz bir kehanet beklentisi demektir. Dolayısıyla, yine '*yukarıdan*' ve '*bir yerlerden*' bekleme mantığının değişik bir tezahürü olarak karşımıza çıkan bu idealist düşünce, bize göre aynı zamanda, üzerinde konuştuğumuz metni kaleme alan idare müdürlerinin (MÖK üyelerinin -nba) de içinde bulundukları kurumun bu konuda oynaması gereken rolü oynayamayışının ve bundan kaynaklanan sonuçların görülmesinin önünde de bir perde oluşturur. İdare Müdürlerinin toplam olarak -yani İdare Müdürleri Meclisi (MÖK -nba) olarak- asgari bir performansın dahi gerilerine, üstelik tipitip sürecinin çok öncesinden başlayarak düşmüş olmasının süreç üzerindeki etki ve sonuçları, bu durumda dışsallaştırılmış olmaktadır. Bu dışsallaştırmayı son 3 yıla ilişkin ve kimi sürecin daha sonraki gelişimi üzerinde de belirleyici rol oynayan başka konularda da (örneğin, sadece basit bir iletişim sorunu olmayan CEO'lar arası (MK üyeleri -nba) iletişim konusunda sergilenen akıl almaz ihmal ve umursamazlık ya da yayın konusunda önceden belirlenmiş olanın bir çırpıda farklılaştırılması gibi konulardaki sorumluluk...) görmekteyiz. Bunlar, organze (örgütsel -nba) ve kişisel sorumlulukların dışında, asıl olarak ‹*Neden bu hale geldik?'* kapsamında irdelenmesi gereken yapısallaşmış kimi özelliklerin daha bütünlüklü ve isabetli görülebilmesi için çıkış noktası oluşturmaları yönüyle önemlidirler ve üzerlerinde durmamızın nedeni de budur.

Daha önceki Genel Kurul taslaklarına (Rapor Taslakları -nba) yönelik en önemli ve en haklı bulduğumuz '*yetersizlik'* eleştirilerinin başında, '*Peki buradan çıkış için somut hedef, yönelim ve adım olarak ne yapılacağının yanıtı yok'* itirazı gelmekteydi. Ancak görebildiğimiz kadarıyla iletilen yazı da aynı zayıflıkla maluldür. Maddeler halinde ifade edilen '*dilek ve temenniler*'in büyük çoğunluğu, Genel Kurul'un (Konferansın -nba) konusu olmaktan daha çok, onun çizeceği hat doğrultusunda idare kurulunun zaten yapacağı ve yapması gereken uygulamalar kapsamındaki tedbirlerdir. Örneğin, *‹vizyon sorunu'*, '*bütünsellik'*, '*uzun vadeli şuur'*, '*bilim-teknik'*, '*vasıflandırma'* ya da '*değişim mühendisliği yöntemlerinin de kullanıldığı reorg'* gibi öneriler, artık zaten söylenmekle de kalınmayıp bugüne kadar, hayata geçirilmiş olması gereken pratik adım sorunlarıdır (Zaten idare müdürlerine en büyük sitemlerimizden biri de buna ilişkindir. Yazmaya ya da konuşmaya geldiği zaman çok iyi söylenip üzerinde ısrarla durulan konularda dahi, en temel ilke ve gerekler akıl almaz bir biçimde bir kenara bırakılmış, bunları bugüne dek uygulayıp yetkinleştirmek şurada dursun, '*cumartesi toplantıları*' gibi başlamış olan ve '*Çok önemli, mutlaka sürdürülmeli'* dediklerimiz bile bir süre sonra nedense terkedilmiştir. Örneğin, sizlerin '*kurumsallaşma›* başlığı altında önerdiklerinizin büyük çoğunluğu, burada bir buçuk yıldır zaten uygulanmaktadır). Tek başına bunlar bir hedef ve hedeflendirme işlevini yerine getirmezler. Elbette bu madde elbirliğiyle geliştirilip güçlendirilebilir; burada sadece '*hedeflendirme - hat çizme›* görevinin bu sınırlar içerisinde kalınmayarak düşünülmesine işaret etmeye çalışıyoruz." (**4 Ağustos 2004**)

18: "Tipitip siteleri süreci (F tipleri -nba) / Bu sürece terakkiperverler (devrimci örgütler -nba) içerisindeki tek doğru tıkırtı (taktik -nba), polka (politika -nba), kavramlaştırma ve reklam (propaganda -nba) sloganlarıyla girildi. **Çekişmenin farklı aşamalarına yanıt veren, gelişkin bir diplomasi ile birlikte yürütülen tıktık formülasyonlar yapıldı**. Bir tıkırtının **hazırlanışında ona dönük ruhsal biçimlenmenin de yaratılması içerisinde olmak üzere ileri bir örnek yaratıldı**. Obez grupları (ÖO'cular -nba) içerisinde **en yüksek ruh hali ve en düşük 'bırakma' oranı tiktağın (**taktiğin -nba**) güçlülüğünü kanıtlayıcıdır.**

Güç yığınağı, pratik hazırlık açısından yukarıda verili **iç-dış elverişsizliklere rağmen bir kilitlenme sağlandı**. (...)

Güçlerin erken ve yanlış bir temelde dağılmasına yol açan malum olay (sol tasfiyecilerin eyleme erken başlamaları -nba), belirli bir evre sonrasında sürecin bizim açımızdan da '*tükenme tehlikesi altındaki tabiat varlıklarını koruma*'ya inmiş olması, yeni sitelere geçtikten sonra yaşanan belirsizlik duygusu, yorgunluk ve yıpranma (ki tiktika formülasyonda tüm bu tehlikelere dikkat çekilmiştir)...

Obezite (ÖO -nba) değerlendirmesinde üslup ve koyuşlar, dar sert sohbet tarzına kapalı kalmamalı; buna nazaran çok daha etkili olacak olan değerlendirmeler, *‹Bir dönem...'* çerçevesinde yapılmalıdır.

Şişmanlama süreci (F tiplerine direniş süreci kastediliyor -nba)aynı zamanda **ancak fizik olarak varlığını sürdüren kapıcıların** (yeraltı -nba**) da bu açıdan da etap etap yok olduğu bir süreç olmuştur. Kapıcılarla diğer hemen her şeyin bağlantısı giderek kopmuş, 'haber ve bilgi alan' durumuna düşmüş, süren bağlantıların içeriği de bu çerçeveye inmiştir. bu dönem kapıcılar açısından işlevsizlikten kaynaklanan 'kalorifer dairesi yorgunluğu'** (yeraltı yorgunluğu -nba**) olarak tanımlanmalıdır**.

Yan sanayi kategorisinde olmasına rağmen neredeyse ana gövdeyi oluşturan ali desidero güçlerinin (aileler ve semtler -nba) sahneden yenen ameliyat ile birlikte (19 Aralık operasyonu -nba) erken çekilmeleri ve moralsizleşmeleri, siteler sonrası süreçte etkinliğimizin akut düşüşünde önemli bir faktördü. Stajyer dairesindeki (gençlik -nba) inşanın pratik gündemde hakettiği yeri bulamamasından dolayı bu alandan da tikitaka yanıt

veren bir ses yükseltilemedi. Eldeki yan sanayi kurumları (legal alan -nba) zaten büyük oranda dar bir şekillenme ile sigortalı etkinliğinde değerlendirildiler ve bu sıkışma sonraki etaba dökülmeler vb. olarak ‹taşındı›.

Bir türlü bitmek bilmeyen eğlencenin (ÖO Direnişi -nba) **aylar süren tıkanışının ardından daha fazla moral, kadrosal vd. kayba yol açmadan sonlandırılması konusunda da terakkiperverlerin bütününe karşı sorumluluk bilinciyle davranıldı ve yoğun bir çaba harcandı**.

Obez inadını (ÖO Direnişi'ni -nba) gelişim süreciyle birlikte 'inadın avamlaşması' ('Direnmenin kitleselleşmesi/halklaşması' -nba) olarak değerlendirdik ve yücelttik. Terakki, bu çekişmede her şeyiyle konumlanmıştır. O aynı zamanda yürütülüş biçimiyle '*dar inatçılık*›, ‹*cenaze namazına kilitlenme'* değil, **diğer terakkiperverlere de örnek oluşturacak bir polka-ruhsal şekillenişe sahipti**. Obezite meselesine yaklaşımımızı ortaya koyan damdaki kemancı ('*Damlada Okyanus'* kitabı kastediliyor -nba), joan collins ('*Yüzleşme'* kitabı kastediliyor -nba), puslu tepeler.. ('*Puslu Aydınlık'* kitabı kastediliyor -nba) gibi **herbiri kendi türünde (dışa karşı da) çok etkili materyaller de oluşturduk**. Ancak bunların yeterince değerlendirildiği söylenemez. Öte yandan peyderpey yaşanan çıkanlarla obezleri promosyon kampanyası mevkii olarak **kreşlerin açılması (**Yaşamevleri -nba**), diplomatik etkinlik sürecinde kurulan canlı ilişkiler de değerlendirilemedi ve süreklileştirilemedi**. Örneğin, kreşler obezliğin sönümlenmesinden sonra kimi kesitler dışında kendi kendini idame etme sorunu ile başbaşa kaldı." (**25 Temmuz 2004**, abç)

19: "*Aşağıda aktaracağımız özet notlar, 3. Konferans tarafından seçilen MK'nin o sırada cezaevinde olan bir üyesi dışındaki bütün üyelerinin katılımıyla yapılan 31 Ağustos – 5 Eylül 2004 toplantısında tutulmuştur. Toplantıya MK'nın dört üyesi yanında ülkedeyken MÖK üyesi yapılan K yoldaş da katılmıştır.*

"**YAYINLAR:**

ÇU:

1) Güncel politik gelişmeler, f tipi, kürt sorunu, dış uzmanlıklarla (g.y) sistematik ilişki

1. Toplumsal muhalefet dinamiklerine (başta gençlik) yön çizme
2. Kürt dinamiği sorunu
3. Sosyalizm kavrayışının derinleştirilmesi (nasıl işleyeceğiz)
4. Tasfiyecilik ortamında örgüt bilincinin geliştirileceği adımlar

5) Bizi klasik dergicilikten çıkaracak fantastik konular (alışılageldik konuların dışına çıkan)

1. Büro bileşiminin netleştirilmesi

KURULTAY:

1) Ekim içinde çekirdek güçlerle toplantı (işçi ve memur bileşimi (taraftar -en geri ölçüt)

2) Stratejik bir çerçeve/ sınıf içinde çalışma+ham yazı

3) she ile taktik yakınlık-yayınları izleme// tist yazısı (PD yazısı)

Kasım// 2. halka (konu başlıkları belirlenecek- sınıf çalışmasında değerlendirilebilecek tüm bağlantıları katmak) 15 gün ya da ayda bir "sendikal kriz" konusunda söyleşi; (...)›u söyleşi/ panel etkinliğine katabiliriz.

- Başlangıçta sınıf çalışmasına çubuğu fazlaca bükmek (DİSK izleme)- (Petrol iş Limter iş sistematik ilişkisi// panel-seminer, sendika genel kurullarına gitme

- Çekirdek içinde (2-3 kişilik sekretarya) gelişmeleri izleyip, iş takvimi çıkaracak güçler...

- İşçi havzalarında gazete satışları (gruplar halinde)

- Türkiye işçi sınıfı tarihi (3›lü eğitim verecek) (ali eriş+15-16 Haziran+Zonguldak) belgesel

- Masa tipi örgütlenme+proje bazlı örgütlenme

- Sosyalist eğitim-marksist teori

- Örgütsüzlerin örgütlenmesi (DİK gibi dayanak noktaları yaratmak-dernek, lokal, inisiyatif, girişim)

('70'li yıllarda güçlü sendikalar olduğu için "sendika" kurmak yanlıştı. Günümüzde konfederasyonların bile güçten düştüğü koşullarda **Yerel sendikalar** düşünülebilir.)

- **Pratiğin önemi**/ Bir dönemin sistemlilik kazanmış faaliyet biçimleri olarak neler yapmalıyız? Somut taktik-pratik (kampanya tarzı)// Önemli toplumsal olaylarda derhal kendini ortaya koyup göstermeli.

1. İŞÇİ AFMK›ları (cinsel tacize, patron fedailerine, sınıfın karşısında sınıfa şiddet uygulayanlara karşı, taşeron işçi kullananlara karşı, grev kırıcılara karşı);
2. DSB (Bizleşmiş güçlerin çıkışı;
3. EKK (daha geniş ve esnek bir çalışma);
4. "*Bizi gören sosyalizmi hatırlamalı*";
5. 'Neden proletarya' fikrini daha güçlü işlemek için proletaryanın öncü rolünü vurgulamak;
6. İttifaklar politikası›na dair soru üzerine: Eski klasik düşünce tarzlarının dışında (eskilerde sınıf yönelimi kalmadı) -SEH? (dirsek teması) Sınıf devrimciliğine vurgu (Halkevciler-EMEP)

F tipi: Temel güçlerin konuya dair eğitilmeleri / Önümüzdeki dönemde yapılacaklara ilişkin geniş katılımlı öneri ve yaratıcılıklar (kin duygusunun ayağa kaldırılması"

***

"**R:** *Bir tablo daha aydınlandı. Kaygılar ve olasılıklar içinde gördüğüm çizgiler netleşti. Belirli bir psikoloji faktöründen söz ediyorsun* (E'nin söylediklerine ilişkin olarak konuşuyor -nba*). Psikoloji faktörü dediğimiz zaman bizlere ve önderlik kurumuna karşı güvensizlik duyanların sadece bunlarla (...) sınırlı olmadığı görülüyor. Bu faktörler (içeriği aynı olmamak kaydıyla) herkes için söz konusu olmalıdır. Burada tekyanlı bir hak talebi olmamalıdır. Bir örgüt zemininde bir bütün olarak insanı ele alıyorsak (bütünsellik), örgütün kural ve değerleri de önplandadır. Eğer örgüt kuralları çiğneniyorsa, bunun psikolojik yanlarından bakılamaz. En hafifinden kulisçilik yapılıyorsa psikoloji örgüt kural ve değerlerini çiğnemediği sürece anlaşılabilir; ötesi değil. Bizden sonraki seyri itibariyle H ve Fyoldaşlara dair kafamda netleşen bu oldu.// Sen burada kendi psikolojini de bize taşıyorsun, savunduğun iki temel tezle çelişiyorsun. 'Bütünsel bakıp, olay bazında tepkisellikle hareket etmemeliyiz' diyorsun ama hemen bitişiğinde, bu tavırları olumlayan, haklı gören, teslim olan bir tutum içindesin. Örneğin, H'nin mesajını yoldaşlara net ifade etmiyorsun, lafı dolandırıyorsun. O eleştiriyi süzgeçten geçirip bizleri güdülemeye çalışıyorsun. Bunu bize de yapıyorsun. Sen kendin*

bu psikolojiden çıkmalısın.// Sürecin tüm verilerine hakim olmaya ihtiyacımız var, ama orada yaşananların baskısıyla da bizi o zemine çekmeye çalışıyorsun. / Burada olduğun için yüz yüze konuşmak bir fırsat. Savunma refleksi ve beklentisizlik diyorsun. Kim burada jüri? F bunu kimden bekliyor? 1 yıldır kendisiyle de doğrudan iletişim kurma çabalarımızı yanıtsız bırakan F mi? Ölçüleri o koyacak, hem savcı hem de hakim olacak.// Bunu kim yaparsa bizi dar grup zeminine çeker. Bizi psikolojiyi dikkate almaya çalışırken...// Bu yoldaşları tekil ve olgular bazında eleştirmedim. (T ve K yoldaşlarıkastediyor -nba*) 'örgütün içinde bulunduğu durumu dikkate alarak daha merkezi görevler üstlenmeliydiniz; o eve kapanıp kalmamalıydınız' dedim. Bu güvenlik anlayışı hastalıklıdır. Bu güvenlik anlayışı bizi darbeledi. Herbirimizin sonuçlardan geriye baktığımız zaman hataları ve yanılgıları olmuş. Ama önemli olan bunları nasıl ele alıyoruz? Kendimizi yerden yere vuran bir psikoloji mi egemen oluyor, yoksa kapsamlı bir değerlendirme ve bunları yeniden yaşamamak için... // Hangi savunma refleksinden bahsediyorsun? Biz söylenenlerden daha fazlasını söylüyoruz (tasfiyecilik), örnekler... ideolojik kriz...// Hakkımızda hüküm veren yoldaşlar daha bizi bile dinlememişler; 'eleştirilerin bastırılması' deniyor. Hayali... Sorun bir psikoloji olayından çıkıyor, en berbat grupçuluk işletilmeye çalışılıyor. Bu psikolojiye prim vermemeliyiz. Bu örgütte bir tasfiyecilik yaşandığını düşünüyorum. Bu dönemin M1'i (*'86 tasfiyeciliğinin başta gelen sorumlusu -nba*) MK ve MÖK'tür. Şimdi o MÖK çıkıp herhangi bir semt komitesi gibi kendilerini dışsallaştırıyor. İdeolojik olarak savundukları da bunu gösteriyor.// Daha önceki rapor taslağında 'ruhsal yorgunluk' olarak tanımladığım bir şey vardı; dünden bu yana seni gördüğüm için bunun daha derin olduğunu düşünüyorum. Tasfiyeci ruhhali dilimize de sinmiş; belirsizlik (dergi yazılarında da bunlar var)... Senin bu psikolojiden çıkman lazım. Çok büyük hatalarımız var. En başta da U ve ben sorumluyuz. Fakat bunun altında ezilmeye de hiç niyetim yok. Mazohist bir tarzda kendimizi paralamaya niyetimiz yok. Öncelikle bunun temellerini ve nedenlerini koymaya ihtiyacımız var.*

K: *4 süreci çok karmaşık bir hal almış. Asım Bey metninin temel bir eksen haline getirilmesini doğru bulmuyorum. Dağıtıcı bir etki yaratır. Sırf yapılması kaygısıyla yapılıyorsa yoldaşların düşünceleri alınsaydı. Merkezsizleşme sorununa bir müdahale aracı kılınırdı.*

E): *Sözünü ettiğin çerçeve (iki yoldaşın birbirini etkilemesi) fazlasıyla kişilerin durumlarıyla açıklayıcı. File ilgili bir çerçeve çiziyorsun diğer yoldaş (*H -nba*) ile ilgili bir şey söylemiyorsun; enerjik ve ileriye dönük. H'nin geçmişi daha geniş. G'nin gelişi, coşturucu etki ve ikincisi F, G'nin bir yönlendirmeye tabi tutulduğunu düşünüyor. Üçüncüsü, onların çabalarının (F ve H) görülmediği meselesi var... Beyaz noktalar var, tekyanlı bir yönlendirme...*

R: *Her gittiğiyle sürekli bir biçimde kendisi üzerinden ilişki kuran... Bu sıkışma herkesi değişik yönlerden etkiledi. Lenin'in sözü (Her bunalım...) En tepeden bir dağılma var. MK yok ortada. 19 Aralık'tan itibaren tespih taneleri gibi dağılmıştır. Bir MÖK yok ortada. Örgüt, kafası olmayan bir horoz gibi çırpınıyor. Biz hayatın, gelişmelerin gerisinde kaldık. Devrimci açıdan müdahale edilmesi gereken süreçler dizisi geçirdik, örgütün olmadığı görüldü. (Konferans sürecine dair gelişmeleri anlattı) Hızla sonuca gitme yaklaşımı...*

*** 8 ay geçtiği halde neden gönderdiğimiz taslaklara dair görüşlerinizi iletmediniz?**

*** Konferans gündemine dair belirlenen konularda üzerinize düşen çalışmayı neden yürütmediniz?**

*** MÖK neden dağıtıldı? neden işlemedi?**

*** Gelen taslakları yoldaşlara neden iki ay geç verdiniz***?*

*** 'Cumartesi Toplantıları' neden sürdürülmedi?**

E: Gidişinizin ardından sizden gelen yönlendirme (konferans) bizim gündemimiz

olmadı. eksene bunu koymadık.*// Gelişme ivmesi düştü. Her şey bundan ibaret değildi. Dergi ve onun yön çizme dinamizminden yoksunluk (*2003 başında çıkarılan dergi -nba*) +finansal kriz+birleştirici, bütünleştirici hat yoksunluğu, alan tokuşturmacılığını yoğunlaştırdı. Genel merkezi hat ve politika yok- geçici (hazırlayıcı bir oluşum) şekilsizliği derinleştirdi. İçlegalizmin körüklendiği bir ortam.*

T: Yaşamın peşinden sürüklenme*/ Biçim olarak bile organları kurduk. Fakat...*

R: *Abartılı bir güvenlik anlayışı/ 19 Aralık öncesi başladı, '98 sonrası// örgütsel faaliyetin önünü kesen sağlıksız bir güvenlik anlayışı.* **E'nin bu sakat güvenlik anlayışında bizim de rolümüz var. '98'de bunu ona biz vurguladık. 'Senin en büyük görevin yakalanmamak' dedik. Fakat o da bunu doğru süzgeçten geçirmedi. Sınırları doğru çizmedi, bunu dinamik bir yoruma tabi tutmadı. Senden yayılan şey altlara doğru sirayet etti ve bir kültür haline geldi. Senin meşruiyet alanın çok genişti, her alana girip çıkabilirdin. Sen kendini bir f'ye kapattın. örgütsel güvenlik örgütsel faaliyetlerin sürekliliği için gereklidir. Bu ilişkiyi tersine çevirdin.**

R: *Bizde kadro şekillenmesinde önderlik-kadrolar bağlantısının doğru kurulamaması./ Parça-insan kadrolar/ Kendi misyonunun böyle kavrayışı yok (... örneği) Tabiyet ilişkisi, bir örgütü komple yönetmede, gerekirse bizim üstümüze de basıp geçmede cesaretsizlik var. Örgütteki ruhsal şekillenme (örnekler). Bütünden sorumluluk anlayışı gelişmemiş. Özeleştiride çok nitelikli komünistleriz fakat birim, organ vs. işletme konusunda kolektivizm düzeyine ulaşamadık. Mükemmelliyetçilikten değil, bütünsellikten uzak bir yaklaşımdan, tutuculuk ve korku...*"

20: Onun, örgüt olarak yaşadığımız krize uyarlamaya kalkıştığı çerçeve, kapitalizmin neoliberal yeniden yapılanmayla aşmaya çalıştığı yapısal krizine ilişkin olarak Fransız Düzenleme Okulu'nun geliştirdiği modelin taklidiydi. Aynı hatayı, "*Sistem Dinamiği*"ni kaleme aldığı kesitte Peter M. Senge'in "*5. Disiplin*" çözümlemesini model almasıyla da işlemişti. Asıl vahimi, o kesitte bütün örgüt güçlerinin ilgi ve yönelimini insan kaynakları yönetimi konusuna yönlendirmekle tasfiyeciliğin aşılması yönünde değil derinleşip kronikleşmesi yönünde nesnel olarak olumsuz bir rol oynamıştı.

21: Gençliğin ve gençlik hareketinin yaşadığı değişimleri dikkate alarak artık ömrünü doldurmuş eski örgütlenme ve mücadele biçimleri yerine duruma uygun yenilerinin aranıp bulunması kapsamında gençlikte, 'sendika' tipi bir örgütlenmenin gerekli olduğu fikrini **ilk ortaya atan biz olduk** (2005 Mayıs). Kurultay sonrası gençlikteki kitle çalışmasına bu stratejik belirleme doğrultusunda yüklenilmesi gerekirken, tam da o kesitte örgütü teslim almaya başlayan neokoordinasyoncu eğilimin ilk sonuçlarından biri olarak "*önce gençliğin yapısındaki değişimleri çözümleyelim...*" yönelimi bunun önünü kesti. Öyle ki, sendika hedefinin **telaffuzu bile** yasaklanıp engellendi. Yönelim o kadar isabetli ve özgündü ki, bizim bu yeni biçimi gündemleştirmemizden aylar sonra KESK bu konuda bizim yol almış, epey deneyim ve güç biriktirmiş olabileceğimizi düşünerek işbirliği için nabzımızı yoklama ihtiyacı duydu. Aynı kesitte DİSK bu fikir doğrultusunda harekete geçti. Bu coğrafyada gençliğin artık işçi sendikalarıyla içiçe sendika temelinde örgütlenmesi fikrini ilk ortaya atan yapı olduğumuz halde, DİSK'in sendika kurma girişimi sırasında 'patent hakkının' bizde olduğunu herkese kabul ettirerek bir yer açabilmek için kendimizi "*paralamak*" zorunda kaldık! Fakat köprünün altından çok su akmış, atı alan Üsküdar'ı geçmişti! Neokoordinasyoncu "*Önce çözümleyelim sonra pratiğini yaparız*" kafası bize öyle zaman kaybettirmiş, daha da önemlisi bizi öyle uyuşturmuştu ki, DİSK'in sendika girişiminde kendimize bir yer bulabilmek için geçmişi hatırlattığımızda diğer yapılar tarafından söylenen şu söz, tasfiyeciliğe süreklilik kazandıran neokoordinasyoncu sağcılığın bize neler kaybettirdiğinin yüzümüze tokat gibi inen somut bir göstergesiydi: "*Siz bir yılı aşkın bir süredir sendikanın lafını dahi etmez olduğunuz için biz sizin bu fikirden vazgeçtiğinizi düşünüyorduk!..*"

22: Bu bahiste belki sadece gündemi yazmak bile yeterli olur. Kasım 2005 toplantısı, başlıca şu gündemlerden oluşuyordu ve **üç gün sürdü**:

" **SINIF ÇALIŞMASI**

- Yönetim
- Başlıca alanlar
- Güçlü ve zayıf yönler
- Eğitim

GENÇLİK

- Yönetim
- Başlıca alanlar
- Güçlü ve zayıf yönler
- MB+YS+EM+diğer bölgeler
- YK+Site
- Gazi y.ların durumları ve YE
- Kadr eğitimi (Araçlar, planlar, PO'ları-kararların alınışı/nasıl geçti)
- Mali duruma
- Bodrum yönelimi (İK'ların kurulması+oç+genelg+rapor sistemi)//işyeri-büro+teknik-lojistik

II- KURULTAY ÇALIŞMALARI

- Neden (ve nasıl) o tarihsel
- Bulunulan nokta
- Zorlanma noktaları
- İhtiyaçlar-beklentiler
- Savunma birlikleri (militanlık gereği)

III- İŞLEYİŞ ve İLETİŞİM

- İç ilişkiler üzerine
- "*YD bizi küçümsüyor*" Peki "orası" YD'na nasıl bakıyor? / Devrimci ruhun ölümü sözü/ U'nun ikide bir üslup sorununu gündeme getirmesi/ mektuplar ama "*eşitleyici*" yaklaşım dile getirmesinin "psikolojisi"

IV- KONUTA DAİR

- Taslaklar üzerine
- Orada nasıl bir plan var kafalarda // Tarih, yöntem bileşim

V- ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEME DAİR

- Nelere hazırlanmalıyız

- Neleri hedeflemeliyiz

VI- YD

- Genel durum
- N1 ve yandaş harekatı
- Hedefler/ yapılmaya çalışılanlar"

23: İlk kez iki MK üyesi tarafından gündeme getirilip (2003) diğer üyelerle ***mutlak bir mutabakat****ve* ***kesin bir ortaklaşma*** sağlandıktan (2004); bu sırada ilki yetersiz bulunduğu için ikincisi hazırlanan (2005) Örgütsel Rapor Taslağı'nın içeriği, yine **kolektif olarak alınan bir karar sonucu 4. Konferans'ın bitiminden bir yıl sonra** bir **Program Konferansı** yapılması kararıyla birlikte **belirlenmişti**. O döneme kadar konuşmayan MK'nın cezaevinden çıkan diğer üyesi, "*bu haliyle yapılacak bir konferansın örgütsel sorunlara yoğunlaşarak 'dar' kalacağını*" iddia ederek, *içeriğe oylum*'konferansa "*tarihsellik" kazandırma"* hevesi ve ısrarıyla örgütün kaderini kendisinin hazırlamakta olduğu **Büyük Dönüşüm**'ün (BD) beklenmesine endeksledi. Örgütsel Rapor'un da "*4 parametre"* çerçevesinde kaleme alınması gerektiğinde ayak diredi.

İkinci Taslağın "*Tasfiyecilik sürecini nasıl yaşadık*" sorusunun yanıtına dair özellikle de o yıllarda nelerin yaşandığını özetlediği bölüme gelen itirazların utanmazlığı yanında U'nun "*4 parametre*" adı altında sloganlaştırdığı, gerçekte tasfiyeciliğin üzerini "*nesnellikle*" örtme mazeretçiliğinin diğerleri tarafından da gizli/açık sahiplenildiğinin görülmesi üzerine, Raporu ikinci kez kaleme alan R yoldaş, "*Bu nesnelcilikle uzlaşmam, ortayol bul(a)mam*" gerekçesiyle "*Üzerinde herkesin hemfikir olabileceği*" bir rapor yazımına **üçüncü kez** girişmeyeceğini belirtti. Ayrıca sürecin delegelere bu kadar kapalı yürütülerek "*iki yazının -Örgütsel Rapor ve Büyük Dönüşüm- yazılmasına indirgenmesine*" ilişkin itirazını dile getirdi. Bu tutumun savunduğumuz -Parti yazısında dile getirilen- 21. yüzyılın partisinin felsefesi ve çalışma tarzıyla da çeliştiğini, buna rağmen istenirse Raporu bir başka MK üyesinin kaleme alabileceğini, içeriğine katılırsa kendisinin de bunu paylaşacağını/onaylayacağını belirtti." (**SUNU**'dan, **P**, **24 Eylül 2009**)

24: "*Emekçi memur hareketinde yapısal değişimin ekseni çalışmalarda gözönüne alınması gerçekleştirilemedi. Büyük resim politik alana indirilemedi. Alansal taleplerin politik dilde ifade edilmesi sağlanamadı. Sözleşmeli memurlar, özellikle öğretmenler, 3,5 ay boyunca biz bu yönelime uygun bir kampanya temeline geçemediğimiz için bu dinamiği sendika. org değerlendirdi. Biz, önce örgütsel biçimi konuştuk (irtibat bürosu) ve dernek tarzında bir oluşuma gitmek, sonra sendikaya dönüştürmek gerektiğini saptadık. İstanbul'daki memurların durgunluğu ve durağanlığı ortada. Daha sonra, biraz da buradan çıkarak gençliğin gündemine soktuk. Döküm istedik, gelmedi. YS.'da bir bilgisayar konularak irtibat bürosu oluşumuna gittik.* **Bu dinamiği** *geç de olsa* **önce biz tespit ettik. fakat halen bunun gerektirdiği konumlanma içinde değiliz. sendika.org pratikleştirme yönüyle bizden ilerde**." (**G, 8 Ocak 2006**, toplantı tutanaklarından, abç)

25: "(**G:** Birincisi, buradaki toplantılar, konuyu bu bütünlük ve kapsamda, ayrıntılara kadar girip sonuçlara toplayan tarz beni etkiledi. Bunu Türkiye'de de yaparsak elde edeceğimiz sonuçlar çok farklı olur; ileriye doğru bir örnek yaratıldı. İkincisi, sadece iletişim kopukluğu ile açıklanamayacak ciddi bir örgütsel-ruhsal boşluk ve açıklara sahibiz. Gideremezsek kötüye gideriz. Bu toplantı bu yönüyle açık bir uyarı oldu. Konu bilgi enformasyonu-dezenformasyonunun çok ötesinde. Bu kopukluk giderilmeli. Biz buradaki yaklaşımları ülkeye taşıyabildiğimiz ölçüde durumumuz çok farklılaşacak. Görece bulanıklığın ortadan kalkması spekülatif ve temelsiz yorum ve değerlendirmelerin zeminini ortadan kaldırdı. Bu yönüyle bu toplantı -benim için- merkezi organ, örgüt ve geleceğimiz açısından kritik

önemde bir toplantıydı.)

(**E**: Hep şunu düşündüm. 1) F'nin geldiği toplantıyı burada bizimle olduğu seyirde yapmalıydık. Yapılışı -taşınması- orada ele alınışı yönleriyle... 2) (İç işleyişte) Oturmayan bir durum var. Türkiye'de rapor sistemi, bunların süzülerek değerlendirilmesi... sisteminin olmayışının sakıncalarını gördük. Ortak referanslar üzerinden düşünebilmek şart. Bu toplantı ve sonrası itibariyle de bunun başlangıcı olmalı. 3) F yoldaşın aktardığı kadarından daha farklı bir atmosfer vardı. Bence de bu toplantı bizi ileriye taşıyacak bir toplantı, içeriğinde kimi noktalara dair tartışmalarımızı olsa da... Ben buradan ruh olarak da fazla şey alarak çıktım. 4) Sürekli olarak şöyle girişler oldu: Sınıf çalışması -diğerleri algısı temelinde... Bu bir süreç olarak ele alınmalı. 'Biz 1-1,5 yıl önce şöyle yola çıktık, sonra şu etaplar...' şeklinde. Aldığımız bir yol var. bunun yetersizliği bir gerçek ama bu durum olduğundan daha yüksek bir voltaj olarak (yorumlamamalıyız)... Burada kafalarımızdaki yargılar/kalıplar girmemeli. Kaygılı olmalıyız ama onu abartmamalıyız.)

(**P:** Gelişiniz bizim için tablonun tamamlanması işlevini gördü. Oradaki durumu hem üst organ hem altlar konusunda yoğun bir kaygı yarattı. Sonra bunlar ortadan kalkmamakla birlikte ilk günler kadar... Ruh ve irade birliğimizin olması gerektiği düzeyde olmadığını gördüm. Yine de umut verici dinamiklerin varolduğunu düşünüyorum. YD›nın durumu ve yapılmak istenenlerin orada tam olarak algılanamadığını düşünüyorum. Aynı zamanda buradan yapabileceklerimizi tam yapamadığımızı, daha fazlasının gerektiğinin de farkındayım. /Konferans tekrar gündemleşmeli, elbette önce bizlerde.../ Ülke önemlidir. Üst organ kendi iç birliğini güçlendirmedikçe yol alamaz. Bu ruh hali ve yaklaşımlar altlara doğru yansıdıkça tahribat ve olumsuz sonuçlar artar. Orada yoldaşlarla sosyal-örgütsel yönlerden daha ileri paylaşım ve kaynaşmaya ihtiyaç var./ İlk günlerdeki kaygılarımı hafifleten bir etken de sizin bu toplantıdan gerekli sonuçları az çok algıladığınızı görmek oldu. Değerlendirme sahibi olmak gerektiğinde devrimci anlamda ve yoldaşça hesap sormayı da içermeli. Bizim kadrolar olarak en temel zaaflarımızdan biri budur. Özellikle de önderlik-kadrolar ilişkisi alanında... Gelinen noktada sorunların ‹kişiler arası› algılanmasına son vermek en başta bu organın (MK+MÖK) görevi aslında.)

(**K:** Ben özeleştirimi yazılı yapacağımı söyledim. Her açıldığında parçalanıyorum. Burada temel sorun, sağlıksız yöntemlerin kullanılmasıdır. Ben buradaki yoldaşların toplam desteğiyle bir yerlerde durdum/duruyorum. Bu da çok değerli./ Üst organ düzeyinde bir ruhsal yıpranma var. Bu toplantıda onu onarma yoluna girildiğini... Ben Kolektif İşçi Bilinci veya taktik yazılarındaki gibi birbirini bütünleme örneklerini genel bir çizgi ve tarz haline getirmek gerektiğini düşünüyorum. Bu, ruhsal birlik zedelenmesini de onaracaktır. Bunlar 'sistem'i yaratacaktır. Bunları bir çerçeve/bağlayıcı kurallar haline getirmek gerektiğini düşünüyorum. Biz birbirimizi doğru anlama-doğru okuma kurallarını yaratıp herbirimizin organlar ve bireyler olarak üzerimize düşenleri yapmamızı önemsiyorum. Geçen toplantının aktarımı, kişiler neden daha çok etkilenmişlerse onun örneği. Bu yüzden, yazılı biçimler esas alınmalı. Geçen toplantı öyle geçmedi. O bir parçaydı ve ondan bile ben sorumluyum./ Bu işleyişin (yazılı iletişim) sakat kalmasının sorumlusu organlardan biri de benim bulunduğum YDK. Konunun önemini ve tehlikeleri daha iyi gördüm/kavradım. Ülkede de fiili tasfiyeciliğin tasfiyesi yönünde biz bir düzleme gelmişiz. Ama bu daha işin başı. Bunu da görmeliyiz. Eskinin yara ve kalıntılarını taşıyan ikili bir karakteri var./ E yoldaştan farklı olarak ben bu durumun potansiyel olarak taşıdığı tehlikeler ve olası sonuçların dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum. Yoksa bugünkü olumluluklar da kesintiye uğrar./ Bu toplantı sorumluluklarımın büyüklüğünü ve çözümün bir parçası olma isteğimi/kararlılığımı güçlendirdi. Ben de doğan temel duygu bu. Burası-orası bütünlüğü sağlanırsa nasıl güçlü bir önderlik düzeyi yakalayabileceğimizi gördüm. Bireyler ve parçalar olarak bu konudaki sorumluluklarımız olduğunu görmeli ve buna uygun davranmalıyız.)

(**T:** Varolan fotoğrafı hepimiz biliyoruz. Beni asıl düşündürten bunların nasıl çözüleceği, altının nasıl doldurulup hangi kurallar temelinde yürütüleceği... ('sağa-sola kayan tartışmalar'...) Ruhsal birliğin nasıl güçlendirileceğidir. Sistemi nasıl kuracağımızdır... biz ne yapıp edip bütün faaliyeti ortak örmek ve bunu süreklileştirmek zorundayız. Hepimiz birbirimizin güçlü ve zayıf yanlarını iyi biliyoruz... Kolektivizm yönünde ısrar şart. İkinci olarak, ara hedeflendirmeler şart... Hassas, kırılgan, birbirimize çok emek vermemiz gereken, öyle 1-2 toplantı ile çözemeyeceğimiz bir noktadayız. Buna uygun bir ısrar ve irade şart. Siyaseten örülmeyen bir organ işleyişinin olmadığı yerde ruhsal birlik onarılamaz. Sivilceler çıban olabilir. Buna uygun bir nesnel zemin var. Onun için herkes 40 kez yutkunarak konuşmalı... Benim için sevindirici olan, tüm bunlara rağmen hepimizin ‹böyle gitmeyeceğinin› farkında olmamız (hayatın kafamıza vurmasıyla da olsa). Özetle; 1) Yeni hedefler koyarak ilerlemek, 2) Birbirimize emek vererek ruhsal birliğimizi siyaseten örmeliyiz, 3) Dilin kemiği olmalı!)

(**R:** Söyleyeceklerim size önce acıtıcı gelebilir ama bütünden baktığınızda amacımı göreceksiniz. Karşılaştırma anlamında anlaşılmasın ama F ile 1 ay önce yaptığımız toplantı salt bende değil herkeste ilgi yaratmıştı. '*Mültecilik'* konusu açılana kadar bu hava böyleydi./ Sizinle olan bu toplantı ise hepimizde kaygı ve endişe yarattı... Bu derin fark kişisel özelliklerle açıklanabilecek bir şey değil. Bunun da rolü var belki ama, farkı yaratan oradaki organ yapsının çelişkili karakteri, süreçle ve görevlerle ilişkileniş farkı. Organ bütünlüğü açısından bile ürkütücü bir tablo var. Önceliklerimiz bile farklı. F ile toplantılarımızın ağırlık noktaları kurultay ve konferansta toplandı. Kurultay ileriye taşıyan bir yönelimdi -sınıfla ilişki varlık yokluk sorunu, tarihsel kalıcılık.../ Sizlerle olan çalışmada ise farklı yönler öne çıktı. Duyduklarımız endişe, kaygı, korku yarattı bizlerde açıkçası . Ama kolektif iradenin yaratılması açısından buraya gelişiniz bir yönüyle de çok iyi oldu. Tablonun bütününü görmek bizler için iyi oldu. Bunun uyandırdığı görev bilinci en güçlü ifadesini K yoldaşta buldu. Sorumluluk duygusundaki sıçramayı kendisi ifade etti zaten. 'Olumsuz' gibi görünen önemini gösteriyor. Bu yönüyle F ile yaptığımız çalışmanın bütünleşmesidir./ Bu çalışmaların oraya taşınmaktaki zayıflıklar anlaşılır gibi değil, kimi konular adeta taşınmamış. Toplam ağırlık itibariyle konuştuklarımızın üçte birini bile oluşturmayan '*mültecilik'* iddiası dışında sanki bir şey konuşulmamış gibi yansıtma -tanınmaz hale geliş. Algıda seçicilik, halbuki bu taşıma örgütsel bir sorumluluk. Şimdi aynı sorumluluk sizde; dengesizliğe meydan vermeme. Ayakları yere basan, zayıflıkların farkında olan, inkarcılık içinde olmayan, sorunun dip akıntılarını gören bir umut ve iyimserlik halinde./ Bu toplantının gündemi, bu mekanizmalar sadece size işletilmedi. Bu parçada MK-MÖK ve YDK bileşimiyle de böyle yürütülüyor. (meselenin kapsamı çözüm gücü olmak). Asıl kaygı noktam, dün olduğu gibi bugün de asıl sorunun hala merkezi önderlikte toplandığını düşünüyorum. / Çözümün toplandığı nokta sizlerin bizden beklediği kapsamda, derinlikte ve bütünlükte örgütsel önderliktedir. Sizin anlattıklarınızdan çıkardığım, sizlerde ve U'da aynı kaygılar olduğunu görüyorum. '*Yağmurdan sonra kaygısı*› (U›nun YD›na gitmesi kastediliyor -nba) geleceğe dönük bir kaygı değil, bugün yaşadığımız bir durum. Mevcut durumu dünle yapılan kıyaslamalarla değerlendirmek yanıltıcıdır. Merkez ve ekseni bu oluşturmamalı. Gelecekle bugün kıyaslaması yapamadıklarımız açısından olmalı. Parçayla sınırlı yaklaşımlardan kendimizi uzak tutmalıyız (tartışmalarda bile bunu yakalamak mümkün). Yaptıklarımıza daha fazla odaklanmak yanılsama yaratır. Arabanın gidiş yönünün tayini yanında, devrilmeden önce yapılması gerekenler de (önderlik misyonu bakımından) önemlidir.// MÖK›te ruh birliğinin kimi yönlerden tamir edilmekle birlikte hala sürüyor olması (salt yaptıklarımızla sınırlı, bütünsel sorumlulukların ihmali) salt faaliyetleri zayıflatmaz, onu zedeleyici yeni tahribatlar doğurur.Yapılması gereken organı organ gibi çalıştırmaktır. Bu organ Kurultay›a bile hala seyirci. Bu kadar hayati bir konuyu bile aranızda iç çekişme ve rekabet konusu haline getirmişsiniz. Bu nasıl bir önderlik?.. Akıl almıyor. U bunları görmüyor mu?//Güvenlik konularında bile ruh birliği sağlanamıyor. Bu çok tehlikeli. Getirilen her öneriye farklı bakmak. Organ bileşimine yöntemlerden de önce yaklaşımlardır. Zayıf, yetersiz, hakim

olmadığımız süreçler konusunda yönelim belirtmeden önce bir daha düşünelim.// İkinizin aynı anda aktardığı (İzmir örneği) şeylerin taban tabana zıt aktarımlar. Faaliyetin yürütülüşü bile parçalardan ibaret yürüyor. Bu ölçülere de yansıyor dile de yansıyor. Bunların üzerine gitmezsek (heykeltraş titizliği) yarın çok daha tahrip edici olur. Organ içinde paralel yürüyen faaliyetlerin aritmetik toplamına dayalı bir çalışma tarzı, potansiyel olarak kanatlara yol açar. Ya da farklı eğilimlerin vektörel bileşkesi. // Faaliyetimiz belirli alanlara ve belirli biçimlere (coğrafi) sıkışmış olarak bile çok daralmış durumda. Bütünden sorumluluk gerekiyor. Nesnellikleri gözetmeyen, oturduğu yerden konuşan adamlar gibi ahkam keserek örgüte önderlik etmiş olmayız... Güç yoğunlaşması yaşıyoruz ama negatif anlamda (imza vb. biçimler), (sözleşmeliler örneği). Politika yapma tarzı çözümlemelere daralmış durumda, pratik diye bir şeyden söz edemiyoruz. Şemdinli gibi günlerce süren süreçleri resmen seyrediyoruz. İşçi yoldaşlar militan eylem önerileriyle geliyorlar. Onlara da polisiye korkularla yaklaşıyoruz. Tasfiyeciliğe de biz havadan nem kapan bu hastalıklı güvenlik anlayışı yüzünden batmadık mı? Me-Ka patronuna dersini vermek gerekir. Kimsenin aklına bile gelmiyor. Biz bu eylemsiz, tepkisiz halimizle hangi işçiyi etkileyebiliriz? Ekim›den ne farkımız olur? // Sınırlılık -YD›ya yabancılık. Ülkedeki merkezi organ YD çalışmasına öneri ve katkı boyutuyla bugüne dek tek bir katkı yapmış değil. Durum ortada (bu zayıflık üzerinde düşünülmelidir). Geçiş döneminin sorunlarını yaşıyoruz; zayıflıklarımız büyük, parametrik olanları üzerinde durmalıyız. Bugün 3 alan vardır: Sınıf, gençlik, YD (dengeli bir sacayağı). İlgi, yönelim ve kaynak tahsisi bakımından sınıfa özel bir yüklenme gerekiyor. O parçayla bu parça arasında güçlü ilişki kurma gereği artık bir zorunluluk; potansiyel ve çözüm gücü. Burayla iletişim sorununu basit bir tüzüksel gereklilik olarak almayın.// Memur çalışması Kurultay›a akmıyor. Nerede kaldı o zaman o KİB? 1) zaten zorlanan Kurultay çalışmasını önemli bir örgütsel dinamikten yoksun bırakmış oluyoruz, 2) ‹*Siz biz'* ikilemi irade ve ruh birliğini zedeliyor. 1 yıl önce İç Kurultay'la Büyük Kurultay arasında ara duraklar/ara biçimler kapsamında İzmir, Adana vb. il, bölge ya da sektör kurultayları önermiştik. Niye olmadı?)" **Aralık 2005- Ocak 2006** toplantı tutanaklarından,

26: İletilen yazılı değerlendirmeler içerisinde yer alan YDK sekreteri yoldaşın görüş ve eleştirileri, "*örnek toplantı*"nın örgüt güçlerinin beklentileri açısından olduğu kadar yönetici konumlardaki temel kadroların beklentileri ve hayal kırıklıklarını yansıtması yönüyle de sarsıcıydı: "*...Daha somut konuşacak olursam, uzunca bir süre, 'kurultaydan sonra ne yapıyoruz?'* sorularını, kendimce '*neler yapılıyordur*' üzerine yaptığım çıkarsamalarla yanıtlamaya çalıştım. Diğer dışımızda ve yakın çeperimizden gelenler bir yana, kendi bulunduğum organda yaşadığım en fırtınalı 'tartışma' da bu soru üzerinden olanıydı! 'Neydi yeni planımız, bundan sonra ne olacağıydı' (Bu soru kurultay yapılmadan önce de sonra da defalarca soruldu.) Aslında bu soru benim kafamda da dönüp durmasına rağmen ben hemen tüm soru ve güvensizlik ifade eden didiklemeler karşısında bunun böyle olmadığını, yaşayıp göreceğimizi kanıtlamaya çalıştım ve bunu içten bir inançla yaptım. **Bu faaliyetimizin gerçek anlamda yeni bir eksene oturduğuna**, en azından bunun anlamlı adımlarının atıldığına duyulan güvenin ifadesiydi aynı zamanda. Biz bir irade koymuştuk ve onu adım adım örerek dosta düşmana ilan etmiştik. Bu daha işin başıydı belki ama önemli tarafıydı. **Kolektifimizin uzunca bir süre mahrum kaldığı şey, bir stratejik planın ilk halkasının örülmesiyle somutlaşmıştı**! Ve her şeyden önce de izlediğim kadarıyla sınıfsal bir eksen üzerinden giderek genişleyen bir halkalar dizini olarak tüm örgüt güçlerimiz 'yeni' bir kültürel atmosfer içerisine giriyorlardı. Orada ortaya çıkan somut sonuç ve bunun kolektifin bütününde yarattığı ruhsal sıçrama ve farklı tarzda iş yapabilme iradesinin somutlaşmasıydı, yaşadığımız o olumsuz sürecin kendi içinde aşılan bir eşiğiydi. Evet 'bundan sonra hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak' güvenini tüm benliğimle hissederek tüm bu sorulara inanarak yanıt verdim. Fakat ilk hayal kırıklığımı henüz kurultay yapılmadan önce, **oradan gelen iki yoldaşın, hem de bu faaliyetin göbeğinde olmaları gerekirken en fazla yardımcı bir pozisyonda kaldıklarını farkettiğimde** yaşadım. Yaklaşımları, süreci aktarış biçimleri

ve vurguları bu duyguyu yarattı. Onlar, **izledikleri bir faaliyeti aktaran bir pozisyonda gibiydiler**. Elbette ki katkılarda bulundukları noktalar da vardı. Ama genel yaklaşımlarına damgasını vuran buydu. Şemdinli sürecinde faaliyetimizin olduğu bir sitede ortaya çıkan ya da çıkarabileceğimiz bir iradenin örgütlenmesi konusundaki tutumsuzluğumuzu öğrenmek de bu faaliyetin temel zayıflıkları konusunda bir ön düşünce oluşturdu. Ama yine de bunların hepsi yaşadığımız süreç, etkileri, eski-yeni tarz ve alışkanlıkların bir çırpıda aşılamayacağı... vs. noktalarından bakarak bir yerlere oturtmaya çalıştım.

Sonuçta kurultay oldu, bitti. Sonuç hepimizde tarifsiz duygular yarattı. Oradan çıkan temel sonuçlardan biri kampanyaydı. Kampanya faaliyetlerini daha dikkatli izlemeye başladım. Bu bende artık bir çeşit saplantı haline geldi. Ve bu sürecin Kurultay›dan edinilmiş deneyimlerle yeniden ve daha üst bir nitelikle yürütülmediğini anladım. Bir faaliyet kendisinden doğduğu sürecin ruhunu daha ileriden ve somutlaşmış ifadelerle dile getirdiği oranda kendisini her şeyiyle hissettirir. Kampanya faaliyeti bunu hissettirmiyor. Alttan alta akan ve bir birikim oluşturan bir süreç olarak işlediği konusunda da kaygılıyım. **Bugüne kadar ben onun taleplerinin ideo-siyasal düzlemde açılması dışında** -ki bunların örgüt güçlerinin gündemi ve bütünlük kurdukları bir sahiplenme bulup bulmadığı konusunda da şüpheliyim- **ruhunu hissedemedim**. Oysaki bu kampanya Kurultay'la aşılan eşiğin, girilen eksenin içeriklendirilmesi, yaşamda örülerek yeni kurultayların öncekini aşarak -ki bu sınıf faaliyetimizde aldığımız yolun somutlanmasıdır aynı zamanda- örülmesinin araç ve dönemsel-stratejik bir planın ifadesidir bana göre. Ve bunun böyle olması taleplerinin açımlanmasının yanı sıra, bunların pratik bir faaliyet programı ile somutlanması, örgüt güçlerinin buna göre ve bunun önemine denk bir şekilde yeniden mevzilendirilmesi, her etabının yeniden yeniden kolektif akılla değerlendirilip, çıkarılan sonuçlarla planlanması anlamına gelir. Bunlar sağlıksız bir yargı ya da 'uzaktan gazel okumak' olarak değerlendirilebilir. Ama maalesef ben böyle olmadığını düşünüyorum. O toplantı tutanaklarını okuduğumda bunun böyle olduğunu görmeyi çok istedim ve o tutanakları her şeyden önce böyle bir ihtiyaçla okudum. Çünkü buna çok çok ihtiyacım var. Ama oradaki tüm tartışmalar bende kendinden menkul, sahibi olmayan, öksüz kalmış bir süreç duygusu yarattı. Gerçek anlamda böyle!

Evet, bizim sürecin politik muhtevasına dair bir dönem tespiti yapmamız bir zorunluluk, ciddi bir ihtiyaç. Ki bunun üzerinden nasıl yürüyeceğimizi, hangi taktik ve örgütlü duruşu öne çıkaracağımızı belirleyelim. Bu her şeyden önce bunun için gerekli. Ama bu konunun ele alındığı bölüme bakıyorum, tartışma ve değerlendirmelerin en hızlı geçtiği bölün nedense bu oluyor. Oysa ki her şey o kadar hızlı akıp, değişiyor ki bizim bu akışkan ve kaygan zeminde ayağımızı basacağımız bir eksenimiz olmak zorunda.

Daha pekçok alan ve konuda hangi sorularla karşılaştığımı(zı) ve aslında bu soruların beni de içten içe kemirdiğini, birçok soru çengeline takılıp kaldığımı belirtmeliyim. Hiçbir kaygıya kapılmadan yazıyorum yoldaşlar. Dediğim gibi ben Kurultay'dan öncesi ve sonrası olarak keskin sınırlarla ayırmıyorum süreci. Ama gerek gençlikte ve gerekse sınıf faaliyetinde en azından üzerimizdeki ölü toprağını attığımızı düşünerek konuşuyorum. Ve her aşılan eşiğin aslında daha içindeyken yeni eşiklerin altyapısını ve zorunluluğunu getiren karmaşık bir toplam olduğunu bilerek yazıyorum. Ve bizim yaşadığımız tasfiyecilik sürecinin yarattığı deformasyon ve lekeleri öyle kolay aşılacağı beklentisinde olmadığımı bilmenizi isterim. Bir yerden başlandıktan sonra arkası nasılsa gelir beklentisinde ise hiç değilim. **Bu süreç her zamankinden daha fazla uyanıklık, her zamankinden daha fazla plan, her zamankinden daha fazla iradi zorlanma, her zamankinden daha fazla deforme olan yanlarımızın aşılmasında gerekli olan iklimin yaratılması için bilinçli araç ve yöntem üretimi-denetimi, her zamankinden daha fazla ML teori üretim ve tartışma ortamları... vs. gerektiriyor. Çünkü biz sıfırın altına düştük hemen her alanda**. Bunun etkilerinin öyle deyim yerindeyse vasat bir performansla aşılabileceğini düşünmüyorum.

Korkunç bir kuşak kopukluğu var mesela. Ve son kuşak bu örgütün en temel değer ve kültürel özünden deyim yerindeyse (bilerek keskinleştiriyorum) uzak yetişiyor. Bilinir, tarihsel kesitler ve o kesitlerdeki mücadele biçim ve araçları ne yaparsak yapalım kişilerin gelişimini belirliyor. Fakat biz bu dönemde de hala o en temel araçlardan uzağız. Ve şekillenen yeni kuşağımız da bu zemin üzerinden şekilleniyor. Bu beni geleceğimiz adına kaygılandırıyor. Belirli şeylerin yapıldığını biliyorum. Ama **bütünsel bir yönelimimiz halen yok**. Eski bir taraftarımız; 'Orak Çekiç'i çıkmayan bir TİKB'nin nasıl bir TİKB olacağını, yeni kuşakların hangi araçla o ruhu taşıyacaklarını merak ediyorum demişti'. Ona da yapılmaya çalışılanları, nelerin hedeflendiğini, ve OÇ'nin de er ya da geç çıkacağını anlatmıştım. Ama aslında bunları ona değil kendime söylediğimi farkettim sonra. Ya da 'Emeğin Yumruğu'nun geniş anlamda ne zaman konuşacağı'na dair sorular için de bu böyle. Linçler, yükselen şovenizm, Kürt potansiyeli, ... vs. Her konu ve alanda yığınla soru geliyor ve bunları ben de kendime soruyorum.

Aynı şey fiili tasfiyecilik süreci olarak tanımladığımız, ama aradan 2 yıl geçmesine rağmen halen neyi nasıl ve neden yaşadığımıza dair **samimi bir özeleştiri vermemiş olmamız** konusunda da yaşıyorum. Ve inanın yoldaşlar herkes, **içimizde ve dışımızda aklımıza gelebilecek herkes bunun yanıtını bekliyor**. Şüpheler, akıl almaz çıkarsamalar o kadar çok ki. Bunlarla karşılaşınca başına dönüyorum ve **neden bu süreci sadece fiili tasfiyecilik sürecine dair bir özeleştiri süreci olarak daraltıp yaşamadığımıza kızıyorum. 'Büyük Dönüşüm', sürecin siyasal değerlendirilmesi, genişleterek söyleyeyim sosyalist devrim, program sorunu... şimdi, 5›in hazırlıklarının konuları olmalıydı**. 4 bir çeşit 'olağanüstülük' taşımalıydı. Ama süreç sarktıkça daha fazla giriftleşiyor. Ruhunu yitiriyor. İşlev anlamında da 2 hatta 1 yıl önce yaratabileceği etkiden uzaklaşıyor. **bu süreci taşıdığı özgünlüğe uygun bir "*olağanüstülükle*" tamamlamış olsaydık, şimdi** daha rahat ve güvenli bir şekilde, **Daha temel sorunlarımızı gündem yapıp, daha sağlıklı bir ortamda tartışıyor olacaktık belki de**. Ve bizzat kendi güçlerimizden tırmalayıcı, alenen güvensizlik ifade eden sorularla karşılaşmazdık. Ama en temel sorumluluğumuz konusunda herbirimiz o kadar farklı yerlerden ve farklı kaygılardan hareket ediyoruz ki **bu süreç uzadıkça uzayacak** duygusu gelip böğrüme oturuyor. Biz aile olarak süreç ve gelişmelere aynı odaktan bakma niteliğimizi yitirdik gibi bir umutsuzluk kaplıyor bazen içimi. Bu olabilir bir şeydir. Umutsuzluk nedenim bu değil. Hepimiz süreç ve gelişmelere illa aynı yerden bakacağız gibi bir beklentinin abes olacağını biliyorum. Ama bazı ruhsal ortaklaşma noktalarımız olmalı ki biz kolektif olduğumuzu hissedebilelim. Şimdi gelinen noktada BD meselesi, oradan çıkabilecek sonuçlarla sürecin değerlendirilmesinde neşterin en derine atılıp atılmaması arasında birebir bir ilişki oluşuyor gibime geliyor. Ve bunun sağlıklı sonuçlar yaratmayacağını düşünüyorum. Evet yaşadıklarımızda BD'nin devrimci bir tarzda çözümlenmemiş olmasının büyük bir payı var. 3'teki '*bir dönem kapanmıştır...'* tespitimizin devamını ideo-siyasal ve örgütsel aklımıza gelebilecek her alanda somutlaştıramamamız elbette ki belirleyici bir etken. Ama bunu neden yapmadığımız, yapamadığımız sorusu bence fiili tasfiyecilik sürecinin samimi özeleştirişinin temel ekseni olmalı. **Bu olmadıkça ‹biz süreci çözümleyemediğimiz için...›in ötesine geçemeyiz**. Ki bu da sorunun tarihsel ve güncel bağlantılarıyla konuluşunu, önderlik tarzından, politika yapış tarzına, iç örgütlenmeden, teorik üretim sorununa kadar pekçok boyutta alışkanlık ve yapış ediş biçimlerimizin, tarz ve kültürümüzün masaya yatırılmasını gerektirir. Kısaca **hemen her seyimize öznel bir ayna tutmadıkça** ve gerekli derslerle BD'nin gereklerinin bileşimi olan 'yeni'yi devrimci bir tarzda, bizzat mücadelenin içinden öremedikçe geliştirici ve ön açıcı olmayacak hiçbir çözümleme.

Tutanaklar artık hepimizi bıktıran bir hastalığımızın yeniden dile gelişi gibi bir duygu yaratıyor insanda. '***Teşhis var, tedavi yok!***'. Hemen her konuda bu böyle. Tüm alanlar, siyasal değerlendirmeler, iç ilişkilerimiz, sorunlarımız... hepsi için aynı şey söz konusu. '***Ne***

yapmalı?*› Yok**, 'Ne var?***' var. Bu bizim karakteristik aile özelliğimiz olsa gerek. O açıdan da süreçlerin devrimci tarzda kavranması noktasında bir ayağımız hep sakat bizim. Diğer yapılara dair söylenenlerde (Halkevciler, Atılımcılar, K.bayrakçılar konusunda söylenenleri kastediyorum) dikkat çeken tespitler hepsinin kendince bir yol belirledikleri ve deyim yerindeyse bunun patentine sahip oldukları anlamına geliyor (Evet bu gerçekten böyle ve mayayı tutturan da o hatta kendisine bir yol açıyor). Bunun böyle konulduğu yerde bile '**Biz ne yapmalıyız'a dair bir belirleme, tartışma söz konusu olmuyor. Bizim de bir kimliğimiz olmalı, ama uzunca bir süredir bundan mahrumuz. Bir hattımız, onun içinden şekillenen bir kimliğimiz olmalı**. Açılan bir yol var. Ama henüz rengi belli değil bu yolun." (**K, 2 Ekim 2006**)

27: "...YD'na ilişkin sizin düşüncelerinizin yer aldığı bölümü okurken hem şaşırdım hem de şaşırmadım. İki şey düşündürdü beni; birincisi **buralara kafaca bu denli uzaklığınız,** ikincisi ise **yapılmaya çalışılan, yapılan ve yapıl(a)mayanlar konusunda bu denli yanılsamalı bir yaklaşım içinde olmanız** (bu tabii olguların yorumlanmasında kişiden kişiye farklılık gösterebiliyor). O zaman kendi kendime şöyle dedim: '*Biz buradaki kado. ve taraftarlara enternasyonal ilişkiler kurmanın önemi, bunların nasıl yürütülmesi gerektiği, bize hangi olanakları yaratacağı konusunda sürekli bir eğitim faaliyeti içindeyiz; birkaç eğitim çalışması yaptık, genelgeler çıkardık. Ülkedeki yoldaşlar*(özellikle de en üst organ) *için de böyle bir 'aydınlatma faaliyeti'ni, fakat özellikle de* **YD çalışmasının önemi** *üzerine yapmalıyız!'*

(...)

Öte yandan, buraya gelir gelmez yaptığımız ilk seminerin ('**Yurtdışı çalışması, bugünkü durum, hedef ve yönelimler**›) broşürleştirilmiş hali tablonun resmini bir prototip olarak veriyordu. Orada o zaman merkez organ üyeleri durumundaki yoldaşlar bu metni ‹*geri, ilkel ve yetersiz'* buldukları için hiçbir kadroya vermeye gerek görmemişlerdi. Daha sonra burasına dair defalarca konuşuldu. Ortak yaptığımız ilk toplantıdan başlayarak değişik yönleriyle herbir yoldaşa yapmaya çalıştıklarımız ve açmazlarımız anlatılmaya çalışıldı. Kimileri yapılan eğitim çalışmalarının basılmış halini buralara geldiklerinde incelediler. En son **8 Ocak Toplantısı**'nın özet tutanaklarında bunlar madde madde özetlendi (Ekler bölümünde bulacaksınız). 3 yıllık bir pratiği böyle bir değerlendirmede anlatmaya çalışma durumunda olmayacağım; dolayısıyla -yapılan açılımlar ve atılan adımların bir sonucu olarak- sizlerin de 'somut kazanımlar' bahsinde değindiğiniz ve elbette yaşadığımız sorunların nedenlerine ilişkin paylaşmadığım kimi yaklaşımlarınız üzerinde durulması gerekiyor.

- '**YD salt YD değildir' yaklaşımının oradaki parça cephesinden de bilince çıkarılması gerekiyor**. Bu önemli çünkü -defalarca altını çizmemize rağmen-, faaliyetin bütünlüklü tarzda yürütülmesinin zorunlu halkasını hem düşünsel ama hem de pratik adımlarının ortak bir karar, yönelim ve iradeyle atılması gereğinin oluşturduğunu düşünüyorum. 15 yıldır kesinlikle fazlasıyla ihmal ettiğimiz bir alan, sadece yapılması gerektiği halde yapılmayanların değil, daha da kötüsü yanlış ve çarpık bir şekillenmenin tüm handikaplarını bünyesinde barındırıyor. Atılmaya çalışılan ve bir noktadan sonra atıla(bile)n adımların belli bir birikim de yarattığı koşullarda -şimdiye kadar- **sizlerden ne bir öneri, ne de bir ‹el atma› geldi**. Şimdi kimi adımları ‹*eksik, yetersiz, yanlış, vb.*' diye eleştiriyorsunuz; elbette bu son derece doğal ve olması gerekendir. **Çünkü ortada somut bir şeyler var**. Fakat gerek bilgilenme anlamındaki altyapı zayıflıklarınız gerekse de sınırlı verilerden yola çıkarak 'kafanızdakileri gerçeğin yerine geçirme' -çünkü kimi yoldaşların iş yapma tarzının aynı eski yöntemlerle işlediği şeklindeki yargılarınıza fazla güveniyorsunuz- yaklaşımınız nedeniyle temellendirmeleriniz ve vardığınız sonuçlar bence yanlış.

- **Orada da burada da düzlem farklılaşmasının** (bunun kaçınılmazlığının)

sorunlarını yaşıyoruz. Şu farkla ki, buradaki toprağın ve '*kadrolar*'ın yıllara yayılmış bir çevrecilik kültürünün de etkisiyle yapısal hale gelmiş sistem içi özelliklerinin ketleyici etkisi hayli fazla. Bunu kafanızda canlandıramıyorsunuz da diyemem; çünkü bunların bir kısmıyla temas ettiniz ve çeşitli konulara ilişkin yaklaşımlarına -her şey bir yana- tanık oldunuz. En süprüntüler şimdilik bir yana bırakılırsa -anlamaya çalışma, sabırlı bir aydınlatma, ikna, hoşgörü, farklı açılardan düşünüp yeni adımların parçası olmaları yönünde herhalde **hizipçiler dışında kimseye bu denli esnek yaklaşılmamış, kazanma çabası bu denli başat hale getirilmemiştir**-, hedef ve yönelimleri kavrayan ve buna kilitlenen kadro sayısı hayli sınırlıdır. Alınan yol nasıl bir yoldur, sınırlı mıdır; sadece '*antitasfiyeci örgütsel önlemler çerçevesinde davranılarak meselenin teorik-siyasi-pratik ayakları eksik'* mi bırakılmıştır, tıkanıkların nedenleri nerelerde yatmaktadır,.. bunların yanıtları sizin algınızda farklı yerlere oturuyor.

- **Sorunların kısa vadede çözülmeyecek oluşunun temelinde 'teorik çözümleme', 'kitle analizi' -ya da gelenlerin ruh hallerinin deşifre edilmemiş oluşu- eksikliği yatmıyor**. Çalışmanın başlangıcında -kimi yönlerden hala aşılmış değil- örgüt adıyla yakından uzaktan ilgisi olmayan bir yığını toparlamak, asgari düzeyde de olsa örgütlemek gerekiyordu. Bu, çözümlemelerle giderilemezdi. Derlemek, bir forma sokmak ve hedeflendirmek şarttı. Bunun için de **yakın taktik önderlik yöntemlerinin bildiğimizden çok daha fazlasını devreye sokmak gerekti**. **'Kurucu önderlik'** diye çok tekrarlayageldiğimiz bir kavram vardır. Burada sorun organ, birim kurmak kadar, ancak bunlarla anlamlı hale gelecek bir gelenek ve kültür yaratma çabasıydı. Bunun için de sürekliliği sağlamak için pes etmeyen bir ısrar fakat aynı zamanda hiç de azımsanmayacak bir vakit ve enerji ayırmak gerekiyordu. (Bir fikir vermesi için, oradaki en sorumlu yoldaşın '89'dan sonraki pratiğini hatırlamakta yarar var. Fakat durum kesinlikle tümüyle örtüşmüyor. Çünkü orada örgütün toparlanmasını gerçekten isteyen ve bunun için kendini koyan örgüt kültürü almış kadrolar vardı. Burada ise alışageldikleri yaşamın değişmesine karşı direnen -belki de 'en masumane' zaaflardan biri sayılabilecek-, statükoyu korumak için bizi işlerin mümkün olduğunca dışında tutmaya çalışan 'en deneyimli yoldaşlar' topluluğu!..). '*Gelenlerin o ortamdan nasıl etkilenecekleri hesap edilmeliydi'*. deniyor. Nesini hesap edeceksin? Gelenlerin ruh hallerinin irdelenmesi diye genel bir başlık açacak olursak, buna hemen hemen herkesi dahil edebilirsiniz. Kelimenin gerçek anlamıyla şok herkesi kesen bir olgudur. **Kendi toprağında değilsin ama kendi örgütünde de değilsin!** Düşünce ve davranış biçimi, yaşam tarzı ve algılar, ölçü ve alışkanlıklar, sorumluluk ve görevlere yaklaşım… neredeyse her şey çok farklıydı. Şu anda rezilce defolup gidenler ya da yorulup kenarda gelişmeleri izlemeye devam edenler, aklımızın almadığı şeylere tepki gösterdiğimizde '*Alışırsınız!..'* diyorlardı. **Alışsaydık kimse gitmezdi! Koşulları ve ilişki sistematiğini farklılaştırmaya çalışmasaydık kimse gitmezdi!** Hiçbir şey değişmez, herkes '*mutlu mesut'* yaşayıp giderdi. '*Gidenler*' ya da '*eriyip gidenler'* diye soracak olursak; o zaman karşımıza herbiri özgülünde farklı farklı tablolar çıkıyor. Fakat bunları birkaç anabaşlık altında ortaklaştırabiliriz. Birincisi, burasının şok edici tablosunu değiştirmeye çalışmak konusunda çok çabuk pes ettiler. Kimileri de zaten yorgundu, koşullara çabuk teslim oldular.

- **Sorunlar bir yanıyla ülkedekilerle birçok açıdan paralellik göstermekte**. Birbirinden olumlu ve olumsuz anlamlarda etkilenme çarpıcı. Yalnız bu parça ülkeye çok daha endeksli olduğu için burada kimi adımların başarıya ulaşması ülkeyle doğrudan bir iletişim ve etkileşimin sağlanmasından geçiyor. Politik-pratik

faaliyetin yansıması/yansıtılması -tabii buradaki güçlerimizi motive edecek nitelikte ve kapsamda bir etkinlikten söz ediyorum- havayı derhal farklılaştırabiliyor. Bu bir yanıyla doğal; nedenine gelince, burada örgütün ana parçayla eşgüdümlü bir faaliyeti hiç olmamış. Doğru temellerde ya da sakat bir tarzda ama tümüyle ona endeksli bir algı var. Bu yüzden, 'orası'nın solunması buralar açısından çok önemli; gel gör ki gözleri ve kulakları orada olanlar açısından bile çoğu zaman varlığı pek hissedilmiyor. '*Hayat öpücüğü'*nü bile biz vermek zorunda kalıyoruz.

- **Sorunlar organlaşmanın olmaması ya da yoldaşlara inisiyatif tanımamaktan kaynaklanmıyor**. Kimi açılımları -uzunca bir süre- **bizzat işin içinde yer alarak hayata geçirmeye çalıştık**. Ve bunların bir kısmı (gazete sözgelimi böyledir) bir süre sonra diğer yoldaşlar tarafından omuzlanarak ileriye taşındı. Tam bir buçuk yıl boyunca bütün YDK toplantılarına -gündemlerini önden göndererek-, ülke komitelerinin kimi toplantılarına katıldık; bu temel organın çeşitli alan ve faaliyet kollarına yönelik çalışmalarında **ihtiyaç duyduklarında yanı başlarındaydık**. Fakat öyleleri var ki (enternasyonal çalışma) çalışma başlarken bir organ kurduk, daha sonra iki kez genişlettik; fakat birimde yer alan yoldaşların büyük bir çoğunluğu alanın gerektirdiği görevleri birbirini bütünleyen bir tarzda yürütmekten hala epey uzaklar.

- **Merkezi görevlerde yoğunlaşma bahsinden anlaşılan**... '*Karşı karşıya olan sorunlar ve kurucu bir çalışma yürütme gerekliliği, ortaya çıkan tıkanma ve gerilemeler kuşkusuz daha* **çok ilgilenmeyi** *ve zaman zaman* **yoğunlaşmayı** *da gerektiriyor. Fakat bu müdahaleler aslolarak çalışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler olması lazım. Diğer yönden merkezi görevlerden uzaklaştırıcı, üçüncü, 4., 5. dereceden işlerle, hiçbir öncelik taşımayan konularla uğraşma biçimini almaması lazım*.' Buna genel bir düşünce olarak kimse itiraz edemez; ama somut bir durumdan söz ettiğimiz ve söylenenler ayakları havada olduğu için itiraz edeceğim. Buradaki parçada örgütsel çalışma yerlerde sürünürken, bunun esamesi bile okunmazken, '*merkezi görevlerde yoğunlaşma'* nasıl olacaktır? Burada da orada da en merkezi görev bence budur. Sıfır noktasında değil de eksilerden başlayarak bir sistem kurmaya çalışıyorsan, bu çok fazla zaman ayırmayı ve yoğunlaşmayı gerektirir. '*…bu müdahaleler aslolarak çalışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler olması lazım'* sözünü ise neresinden tutup ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yoldaşlar bir yandan burada ne tür müdahaleler yapıldığını bilmediklerini, bilgisine tümüyle sahip olmadıklarını söylüyorlar, öte yandan kafalarındaki 'olsa olsa şöyle bir müdahale geliştirmişlerdir' düşüncesini olanın yerine geçirerek '*çalışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler'* isteminde bulunuyorlar. Bunun böyle olmadığını kim söylüyor? Sonuç itibariyle atılan adımlar elbette öncelikleri ihmal etmeden belli bir iç bütünlük ilişkisi içinde, bu bağları gözardı etmeden ve **ancak** bu toplam performansın getirileri 'hayal edilerek' atılabilmiştir. Bu yöndeki kazanımlar cılız ve yetersiz bulunabilir ama bu, müdahalenin yanlış olduğunu göstermez ki; orada başka etkenler devrededir ve onlara bakmayı, onlara daha derinden nüfuz etmeyi gerektirir. Birincisi, merkezi görevlerden aynı şeyleri anlamıyoruz -kitabi olarak aynı şeyleri yineleyebiliriz, fakat iş somuta geldiğinde orada da burada da aynı sonuçları çıkarmıyoruz.

'Üçüncü, 4., 5. dereceden işlerle, **hiçbir öncelik taşımayan konularla uğraşma**…' Bu tespitin ilk bölümü doğrudur. Ama ikinci bölümü, öncelikler bahsinde farklı yaklaşımlardan kaynağını aldığı için yanlıştır. Hatta bunlardan öyleleri vardır ki, bunlar üzerinde siz de kafa yormalısınız. Her yerde öyle de, ama özellikle kaygan ve vıcık vıcık ortamıyla burada bir işi sen kovalamadığın zaman arkasının nasıl geleceğini bilemezsin. Mucize bekleyebilirsin,

ama bunun gerçekliğe dönüşmesi çok zordur. Oradaki faaliyeti (her yönden) rahatlatmak, kimi yoldaşların güvenliği için burada atılması gereken ve atılan adımlar, başta mali olanlar gelmek üzere bizim üzerimizden döndü. Bunun en azından çalışmada dayandığımız temel yoldaşları kapsayan -iki yoldaşı dışta tutarak söylüyorum- bir bilinç haline gelmesi hem sorumluluk duyma hem de birkaç işi birlikte yapabilme özelliğini edinebilme yönüyle zaman gerektirecek.

Yeni yayın politikası ve ona dair katkılarımız, burada hala süren dağınıklığı toparlamak için atılan adımlarla birlikte yürütüldü. Enternasyonal açılımlar ve onun örgütlenmesi çabası ise geldiğimizden beri ısrarla üzerinde durduğumuz bir konudur. Tutanaklarda önerilen '*kitle çalışması yapma'* vurgusu için de benzer şeyler söylenebilir. Bir kitle gazetesi çıkarma yönelimimizin başta gelen nedeni örgüt güçlerimizin yönünü kitlelere doğru çevirmek, **kitleleri örgütlemeden de önce** (diyalektik bir geçişlilik ilişkisi içinde) **kitleleri örgütlemesi gerekenleri örgütlemekti**.

Kuşkusuz mali kaynak yaratma kaygısıyla, dönem dönem 'asli görevlerden sapma' şeklinde yorumlanabilecek savruluşlar da yaşandı. Geçtiğimiz yaz döneminde özellikle iki merkezi yoldaşın bir kaynak yaratmak amacıyla hiç bilmedikleri bir konuda mesailerinin çoğunu harcamış olmaları bizim de gündemimize geldi. Fakat oralardaki temel yönelimi görmek gerekiyor; bir açılım yapmak, yapılmış olanları sürdürmek bile paraya bakıyor ve özellikle o parçadaki faaliyette yoldaşların ellerini rahatlatma işini biz geldiğimizden beri baş sıralara yerleştirdik. Eleştirilecekse bu eleştirilmeli; hem de sizin söylediğiniz gibi 3. 4., 5. derecede işler kabilinden değil; 10. sırada sayılabilecek işlerin bile içinde olduk. Yanlış yaptığımızı da düşünmüyorum. O kesitte öncelikli olan oydu ve onu yapmak gerekiyordu. **Eğer 10. sıradaki işlerin içinde olunmasaydı**, temel önemde gördüğümüz -başta yayınların çıkarılışı olmak üzere- **birçok faaliyet ya hiç başlamaz ya da kesintiye uğrardı**.

- **Hem parçalar hem de organlar içinde kolektivize olmuş ve eşgüdüm sağlamış bir çalışma zorunludur.** Bunu bunca yıl genel olarak başaramadığımızı düşünüyorum. Fakat bundan sonra başarmalıyız (Tutanaklarda belli bir yer tutan '*cephe-cephe gerisi'* tartışmalarını dünyanın bugünkü hali, küreselleşme olgusu ve '*Büyük Dönüşüm'*e dair söylenenleri mantıki ve taktik sonuçlarına götürmemek, onları salt kendinde olgular olarak anlamak şeklinde yorumluyorum). Buna dair birçok şey söylenebilir, bilinen ve kabul görenlerin somuta indirgenmiş haliyle sadece tek bir örnek vereceğim. Kimi yoldaşların gerçeği daha yakından bilmekten kaynaklanan tespitleri doğrudur ('*Enternasyonal büro faaliyeti* **esas olarak** *tek bir yoldaş üzerinden yürüyor*' -abç). Fakat o tespitlerden neden bazı görev ve sorumluluklar çıkarılmaz, en azından 'işin bir ucundan tutulmaz' anlayabilmiş değilim. Bizi uluslararası arenada tanıtacak materyallerin neler olması gerektiği (Seçki ve her sayı için belirlenmesi gereken konular), bunların hazırlanması, başka dillere çevrilmesi, redaksiyonu, dağıtımının örgütlenmesi, vs. vs. esas olarak bir yoldaşın eline mi bırakılmalı? Orada bu işlerle uğraşması gereken ve uğraşacak kapasite ve yeterlilikte olan yoldaş yok mudur? Bir fikir alışverişi dahi yapılmadan kişisel bir yönelimle gitmesi doğru mudur? Katılınan uluslararası toplantılar, yapılacak sunumlar, geribeslemenin derlenip belli sonuçlar çıkarılması sizlerin faaliyet alanı kapsamına girmiyor mu? Durum bence o denli vahim ki, bu parça ile o parçanın ortak çalışmasını ve eşgüdümünü koordine etmekle görevli yoldaşla neredeyse hiçbir temasımız yok. Sadece bizim değil, o parçada bu işle yükümlü kılınmış (isabetsiz bir tercihle ikisi de dil bilmeyen) yoldaşlar bu kapsamdaki çeşitli konulara ilişkin, üstelik sadece görüş değil, tıkandıkları ve sorumlularla temas edemedikleri durumlarda karar da istiyorlar buradan. Böyle bir enternasyonal çalışma olur mu? Olmaz!.." (**P, 19 Eylül 2006**)

28: "Mrb,

- BD tartışmaları sırasında özellikle BT (R'nin '*Büyük Dönüşüm*' yazısının eleştirisi temelinde kaleme aldığı '*Büyük Tehlike*' yazısı -nba) yazısına verilen yanıtlardaki yaklaşım farklılıklarının derinliği yanında özellikle iki yanıtta sergilenen tutumları da dikkate alarak burada daha önceden yaptığımız ortak değerlendirme sonucu; hissedarlar top. (Konferans -nba) konusunda bugüne kadar işletilmeye çalışılan '*önce üst yönetim düzeyinde bir birlik sağlama'* yönteminin artık işlevsel olmaktan çıktığı sonucuna vardık. Sürecin bugüne kadarki seyrine dair herkesin ayrıca söylemek istedikleri ve söyleyecekleri saklı kalmak kaydıyla bundan sonra sonuca gitmeyi de hızlandıracak şekilde **tüm hissedarların (**delegelerin -nba**) doğrudan katılımı temelinde** bir işleyişin daha doğru olacağı görüşündeyiz. Bu görüşümüzü bugüne dek sizlere iletme olanağı bulamadık. **Aramıza son katılımla** yaptığımız face to face sırasında nedenleriyle birlikte bir kez daha konuştuk. Süreç bundan sonra bu temelde, yani aşağıda belirtilecek **Materyallerin tüm hissedarlara iletilmesi temelinde herkesin ana gündem maddelerine ilişkin olarak dilediği biçimde fakat yazılı katılım esasına dayalı işletilmelidir**.

Bu bağlamda R yoldaş tarafından tekrar kaleme alınması beklenen ve ortak bir metin taslağı olarak düşünülen taslak artık beklenmemelidir. R yoldaş o konuya ilişkin olarak, metnin ‹ortak bir metin› olabilmesi için bugüne kadar üzerinde konuşulan ya da yazılı olarak iletilen görüş ve beklentilere kendisini bağımlı hissetmeden, kendince gerekli ve doğru gördüğü temellerde bir çalışmayı hissedarlar top. sunma kararında olduğunu ifade etmiştir.

- İçerik olarak (Konferans gündemi -nba) buradaki ortak görüş üç ana eksen doğrultusundadır: a) BD konusu, b) ‹Şirket Raporu› olarak nitelenen ve ilk taslağı R yoldaş tarafından kaleme alınan konu (Örgütsel Rapor Taslağı -nba), c) Şirkete en azından önümüzdeki 5›e kadar yol gösterici nitelikte temel esasların maddeler halinde tezleştirilerek ortaya konulduğu genel bir ‹*dünya/türkiye'*. Bu üç ana maddenin yanı sıra çeşitli konularda sürece renk, zenginlik ve derinlik katacak kısa tasarı önerileri ve kararlar da söz konusu olabilir. Bunlara açık olmak gerekir.

- Bu ana gündemlerin maksat ve içeriğinin kafalarda doğru canlanabilmesini sağlayacak nitelikte kısa bir bilgilendirme notu yanında **a) Bu konularda bugüne kadar yapılagelmiş bütün yazışmalar (taslaklar, onlara verilen yanıtlar, Müştak-Sunuhi mektuplaşmaları); b) Bugüne kadar buralarda yapılan bütün face to face'lere ilişkin tutanakların yanı sıra orada yapılan top. tutanakları ve bunlara dair buradan iletilen değerlendirmeler hissedarların bilgisine toplu olarak sunulmalıdır.**

- Son katılımla yaptığımız son face to face sırasında verilen bilgiler temelinde X1›in **hissedarlar** (delegeler -nba) **içerisine alınmasını isabetli ve doğru görmüyoruz**. Zaten çeşitli yönlerden yeterince sınanmamış, yeterince tanınmayan vb. vb. bir topluluk söz konusu. Ancak yapısal özellikler itibariyle -bütün artılarına rağmen- eksileri de fazlasıyla malumumuz olan ve bu konularda tarihsel bir pratiğin bilgisine sahip olduğumuz bu yoldaş konusunda en fazla '*özel bir statü'* olarak BD konusundaki tartışmaları okuma olanağı kendisine tanınabilir düşüncesindeyiz. (Bu 'özel statü' önerisi, U tarafından gündeme getirildi ve onun ısrarı üzerine kabul edildi -nba)

- Biçim ve yöntem sorununa ilişkin önerilerimizi biraz da gelişmelere bağlı olarak bilahare daha somut ve ayrıntılı ileteceğiz. Dolayısıyla bu kısa bilgilendirme notu, genel çerçeve ve bileşim konusunda bir netleşmenin yanı sıra artık kimsenin kimseyi beklemek durumunda olmayacağı bir şekilde sürecin finale doğru

evriltilmesi işareti olarak okunmalıdır.

Çalışmalarınızda başarı dileklerimizle selamlar... TİKB MK (**23 Ocak 2007**, abç)"

29: MK'nin cezaevinden yeni çıkan üyesi, toplantılar sırasında politika oluşturma yöntemini ipucunu verirken sık sık "*simülasyon yaptığını*" söylüyordu. Artık SD dememiz gerektiği noktasına da bu yöntemi kullanarak gelmişti! 22 Şubat 2007'deki toplantıda; "*...İçerdeyken bazı konular üzerinden geleceğe dönük bir simülasyon yapmıştım. 4 temel konuda, 1) Türkiye ve Ortadoğu'daki gelişmelerin yansımaları bunlardan biri. Sosyalist devrim demeyi bence de daha önce yapmalıydık. Emek-sermaye çelişkisi/kapitalist gelişmişlik düzeyi ile belirleyici oluyordu. Ama biz o dönemin siyasal atmosferi içinde bunu yapamadık, yapmalıydık. 2) Kürt ulusal sorunu nereye gider, 3) AB süreci nereye gider ve sonuçları...*" diyordu. Bunları daha sonra "*kişisel resmi tarih yazımına*" da taşımaktan da geri durmadı.

30: Burada asla atlanmaması gereken bir belirleme yapmak zorunludur. MÖK'ten gelen uyarılar sonrasında -daha sonra MK çoğunluğu olarak anılacak olan- kimi üyeler tarafından bu vahim **yöntem hatası** görüldü -öz biçimden ayrılmaz-, özeleştirel bir tutum içine girilerek ‹bunu yoldaşlara yazmalıyız› denildi. Genelgeyi kaleme alan MK üyesi (U) ise ne o kesitte ne de daha sonra hatasını kabul etti. Aksine, "*kişisel resmi tarihinde*" bunu döne döne savundu, en azından "*o kadar da büyük bir hata olarak görülmemesi gerektiğinin*" kendince altını çizdi. Kendisi simülasyon yapmıştı; kurgularını gidebileceği son noktaya kadar götürmüştü, orada ortaya çıkan manzara sodev (sosyalist devrim -nba) demeyi gerektiriyordu, gerisi laf-ü güzaftı!

Bu konuyu, "*özeleştiri*" adı altında tartıştığı bölüm ise arapsaçına döndürülmüş saçmalıklar yığınıdır. Söylediklerinin hangisinin özeleştiri cümleleri, hangisinin eleştiri, hangisinin savunma hangisinin suçlama olduğunu anlamak neredeyse olanaksızdır. İşin içine yer yer tehditler girmekte, kendisini **de** sözde yer yer dahil ediyormuş gibi göründüğü MK›nin yapısal tarihsel zaaflarına değindiği yerlerde kendi dışındakilere -daha çok da R yoldaş imasıyla- gönderme yapmaktadır. Burada anlaşılmaya muhtaç olan ise, **bu denli önemli bir strateji değişikliğinin açıklanmasının eleştirisi her şey haline getirilmediği, aksine bunun bir kültürel şekillenme olarak yanlışlığına vurgu yapıldığı halde neden ısrarla buraya çekilmeye çalışıldığıdır**.

31: 1) MK toplantısının hemen öncesinde MÖK bir raporlar yığını göndermişti. Bunlar daha çok gençlik ve memur alanından -bazıları çok eski tarihli- kişisel raporlardı. Buna karşın başta MÖK'ün kendi organ raporu olmak üzere işçi alanı ve gençliğin merkezi raporları yoktu. MÖK'ten asıl ihtiyaç duyulan bu raporlar istenecekti.

2) Kuruluş yıldönümü yaklaşıyordu. Almanya ÜK'nın önerisi üzerine YD›nda yakın taraftar güçlerimizin davet edileceği bir toplantı düzenlenmesi düşünülüyordu. Bu toplantıya da hazırlık kapsamında organda o yılki Kuruluş etkinliklerinin içeriğine dair genel bir çerçeve üzerine konuşulmuştu. Bu çerçeve iletilecekti.

3) Katılımcısı olduğumuz bir seminerde örgüt adına tarihimizin hiçbir döneminde savunmadığımız bir eğitim ve örgütlenme biçimi olarak "*kapital okuma gruplarının kurulması*" önerisi savunulmuş ve bu gençliğin kitle yayın organına da bir çağrı olarak taşınmıştı. MK olarak organın bu konudaki kurumsal eleştirisi iletilecekti.

4) Ülkede genel bir "*kampanya*" konusu haline gelen "GSS Yasa Tasarısı" ile birleşik olarak elektrikle başlayan ve ardından yenilerinin geleceği belli olan yeni zam furyasına karşı örgütün daha aktif bir faaliyet içine girmesi istenecekti. Bu konuda genel bir yazılı yönlendirme kaleme alınacaktı fakat ondan da önce bu yüklenmenin eylemli bir süreç olarak yürütülmesi başta olmak üzere bazı somut alt çizmeler yapılacak, eylem biçimleri önerilecekti.

32: Konferans belgelerinin delegelere iletilmesi konusu tam bir kara mizah örneğidir. MÖK'ün yerine getirmesi gereken bu sorumluluk, yıllarca savsaklanmıştır. MK'de alınan kararlara ve yazılı yönlendirmelerde yapılan uyarılara rağmen birçok belgenin delegelere zamanında iletilmediği yıllar sonra ortaya çıkmıştır. İletilenlerin de, özellikle de E tarafından 2005'ten beri "***belli yönlendirmeler***" **eşliğinde** verildiği anlaşılmıştır. "*Özne olmaktan", "güven ve özgüven sorunundan", "inisiyatif ve katılımın öneminden*" bu kadar çok dem vuran birinin ruhundaki ve bilincindeki hizipçi genetiğin bütün özelliklerini göstererek örgüt güçlerine, farklı doz ve yöntemlerle kulisçilik ve yönlendiricilik yapması hem şaşırtıcıdır ama hem de değil!

Belgelerin dağıtımının sonraki serencamı ise daha "ilginçtir". Bu keyfi uygulamalar arasında "*2006 Mayıs toplantısı tutanaklarının*" **MK üyelerinin bilgisi ve onayı dışında** delegelere verilmesi de vardır; U'nun, "*yaka sekreterlerine verilebilir*" diye yeni bir icatta bulunarak "*Başlangıçta Y**aka sekreterleri ve gk sekreteri ile sınırlı verilmesini önerme nedenim**, zayıf, gerilemiş ve tıkanmış, güvensizliğin yaygın olduğu bir örgütsel ortamda sert tartışmaları içeren metinlerin dağıtıcı, mücadeleden kopartıcı bir etki de yaratabilecek olmasıydı*" gerekçesiyle "*seçilmiş*" delegeler olarak sadece yaka sekreterleri ve GK sekreteriyle sınırlandırılmış bir dağıtım keyfiliği de vardır. Ya da kimi delegelere (X1) yüzlerce sayfa belgeyi verip "*iki gün sonra görüşlerini yazılı olarak alacağız*" dedikleri halde kimi delegelere yine yüzlerce sayfa belgeyi teslim eden sonra da ne delegelerle ne de belgelerin akıbetiyle ilgilendikleri için bu delegenin (X3) **belgeleri örgütle örgütlü bir ilişkisi bile kalmamış olan bir çevreye taşıdığını bir tesadüf sonucu yd delegelerinden öğrenen** MÖK üyelerinin **bize yansıyan** "*pratikleri*" fazla söze gerek bırakmıyor.

Öte yandan, **Ocak 2007**›de MÖK›e iletilen notta; "*...Sürecin bugüne kadarki seyrine dair herkesin ayrıca söylemek istedikleri ve söyleyecekleri saklı kalmak kaydıyla bundan sonra sonuca gitmeyi de hızlandıracak şekilde* **tüm hissedarların (**delegelerin -nba**) doğrudan katılımı temelinde** *bir işleyişin daha doğru olacağı görüşündeyiz. Bu görüşümüzü bugüne dek sizlere iletme olanağı bulamadık.* **Aramıza son katılımla** *yaptığımız face to face* (yüz yüze toplantı -nba) s*ırasında nedenleriyle birlikte bir kez daha konuştuk. Süreç bundan sonra bu temelde, yani aşağıda belirtilecek* **materyallerin tüm hissedarlara iletilmesi temelinde herkesin ana gündem maddelerine ilişkin olarak dilediği biçimde fakat yazılı katılım esasına dayalı işletilmelidir**" deniliyordu. Bu yaklaşım bir kez daha bu kadar net, bütünsel ve vurgulu belirtildiği halde **2008 Mart**'ına gelindiğinde -toplantıya katılan iki üyenin kendi ifadeleriyle- **belgeler, "*delegelerin üçte birine bile henüz ulaştırılmamıştı***". "*Olgunluk, büyüklük, kuruculuk ve bilgelik*" timsali U bile bu durum karşısında, "*Sizin bir yıllık pratiğiniz, belgelerin bu kadar gecikilerek verilmesi... kabul edilecek bir şey değil. Delegeler böyle bir sürece girmişlerse buna bütünüyle katılmalıdır...*" demek zorunda kaldı!

33: U, MÖK konusunda daha önceki yaklaşımını -bu süreçte sıkça tanık olunduğu üzere- sonradan oportünist bir tarzda yalanlayarak "**militan bir devrimci faaliyetin örgütlenmesi konusunda** *bu organla yapılamayacağını söyledim*" şeklinde 180 derecelik bir dönüş yaptı. "*MÖK›ün topyekun değiştirilmesi düşüncesine*" karşı çıktı. Genişletilmesi gereken organa alınması düşünülen yoldaşlara ilişkin de, "*5. üye olarak önerilen J belli bir katkı sunar fakat MÖK'e alınması konusunda kafamda soru da var...*" diyordu.

34: "*İMT kararı,* **MÖK temsilcisi iki üyenin de bulunduğu** *ortak bir toplantıda alındı ve MK'nin bir üyesi dışındaki üyeleri yanında YDK sekreteri ve MÖK temsilcileri tarafından da desteklenip onaylandı. Yani bu karar, bu yapının bugünkü MK'sının üye ya da temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda, sadece MK çoğunluğuyla da sınırlı kalmayan -ki tüzüksel açıdan bu kadarı bile yeterlidir karar almak için-* **nitelikli bir çoğunluk** *tarafından alındı. Ama bu iki MÖK üyesi -ve organ olarak MÖK- konferans sürecinin bu denli uzayıp çürümesine neden olacak* **3,5 yıl önceki makas değişikliği sırasında da yaptıkları gibi** *180 derece çark*

ederek, başta destekledikleri İMT'ye sonradan muhalefet etmeye başladılar. Ne oldu, hayata geçirme sözünü verdikleri tarihler gelip geçtikten sonra bile hala hiçbir adım atmayacak bu kararı da çürümeye terketmeleri dışında pratikte ne değişti de, alınması sırasında belirgin bir hararetle destekledikleri bu kararı aradan aylar geçtikten sonra 'yanlış' bulup eleştirmeye başladılar?!!"

35: MK çoğunluğuyla YDK sekreterinin ortak imzasını taşıyan metinde, o kesitte kimler oldukları, hatta hepsinin delege olup olmadıkları dahi bilinmeyen -her şey ayağa düşmüş, ortalığa dökülmüştü; delege olmaları bir yana örgütle örgütlü ilişkisi kalmamış çevreler bile sürecin bilgisine sahiplerdi ve görüş ifade ediyorlardı- 8 imzalı deklarasyonun sahibi yoldaşların özde haklı bulunan tepkilerinin yeni bir kaos doğurmaması için o güne kadar kimsenin adını dahi anmadığı tüzük işlerliği hatırlatılıyordu. Tüzüğümüzün o gün bulunulan nokta ve ortaya çıkan tabloda hangi hükümlerinin esas alınmasının daha doğru olacağını hatırlatmak amacıyla tüzükten yapılan aktarma sırasında konuyla o an için ilgisiz görünen bir bölümün atlandığına dair evrensel işaret (...) kullanıldığı halde, o sıra MK'ya karşı darbe düzenleyen hizipçi koalisyon tarafından ucuz bir demagoji konusu haline getirildi. O güne kadar kimsenin aklına dahi getirmediği tüzüğü ve tüzük kurallarını hatırlatan MK çoğunluğunu "*tüzük tahrifatçısı bürokratlar*" olarak göstermeye çalışan düzeysiz bir kampanya açıldı.

[EK4]

"Konferans süreci ve yürütülüşüne dair

YOLDAŞLARA AÇIK MEKTUP

TİKB olarak tarihimizin en ağır bunalımlarından birini yaşıyoruz. Temel kadrolar başta olmak üzere bütün örgüt güçlerinin acısını sonuçlarıyla bizzat pratikte yaşadıkları durumumuzu, lafı hiç dolandırmadan tanımlamak gerekirse, bu fiilen bir '*tasfiye hali*'dir.

Örgütün varlığı dahi -üstelik sadece dışımızdaki devrimci-demokrat güçler tarafından değil-, bizzat kendi güçlerimiz tarafından da sorgulanır hale gelmiştir. Çünkü ÖO Direnişi'nin bitirilmesinden NATO Zirvesi'ne kadar geçen şu son 2 yıl boyunca, TİKB adına bütünlüklü ve az çok etkin bağımsız bir faaliyetin yürütülmesi şurada dursun, ülke gündemini belirleyen süreçlerde bile varlığını iyi kötü hissettiren pratik/siyasal bir faaliyetimiz olmamıştır. Oysa Türkiye bu yıllar zarfında -diğer her şey bir yana- iki seçim ve bir savaş süreci yaşamıştır. Bu arada örgütümüz çok ciddi güç kayıplarına uğramış, yeraltı yapılanmamız dağılmış, yayınlarımız çık(a)maz olmuştur. Birçok konuda elimizi kolumuzu bağlayan ağır bir mali kriz, her şeyin üzerine adeta tüy dikmiştir. Parasızlık sadece hareket kabiliyetimizi alabildiğine sınırlandırıp moral güçleri daha fazla yıpratmakla kalmamakta, mesaimizin neredeyse yüzde 80'inin para bulma peşinde koşturma sırasında tükenmesine neden olmaktadır.

Fakat her şey bir yana, **örgüt bir süreden beri ve bugün aslolarak ciddi bir merkezi önderlik boşluğu, daha doğrusu işleyen etkin bir merkezi önderliğin yokluğunu yaşamaktadır**. Düzleştirici olduğu kadar da mekanik indirgemeci bir mantıkla her şeyi getirip buna bağlamak elbette doğru değildir; fakat diğer bütün sorunların en azından bu denli ağırlaşmış olarak yaşanmasının nedeni bile öncelikle burada aranmalıdır.

Önderlik boşluğunun en başta gelen ve en büyük sorumluları ise organ olarak MK ve MÖK'tür. Ancak bu kurumsal sorumluluk, hem iki organ arasındaki hem de organların kendi içlerindeki sorumluluk paylarının eşit olduğu anlamına da gelmez. Bunlar ayrıca tartışılıp değerlendirilecek konulardır. Bunun yapılması gereken tek zemin, örgütün en üst iradesini temsil eden Konferans zeminidir. Örgütü hiç haketmediği konumlara sürükleyen bu durumun, geleceğe dönük ders çıkarılması perspektifiyle irdelenmesi sırasında bütün MK ve MÖK üyeleri, hem organlar adına hem de bireysel olarak örgüte özeleştirilerini sunmalıdırlar.

Örgütsel faaliyeti yönetmek, yönlendirmek, örgüt güçlerine önderlik etmekle yükümlü MK ve MÖK gibi merkezi yönetici organlar, aslında 3. Konferans'ın arkasından başlayan ve bugüne kadar uzanan süreç boyunca, merkezi önderlik sorumluluklarını bütünsel olarak tam anlamıyla yerine getirmekten gitgide daha fazla uzaklaşmışlar ve bugünkü durumu hazırlamışlardır.

Bunun nedenlerinin, gelişim sürecinin, ortaya çıkış biçimlerinin, sürecin her aşamasında birbirinin üzerine binerek yol açtığı yeni sonuçların irdelenip tartışılması başlı başına ele alınıp irdelenmesi gereken çok kapsamlı bir konudur. Sorun, dönemsel olduğu kadar tarihsel köklere de sahip olan, örgüt olarak yaşadığımız süreçlerle olduğu kadar dışımızdaki etkenlerle de bağlantılı, kişisel özellik ve kapasitelerle olduğu kadar örgütlenme ve çalışma tarzımızla da yakından ilişkili, sadece bize özgü olmakla kalmayıp TDH'nin genel

karakteristiklerini de içeren boyutlara sahiptir.

Dolayısıyla bu kapsamda bir sorun, sıkıştırılmış bir zamanda, henüz yeterince sağlıklı işlemeyen yöntemlerle, hepsinden önemlisi, **sadece bazı kadroların aralarında -onların akitf katılımıyla- yürüyen**, öte yandan yaşadığımız örgütsel krizin yarattığı birikimlerin de etkisiyle savrulmalara fazlasıyla açık bir ruh haliyle ne sağlıklı bir tarzda yürütülebilir ne de doğru ve geliştirici sonuçlara ulaşılabilir. Bu durumda, en iyi olasılıkla sadece bazı kadroların kafalarının açılmasıyla sınırlı, dolayısıyla büyük ölçüde yine kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamayacak bazı sonuçlara ulaşmanın ötesine geçilmesi mümkün değildir.

Fakat öte yandan, örgütü sadece hiç haketmediği konumlara sürüklemekle kalmayıp belirli periyotlarla şu ya da bu şiddette iç krizler doğuran, her seferinde ekstradan bir konum, güç, zaman, prestij ve moral kaybettiren bu durumun, örgütsel yapımızın ve mekanizmaların geliştirilmesi perspektifiyle irdelenip geleceğe dönük dersler çıkarılması zorunluluğunun da üzerinden atlanamaz.

Bu kapsamda ve bu önemdeki bir sorunun ele alınıp çözümlenmesinin aslında en sağlıklı zemini, örgütün genel ve kolektif iradesinin en üst düzeyini oluşturan Konferans zeminidir. Fakat 4. Konferans'ımız, **başlı başına bir tüzük suçu oluşturacak şekilde** zaten gecikmiştir. Nedenleri ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte, 5 yıl önce yapılmış olması gereken Konferans, sonuç olarak hala yapılamamıştır. Esasında burada '*karşılıklı bağımlılık*' ilişkisi temelinde şekillenen bir '*neden-sonuç*' ilişkisi vardır. Her şey bir yana, örgütte bir hizip örgütlenmesine kadar evrilen tartışma ve ayrılıkların yaşandığı 3. Konferans sürecinin ardından 4. Konferans'ın hala bu denli gecikmesi/geciktirilmesi yaşanabiliyorsa -yukarıda işaret etmeye çalıştığımız gibi-, karşımızda **çok ciddi, derin ve kapsamlı yapısal bir problem** var demektir; Konferans'ın bu denli gecikmesi de onun sonuçlarından sadece biridir. Öte yandan, konferans gibi örgütün kolektif aklı ve iradesinin en üst temsil mekanizmasının işletilmesinde bile bu denli aksama ve gevşeklik kendini gösterebiliyorsa, örgütün bugün yaşadığı türden ve derinlikte bir kriz yaşıyor olmasına da hiç şaşırmamak gerekir.

Dolayısıyla kişilerden ve niyetlerden bağımsız -ama örgütlü ilişkiler zemininde, bir yerde onları da şekillendiren bir 'ortak ruh ve kültür birliği etkeni'- olarak kuruluşumuz, hatta öncesinden beri belirli periyotlarla tür olarak genellikle aynı türden, sadece yoğunlukları ve sonuçları farkklı 'iç krizler' yaşamamıza neden olan yapısal-kültürel zaaflarımızın köklerine artık bir an önce inme zorunluluğuyla bu kapsamda bir konunun aceleye getirilmemesi gereğinin yanı sıra bir an önce yapılması artık başlı başına ideolojik-tarihsel bir anlam ve siyasal-örgütsel bir mecburiyet özelliğini kazanmış olan 4. Konferans'ın daha fazla geciktirilmemesi zorunluluğu arasındaki ilişki doğru kurulmalıdır.

Bizim görüşümüzce, içinde bulunulan krizin aşılabilmesinin odağında, zaten fazlasıyla gecikilmiş olan 4. Konferans'ın yeni bir takvime bağlanarak bir an önce sonuçlandırılması yer almalıdır. Yanı sıra, **merkezi önderlik ve otoritenin bugün uğramış olduğu yıpranmanın boyutları da düşünülecek olursa, bu çapta bir aşınma ve yıpranma ancak bir Konferans iradesi temelinde yenilenme ve güven tazelemesi ile aşılabilir**. Merkezi organ işlerliğinin ortadan kalktığı, merkezi organlara duyulan güvenin ve buna bağlı olarak örgütsel otoritenin bu denli zayıfladığı koşullarda, bunlar yeniden kurulmadığı, en azından bunun güçlü bir zemini yaratılmadığı sürece, ne herhangi bir konuda örgüt güçlerine güven, moral ve umut veren sonuçlara ulaşma olanağı vardır ne de şu ya da bu yönde atılacak adımlar parçayla sınırlı ve palyatif olmaktan kurtulabilir.

4. Konferans, hangi nedenle olursa olsun daha fazla geciktirilmemeli, bu yıl bitmeden sonuçlandırılmalıdır.

Şu anda en acil ve en yakıcı sorun, bu bunalımın soğukkanlı ve sorumlu bir yaklaşımla, doğru yöntemlerle, doğru temellerde ve bir an önce aşılmasıdır. Bu noktada, hiç kimsenin kendi ruh halini, kendi konumunu, kendi algılarını ve kendi önceliklerini öne çıkararak diğer yoldaşlardan ve örgüt güçlerinden de buna uygun davranmalarını bekleme hakkı yoktur. Örgüt olarak içinde bulunduğumuz durum, bireylerin kendi algılamalarına ya da keyfine bağlı, parçayla sınırlı hiçbir tutumu, kapris ve dayatmayı kaldırabilecek lükse sahip değildir. Hele her yanından bencillik ve bireysellik akan mızmızlanmalar ve kaprislerle uğraşmaya artık ne niyetimiz ne de sabrımız vardır. Herkes sorumluluklarını bilerek ve sorumlu hareket etmek zorundadır.

Krizden örgüt olarak örgütlü bir biçimde çıkılması isteniyorsa, önce örgüt olmanın ve örgütlü olmanın gereklerine uygun davranılmalıdır. Çünkü genel tasfiyecilik ortamının da etkisiyle bu değerler son iki yılda çok fazla yıpranmış ve yıpratılmıştır. Ancak komünist bir sosyal devrim örgütünde hiçbir gerekçe ve mazeret, hiç kimseye, tüzükte ve geleneklerde ifadesini bulan genel ve ortak kuralların dışında hareket etme keyfiliğini, kendi doğruları doğrultusunda bildiğini okuma özgürlüğünü vermez.

Krizin en fazla tahrip ettiği değerlerin başında örgüt otoritesinin ve ondaki zayıflamaya bağlı olarak örgüte bağlılık ruhunun zayıflaması gelmektedir. Bu gerçeği de dikkate alarak, merkezi otorite zayıflığının ve temel mekanizmaların işlemeyişi/işletilmeyişine kesinlikle son vermek gerekmektedir. Bu anlamda, öncelikle MK ve MÖK'ten başlayarak organ işlerliğini esas alan bir **kriz yönetimi düzeni**nin kurulması şarttır.

'*Kriz yönetimi*' kapsamında temel mekanizmaların ve örgütsel kuralların işletilmesinin yanı sıra, karar alma süreçlerinin hızlandırılması ve alınan kararların hızla pratiğe geçirilmesi esastır. Bu noktada, hangi neden ve gerekçeyle olursa olsun, merkezi organ kararlarının hayata geçirilmesinde ayak sürüme, geciktirme, bunları fiilen işlemez hale getirme vb. tutumlara asla prim verilmemeli, bunlar '*tüzük suçu*' olarak görülmeli ve bu suçu kim/kimler işlerse işlesin kaale alınmaksızın sürecin gerekleri yerine getirilmelidir. Bu anlamda, sürecin odağında yer alması gereken Konferansa kadar geçecek kesit, sarsılmış -hatta kalmamış- olan örgütsel otorite ve disiplinin yeniden kurulması süreci olarak da işlev görmek zorundadır.

İçinde bulunulan krizin aşılabilmesinin odağında, zaten fazlasıyla gecikmiş olan 4. Konferans'ın örgütlenip sonuçlandırılması yer almalıdır. Yanı sıra, merkezi önderlik ve otoritenin bugün uğramış olduğu yıpranmanın boyutları düşünülecek olursa, bu çapta bir aşınma ve yıpranmayı ortadan kaldırmanın Konferans iradesi dışında başka hiçbir yolu ve yöntemi yoktur. Konferans sürecinin bir an önce tamamlanması başlı başına bu yönüyle bile acil bir zorunluluk halini almıştır. Merkezi organ işlerliği ve otoritenin, merkezi organlara duyulan güven ve saygının bu denli zayıfladığı koşullarda, bunların yeniden kurulabilmesinin güçlü bir zemini yaratılmadığı sürece, değişik ihtiyaçların karşılanması kapsamında atılacak kimi adımlar, parçayla sınırlı ve palyatif olmaktan kurtulamamak tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Önümüzdeki en acil '*merkezi stratejik görev*' olarak kavranıp ona göre hareket edilmesi gereken 4. Konferans'ın örgütlenme süreci de yeni baştan ele alınıp planlanmalı ve yeni bir takvime bağlanmalıdır. Yaşanan bunca gecikme ve tahribattan sonra bu Konferans her şeyden önce geniş bir temsiliyet ve aktif bir katılım esası temelinde örgütlenmelidir; örgütün sadece dününü ve bugününü temsil etmekle kalmayıp geleceğinde de yer alma kararlılığını taşıyan, pratiğiyle bu konuda asgari bir güven veren bütün temel kadrolar '*delege*' olarak sürece katılmalıdır."

***

Buraya kadar aktardığımız bölüm, Haziran sonu-Temmuz başlarında kaleme alınmaya başlanan bir genelge taslağından aktarılmıştır. O günden bugüne kadar geçen süreçte ise,

MK çoğunluğu 3. Konferans sonrası ilk kez kapsamlı bir organ toplantısı gerçekleştirdi; yanı sıra bu toplantının öncesi ve sonrasında MÖK ve ülkedeki bazı alanların yönetici kadrolarıyla görüş alışverişlerinin de yapılabildiği bir ilişki sistematiği nihayet kurulabildi. MK'nın gerçekleştirdiği toplantı ve ülkedeki yönetici kadrolarla yapılan görüş alışverişleri sonunda Konferans'ın örgütlenme süreci yeni baştan ele alındı ve yeni bir takvime bağlandı.

***

Bütün bu temaslar sırasında çok daha net bir biçimde açığa çıkan gerçeklerin ışığında sürecin örgütlenmesi çabalarına ilişkin devasa boyutlardaki bilgi eksikliğinin genel çizgileriyle de olsa giderilmesini zorunlu görüyoruz.

***

4. Konferans, tarafımızdan resmi olarak 1.5 yıl önce gündeme getirildi. Çıkışımızı izleyen aylarda ilettiğimiz ilk notlardan itibaren bu sürecin örgütlendirilmesi ve sonuçlandırılmasını "**Bütün çaba, enerji ve dikkatlerin üzerinde yoğunlaşması gereken stratejik eksen/ öncelik**" olarak tanımladık.

Bu vurgu temelinde, **Aralık 2002**'den itibaren **Şubat 2003**, **Mayıs 2003** ve sonuncusu **Temmuz 2003** tarihlerinde olmak üzere Konferans'ın gündemine, içeriğine, örgütleniş ve yürütülüşüne dair görüş ve önerilerimizi yazılı olarak ilettik. Organ olarak MK ve MÖK'e hitap ettiğimiz bu yazılı iletişimi haliyle aradaki koordinasyonu sağlamakla yükümlü MK üyesi üzerinden yaptık. Ancak aylar geçtiği halde hiçbir ses soluk çıkmaması, yanı sıra ülkedeki gelişmelere ilişkin hemen her konuda kelimenin gerçek anlamıyla tam bir '*kör karanlık*'ta bırakılışımızın sürmesi üzerine, notlarımızı üzerlerine "***Bütün MK ve MÖK üyelerinin dikkatine***" kaydını özellikle düşerek göndermeye başladık.

Bu yazılı yönlendirmeler, Konferansın bir an önce hayata geçirilmesi vurgusu temelinde onun gündemi, takvimi, delegasyon bileşimini belirlemedeki temel yaklaşımın ne olması gerektiği, bütün örgüt güçlerinin '*adı konulmadan*' sürecin bir parçası ve bileşeni haline nasıl getirilebileceği, her iki parça (ülke ve yurtdışı) arasında eşgüdümün nasıl sağlanabileceği vb. konular üzerineydi. Bunlar her aşamada ayrıntılandırılıp somutlandı.

MK adına hazırlanacak genel rapor dışında, Konferans gündemi olarak 6 ana başlık önerdik: **1)** Sınıf hareketinin mevcut durumu, bizim bulunduğumuz nokta, sınıf çalışmasına ilişkin hedef ve yönelimlerimiz; **2)** Gençlik hareketi, bugünkü durum, hedef ve yönelimlerimiz; **3)** Yurtışı çalışması, hedef ve yönelimler; **4)** Dışımızdaki güçler, platform ve oluşumlarla ilişkilerimiz, bugüne kadarki pratiğimizin değerlendirilmesi temelinde hedef ve yönelimler; **5)** Açık alandaki kurumlarımız, misyonlarının yeniden tanımı temelinde hedef ve yönelimler; **6)** Çeşitli konularda alınacak kısa kararlar (Örneğin, bugüne kadar örgüt kamuoyunda dahi yeterince incelenip tartışılmayan "**Sistem Dinamiği**" başta olmak üzere, "**S. Bilinç**", "**T.İ.B insan**", vb. çalışmaların gözden geçirilip gerekli düzeltmeler yapıldıktan sonra "**Temel Örgüt Belgeleri**" olarak kabulü ve ilanı gibi).

Bunlardan MK adına hazırlanacak Rapor Taslağı'nın hazırlanması ile Yurtdışı Çalışması'na ilişkin kısa karar tasarısının hazırlanması görevlerini biz üstlendik. Sınıf hareketi ve gençlik başta olmak üzere, diğer başlıklar altındaki konuları ise, "*…uzun zamandır inceleme ve izleme olanağı bulamamış olmanın dışında, güncel bilgi ve verilerden de mahrum olduğumuz için*" ülkedeki yoldaşların hazırlamaları gerektiğini belirttik. Ülkeyle bağlarımızın kesilişinden o tarihe kadar sadece tek bir kez, o da sınıf çalışmasının bir parçasıyla sınırlı bir yazılı rapor almıştık. Bunun dışında hiçbir veri, yazılı rapor ve bilgi aktarımının olmadığı koşullarda bu konulara dair isabetli ve gelişkin çözümleme ve önerilerde bulunmak bizim açımızdan olanaksızdı. Hazırlanan Rapor Taslağı'nın özellikle hedeflendirmeye ilişkin ve bu konularla ilgili bölümü, bu yüzden zayıf kaldı, ucu bilinçli olarak açık bırakıldı. Bu boşluğu, gelecek

karar tasarıları, değerlendirme ve önerilerin dolduracağı düşüncesi ve umudundaydık.

Delegasyon konusunda da bir tanımlama getirdik. Bize göre, örgütün geçmişinde olduğu gibi bugününde de varolan, yarınında da olacağı güvenini asgari ölçüde gösteren bütün temel güçlerimiz konut delegesi olmalıydılar. Bu temelde; karar süreçlerinde demokratik katılımı ve düşünce üretimini olabildiğince genişletip kolektivize etmek ve genç güçlerin önünü açmak görüşünden de hareketle, olumsuzluklardan ve risklerden bakan bir yaklaşımı değil, güvenlik kaygısının dışındaki kimi riskleri göze alıp cesur davranmak gerektiğini de her fırsatta vurguladık.

4. Konferans'ın içeriğine, gündemine, bu temelde önerdiğimiz işbölümüne vd. hiçbir itiraz ya da farklı bir öneri gelmediği için bunların kabul gördüğünü düşündük. Adımlarımızı ve hazırlıklarımızı bu düşünce temelinde yürüttük. Önerdiğimiz görev bölüşümünde üstlendiğimiz Rapor Taslağı'nın dört bölümünden üçünü (TDH'nin durumu, TİKB'in bugünkü durumu, stratejik hedef ve yönelimler) ve YD çalışmasına ilişkin karar taslağını **Kasım 2003** başında ilettik. Geriye kalan ÖO bölümünün bir kısmını Kasım-Aralık'ta, tamamını ise **Şubat 2004**'ün başlarında ilettik.

Öncesi de bir yana **Kasım 2003**'ten **Mayıs 2004**'e kadar geçen 6 ay boyunca ilettiğimiz taslaklara dair **tek bir yazılı değerlendirme gelmedi**. İnternet üzerinden iletilen kırık dökük '*eleştiriler*' dışında Türkiye'den doğru dürüst bir reaksiyon alamadık. Bunlar da, "*ÖO bölümünün uzunluğu, üslubunun hırçın olduğu*", "*örgütün içinde bulunduğu durumdan çıkması için önerilen çözüm yolları konusunda hat çizmenin zayıf kaldığı*", bu yüzden "*Konferansın 6 ay hatta 1 yıl daha ertelenebileceği*" şeklindeydi. Bu zayıflığın biz de farkındaydık; ne var ki bunu doğuran da ülkedeki yoldaşların yapması gerekenleri yapmamalarıydı. Yaklaşık 2 yıl boyunca örgüte dair, onun nasıl işlediği ve işletildiğine dair hiçbir veriye sahip değildik. Neler yaşandığını bile bilmiyorduk. Sınıf hareketi ve gençliğe dair bilgilenişimiz kendi yayın organlarımızın satır aralarıyla sınırlı bir bilgilenmeydi.

Ülkede delege kabul edilen yoldaşların görüşleri Mayıs'ta nihayet gelmeye başladı. Fakat bu kez de '*disket felaketleri*' yaşadık. Gelen disketlerden büyük bir çoğunluğu açılmadı. **Bugüne kadar ülkeden toplam üç delege yoldaşın yazılı görüşlerini öğrenebildik. MÖK'te yer alan yoldaşların görüşleri dahi ne yazık ki bunlar içinde bulunmuyordu**.

Son yıllarda yaşadığımız felaketin boyutlarını, Mayıs sonrasında ortaya çıkan vesileler sayesinde öğrenmeye ve bütün çıplaklığıyla görmeye başladık. Bu tabloda, yaygınlaşan tasfiye halinin hem nedenleri hem sonuçları mevcuttu. Örgütsel önderlik ve yönetim diye bir şey kalmamıştı. En başta örgütsel önderlik misyonunu oynaması gereken organ(lar) çalışmıyordu. MK ve MÖK gibi merkezi organlar arasındaki ilişki ve iletişim dahi işletilmemişti.

Organlar organ gibi çalışmıyordu; örgüt işlerliği diye bir şey kalmamıştı. Örgüt dışı yöntem, araç ve tarzlar ise başını alıp gitmişti; ilke, kural, norm ve bizi biz yapan değer yargılarının esamisi okunmuyordu. Bizlerle zamanında ve yazılı temelde ilişki kurma yöntemi aylarca hatta yıllarca işletilmemişti, aylar önce gönderdiğimiz taslaklara dair tek satır yazılı bir değerlendirme yapılmamıştı; fakat taslaklar kimi delege yoldaşlara verilirken, "*görüş belirtme*" adı altında üstelik bizler hakkında kişisel değerlendirme ve eleştirileri de içeren görüş empoze etme gibi örgüt dışı yaklaşımlar sergilenebildi. İlettiğimiz taslakların bazı bölümleri ve bir kısmı verilirken, örneğin YD çalışmasına dair karar taslağı verilmeyebildi. Taslaklara dair görüş alışverişi adeta bir '*referandum*'a dönüştürüldü. Yoldaşlardan 1 haftada yazılı görüş istendi, vb vb.

Konferans zemininde hiyerarşi olmaz, eşitlik esastır. Oysa ülkedeki yönetici organlar, kendilerince '*söz hakkı olup oy hakkı olmayan delegeler*' uygulamasına gidebildiler. Tek tek delege yoldaşların, Konferans zemininde görüş belirtme, tartışma yürütme ve değerlendirme

yapma gibi en doğal hakları, en başta yönetici yoldaşlar tarafından kötüye kullanıldı. Kendi komitesi ve alanı dışındaki güçlerle birlikte görüş oluşturmanın örnekleri en başta yöneticiler tarafından sergilenebildi.

Konferans sorununun bir an önce çözülmesi doğrultusunda yaptığımız vurgular, ülkedeki yönetici yoldaşları, işleri daha da karmaşıklaştıran yeni bir hataya daha sürükledi. Hayli gecikmiş bir süreci bizim bir an önce bir takvime bağlamak ve çözmek gerektiği yolundaki vurgularımızın da basıncıyla, ülkedeki MK ve MÖK üyesi yoldaşlar apar topar bir toplantı hazırlığına girişmişler. Bu girişimden ve bu toplantıda eksen haline getirilen "*Asım Bey'in dikkatine*" başlıklı metinden son anda haberimiz oldu. Bu metni biz önce, görüşlerini o güne kadar bir türlü öğrenemediğimiz iki MÖK üyesinin hazırladığı bir metin olarak algıladık. Metin bize zaten bir hafta kadar önce iletildi ve her zaman olduğu gibi yanlış şifre verildiği için ancak 5 gün sonra açabildik. O yazıya dair görüşlerimizi bu iki yönetici yoldaşa hitaben yazdık. Ancak, bu metnin '*eksen*' olarak alınacağı bir toplantının düzenlendiğini bu toplantıdan iki gün önce ve tamamen tesadüf sonucu gençlik üzerinden öğrendik. Bunun üzerine ancak apar topar kısa bir dipnot ekleyebilme olanağımız oldu.

Görüşümüze göre bu toplantı bugüne dek yapılan hatalar zincirine eklenen yeni bir halkadan başka bir şey değildir. Aylardır sürüncemede bırakılıp adeta uykuya yatırılan Konferans sürecine derli toplu bir itilim ve yön kazandırmaktan çok; yaşanan tasfiyeciliğin yarattığı ruh halinin yanı sıra bilgi eksikliği ve bilgi kirlenmesi temelinde boyutlanmış olan kafa karışıklıklarını ve yoldaşlık ilişkilerindeki zedelenmeyi derinleştirici yönü ağır basmıştır. Toplantıya ilişkin değerlendirmeleri, toplantının havasını, toplantıda sergilenen kimi yaklaşımları ve '*varılan*' sonuçları değişik yoldaşlar üzerinden ayrıntılı olarak öğrendiğimiz ölçüde bu kaygımız pekişmiştir. Bu toplantının, sürecin akışının bütünlüklü bilgisine sahip olmayan ve neredeyse çoğunluğu oluşturan yoldaşlar açısından tam bir kafa karışıklığı yarattığını; '*Neler oluyor*' yolundaki soruların belirsizliği daha da derinleştiren bir işlev gördüğünü düşünüyoruz. **Bu arada o toplantının tutanaklarını** -yine bir şifreleme hatası nedeniyle- **hala okuma olanağı bulamadığımızı da belirtmeliyiz**.

***

Bu toplantının hemen öncesinde, artık iletişim kurmayı başardığımız MÖK üyesi yoldaşlara "*3 yayın 3 kurultay*" önerisini götürdük. Zaten fazlasıyla sarkmış olan bu süreci sağlam ayaklar üzerine oturtmak, iyice paralize olmuş güçlerimizi ve faaliyetin içeriğini farklılaştırmak için siyasi dergi, işçi gazetesi ve MYO'dan oluşan üç yayın; yönümüzü yeniden sınıfa döndürecek adımlar dizisinin bir ayağı olarak -daha sonra süreklileştirilmiş bir eğitim sürecine dönüştürülmek üzere- iç işçi kurultayı, belli bir şekil verilmeye çalışılan gençlik güçlerini derleyip toparlayacak ve hedeflendirecek bir gençlik İMT'si, yurtdışındaki örgüt güçlerine de yeni bir form kazandıracak olan bir Yurtdışı Konferansı… Bunlar, yıl bitmeden tamamlamayı düşündüğümüz Konferans sorununa da hem güçlü bir altyapı, hem fiilen daha geniş ve demokratik bir katılım olanağı, hem de bir çerçeve kazandırma işlevi görmeleri düşüncesiyle gündeme getirilmiş önerilerdir.

Başta yayınlar olmak üzere, kurultayların içeriği ve yapılması gerekenler konusunda yazılı ve sözlü olarak çeşitli açımlamalar geliştirildi. Belli bir planlama ve işbölümü yapıldı, görev ve sorumluluklar yeniden belirlendi, bu doğrultuda adımlar atıldı.

Bu '*Yoldaşlara Açık Mektup*'un girişini oluşturan genelge taslağı, örgüt güçlerini sürecin tam ve bütünlüklü bilgisiyle donatma ve yaşanan karmaşa içinde örgüte yeni bir yön çizme, bir '*kriz yönetimi*'ne geçiş amacıyla kaleme alınmaya başlandı. Ne olduğu konusunda başlangıçta bir fikir sahibi olamadığımız "*Asım Bey'in dikkatine*" toplantısı sırasında kesintiye uğradı. Gelinen aşamada, yönetici yoldaşlarla yaptığımız çeşitli temaslardan sonra bunun hala çok ciddi bir ihtiyaç olduğunu düşünerek yeni bir içerikle siz delege yoldaşlara iletmeyi

uygun gördük.

Fiilen tasfiyeci bir konuma sürüklenmenin lekesini ve utancını tarihimizde ikinci kez yaşıyor olmanın üzerine binen, bu zemin üzerinde boy atıp onun tahribatlarını derinleştiren bütün hayal kırıklıkları ve can sıkıcı gelişmelerin ardından bugün artık belli bir yola girilmiş, bu anlamda '*tünelin ucu görünmüştür*'. Biz bu karanlığı -onu doğuran nedenlerin de aşılması düzlemine sıçrayarak- yırtacağız! Buna olan inancımız ve güvenimiz tamdır! Fakat bugün bunun en temel önkoşullarından birini, bir bakıma en başta gelenini bir '*örgüt olduğumuzu*' hatırlamak ve '*örgüt gibi*' davranmanın oluşturduğunu kimsenin unutmaması kaydıyla!

5 Ekim 2004

***

[EK1]

- (Bütün MK ve MÖK üyelerine)
- Bu iletideki bütün kodlamalar, ilk gözağrısı 61'e göre yapılmıştır.

Yoldaşlar,

I-) Üzerinde duracağımız ilk konu, yine iletişim(sizlik) sorunu olacak. Çünkü, korkunç yıpratıcı ve sinir bozucu olmanın ötesinde, kafamızda yanıtını bulamadığımız bir dizi soru işareti de yaratan bir kopukluk yaşıyoruz. Geldiğini geçen hafta yine binbir macera sonucu öğrendiğimiz, fakat henüz elimize geçmemiş olan bir ileti dışında **5 ayı aşkın bir süredir sizlerden ve ülkeden doğru dürüst hiçbir haber gelmedi.** Ne olup bittiğine dair bilgimiz yok. Periyodik yayın organının satır aralarından sonuç çıkarmaya çalışıyoruz.

Çeşitli kanallardan defalarca ilettiğimiz uyarı ve eleştirilere rağmen böylesine koyu bir karanlık içinde tutulmamızı ne anlamak ne de açıklamak mümkün. Yaz boyunca, 3 ayrı kanaldan sizlere olabildiğince geniş bilgi ve not gönderdik. Hacı Baba konusuna (konf -nba) ilişkin önerilerimiz de içinde olmak üzere çeşitli konularda '***acil yanıt'*** beklediğimizi özellikle vurguladığımız sorularımız oldu. Kullandığımız bu kanallar, günlerce orada kaldıkları, bunların dışında da bizlere not gönderebileceğiniz imkanlar doğduğu halde hiçbiri değerlendirilmedi. Sadece bir kanaldan sözlü olarak '*Ekim ayı içinde bir ileti gönderileceği'* mesajını aldık, o kadar. O ileti de şu an itibariyle elimize geçmiş değil. Bu neden böyle oluyor? Neden bu denli tecrit edildik, anlayamıyoruz. Takip ve güvenlik de içinde olmak üzere, ileri sürülebilecek hiçbir gerekçe bu konuda sergilenen bu boyuttaki bir duyarsızlığı haklı gösteremez.

Her şey bir yana, biz şu devirde aramızdaki iletişim sorununu dahi çözemiyorsak, diğer sorumluluklarımızın ve iddialarımızın hakkını nasıl ve ne ölçüde veriyoruz ve verebiliriz? Özellikle bizim özgülümüzde **güçlerimizin moralini en fazla bozan, en büyük yıpranma etkeni, en basit işlerin çözümünde dahi sergilediğimiz beceriksizlik ve bunun yarattığı güven erozyonudur**. Bize yaşatılan gerilimden yola çıkarak, orada işlerin ve ilişkilerin nasıl ve ne ölçüde yürütüldüğüne dair kafamızda çok ciddi soru işaretleri uyanmış durumda. İşler ve ilişkiler böyle gidecek olursa, bütün riskleri göze alarak geri dönmeyi düşünecek hale getirdiniz bizi.

Örgüt olarak bugün bizim acil olarak çözmemiz gereken en temel sorun, ne yayın çıkarmak ne yazı yazmak ne şu, ne bu... Bunların önemini ve gerekliliğini yadsıma anlamında değil ama, bunlardan da önce örgüt gibi örgüt olmaya ihtiyacımız var. Çevreciliğe, ilkelliğe, amatörlüğe karşı bugüne dek yapmadığımız çözümleme, söylemediğimiz söz, bu yüzden yaşamadığımız kriz kalmadı. Bütün bunlara rağmen, örgütün en üst yönetici organı düzeyinde bile hala bir iletişim sorunu yaşıyor ve bunu çözemiyorsak, bazı şeyleri oturup yeni baştan

ele almamız gerekir kanısındayız.

Buraya geldiğimiz zaman ilk ve en çok karşılaştığımız yakınma, '*Bugüne dek ülkeden yeteri kadar beslenememek, onun yönlendiriciliği ve denetiminden yoksun bırakılırken sürekli ve sadece bir para kaynağı olarak görülmek*' yakınmasıydı. Yoldaşlar, büyük bir iyimserlikle, '*Neyse artık siz de geldiğinize göre, bu tekyanlı isteme ilişkisi ortadan kalkar*' beklentisi içindeydiler. Ne acıdır ki, durum değişeceği yerde biz de aynı çaresizlik ve tekyanlılığın tutsağı haline getirildik. Bunun bizim üzerimizdeki yıpratıcı etki ve sonuçlarından da vazgeçtik, gerek bu alanda gerekse -öyle tahmin ediyoruz ki- ülkedeki yoldaşlar üzerinde nasıl bir etkide bulunduğu hiç düşünülüyor mu? Bugün derinleşen tasfiyeciliğe karşı devrimci örgüt fikrini ayakta tutmaya çalışıyoruz; ama bu durum en temel kadroların kafasında bile 'Örgüt var mı?' veya 'Örgüt ne kadar örgütl' sorgulamasını yaratıyor. Buna kimin, ne hakkı var? Biz MK düzeyindeki ilişkilerde dahi asgari bir örgütlülüğün temel gereklerini bile yerine getirmedikten sonra, tasfiyeciliğe karşı gerçekten de çok derin, çok anlamlı, çok isabetli çözümlemeler yapıp yayınlasak ne olur? Örgütün hedefleri doğrultusunda tüm örgüt mekanizmalarını işletip yönlendirmesi gereken organın kendisi '*iletişimsizlik*'nedeniyle işlemiyorsa, bundan daha önemli ve öncelikli başka hangi iş ve uğraş olabilir? Üstelik, bir an önce sonuca bağlanması gereken Hacı Baba sorunu gibi bir sorun gündemde ve bu her zamankinden daha yoğun bir iletişim ve görüş alışverişini gerektiren bir süreç. Bu sürecin içeriğine ve örgütlenmesine dair yaptığımız önerilere dahi aylardır yanıt alamıyoruz. Bundan daha büyük bir çevrecilik ve ciddiyetsizlik olabilir mi?

Aslında bu konuda daha sorulacak çok soru, konunun birçok boyutu var. Fakat sözü fazla uzatmadan aşağıdaki sorularımıza sizlerden en kısa zamanda, net yanıtlar bekliyoruz:

- Bugüne kadar sizlere o kadar not, bilgi ve haber gönderdiğimiz halde bizimle neden düzenli bir ilişki ve iletişim kurmuyorsunuz?
- Son bir yıldır size, 7-8 kez özel kurye gönderdiğimiz, bunun dışında başka gelip gidenler de olduğu halde, özellikle yaz döneminde çıkan imkanlar neden değerlendirilmedi?
- İnternet üzerinden haberleşme imkanı, arada bir o da sadece para istemek için kullanmanın dışında neden kullanılmıyor? Eğer bunun gerekçesi takip ve güvenlik ise, gidip geldiğiniz başka şehirler, ilişkiler, internet bağlantısına sahip ev ve işyerleri üzerinden dolaylı biçimlerde attachement yaptırtmak çok mu zor?
- Sırf sizin bizi arayabilmeniz için özel bir numara ve özel bir cihaz aldığımız ve bunu da size ilettiğimiz halde, telefon imkanı niye kullanılmıyor? (Telefonu sizin bizi aramalarınız dışında hiçbir biçimde kullanmadığımız için, o numara bir ay önce iletişime kapatılmış. Siz bizi aramadığınız için biz de bu durumu daha sonra, yakınlarımız üzerinden gelen dolaylı bir haber üzerine farkettik. Şimdi yeni bir numara edindik. Önümüzdeki bir hafta içinde aktive olacak. Numara şu: (...) Bizimle iletişim kurabilmek için kendi cephenizden ne yapıyorsunuz? Örneğin, acil durumlarda size ulaşabilmemizi sağlayacak bir telefon/bağlantı kanalı bugüne kadar neden yaratılamadı?
- Bize yazılı bir biçimde ulaşabileceğiniz güvenilir bir adres gönderdik. Sizin bize gönderdiğiniz adresin şifrelemesinde bir karışıklık olduğu için tam çözemediğimizi, çözdüğümüzden de emin olamadığımızı birkaç kez ilettiğimiz halde buna da bir açıklık getirilmedi. Bundan dolayı biz size mektupla ulaşamıyoruz. Ancak siz bize elinizde adres olduğu

halde neden yazarak ulaşmıyorsunuz? (Bu arada o iletinin bu denli gecikmiş olması pek hayra alamet değil. Umarız adresin yazımında bir karışıklık olmamıştır. Yoksa adresin sahibi güvenilir bir dost ve bizim kendisini zaten sık sık yoklamamız dışında bir şey gelirse bize hemen haber verecek biri. Onun için bu iletinin elimize geçmemiş olması ihtimalini dikkate alarak bir kopyasını **mutlaka** bu gelen kuryeyle göndermenizi istiyoruz.)

İletişim konusuna ilişkin bu sorularımızın yanıtlarının dışında, ülkedeki durum, temel kadroların ve organların durumu, hangi alanlarda ne gibi gelişme ve sorunların yaşandığına dair bilgi, vb. vb. hakkında bugüne dek defalarca yazdık, fakat yanıt alamadık. Her şey bir yana, Hacı Baba'ya dönük olarak hazırlanması gereken rap sırasında bu bilgilere ne denli ihtiyaç olduğu açık ve ortada. Onun için, en kısa zamanda ülkedeki durumun bütününe ilişkin ayrıntılı bir rapor bekliyoruz.

II-) Sizlere ekte Hacı Baba'ya dönük olarak hazırladığımız genel raporun üç bölümüyle YD çalışmasına ilişkin karar tasarısı taslağını, ayrı ayrı dosyalar halinde gönderiyoruz.

YD karar tasarısından da görebileceğiniz üzere, özel gündem maddesi olmasında gerek gördüğümüz konulardaki tasarıların, sözü fazla uzatmayan kısa ve vurucu metinler olmasının daha işlevli olacağı görüşündeyiz. Taslak onun için kısa tutulmuştur. Sizlerden gelecek değerlendirme, eleştiri ve öneriler ışığında son şekli verilir.

Rapora gelince, baştan beri bunu 5 ana bölüm olarak düşündük. Birinci bölümde, dünyanın genel durumu, bunun öne çıkan çizgileri ve sosyalizmin güncelliği başta olmak üzere bunlardan çıkarılması gereken sonuçlar; ikinci bölümde ise, Türkiye'nin geçirmekte olduğu sancılı ve çoğu kez gündelik '*alışılagelen*' siyasi çekişmeler görünümü altında kendisini dışa vuran değişim sürecinin bazı ana çizgileri üzerinde durarak bunlardan çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde kısaca durma niyetindeydik. Bu niyet ve düşüncemizden hala vazgeçmiş değiliz; ancak gerek yaşadığımız konsantrasyon sorunları gerekse peşpeşe gelen kimi acil meseleler nedeniyle geniş notlar biçiminde hazırlanmaya çalıştığımız bu bölümler ile 3. bölümün sonunda bir alt bölüm olarak yer vereceğimiz ÖO sürecinin genel değerlendirmesini kaleme almaya vakit ve fırsat bulamadık. Şimdi sizlere gönderdiğimiz bölümler ise, bunların arkasından gelecek 3, 4 ve 5. bölümler olarak planlandı. 3. bölümün sonunda yer vermeye çalıştığımız ÖO sürecinin değerlendirilmesi başta olmak üzere bütünü ortaya çıktıktan sonra hepsini, gönderdiğimiz bölümlere ilişkin sizlerden gelecek değerlendirme ve eleştirileri beklerken tekrar elden geçirip yoğurma düşüncesindeyiz. Tabii bu bölümlerin herbirini kaleme alırken, bazı konulardaki bilgilerimizin '*zaman tünelinde*' kalmış olması ve sizlerle daha canlı bir iletişim içerisinde olamamanın sıkıntılarını fazlasıyla yaşadık. Taslaklara ilişkin söyleyeceğimiz son şey, bölümlerin ve rap'un bütününün TDH'de alışılageldiği haliyle olay ve olgu anlatımına dayalı kronolojik bir tarihsel özetleme düşüncesinden kendimizi olabildiğince uzak tutmayı esas aldık. Dile getirdiğimiz bazı tespitler tartışmalı ve isabetsiz bulunabilir; özellikle bazı yönlerde şu an kendisine doğrudan ulaşma şansımızın olmadığı yoldaşla enine boyuna konuşup tartışamamış olmanın sıkıntısını fazlaca hissettik (hoş, sizlerle de tartışabilme imkanını doğru dürüst bulamadık ki!..). Hem bu nedenle hem de konuları gereksiz yere daha fazla yaymama düşüncesiyle olabildiğince 'dengeli' ve 'ortalama' bir hat tutturmaya çalıştık. Rap taslağı, diğer karar metinlerinden farklı olarak öncelikle MK düzeyinde tartışılıp ortaklaştırılması gereken bir metin olduğu için, bu bölümlerle ilgili olarak MK ve MÖK üyesi yoldaşların dışındaki katılımcılara son hali verilmedikçe açılmamalı. Diğer karar tasarıları ise, sadece belirli bir organın değil bütün katılımcıların kolektif iradelerinin ürünü metinler olma özelliğini taşıdıkları için, hem de zamandan tasarruf sağlamak amacıyla bunların tartışılması, öneri ve değerlendirmelerin toplulaştırılması süreci hemen işletilmeye başlanabilir. Zaten bu konuda yeteri kadar gecikmiş durumdayız; üstelik

iletişim hızımız da ortada, onun için karşılıklı olarak iletilen metinlere dair görüş ve önerilerin belirlenmesi süreci, **en öncelikli iş** olarak ele alınıp yürütülmeli.

Yöntem konusunda baştan beri gönlümüzden geçen '*hiç olmazsa ara bir formül'* olarak düşündüğümüz oradaki eğilimleri, önerileri ve ruh halini dolaysız yansıtacak bir temsil heyetinin geçici süreliğine bu taraflara alınması işini çözebilecek gibi görünmüyoruz. Bu durumda geriye, '*tele yöntem'* yani karşılıklı yazılı iletişim kalıyor. Sizlerin koşullarını da dikkate alarak, hem bizim şimdi ilettiklerimiz üzerine oranın görüşlerini almak hem de eğer elimize geçecek olursa sizlerden gelmiş olabilecekler üzerine buranın görüşlerini iletmek üzere önümüzdeki ayın ilk günlerinde yeni bir kurye daha göndermeyi planlıyoruz. Onun için hazırlıklarınızı buna göre yapın. Karşılıklı görüş ve eğilimler belli olduktan sonra, kısa zamanda sonuca gitme imkanımız belirecek olursa, önümüzdeki ayın sonlarına doğru yapılacak görüş teatilerinin ardından bu süreci noktalayabiliriz. Yani her halükarda, önümüzdeki ayın sonlarında yeni bir kurye daha göndeririz.

Orada siz nasıl bir bileşim belirlediniz henüz bilmiyoruz. Ama daha önce de ilettiğimiz gibi, bu konuda fazla tutucu ve darlaştırıcı olmamak gerekir görüşündeyiz. Güvenilirlik ve güvenlik bakımından sürece katmakta mahzur olmayan temel güç ve kadroların olabildiğince geniş bir katılımını hedeflemeliyiz. Bu açıdan nasıl bir bileşimi belirlediğinize dair somut bilgileri gönderdiğiniz iletide umarız bulabiliriz. Daha önce buradan sadece YDK'nın yeterli olacağı görüşünde olduğumuzu belirtmiştik; fakat hem YDK üyelerinin gitgide daha yakından görme imkanına kavuştuğumuz performans ve pratiklerine bakarak hem de bunun dışında, bizzat kendilerinin örgütü sahiplenme ve örgüt adamı olarak duruşlarındaki netliğe bakarak, bizim arkamızdan buralara gelen iki yoldaşın da bu bileşimi katılmalarının doğru ve yerinde olacağını düşünüyoruz. Sizlerin bu konudaki görüş ve değerlendirmelerini de acilen bekliyoruz.

III-) Buralarda şu anki durum ileriye dönük zorlanma ve gelişmelerle aslolarak devrimci enerji zayıflaması nedeniyle eski çevreci tarz ve alışkanlıklarda ısrarların iç içe geçtiği bir '*geciş dönemi*' özelliği sergiliyor. Oralarda da olduğu gibi asıl sorun, eskilerin darlıkları ve yorgunluklarında, yani tepede. Bugüne dek rutinleşmiş olanın birazcık dışına çıkıp az çok anlamlı bir şeyler yapma çabaları, daha ilk anda bu duvara çarpıyor. Bunun beraberinde getirdiği en yıpratıcı sonuç ise, bu yeni yönelim ve çabaların başında ve arkasında durma zorunluluğunun çok fazla zaman ve mesai gerektirmesi. Fakat bu adımları dahi bir an önce atmayacak/atamayacak olursak, durduğumuz yerde 'çürüme' de kaçınılmaz. Onun için belli bir çark ilk hızını alana kadar bu tutum ve iradeyi gevşetmemenin her şeyden daha öncelikli ve önemli olduğunu düşünüyoruz. Tabii bu yine basitçe bir '*pratiğe dalma'* hevesi vb. şeklinde yorumlanmasın. Derginin beslenebilmesi de, bizleri de şimdiden burada boğmaya başlayan mali sorunların çözümü de, doku yenilenmesi için şart olan az çok tutunulabilecek yeni güçlerin kazanılıp ortaya çıkarılabilmesi de, vb. vb. buna bağlı. Yoksa, işler eskisi gibi de gitmez ve gitmiyor zaten; çok uzak olmayan bir gelecekte her yönüyle tam bir iflas bayrağı çekmek bir yerde kaçınılmaz bir sonuç olarak karşımıza çıkacak. Eskilerin darlığı, 20 yıl öncesinde kalmış nostaljileri, sergiledikleri ruhsal yorgunluk kelimenin tam anlamıyla gerçekten ürkütücü boyutlarda. Aşırı yüklenmeden kaçınarak, heveslendirip ikna temelinde dönüştürmeye çalışarak, tatlılığa öncelik veren tatlı-sert yöntemlerle ileriye çekmeye çabalıyoruz ama... aması var işte. Yine de umutsuz değil, tersine umutluyuz. Öncelikle ve özellikle şu gettolaşmayı, uluslararası süreç ve gelişmelerden kopukluğu ve sosyalizmi neredeyse unutmuş çok sınırlı devrimcilik anlayışını bir yerlerden bir biçimde olsun kırabilirsek her yönüyle sıçramalı bir gelişme ve yeni olanaklar önümüzde uzanıyor. Buralar bu yönleriyle tam bir imkan denizi, fakat bu deniz resmen kurutulmuş. Para konusunda bile kaçırılan fırsatlara yanmaktan vazgeçtik, asgari ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir düzeyin dahi çok gerisine düşmüşüz. İşin kötüsü, nereye elini atsan elinde kalıyor. Sizlerin bu konudaki bunalımına son aylarda çare değilse bile, yatıştırıcı dahi olamayışımızın nedeni bu. Üzerinde durduğumuz

2-3 imkan var; ama en iyimser haliyle bile bunlardan sonuç alabilmek birkaç ay gerektiriyor. Tabii, başlangıçta bize çizilen pembe tabloların altından yine yeni grilikler çıkmazsa...

Esasında Ekim sonu itibariyle sizlere YDK'nın genel raporuyla ÜK (Ülke Komiteleri) raporlarını göndermemiz gerekiyordu. ÜK'lardan gelmesi gerekenler geldi ama, sağolsun YDK'mız böyle bir sorunu sorun etmediği için kendine düşeni henüz hazırlamadı. Bu ay sonlarında alabileceğimizi düşünüyoruz. Genel durumu o zaman oradan da görebilirsiniz.

Buradaki gazeteyi öyle fantezi olsun vb. düşüncesiyle değil, 2-3 pörsümüş ilişkinin sınırları içinde dönenip durulmaktan çıkılsın diye çıkarıyoruz. Yani, kitleleri örgütlemeden de önce -tabii ki bir amacı da bu- kendi güçlerimizi bu açılıma da zorlayacak ve öncelikle onları az çok anlamlı işlere seferber edebilmek için '*kendimize dönük'* çıkarıyoruz. Seçki'nin ilk sayısı da elinize geçmiş olmalı. Ocak'ta bu kez tasfiyeciliğe karşı yazıların toplandığı 2. sayıyı çıkarma hazırlığındayız. Bu araç da, bizi özellikle eylemlerden tanıyan yabancı güçlerin '*kardeşim siz kimsiniz, neyi savunuyorsunuz?'* sorularına yanıt verebilmek için gerekliydi. Çünkü güçlerimiz içinde doğru dürüst dil bilen, ilaç için bir kişi bile yok.

İnternet sitesi ise, bütün detaylı planlama ve uyarılarımıza rağmen bu işin örgütlenme ve koordinasyonu sorumluluğunu verdiğimiz YDK üyesinin kendine özgü "*rahatlığı*" ve "*genişliği*" nedeniyle istediğimiz gibi olmadı. İçerdiği boşluklar ve bizim de görünce haberdar olduğumuz gaflar nedeniyle, kaldıralım dediğimiz taşı ilk anda ayağımıza düşürdüğümüz bir görüntü çıktı ortaya. Ama bu boşlukları hızla gidererek onu işlevli ve etkin hale getirebileceğimizi ve getirmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Bu arada, Hacı Baba'nın hemen ardından, MYO'yu da onun üzerinden yayınlamaya başlamak üzere şimdiden hazırlanmalıyız. Orası, bize dair hem siyasal yönlendirme hem bilgi ve başvuru kaynağı, hem de ihtiyacı olan herkesin kolayca ulaşabileceği el altında bir arşiv özelliğini kazanmalı. Dil ve teknik deneyim bakımından da bir '*hazırlık okulu*' haline getirebilirsek, oradan ve buradan oluşturacağımız ekipler aracılığıyla, önümüzdeki sonbahara doğru bianet, sendika.org, antimai.org, vb. türü bir internet gazeteciliğini hedeflemeniz gerektiğini düşünüyoruz. İnternet sitesindeki boşlukları hızla doldurabilmemiz için, elinizde bulunan doküman, bilgi, belge, görsel malzeme, vb.'lerini bize bir an önce ulaştırmanızı bir kez daha hatırlatıyoruz.

IV-) Buraya transfer edilmesi gereken yol.larla ilgili olarak, sizden olabildiğince farklılaştırılmış (makyaj, vb.) fotoğraflarını bir an önce göndermenizi istemiştik. Ancak bunlar da gelmedi. Son durumlarını ve sizlerin nihai değerlendirmelerini bilmemekle birlikte, öncelikle ve acil olarak (...)nin iki değişik tipte 4'er fotoğrafını, **bu kuryeyle mutlaka** göndermenizi istiyoruz. Bu işlerin organizasyonunda zaten yeteri kadar beceriksizlik ve hantallık sergileniyor burada. Kağıt üzerinde güya bir sürü bağlantı var ama iş icraata gelince, sürekli denetim ve ısrarlı kovalamalarımıza rağmen, sonuç almak ayları bulabiliyor. Bunun üzerine bir de sizden istediklerimiz gecikince, gavur ölüsü gibi ortada kalıyor bu işler. Burada özellikle, YD çalışmasının belkemiğini oluşturması gereken (...)'de '*belimiz kırık*'. İmkan ve potansiyellerinin genişliğini düşününce buranın acil olarak ayağa kaldırılması gerekiyor. Bunun için de, kimi zaaf ve olası gerilemelerine rağmen (ortamın farklılaşması ve yakın ilgi/yönlendirme ilişkisi içinde bunları giderebileceğimizi umut ediyoruz) ör. kültürü almış bir-iki deneyimli kadro bu yüzden şart. Oralarda fazla işlevli olamayan güçleri bu ihtiyacı da gözönünde bulundurarak buralara kaydırmak bu yönüyle de akılcı olacaktır. Hatta kimilerini 6 ay 1 sene kadar buralarda değerlendirip tekrar güç kazanmalarını sağladıktan sonra geri göndermek bile mümkün olabilir. Bütün bunları dikkate alarak, bu konuda tutucu olmamak ve biçimci kaygılara kapılmamak gerekir. Bu konuda yeri gelmişken bir hatırlatmada daha bulunalım: Bizimle ilişki kurmadan yakın komşulara apartopar çıkış olmasın. Oralardan adam almak hem masraf hem de risk bakımından ülkeden almaktan daha zor ve zahmetli.

Bu arada, (...)ler kendi kafalarından (...)'e gelmişler. Bizimle bağlantı kurdular, fakat 2 ayı aşkın bir süredir bu taraflara almayı beceremedik. Üstelik, mecbur kalıp başvuruda bulunma

zorunluluğu ve başka aksiliklerle de karşılaştılar. Yazışmalar sırasında edindiğimiz izlenime göre, ruh halleri ve iş yapma arzuları yerinde. Getirmeyi başarabilirsek, çok da işimize yarayacaklarını düşünüyoruz. Daha önce gelen biriyle sözlü olarak, '*gelecek olurlarsa fazla y*üz vermeyin' anlamında bir mesaj göndermiştiniz. Size yaşattıkları hayal kırıklığı dışında, ilişkilerde nasıl bir seyir izlendiğini bilemediğimiz için doğrusu hem anlayamadık hem de üzüldük. Bu konuda da bize düşünce ve önerilerinizi bir an önce iletmelisiniz. Ayrıca, onların hukuki durumunu ve özellikle '*gazetecî* geçmişlerini kanıtlayan her türlü belge, bilgi, başka yayın organlarında çıkmış haber, fotoğraf, vb.'lerini bize acilen iletmelisiniz. İnsanların başına bir kaza gelmemesi için bu çok önemli ve acil. Kendi imkanlarıyla ulaşıp temin edemiyorlarmış.

Bu notta yazacaklarımız bu kadar. Raporun düşündüğümüz 1. ve 2. bölümleri ile ÖO bölümünü ve eğer elimize geçecek olursa sizden gelenlere ilişkin görüşlerimizi, daha önce de söylediğimiz gibi en geç bu ayın sonlarında ya da Aralık'ın hemen başında göndeririz. Siz de bize iletmek istediklerinizi, bunu dikkate alarak zamanında hazırlamalısınız. Ayrıca, kuantumun durumu başta olmak üzere bütün mahkemelerin seyri, dışardakilerin hukuki durumlarındaki gelişmeler, ÖO'cu yoldaşların sağlık durumlarındaki gelişmeler vb. konularında bizleri bilgilendirmeyi ihmal etmemenizi istiyoruz. Çalışmalarınızda başarı dileklerimizle bütün yol.ları büyük bir sevgi ve özlemle kucaklıyoruz. ***5 Kasım 2003***

***

[EK16]

[*Aşağıdaki metin, 2004 Aralık'ında yapılan Hazırlık Kurultayı arifesinde, kurultaya sunulmak üzere hazırlanan bir metnin değerlendirilmesi kapsamında kaleme alınıp MÖK'e iletilmiştir]*

İçerdiği görüş ve değerlendirmelerden de önce bu yazının bize göre çok değerli bir özelliği var: O da, geçici/ dönemsel bir tavsamanın ötesinde ihmal edilen işçi sınıfı içinde çalışma gibi stratejik bir konudaki bu ihmalin köklerine inme konusunda gösterdiği radikal sorgulayıcı tutumdur. Yazının buna bağlı olarak şekillenen ikinci olumlu özelligi ise, bu kayıtsızlık ve ihmalin ortadan kaldırılabilmesi için bugünden itibaren en azından ilk ağızda yapılması gerekenler kapsamında dikkate değer öneriler ortaya koymasıdır. Gerçi özellikle 'nedenler' ve 'doğurdugu sonuçlar' konusunda dile getirilen kimi tespit ve ilişkilendirmelere bütünüyle katılmak mümkün değildir; ancak bu konuda artık ciddi olarak köklü bir yaklaşım ve tutum değişikliğine yönelme zorunluluğunun altının çizilmesinin ve bu ruhun etkin kılınmaya çalışılmasının bizatihi kendisi bizce özel bir önem ve değere sahiptir. Kendi adımıza bu ruhu paylaştığımızı ve sonuna kadar arkasında olduğumuzu baştan belirtelim.

"Sınıf çalışması" dediğimiz zaman, her şeyden önce bir gerçeğin adını cesaretle (ve utanarak) koymalıyız: Öncesi ayrı bir değerlendirme ve tartışma konusu olmakla birlikte 12 Eylül sonrası yıllarda -bazı kesitlerle sınırlı bazı adımlar dışında- aile olarak bizim planlı, sistemli, genelleşmiş ve ısrarlı bir sınıf yönelimimiz (dolayısıyla sınıf çalışmamız) **olmamıştır**! Olan daha çok, Zonguldak ya da belediye (İzmir, Adana, Gebze, Eminönü, Şişli...) grevleri Polisan ya da Sun Tekstil vb. grevleri gibi dışımızda gelişen ve zaten herkesin bir biçimde üzerlerine üşüştüğü süreçlere "dahil olmaya" çalışmakla gazeteye haber, röportaj üretmek gibi 'farklı ihtiyaç ve amaçların' baskısıyla attığımız adımlar sırasında karşımıza çıkan kimi fırsatların peşine düşülmesi biçimindedir. Ki bunların bile arkasının getirilmemesi, bilinçli ve planlı bir yönelim ve ısrarın olmadığının göstergesidir.

Bu tutumun istisnaları vardır elbette; bunların başında da EKK (Emeğin Kurtuluşu Kurultayı) yönelimi gelir. Keza şu an aklımıza ilk ağızda gelen örnekler olarak Merkez Büro'da bir dönem sektör/bölge bazlı bir işbölümü ve uzmanlaşma yönelimi içine girilmesi (Ambarlar/

Merter; Belediye; DDY ve Anadolu yakası şeklindeki paylaşım hatırlansın) ya da "Mezarda Emeklilik" karşıtı kampanya vb. gibi başka birçok örnek sayılabilir elbette ama bunlar da sonuçta "kaideyi boz(a)mayan istisnalar" olmaktan öte geçememişlerdir.

Sözü fazla uzatmamak için bir- iki soru sormak bile yeterlidir:

Mücadeleyi bırakanlar da dahil neden bizim içimizden bugüne kadar sendikal alanda tek bir 'uzman' dahi çıkmamıştır?

Eski DY, Kurtuluş, TDKP gibi çevrelerden vazgeçtik "Köylüler"in hatta Devrimci Mücadele gibi minnacık çevrelerin dahi sendikal alanda ellerinde bazı mevziler olduğu halde neden bizde bunun tek bir örneği bile yaratılamamıştır?

Neden bugün saflarımızda ince bir tabaka halinde bile olsa işçi kökenli kadrolar yoktur?

Sadece şu işaret ettiğimiz olgular dahi bu konudaki zayıflığımızın (da) belirli bir kesitle sınırlı dönemsel bir olgu olmayıp,tarihsel-yapısal bir perspektifle daha derinlemesine irdelenmesi gerektiğini göstermeye kanımızca yeterlidir.

Yazı, bu konudaki utanç verici zayıflığımızı,'ideolojik şekillenmemizdeki yetersizlik ve deformasyona' bağlıyor. Gerçi bunu temellendirirken, "ideolojinin sorunsuz ve kusursuz ilan edildiği", "sorumluluğun hep tekyanlı olarak pratiğe ve pratikçilere atfedildiği" vb. şeklinde TP (Tartışma Platformu -nba) sürecinde de çok duyduğumuz kimi spekülatif iddiaları yinelemekle birlikte üzerine eğilinmesi gereken temel etkenlerden birine de parmak basıyor.

Evet, proleter devrimcilik iddiamıza ve bunca yıllık geçmişimize karşın sınıfla ilişkiler ve sınıfa yönelim konularında hala bugünkü gibi bir perişanlık içindeysek, daha başka hangi nedenler ileri sürülürse sürülsün sorun aynı zamanda ideolojik bir karakter ve boyuta sahip (en azından bu özelliği de kazanmış) demektir. Bunun kendisini hangi düzeylerde, nasıl, hangi biçimler altında, hangi yoğunlukta ortaya koyduğu tartışılabilir. Ancak önce bu gerçeği teşhis etmek, dolayısıyla çözüm arayışları sırasında da 'her şeyin başı' özelliğine sahip olan bu boyuttan ise başlamak şarttır (Gerçi bunu da doğru anlamak ve doğru bir temelde içeriklendirmek gerekir. Sınıfın ve sınıf çalışmasının güçlerimizin görüş alanından bu denli çıkıp bu denli ihmal edilir hale geldiği bir ideolojik kimlik kaybı ve deformasyonu giderebilmek için çubuğu özellikle kuruluş hatta THKO ile birleşme öncesi dönemdekine benzer netlikte yeniden sınıf çalışmasına doğru bükmenin kendisini sloganlaştırmayla yetinir, bu vurgulu yönelimi somut olarak doğru, bütünlüklü ve etkin bir tarzda içeriklendiremezsek, geçmişte işi uvriyerizmi teorileştirmeye kadar götüren Kurtuluş Örgütü gibi örneklerin akibetleri bir yana Ekim'den daha fazlasını elde edemeyiz. "*Atılması gereken somut adımlar/öneriler*" bahsinde bu konuya tekrar döneceğiz).

Bu konudaki zayıflığımızın hangi boyuta ulaştığını görebilmek için bir adım daha atarak ortadaki bir gerçeğe daha dikkatleri çekelim: Bizim bugün sadece sınıfla olan bağlarımız zayıf değildir. Bundan daha vahim ve daha utandırıcı olanı, sınıfa yönelim zayıflığıdır. Yaptığımız her işte önce sınıfı ve sınıfın güçlerini etkilemeyi merkeze koyan bir yaklaşımın neredeyse esamisinin bile kalmamış olmasıdır. Sınıf içinde çalışmanın -kuruluş ve öncesi yıllarda olduğu gibi- tutkulu bir istek ve onur konusu olmaktan çıkarak, pratikte fiilen gazetenin ve bazı birimlerin işi gibi görülmeye başlanmış olmasıdır. Bu ruhun ve yönelimin zayıflamasına paralel olarak -daha doğrusu ikisi birbirini doğurup besleyecek şekilde- değer yargıları, ölçü ve alışkanlıklarımız içinde proleter sosyalist değerler ve ölçülerin yerini genel bir "*devrimcilik*" etiketi altında bambaşka bir bulamacın almış olmasıdır, vb. vb.

Bu boyutlara ulaşmış bir bozulma ve gerileme, 'proletaryanın temsilcisi', 'sınıf bilinçli öncüsü' vs. olduğunu iddia eden komünist bir örgütün artık 'kendisi' olmaktan çıkmaya başladığını gösterir. Bu aynı zamanda sorunun 'kısmi' ve 'geçici' olmadığı gibi dönemsel koşulların elverişsizliğinden kaynaklanan 'konjonktürel' bir durum olarak falan açıklanamayacağını gösterir (Deformasyonun kazandığı boyutlara yazının giriş bölümünde de değinilmekte ve etkin bir çözümün ilk adımı da yine çok doğru ve isabetli bir ifadeyle "***ideolojik yeniden inşa***" olarak tanımlanmaktadır. Gerçekten de bugün bu konuda çubuk "yeniden inşa" tanımını hakedecek bir şiddet ve kararlılıkta 'sınıf devrimciliği' yönüne bükülmek zorundadır).

Bizde (de) bu deformasyon, esasında '90'ların başlarından itibaren bir 'tıkanma' -tabii o zamanlar henüz tam farkedilemeyen ve sınıf içinde 'yol alamama' şeklinde kendini gösteren bir tıkanma- biçiminde başgöstermeye başlamış ama asıl '95-'96'lardan itibaren ivmelenerek belirgin bir kayma biçimini almıştır (Dolayısıyla yazıda ifade edildiği gibi bu sadece "son 6 yıl"a özgü bir zayıflık ve gerileme değildir).

Fakat burada sorunu sadece bir 'sosyal doku bozulması' olarak görüp toplumsal ilişkiler ağı ve beslenme kanallarımızdaki daralmaya indirgemek, fazla tekyanlı, dolayısıyla eksik ve hatalı bir yaklaşım olur. Sorunun bir de doğrudan ideolojik bir boyutu vardır; bu boyut -daha önce başka bir yerde de işaret ettiğimiz gibi- sosyalizm perspektifi ve devrimci iktidar iddiasının zayıflığıdır. Bu zayıflık esasında kim olduğumuzun, nereye (hangi sınıfa) ait olduğumuzun, bizi başkalarından farklı kılarak biz yapan dünya görüşünün, değerler sisteminin, hepsinden önemlisi tarihsel misyonumuzun ne olduğunun kavranışında bir zayıflık ya da sulanma anlamına gelir. Zaten '95 sonrası dalgaya göğüs geremeyişimizin nedeni de asıl olarak bu zayıflıkta yatmaktadır. Konumuz şu an bu kaymanın kendisi, tezahür biçimleri, yolaçtığı sonuçlar vs. olmadığı için şimdilik altını kalınca çizmekle yetiniyoruz. Ancak aynı tarihsel hataları bir daha işlememenin yanı sıra yeni bir programın inşası gibi bir yükümlülükle yüz yüze bulunduğumuz gerçeği de dikkate alınacak olursa, her konuda **belirleyici** bir konuma sahip olan bu boyutu hiçbir zaman akıldan da çıkarmamalıyız.

'95-96 sonrası semtlerde yükselen ve içerdiği antifaşist potansiyeller nedeniyle kesinlikle kayıtsız kalınamayacak olan, fakat öte yandan 1960'ların ve kısmen '70'lerin henüz tam işçileşememiş ama emekçi karakterli yarı köylü gecekondu sakinlerinden farklı olarak, 'emekçi' bir karakter kazanmış olmak şöyle dursun, aslolarak sınıf atlama özlemi içindeki yarı lumpen özellikler taşıyan 'semt gençliği' dalgası bizi de yutmuştur. Bu dalga, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıf ve tabakalardan hemen hemen hiç beslenemeyen bütün radikal yapılar gibi bizi de bir yerde 'kendine benzetmiş'; sadece sosyal dokumuzun bozulmasıyla sınırlı kalmayan, asıl değer yargıları ve ölçüler alanında kendini gösteren ideolojik bir deformasyon kaynağı olmuştur.

Ekim'in yaptığı gibi "işçi sınıfı devrimciliği" adına bu dinamiğe kayıtsız kalmamız, kendimizi ondan uzak tutarak "saflığımızı ve kimliğimizi korumamız" mümkün değildi ve olamazdı (Bu semt devrimciliği kültürü ve siyaset tarzının Ekim'in kendisini de süreç içinde nasıl fiilen teslim aldığını ayrıca yaşayarak gördük zaten. Demek ki 'çözüm' bu değilmiş!). Dolayısıyla yanlışı burada aramak yanlış olur. Ancak, o dönem konuya ilişkin yazı ve çözümlemelerimizde 'teorik' düzeyde ne kadar işaret etmiş olursak olalım, bu dinamiğin içerdiği tehlikeler konusunda gereken ideo-kültürel ve ideo-örgütsel savunma önlemlerini yeterince etkin ve güçlü alamadığımız ortadadır. Bu zaafımız bu dinamiğin kendisinden de kalıcı bir tarzda yararlanamamamız sonucunu getirmiştir.

Fakat bu pratik deneyimde de asıl şunu görmemiz gerekir: Biz o sürece şayet sınıf içinde az çok anlamlı bir güç biriktirmiş, en azından oturmuş bir ilişkiler ağı yaratmış olarak girebilmiş olsaydık, bu dalga bizi bu kadar kolay yutamazdı (Bu noktada devrimci hareketin 'kitle(sel)

leştiği' ve buna paralel olarak 'halk(çı)laştığı' 12 Eylül öncesi yıllarda sınıf içinde az çok anlamlı güce sahip olan DY, Kurtuluş, TDKP gibi yapıların, daha sonraki bütün popülist kaymalarına rağmen dokularındaki işçici çizgi ve özellikleri bütünüyle ve kolay kolay kaybetmemeleri gerçeği üzerine biraz durup düşünmeliyiz. Dayandığınız sosyal temel ve beslendiğiniz güç kaynakları -'95 sonrasında olduğu gibi- tekyanlılaşmamış durumdaysa, özellikle de sınıfla az çok anlamlı ilişkilere sahipseniz, sınıftan beslenmeniz iyi kötü sürüyorsa, bu damar, sınıfa ait çizgi ve özelliklerin içinizde yaşamaya devam etmesini de kolaylaştıran bir işlev görür. Eğer böyle bir barajdan da mahrumsanız, o zaman bütün iş ideolojik netlik ve sağlamlığınıza kalmış demektir; ancak bütün belirleyici önemine rağmen tek başına zaten hiçbir zaman yeterli olmayan bu netliğin bir de kendisinde bir zayıflama/sulanma başgösterecek olursa, örneğin proleter sınıf devrimciliği ruhunu, bilincini ve kimliğini saflarınıza katılan yeni güçlerinize kazandırmakta bariz bir yetersizlik ortaya çıkarsa o zaman da işiniz allaha kalmış demektir; bkz. Şekil 1: Kendi durumumuz…). İşte bu noktada, bütün sorumluluğu '95 ve sonrasının sırtına yıkmakla yetinemeyiz. Daha geriye gitme ve daha derinlere doğru inme ihtiyacı vardır.

Yazıda anlaşılamadığı için eleştiri konusu yapılan (dolayısıyla yanlış eleştirilere muhatap edilen) "pratiğin yetersizliği" vurgusu, bu bağlamda irdelenmelidir. "Pratiğin yetersizliği", geçmişte de demagojik eleştirilere konu yapıldığı gibi, sadece ve dar anlamda 'pratikçiler'in eleştirilmesi, hele de bütün sorumluluğun onların sırtına yıkılması değildir. 'Bilinçli' bir nitelik taşıyan/taşıması gereken 'öncü'nün pratiğinin değerlendirilmesi söz konusu ise, "gelişmemiş bir pratik", esasında 'geliştirilememiş bir pratik' demektir. Üstelik bu yetersizlik sadece belirli bir bölge ya da sektörle sınırlı lokal bir durum olmayıp örgütsel boyutta genel bir zayıflık/gerilik/yetersizlik vb. olarak kendini gösteriyorsa, o zaman nedenin (daha doğrusu nedenlerin) de sorumluluğun da 'genel' olduğu çok açıktır. Bu genel ve zincirleme sorumluluk silsilesinde pratikçilerin sorumluluğu bazen zurnanın son halkasını oluşturur.

Genel pratiğin 'yetersiz' kaldığı bir yerde, sorumluluğu olduğu gibi nedenleri de tekleştiremezsiniz. Bazı dönemlerde çok baskın ve ezici bir biçimde kendisini gösteren 'nesnel' nitelikteki nedenleri bir kenara bırakacak olsanız da, öznel nitelikte olanlar bile esasında her zaman bir kombinasyon biçiminde karşınıza çıkar. Bu kombinasyonda şu veya bu yönün, şu veya bu nitelikte olanın ağırlığı ve rolünün dönem dönem farklılaşması, bazen birinin öne çıkması diğerlerinin yokluğu, olmadığı vb. anlamına gelmez. Pratikte genel bir 'yetersizlik' varsa, muhtemelen en başta konuya ilişkin somut ve isabetli taktiksel politikalar konusunda bir yetersizlik var demektir. Bu tür politikalar iyi kötü ortaya konulmuş olsalar dahi, güçlerin bunlar temelinde eğitilip sonuç alıcı bir pratiğin sahibi kılınmaları konusunda bir yetersizlik var demektir. Veya gerekli organların ve kurumların kurulmasında bir eksiklik, güçlerin mevzilendirilmesinde bir zayıflık ve yetersizlik var demektir. Kısacası, pratiğin yetersiz olduğu yerde, en hafif haliyle bile bir taktik önderlik eksikliği ve yetersizliği var demektir.

İrdelemede bir adım daha atılır da bunun nedenleri üzerine eğilinirse, bu taktik önderlik yetersizliğinin altında da mutlaka şu veya bu düzeyde teorik ve ideolojik bir zayıflık ve yetersizlik var demektir. Bu en azından mevcut tarihsel koşulları, sınıfın ve sınıf hareketinin o kesitteki nesnelliklerini ve çevreleyen diğer dinamikleri isabetli ve bütünlüklü bir tarzda kavrayıp çözümlemede zayıflık anlamında (aslolarak bu sınırlar içinde kalan) bir ideolojik yetersizlik olabilir (Bizde bu kapsamda bir zayıflığın MK düzeyinde de sık sık kendini gösterdiğini düşünüyorum. Süreçleri ve değişimi genellikle geç ve geriden izledik; Kurultay dışında konuya ilişkin isabetli strateji ve politikalar geliştiremedik; Kurultay da dahil ortaya koyduklarımızın arkasını ısrarlı ve geliştirici bir tarzda getiremedik; örgütsel planda da gerekli kurumlaşmayı yaratamadık, zamanında ve isabetli görevlendirmeler yapmadık).

Pratikteki zayıflığın nedeninin bu sınırların da ötesine geçerek sinsi ya da açık bir ideolojik

deformasyondan kaynaklanması da pekala sözkonusu olabilir. Sorun bizde olduğu gibi sınıfa yönelimin kendisinde bir zayıflama boyutunu kazanmışsa, kim ne derse desin burada sorun artık doğrudan doğruya ideolojik bir kayma ve deformasyon boyutunu kazanmış demektir (Özellikle '90 sonrası örgütlenen kadrolar düzeyinde biz de bu boyutta bir deformasyonun da yaşandığını -'eğitim yetersizliği' başta olmak üzere nedenleri ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte-, gören hiçbir göz inkar edemez herhalde).

Dolayısıyla,"pratiğin yetersizliği" tespiti ve eleştirisini, "sorumluluğu sadece ya da büyük ölçüde pratikçilerin sırtına yıkma girişimi" olarak algılamak, algılayanların sorunudur (Kaldı ki bu tür çarpıtmalara karşı Tartışma Platformu -TP- sürecinde çok kapsamlı yanıtlar verilmiştir. Bu yazıda bugün bunu hala tekrarlayan yoldaşlardan birinin adı da açıkça anılarak verilen bu yanıtlara örnek olarak 1996 Nisan'ında yapılan "T**aktiklerimizi Uygulamada Neden Zayıfız**" başlıklı seminer çalışmasını hatırlatabiliriz. Burada yeri gelmişken, aynı seminer konuşmaları dizisi içinde yer alan "**İşçi Sınıfı Hareketi, Bugünkü Durum ve Görevlerimiz I-II-III**" broşürlerine de konuyla ilgisi nedeniyle bugün yeniden bir göz atılmasının yararlı olabileceği kanısındayız). Ancak, bütün sorumluluğu 'tamamen' ve 'sadece' pratikçilerin sırtına yıkmak anlamına gelmemekle birlikte, pratiğin yetersizliğinde pratikçilerin de payının olmadığını herhalde kimse iddia edemez. Bizde de örnekleri görüldüğü gibi, kimi zaman veya kimi kesitlerde bu sorumluluk gerçekten de belirleyici bir hal alabilir. Pratikçilerinizin çapı, bir noktadan sonra pratiğinizin çapını da belirler.

Sınıf çalışması konusunda asla bireylerle sınırlı olmayıp daha genel bir mahiyet taşıyan ideolojik yetersizlik sorunu, '89 sonrası bizde kendini en başta ve ağırlıklı olarak doğrudan pratiğin içinde ya da sınıf çalışması pratiğinden sorumlu olan yönetici kadrolarda göstermiştir. TP sürecinde "işçilikleriyle" böbürlenen, 12 Eylül öncesi dönemde bu alanda asıl olarak kendi hüner ve marifetlerinin ürünü olarak değil dönemsel koşulların elverişliliğinin sonucu olarak elde ettikleri -aslında o zaman da sınırlı sayılabilecek- bazı sonuçlardan hareketle kendilerini "sınıf örgütçüsü" olarak pazarlamaya kalkışanlar da dahil bu alanda 'uzmanlaşmaya' en yakın gördüğümüz ve bu yüzden bu alanda istihdam edilen güçlerin ezici çoğunluğu, bu konuda en cahil ve en zaman tünelinde kalmış unsurlar olmuşlardır. İG'nin (İşçi Gazetesi -nba) ilk yazı kurulu da içinde olmak üzere siz sınıf çalışmasının fiili-taktik yönetimi ve yönlendirilmesinden sorumlu olmak üzere bunlara güvenip bunlardan oluşan birimler kursanız bile, sınıf çalışmasına ilişkin özel politika ve taktikler geliştirmekten vazgeçtik yerel bir grevde dağıtılacak basit bir bildiriyi dahi kaleme alma birikimi, becerisi ve cesaretinden yoksun böylesi 'pratikçi'lerle yol alabilmeniz mümkün değildir, nitekim de olmamıştır. (Sınıf çalışmasında bugüne dek veya son yıllarda yol alamayışımızın en önemli nedenlerinden birini sık sık böyle merkezi bir birimin kurulmamış olmasına bağlayan yazar yoldaşlar, bu deneyimleri de akıllarına getirerek doğru bir içerik ve bütünsellikten yoksun kaldığı sürece özellikle de bu tür organizasyonel adımlara oynayabileceklerinden daha büyük bir misyon biçme eğiliminden kendilerini korumalıdırlar…).

Bu zayıflığın doğurduğu zincirleme sonuçlardan bazılarına geçmeden önce, kendini genellikle bu tür "pratikçiler"de gösteren ve esasında yine ideolojik bir zaafiyetin ifadesi olan hastalıklı bir tutuma daha burada dikkati çekmeliyiz. Sınıf çalışmasında "alaylı yaklaşım" olarak adlandırabileceğimiz bu hastalıklı tutum, bu çalışmanın gerektirdiği bilgi, beceri, sabır vd. niteliklerle donanmak ve bunları daha da geliştirip yetkinleştirme temelinde sürekleşmiş bir 'uzmanlaşma' yönelimi içinde olmak şurada dursun; sahip olduğu genel devrimci birikim ve sınırlı tecrübeleriyle işi götürebileceğini zanneder. Bu özünde, sınıfı 'salak' yerine koyan, sadece sınıfı değil sınıf çalışmasını da hafife alan ideolojik bir küçümseme ve boşvermişliğin ifadesidir. Dolayısıyla bu kafa ne kendini geliştirir ne pratiği geliştirebilir. Teorik-siyasi yazı ve çözümlemelerde altı ne kadar çizilmiş olursa olsun, sınıf çalışması gibi çok kompleks ve çok sofistike nitelikler gerektiren bir konuda tarihimiz boyunca içimizden

tek bir 'sendikal uzman'ın dahi çıkmamasının nedeni de zaten en başta burada aranmalıdır. Yani, "işçilik" ve "sınıf çalışması"nın önemi üzerine çok konuşmak ve çok yazmak, bu konuda gerekli uzmanlaşmayı ve gelişmeyi sağlamaya yetmez, bu anlama gelmez. Kendi tarihsel pratiğimiz bunun çok açık ve çarpıcı bir örneğidir. Ve bu tarihsel pratikten çıkarılacak sonuçların başında da, önce bu kafanın değişmesi, esasında sınıfı küçümseyen ve bu yüzden sınıf çalışmasını da hafife alan bu ideolojik kaymanın düzeltilmesiyle ise başlanması gerekliliği/zorunluluğu gelmelidir.

Pratiğin gelişmemişliği, uzmanlaşmanın olduğu gibi konuya ilişkin teorik-siyasal gelişmenin de önünü keser, bir noktadan sonra onun tıkanmasına da zemin hazırlar. Bizde yaşanan bir diğer yetersizlik bu noktadadır. Konunun kimi yönlerine ilişkin çok dikkate değer teorik ve siyasal çözümlemeler ortaya konulmuş olmakla birlikte, sınıf hareketi ve sınıf içindeki çalışmanın bütün yönleri gözönüne getirildiği taktirde bunların her şeyden önce anlamlı bir bütünlük oluşturmaktan uzak, dolayısıyla yetersiz kaldıkları görülür. Hele sendikal örgütlenme ve faaliyet başta olmak üzere kimi konularda boşluktan da öte kocaman kara deliklerimiz vardır.

Lafı daha fazla uzatmadan sadede gelecek olursak, işçi sınıfı ile ilişkilerimiz, bundan da vahimi saflarımızdaki sınıf yönelimi ve bilinci 'proletaryanın temsilcisi ve öncüsü' olduğunu iddia eden komünist bir örgüte yakışmayacak ölçüde zayıftır. Tarihsel olarak '89 sonrası süreçte bu konuda 'ileriye' değil maalesef 'geriye' giden bir gelişim grafiği çizdiğimiz görülmelidir. Özellikle '95 sonrası itibariyle bu zayıflama tam bir 'kırılma' halini almıştır (Yeri gelmişken küçük bir saptama biçiminde belirtelim: Hizbin bu tahribattaki payı ve sorumluluğu -hem öncesi hem de ortaya çıktıktan sonrası itibariyle- çok büyüktür. Öncesi itibariyle bu konuda birinci dereceden sorumlu konumlarda bulundukları ve bazıları özel olarak bu işle görevlendirildikleri halde taş üstüne taş koydukları görülmemiştir. TP sürecinde ise onlarla birlikte hareket eden bazı adilerin o dönem bu alanda mevcut ilişkilerimizi de bilinçli bir tutumla resmen soğutup tasfiye ettikleri sonradan anlaşılmıştır. Fakat hizip asıl olarak temsil ettiği/ sözcülüğüne soyunduğu ruh hali ve devrimcilik anlayışı itibariyle başıbozuk semt devrimciliğinin içimizdeki yaşam alanını genişletici bir rol oynamıştır).

Bugün asıl sorun bu utanç verici gerilik ve gerilemenin nasıl aşılacağı sorunudur. Bu gerilik ve gerilemenin boyutları nedir, ne zaman başlamıştır, nedenleri nelerdir, ideolojik- siyasi karakterde midir yoksa aslolarak örgütsel-pratik bir yetersizlik sorunu mudur, geçici midir yoksa daha mı köklüdür… türünden tartışmalar -önemli olmakla birlikte- bu sonuç ve bunun bir an evvel ortadan kaldırılması zorunluluğunun kavranması yanında bize göre açıkçası daha tali ve önemsizdir.

Atılması gereken somut adımlar/öneriler

Bu konuda şu an için söyleyeceklerimiz hemen atılmasını gerekli ve şart gördüğümüz 'öncelikli ve acil' adımlar olacaktır. Bu arada şunu da belirtelim: Bu konudaki deformasyonun giderilmesi, 'olması gerekenle' şu an bulunduğumuz nokta arasındaki açığın kapatılması öyle kısa sürede ve kolay olmayacaktır. Bu anlamda hiç kimse hızlı ve etkileyici başarılar bekleme hayaline kendisini kaptırmamalı; bundan da önce sorunu stratejik bir perspektifle ele alarak hedeflenen sonucun ve başarıların ancak uzun süreli, planlı, sistemli ve ısrarlı bir yönelimle gelebileceğini baştan bilerek hareket etmelidir. Ne yaptığını bilen, sabırlı ve inatçı bir stratejik perspektif, bu alanda çalışmanın gerektirdiği bilgi birikimi ve niteliklere sahip, konusuna hakim 'uzman' güçlerin yetiştirilmesi noktasında da gerekli ve şarttır.

1) İdeolojik çubuk bükme: Bize göre bu konuda atılması gereken ilk ve en öncelikli adım, ideolojik planda saflarımızdaki yaygın bilincin dönüştürülmesi, işçi sınıfı devrimciliği ruhunun ve bilincinin yeniden egemen kılınmasıdır. Bu konuda "*yeniden inşa*" tanımını hakedecek

şiddet ve kararlılıkta bir 'çubuk bükme' şarttır. Bunu, tarihimizdeki "*75 ruhunun canlandırılması*" olarak da tanımlayabiliriz. Başka bir ifadeyle, 'herhangi bir devrimcilik' anlayışından farklı olarak ailemizin tarihsel hedef olarak sosyalizmi kurma ve sınıfsız topluma ulaşma idealini taşıyan proletaryanın sınıf bilinçli öncüsü ve temsilcileri olduğumuza dair kimlik ve misyon bilinci, en genç ve en yeni güçlerimizin dahi bilinçlerine tekrar kazınmalıdır.

2) Süreklileşmiş bir 'uzmanlık' eğitimi: İşçi sınıfı içinde etkin bir çalışma, çokyönlü niteliklere sahip olmayı gerektirir. Her şeyden önce ideolojik sağlamlık ve gelişkin bir siyasal bilinç şarttır. Aksi taktirde, bu alandaki güçlerinizin ve onların şahsında faaliyetinizin ekonomizm, sendikalizm ve kuyrukçuluk başta olmak üzere, alanın doğasından kaynaklanan anaforlara kapılarak yitip gitmesi tehlikesinden kendinizi koruyamazsınız. Ancak tek başına ideolojik sağlamlık ve gelişkin bir siyasallık da yetmez. Çünkü sınıf içinde çalışma sırasında o kadar çeşitli huy ve özellikte insanla, o kadar değişik durum ve gelişmeyle karşılaşırsınız ki bunların üzerinde etkili olabilmek ve üstesinden gelebilmek için gelişkin bir genel kültüre, zengin bir yaşam tecrübesi ya da bilgisine, çağdaş yaşamın gerektirdiği bilgi ve becerilere de sahip olmak zorundasınızdır. Bu iki temel ayak üzerinde, daha doğrusu bunları tamamlaması gereken üçüncü ayak olarak sınıf içinde örgütlenme tekniklerinden yürürlükteki sendikal mevzuata, sınıfın mücadele tarihinden mevcut sendikaların yapısı ve işleyiş tarzına, sınıf içinde etkin olan bellibaşlı eğilimlerden sendikal harekette etkin isimlerin kişiliklerine varana kadar sınıf çalışmasının kendisine özgü yönleri konusunda da bilgiye dayalı tam bir hakimiyet sahibi olmak şarttır. Kısacası sınıf içinde çalışma, öyle genel devrimci birikim ve sloganlarla yürütülemeyecek kadar ciddi, özel bir 'uzmanlık/uzmanlaşma' gerektiren bir alandır. Dolayısıyla bu alanda etkin ve kalıcı sonuçlar elde edebilmenin temel şartlarından biri de, bu alanda çalışmaya sevkedilen güçlerin planlı bir biçimde süreklileştirilmiş bir uzmanlık eğitimine tabi tutulmalarıdır. Hele bugün bizim durumumuzda olduğu gibi bu alanda çalışmanın asgari bir birikimi ve deneyime sahip güçlerden de mahrumsanız, bu temel şart daha işin başında atmanız gereken zorunlu ilk adımlardan da biri demektir.

Akıllı ve planlı bir yaklaşım, bu konunun kendisini, yani deneyimsiz güçlerin eğitilmeleri konusunu kendi içinde bir 'örgütleme' adımı haline getirebilir. Sınıf çalışmasının özellikle de 'sendikal' boyutuyla ilgili konularda, bırakalım 'uzmanlığı' doğru dürüst bilgi ve deneyim sahibi güçlerden bile yoksun olduğumuza göre, bu açığımızı ancak dışımızdaki birikimlerden ve uzmanlardan yararlanarak kapatabiliriz. İşte bu noktada, muhataplarımızı da ürkütmeyecek, tersine heyecanlandıracak bir yaklaşım ve somut projeler ortaya koymayı başarabilirsek, başlangıçta belki bir seminer, bir kurs vb. sınırları içinde başlayan bir 'eğitme' ilişkisi, süreç içinde boyutlanarak onların bizimle daha gelişkin ilişkiler içine girdikleri bir 'etkilenme-örgütlenme' ilişkisine dönüşebilir.

3) Stratejik planlama: Gelişmelerin peşinde sürüklenmekten kurtulamayan ve suyu avuçlamaktan öteye gidemeyen bir 'oyalanma' değil de gerçek ve kalıcı sonuçlar üretmeyi amaçlayan etkin bir 'sınıf çalışması' yürütülmek isteniyorsa, bunun bir diğer temel şartı, her adımın belirli bir stratejik plan çerçevesinde atılmasıdır. Ancak 'planlı hareket' zorunluluğu, mekanik bir yorumla bu kez de dogmatik bir tutuculuğa dönüşmemelidir. Çünkü sınıf hareketi, onun özellikle de sendikal hareketi çoğu kez 'beklenmedik' çıkış ve patlamalar biçiminde seyreder. Stratejik bir plan ve perspektiften yoksun bir çalışma nasıl bu 'kendiliğinden' akış ve patlamaların kuyruğunda sürüklenmekten kurtulamazsa; 'planlı hareket' adına sergilenecek tutucu mekanik bir yaklaşım da bu kez hayatın ve hareketin dışında kalma/dışına düşme riskinden kendini kurtaramaz.

Sınıf çalışmasında bütün faaliyet ve adımlarımıza genel bir yön kazandıracak olan stratejik bir plan, işçi sınıfının öncülüğünde bir sosyal devrim hareketinin örgütlenip yükseltilmesi tarihsel amacı ile ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, ağırlıklı sektörler, sınıfın yoğunlaşma

noktaları vb. faktörlerin birleşik değerlendirilmesi temeli üzerinde yükselmelidir. Bu değerlendirmeye bağlı olarak öncelik ve ağırlık verilecek sektörler, bölgeler, havzalar, alanlar belirlenmeli; bunlar da kendi içlerinde ayrıca kısa-orta ve uzun vadeli hedeflerin belirlendiği şekilde planlanmalıdır.

Tekstil-Konfeksiyon başta olmak üzere diğerlerinin önemsenmemesi ya da ihmali anlamına gelmemesi kaydıyla bizim bugün öncelik ve ağırlık vermemiz gereken sektörler: Enerji, iletişim-haberleşme, metal, madencilik, ulaşım ve bankacılık olmalıdır. Bunlar, az çok etkili mevziler tutulabildiği taktirde burjuvaziye ağır ve sıkıştırıcı/sonuç alıcı darbeler indirmeye en elverişli sektörler oldukları için bizim görüş alanımızda daha özel bir yer taşımalıdırlar. Aynı ölçüt yani burjuvaziye sınıfın ve emekçilerin diğer bölükleri için de esin kaynağı olabilecek etkili vuruşlar yapabilme olanağını kazandırma ölçütü, sektörler dışında bölgeler, havzalar hatta fabrikalar ölçeğinde planlama ve tercihler yapılırken de öncelikle gözönünde bulundurulmalıdır.

4) 'Alttan' ve 'üstten' yaygın bir ilişkiler ağının örülmesi: Devrimi kitlelerin eseri olarak gören komünist bir sosyal devrim örgütü, sınıfı örgütlemeye çalışırken de fabrika ve işyerleri temelinde 'taban'dan örgütlenmeyi esas alır, buna öncelik ve ağırlık verir. Ancak bu doğru ve devrimci yaklaşım, yine mekanik bir yorumla tekyanlılaştırılarak 'yukardan' yani mevcut sendikal yapılar içinde değişik düzeylerde etkinlik sağlama, bize bu imkanı kazandıracak ilişkiler geliştirme çabası ve arayışlarından uzak durma şeklinde bir ihmal ve kayıtsızlığa yol açmamalıdır. Sınıf içinde çalışma stratejisini "*dürüst ve namuslu sendikacılar*" gibi bir kavramlaştırma eşliğinde sendikal bürokrasi içinde etkinlik sağlama esası üzerine kuran EMEP gibilerinin durumuna düşmekten özellikle sakınırken öte yandan bu imkanlara tümüyle sırtımızı dönmemeliyiz. Böylesi bir "*sol sekter*" yaklaşım, hareket kabiliyetimizi büyük ölçüde sınırlamakla kalmaz, özellikle de sınıf hareketinin bugünkü durumu ve düzeyinde görece geniş kesimler üzerinde etkinlik sağlama olanağından da kendimizi mahrum bırakma sonucunu doğurur.

Bugünkü sendikalar içinde özellikle şubeler düzeyinde sadece yönetici, işyeri temsilcisi vb. konumunda olan değil uzman, sekreter, sendika çalışanı vb. konumunda bulunan ilericidemokrat unsurlarla ne kadar geniş ve yaygın bir ilişkiler ağı kurabilirsek, bu ilişkiler bize sadece o sendika ve sektör bazında değil bulunulan havza ve bölge bazında, sadece başka sektörlerdeki işçilerle ve başka sendikalarla değil sınıfın etrafında mevzilendirilmesi gereken başka güçler ve kurumlarla da etkin ve işlevli ilişkiler kurabilme olanaklarını kazandırır. Bundan ötürü işin bu cephesi -özellikle de sınıf hareketinin güncel durumu ve düzeyinin yanı sıra bizim sınıf içindeki etkisizliğimizin boyutları dikkate alınacak olursa- bugün özel bir önem ve ağırlık vererek yüklenmemiz gereken cepheyi oluşturur.

5) Çalışmanın iç örgütlenmesi: Bugüne kadarki pratiğimizin ortada olan sonuçları da dikkate alınacak olursa, "*sınıf çalışmasına önem verme*" adına bugün artık sadece ideolojik-siyasi vurguların dozunu artırma vs. vs. ile yetinemeyiz. En az bunlar kadar önemli ve bunları tamamlayıcı adım olarak örgütsel planda da yapılması gerekenler vardır. Yazıda bu kapsamda merkezi düzeyde alınması gereken önlemlerden biri olarak "*en üst organın en az bir bireyinin sınıf çalışmasının bütününden sorumlu kılınması ve bu konuda uzmanlaşmasının sağlanması*" önerilmektedir. Yazar yoldaşların bu konuda en ciddi adımlardan birini de işçi çalışmasından sorumlu merkezi bir birimin kurulması yaklaşımında olduklarını daha önceki yazılarından biliyoruz. Bunlar bugünkü durumumuza göre ileri ve daha da önemlisi iyiniyetli, ama kanımızca hatalı ve eksik önerilerdir. Bu önerilerin hatalı gördüğümüz yönü şurasıdır: Eğer biz sınıf çalışması gibi stratejik bir çalışmayı bundan sonra da belli birey ve birimlerin sorumluluğuna bırakan bir yol izleyecek olursak, elde edeceğimiz sonuç daha önceki yıllarda elde ettiklerimizden daha farklı ve daha fazla olmayacaktır. Bu anlamda, bu-

gün eğer bu konuda bir zihniyet devrimi yapmak istiyorsak, geçmişten farklı olarak bu işin, yani sınıf çalışmasına yüklenme sorumluluğunun sadece belli birim ve bireylerin işi olarak algılanmasının kendisini yıkmalı, kökünden dinamitlemek zorunda olduğumuz bilinmelidir. Buna bağlı olarak en başta en üst merkezi organlarda olmak üzere, sınıf çalışması dikkatin ve enerjinin öncelikle ve ağırlıklı olarak bu alanın sorunlarına verilmesi, bütünün öndegelen bir sorumluluğu olarak görülmeli ve buna uygun bir pratik sergilenmelidir. Bu elbette bu organlar içinde de, özellikle işin inceliklerine ve ayrıntılarına da daha derinlemesine nüfuz etme yönelimi ve sorumluluğu anlamında bir uzmanlaşma yönelimi ve bu temelde özel görevlendirmeler yapılması gereğini ortadan kaldırmaz. Ancak bu işbölümü ve uzmanlaşma, yukarıda işaret ettiğimiz kolektif sorumluluk/toplu hücum felsefesi ve pratiği temeli üzerinde yükselen işbölümü ve uzmanlaşma yönelimi olmalıdır.

İkinci olarak, partinin elindeki sendikalara yön çizilmesi anlamında bir "*sendikalar masası*", özel durumlar ve kesitler için kurulan "*kurultay komitesi*", "*genel grev komitesi*", vb. vb. gibi somut, tanımlanmış hedef ve görevlerin yerine getirilmesi amacıyla kurulacak birimler ve yapılacak özel görevlendirmeler dışında "*proletaryanın temsilcisi ve öncüsü*" olduğunu iddia eden komünist bir sosyal devrim örgütünde "*sınıf çalışması yürütmek ve yönetmekten sorumlu*" özel bir organ veya birimin kurulmasını önermek, belki iyiniyetli ama çok ciddi bir yanılgıdır. Bu, genel, kolektif ve ayırdedici olması gereken bir nitelik ve görevin -tıpkı öncü savaş anlayışında olduğu gibi- belli bir birimin ve güçlerin üzerine havale edilmesi anlamına gelir. Ancak, eleştirimizin başında da belirttiğimiz gibi, sınıf çalışmasının daha özel bir yoğunlaşma gerektiren kimi yön ve kesitlerine ilişkin olarak tanımlanmış somut hedefler temelinde özel birimler kurulması ve görevlendirmeler yapılmasının reddi anlamına gelmez bu yaklaşımımız. Her şey bir yana, bizzat bizim geçmiş deneyimlerimiz, en başta da EKK (Emeğin Kurtuluşu Kurultayı -nba) tecrübesi, kimi durumlarda bu tür özel birimlerin kurulmayışının, elde edilmek istenen sonuca kilitlenecek ve bundan başka hiçbir şey düşünmeyecek özel görevlendirmeler yapılmayışının bazı yönelimlerin sonuca götürülememesinde de nasıl olumsuz bir rol oynadığını fazlasıyla gösterir. Onun için, önümüzdeki dönemde de, örneğin belli bir grevin örgütlenme ve yönetiminden, 1 Mayıs hazırlığından, İG'nin çıkarılışından ya da sınıf çalışmasının bizzat kendisine veya bu alandaki güçlerimizin eğitimine dönük belli bir konuda istenilen sonucun alınabilmesini sağlamakla görevli özel birimler kurmayı ihmal etmemeli, tanımlanmış özel görevlendirmeler yapmaktan geri kalmamalıyız.

6- Nitelikli güçlerin bu alanda çalışmaya seferber edilmesi: Kasıtlı bir ihmalin sonucu olarak değil belki ama, başka alanlardaki ihtiyaçların baskılanmasıyla, ancak sonuç olarak 'sınıf içindeki çalışmanın önemsenmemesi' anlamına gelen bir tutumla '89 sonrası süreçte bizde bu alana ya doğru dürüst güç kaydırması yapılmamış ya da genellikle başka alanlarda işlevli olamayan veya sorun yaratan güçler "bari gitsin bir fabrikada sınıf içinde çalışsın" kafasıyla bu alana yönlendirilmiştir. Bu kafa ve yaklaşımın bizzat kendisi, sınıf çalışmasını önemsemeyen 'ideolojik bir kayma'nın yansımasıdır. İşçi sınıfı devrimciliği kimliğimizi ve kişiliğimizi yeniden kazanmamız şart olan önümüzdeki dönemde, atılması gereken temel adımlardan biri de, kadroların istihdamı sırasında bu çarpık ve hastalıklı yaklaşımın kökten değiştirilmesi olmalıdır. Lafı fazla uzatmadan, kendi adımıza yaklaşımımızı şöyle formüle edebiliriz: Ailenin asli örgütlü güçleri içerisinde en nitelikli olanları ve başlangıç adımı olarak, her on ilişkiden altısı (yani yarıdan fazlası) doğrudan sınıf çalışmasına ve onun yukarıdan beri anlatmaya çalıştığımız değişik alan ve adımlarına yönlendirilmelidir. Bu konuda sadece genel bir 'sınıfa yönlendirme' ile de yetinilmemeli; ayrılacak bu güçler -yazıda da önerildiği gibi- "*işçi yazını*", "*işçi eğitimi*", "*sendikal mevzuat*" vb. konularında özel uzmanlık alanlarına yönlendirilmelidir.

7- Yöntem ve araç zenginliği yaratmak: Önümüzdeki dönemde sınıf içindeki çalışmaya

yüklenirken atmamız gereken zorunlu adımlardan biri de, belli kalıpların dışına çıkarak araç ve yöntem zenginliği yaratmak olmalıdır. Bu anlamda, kitle propagandası ve ajitasyonunun bugüne dek kullanılagelen temel biçimlerini oluşturan gazete yayını, bildiri, afiş, pul vb. biçimlerin yanı sıra, özellikle de göze hitap eden, daha doğrusu göz yoluyla beyne hitap eden araç ve yöntemlerin kullanımına özel bir ağırlık vermeliyiz. Bu kapsamda, sınıfın geniş kesimlerini ilgilendiren hemen her konuda bizim politika ve sloganlarımızın propagandasının ustaca yedirildiği video filmler, dia gösterileri, tiyatro vb. sanatsal etkinlikler organize etme ve bunlara süreklileşmiş bir refleks özelliği kazandırma yönelimi içinde olmanın yanı sıra, sınıf bilincinin temel kavramlarının verilmesi de içinde olmak üzere değişik konularda resimli broşürler, çizgi roman serileri, vb. eğitim setleri hazırlama üzerine yoğunlaşmalıyız. Bu konuda işbirliği yapılabilecek aydınlar, sanatçılar, çizerler, animasyon uzmanları, bilgisayar programcıları vb. güçlerle ilişkiler geliştirmeyi sınıf çalışmasının 'tamamlayıcı' ayakları kapsamında önümüze özel bir hedef olarak koymalıyız.

***

[EK17]

Azizim Müştak,

Epeydir görüşemedik. İş-güç, çoluk çocuk derken haliyle biraz arayı açtık. Vallahi senle şöyle iyi donanmış bir masada parlatmaya hasret kaldım. Nasıl da fondip yapardık değil mi... Şimdi artık arayı kapatalım diyorum. Fakat ondan önce şirketle (örgüt -nba) ilgili bazı mali problemlerim var. Senin tecrübelerinden faydalanmak istiyorum.

Şirketin insan kaynakları ve hedef kitle araştırmalarıyla ilgili gözlem ve izlenimlerimi aktarayım önce. Çalışanların bir bölümüyle konuşabildim. Geriye kalanları da görmeye çalışacağım. Bu arada biraz rastlantılarla üç ayrı bölgeden bazı çalışanlarla görüşme olanağım da oldu. Şirketin asli çalışanlarını son birkaç yıldaki şirketin durumu, işlerlik ve aksamanın nedenlerini, bunlarla şirketin geçmişteki yapılanışı arasında bir bağlantının olup olmadığı, varsa neler olduğu; son dönemde şirketin gösterdiği yeni açılımlar, atılan adımlarla ilgili neler düşündüklerini; hiss. Kurulu (Konferans -nba) toplantılarından hangi sonuçları beklediklerini, çalışmanın önceki sürecinin değerlendirilmesi, bunlardan sonuçlar çıkartma, yeniden belirli bir biçim kazandırma ve hedeflendirmenin gerçekleştirilmesinin yanında başka bir hedefin olup olmaması konusunda ne düşündüklerini sordum. Sonuncusu, dünyadaki ve ülkedeki sektörel durumu gözönünde tutarak alternatif ve farklılaşan bir yanıt oluşturmanın nasıl olabileceği kapsamında bir soru idi.

Birinci konuda, şirketin geçmişteki yapılanışı ile kurumsal işlemezlikler düzeyinde ve yönetim kurulu düzeyinde yapılan hataların olduğunu belirtenler oldu. İki ayrı çalışan, biz de neoliberal dalgadan etkilendik dediler. Fe'lerle (F tipleri -nba) ilgili yürütülen çalışmalardan sonra bu türden çalışmalar gerçekleştirilmedi. Aktivite kaybı ve durması oldu, dediler. Bir çalışan, kolayına kaçıldı, parçalarla sınırlanıldı, herkes bir parçayla ilgilendi, bütüne yönelinmedi, taşın altına elin koyulmasından kaçınıldı, 12 sept. (12 Eylül) döneminde de kimse işleri tasfiye edelim düşüncesiyle başlamadı, zor durumda kolay olana, sonra daha kolay olana yönelindi, bunun sonucu gelişti işlerin tasfiyesi, dedi.

İkinci konuda, yeni açılımlar, atılmaya başlanan adımlar bir hareketlenme, kısmi bir canlılık yaratmış. Bence de durağan bir dönem sonrasında bu açılım ve adımlar iyi oldu. Birşeyler yapmaya başladık, yapıyoruz düşüncesi var. Bununla birlikte, hemen ardından kurultay çalışmalarının bir sonuç verip vermeyeceği noktasında sorulu, negatif vurgulu bir yaklaşım görülüyor. Aslında bu anlaşılabilir. Fakat bu konu konuşulmaya başlandığında neredeyse ikinci, üçüncü cümleden itibaren bunun dile gelmesi biraz şaşırttı. Neyse, bu da anlaşılır ve

açıklanabilir bir durum.

Hiss. Kurulu'ndan ne beklendiği konusunda ise, çalışan güçleri biçimlendirip ne yapılacağı konusunda hedef ve yön kazandırsın yeter, diyen bir çalışan oldu. Öncelikli hatta bütün beklenti bu düzeyde. Bir sürünceme durumunun varlığı ve h. Kurulunun yapmış olduğu toplantıdan bir şey çıkmamış ve ne olduğu da anlaşılmamış olması, vb. beklentiyi bu noktaya, olabilecek en geri düzeye çekmiş.('kendimize dair' durumun açıklanmasından sonra çalışanlar nedenler ve durumun aşılması konularında düşünsel bir aktivite içerisine girebilirlerdi.dar eleştirel biçimiyle 'yukardan görme' ve 'yukardan bekleme' geleneksel tutumu sürüyor.) Daha genel ve geniş bir perspektif içerisinde düşünme, şirketin politik-stratejik yönelimini içeren kimi unsurların bir şekilde tespiti gibi konular, düşünce alanında dahi şu anda yer almıyor ya da ileriye bırakılmış. Bu konuyu çalışanlara soru düzeyinde yönelttim sadece. İçeriğine girmedim. Süreya bey (G) ile bir düzeyde, Yasemin hanım (F) ile genişçe konuştum. Yasemin Hanım bu ikinci bölümün şimdi gündemleştirmesine karşı olduğunu söyledi.

Gördüğüm kadarıyla genel düşünce ve belirlenim de bu yönde. Şirketin son dönemi ve içerisinde bulunduğu durumdan ve bundan kaynaklanan birtakım zorunluluklardan çıkarsanan, bununla birlikte kanımca fazlasıyla geri bir düzlem bu. Bulunulan durum düşünsel ve psikolojik bir basınç oluşturmuş ve genel bir düşünce hali çıkmış ortaya. Birinci konu, şirket çalışanlarına çekidüzen verme, yön ve hedef belirleme, hayati önemde. Halihazırdaki durumda çevresel bir yapı ve çevreselliğin ortaya çıkardığı şekilsizlikler, form bozulmasının düşünce ve alışkanlıklarda yarattığı tahribat baskın , hatta bu sürec uzamış olduğundan, bir anda gelince çok net bir şekilde gördüğüm, çalışanların farkında oldukları-olmadıkları yeni alışkanlıklar, ilişki biçimlerinin oluşturduğu bir tablo söz konusu.(bu süreç niye bu biçimde yaşandı,neden bu kadar uzun ve dibi görecek kadar sürdü, bunların kişi ve olayların akışına dayanan anlatımları oldu.olay , durum ve gelişmelerin iç bilgisine sahip olmak yönünden gerekli bu bilgiler.fakat kurumlar ve azımsanmayacak sayıda şirket çalışanı varken bana aktarılanlar üzerinden ve pek eksik bir şey bırakılmamış olduğu düşüncesiyle söylüyorum, bu yeterli ve aslolarak olması gereken bir açıklama değil. Daha sonra konuşuruz bu konuyu da.) Bunların giderilmesi ve üstelik önceki gibi de değil, bugüne ilişkin doğru biçimlerle üstesinden gelinmesi oldukça zor ve sancılı bir süreç olacak. Hem gerileyen ve bir dağılımı içeren düşünce ve alışkanlıklar var, hem de bunları yeni koşulların içerisinde ve şirketin eski yapılanışındaki kronikleşmiş bazı hata/biçimlenişleri de aşarak daha ileri bir şirket yapılanışı içerisinde gerçekleştirebilme sorunu var. Personelin durumuna da dikey ve yatay bakıldığında bunun kısa, hatta kısa/orta vadede çözümü de oldukça güç de görünüyor. Dolayısıyla şirketin neden bunları yaşadığına ilişkin değerlendirme, yeniden biçimlendirme, yapılacakların belirlenmesi önemli ve ilk iş. Bununla birlikte, dönem ve durumu içeren politik-stratejik bir hat çizilmesi de zorunlu. Bu ne kadar yapılabilir, kapsamı ne olabilir, ayrı konu. Ama basitçe öylesine bir gereklilik, adeti veçhile konusu değil. İçerisinde bulunulan tarihsel durumun, dünyadaki ve ülkedeki değişimlerin, buna uygun doğru vaziyet almanın, yeniden yapılanma gereğinin ortaya çıkardığı bir zorunluluk. Kendi durumumuz ve bundan kaynaklanan dayatıcı zorunluluklar, bunun gerekliliğini ortadan kaldırmıyor. Aslında nedenlere daha geniş ölçekler içerisinde baktığımızda, en temel zorunluluk olarak çıkıyor ortaya.

Dünyadaki ve ülkedeki iktisadi, sosyal, politik, kültürel değişimlerin belirginleşen ve belirleyici olan en önemli unsurlarını içeren ana noktalar üzerinden bir hat oluşturmalı ve bunu yeni bir stratejik çerçeveyle ilişkilendirmeliyiz. Kastettiğim, yeni bir stratejinin ayrıntılandırılmış konulması değil. İlk belirtilenlerin onunla da ilişkilendirildiği bir hat çizilmesi. Bu, aynı zamanda üç ile (3. Konferans -nba) bir devamlılık ilişkisinin kurulması olacak. Senin konuyu açtığımda ilk düşünceler olarak belirttiğin noktada -'üçün anlaşılmadığı bir durumda bu nasıl anlaşılacak' dediğin konuda- söylenmesi gereken, üç teorik bir çerçevede yoğun olarak

ifade edilmiş idi ve “havada asılı”, “soyut”, anlaşılması güç idi.devamlılık oluşturan teorik açılımları da gerektiyordu ve gerektiriyor. Şu anda önerdiğim ise, onunla bir devamlılık ilişkisi de kuran, yine teorik öncülleri olan, teorik-politik daha güne doğru uzatan bir kapsamda olmalı ve bir anlamda arada bir hat, köprü oluşturmalı, bugüne bağlamalı. Bundan dolayı, tam da üç ile ortaya çıkan açı genişliğini bir yönüyle gidermeye dönük bir köprü olarak da düşünmeliyiz. Ki, üç ile bir devamlılık ilişkisi, isterse şu andaki özgül durumumuzdan kaynaklı nedenler olsun, kurulmazsa çok geri bir düzeye çekilinmiş olur. Bu, sadece bir iddia ve misyon kaybına yol açmaz. Bunların daha sonra da bir şekilde telafi edilebileceği de düşünülebilir. Bunlardan da önce şu anki dünyadaki ve ülkedeki durumun doğru bir stratejik konumlanmanın, hedef ve yön çizebilmenin gerekliliği, politik bir moment gerekliliği olarak görmeliyiz. Halihazırda yapmaya çalıştığımız, güncel-dönemsel pol.kalar geliştirmeye çalışmak, alan politikaları geliştirerek bir hareketlenme yaratmaya çalışmak. Bunlar ve olası po.ik kampanyalar için bütününe temel oluşturacak bir hat olmadan atılacak adımlar, politik olarak oldukça sınırlı, eski ve yeni düşünce öğelerini karışık bir şekilde içeren, bir konuda birinin, bir konuda diğerinin ağır bastığı bir çerçevede kalır. Politik-sosyal süreçteki geçiş döneminin çalkantıları, iniş ve çıkışları, yön değişiklikleri, karşı basınçları, bir eksen oluşturulmadığında güncel politik analizleri fazlasıyla etkiler. Temel konulara bir şekilde girildiğinde ise, alttan, parçadan politika-teori üretmeye dönüşür. Bu ise, parçadan olmanın sınırlılıklarını, darlığını, yanlışlarını, eklektisizmi barındırır içerisinde. Eski-yeni şeyler yanyana, içiçe söylenir ki, bunu zaten belli ölçüde ve kaçınılmaz olarak yaşıyoruz.

Böylesi bir teo-politik hattı gerekli kılan bir diğer neden, organizasyonel alanda yaşadığımız ve yaşayacağımız sorunlar. Sorunları organiz.el (örgütsel -nba) düzeyde görme oldukça baskın. Dilin ağrıyan dişe gitmesi gibi bir doğruluğu içeriyor bu da. Bununla birlikte, bir bakış açısı darlığı ve kestirmeden indirgemeci denebilecek sonuçlar ve çözümler çıkarma eğilimini de çıkarmış ortaya. Bunun birkaç boyutu var. Şu anda ayrıntılandırmak gerekmiyor. Öncelikle düşünülmesi gereken ve çalışanlarla konuştuktan sonra bende daha net hale gelen yön ise, çözümü kurumsal olana daraltıp indirgeyen düşünce ve beklentilerin bu alanda ilk temel adımlar atıldıktan sonra ve alansal-organizasyonel açılımlarda doğabilecek -ki kanımca doğması kaçınılmaz görünen- tıkanmalar olduğunda tekrar düşünsel bir kırılma, umutsuzluk ve beklentisizlik durumuna girmeleri olasılığının oldukça güçlü olması. Bundan dolayı da, dünyadaki ve ülkedeki ekonomik, sosyal, politik, kültürel değişiklikleri daha geniş bir açıdan görecek, bunun ortaya çıkardığı yeni sorunları, tıkanma noktalarını ve bugün ve gelecekteki olanakları daha geniş bir kavrayış içerisinde bir eksen üzerinden görecek, düşünecek, çözüm arayacak str.jk bir bilinç oluşturmak, yeni personel duruşunu, biçimlenmesini de buna göre oluşturmak gerekli. Önümüzdeki sürecin personel politikasının, duruşunun birincil ve en önemli konusu ve kriteri bu olmalıdır. Bu olmadıkça, tekil durumlar üzerinden sonuç çıkarma, konjonktürel düşünme, inme ve çıkmalar, başa dönmeler, dar ve sağlıksız düşünüş ve eleştirellikle tekrar tekrar karşılaşılır ve uğraşılır.gelecek perspspektifini soyutluktan kurtarır olabildiğince somut bir içerik kazandırırsak ve bunun bilinç donanımı sağlanırsa gerçek ve sürekliliği olan bir çalışma organize edilebilir.içte ve dışta bir çekim oluşturmak istiyorsak günlük ve kısa dönemli çalışmanın ötesini ve daha ötesini görmek ve göstermek zorundayız.yine senin söylediğine atfen belirteyim, şirket çalışmalarına biçim vermekle önerdiğim biçimde bir hat çizmek birbirinin karşısına konulan ve konulacak olan şeyler değil aşamalandırılacak olan şeylerde değildir birbirini besleyip güçlendirecek olan, birinin ötekini gerekli kıldığı şeylerdir.

Belirttiğim çerçevede teo-politik, temel kurumsal ve alt kurumsal politik açılımları da besleyip yön çizecek bir hat koymak, özlü ve ana çizgiler üzerinden bir ifadelendirme gerektirdiğinden, kolay değil. Bana kalsa, dönem ve durumlardan soyutlayarak çalışmanın içeriğinin belirli bir kapsamlılıkta ve tatmin edici düzeyde olabilmesi için öncelikle genişçe bir çözümleme ve bu temelde bugüne yanıt oluşturacak alternatif bir sos.im programı çıkarmak ve

daha sonra bunu ülkenin özgül koşullarının çözümlenmesiyle yeni bir stratejk programla birleştirerek ifade etmek, şimdinin değil daha sonranın, ortalama iki-üç yıl sürebilecek bir çalışmanın ardından olması gerekirdi. Fakat koşullarla birlikte ve daha somut olarak düşündüğümüzde, o kapsamlılıkta ve bütün sonuçlarına götürülmüş olarak olmasa da, eksik, kimi öğeleri konulamamış, ya da yeterince konulamamış olacak da olsa ve açıkçası içime de tam anlamıyla sinmeden bunun yapılmasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Son kesitte kafamdakileri dökmek biçimiyle ve hızlı bir şekilde yapmaya da yöneldim. Malum nedenlerle eksik, tamamlanmamış ve olgun biçimini almamış bir halde. Düşündüğüm, hızlı bir şekilde ortak ve pozitif katkılı bir çalışma ve desteklerle birlikte bunun tamamlanmasıydı. Açıkçası, temel konularda bir yönelim birliği ve ülkeyle ilgili yeni str.ik yaklaşım konusunda ortak düşünce olduğunu ve bu konularda nüanslarda farklılıklar olsa da fazla zorlanmadan giderebileceğimizi, ortak ifadelendirmeler yapabileceğimizi, bunlarda fazla bir sorun yaşamayacağımızı düşünüyordum. Senin 'yazdıkların ve söylediklerin içerisinde tartışmalı noktalar var' demen ve bunu bir gerekçe olarak belirtmen, tabii ki değerlendirilmesi gereken bir konu. Bunun ne olduğunu, hangi konuda olduğunu da bilmek istiyorum tabii.

Önerim, bu çerçevede. Siz de değerlendirip düşüncenizi iletirsiniz ve bunun üzerinden konuşuruz. Sizin şu anda hazırladığınız çalışma hangi düzeyde, ne zaman sonuçlanır, onu da belirtirsiniz. Belirttiğim çerçevede olması gerektiğinde ısrarlıyım. Benim açımdan zaman ve zemin belirsizliği ve olası boyutlanabilecek rix durumu var. Bunların bir engel oluşturmamasını sağlamaya çalışacağım. Sağlayabilir miyim, bu da bir belirsizlik taşıyor. Bana bağlı olmayan nedenler belirleyici durumda. Zaten zaman faktörü de gözönüne alındığında, asgari tatmin edici bir düzeyde sonuç almak için öncelikle üst düzeyde kolektivize etmek, pozitif bir katılım ve destek sağlamak zorunlu. Bu olursa ve sürecin akışı da ciddi bir engel ve geciktirme oluşturmazsa, yapabiliriz. Konuyu kendi çerçevesi içerisinde, gereksiz ve yarar sağlamayacak dallandırıp budaklandırmalara gitmeden konuşmamız, değerlendirmemiz, tartışmamız en doğru olanıdır. (daha önce sizin yolladığınız ve burada hazırlanıp sunulan metinleri okuyamadım.burada elde yok.onları da gönderiverin)

Son bir gözlem notu:tahmin edebileceğiniz bir şey , şirketteki durağanlık eski çalışanların bir bölümünü çevreye itmiş.Asıl kendilerinden kaynaklanan nedenler olsa da gerekçeler bu taraftan bulunur genellikle. Yine öyle görünüyor.önceki yakın ve uzak çevre ise daha uzaklaşmış.bir kısmı durağan biraz uğraşılınca hareketlendirilebilir görünüyor.son çalışmalarla kendi çeperimize doğru içerden bir yönelme olmuş.bu konuyu da gündemleştirmek gerekiyor.işletmenin yapısı aşırı daralmış güç takviyesi ve katılımı bir yana (bu yönden fazla bir beklentim yok) lojistik yönündende sıfıra doğru inilmiş.bakalım ne yapılabilir? Organizatörlere o gözle bakacak düşüneceklere gereksinim çok fazla.Zaten boş bırakılan dolayıma terk edilen alan olmuş organizasyon alanı.
Ceyda'ya ve hominilere selamlar.Görüşmek üzere azizim...

***

[EK18]

Azizim Sunuhi Bey,

Uzunca bir aradan sonra zatıalinizle mektup yoluyla da olsa dolaysız fikir teatisinde bulunma imkanına kavuşmuş olmak hassaten memnuniyet verici bir durum. Lakin son mektubunuzda serdettiğiniz görüş ve teklifler, bu memnuniyetimizi gölgeleyici oldu. Açıkçası, sükut-u hayale uğradık! Gerçi son yıllardaki meşgalelerinizden, mesainizi, ilgi ve merakınızı yönelttiğiniz hususlardan hareketle muhtemel tercih ve eğilimlerinize dair belli kaygılar hissetmekle birlikte; şirketin durumunun vehametini, işlerin nerelere vardığını, nihayet yavaş yavaş

canlanmakta olanın sürdürülüp güçlendirilmesine elbirliğiyle yüklenmek yerine bunun hangi neden ve gerekçeyle olursa olsun sekteye uğratılıp kesilmesi halinde bu kez artık nerelere varılabileceğini bizatihi çıplak gözle görerek doğru sonuçları çıkaracağınıza güveniyordum; lakin heyhat!..

Serdettiğiniz görüş ve teklifler, şahsen bende her şeyden önce bir 'deja vu' hissi uyandırdı. Hatırlar mısınız, şirketin üçüncü genel kurulunu (Örgütün 3. Konferansı -nba) da biz, zatıalinizin muhteva olarak aynı gerekçe ve mütalaaları nedeniyle ("*teorik bakımdan güçlü bir içeriğin üzerine oturma*", vb.) savsakladık da savsakladık. Netice ne oldu?.. Gereksiz yere ağır ve acı bir fatura ödedik. Hal böyleyken ve o malum süreçte bizzat zatıaliniz de sonuçta "*Armudun sapı üzümün çöpü demekle hakkaten yanlış yapmışız*" demek gereğini duyduğunuz halde, bugün öz olarak yine aynı gerekçeyle neredeyse aynı cümlelerle aynı yaklaşım ve teklifleri getirebilmeniz hakikaten çok şaşırtıcı! "*Tarihin tekerrürü*" üzerine bazı münevverlerin serdettiği malum bir söz vardır: "*Eğer ders alınmış olsaydı, tarih hiç tekerrür eder miydi?*". Görülen o ki, biz tarihten öğrenmeyi hala öğrenememişiz.

Nedenleri ve sorumluluklar bahsi ayrı bir konu olmakla birlikte (esasında tartıştığımız konu açısından da çok şey içeren/anlatan bir konu) sonuç olarak dördüncü genel kurul (4. Konferans -nba) , şirket yönetmeliğine (tüzük -nba) göre düpedüz "*suç*" oluşturacak ölçüde zaten yeterinden fazla uzadı; 'uzamak' ne kelime, öyle sündü -daha doğrusu 'sündürüldü' ki- fikir olarak 'çürüdü', hissedarlarda (yoldaşlarda -nba) dahi heves ve coşku bırakmayacak ölçüde 'çürüdü', ağzımızla kuş tutsak dahi içimizde ve dışımızda yaratabileceği etki gücü itibariyle 'çürüdü'! Hal böyle iken, onu bir an evvel, eli ayağı olabildiğince düzgün bir sonuca bağlamaya yönelmek yerine; hangi neden ve gerekçe ile olursa olsun -üstelik hem yöntem olarak yanlış hem de kontrolü elimizde olmayan etkenlerin tayin edici olabileceği- ucu bucağı belirsiz bir sürece yayacak teklifleri "makul" hatta "düşünülebilir" dahi bulma imkanı kanaatimce yoktur! Böyle bir şeye tevessül edildiği taktirde, diller ve yazılar ne derse desin fiiliyatta bu şirkette "*kurum kültüründen*", "*yönetmeliğin bağlayıcılığından*", "*herkesin ve her şeyin yönetmeliğe tabiyeti ve onun diliyle konuşmaktan*" vb. vb. söz etme imkanı ve zemini kalmamış demektir.

Bu noktada bir "saptama" daha yapmama izin vermenizi reca edeceğim: Kurum kültürünün gelişkinliği bahsinde başka hasletlerinize nazaran "bir parça" zayıf gördüğüm zatıalinizin, şirket genel kurullarına yaklaşım bahsinde ayriyeten onlara "*İllaki bir tarihsellik*" kazandırma şeklinde bir saplantı sahibi olduğunuz kanaatindeyim. "*Tarihsellik*" niyet ve arzusuna, iddia ve hevesine halisane istek olarak kim karşı çıkabilir ve dahi paylaşmaz a cancağızım? Lakin zatıalinizin bu tarihsellik merakı, işin başka boyutlarını temamen bir kenara bırakarak sırf '*kelam gücü*'ne dayalı aşırı bir tekyanlılıkla malul kanaatimce. 3 öncesinde olduğu gibi bugün de siz "*kelama kuvvet*" verelim derken, örneğin kurumun halini gözden kaçırıyorsunuz; mevcut meşruiyet ve otorite zaafiyetinin alttan alta hala süregiden tahribatlarını gözden kaçırıyorsunuz, şu mevkutenin yayını sırasında dahi kendini gösteren keyfekeder takılmaların yarattığı yıpranmaların içerdiği tehlikeleri gözden kaçırıyorsunuz; şöyle veya böyle ama nihayetinde tam iki yıl önce başlamış bir 4 sürecinin dahi gavur ölüsü gibi hala uzuyor olmasının yarattığı soru işaretlerinin olası sonuçlarını gözden kaçırıyorsunuz, vs. vs… Bu anlamda, bu kadar uzamış (ve uzatılan) genel kurul süreçlerinin bu özellikleri ile daha baştan ama negatif bir "*tarihsellik*" kazandıklarını artık görmek zorundayız. Kısacası, zaten haddinden fazla uzamış şu sürecin bir an önce noktalanmasının, şirketi ve şirket kültürünü ayakta tutabilmek açısından kazandığı başlı başına politik ve tarihsel önemi gözden kaçırıyorsunuz! Dolayısıyla, bizatihi bu durumun kendisi, bundan sonra ne yaparsak yapalım içerik üzerine şimdiden düşmüş ağır bir gölgedir ve siz bunu hala göremiyorsunuz.

Üstelik siz Basra'nın harabiyetten iyi kötü kurtulduğu bir dönemde avdet ettiniz. Şirketin genel durumu ve bundan sonraki geleceği açısından izlenmesi gereken hareket hattının

böyle bir yöntemle tayin edilmeye kalkılmasının kendisindeki isabetsizliği de şimdilik bir kenara bırakıyorum -ki bu noktada, sadece zatıalinizin yokluğunda gerçekleşen yaz sonu beraberliklerinin kanaatimce daha bağlayıcı addedilmesi gereken ortak sonuçlarını görmezlikten gelmenizi de yadırgatıcı bulduğumu belirtmeliyim- teklifinizin dayanağı haline getirdiğiniz temasları kimlerle yaptınız, ifade edilenler acaba ne kadar genele teşmil edilebilir, ayrıca ifade edilenlerden -geleceğe dair güvensizlik de dahil- acaba bu sonuç mu çıkar veya çıkarılmalı, vb. hep tartışılması gereken bahislerdir. Lakin naçizane kanaatim, teklifinizi dayandırdığınız ruh hallerini ve dillendirilmiş olabileceğini düşündüğüm mütalaaları doğru okuyup isabetli yorumlamadığınız yönündedir. Aynı hatayı o zaman da yapar mıydınız bilemem ama siz bu teklifinizi bundan bir sure once umuma sunacak olsaydınız, kesinlikle "*topa tutulacağınızı*" söyleyebilirim. Sakın ola ki buna, iktisattaki ünlü kurala benzer şekilde "*kötü/geri fikir ve düzlem, ileri* (!) *olanı kovar/önemini anlayamaz*" iç düşüncesi ile yaklaşmayınız; bu sizi yanıltır, kendi kendinizi kandırmanıza vesile olur! Çünkü öneriniz, yöntem ve içerik açısından da "*ileri*" olanı temsil etmiyor mateessüf!

"*…Dünyadaki ve ülkedeki ekonomik, sosyal, politik, kültürel değişiklikleri daha geniş bir açıdan görecek, bunun ortaya çıkardığı yeni sorunları, tıkanma noktalarını ve bugün ve gelecekteki olanakları daha geniş bir kavrayış içerisinde bir eksen üzerinden görecek, düşünecek, çözüm arayacak stratejik bir bilinç (ve hat/gelecek perspektifi) oluşturmak…*" Eğer yanlış anlamamışsam, bugünün, dolayısıyla genel kurul gündeminin "olması gereken" içeriğine dair teklifinizin özü bu. Peki bunun neresini, özellikle de "*içeriksel*" olarak "*yanlış*" bulduğumu merak ediyor olabilirsiniz. Merakınızı zail etmek için, onları şimdilik şu ana başlıklar altında belirtmekle iktifa edeceğim:

- Önce bu çerçevede yapılması gerekenin adını doğru ve dolaysız koymak gerek: Yapılması gereken ve ihtiyacımız olan "*program*"dır! Bu aslında hemen 3'ün (hatta belki ondan da önce '*Parti inşasının neresindeyiz?*' dedikten sonra) yönelmemiz/kilitlenmemiz gereken stratejik bir görev ve mecburiyetti. Bu, dünyadaki ve memleketteki gelişme ve değişmelerin zorunlu kıldığı bir mecburiyetin emri olmanın yanında bizim Parti olma iddiamızdaki samimiyet ve tutarlılığın emrettiği bir zorunluluktu. Ama biz sonuç olarak buna fiilen yan çizdik; herbirimiz '*kendine göre gerekçeler*' yaratarak bütünsel değil parçasal yaklaştık, yan yollara kaydık, belki önemsiz değil ama program yerine en fazla onun dibacesini oluşturacak konularla iştigal etmeyi seçtik; daha da önemlisi bunu şirketin '*genel*' bir sorunu haline getirerek buna uygun kolektivize katkı ve katılımı sağlayacak bir plana bağlamadık. Olan neydi, niye böyle oldu o ayrı; ama böyle kapsamlı ve üstelik kolektifin olabilecek en geniş katılımıyla çözümlenmesi gereken bir konuyu, sürecin en az bunun çözümü kadar önem ve aciliyet kazanmış diğer gereklerinin yine her zamanki tekyanlılığımızla fiilen askıya alınıp ihmali pahasına sırf zatıalinizin bu konularda tamamlanmamış ama "*birkaç ayda sonuca götürebileceğinizi*" söylediğiniz önhazırlık ve yönelimleriniz olduğu gerekçesiyle, üstelik kontrolü tümüyle elimizde olmayan etkenlere tabi sıkıştırılmış bir zamanda, en fazla "*sen-ben-bir de bizim oğlan*"la sınırlı kalacak bir tarzda çözmeyi önermek, ne denli sağlıklı ve doğru sonuçlar doğurur acaba? Burada en başta yöntemin kendisi, bugün mevkute pratiğinde de filizlendirilmeye çalışılan farklı bir yönelimin, yani "*kolektifleştirilmiş bireysel üretim*" pratiği ve yöneliminin yerine bizi yine artık aşmamız gerektiğini hayatın adeta kafamıza vurarak gösterdiği "*birileri yazar, diğerleri de okur ve uygular*" pratiğine çağıran bir "gerilikle" maluldür. Bu yöntemle bir an için "*ileri*" şeyler üretileceğini varsaysak dahi, bunun akıbetinin daha öncekilerden ne farkı olur sanıyorsunuz? Üstelik şirket çalışanlarının düşünce ve ruh hallerine dair mektubunuzda dile getirdiğiniz müşahadeleriniz ışığında bakacak olursanız, böyle bir ortamda "*en doğru ve*

heyecan verici" tahlillerin dahi kimler için ne ifade edeceğini umuyor ve nasıl bir netice bekliyorsunuz? Burada "*yöntem*" sorunu olarak görünen sorunu, sürekli "*yukarıya bakmaktan*" kurtulamayan kendi şirket pratiğimiz de dahil 20. yüzyılın pratiklerinden sonra hayati bir önem kazandığına inandığım 21. yüzyılın kurum yapısı, model ve işleyişine dair çok esaslı bir nokta olarak gördüğümü de hassaten belirteyim.

- Adına ister "*program*" diyelim, ister sizin çizdiğiniz çerçevede bir "*stratejik bilinç ve gelecek perspektifi*" diyelim, bunun merkezi eksenini artık net bir '*sosyalist devrim*' savunusu oluşturmak zorundadır. Avdetinizden bir süre önce refikanız vasıtasıyla zatıalinizin de bu kanaate vasıl olduğunu öğrenmek bizleri ziyadesiyle memnun etti haliyle. Lakin gerek bu noktaya gelişinizin nedenleri ve bunun temellendirilişi, fakat daha da mühimi buna varırken ya da bundan hareketle çıkarılan kimi sonuçlar hususunda yine refikanız aracılığıyla kulağımıza çalınan kimi görüşleriniz -örneğin rejimin tipine dair değişim ve adlandırma mevzuu- ziyadesiyle "ilginç" ve tartışma gerektirir yönler taşıdığı izlenimi oluşturdu zihnimizde. Gerçi bunlar zatıalinizin de belirttiği gibi, "*nüanslarla sınırlı ve hüsnüniyetle hareket edildikten sonra* -ki o konuda hiçbir kuşku ve endişemiz yoktur- *giderilebilir sınırlar içinde kalan şeyler*" olabilir. Lakin o haliyle bile karşılıklı bir mesai harcamayı gerektirecekleri de açıktır. Bu meyanda bir taraftan "zamanla yarışılırken" bir taraftan bunlara gereken zamanı ayırabilmek ne ölçüde mümkün olacaktır?

- Eğiliminizi temellendirmeye çalışırken kullandığınız argümanlar içinde dikkat çekici bulduğum ve birbirleriyle bağlantılı iki noktayı ise şöyle ifade etmeye çalışayım: Birincisi, bugün atılan ve devamı getirilmeye çalışılan adımları, anlam ve önem bakımından biraz fazla '*güncel*' ve '*geçici*', daha da önemlisi "*bir süre sonra tıkanması kaçınılmaz*" açılımlar olarak gördüğünüz anlaşılıyor. Diğerleri bir yana, düşüncesi dahi kalmamış olan amele milletine yönelmenin bu kuvvette tekrar canlanmasının dahi -ölçü, alışkanlık ve zihniyet düzlemlerinde de tetikleyeceği zincirleme süreçlerle birlikte- taşıdığı hayati önem ve anlam düşünülecek olursa, bunları hafifseyen yaklaşımınızı ve peşinen "*tıkanmaya mahkum*" gören tahmininizi zatıalinizin feraseti ve birikimiyle bağdaştıramadığımı ifade etmeliyim. Bakın, diğerleri gibi bunun da tıkanıp tıkanmaması salt bizim niyet ve çabalarımıza bağlı değildir elbette; fakat zaten ısrar ve inat gerektiren bu yönelimde tamamen kendimize bağlı olan ısrarın sürmesi bile, somut sonuçlar anlamında en kısır kalınan durumlarda bile bugünkünden daha ileri bir durum anlamına gelmekle kalmaz, o korktuğunuz "*düşünsel kırılma, umutsuzluk ve beklentisizlik halinin*" genel ve yaygın bir durum olarak bir daha doğmamasının panzehiridir. Öte yandan, bugün merkeze konulmasını önerdiğiniz "*genel bir hat çizilmesi*", "*stratejik bir bilincin yaratılması, buna temel oluşturacak bir gelecek perspektifinin somutlanması*" vb. konusunun önem ve aciliyetini bizlere anlatmaya çalışırken öyle ifadeler kullanıyorsunuz ki, gören duyan da bu konularda sanki boşlukta yüzdüğümüzü, döneme denk düşen yol gösterici temel fikir ve yaklaşımlardan uzak ve mahrum olduğumuzu, vs. vs. zanneder. Bunun da doğru olmadığını en iyi bilenlerden birisiniz. Üçüncü genel kurulun sonuç ilanı da dahil son 10 yılın aylık mevkutelerinden bir çırpıda sayabileceğimiz 10-15 temel yazı dahi bu konuda başkalarının daha yeni yeni ulaşmaya başladığı sonuçlardan fazlasını içeren gelişkin bir alternatif temel hattın yapıtaşlarını içerir. "*Krize karşı devrim kapitalizme karşı sosyalizm!*" temel belgisinin kendisi dahi -arif olan için- programatik bir hattı ifade eder.

- Maruzatımın yanlış anlaşılmaması için bu bahse ilişkin sözümü şöyle bağlayayım: Teori alanda da yapılması gerekenlerin "*olmadığı*" veya bunların "*önem ve*

aciliyet taşımadığı" kanaatinde falan değilim. Ama bunun da artık bir "*oyalanma pratiği*" olmaktan çıkarılabilmesi için öncelikle adının somut olarak konulması ve kesin bir dille "*program*" hedefine bağlanmasının şart olduğu kanaatindeyim ve bazı yönlerden '*bir bağlantı halkası*' işleviyle yetinmesi gereken dördüncü genel kurulun da, yeni seçilecek yönetim kurulunu "*program imarı*" konusunu şirketin önümüzdeki faaliyet döneminin stratejik yükümlülüklerinden biri olarak kavrayıp kendini ve çalışanlarının faaliyetini bu merkezi eksene göre planlamakla yükümlü tutması şeklinde bağlayıcı bir karar alması gerektiğini düşünüyorum. Bu karar, sosyalizm temel hedefinin açıkça telaffuzu başta olmak üzere bu inşanın bugünden ifade edilebilecek temel taşları konusunda da geliştirilmeye açık bir çerçeveyi çizebildiği kadarıyla çizmelidir. Bunun, sadece bir alternatifin ipuçlarını şimdiden sunmakla kalmayıp zatıalinizin kaygı duyduğu "*hatsız ve yönsüz kalma*" tehlikesini de ortadan kaldıracağı kanaatindeyim.

Netice olarak; gündemdeki yeni şirket genel kurulunun "*belirttiğim çerçevede olması gerektiğinde ısrarlıyım*" diyorsunuz. Bendeniz ise, zaten akıl, insaf ve izan ölçülerini berhava edecek ölçüde gecikmiş olan bu sürecin daha fazla uzamasına neden olabilecek her türlü teklif ve gerekçeye karşı olmakta ısrarlıyım! Ayrıca zaten bir biçimde başlamış ve hissedarları belirlenmiş olan bu sürecin akıbeti konusunda da söz ve karar yetkisi artık umum hissedarlar iradesinin kendisindedir. Herhangi bir nedenle gecikme ve ertelemeye dahi karar verilecekse bu irade karar verir. Dolayısıyla böyle bir teklifte ısrar edilecekse, öneri bugünkü gibi dar bir çerçevenin de dışına taşınarak o zemine sunulmalıdır. Yalnız bu konuda tek yetkili gördüğüm bu irade dahi bu yönde bir karar alacak olursa, kendi reyimin kesinlikle muhalif kalacağını bilmenizi isterim.

Malumunuz olmuştur, zatıaliniz dışındaki yönetim kurulu üyelerinin yanı sıra bazı ana hissedarların görüş ve mütalaaları temelinde üzerinde mutabık kalınan bir faaliyet raporunun tamamlanması vazifesi tarafıma tevdi edilmişti. Şüphesiz kendi eksik ve hantallıklarımızın payı olmakla birlikte bizi aşan nedenlerin de etkisiyle kesintili yürüyen ve bir süredir özellikle şu mevkutenin ihtiyaçları hasebiyle tam bir kesintiye uğrayan bu çalışmayı bugünden itibaren hızlandırma niyet ve kararındayım. Bu sarkma ve oyalanmada, bir parça da zatıalinizin avdetinden sonra sadece fikir düzeyinde kalmayan somut katkılarınızın olabileceği beklentisinin de payı olmadı değil. Bugün itibariyle mesaimi bütünüyle üzerine teksif etmekte kararlı olduğum bu çalışmayı -şayet erken istim tutabilirsem- 15-20 gün içinde tamamlayabileceğim umudundayım. En kötü haliyle en fazla bir ay diyorum. Bakalım ayine-i devran ne gösterir?

İzninizle artık bitirelim diyorum. Satırlarıma son verirken refikanız hanımefendiye ve zatıalinize sevgi ve muhabbetlerimi sunarım aziz efendim.

R, *18 Mart 2005*

***

[EK19]

U yoldaş,

Senden gelen özellikle 2. mektup nedeniyle görüş ve düşüncelerimi yazmayı zorunlu gördüm. Aynı dili konuşmuyor olabileceğimiz endişesi bir iç gerilime ve yazdıklarını yeniden okuma ihtiyacına yol açıyor. Aslında doğru anladığım halde birkaç kez okudum. İnsanı kıran ve yaralayan yanları da olmakla birlikte bunlara girmeyeceğim. Çünkü bunun kimseye bir yararı yok!

Kafanda şimdiye dek edindiklerinden bir tablo canlanmış; henüz bizlerle birebir konuşmadan

bu tablo tamamlanmış sayılmaz. Fakat her türlü ihtiyatı da bir kenara bırakarak -orada yaptığın temasları yeterli bulmuş olabilirsin, bence yeterli değil- tabloya cilayı çekip paketlemeye kalkıyorsun. Sürecin bütününü bilmeden, bırak detaylarını ana çizgilerini bile henüz öğrenmeden kanaat oluşturuyor, yargılarda bulunuyorsun. Bir öğrenme ihtiyacı duyman gerekmez mi? Belli ki öğrendiklerinle yetinmeyi tercih ediyorsun, fakat doğru yapmıyorsun.

Bu mektuplaşma bende iki şeyi hortlattı: Birincisi, '97 sonrası kesiti ve ikincisi -daha mühim olanı-, temel yaklaşım ve parametrelerimizin başta en tepelerde nasıl doğru okunmayıp kağıt üzerindeymiş gibi algılandığını… Bunun içine işlerliği koyabilirsin, demokratik-merkeziyetçilik ilişkisini koyabilirsin, organizasyon gibi organizasyon olmanın gereklerini koyabilirsin, hedef ve ideallerimizle yapıp ettiklerimiz arasındaki bağlantı halkalarının -lafta ne denirse densin- ne kadar keyfekeder örüldüğünü koyabilirsin, teori üretiminden ne anlaşıldığını, özellikle 3'ten sonra atılması zorunluluk halini aldığı halde bir türlü atılamadığı için yıllara yayılan bir güvensizliğin bugün iyice kendini kusuşunu koyabilirsin… liste uzatılabilir. Bunlar son yılların olguları değil ne yazık ki; fakat ısrarla görülmek istenmeyen bunlar. Lafını edip, yazıp çizip bir türlü yapamadıklarımız/yapmadıklarımız…

Sende yankılananlardan yola çıkarak bir fotoğraf çekiyorsun; aynı durgun suyu çekiyormuşuz gibi görünen bu kareler, yer yer örtüşür gibi bir algılama yaratıyorsa da aynı şeyi anlatmıyor. Çünkü durdukları yer ve bakış açıları farklı! Sözgelimi, sen mektubunda "*Üste karşı güvensizlik var*" diyorsun fakat bunu bağladığın yer farklı. Evet, hem de fena halde bir güvensizlik, artık umudu kesip başka başka diyarlara gitme tarzında bir güvensizlik. Gitmeyenleri de içten içe çürüten bir güvensizlik fakat ne bugünün işi ne de tipitiplerden çıkmalardan sonra ortaya çıkmış bir durum.

Organizasyonel önderlik mekanizmaları, geleceğimizi garanti altına alıp idealleri taşıyacak kadroları, önder kadroları çıkaramadı. Var mı bu teşkilatta böyle birileri? Neden 25 yılı aşkın bir süreçte biz böyle önder kadrolar çıkaramadık. Bunu hepimiz düşünmeliyiz, ama sen/siz daha fazla düşünmelisiniz! Bu açı farkı neden kapanmadı; kapanmak bir yana açıldıkça açıldı. Buna en yakın olduğumuz dönem belki de 3 sonrasıydı. Sonrasına ilişkin vurgularımızdan yola çıkarak 3'ü yapıcısı ve taşıyıcısı olarak sadece kendini görüyormuşsun gibi cümlelerin var ("*Üçe bakış açın yanlış. Ciddi bir geriye kırılma. Gerek teori ve politikalar, gerekse kurumsal gelişim yönünden ileriye doğru yürüyeceksek üçten çıkış alarak yürüyeceğiz*…") yanlış bir yaklaşım içindesin.

Onu olumlarken, sonrasında yapılması gerekenler cephesinden bir düşünelim bakalım; bunlardan hangilerini yaptık. Bence hiçbirini! Diğer bütün dönemler de bir yana, 3'ten sonra toplumsal-tarihsel akışı hızlı ve doğru okuyamadık, onu pratik politikalara çeviremedik. Program sorununa yönelmek işte tam da o kesitte gerekiyordu; yönelemedik/yönelmedik. Mektubunun bir yerinde dediğin gibi ("*Üç ise kendi durumumuzun, dönemsel ve kesitsel olanın ilerisinde ve üstündedir*"), bu bizi hoşnut etti ve yetti. Oysa yetmez ve yetmiyor da… Hayata geçmeyen, bir kaldıraç ve güç olamayan çok güzel tezler kimin işine yarar? Hayatın diline, kitlelerin her günkü yaşamına deva olamayan şiirler salt güzel şiirler olarak kalmaya mahkumdur. Fakat konu şiir değil, daha ciddi bir mesele: İşçi sınıfı devrimciliği bahsi.

Bizde garip bir kendinden hoşnutluk hali var. Küçük olmaktan yakınırken aynı zamanda bunda da bir erdem ve keramet bularak hoşnut olacak bir ruh hali… Bunun içine yer yer mütevazılık da giriyor; ama asıl iddiasızlık ve insanda bir 'oyalanma pratiği' sergilendiği duygusu yaratması muhtemel argümanlar. Hiç acelemiz yokmuş gibi rahatız sözgelimi; üretilen politikalarla söylenip yapılanlar arasındaki çelişki artmış ne gam… Neredeyse her şey yanlış işliyormuş; biz biz olmaktan çıkmışız, daraldıkça sınıftan kopmuş sınıftan koptukça kitle bağlarını bile kaybederek daralmışız. Çok sözünü ettiğimiz kolektif ve kolektif üretime dair yapılanlar 'esinleyici' örnekler olarak anılır olmuş…

Gerek '*süreklilik içinde kopuş*' yaklaşımını, gerekse bütünsel gelişme doğrultusunu yakalayamadığımızı düşünüyorum. Kimi kesitler buna yaklaşmış olabiliriz fakat ancak bir noktadan teğet geçip uzaklaşmışız yeniden. Tekyanlı bir gelişim, üstelik bunun görülemeyişi, görüldüğü durumlarda da gereğinin yapılmayışı neredeyse son on yılın çarpıcı göstergesidir. Zaman içinde öyle bir kültür ve alışkanlıklar zinciri oluşmuştur ki, burada soluk alıp veren herkes bunu üretmeye başlamış. 3 sonrası hem program inşasına girişmemek, hem de siyasal açılım, taktik halkaların örülüşü gerekirken bireysel ilgi alanlarına doğru bir kayış bu noktalara savurdu. O kesitte üstelik canalıcı bir aciliyet varken, organizasyonun önüne bir harekat planı mı konuldu? (Asım Bey toplantısını sen "*durumun olduğu gibi, ayrıntılı ve dürüst bir açıklaması*" olarak niteliyorsun ama orada önceki organizasyonun 1.5 yıl kadar MK seçimini beklediği ifadesi geçince, her yandan sorular yağmaya başlamış ve büyük ihtimalle sizlerin adaylar konusunda farklılığa düştüğünüz düşünülmüş. Oysa biz bunun böyle olmadığını biliyoruz. O çok değerli 1.5 yıl nasıl geçirildi?) O kesitte ihtiyaç olmayan bir dizi şey yapılırken asıl ihtiyacı duyulan şey ne yazık ki yapılmadı. 3'ü, organizasyonun bütününün özümsemesini bir yana bırakalım, herkesin aynı sonuçları çıkararak okuduğunu dahi düşünmüyorum. Çünkü hem tek tek bireyler hem de organizasyon olarak doğru okumuş olsaydık, gündeme getirilişi neredeyse 3 yılı aşan bir sürecin gereklerini yerine getirirdik. Defalarca yazdığımız halde neden bu kadar sündürdüklerini sorduğumuzda sorumlu yoldaşlardan biri "*Sizden gelen yönlendirme* -konferans- *8 ay boyunca bizim gündemimize girmedi, eksene bunu koymadık*" diyebilmişti! Ölçütler, tanımlar, mekanizmalar konusunda aynı dilden konuşulmadığı açık değil mi? Doğru okumuş olsaydık/olsaydın; sürecin tam bir bilgisini edinme ihtiyacı duyar ve kolay yoldan "*sorunların yığılması, çözmekte zorlanma, tepkisel duygu yoğunluğu*" paydasında topladığın hepimizi "*bir an önce sona ersin düşüncesi*"nin sahipleriyle aynı sepete doldurmazdın.

Gerçi bu yazacaklarımın tümü, bir yerde 4'ün konuları ve bu yüzden burada ele alınması şart değil; fakat belli bir bütünlüğe nasıl baktığımı görmen, üzerinde düşünmen için yazıyorum. Bizde personel (kadro -nba) şekillenmesinde önderlikle personel bağlantısının kuruluşu doğru değil. Yazınımızda örnekleri bolca bulunan yetkin personelden değil (senin sözünü ettiğin: "*…Her iki çalışma biçimini yürütebilecek, gerektiğinde birleşimli uygulayabilecek, bunda bir karışıklık görmeyen komplex düşünebilme ve müdahale gücüne sahip yeni tipte kadroları da gerektirir. Hem o-hem bu diyebilen bir personeldir bu. Hem o-hem o derken ya bu-ya o'yu gözden kaçırmayan, ya bu-ya o derken de hem o-hem bu'yu unutmayan bir personel olmalıdır bugünün personeli*" türünden personel sizlerin altındakiler içinde de ne yazık ki bulunmuyor. Bunu bu zamana kadar yaratamamışız, fakat mutlaka yaratmalıyız.) "*parça insan*" kadrolardan bahsedebiliriz daha çok. Kadrolarımızda -en yetkin olanlar başta olmak üzere- kendi misyonunun derinlemesine bir kavranışı yok. Tabiyet ilişkisi baskın -sizlere sormadan pek bir adım adılmaz. Siz de 'müdahale ve uyarıları'nızla buna meydan vermezsiniz gerçi-; bir organizasyonu (örgütü -nba) komple yönetmede, birikimlerinden ve ideallerinden aldığı güvenle yürüyüp geçme kararlılığı ve cesareti mevcut değil. Bütünden sorumluluk duyma ve gereklerini organizasyonu işleterek yerine getirme anlayışı gelişmemiş. Organizasyondaki ruhsal şekilleniş, tabiyet, bağımlılık ve hep bir yerlere bakmayı koşullar, bunun zeminini yaratır ve üretir durumda ne yazık ki? Bunu kırmamız şart!

Sana göndereceğimiz diğer yazılarda süreci üç aşağı beş yukarı anlamana yarayacak kimi veriler mevcut. Bu yüzden bodrum katın dağılması meselesine burada girmiyorum. Bu durum ve ondan daha tehlikeli olan bu ruh hali yeni değil; hatta 19 Aralık öncelerine kadar dayanıyor. '98 operasyonundan sonra bodrum kat filan kalmadı. Bu zinciri doğru çözümlemek lazım. 19 Aralık'tan sonra ise dağılma en tepededir. Ortada hiçbir kurum yok; sadece kurum gibi çalışan iki personel (NN ve F) var!

Bodrum kat meselesinin zihinlerden dahi çıkmış olmasının bir dizi nedeni var. Hem nesnel hem öznel nedenler bunlar. Öznel nedenler içinde sayabileceğimiz biri var ki, sadece

kendisiyle sınırlı olmaktan çıkıp bütün bu süreç boyunca herkese sirayet etmiş durumda. '98 sonrası itibariyle abartılı bir güvenlik anlayışı şekillenmiş. Organizasyon faaliyetinin önünü kesen bu anlayış iç dokuda adeta bir "*kültür*" haline gelmiş. **Güvenlik anlayışı organizasyonel faaliyetlerin sürekliliği için gereklidir. Tıpkı aracın amaçlaşması gibi bu da her şey haline getirilirse, her şeye bu odaktan bakılır; herkes de zamanla bu odaktan bakmaya başlar.**

3 öncesi dönemde teori-pratik arasındaki "*uçurum*"dan söz etmiş ve bunun giderilmesinin hayatiyeti üzerine vurgu yaparak yol ve yöntemler üzerinde konuşmuştuk. O dönem için doğru olan, bunun yarattığı gerilimi doğru okuyamayanları çözümün bir parçası olmaya itmeyen bu belirleme, üzerinde konuştuğumuz dönem için geçerli değildir. Çünkü **bu dönem ihtiyacı duyulan teori yapılmamıştır**. Sınıf mücadelesinin ihtiyacı olan, bizim ihtiyacımız olan konular ve programlar 'teori' kapsamına girmemiştir. Bireysel ilgi alanları ve konular ele alınıp incelenmiş; bununla yetinilmiştir. **Pratiği tıkandığı noktadan ileri taşıyacak bir teori üretme çabasına** ne bireysel olarak ne de -önderliğin kapsamlı bir savaş planı eşliğinde- kolektif bir tarzda girişilmiştir. Her alanda çokyönlü bir açılım ihtiyacı varken kuantum yazısının 'yüzü suyu hürmetine' ilkokul mezunu işçi yoldaşlarımız bile eğitim çalışmalarını bu konuya ayırmışlardır. Fikir verici olması için sana bu konudaki bir yoldaşın değerlendirmesini yazayım:

"*Örneğin, birçok y. Kuantum yazısını heyecanla karşıladı. Kendi adıma bende yarattığı ise tam bir hayal kırıklığı idi. Yazı kendi başına çok iyi, ML cepheden ele alınmış bir yazı olabilir. Ama kendi başına ele alındığında. Oysa o yazının yazıldığı uzun zaman aralığı, yayınlandığı süreç, 3 sonrası idi. Yani hizip sonrası. 'Bir dönem kapanmıştır' tespitimizin sonrası. sadece örgütsel değil, aynı zamanda teorik ve siyasal dünya kadar sorunun üstüste bindiği bir dönemde, dünyanın, ülkenin, sınıf mücadelesinin devleşen ihtiyaçları döneminde, böyle bir yazının yazılmasını, bütün faktörlerden bağımsız olarak bir ilerilik, bu yazıyı bir 'geniş perspektif' olarak görmek mümkün değildir. Ya da son çıkardığımız teorik yayını bu kategoriye sokmak mümkün mü? Yani ileriliğin, geniş perspektifin bir ölçütü vardır, kelimenin en geniş anlamında döneme, sınıf mücadelesinin, partinin ihtiyaçlarına cevap vermesi, harekete geçirici gücü ve yeteneği, vb. Yoksa sorun tek başına ele alınan konuda ne kadar derin olduğu değildir, olamaz. Sadece dönemsel olarak değil, ama* **koskoca bir süreç boyunca pratiği yönlendiremeyen, giderek zayıflayan, en sonu, kendini -bir iki istisna dışında- analizlerle sınırlayan bir teoridir söz konusu olan***… Bir kez daha söylemek gerekirse,* **komünist teorinin kendinden menkul bir ileriliği ya da geriliği söz konusu olamaz; onun ileriliği dünyayı değiştirmek konusundaki işleviyle ölçülebilir ancak***… Kuşkusuz, pratiğin de teori üzerinde geliştirici ya da geriye çekici bir etkisi vardır, ama* **pratik teoriyi bunca zamandır ketleyip duruyorsa, pratiğin siyasal-örgütsel yönetiminde olduğu kadar, teori üretiminde de bir sorun var demektir**." (E, 20-21 Ekim 2004, abç)

Bu organizasyon uzun yıllardır sınıf yönelimini kaybetti: "*ML partinin ideolojik karakteri, işçi sınıfıyla kaynaşmak için gösterdiği yoğun pratik-örgütsel çabada somutlanmalıdır*"! Ne yönelimi ve ne kaynaşması, bu da sadece kağıt üzerinde kalan bir belirleme olarak -biz ne dersek diyelim- unutuldu gitti. "*En iyi durumda*", sınıf çalışması herhangi bir alan çalışması gibi görülüp ele alınmaya başlandı! '96'dan sonra semtlerin baskın hale gelişi ve sınıf dinamiğinin kendi kendini konuşturmuyor oluşu, dokumuzu da kemirmeye başladı ve yapılıp edilen neredeyse her şey semtler üzerinden yürüdü; kültür, alışkanlık, değer yargısı olarak semtlerden dokuya usul usul taşınmaya başladı. Yine sınıf çalışması yürüten bir yoldaşın raporundan: *"…Burada sorun, kuşkusuz sınıf çalışması içinde yer alan yoldaşların geriliği, sınırlılıkları, vb. değildir (Kuşkusuz bu bir olgudur).* **Asıl sorun, partinin bu soruna yaklaşımı ve bu doğrultudaki merkezi politika ve önderlik düzeyidir***. Partiye karakterini veren ve onu ileriye, sonal amaca taşıyacak olan işçi çalışması, geçmişten bugüne bu*

önemine uygun ele alınıp yürütülmüş müdür? Sorumuz ve sorunumuz budur. Bir örnek olarak ekk çalışmasını almak istiyorum. ekk gibi gelişkin bir politikanın ortaya konduğu kesit ile, aslında olumluluk hanemize yazılacak bir kesit değildir. Birinci nedeni, yeni bir politika ortaya konmuş ama eski biçimin içinden yürütülmeye çalışılmıştır. Oysa mücadeleyi ileriye taşıyacak her yeni politika, kendi ruhuna uygun bir anlayış ve biçimle yürütülmelidir. Parti örgütleri yeniden ele alınmalı, bu göreve en uygun güçlerle yeni örgüt modelleri ve araçlar yaratılmalıdır. Oysa ekk'da böyle yeni bir baştan mevzilenmeye gidilmediği gibi, böylesi bir çalışma (özünde bir sınıf çalışması) semt komiteleri üzerinden yürütülmeye çalışılarak, aslında baştan eski sınırlara hapsedilip boğulmuştur.

İkincisi, **bir politika ortaya konmuştur. Ve hepsi o kadar***. Yani o politikayı saçaklandırmak, pratik içinden örmek, pratikten geri beslenerek yeniden üretmek vb. biçiminde bir yöntem izlenmemiştir. Bunun mekanizmaları yaratılmamıştır. Ulaşılan onca işçi-emekçiye rağmen, bu toplantılar eldeki broşürlerin kaba özetlenmesi ile içeriklendirilmeye çalışılmış,* **bu tarz hiçbir biçimde 'yukarıdan' müdahale görmeyerek***, politikanın kendisini cansız bir kavramlar dizisine indirgemiştir.*

Burada -hep söylenegeldiği gibi- sorun, politikanın doğruluğu, aktivistlerin onu kavrayıp uygulamaması değildir (Bu hiç olmayacak bir şey değildir, ama faaliyetin o noktada tıkanacağı bir evreye gelmeden baştan sakatlanmasıdır söz konusu olan). **Kırılma noktası, politikanın önemine uygun bir yeniden yapılanmaya gidilmemesidir***. Tüm griliğine rağmen teorinin gerçek yaşamda karşılığı vardır. Onu siyasi bir dille ifade etmek mümkündür. Siyaseti pratiğe, eyleme en yakın tarzda ifadelendirmek mümkündür. İkincisi bu. Bu ikisinin birlikteliği, bize politikaları pratiğe geçirme ve sınama olanağı verecektir. Politikanın-taktiğin doğruluğunun sınandığı yer pratiktir/eylemdir*" (2 Kasım 2004, abç)

Anladığım kadarıyla geniş bir personel topluluğunu görmüşsün. Mektuplarında bunların ruh halleri, yaklaşımlarına dair veriler var. Bu personel içinde -senin ihsas ettirişinle- görece 'en iyi' durumda olanları, yani bizleri dahi "*düşüncesi geri kırılmış, dar, geri, dağınık, moral bozukluğu içinde…*" diye tanımlıyorsun! "*Her alandaki ve her düzeydeki görevlere yönelik olarak, bütün güçleri içerisine çekecek bir iç hareket yaratacaksak bu ekseni belirleyip buna göre bir perspektif oluşturmalıyız*" diyorsun. Kimileri artık geri dönmeyi düşünmeyecek biçimde bizden uzaklaşmışlar, kimileri darlaşmış, '*bir an önce sona ersin*'ci, kimileri beklentisiz ve güvensiz… O halde "*Zorlayacak ve çekim oluşturacak, ufuk genişlemesi sağlayarak zihniyet dönüşümü için bir dinamizm yaratacak, her yoldaşın kendi konum ve durumunu daha iyi görmesine, ölçüp biçmesine, yeniden hedeflendirmesine ve yeni konumlandırmaların doğru yapılmasına olanak sağlayacak, tüm bunlar için ana çekim gücünü oluşturacak, motor rolü oynayacak bir öneri…*"nin kimleri harekete geçireceğini düşünüyorsun. Bizleri mi?!

Zaten zamanında yapılmadığı için, uzatmaları dahi oynamayı bırakmış bir sürecin ve görevlerin daha fazla yayılacağını ve bunun devrim ideallerini ve yaşamını bu odaktan kurma çabasını yitirmemiş olanları da silip süpürebileceğini neden görmüyorsun? Tahribat her cephede tasavvurun ötesinde çok boyutlu; buna ne kadar vakıfsın emin değilim. Çünkü biz '*motor rolü oynayacak öneri*'lerin -söylenenlerin, yazılanların, teorinin, doğruların- yokluğunun acısını çekmiyoruz. Defalarca söyleyip heyecan yarattığımız halde bunları hayata geçirememiş olmamızın yarattığı hayal kırıklıklarının acısını çekiyoruz. Hem örgütsel, hem toplumsal ve hem de bireysel olarak…

Son dönem açılımlarını, ara halka niteliğindeki adımları da bence doğru okumuyorsun. Bunlar basitçe "*tıkanması ve geriye doğru kırılması kaçınılmaz*" olan adımlar olarak tanımlanamaz. Bu bilgelikten kaynaklanan bir öngörü ise hiç değildir; olsa olsa 'yeterince derin bulmayarak' burun kıvırmadır. Fakat şu -bizim hep eksik bıraktığımız yanı- görülmelidir: Burada hem inisiyatif ve yaratıcılığın önünün açılışı vardır, hem kolektivizm daha önceki

algılamalarından farklı bir içerik ve biçimle yaratılmaya ve yürütülmeye çalışılmaktadır, hem dışa karşı daha güçlü olmak için gereken iç demokrasinin unsurları yeşertilmeye başlamıştır. Gençlikte kendini gösteren -kimilerini yanlış da yapsa dinamizmini, kafa yoruşunu, yaratıcılığını katarak- önden koşma, kurultay çalışmalarına belli bir yönelimin anlamlı göstergeleri olarak yüklenilmesi, periyodik yayınların belirlenen ihtiyaçlar temelinde sürekliliği, buradaki üretimin niteliği… Yapılmaya çalışılan başka bazı "iyi" işler de vardır; fakat seni bu yukardakiler heyecanlandırmıyorsa, diğerlerinin hiç şansı yok demektir…

Evet, bu çemberi mutlaka kırmalıyız ve kıracağız da!.. 4'ü daha fazla yaymamalıyız. Bizim kararımız -her ne kadar bunun hayata geçirilişi geç olduysa da- bu doğrultudaydı. "*O kararın benimle birlikte alınmış bir karar olmadığı ise unutuldu*" diyorsun. Senin de bir parçası olduğun fakat elde olmayan nedenlerle senin dışındaki bir çoğunluğun aldığı karar seni bağlamıyor mu?

4'ün "*yapılmış olması*", tek başına bu bile, yapacağımızı taahhüt ettiğimiz bir şeyin yerine getirilmiş olması anlamında sözümüzle eylemimizin bir olduğunu gösterecektir. Kasım 2004'te gelen bir raporda denildiği gibi: "*4'e yapılacak en büyük kötülük, ona altından kalkamayacağı misyonlar yükleyerek 'verimsiz' bir şekilde sona ermesine neden olmak olacaktır. 4'ün yüklenmesi gereken en önemli misyon, 'ortak irade' ve anlayış birliğini sağlaması olacaktır.*"

Daha önce formüle edilen şekliyle program inşası faaliyetine -3 sonrası bir türlü girişilemeyen büyük iş- hemen sonrasında görevlendirmeler yapılarak kolektif bir tarzda girişilmelidir. Benim düşüncem ve yaklaşımım özcesi bu! Soğukkanlı ve nesnel bir gözle bakar, kapalı kaldığın dönemin verilerini doğru okursan bugün gecikmiş de olsa atılması gereken adımın bu olduğunu sen de göreceksin.

Fakat yine de içim acıyor…

İçimin acıması sadece aynı frekanstan konuşmuyor olduğumuzu düşünmemden kaynaklanmıyor. "*Siyasi mültecilik*" konusunda, **süreçlerin bütün bilgisine sahip olduğun halde senin dışında alınmış kararlar gibi yansıtmandan** kaynaklanıyor: "*Avro…da gündemin en önemli konularından birisi…* **biz de bu dalgaya karşı koyamadık ve doğru görmediğim esneklikte bir politika izlendi***. Üzerinden atlanacak bir konu değil bu .. özeleştiriyi de içeren bir değerlendirme olmalıdır*". Mülteciliğin en tehlikelisi ve tahrip edicisi kafalarda ve ruhta yaşanandır. İçimin acıması işte bu 'hüküm cümlesi' belirten satırlarla hepimizi bir çırpıda "*mültecilerle*" eşitleyerek zan altında altında bırakan ifadelerinden de kaynaklanıyor. Buna hakkın yok!

Kişisel duygular, yıllara yayılan paylaşım ve yoldaşlık ilişkilerinin yadsınmaz rolü içimin acımasını bütün bunların üstüne binerek artırıyor.

P*, yoldaşça sevgilerle*

20 Nisan 2005

***

[EK21]

Merhabalar

Her iki mektubu da okudum. İlkine yanıt yazmıştım ki, ikincisi geldi, aynı içerikte olduğu için birincisiyle iç içe yanıtlamak daha iyi oldu. Nasılsınız, sağlığınız, moraliniz her şeyi ama her şeyi merak ediyor insan. Çocukların ne kadar büyüdüğünü boy attıklarını fotoğraflardan görmek müthiş keyif verici. Özlem okyanuslar gibi olunca. Özlediklerimiz kendimce

özlememiz gerekenler diye düşündüklerimi öne alacağım mektubumda. Hiç öyle uzun tahlillere filan da girmeyeceğim.

Her iki mektup da; bugüne kadar olan ve bundan sonrası için ilerden koyulması gerektiği söylenen perspektiflerimize ve savunularımıza rağmen yazan hissedar şahsında alışkanlıklarımızın, bizi esir alan **alışkanlıkların gücünün** gerçek duvarımız olduğunu bütün hücrelerimle bir kez daha görmemi sağladı. "*Türkü dinlemek değil, hep beraber türkü söylemenin*" kaçınılmazlığını pratikten örmek zorunluluğunu beynime kazıdı!

Kurum ve düzenleme sorunları, hissedarlar kurulu, kurulda 'biçim-içerik' ilişkisi üzerine söyleyeceklerimden yani fikirlerden de önce; geleceğimizi belirleyecek, fikirlerin alışverişinin nasıl olması gerektiği üzerinde duracağım ağırlıklı olarak. Yeni hissedarlar kurulunun gelişkin bir içeriğe kavuşup kavuşmayacağının, bizi ileri taşıyıp taşımamasının sırrını burada görüyorum. Çünkü 3'ün görkemi ve ileri perspektiflerine rağmen bir tekini bile yaşama geçiremeyişimizdeki tutukluğun ve ketlenmenin, tasfiyeciliğe kadar sürükleyen sürecin gerçek nedeni budur. Bu kurumu geriye çeken, miyadını tarihsel olarak çoktan doldurmuş ama hala direnen alışkanlıkların gücü! Son yılların neden böyle yaşandığının gerçek yanıtını bulabilmek, mektubu yazan hissedar yönetim kurulu üyesi yoldaşın ileri perspektif diye ortaya attığı "*teorik açılım sürdürmek, teorik programatik bir hat geliştirmek, yeni öğeleri de içine katacağımız bir kurumsal inşa, kurumsal pratik çalışmanın bağlantılı olarak gelişen bir içerik ve biçimle yürütülmesi ve bunlardan sonuç almak*" da sık sık krizler yaşayıp şimdi olduğu gibi bir kez daha tekrarlamak zorunda kalmamamız, kurumun iktidar perspektifini yaşamda iktidara dönüştürebilmesi, kökleşme ve kalcılaşmayı yakalayabilmesi aynı eşiği atlamaya bakmaktadır. Yoksa bu kurum; koyduğu ideolojik-siyasi-örgütsel hatta ve kimseyle kıyaslanmayacak personeline rağmen, pratiği arasındaki utanç verici uçurumu yaşamayabilirdi ve bunu hiç hak etmemişti. İçinden geçmekte olduğumuz süreç, tartıştığımız konunun kendisi, bu konuda bir düşünce ve mentalite devrimini zorunlu kılmaktadır. Çünkü; 3 sonrası ideolojik-siyasal-örgütsel atılıma önderliğin pederşahi kavranışı; güçlerin kolektivize edilememesini, bunun araçlarının ne olması gerektiği noktasında organize becerisinin gösterilememesini doğallığında getirecekti, getirdi!

Yönetim kurulu üyemiz yoldaş birikmiş ve yapısal sorunlarımıza çubuğu bükeceği yerde hala "*Tedrici gerileme ardı ardına gelen farklı kırılmalara yol açan süreçlerden etkilenen, yorgunluk, yıpranma, iç zayıflama, koşulların üzerine çıkan bir iradenin ortaya koyulamaması"* gibi öznelci yaklaşımlarla durum "*açıklayabiliyor*" ya da; Avo..'ya yerabatan (yeraltı -nba) olanaklarının hiç olmamasından kaynaklı tipitip veya Avrupa ikilemi karşısında mecburiyetten gelindiğini bildiği halde; rüyalarında bile kendisini buralarda göremeyen, binbir türlü uyum sorunları yaşayan yoldaşlara "*Mültecilik konusunda zihinsel düşünsel kırılma*" yaşadıklarını söyleyip özeleştiri diyebiliyor. Mesnetsizliği ya da kendimin de içinde olduğu yoldaşlara yönelik vicdansızlığı öfkelendirmedi beni. O daha kolay atlatılacak yani. Zincirin en son halkası en sonunda yanıt yazacağım.

Teorik açılımı sürdürmekte de, teorik programatik bir hat geliştirmekte de önümüzü tıkayan aynı alışkanlıkların gücünün kendini konuşturması konuşturabilmesine asıl öfkem. Hiç gizlemeyeceğim, bireysel ya da bir grup yoldaş adına değil (buna gerek de yok) geleceğimiz adına korkunç öfkelendim. Hepsi bir yana tipitip sonrası orada yaşadığım kısacık kesiti örnekleyeceğim. Bu kesitte nihayet hakedenlere statüsü açıklanabildi (5 yıl sonra!). Kurum fikrinin yıpranmışlığı, yerebatana kafaça uzaklık, kurumsal mekanizmaların düpedüz unutulması, açıkta olmanın şekillendirdiği yaşamların biçimlendirmesinde, bir yandan yüzyüzenin olanakları kullanılarak dikkatler buralara çekilmeye çalışıldı. Öte yandan, yerebatan yayınının yeniden çıkması ve YD'den herkese seslenebilmesi, özgür basının olanaklarının yeniden araştırılması ve kurulması, özgür iç ilanların bir yandan dolaşımı öte yandan legal basında bazılarının yayınlanması kararlaştırıldı. Kaleme alınanlar da oldu.

Evet yerebatan bugün yepyeni bir içerikle yeniden tartışılmalı bu 4. hissedarlar kurulunun işi girmeyeceğim. Fakat her hukuksal problemde aynı kıvranmaları yaşadığımız için herkesin kıyıda köşede gözden ırak yerlere kafa yorması yüz yüzelerde gündemleştirildi. Bunları niye anlatıyorum? Bir yandan balyapmaz arılar misali vızırdıyormuşuz duygusu uyandıran ağır aksak adımlar içerisinde bunları da örmenin, bir parça kollektifleştirildiğinde nasıl ışıltılar yakalanabildiğini anlatabilmek için yoldaşın hepsine katıldığım ekte yapabileceğim çizdiği olumsuz tablo içerisinde, çelişik gibi gözükse de varolan ve ileri itilmesi gereken genç diri damarı biraz daha kavramaya çalışması gerektiğini düşündüğüm için. Ve yoldaşın bu tablodaki hiç dokunmadığı payını hatırlatmak için. 5 yıl gecikmeli statü açıklamasında, minicik geç kalmış adımda dahi, boynumuza sarılanlar, "*slogan atmak serbest mi?*" diye espri yapan yoldaşlar oldu. Genç kardeşler özgür basın olanaklarına ve teknolojiye daha yakın olduklarını ve gizli saklı köşeler (ya da yarı gizli saklı) konusunda, kendilerini ana gövdeden önce adım atabileceklerini söylediler vs.

Hissedarlar kurulunun bu kadar geç kalmasında hukuk suçu işlendiği, bir an evvel bu yola girilmesi önerisi Avrupa'daki yoldaşlardan zaten ben tipitipteyken gelmişti. Yani hepimizin bildiği bir kez daha hatırlatılmıştı. Yaşadığımız ve yaşayacağımız sürecin rapor edilmesi onlar tarafından üstlenilmişti. Programatik bir hat geliştirmek için işbölümü yapılıp görevler paylaştırıldı. Yönetim kurulu, yönetim kurulu adayı diyeyim (ları kalmamıştı) yönetim kuruluna en yakın halka arasında yapılan bu işbölümünün yol alamamasının ya da bireysel yol almalarla sınırlı oluşunu ayrıca tartışmak lazım. Ayrıca Programın derinleştirilmesi ve kendilerinin üstlenebileceği alanlardaki öneri, YD'deki yönetim kurulu üyelerine iletişim kopukluğundan iletilemedi. İletildiyse de ulaştırılamadı.

Bütün bu süreçlerin bilgisine sahip olan mektup sahibi yönetim kurulundaki yoldaş bugün olduğu gibi o gün de kendi öncelikleri, kendi doğru bildikleriyle, kolektif ihtiyaçları görmüyordu bile. Kendini konumlandırmak bir yana, öneri düzeyinde katkıları dahi sınırlıdır. Bilim felsefe ilişkisi, bilimlerdeki gelişmeler daha fazla ilgi alanındaydı. Üstlendiği emperyalist-kapitalizmin geldiği düzey, yeni iş ve örgütleme modelleri üzerine yazarım demesine rağmen bir şey çıkamadı. Ya da koşullardan kaynaklı çıkamadı kendisi biliyor. 3'te birkaç yoldaş tarafından dile getirilip üzerinden atlanılan "*Bireysel davranma kendi bildiğini okuma*" tavrını büyük bir gönül rahatlığıyla sürdürdü. Bugün de aynı gönül rahatlığıyla kendisine dışsallaştırıp, herkesi gerilikle itham edip, bir kısmımızı da "*Mültecilik, kurtarilmasi gereken, kırılma yaşayan yorgun ruhlar"* olarak kategorize etme hakkını kendisinde bulabiliyor!

Yoldaş; artık bir tarz haline getirdiğin, kendi doğrularının en doğru olduğu, bunu dayatma ve gerekiyorsa kendi bildiğini kolektifi de hiçleştirerek okuma zayıflığı 3.te birkaç yoldaş tarafından şöyle bir eleştirildi üzerinde durulmadı. Köklü bir hesaplaşmaya girmediğinden en büyük kötülüğü bugüne kadar başta kendine olmak üzere kolektife yaptığının ne kadar farkındasın! Ben ağzını ihtiyaçlara göre konumlanmama, buradaki bireysel payını ortaya koymakla açmanı beklerken, sen yine "*alışkanlıklarımdan sıyrılmadım, sıyrılmaya da niyetim yok*" diyorsun. "*Düşünce ve önerin çok net ve kesin" "Bu yapı buna hazırmı siz hazır mısınız*" "*Durumun koşulların sıkışmasının ortaya çıkardığı yanlış düşüncede olanları yani hepimizi kazanma sorunu*" gibi kendi kendine biçtiğin misyonlar önceliklerin arasında. "*Bir de hayatın senin önceliklerini doğrulayacağını"* söylüyorsun. Hayat bugüne kadar senin önceliklerini doğrulamadı yoldaş tartışacağız bunları. Ya bu kolektif senin önceliklerine ne diyor? Alışkanlıklarından sıyrılıp kollektifi dinlemeye ve ortak iradeye göre hareket etmeye sen ne zaman hazır olacaksın? Benim önerim; öncelikle sana bu konuda duyulan haklı tepkiye tek tek personelle konuşmalarında bir kulak vermen, eleştirileri dinlemekle ve kavramaya calışmakla işe başlaman.

Bir süredir geriye dönüşlerle ilgili araştırıyoruz. Ulaştığımız kaynaklar ulaşılacak olanların binde biri bile değil. Bir kısmı belki Türkçe'ye çevrilmişti biz ya da ben okumadım. Bir kısmının

çevrilmediğini sanıyorum. Kollektifleştirilemeyen bir önderlik tarzının başta önderlerin kendisini sonra partiyi bir bütün olarak tıkadığını, yani bildiğimiz şeyleri somutluklarıyla okudukça kendi gerçeğimizi bütün çıplaklığıyla görüyor insan. SBKP gibi bu güne kadar olan en gelişkin kadro politikasını yakalayan ve iğne deliğindeki kadrosal zayıflıkları gören-çözümleyen Stalin gibi bir önderin olduğu partide dahi; tarihsel sınırlılıklarla birleşik bırakılan boşlukların, Stalin sonrası düpedüz sersemleyen "*Önderler*" yarattığını hepimiz biliyoruz.

Üç bin kişilik prezidyum üyesinin Kuruşçev'cileri istememesine rağmen Molotov ve yoldaşlarının koydukları silik ve edilgen tavırları, okudukça hepimiz çıldırıyoruz!!! Kızgınlığımız ile, kendi duvarlarımızla, kollektif ve tek tek bireyler olarak hesaplaşmaktaki metanetimiz bile değil vurdumduymazlığımız arasındaki yaman çelişkinin freni buradadır: Alışkanlıkların gücünün "ileri perspektiflerimizin" yaşama geçmesini ketlemesi! Bütün o kastlaşmış alışkanlıklarımızı terk edemememiz "*Biz iyi teoriler üretiriz ama yaşama geçiremeyiz*" güvensizliğini körüklemektedir. Biz iyi teorilerde üretiriz yaşamada geçiririz. Teorinin üretiminin kendisinde dahil kollektifleştirmenin mekanizmalarına gerçek anlamda kafa yorarsak.

Kurum ve işleyiş sorunlarını ortaya koymak, işleyişteki aksaklıklar, bunun değişen süreçlere göre ilişkisinin kuruluşunu ve ileri çekmekteki araçların ortaya koyulması bizim için zor değil. İyi bir işbölümü ile kısa sürede de yazılı hale getirilir. Asıl zorluk ileri perspektifler sunanlar-sunulanları almaya mecbur olanlar ikileminin kafalarda yenilmesi gerektiği. Herkesin taşın altına elini koyduğu ve ortaya çıkan ortak iradeye göre hareket etmeye hazır olduğu bir yaklaşıma kafalarda geçiş yapabilmek. Biz bu zihniyet devrimini hep birlikte zorlamazsak; istediğimiz kadar emperyalizmin yeni iş ve örgütlenme modellerinden, bilimin geliştiği düzeyden yararlanarak mükemmel kurum işleyişleri, organizasyonal becerileri, demokratik-merkeziyetçiliğin yeni bir içerikle örülüşünü (Ki kesinlikle biz bunu başarabilmeliyiz) yazıp çizelim, aynı çemberde dönüp durmaktan, en fazla geriye iki adım kırılmaya açık bir adım ilersini yakalamaktan öteye geçemeyiz. Çünkü, yapısal hastalığımız olan bu önderlik anlayışı başta kendisini tıkamıştır. Önderlik etmek şöyle dursun, bir mentalite devrimi için önderlik edilmeye, zorlanmaya ihtiyacı vardır.

Bu önderlik anlayışı; 3 sonrası, ideo-siyasi-örgütsel, pratik olarak, hissedarlara önderlik etmek, bir bütün olarak sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre bütünü ileriye çekmekte kendi içersinde kendisini dahi organize edememiştir, kendi içersinde dahi bir kolektiflik yakalayamamıştır. Koşulların payı, parçalı mekanlarda oluşumuz, iletişim zorluklarının payını inkar edemesek de asıl sorun işletmekteki mantıktadır. Yönetim kurulundan birimiz gençlik yayınıyla ilgilenmiş diğer yönetim kurulu üyeleri yayınlanınca görmüştür. Bir başkamız, kimselerin haberi olmadan bilim-felsefe ilişkisine kendi kafasınca dalmış diğer yönetim kurulu üyelerinin haberi bile olmamıştır. Yoldaşın bir tanesi diğerinin teoriye tekyanlı çubuğu bükmesine kızmış başka görevleri omuzlamış vs..vs.. Bütün bu akıl almaz ilkellikler parti teorisine bugüne kadar olan en ileri ifadeyi kazandırdığımız bir süreçte gerçekleşmiştir! Hissedarların en ileri kesimlerini bilgilendirmek, onu da geçtik yönetim kurulunun kendisini kendi arasında bilgilendirmek mekanizması bile işletilememiştir. Aynı mantık tersten hissedarların en ileri kesimleri ve yönetim kurulunun diğer üyelerinin de "*kim neyle uğraşıyor, gerçek ihtiyaçlar bunlar mı?*" diye denetlemek- zorlamak bütün yazıp çizdiğimiz gelişkin mekanizmaları işletmek aklının ucundan geçmemiştir. Oysa hissedarların en ileri kesimlerinin "*hukuksal statümüz gereği, tutuduğunuz hesap defterlerini bizlere açmak zorundasınız*" diyebilmek, sarsma ve kendine getirme konusunda ne kadar değerliydi! Biz bu önderlik anlayışını, önderlik kadrolar ilişkişinin kuruluşunu yazıp çizdiklerimizden önce kafalarda terkedebilmeliyiz. Biz bu pederşahi anlayışı terk etmek zorundayız artık. Kafalarda terk edilmesinin mekanizmalarını örmeye işte buradan, bu tartışmadan başlayacağız! Özürlü olan işletme anlayışımızı kırmaya buradan, en ileri hissedarların, hissedarlar kurulu konusunda ortaya koyacakları ortak iradeye göre tavırdan başlayacağız.

1- Mektuplarda ailemizin durumu anlatılmakta "*varolan durumun iyi görülemediği, sorunların yığılması ve çözmekte zorlanma gibi etkenlerle hissedarlar kurulunun istendiği, hissedarlar kurulunun çözüm gücü olarak görüldüğü ama olamayacağı, olmaması durumunda da daha derin bir hayal kırıklığının yaşanacağı*" vurgulanmaktadır. Sayılan olumsuzluklar bildiğimiz, oradayken yarmaya çalıştığımız, fakat son süreçlerdeki kireçlenen uzuvlardaki çatırdamalarla birlikte ileri taşımanın daha kolay olduğu bir tabloyu yansıtmaktadır. Öyleki aktarılanlardan ve alınan yanıtlardan, tek tek kimlerle konuşulduğunu dahi çıkartıyor insan. "*Daha ileri ve gelişkin bir ön hazırlık, perspektif sunumu ile girilmez ise, bir işe yaramayacağı*" düsüncesine sabitlenilmekte, çubuk tamamen olumsuzluklara bükülmektedir. Yapılan değerlendirmeler doğrudur fakat tablonun bir yüzüdür. Aynı tabloda; 21. yüzyılın örgütlenme, parti modeli, kollektivizm, kadro, demokratik- merkeziyetçilik ilişkisi, hepsinden önemlisi yeni bir önderlik anlayısının kaçınılmazlığını gören, bunun araçlarına kolektif kafa yormaya hazır yeni ve genç bir irade ve ruh var. Görülmeyen budur! Bizi ileri taşıyacak olan bu irade ve ruhun, ileri itilmelidir. Yapı bütün sayılan olumsuzluklara rağmen hazırdır. Mektupta sayılan tüm olumsuzlukları baştan sona yaşayan bir yapının elemanları nasıl bir hayal kırıklığı yaşayabilirler daha?! Tek başına hissedarlar kurulunun çözüm gücü olmadığının yoldaşın sandığımızdan çok daha fazla farkında olan bu genç damara ben güveniyorum!

2- Biz 3'te ve sonrasında; "*İleri perspektifler sunanlar- sunulması gerekenler*" ikileminin kaldırılması, bunun sadece teorik altyapı ile değil, araçlarının da yaratılması gerektiğini bütün ayrıntıları ile tespit ettik. Daha sonraki yayınımızda da, ileri taşıyan yazılarımız oldu. Bu gelişkin perspektiflere rağmen teorimiz ve pratiğimiz birbirini tutmaması, yapısal zayıflıklarımızı daha da derinleştirdi. Bunun birincil dereceden sorumlusu; kendim de içinde bulunduğu; gelişkin perspektifler sunup, fakat kolektifleştirmeyi ve diğer ayaklarının örülüşünü beceremeyen en üst tabakadır. Arkasından en ileri tabakadır. Bunuda önceleyeni; önderlik anlayışının kendisidir! Bu gerçeklik bütün çıplaklığıyla dururuken bir kez daha tekrarlayacağım; "*Sizleri ikna etmeliyim, buradakileri ikna etmeliyim*" "*Benim sizleri kazanma sorunum var*" gibi kendi kendine iradenin üstünde misyonlar biçen yoldaş; elemanlar arasında, tek tek bireylerin olumlulukları ve tek tek kişilerin sorgulanmasından değil yapısal zayıflıkların üzerine gidilmesinden "***sistem sorunundan***" bakışın giderek çeşitli vesilelerle öne çıkmasını dahi göremiyor! Bunun yorumlanışında; üzerine çıkılamayan tıkanmalarda, her şeyin sisteme havale edilmesi gibi oturmayan anlayışlar olsa da, çubuğun yapısal sorunlara bükülüşü anlamıyla genç bir damar kendisini konuşturmakta, bütünsel bakışın ipuçlarını vermektedir.

3- Hissedarlar kurulunun ertelenmesi, tekyanlı bir biçimde, gelişkin perspektif ve stratejik bilincin örülüşüne daraltılmaktadır. (sorunlara sadece teori eksikliğinden bakan) yerine getiremediğimiz "*Hukukun diliyle konuşma*" atlanmakta, hukukumuza göre; meşruiyet sorununun olduğu, hazırlık aşamalarında bunun açıktan dile getirildiği görülememektedir. Personelin "*yönetim kuruluna güvenmiyoruz*" dediği bir aşamada hissedarlar kurulu daha fazla ertelenemez. Görev bölümü bile yapıp yerine getirmediğimiz programın derinleştirilmesi de dahil, yeni yönetim kurulu ve yapacağı işbölümü içerire yönelinmelidir. Hissedarlar kurulunun içinden belirginleşip, bir temel atılıp, daha sonra derinleştirilebilir.

5- Göndermeler, buradan bir başınç oluşturma gibi yine 3'ün terk etmemiz gerken yanlarında da alışkanlıkların gücü konuşuyor. Evet bunlar gömlek değiştirir gibi değiştirilmiyor, bu kadar kökleşmede değiştirilmez de. "*Mültecilik konusunda kafalarda kırılma, '80 sonrası en büyük dalga biz de buna karşı koyamadık, benim istemim dışında gerçekleşti*" gibi göndermeler. Ama bunların 3. gibi bir etki yaratamayacağını bilmiyorsun yoldaş. İnsanlar buraya gelmek için ağlamadı! Senin de içinde olduğun kolektifin iradesiyle orada barınmanın hiçbir koşulu olmamasından, geri tipitip olasılığı karşısında geldi. Kolektifin iradesiyle de koşulları yaratılır döner. Bu kadar basit! Buradan dönülebilir ama tipitipten dönme olasılığı yoktu. Evet daha önce de ben ve yanımdaki yoldaş hakkında "*Kendileri mi istedi*" "*Koyacak bir*

yer bulamadınız mı" gibi sözlerini duyduk. İçinde bulunduğun mekandan dolayı bunlar doğaldı. Haklı istemlerdi. Bizim istemimiz de buydu. Kalmak için neler yaptığımızı bilen bir dizi yoldaş, yanı başındayken daha kafalarda bulanıklık yaratacak laflar etmenin alemi nedir? Bizim istemediğimizi, barınacak en küçük bir örtünün olmadığı anlatıldı sana. (Sorun basitçe bir barınma sorunuda değildi. Bu da yoktu ayrı mesele. Bir yere hapsolup fiilen her şeyden kopmaktı. Böyle bir kalışın kolektife ne faydası olacaktı?) Sen dozu artırıp "*Daha sıkı durabilirlerdi*" sözlerini söylemişsin. Gelir gelmez sıkı durup durmamakla alakası olmadığını kendi durumundan gördün.

6- Buradaki konutta '80 mülteciliğine az yer yermek, bunun kafalarda yarattığı kırılma bir yana, -basılacak tutanakları olduğu gibi okuyacak herkes zaten- YD'yı önderlik edilememesi zayıf tarafımızdan vurmaya çalışarak, '80 mülteciliğini meşrulaştırmaya çalışıp, yanıtladığım mektupların sahibi de dahil hepimizi "*sol tasfiyecilikle*" suçlayan bir vatandaş ile bizim aramızda kıran kırana bir savaşımla geçti! Herkes tartışmaları ayrıntılarıyla okuyacaktır. Daha fazla açıklamaya gerek olduğunu düşünmüyorum.

Herkesi sımsıkı kucaklayıp öpüyorum. GL (T)

***

[EK23]

U yoldaşa,

Mektubunu okuduğum(uz) zaman ilk anda büyük bir şaşkınlık yaşadım. Başlangıç bölümlerinde önce "*ilk gözlem sonuçları*" görünümü altında satır aralarına sıkıştırılmış (ön) yargıların giderek dolaysızlaşan belden aşağı vuruşlara ve son sayfalarda artık açıkça "*hodri meydan*" kabadayılığına dönüştüğünü gördükçe bu şaşkınlığım büyümekle kalmadı, buna büyük bir sarsıntı ve üzüntü eklendi; öfke eklendi; bir taraftan yoldaşlıktan, yoldaşça bir tartışma gereği ve birbirimizi ikna amacından dem vurulur, beylik bir önyargıyla kaşımak amacıyla araya da malum bir "*tarz ve üslup dersi*" sıkıştırılırken bunun hemen arkasından gelen paragrafta sergilenen tarz ve üslubu görünce artık tutuldum kaldım. Daha dün bir, bugün iki… Kullanılan yöntemleri ve dili, böyle yöntemlerle haklı ve baskın çıkma çabasını, böyle 'politika yapma tarzı'nı nereye oturtacağımı bilemedim… Kısacası birçok duyguyu aynı anda ve derinlemesine yaşadım; ama inanır mısın, "*U nasıl böyle konuşur, kendi düşüncesini paylaşmayan herkese ve kendi dışında gelişen her şeye karşı şimdiden nasıl bu kadar tekyanlı, didikleyici ve küçümseyici yaklaşımlar sergiler, yaşanan süreçleri ve ortaya çıkan sonuçları getirip kişilere ve kişisel tutumlara bağlayan bu kadar ilkel bir idealizme nasıl bu kadar kolay sapar, yöntemi bu olacaksa o zaman kendisini bu sürecin nasıl bu kadar dışında görür, bir insan aynı yazı içerisinde kendi tespit ve tezleriyle dahi nasıl bu kadar bariz çelişkilere düşer… ve nihayet bizim kurum kültürümüze aykırı tarz dayatmalar, çevreci özerklik eğilimleri, kendini konuşturmalar vs. vs. üzerine o kadar laf edip başkalarına tarz dersleri vermeye kalkarken kendisini nasıl bu kadar pervasız ve çirkince dayatıp işi 'gözünüz yiyorsa çıkın karşıma' şeklinde bir külhanbeyliğe kadar vardırır?*" düşüncesine dayalı bir şaşkınlığı hiç yaşamadım…

Şu an tartıştığımız konu başkayken ilgili ilgisiz -üstelik çoğu zaten enine boyuna ele alınmayı bekleyen- konuların 'belden aşağıya vuruşlar' şeklinde böyle apar topar gündemleştirilmesinin nedeni başta olmak üzere yazıyı okudukça kafamda çoğalan soruların yanıtını sonlara yaklaştıkça gördüm. Son sayfalar, ama özellikle de son iki paragraf -kanımca sadece bu yazıyla ve burada sergilenen tutum ve yaklaşımlarla da sınırlı olmayan şekilde- çok şeyin yanıtını şu aşamada olabilecek en büyük açıklıkla veriyordu. Bana göre, kendisininkilerle şu veya bu ölçüde, şu veya bu yönlerde çelişen farklı görüş ve yaklaşımlara yoldaşın gerçekte nasıl baktığının, bunun da ötesinde hala nasıl bir "*kurum,*

kurumsal işlerlik, demokrasi ve önderlik" anlayışına sahip olduğunun 'resmi değil samimi' ifadesidir esasında o satırlar:

"… *Düşünce ve öneriminin doğru olduğunu düşünüyorum. Çok net ve kesin. Her yeni gelişme bunu doğruluyor ve doğrulayacak. Konuyu önerdiğin biçimde delegeler düzlemine götürüp götürmeme konusunda henüz kararımı vermedim. Düşüncem sizlerle tartışmak ve fikir ve yön birliği oluşturup diğer yoldaşlarla da tartışıp zorlayarak ikna etmekti. Bunun zor olacağını daha ilk konuşmada anlamıştım ama belki bir, iki, üç yoldaş dışında ikna edeceğimden de emindim. Duvarı SİZ ördünüz. Konuyu her düzeyde tartışmaya hazırım.* **Bu yapı buna hazır mı, hatta sizler hazır mısınız, sonuçlarıyla birlikte soruyorum** *ve düşünüyorum bunu… Durumun, koşulların, sıkışmaların ortaya çıkarttığı yanlış bir düşüncenin yanlışlığını göstermek, ortak bir düşünce ve psikoloji oluşturduğundan biraz zaman alır ama çok uzun da sürmez.* **Ama benim sizleri kazanma sorunum var**…" (abç)

Ne oluyoruz?.. Ne kadar önemli olursa olsun belli bir konudaki bir tartışmanın daha henüz başındayız. Sen görüşlerini ve önerini bir mektupla bizlere iletmişsin, ben de kendi adıma kendi görüşlerimi kısa bir mektupla sana iletmişim. Bunları doğru ya da yanlış bulursun, katılırsın ya da katılmazsın, kendi görüşlerinde ısrarın sürüyor olabilir, bu ısrarın altını çizmeye çalışırken ölçünün bir parça kaçırılması da söz konusu olabilir, vb. vb. Farklı görüş ve önerilerin tartışıldığı bir konuda bunların hepsi olağan ve anlaşılır şeylerdir. Ama senin şu mektupta sergilediğin tutum bu sınırların çok çok dışında. Sadece soğukkanlılığını değil aklını ve mantığını da yitirmiş sorumsuz ve kışkırtıcı bir görüntü çizdiğinin farkında mısın? Ne oldu senin o ünlü "*olgunluğuna*"? Hizipçilere bile aylarca tahammül edebilen "*sabır*" ve "*sükunetine*"? Ayrıca karşında sanki bir "*fesat koalisyonu*" varmış görüntüsü yaratmaya çalışan "*siz… sizler…*" şeklinde genellemeler de nereden çıktı? Bu konuda ben kendi adıma konuştum ve konuşuyorum; başkaları da en fazla kendi adlarına konuşabilirler. Senin önerilerine "*biat etmek*" yerine, üstelik bazılarıyla ciddi farklılıklar da içeren farklı neden ve gerekçelerle her karşı çıkanı aynı sepete dolduran bu 'bloklaştırma' eğiliminin nerelere varıp nelere yol açabileceğini tasavvur edebildiğini hiç sanmıyorum. Yakın geçmişte yaratılan önderlik boşluğu ve tasfiyecilik sürecinde fazlasıyla gelişen bu tür sağlıksız yakınlaşma ve bloklaşma eğilimlerini etkisizleştirene kadar bizim anamız ağladı. Sen şimdi kalkıp onu tekrar hortlatacak tutumlara girişecek olursan, bu bomba sadece senin elinde patlamakla kalmaz; başkalarını da öldürür!..

Bu yaptığın, haklılığına inanan bir dava adamının, çok önemsediği bir tezi savunurken ölçüyü fazla kaçırması falan değil. Burada bir üslup ya da denetlenemeyen bir kızgınlık sorunu falan da yok. Burada başka bir şey var. Burada bir tarz, sende yapısallaşmış olan bir alışkanlık, kendine ve başkalarına bakışınla çok yakından bağlantılı bir "*misyon ve kurum*" kavrayışı yatıyor. Yoksa, nedenlerinin haklı ya da haksız oluşu da bir yana, denetlenemeyen hiçbir kızgınlık ya da karşısındakileri anlamama inadı, her şeye rağmen böyle konuşturmaz kurum adamı sorumlu bir komünisti, hele yoldaşlarına karşı hiç konuşturmaz!.. Ama bir insan, doğrunun "*tekelini*" kendinde gören veya kendi düşüncelerini "*tek*" doğru olarak gören, bunun dışında kalan herkesi ve her farklı görüşü ise "*durumun ve koşulların basıncına teslim olmuş, sıkışma ve zorlanmaların ürünü geri, yetersiz, tarihsellikten yoksun, hiçbir perspektif içermeyen yanlışlar yığını ve koalisyonu, vb. vb.*" olarak değerlendiren bir anlayış ve ruh hali içindeyse eğer, işte o zaman bu üslübu da kullanır, bu yöntemleri de… Yazık, çok yazık!..

Sonuç olarak giderilemeyecek nitelikte olmayan bir görüş farklılığını -benim cephemden gidermeye dönük- bir tartışma neden ve nasıl bir çırpıda bu noktaya sıçradı? Şu son mektubunla sorunu taşıdığın düzlemi de dikkate alarak gel bunu seninle bir kez daha gözden geçirelim:

Tartıştığımız konuda öz olarak sen, hissedarlar kurulunun yeni bir eksen temelinde yeniden kurgulanıp buna göre bir konumlanışa geçilmesini öneriyorsun (o konumlanış ve

"*çözüm tarzı*"nın anlamı ile nasıl bir anlayışa denk düştüğüne de ayrıca geleceğim). Kendi adıma ben de sana, asıl olarak bir 'model anlayışından', başka bir anlatımla 21. yüzyıl kurumlaşmasında artık belli sonuçların elde edilmesi kadar onların elde ediliş biçimi ve bu arada izlenen yöntemlerin de önemsenmesinin zorunluluğundan hareketle bir şeyler anlatmaya çalışıyorum. Bunun adımlarının sanki "*geleceğin sorunları*" imiş gibi bugün sadece yazarken ya da konuşurken ifade edilmekle yetinilmeyip artık ısrarlı ve inatçı bir biçimde daha bugünden atılmaya başlanmasının bizatihi kendisinin, kurum olarak bize, tasfiyeciliğin hala tam olarak arınamadığımız tahribatlarından daha çabuk kurtularak daha sağlıklı bir bünye ve daha kuvvetlenmiş bir 'çözüm gücü' kazandırmakla kalmayıp dışımızdaki güçler nezdinde de daha farklı bir 'çekim gücü' kazandıracağına inanıyorum. Bu son söylediğimi şöyle de ifade edebiliriz; biz artık sadece yazarak ve konuşarak değil (bu yöntemlerin devri geçtiği için falan değil, biz onları bugüne dek fazlaca tekyanlılaştırıp adeta "*her şey*" haline getiren bir pratik ve profil sergilediğimiz için; ayrıca, 'bize ait' bu özel etkenin yanında 20. yüzyıl kurum pratiklerinin özellikle de '89'la noktalanan '50'ler sonrası sergiledikleri tutum ve görüntülerin insanların 'söylenenler' veya 'yazılanlar' kadar hatta onlardan da önce neyin nasıl yapıldığına bakıp onu önemsemeleri gibi bir 'genel' etkeni de gözönünde bulundurarak) neleri nasıl savunduğumuzu ete kemiğe büründürüp pratikte de göstererek bir 'perspektif' sunmuş oluruz! Bu vurgum elbetteki, dönemin ve süreçlerin daha derinlikli ve bütünsel -ama aynı zamanda artık çok net ve ısrarlı bir devrim ve sosyalizm hedefine fiili kilitlenmeyi de sağlayacak bütün diğer gereklerle bir bütünlük halinde- çözümlemelerine, bu temel üzerinde geliştirilen daha yetkin politika ve taktiklere ihtiyaç olmadığı ya da bunların önemlerinin iyice talileştiği anlamına gelmiyor. Tam tersine bu konuda da, artık sadece bir 'ihtiyaç' ya da 'gereklilik' olmanın da ötesine geçen stratejik zorunluluklarımız vardır ve bunların başında da; adını da artık hiçbir kaçamağa, teorik üretim sırasında da "*oyalanma pratikleri*"ne meydan vermeyecek kesinlikte net ve doğru olarak koymamız gereken program sorununun çözümü gelmektedir. Buna rağmen kurum olarak bizim bugünkü özgülümüzde, özellikle de, teorik-siyasal açıdan sıçranılan düzey ve ortaya konulan iddialardan sonra üç sonrası kurumsal pratik olarak -teorik üretim alanında çizilen grafik de dahil- faaliyetin her alanında sergilediğimiz gerileme, başaşağı gidiş ve bunun bir dibe vuruşa kadar varmasının yarattığı her yöndeki yıkıntı, haklı sorular ve sorgulamalar ortadayken, ne kadar derinlikli ve isabetli olursa olsun -ki bana iletilenler kadarıyla senin bugün çeşitli konulardaki yaklaşımlarına dair de kafamda ciddi soru işaretleri var, ama onlar ayrıca ve sakince tartışılacak şeyler- bugün hala asıl olarak yazılı çözümleme ve perspektifler ortaya koyma temelinde güçlenip bir çekim odağı haline gelebileceğimizi sanmak, en masum haliyle bile "*ayakları havada bir hayalcilik*"tir!..

Asli olarak bu temel düşünce ya da arkaplan üzerinde yükselen karşı çıkma nedenlerim, sadece bir-iki noktayla da sınırlı olmayan bir nedenler zinciri oluşturuyor.

Bunların içinde en güncel, en somut, en rahat görülebilir nitelikte olanından başlayayım istersen. Tarihimizde -'86'dan sonra- ikinci bir tasfiyecilik vak'ası yaşadık. Bunun yarattığı tahribat, birincinin yarattığından çok daha büyük ve ağır ve muhtemelen çok daha kalıcı olacak. Esasında üçüncü hissedarlar kurulunun hemen ardından başlayan bu süreci, şu mektubundan görebildiğim kadarıyla sen daha çok "*tipitipten çıkışların*" sonrasına çekme çabası içindesin ve senin gibi son 7-8 yıldır neredeyse sadece felsefeyle uğraşmış birine yakışmayan bir yaklaşımla, bu durumu doğuran tarihsel, dönemsel, yapısal nedenlerin de üzerinden atlayarak öznel nedenler kapsamında bile sorumluluğu salt kendi dışındakilere, özellikle de yine "*tipitipten çıkanlar*"a yıkmaya çalışıyorsun. Bunları daha konuşup tartışacağız seninle. Bu zaten en başta da ikimiz olmak üzere kurul olarak her iki yönetici kurulun hem ortak, hem ayrı ayrı ve hem de bireysel sorumluluğu; ayrıca hissedarlarımızın ve tüm çalışanlarımızın, bırakıp gidenler de dahil emeği geçmiş geçmemiş herkesin, bunların da ötesinde "*denetleyen gözler*"in ve tarihin bizlerden haklı olarak öncelikle bekledikleri bu.

Sonuç olarak biz, çok ağır ve yıkıcı bir tasfiye halinin ardından, bizim bu dünyadaki tek uğraşımız ve misyonumuzun sanki çeşitli konularda çözümlemeler yapıp bunları yayınlamaktan ibaret olmadığını içimizde ve dışımızda tekrar hissetmeye ve hissettirmeye başladığımız (insanların kafasından asıl bu silinmişti ve bazılarını yerinde ve isabetli olarak teşhis ettiğin bütün o düşünsel ve ruhsal yorgunlukların asıl kaynağı da işte bu "*hissedememe*" idi) ancak 'köprüyü' de henüz daha tam olarak geçemediğimiz tayin edici bir kesitteyiz. Önümüzde, önemlice bir kısmı zamanında çözülmediği için dünlerden kalan, bir kısmını bugünün karşımıza çıkardığı ve çıkaracağı, bazıları da yarınlara dönük oldukça çok, oldukça kapsamlı ve girift bir görevler ve ihtiyaçlar yığını var. Buna karşın, insan gücü ve para(sızlık), sınıf ve kitle ilişkileri, cephe gerisi derinliği ve lojistik destek imkanları başta olmak üzere koşullar ve olanaklar bakımında halimiz de ortada. Şu kesitte, bazılarına hemen, bazılarına ise yüklenmeyi sürdürerek nispeten yakın ve orta vadelerde ulaşabileceğimiz kalıcılaştırılmaya müsait az çok anlamlı sonuçlar alabilmemizi sağlayacak elimizdeki en güçlü, hatta tek silah, tasfiyeciliğin tasfiyesi yönünde nihayet atılabilen ve ilk somut sonuçlarını da vermeye başlamış olan son yönelimlerin canlandırdığı güven artışı ve moral coşkudur (Aynı hedeflendirme ve stratejik yönlendirmeleri, temel araçlarının neler olması gerektiğinden somut görev paylaştırmalarına varana kadar bugünden tam 3-3.5 yıl önce de yaptığımız halde neden hayata geçirilmeyip hatta nasıl deforme edildiklerini de daha sonra ayrıca anlatacağım).

Şu kesit itibariyle eldeki sonuç alıcı bu "*tek*" sermaye, elbetteki öyle fazla geniş değil, henüz öyle fazla sağlamlaşıp istikrar kazanmış değil, kurum içinde de yakın çeperde de henüz yeterince genelleşmiş değil, dünün yarattığı fikirsel ve ruhsal yorgunlukları önüne katıp sürükleyebilecek kadar güçlenmiş değil, vb. vb. Ancak bütün zayıflık ve lekelerine rağmen kendini giderek daha fazla hissettirecek şekilde gelişip güçlenen yönü bugün o oluşturuyor. Bu noktada bazılarımız hala dünün yarattığı kir, pas ve lekeleri fazlaca öne çıkarıyor, süregiden düşünsel ve ruhsal yorgunlukları kendine baz olarak alabiliyor ama kendi adıma ben bunlara ve bunların doğurmaya devam ettiği geriye çekici sorunlarla içerdikleri her türlü tehlikeye gözlerimi kapatmamakla birlikte, kendime baz olarak trendin genel yönünü alıyorum. Kim neyi nasıl görüyorsa görsün (bu tabii biraz da nelere, nereden, hangi niyetlerle bakıldığına bağlıdır), geçtiğimiz dönemde bana göre aslolarak kurumsal '*yönetim yokluğu*' sonucu patlamış olan balonumuz bugün tekrar yükselişe geçmiş durumdadır. Ancak biz, hangi neden ve gerekçeyle olursa olsun tam da şu kritik geçiş evresinde, yayınların aksatılmadan çıkışı ve bu pakete bir myo'nun da artık bir an önce eklenmesiyle, özellikle de amele çalışması ve gençlik başta olmak üzere başlamış ve gelişmekte olan yönelimleri gevşetecek, zayıf düşürecek, hele kesintiye uğratacak olursak kendi ellerimizle bacağımıza da değil karın boşluğumuza kurşun sıkmış oluruz. Tartıştığımız konuda benim karşı çıkış gerekçelerimden biri, işte bu kaygıdan kaynaklanıyor.

Kurum olarak biz bugün, önümüzdeki birikmiş ve ileriye doğru attığımız her adımın buna yenilerini eklediği görev ve ihtiyaçlar bütünlüğünü artık bir bütün olarak görüp ona göre bir iş takvimi çıkarmak, ona göre bir görev, güç ve konumlanma planlaması yapmak zorundayız. Önümüzdeki yığının büyüklüğü ile elimizdeki güç ve olanakların sınırlılığı arasındaki uçurum, işimizin hiç de kolay olmadığını göstermeye yeter. Ama bizim kurumumuzun gerçek elemanlarından kimsenin gözünü korkutmaz bu. Biz bu çelişkiyi tarihimiz boyunca yaşamışızdır; hep gücümüz ve olanaklarımız az ama işlerimiz çok iddialarımız büyük olmuştur. Bu durum bizleri ürkütüp iddia ve hedeflerimizi küçültmeye sürüklememiş; tam tersine sıçratıcı bir gelişme dinamiği ve motivasyon etkeni olmuştur. Yalnız aynı tarihin bize gösterdiği ve bizlerin de artık görmesi gereken bir gerçek daha vardır: Görevlerle güçler arasındaki dengesizlik, tarihimiz boyunca bizi sürekli belli tercihler yapma zorunluluğu ile karşı karşıya bırakmıştır. Bu noktalarda genellikle doğru ve isabetli seçimler yaptığımıza hala inanıyorum. Ancak, karşımıza sık sık gerçekten de tarihsel koşulların dayattığı bir

zorunluluk olarak çıkan bu durum, bizde giderek bir 'alışkanlık' halini almış, "*şart midur?*" diye soran ünlü bir fıkradakine benzer şekilde giderek sık sık kendi kendimize "*zorunluluk*" icat etmeye başlamışızdır. Sonuç olarak, tarihimiz boyunca önümüzdeki görevler ve hedefler bütünlüğü içinden hep 'birini' ya da 'bazılarını' seçmek durumuyla karşı karşıya kalmak, bizde kendine özgü bir 'seçme eğilimi', bir 'parça kültür' yaratmıştır. Buna kısaca "*tekyanlılık kültürü*" de diyebiliriz. Bu kültür süreç içinde -araya giren değişik etkenlerin de etkisiyle- bu kez giderek kendine özgü yeni alışkanlık ve eğilimler üretmiş, sonra onlar yeni birer kültürel deformasyon etkeni haline gelmişler, sonra…, sonra… derken ortaya sürekli kendi içine doğru bükülen bir fasit daireler zinciri çıkmış.

Peki bunun sonuçları ne olmuş? Bu kimi dönemlerde dar pratikçilik üretmiş kimi dönemlerde sağlıksız bir teoriye yönelim olarak karşımıza çıkmış. Kimi dönemlerde sırf taktiğe ve eyleme yüklenerek yol almaya çalışmışız kimi dönemler gelmiş bu kez 'siyaset yapmaktan' kopmuş, uzaklaşmışız. Kapıcı dairesini önemserken üst katları bir tarafa bırakmışız, üst katları kullanmaya çalışırken -tamamen bu nedenle olmasa da- bu kez kapıcı dairesi göçmüş. Asıl önemlisi, tekyanlılığın yaratıp büyüttüğü bu körleşmenin de etkisiyle biz amele milletini dahi unutabilmişizdir!.. Bu tür örnekleri hayatımızın her alanından sonsuz çeşitlilikte çoğaltabiliriz. Çünkü bu yol, bu tarz, bu alışkanlık, süreç içinde bizi '*bütünlük*' düşüncesinden ve '*bütünsellik*' kavrayışından uzaklaştırmış (tarihsel amaçlarımızın ve kimliğimizin başkalarından farkını '*unutmak*' ve '*iktidarsızlaşma*' başta olmak üzere bunun da arkasında yatan ama aynı zamanda bu uzaklaşmadan da beslenen başka uzaklaşmalara girmiyorum şu an burada), sürekli bir tekyanlılık üretmiş, bu tekyanlılık da kurumu adeta bir Sisphos kaderine mahkum etmiş!..

Yaşını başını çoktan almış bir kurum olmanın yanında değişik dönemlerde yüklenilen halkalarda da çoğu kez dışımızdaki firmaların hayallerinin bile erişemeyeceği gelişmeler kaydetmiş olduğumuz halde bugün neden hala bu durumlardayız, neden hala…, hala…yız? Daha da önemlisi, neden sık sık ve artık herbiri birbirinden daha ağır geçmeye başlayan kurumsal krizlere sürüklenmekten kurtulamıyoruz? Bunun belirleyici nedenlerinden birini, hatta birincisini işte burada; yani, hem kurumsal hem de şu son yılların bir kez daha acı bir biçimde gösterdiği gibi bireysel gelişmede bir türlü kıramadığımız bu tekyanlılıkta, bütünlük kavrayışından ve bütünsel gelişmeden uzaklaşma derecemizde aramalıyız.

Çoğumuzun hala farkında bile olmadığı bu 'tekyanlılık kültürü' ve alışkanlıklarından radikal bir kopuşu sağlayabilmek için, tür ve doz olarak kişilere göre değişen bazı huy ve alışkanlıklardan kopma zorunluluğunun yanı sıra öncelikle bazı konulardaki yaygın kavrayış ve algılarımızı gözden geçirmeliyiz. Bunların başında da, formüle eden büyük insanı bile mezarında herhalde deliye çeviren şu "*esas halka*" kavrayışımız ve uygulayışımız gelmelidir. Lafı fazla yaymamak için şimdilik kısaca şöyle söyleyeyim: İster hayatın ve koşullarımızın dayattığı gerçek zorunluluklar sonucu karşımıza çıkmış olsun isterse en az o sıklıkta -bugün senin şu genel kurulun ekseni ve içeriği ne olmalı konusunda yaptığın gibi- kendi kavrayışlarımız, eğilim ve özelliklerimiz nedeniyle kendi kendimize 'icat ettiğimiz' türden "*zorunluluklar*" sırasında olsun, bizim tarihsel pratiğimizde "*esas halka*" fiilen 'tek halka' şeklinde anlaşılmış ve uygulanmıştır!.. Kendimizi ve niyetlerimizi savunmak için hangi laf cambazlıklarına veya totolojiye başvurursak vuralım sonuçlar ortadadır! Hayatın 'yeşilliğini' oluşturan çokyönlülüğün ustaca yönetilmesini sağlayabilmek için'icat edilmiş' bir kavram, bu kadar mı deforme edilir, amacından ve ruhundan bu kadar mı uzak ve tam ters yönde kullanılıp sürekli tekyanlılık üreten bir atgözlüğü haline getirilir diye düşünmeden (ve öfkelenmeden) edemiyor insan!..

Bu konuda gözlerimizi örten en büyük perde ise, 'esas halka' olarak belirlediğimiz halkaların çoğunlukla gerçekten de o tarihsel kesitlerin 'esas halkaları' oluşlarıdır. Ve bu bizi siyaseten de vicdanen de rahatlatmakla kalmamış, bu haklı ve meşru duyguların yanında yanıltıcı ve

körleştirici bir rolü de olmuştur. Örneğin şu basit soruyu bile kendimize hiç sormamışızdır: "*Tamam, gerçek ya da fiktif bir zorunlulukla karşı karşıyayız, önümüzdeki ihtiyaçlar ve görevler yığını içinden bir tercih ve öncelikler sıralaması yapmalıyız, öncelikle diğerlerinin çözümünü de kolaylaştırıp ivmelendirecek olanı -yani o malum 'esas halka'- doğru ve isabetli bir biçimde belirlemeli ve ağırlığı ona vermeliyiz (kurumun tarihsel pratiğinde buraya kadar fazla bir mesele yok, asıl problemimiz bundan sonra başlıyor) ancak bu arada diğerleri ne olacak, biz bu esas halkaya yüklenirken bu kez öbür tarafların yerle yeksan olmaması ya da çok geride kalarak yarın bir gün yaptıklarımızın olumlu sonuçlarını da tüketmeye başlayacak kara deliklere dönüşmesine meydan vermemek için arada nasıl bir denge kurmalıyız…*" şeklinde bir yaklaşım ve arayışa hiç girmemişizdir. Bu soruyu lafta sorar gibi yaptığımız durumlarda bile ya yine koşulların arkasına saklanıp bildiğimiz o tekyanlılığı sürdürmüşüzdür ya da yarım yamalak bazı adımlar veya girişimlerden ötesine geçen bir ısrar, inat ve yaratıcılık sergilememişizdir. "*Hakikaten, gelişmede bütünselliğin gereklerini o koşullarda nasıl sağlayabilirdik?*" sorusunu kendimize ciddi olarak genellikle sıkıştığımız (daha doğrusu hayatın ya da birilerinin kafamıza vura vura bizleri sıkıştırdığı) durumlarda sormuş, hatta bunlara asıl yaratıcı ve mümkün yanıtları o zaman vermeye başlamış ve bu temelde özeleştiri yapmışızdır ama sonra… Sana daha önce hatırlattığım bir sözü burada bir kez daha hatırlatıyorum: "*Eğer ders alınmış olsaydı, tarih hiç tekerrür eder miydi?..*"

Aklımızın "*Türk işi*" hep sonradan "*başımıza geldiği*" günah çıkarma seansları sırasında hem kendimizi hem karşımızdakileri samimi olarak ikna etmeye çalışırken çok sarıldığımız beylik gerekçelerimizden biri de "*mükemmelliyetçilik*" mazeretidir. "*Ne yapalım, oldu mu bari şöyle tam olsun*" mükemmelliyetçiliği ile düşündüğümüz için biz bu tekyanlılığa düştük, yapılması gerekeni yapamadık, geciktik, el atamadık, vs. vs. vs." mazeret teorisini çok kullanmışızdır. Ne mükemmelliyetçiliği? Tarihimizde sonradan "*mükemmelliyetçilik*" bahanesinin arkasına saklanarak vicdanımızı rahatlatmaya veya paçamızı eleştirilerden kurtarmaya çalıştığımız bütün ihmal, ihlal, tembellik, savsaklamaların… kısacası bütün tekyanlılıklarımızın içyüzüne dürüstçe ve cesaretle baktığımız zaman karşımıza başka gerçekler çıkar!.. Bunların detaylarına sonra gireriz ve en azından kendi adıma gireceğim zaten…

Bu hatırlatmalar ışığında şimdi senin şu önerine biraz daha yakından bakalım. Sen ne öneriyorsun? Özetle, "*önümüzdeki konferansa yine tarihsel bir özellik kazandırmalıyız; sırf geride bıraktığımız sürecin çözümlemesine dayalı kurum ve kurumsal işleyiş odaklı bir eksen ona bu özelliği kazandıramaz, bunun yerine dünyada ve ülkedeki değişim ve dönüşümlerin daha derinlemesine bir çözümlemesini yaparak önümüzdeki tarihsel sürecin nasıl bir seyir izleyeceğinin açıklanması temelinde içimizdeki ve dışımızdaki güçlere tarihsel bir perspektif sunmalıyız; öte yandan senin bu konuda zaten bir hazırlığın varmış, gerçi ihtiyaç daha gelişkin bir çözümlemeymiş ama şimdi daha sınırlı bir şeyle de yetinilebilirmiş, böyle bir şeyi sen yüklenecek olursan -bu arada tabii bazı katkı ve destekler de verilirse- olması gerekene göre biraz daha dar ve sınırlı bir sonuca nispeten daha kısa bir sürede gidebilirmişsin…*"

Daha önemli gördüğüm yönlerine geçmeden önce, mıntıka temizliğini sağlamak için "*teferruat*" görüntüsündeki daha "*az*" önemlilerden başlayayım: Bizi tasfiyecilik batağından çıkarmaya başlamış ve artık belli kalıcı sonuçlar doğurmaya doğru da evrilen ancak özellikle de şu aşamada kesinlikle ihmal edilip aksatılmaması gereken görev ve sonumluluklar ne olacak bu arada? İyice derinleştiği ve artık yapısallaştığı anlaşılan "*teoricilik*" eğilimine uygun olarak, üstelik bu kez sadece kendini de değil sayıları şu an zaten bir elin beş parmağını bile doldurmayan yönetici konumlardaki yoldaşlardan bazılarını da peşine takarak -hatta bu arada lütfedip "*aktif katkı ve katılımlarını beklediğin*" ve zaten bunu bulamayacağını anlayınca öfkeden kendini kaybettiğin bizleri de buna ortak ederek- inzivaya çekilip "*yeni bir tarihsel teorik perspektif*" üretmeyi öneriyorsun? Bu tarzın "*teori üretme*" yöntemi olarak anlamı ve taşıdığı diğer sakıncaları da bir an için görmezlikten

gelerek ben de sana soruyorum: Sadece şu gün gündemimizde olan ve şu an bulunulan noktanın önümüze çıkardıkları ile de sınırlı olmayan diğer teorik, siyasal, kurumsal ve pratik işler ve görevler ne olacak? Atılan adımların devamını getirmek ve bir sonraki aşamaya geçiş için bugünden 'hazırlanmaya' başlanması gerekenler de dahil bunları kimler kimlerle nasıl yerine getirecek? Senin "*tarihsel*" önerin ve planlamanda var mı bu yönde bir açıklık? En başta insan gücü ve olanaklar bakımından ne halde olduğumuzu -gerçi bana göre biraz fazla pesimist bir gözle de olsa- kendin anlatıyorsun. Senin önerini uygulamaya kalkacak olursak, geriye kalan işleri kim yapacak?

Yukardaki sorumla bağlantılı olarak, önümüzdeki süreçte kontrolümüz dışında gelişebilecek gelişmelerle karşılaştığımız zaman (örneğin devletin 'seçmeli' bir operasyonu, zaten bizim de artık yavaş yavaş devleti rahatsız edecek bir faaliyet düzlemine geçiş yapmak yükümlülüğümüz yani çalışmaların sıçratılması, işçi hareketinde ya da en son şu bayrak ve sonrasında gelişen süreçten de görülebileceği üzere başka bir alanda bizim dışımızda ortaya çıkabilecek gelişmelerin getireceği yeni imkan ya da tehlikelerle yüz yüze kalma, vb.) senin şu önerdiğin planın daha da gerilere itilmesi, hatta istenen sonucu da doğurmama anlamında 'göçmesi' (yani konferansın sonuç olarak sonuçlandırılamaması, okuyanlara "*aşkolsun!*" dedirtecek kadar "*tarihsel*" tahliller yayınlansa bile elimizde bunu sonuçlarına doğru evriltip sonuçlarını toparlayabilecek güç, mekanizma ve bağlantı halkalarının kalmaması) olasılığı yok mu? Sen bunu çok zayıf ya da önemsiz bir olasılık olarak mı görüyorsun? Bana ve bizlere değil de sanki tribünlerdeki ortaokul çocuklarına sesleniyor ve onlara ders veriyormuş edasıyla kaleme aldıklarına bakılırsa, sürecin içerdiği risklerin ve tehlikelerin sen de farkındasın (Yalnız, bu arada doğabilecek ve özel bir yüklenme ile bayağı ileri sonuçlar alabileceğimiz fırsatlarla karşılaşma olasılığının da farkında olduğuna dair bir belirti göremedim şu yazdıkların içinde); hatta "*düşüncede geriye doğru kırılma, düzen içileşme ve konformizm, sadece yaşam tarzı yönüyle değil kafaca ve ruhça da legalleşme, bugünkü durumun rahatlığına aldanma ve işlerin hep böyle gideceği yanılsaması hatta aymazlığı, vb. vb.*" eğilimlerinin -araya yer yer bizleri de sıkıştırarak- eleştirisi sırasında bunları eksikleri de olsa doğru tanımlıyorsun. İyi ama, başka şeylerin eleştirilmesi sırasında herkesten daha fazla farkındaymış göründüğün bu olasılık hesaplarını öbür yandan getirdiğin öneri sürecine niye uygulamıyorsun? Ya bu olasılıklardan biriyle ya da şu anda göremediğimiz başkalarıyla karşılaşırsak o zaman ne olur bu sürecin hali? Ne gibi sonuçlarla karşılaşırız? Bunları hiç düşündün mü? Önerinin zayıf gördüğüm ve bu yüzden katılmadığım noktalarından biri de bu zaten.

Ve bu yüzden sana, "*Bizi yeni bir belirsizliğe davet eden önerinde ısrarlı olacaksan o zaman bu işi hissedarlar kuruluna götürelim, böyle bir şeye karar verilecekse orası versin*" teklifinde bulundum (Yalnız bu önerimin tek ve en önde gelen nedeni bu değildi; ben o öneriyi asıl olarak, bundan sonra kurum işlerliğinde demokratik katılım ve kolektivizmi esas alan, bunda özel bir ısrar ve hassasiyet gösteren bir yaklaşımla hareket edilmesi gerektiğini düşündüğüm ve bunu ilkesel bir önemde gördüğüm için yaptım. Üstelik biz burada, en azından yönetmelik düzleminde kimsenin kimseden bir "*farkı*"nın ve "*ayrıcalığı*"nın olmadığı -olmaması da gereken- bir hissedarlar kurulu süreci üzerine konuşuyoruz ve onun dahi önüne "*yukarlarda*" bir yerlerde belirlenen çerçeveler ve dayatmalarla gitmeye devam edecek olursak, kolektivizm, demokratik katılım, çalışanlarda inisiyatif geliştirme, vb. vb. üzerine yazıp çizilen her şeyi fiiliyatta yine en başta kendimiz çiğnemiş oluruz…). Eğer bu heyet de bu yönde bir karar verirse, o zaman en kötü olasılık durumunda bile doğabilecek sonuçlara kimse en azından mırın kırın edemez, genel iradenin birlikte tartışarak aldığı ortak bir kararın hep birlikte göğüslenmesi gereken bir sonucuyla karşı karşıya olduğumuzu herkes bilir ve bunu da herkese ancak bu temelde anlatabiliriz diye düşünmemin de payı vardı bunu önermemde. Ama tabii sen, bu tür danışma, tartışma, herkesi ilgilendiren kararların kolektif katılım yöntemleriyle alınmasına özen gösterme falan gibi işleyişlere

pek alışkın olmadığın için o buzağının altında kalkıp hangi öküzü aramışsın?!! Diğer her konudaki farklılıklar bir yana -bazı temel özellik ve değerler zayıflayıp yitirilmediği sürece onları nasıl olsa bir biçimde çözeriz- ama sen özellikle de kendine bakışını ve bu temelde şekillenen bazıları artık adeta genlerine işlemiş alışkanlıklarını acilen, çok dürüst ve çok radikal bir yaklaşımla gözden geçirip hızla terketmelisin! Şu "*Mesih İsa*" triplerini bırak artık! Aksi taktirde hem kuruma ve kurumsal ilişkilere hem de kendine ve bunca yıllık emeklerine çok zarar verirsin. Tehditlerin sırasında söylediğin sorumluluğun -yani yapıyı düşünmek- sahibiysen, benim sana yoldaşça tavsiyem, onu önce ve acilen bu noktada göster!..

Bu noktada aslında senin teori yapış tarzının yanında teoriyi kullanış tarzınla da ilgili yapısal bir sorun yatıyor. Teori yaparken sen, genellikle tamamlanmış ya da ana çizgileri itibariyle artık şekillenmiş süreçlerin çözümlenmesi noktasında iyisindir. Yani olanı ya da zaten artık ortada olanı çözümlemek veya derinleştirmek noktasında güçlüsündür. Ama bu sınırlar içinde teori yaparken gereken temel niteliklere ek olarak ayrıca -esasında diyalektiği yöntem olarak hayata uygulama becerisiyle de yakından ilişkili- gelişkin bir siyasal sezgi ve öngörü sahibi olmayı da gerektiren 'gelmekte olanı' zamanında görme noktasında zayıfsındır. Şu an konumuz senin ya da benim ya da başka bir yoldaşın teoriye bakışı, bu konudaki güçlü ya da zayıf yanları vs. üzerine bir değerlendirme olmadığı için bunu burada uzatmayacağım. Dikkat edersen burada zaten sadece, "*bir öneride bulunuyorsun ama önümüzdeki süreçte karşılaşabileceğimiz gelişmelerin o süreci hangi yönde nasıl etkileyebileceğini hiç hesaba katıyor musun?*" sorusuyla olan bağlantısından ötürü buna işaret etme ihtiyacını duydum. Yalnız madem şu "*önümüzdeki süreçte karşılaşabileceğimiz kontrol dışı gelişmeler ve riskler*" bahsini kapatıyoruz, yine bunun bir parçasını oluşturan -ve benim önerini "*isabetsiz*" görmemin baştan beri önemli nedenlerinden de birini oluşturan- kendi durumunla ilgili bir olasılık üzerine ettiğin bir laf üzerine bir çift sözüm olacak.

Söylenen şu: "*…Üstelik bir durum belirsizliği yaşar ve diğer sorunları kendi kendimize çözmek gibi bir durumla karşı karşıya bırakılmışken…*" Buna dair sana şimdilik iki şey söyleyeceğim: 1) Nankörlük etme! 2) Bu kadar bencil ve benmerkezci olma! Senden önce -hatta halen- insanların neleri, hangi koşullar altında, nasıl çözmeye çalıştıklarını önce bir sorup öğren, sonra bunları senin için anında yapılanlar ve halen yapılmaya çalışılanlarla kıyasla… Buna rağmen hala "*mazlum*"u ve "*yalnızlar*"ı oynama ihtiyacı duyarsan, gerisini o zaman, ona göre konuşuruz!..

Durumu, hem karşı karşıya bulunulan sorumluluklar ve olasılıklar hem de hissedarlar kurulu sürecinin kendisinin taşıdığı/kazandığı özellik ve yönler itibariyle bütünlüklü olarak kavramaktan uzaklığın, hissedarlar kurulunu diğer alanlardaki görev ve sorumluluklardan kopartarak, önerdiğin içerikte bir metnin hazırlanmasını da ondan beklenen diğer yanıt ve çözümlerden kopartarak her ikisini de 'kendinde şey'ler olarak adeta fetişleştirmeye sürüklüyor seni. Kurum olarak bugün içinde bulunduğumuz somut koşullarda her iki seçimin de -hele ikincisinin- pek isabetli seçimler olmayışını da şimdilik es geçelim, her ikisine de abartılı misyonlar biçerek, tarihimiz boyunca çok işlediğimiz bir başka yanlışa, araçların amaçlaştırılması yanlışına da düşüyorsun. Bizim bugünkü somut durumumuzda, hangi alan ve konuda olursa olsun, taşıdığı önem kendi içinde ne kadar büyük olursa olsun hiçbir tek hamle, hiçbir kılıç darbesi, bütün acıları dindirecek, bütün sorun ve sıkıntıları anında, çözmese bile çözme sürecine sokacak, hem içimizdeki düşünsel ve ruhsal yorgunluklara dayanma gücü kazandırıp hem de dışımızdaki kafaların bize dönmesini sağlayacak vs. vs. 'sihirli' bir dokunuş veya 'okunmuş şifalı su' kerametini gösteremez!.. Bize bugün en başta, kendisini şirket faaliyetinin temel alan ve dallarından sadece biri ya da bazılarıyla sınırlandırmayıp bunların herbirinde birbirini tamamlayıp destekleyecek bütünlüklü hedeflere ulaşmayı önüne koymuş acil bir master plan çerçevesinde total bir hücum ve bunun artık somut sonuçlarının görüldüğü/yaşandığı bir gelişme trendinin yakalanması lazım!.. Hatta bu artık şart! Bunun dışında, insanların önüne yine tek kap yemek koyduğumuz hiçbir menu

-hele bu bir de yatılı okulların barbunyası gibi sık sık hep onu gördükleri ve kendilerine hep onun faziletlerinin anlatıldığı türden bir "*çözümlemeler*" menüsü olursa- ne doyurucu olur ne de geliştirici… Hatta diyebilirim ki, bu, bugün bizzat kendi çalışanlarımız ve yakın çeperimiz içinde "*çözüm*"den çok sorunları büyüten, sağlıksız sorgulamaları yeniden hortlatan ve bu kurumun 'tarihsel tarzı'nı ve alışkanlıklarını artık terkedip hiç hak etmediği "*kaderini*" değiştirebileceğine dair ümidin de iyice yitirildiği tepkimeleri tetikleyen sonuçlar doğurur… Bana göre de sen asıl bu büyük, yakın ve somut tehlikeyi, bunun boyutlarını ve bunu doğuran asıl nedenleri yeterince veya isabetli göremiyorsun.

Hiçbir temel alan ve konuyu ihmal etmeksizin -önem ve öncelik bakımından bu tabii ki düz bir eşitleyicilik anlamına da gelmiyor- dengeli ve uyumlu bir total gelişmeyi sağlayabilmek için, bunun kimi daha özel parça ve yönlerine bugün belki istediğimiz yoğunlukta yüklenemeyebiliriz. Bunlarda ulaştığımız veya ulaşabileceğimiz sonuçlar, tamamen bizim keyfimize bağlı olmayan koşullar eğer biraz daha elverişli olsalardı -yine öyle "*süperman*"lere dayalı olarak değil ama onları da mutlu edecek şekilde- haydi haydi yapabileceklerimize oranla biraz daha zayıf, yetersiz, geri olabilirler. Ancak kurum olarak bugün bulunduğumuz kritik nokta ve momentte, işin bu yönünü ve bunları öne çıkararak diğerlerini bir belirsizliğe veya Allaha havale etmektense; şimdiden belirlenip bağlayıcı hale getirilecek bir takvim temelinde daha sonraları da, üstelik kurumsal ve bireysel düzeylerde daha salim kafayla, eller ve ruhlar daha serbestlemiş olarak, ortak akıl ve birikimlerin harekete geçirilip işlevli kılındığı daha kolektivize süreçler sonunda fazlasıyla giderilebilecek zayıflık ve eksikleri de olsa bütünsel gelişmeyi merkeze alan çözümlerin kesinlikle daha tarihsel bir anlam ve önem taşıdıklarına inanıyorum. Bu elbette bizim gibi bir kurumun her şeyden önce niye varolduğuna, onun tarihsel misyonunun neye dönük olarak nasıl anlaşılması gerektiğine dair bir kavrayıştan kaynaklanıyor. Diğerinin arkasında da bu konuda bir anlayış var elbette ve zaten sadece şu tartıştığımız konuda değil niye bu hallere sürüklendiğimizin açıklanmasından süreçlere tepkime biçimlerine, yönelim olarak yıllardır mesaimizi nelere yönelttiğimizden üslup ve tarzlara varana kadar az çok anlamlı her konudaki farklılıkların kaynağında da öncelikle ve esas olarak bu konudaki farklılaşma yatıyor. Bu gerçeği yeri geldikçe somut ifade ve görüngüleriyle göstermeye çalışmayı sürdüreceğim.

Gelişmede bütünselliğin titizlikle gözetilmesi kadar bunun değişik cephelerde irili ufaklı somut adım ve başarılarla desteklenerek sürdürülmesinin şu kesitte çok daha belirleyici bir öneme sahip olduğunun altını ısrarla çizerken, bugünün nesnel ve kurum olarak öznel koşullarında somut başarı ve ilerlemelerin öyle düz bir çizgide, öyle kolay ve tempolu bir şekilde gelemeyeceğini ben de biliyorum. Ayrıca ruhsal ve düşünsel kirlenme ve eziklikler başta olmak üzere dünden kalan ağırlıklardan, kir, pas ve lekelerden henüz bütünüyle kurtulamadığımız gibi bunlara her "*yeni*"nin içerdiği yeni risklerin eklendiğini ve bazılarını tam da bu düzleme geçmenin doğurduğu bu kez daha farklı sorun ve tehlikelerle gelecekte de değil şimdiden yüz yüze olduğumuzu ben de görüyorum. Bir örnek olması için anayım, az çok gelişkin "*liderlik*" yeteneklerine bir bütün olarak sahip yönetici kadrolarımızın hemen hemen hiç olmayışı gibi çözümünü "*ha*" deyince de bulamayacağımız sorunlarımızın fazlalığı geceleri uykularımı kaçırıyor. Senin teşhis anlamında çok doğru ve isabetli olarak dile getirdiklerinden çok daha fazla olduğunu düşündüğüm ve şahsen beni bugün asıl onların yokluğu ya da aşırı zayıflığının kaygılandırıp korkuttuğu kara deliklerimizin çokluğu ve büyüklüğüne rağmen, sadece bunların çözüm yolunun aslolarak nerelerden geçtiği noktasında değil bunlara yaklaşım ve yorumlayış noktasında da senden ayrılıyorum.

Bu düzleme nerelerden nasıl gelindiğini kafanda yeterince canlandıramadığın için olsa gerek, atılan bu adımlar ve yönelimlerin bizim bugünkü somutumuzda, olağan dönemlerdeki özgül anlam ve önemlerinden nasıl daha farklı bir anlam ve daha fazla değer taşıdıklarının yeterince farkında değil gibisin. Takdir etmesine ediyorsun ama herbirine de bir leke, bir kusur, bir kulp bulmaktan geri durmuyorsun. Ben bunların hepsini de yanlış veya isabetsiz

görmüyorum. Ama asıl bunları hem de öyle çok uzak olmayan bir vadede tıkanmaya mahkum gören bir karamsarlık sergiliyorsun ki, ayrıldığım nokta burası. Elbetteki bunları bu halleriyle bırakır, hele hangi neden ve gerekçeyle olursa olsun kendi hallerine bırakırsak elbetteki bu tehlike çok çabuk kapımıza gelip dayanır ve o zaman bunun sonuçları da yine başka zamanlarda yaşadıklarımızdan daha fazla ve daha ağır olur. İyi ama, bizi berbat bir tasfiyeciliğin neredeyse en dip noktalarına kadar sürükleyen etkenlerin de başlıcaları arasında yer alan bir 'kadercilik'le kollarımızı iki yana düşürerek "*dur bakalım n'olcak?*" diye seyreden bir edilgenlik ve iradesizleşme sergilemediğimiz sürece, yaşayacağımız kesin olan bütün dalgalanmalara, iniş çıkışlara, coşkulandırıcı ilerlemelerle sanki daha da kötüye gidiyormuşuz korkularını hortlatacak geriye kaymalara, bu arada yiyeceğimiz darbelere, vb. vb. rağmen tıkanmamız ve geriye doğru kırılma neden kesin ve mutlak bir sonuç olsun? Bunu niye daha farklı kılmayalım, süreklileşmiş ve kendisini sürekli genişleterek üreten bir gelişme çizgisi haline neden getirmeyelim? Özü itibariyle "*süreç olarak taktik*" ya da "*partiyle birlikte büyüyen parti görevleri* (parti iddiası)" şeklinde bir oportünizmin tersyüz edilmiş ifadesinden başka bir şey olmayan oyalanmalarla oyalanacağımıza, elbetteki çıkışını tarihsel hedeflerimizden (kurum ve birey olarak bu konuda da senin çizmeye çalıştığın tablodaki gibi öyle kör karanlıkta falan değiliz ayrıca) ama aynı zamanda tarihsel misyonumuzun ruhuna uygun kavranışından alan kısa-orta ve uzun vadeli somut hedeflendirmeler temelinde süreklileştirilmeye çalışılan bir gelişmeyi neden zorlayıp sağlamayalım? Sadece şu gün veya yakın geçmiş değil bütün tarihimiz gözönüne getirilerek konuşulacak olursa, bizim özgülümüzde gerçekten de 'tarihsel' olan veya bize sahici ve somut bir tarihsel sıçrama yaptıracak olan stratejik yaklaşımın özünü ben de burada görüyorum işte!

Bütün yönlerde birbirini tamamlayıp destekleyecek uyumlu ve dengeli bütünsel bir gelişme stratejisi ile isabetli ya da isabetsiz seçilmiş bazı yön ve parçalara ağırlık vermeyi öneren parça odaklı strateji arasındaki önemli bir avantaj/dezavantaj farkı daha var. Birincisinde, bazı şeyler kendi başlarına ele alıp yüklendiğinizde yapabileceklerinizden daha zayıf kalsa bile, bu arada bazı konularda sizden kaynaklı veya elinizde olmayan nedenlerden ötürü işler ters, yavaş, vs. vs. gitse bile diğer alanlarda ve genel toplamda ilerlemeler kaydettiğiniz sürece, zayıf bıraktıklarınızı ya da geride kalanları daha salim ve daha uygun koşullarda dönüp toplama ve geliştirme şansına her zaman için sahipsinizdir; bu ayrıca sizi, kimi yönlerdeki zayıflık hatta ters gidişlerin, kurumsal moral sermayede haddinden fazla bir zayıflama hatta erime riskinden de olabildiğince uzak tutar. Bazı konularda bir şeyler istediğiniz tempo ve çizgide gitmese, istenilen sonuçlara doğru ilerlemede zorlanma hatta tıkanmalar yaşanacak olsa bile, eğer bu arada başka bazı alanlarda ve yönlerde ileriye doğru adımlar atılıyorsa o zaman bu durum fazla korkutucu ve geriye çekici sonuçlar doğurmaz. Ama siz tutup yumurtaların bir sepete doldurulması misali çemberi yarma stratejinizi belirlediğiniz belli bir yöne ve noktaya yüklenme üzerine kurarsanız, ancak ister sizin seçtiğiniz yönün baştan isabetsizliği yüzünden olsun isterse bütün iyiniyetli ve parlak çabalarınıza rağmen sizi aşan nedenler yüzünden olsun yaptığınız hamle umduğunuz etki ve sonuçları doğurmadığı taktirde, sürecin ve kurumun akıbeti ne olur?

Her türlü riski ve sonucu göze alma kararlılığı, askerlerde de bulunur ve bulunmalıdır. Dolayısıyla tek başına bu, bir "*liderlik vasfı*" değildir. Lider bakışı veya lider duruşu, sadece kendine bakarak ve kendi sağlamlığına güven üzerine kurulmaz; öncelikle ordunun durumuna bakılarak, onun savaşma arzusunun derecesinden iaşe ve ikmal durumuna, moral düzeyinden safların sıkılık derecesine kadar bütün unsurlar hesaba katılarak onun üzerine kurulur. Yoksa ordusuz generaller ya da manevra masalarının üzerinde "*harpçilik*" oynayan kurmaylar durumuna düşmekten kurtulunamaz!.. Bir savaş stratejisi, ikinci olarak, düşmanın durumunu ve hareket tarzını dikkate alıp hesaba katılarak yapılır. Sahi, önümüzdeki sürecin sınıf mücadelesinin dünyada ve ülkede nasıl bir gelişme seyri izleyeceğini düşünüyorsun? Bunun karakteristik özellikleri neler olacak sence? Ne beklemek gerekir, neleri esas alarak

nasıl konumlanmak gerekir? Bunlar üzerine de henüz hiçbir fikir teatisinde bulunamadık seninle (daha doğrusu, daha neleri konuşabildik ki?.. Farkında mısın, şu mektuplar dışında daha hiçbir konuda doğru dürüst bir konuşma ve karşılıklı bilgilendirme süreci yaşamadık henüz seninle. Buna rağmen, başkalarıyla yaptığın konuşmalarda duyduklarını baz alarak daha hiç konuşmadığın yoldaşların hakkında fikir ve kanaat ifade edebiliyorsun?!! İlginç; gerçekten çok ilginç!..). Ancak tartıştığımız konu da dahil önümüzdeki sürece ilişkin kurumsal straji ve taktiklerin belirlenmesi açısından taşıdığı önem de ortada. Onun için seninle bu konuda da bir görüş alışverişini en kısa zamanda yapmalıyız.

Stratejik bir hat ya da planın inşası sırasında neleri baz alacağımızı doğru belirlemek, ayrıca onlarla hedefler arasındaki stratejik ilişkilendirmeleri doğru kurmak belirleyici önemdedir. Aksi taktirde, -yani yanlış seçilen ya da yanlış kullanılan verilerden hareketle- doğru sonuçlara ulaşılamaz. Bu kadar basit bir gerçeği sen de bilirsin. Ancak son mektubunda, bu açıdan önemli gördüğüm ama senin bu kadar bariz bir hataya neden düştüğünü doğrusu yine anlayamadığım -açıkçası sana biraz da yakıştıramadığım- bir nokta dikkatimi çekti: Önerini savunur ve temellendirirken, kendine daha çok düşünsel ve ruhsal yorgunları ya da yorgunlukları baz almışsın gibime geldi. Onları da görmek, dinlemek, dikkate almak, hesaba katmak gerekiyor ama stratejik yaklaşım ve önerilerimizi belirleyip temellendirirken, tasfiyecilik döneminin en fazla yaralayıp ezdiği, hatta bazıları bu tasfiyeciliğin belirleyici nedenleri arasında yer alan ruh halleri ile o temelde üretilip dillendirilen görüşler (“*Kapıcı dairesi mi? Öyle olacaksa hiç olmasın…*” yorgunluğundan hangi durumlarda karşılaşıldığından, yani nedenlerinden ve niçinlerinden kopartılmış olarak benim tarzımdan duyulan rahatsızlıklara varana kadar ifade ettiğin ya da henüz etmediğin hepsini kapsıyor) gerçekten revolasyoner bir yaklaşıma siyaseten asla bir çıkış noktası veya temel argüman olamaz! “*Bana dostunu söyle…*” hesabı, stratejik yaklaşım ve tutumlarımızı belirlerken neleri ve kimleri baz aldığımız bile başlı başına çok şey anlatır esasında. Aynı şey, ortadaki aynı olgulara bakarken orada nelerin görülüp öne çıkarıldığında da kendini gösterir. Birileri, gelişme dinamikleri ve potansiyellerine de işaret ederlerken ağırlığı nedense yüzeydeki pürtüklere ve lekelere, içerikte de zaten görülen ve olabilecek kimi zayıflıklara, görülmemesi için kör olunması gereken tehlikelere ve nihayet hem olumlu hem de olumsuz yönlerdeki kesitsel olgulara verirler; başka birileri de, onları hem de fazlasıyla görmekle birlikte bunlara fazla takılmadan dikkati ve enerjiyi asıl dipteki akıntılara ve gelişmenin yönüne verirler. Yani olgulara veya haldeki duruma değil genel trende ve toplam sonuca odaklıdırlar.

Önümüzdeki çözmeniz gereken ‘sorunlar’ içinde (dikkat edersen, hissedarlar kurulu gibi farklı ve özel bir süreç için burada “*sorun*” nitelemesini kullandım. Bir şirketin yaşamında aslında çok farklı duygular ve gelişmeler yaratması gereken böylesi özel bir seansı, o mertebeyi bana gelene kadar çok daha fazla hakedenlerin varlığından adım gibi emin olduğum halde sorumluluk anlayışım nedeniyle kendimi en başa yazarak elbirliğiyle **bir kez daha** “*sorun*” haline getirmeyi başardık çünkü!!! Ona şimdiden kazandırdığımız tarihsel bir boyut burada bence!!!) hissedarlar kuruluna, senden farklı nedenlerle ama senin gibi ‘olağanüstü’ bir misyon ve beklentiler yükleyen başka bazı yoldaşlar da var. Ama onlar, bu işin artık bir an önce noktalanması temelinde bir “*amaçlaştırma*” içindeler. Sen, tek başına hissedarlar kuruluna, son yıllarda iyice derinleştiği görülen “*teoricilik*” eğilimine denk düşen bir misyon yüklemesi içindesin. Senin “*siz*”leştirdiğin o yoldaşlar ise, tamamen farklı nedenlerle, hala çok ciddi sorunlar yaratan meşruiyet ve otorite krizinin bir an önce ortadan kalkması başta olmak üzere bizi paçamızdan çekmeye devam eden bazı hastalıklı tutumların onunla birlikte artık son bulacağı umudu ve beklentisi içinde oldukları için kurula olağanüstü bir önem ve misyon atfediyorlar. Onların bu saplantılı yaklaşımı da, kökünü bir an önce kazımak istedikleri hastalıklı tutumların köklerinin aslında ne kadar derin ve başka yerlerde olduğunu bu noktada gözden kaçırmalarından kaynaklanıyor. Fakat senin önerini paylaşmadıkları için, daha çok görüşlerinin eleştirisi görünümü altında bazı nitelemeleri

fazla rahat kullanmana bakarak sana bir şeyi hatırlatayım: "*Koşullara ve sorunlara teslim olmak*"tan "*değişik düzeylerde gerileme ve ruhsal yorgunluk*"a varana kadar ağzına geleni çok rahat söyleyebildiğin bu yoldaşlar, bulunduğumuz konum ve sorumluluklarımız itibariyle sen de dahil bizim önce kurul olarak, sonra da bireyler olarak utanç verici bir biçimde oynayamadığımız misyon boşluğunu büyük bir özveriyle doldurmaya çalışmakla kalmayıp bugünkü ayağa kalkışımızın da asli yaratıcılarıdır! Onlar hakkında konuşurken, önce bunun bilinci ve özeniyle hareket etme yükümlülüğümüzü asla aklımızdan çıkarmayalım! Fazlasıyla hakettikleri bu saygıyı onlardan esirgememek, onların zayıflık ve yetersizliklerine gözlerimizi kapatmak anlamına elbetteki gelmiyor; hatta bunları herkesten daha fazla ve gerektiğinde daha sert eleştirmemek anlamına da gelmiyor. Kendilerine de ifade ettiğim gibi, yanlışları ve zayıflıkları konusunda bundan sonra onların en amansız takipçisi ve eleştirmenleri en başta da ben olacağım; çünkü bu kurum, yaptıkları az ya da çok hizmetlerden sonra "*Ne oldum!..*" budalalığına kapılıp tepemize çıkmaya kalkanlardan tarihi boyunca çok çekti! Artık yenilerine katlanacak ne gücümüz kaldı ne de tahammülümüz!..

Tasfiyecilik sürecinde ocağımıza incir dikmekle kalmayıp toparlanmamızı da geciktiren ve bizi hala paçamızdan çekmeye devam eden hastalıklı tutumları doğurup süreklileştiren etmenler bütünlüğünü teoride genel olarak çok iyi çözümlemekle birlikte bizim somutumuzda bunlarla hala karşılaşmaya devam etmemizin belirleyici nedenini daha çok belirli biçimlerin eksikliğine bağlama eğiliminde ve yanılsamasında oldukları için bu yoldaşlar, bugünkü toparlanma sürecimizin hızlanması için hissedarlar kurulunun herkese "*höt!*" demesinin yeterli olabileceği hayali ve beklentisi içindeler. Kurumsal konulardaki tecrübesizliklerini de dikkate alarak, onların bu konudaki bu naif yaklaşımlarını ben anlarım (Ayrıca hissedarlar kurulu sürecini yeniden dinamize edip -senin dışında- hep beraber belirlenen çerçevede bir an önce noktalanabilmesi için benden beklenen yeni taslağı -nedenlerinin arkasına da saklanmadan- hala bitir(e)memiş olduğum için onların şu sıralar beni yine pek hayırla yadetmediklerini kestirebiliyorum). Öte yandan, eğilimlerin ve alışkanlıkların nedeniyle senin bu tamamen haklı ve meşru beklentiyi yeterince anlayamamanı da ben anlarım; onu hemen "*ruhsal ve düşünsel yıpranma ve yorgunlukların ürünü, koşullara ve sorunlar teslim olan, geri ve ufuksuz yaklaşımlar, vs. vs.*" olarak damgalamakta sergilediğin acelecilik ve rahatlığa da güler geçerim; çünkü burada yanlış bir noktadan kalkarak da olsa yakaladığın çok önemli bir nokta var: Bir sıkışma halinin körüklediği bir istek… Evet, çok doğru! Bu bir sıkışmanın, hatta sıkışma ne kelime, yıllardan beri akla hayale gelmez boyutlarda yaşandığı için bizi bile artık kafayı yiyecek noktalara getirmiş bir bunaltının ürünü. "*Ateş düştüğü yeri yakar*" diye bir söz vardır, bilirsin. Bu da o hesap! Ama tabii herkesi yakan ateş farklı! Eğer biz bir kurum isek ve bir kurum gibi çalışacaksak (tasfiyeciliğin asıl ortadan kaldırdığı bu oldu ve sen de bilirsin, onun adı zaten bu yüzden "*tasfiyecilik*") o zaman her şeyden önce bunun gerekleri yeniden tesis edilmeli; yaşanan deneyimlerin de ışığında bunun ilke, kural ve mekanizmaları bir kez daha tanımlanıp işletilmeye başlanmalı. Kimse kimseyle artık oynamamalı, kimse "*…mış gibi*" yaparak kendisine de aldatmamalı kurumu da oyalamamalı, "*varım*" diyenler gerçekten de varolmalı, "*ben kafaca ve ruhen yorgunum, biraz dinlenmeye ve güç toplamaya ihtiyacım var*" diyenlerin -köprüleri onlar yakıp yıkmadıkları sürece kesinlikle incitilmeden- anayolun üzerinden çekilmelerine yardımcı olunmalı, esasında geçinmeye gönlü kalmamış olanların da yakamızdan ve paçalarımızdan düşmeleri sağlanmalı… Bunun esasında ne kadar acil ve zorunlu olduğunu, son mektubunun giriş bölümlerinde sen bile açıkça veya dolaylı olarak defalarca dile getiriyorsun. Ama… Çatallanma burada başlıyor işte!

Buradan sana bir test önereceğim: Önümüzdeki hissedarlar kurulu sürecinden asıl olarak neyi beklediklerini, önerine dayanak olarak gösterdiğin düşünce ve görüşlerin sahiplerine git bir daha sor bakalım! Sonra da kendi önerini anlatıp, bunu nasıl karşıladıklarını bir gözlemeye çalış! Eğer yöntem böyle "*kamuoyu yoklamaları*" olacaksa yap bunu! Yapısal özellikleri ve eğilimleri itibariyle kafaca ve ruhça, bizim bir zamanlar yakından tanıdığımız

"*Koordinasyoncular*" gibi -sahi, hatırlıyorsun onları değil mi?..- "*Bize bugün her şeyden önce Türkiye'nin Ne Yapmalı'sı lazım!… Öyle sağlam ve kapsamlı bir teorik perspektif ortaya koyamadığımız sürece neyin pratiğini yapacağız?..*" demeye zaten dünden hazır olanlar dışında, "*Benim için farketmez. Ben her halükarda gözlerimi kaparım vazifemi yaparım…*" diyeninden "*Yukardan bir beklentim yok, kalmadı da…*" diyenine kadar ötekilerden bak bakalım hangi yanıtları alacaksın…

Hala farkına varamadığın anlaşılan bazı şeyleri sana bir de başka türlü anlatmayı deneyeyim (Bu mektubumla birlikte ekte, sürecin seyrini kafanda canlandırabilmene katkısı olacak belgelerden birini, aynı amaçla bütün hissedarlara iletilmek üzere 2004 Ekim'inde gönderdiğimiz bir "*Açık Mektup*"u bulacaksın): Bu hissedarlar kurulu sürecinin düğmesine resmi olarak bundan tam 2 yıl 2 ay önce basıldı (Şubat 2003). Daha biz oralardayken başlayan koyu bir tecritin ardından buraya çıktıktan sonra gönderdiğimiz İLK yazılı yönlendirme notunda, hem gündemine hem de yöntem ve esaslarına dair genel bir önçerçeve önerisiyle birlikte onu gündemleştirdik. Ancak bütün ısrarlı çaba ve zorlamalarımıza rağmen nedenlerini hala tam olarak çözemediğim inatçı bir suskunluk ve savsaklamaların sonucu, bu doğrultuda ilk hareketlenmeler bundan tam 1 yıl 2 ay sonra (yani geçen yıl bu vakitler) nihayet başladı. Ancak bu kıpırdanmalar da, süreci sonuca ve çözüme götürücü yönde değil büsbütün karıştırıcı ve dağıtıcı yöndeki akılalmaz saçmalıklar dizisinin de başlangıcı oldu. Kendi adımıza üstlendiğimiz taslakları aylar öncesinden hazırlayıp gönderdiğimiz halde ne bunlara ilişkin olarak ne de orada hazırlanmasını istediğimiz ve hazırlanmakta olduğunu sandığımız konularda ne o güne dek ne de o günden bir süre sonrasına kadar kimseden tek bir yazılı görüş, bir pusula dahi gelmediği halde, orada süreç ve bizim hazırladığımız taslaklar hissedarlara baştan senin adın kullanılarak, senden geldiği özellikle belirtilen görüşler temelinde esasında "*yönetmelik suçu*" oluşturan en berbat çevreci yöntemler temelinde açılmaya başlandı. Sadece bu kadar geç ve bu tarz bir açılışla da sınırlı kalmayan saçmalıklar dizisi, senin bugün "*olumlayabildiğini*" hayretle gördüğüm şu ünlü "*Asım bey toplantısı*" faciası gibi akılalmaz işlerle sürdü ve bu süreç sonuç olarak çürütüldü (Bu noktada kendi eksiklerimin rolünü de görüyor ve sorguluyorum). Aynen katıldığım anlamına gelmemekle birlikte şu "*Artık bir an önce bitsin!*" eğilimini, kibirli bir aristokrat edasıyla aşağılamaya kalkışmadan önce işin bir de bu yönünü düşünmek gerekmez mi?

Şu veya bu nedenle, şunun veya bunun yüzünden ama sonuç olarak ortada gavur ölüsü gibi haddinden fazla uzamış, uzamak ne kelime düpedüz çürümüş/çürütülmüş bir süreç var. Daha çok yazıp-çizerken, pratikte ise genellikle sıkıştı(rıldı)ğımız zamanlarda "*onun diliyle konuşmayı artık öğrenmeliyiz*" demeyi hatırladığımız yönetmeliğe göre biz bu süreci normalde 4 yıl önce tamamlamış olmalıydık. Bu noktada zaten bir "*yönetmelik suçu*" işlediğimiz yetmezmiş gibi bir de 2 yıl 2 ay daha sündürmüşüz. Ve sen şimdi bugün gelip şu saatten sonra, "*bu işi yeni bir eksene göre yeniden kurgulayalım*" diye karşımıza çıkıyorsun. Kendi adıma ben de, zaten yeterinden fazla zayıf düşmüş ve kendisini daha yeni yeni toparlamaya başlayan şirket bünyesinin bunun yaratacağı yeni sendromları kaldıramayacağı kaygısıyla bu öneriye karşı çıkıyorum. Bu noktada, sırf sürecin bu denli sünmüş olması yüzünden, ama ondan da önce fiili tasfiyecilik sürecinin yarattığı tahribatın boyutlarının büyüklüğü nedeniyle, önümüzdeki hissedarlar kurulunun teorik açıdan ortaya koyabileceği "*çok değerli*" sonuçların bile ne hissedarlar ne de tüm çalışanlar nezdinde hakedebileceği ilgi ve değeri bulamayacağı gerçeğini göremiyorsun sen!

Çünkü insanlar her şeyden önce, kurumun bu hallere nasıl ve neden dolayı düştüğünün/düşürüldüğünün yine her şeyden önce dürüst, öyle laf boğuntularına, mazeretlerin arkasına saklanmaya veya kendini minderin dışına atmaya kalkışmayan samimiyette, aynı zamanda tarihsel bir model oluşumunun net çizgilerini taşıyan bütünlüklü ve derinlikli bir açıklama ve çözümlemesini istiyor ve bekliyorlar. Sadece kitaplardan değil hayattan ve

tarihten de öğrenmeyi öğrenip öğrenmediğimizi, aklımızın artık başımıza gelip gelmediğini, yaşananlardan doğru sonuçların çıkarılıp çıkarılmadığını merak ediyor ve onu görmek istiyorlar. Çünkü insanlarımız, "*lafta ve çözümlemede çok iyi ve yükseklerde uçan ama iş uygulamaya, yazılıp söylenenlere uygun bütünlüklü bir kurum olma pratiğine geldiği zaman maalesef yerlerde sürünen*", hep tekyanlı, hep '*söyleyen*', hep '*tahlil eden*', hep '*iddia ortaya koyan*' bir profil sergilenegelmesinden artık bık-tı-lar! Zaten kurum kültürü ve bağlılığın aşınmasından kapıcı dairesi dahil her türlü riskten kaçışa, korkunç bir güven kaybı ve beklentisizlik içinde olmaktan kapıya yakın oturmayı tercih eden konformizm eğilimine kadar bugün boyutlanmış ve yoğunlaşmış olarak karşımıza çıkan manzaranın bizim özgülümüzdeki en başta gelen, hatta belirleyici nedeni işte bu bıkkınlık ve bunun yarattığı umutsuzluktur. Sonuç olarak, çizdiğimiz tarihsel gelişme eğrisinin tekyanlı ve istikrarsız karakteri nedeniyle, bir de bunun üzerine gelen ve 2 yılı aşkın bir süredir bir hissedarlar kurulunu dahi sonuca götüremeyen bir beceriksizlik ve iradesizliğin yarattığı bıkkınlığın, aynı beceriksizlik ve iradesizleşmenin bunun da öncesinde yarattığı yıkımın boyutlarının büyüklüğü nedeniyle, biz bugün ne dersek diyelim, hangi niyet, dilek ve temenniler içinde bulunursak bulunalım, önümüzdeki genel kurul, kurumsal bir içerik ekseninde yükselmeye baştan 'mahkum'dur! Asıl bunu üzerinden atlanması, hayatı ıskalamaktır! Biz asıl bu gerçeği "*yok sayarak yok edemeyiz!*". Bu yüzden, bir gerçeğin altını bir kez daha kalınca çizeyim: Genel olarak tarihsel gelişme seyrimiz ama onun içinde çok daha özel bir parça olarak üç sonrasının seyir grafiği nedeniyle, önümüzdeki hissedarlar kurulunun hangi konuda olursa olsun yazılı olarak ortaya koyacağı hiçbir çözümleme ve görüş, deklare edeceği hiçbir karar, hakedeceği ilgi ve heyecanı yaratmayacak, en dikkate değer bulunanları bile -en başta da iç kamuoyumuzda ama dışımızda da- bariz bir ihtiyat ve kuşkuyla karşılanacaktır! Şapkadan çıkarabileceğimizi iddia ettiğimiz tavşanın cinsi, rengi, özellikleri vs. ile de ilgili olmayan, ama bütünüyle yine kendimizin yarattığı bir kader ve mahkumiyet halidir bu!

Ben bunları yeni söylemiyorum, ayrıca senin şimdiki önerin üzerine de söylemiyorum. Senden esinlenildiğini zaten tahmin ettiğim ve bugün "*bir an önce bitsin*" huzursuzluğunu en fazla duyanlar üzerinde bile etkili olan mırın kırınlar üzerine, tam bir yıl öncesinden beri dikkatleri işin bu yönüne de çekmeye çalışıyorum. Sen bile bugün, "*Bu çerçevede bir sonuç bir yıl önce alınsaydı, asıl sorunu bence yine ıskalar fakat belli düzeyde toparlayıcı ve biçimlendirici olurdu*" diyebiliyorsun. O zaman şu soruyu da sorsana; neden bir yıl önce -hatta daha da önce- alamadık bu sonucu? Neden bu süreç bu denli sündü ve çürütüldü? Sen kendini istediğin kadar minder dışına atmaya çalış, bu konuda hem maddi hem manevi sorumluluğun hiç az değil! Son yıllarda iyice derinleşen "*teorisizm*" eğiliminin yanı sıra genel kurullara kendi kafana ve eğilimlerine göre bir "*tarihsellik*" kazandırma merakın, daha doğrusu saplantın nedeniyle (bunun arkasında aslında başka bir şey var; bir kurum anlayışı var, bir yöneticilik tarzı ve sorumluluk kültürü var, onun da arkasında 'neden ve nasıl bir devrimcilik iddiası ve devrimcilik anlayışı' var. "*21. yüzyılın sosyalizm, sosyalist kurum ve devrim kavrayışı nasıl olmalı?*" çerçevesinde bunları daha sonra geniş geniş konuşup tartışacağız seninle de…) yaptığın müdahalelerin zincirleme sonuçlarının sonucu bu! Üstelik sen bu müdahaleleri, sadece hakkın olmakla kalmayıp ondan da önce görevin ve ortak sorumluluklarımızın bir parçası olarak yazılı görüş belirtme biçiminde ve "*acaba nasıl yapıcı bir katkıda bulunabilirim?*" yaklaşımıyla da yapmadın. Ya nasıl yaptın? Kuruma ve tarihe karşı sorumluluklarının doğru ve bütünsel (bak bu iki kavramın da altını, özellikle hem kendi yaptıklarım ve yapamadıklarıma hem de sana ilişkin olarak bir kez daha çiziyorum: Tarihsel perspektif bakımından da isabeti içerecek tarzda doğru ve bütünlüklü) bir kavrayışına dayalı olarak, üstelik kurumsal kartvizitinde daha özel bir sorumluluğun sahibi bir kurum yöneticisinin görev ve sorumluluk bilinciyle hareket ederek bütün gövdenle ve birikiminle "*çözümün bir parçası*" olmaya çalışacağın yerde, gövdeni veya elini değil sadece burnunu sokarak yaptın!

Biz tarihsel olarak ve siyaseten bir 'can pazarı'ndaydık! Orada ve burada bir bütün olarak canına okunmuş bir cenazeye yeniden hayat verebilmek için hangi birine yetişebileceğimizi şaşırdığımız birbirinden acil ve birbirinden önemli, birbirinden yakın ve somut tehlike ile birbirinden ağır olanaksızlıklar içinde 40 cephede birden boğuşurken, sen cennetteki meleklerin cinsiyetinin belirlenmesi ile uğraşıyordun! Bu sürecin düğmesine 2 yıl önce bastığımızı biliyordun. Kaldı ki, lafa gelince "*onun diliyle konuşmayı artık öğrenelim*" demeyi yıllardır sözel bir ritüel haline getirdiğimiz 'yönetmeliğimizin' de emrettiği ortak bir görev ve sorumluluktu bu. Bu konuda birinci dereceden sorumlu birimler olarak biz bu konuda YİNE ağır bir yönetmelik suçu işledik. "*Geçerli nedenlerin varlığı durumunda bile en geç 4 yılda bir yapılır*" denildiği halde neredeyse 8 yıl olmuş biz daha hala tamamlayacağız?!! Hal böyleyken, benim ve bizlerin niye böyle hareket ettiğimizi, hangi koşullar içinde hangi sorunlar ve mecburiyetlerle boğuşarak bir taraftan da bu süreci bir an önce sonuca götürmeye çalıştığımızı, esasında bizim de sadece gönlümüzden geçmekle kalmayıp 'zorunlu bir ihtiyaç' olarak gördüğümüz program inşası sorununa nasıl bakıp bu işi nasıl bir takvim ve işleyiş temelinde çözmeye hazırlandığımızı vb. vb. en azından öğrenebilecek durumda olduğun halde bu konuda bugüne dek sen bize tek bir satır daha yazmadın! Tek bir öneride dahi bulunmadın! Tek bir yazılı tez ya da görüş dahi getirmedin! "*Bu işin şu ucundan da ben tutayım*" şeklinde bir sorumluluğun zerresini göstermedin! Kısacası, bugüne kadar sen neredeydin ve bu sürecin (ve ortak sorumluluğun) neresindeydin? Bu soruları yanıtlamaya çalışırken, bir de ikinci hissedarlar kurulu sürecinin nasıl geliştiğini gözünün önüne getirerek bir düşün istersen!..

Sakın koşularının arkasına saklanmaya kalkışma! Sen, kurumla ilişki, ondan haber ve bilgi alma ve ona müdahale ve yönlendirme imkanları bakımından, bizim 26 Nisan 2002 tarihinden 2004 yaz sonuna kadar mahkum edildiğimiz "*katı tecrit*" durumundan kesinlikle çok daha "*özgür*"dün! Ve olduğu kadarıyla sen bu imkanını bu son yıllarda hiçbir konuda bana göre doğru yönde kullanmadın! İçerdiği diğer sakıncalar ve asıl senin yöneticilik ve teori üretme tarzın, ondan da önce teoriye ve onun amacına bakışın açısından sorgulanması gereken yönlerini de bir an için es geçelim, madem böyle bir düşünce ve eğilim içindeydin, madem bugün böyle bir zorunluluk olduğunu düşünüyordun, o zaman neden bugüne kadar bu yönde bir çalışma içine girip bunu sonuçlandırmadın? Yok "*görüntüleme tekniklerindeki gelişmeleri izlemenin materyalizm savunusu açısından taşıdığı önem*" yok "*beynin yapısını çözümleme yönündeki yeni bilimsel buluşların heyecan verici yönleri*" vb. vb. üzerine yazıp çizene kadar neden bu konuya ve konulara yönelip yüklenmedin?

Öte yandan, yeni hissedarlar kurulumuza bu kez baştan "*tarihsel*" bir özellik kazandırmak gibi -abartıldığı ölçüde gerçekten komediye dönüşen- bir iddiadan hareket ettiğini söylüyorsun (Bu arada üçün ruhunu, düzeyini ve iddiasını tutkuyla sürdürme misyonunu da bir kalem darbesiyle nüfusuna geçiriveriyorsun!!!). Yalnız burada da bir problem var: Bu "*tarihsel*" görev ve zorunluluğun sınırlarını, yine kendi hazırlığının düzeyine ya da kendini hazır hissettiğin düzeye göre çizip oradan geçiriyorsun?!! İyi ama, madem tarihsel bir sorumluluk ve zorunluluktan sözediyoruz, bu meyanda bu kurumun öncelikle ve asıl olarak bir '**program**' ihtiyacı yok mu? Bizim sadece kendi güçlerimizi motive edip dayanıklı kılmakla da kalmayıp asıl tarihsel iddialarımıza ve misyonumuza layık etkileyici bir alternatif ve çekim gücü haline gelebilmemizin temel gerek ve koşullarından biri de bu değil mi? Tarihin önünü açmaktan falan sözediyorsun ama farkında mısın, bu açıdan biz hala '79'dayız?!! Ağzımızdan çıkan iddialarla gerçekliğimiz arasındaki açı bu konuda da bu kadar büyük ve rahatsız edici boyutlardayken, bu işin artık en başta da adının konulması ve bunun da doğru konulması gerekmez mi? Bu adımın atılıp atılmaması, şirketimizi holding düzeyine sıçratma iddiası ve hedefinde samimiyet ve tutarlılık göstergesi haline gelmedi mi artık bizim için? Kendi dışındaki herkesi, "*koşulların ve yaşanan sorunların yarattığı basınca teslim olup geri ve geçiştirici sözde çözümlerin peşinde koşanlar*" vb. vb. olarak aynı sepete

doldurup damgalarken, kendini de "*tarihsel bakımdan en ileri ve önaçıcı yaklaşım*(lar)*ın tek temsilcisi*" olarak göstermeye çalışıyorsun. Daha bizlerle hiçbir şey hakkında konuşmadığın, üstelik sana en kısa zamanda ileteceğimizi özellikle söylediğimiz yazılı belgeleri dahi daha görmediğin halde sırf çizmeye çalıştığın şu görüntüyü güçlendirip kendini "*farklı*" ve "*özel*" gösterebilmek amacıyla kullandığın yöntemler de ortada. Yaşanan tasfiyeciliğin, legalizmin, anında "*mültecilik*" derekesine düşürmeye yeltendiğin yurtdışına çıkışların vb. vb. sorumluluğunu özellikle de benim sırtıma yıkmaya kalkışmaktan tutalım yerli yersiz, ilgili ilgisiz bir dizi konuyu şu mektuba sıkıştırma ihtiyacını duyuyorsun. Her şeyin ve herkesin üzerine çıkabilmek için sergilediğin bu tavırların çirkinliğini, bunların sık sık anmaktan da geri durmadığın yoldaşlık anlayışı ve ilişkilerine de, bizim kültürümüze de dünya görüşümüze de yabancılığını falan şimdilik bir yana bırakalım; madem bu kadar yüksekten konuşuyorsun, o zaman bizim kurum olarak bu alandaki asıl ihtiyacımızın kapsamını ve içeriğini niye daraltıyor, partileşme hedefine bağlı olarak adını bile niye '*program ihtiyacı*' şeklinde doğru koymuyorsun? Niye bu konuda yıllardır dolaysız ve adı konulmuş bir yönelim ve hazırlık içinde değilsin? Devletin, toplumların, dünyanın ve ekonomilerin yeniden yapılandırılması başta olmak üzere sadece program sorunu açısından değil her günkü faaliyete stratejik bir perspektif ve derinlik kazandırabilmek açısından da dolaysız bir bağa ve yaşamsal bir öneme sahip konular neden senin ilgi ve görüş alanına ya hiç girmiyor ya da son yıllarda büsbütün çıktı? Senin bana ve herbirinin hala taş gibi birer komünist olduklarına kalıbımı basacağım yoldaşlara vicdansızca yakıştırabildiklerine belki bir katkı olur, burada bu kez kendi irademle bunlara ben bir de "*sofizm*"i ekleyerek sana Yunus'tan bir dörtlük okuyayım: "*İlim bilim demektir/ Bilim kendin bilmektir/ Kişi kendin bilmezse/ Bu nice okumaktır?..*"

Tasfiyeciliğin, legalizmin ve "*mültecilik*" olarak göstermeye yeltendiğin yurtdışına çıkışların sorumluluğunu üzerimize yıkmaya kalkışmak başta olmak üzere ölçüyü fazlasıyla kaçırdığın belden aşağı vuruş denemelerinin hiçbirine ilişkin olarak burada kendimi ve yoldaşlarımı sana karşı savunmaya, hele hele ispatlamaya kalkışmayacağım!.. Böyle bir çaba içine girmeyi, yapılanın düzeyine inen bir küçüklük olarak kabul ederim! Benim hesabımı vereceğim tek 'mahşer yeri', hissedarlar kurulu ile kurumun ve tarihin önüdür! Eğer imajımızı koruyup vizdanımızı rahatlatmanın peşine düşecek olursak göreli olarak "*ilk taşı atma hakkını en fazla hak eden*(ler)" olduğum(uz)a inandığım halde, ne böyle bir çaba ne de böyle bir ihtiyaç içindeyiz. Hem konumum hem de tarihe ve kuruma karşı sorumluluk anlayışımın sonucu olarak, bu kurul, bu kurum ve tarih, gelsin isterse en harlı ateşi benim kazanımın altında yaksın!… Beni kavuracağını umdukları ateşlere odun taşımaya meraklı olanlar da, geleceklerse bu zeminlere gelsinler!..

Gelişini duyduğum zaman yaşadığım duyguları anlatmaya kalkmayacağım! Diğer boyutları şimdilik bir yana, ayağa kalkıp toparlandığımız ama "*kritik eşiği*" de henüz tam olarak aşamadığımız bir kesitte bunun özellikle moral boyutları, sadece benim için değil kurum adına da çok önemliydi. Bir şeylerin ayakta tutulabilmesi sırasında olduğu gibi ayağa kalkışımız sırasında da emekleri büyük olan, ancak "*liderlik*" özellikleri ve bütüne yöneticilik deneyimi yönünden zayıf çalışanlarımız adına duyduğum sevinç ise daha büyüktü. Çünkü, bisiklete binmeyi yeni yeni öğrenen çocukların pedalları artık çevirebiliyor olsalar da sendeledikleri zaman hemen arkalarındaki ebeveynlerinin kendilerini tutacağına duydukları güvene benzer bir güven unsuruna kavuştuklarını düşünüyordum. Birikimlerin ve deneyimlerin itibariyle elbetteki bunun çok daha ötesinde bir misyonun ve rolün sahibi olacaktın. Sevincimi "*özel*" kılan nedenlerden biri de, tarihimizi, haliyle en fazla ikimizi ilgilendiren konuları masaya yatırmamızı gerektiren geçmiş değerlendirmesi konusunda seninle dolaysız, yoğun ve üretken bir ortak mesai imkanına nihayet kavuşmuş olmamızdı.

Burada yeri gelmişken şu kadarıyla belirteyim; önceki ve şimdiki taslakların üzerinde çalışırken kalemimi en fazla frenleyen etkenlerden biri de, bu konuları seninle konuşup tartışarak şekillendirememenin sıkıntısı oldu. Tarihimizin değerlendirilmesi gibi sorumluluğu

sadece kendimizle sınırlı olmayan bir konuda, görüşlerime ve kendime güvenmediğimden dolayı değil kendi doğrularım temelinde konuşma hakkımın olmadığını düşündüğüm için seninle böyle bir paylaşıma büyük ihtiyaç duydum. Ve gelişinle birlikte bu büyük handikabın da ortadan kalkmış olmasının sevincini duydum. Zaten haddinden fazla uzamış olan süreci, bu imkanı da değerlendirerek artık daha hızlı ve daha gelişkin sonuçlara ulaştırabilirdik. Gelişini kutlamak için beni arayanlardan iki yoldaş ile ortak bir dostumuz bu arada şunu söylediler: "*Sen herkesten fazla sevinmişsindir belki ama sen asıl rahatlamışsındır!..*" Biraz bencilce görünebilir ama, itiraf edeyim, sevincimin en büyük nedeni bu idi!.. Sadece hissedarlar kurulunun hızla ve daha güçlü sonuçlara ulaştırılmasıyla da sınırlı kalmayıp, bugün karşı karşıya bulunduğumuz bütün görev ve sorumluluklar noktasında bir paylaşımı yaşayacağımız umudunun ve beklentisinin yarattığı bir sevinçti bu. "*Tipitipten çıkanlar*" (F tipleri -nba) kapsamında daha çok da bana yönelik olduğunu bildiğim "*hayal kırıklığı ve beklentisizliklere*" biraz fazlaca ihtiyatsız bir tutumla kendilerini fazla erken kaptırıp hakkımızda hüküm kesenler başta olmak üzere, bu son yılları hangi koşullarda, nasıl yaşadığımızı hemen hemen hiç bilmeyenler -ortalığı daha fazla dağıtıcı olmamak için sustuk bugüne kadar- bu sevinci anlayamazlar!..

Son yılları nasıl yaşadığımı(zı) kafanda canlandırabilmen için sana şimdilik şu kadarını söyleyeyim: Gerek nesnel koşullar (en başta da devrim ve karşıdevrim cephelerinin örgütlülük düzeyi ve aralarındaki güç dengesi, sınıf mücadelesinin seyir grafiği ve tarihsel eğrisinin yönü, sınıfın ve emekçi kitlelerin ruh hali, bizlere ve ideallerimize yaklaşımları, sadece sosyoekonomik yapıda değil toplumsal kültür, psikoloji, özellik ve eğilimlerdeki değişme, genel olarak tdh'nin hali ve yönelimleri, büyük açlık döneminin seyrinin yarattığı ezici psikoloji ve diğer sonuçlar, vb. vb.) gerekse de kurum olarak kendi özelimizde karşılaştığımız tablo (en başta ortada sadece bir kapıcı dairesi değil kurum olarak nitelenebilecek bir organize hali kalmamıştı, altta da üstte de çok daha öncesinde eriyen sermayeyi 2001 başındaki "*intihar*" girişimi sonunda kelimenin tam anlamıyla kediye yüklemiştik; lojistik destek ve cephe gerisi namına elde hemen hemen hiçbir şey bırakılmamıştı; asıl vahimi temel çalışanların azlığı ve yorgunlukların yoğunluğuydu, bu noktada daha da vahimi en yorgunlar en yukardakiler içindeydi, kaldığı kadarıyla etrafı çekip çevirme işleri en ortalıktaki en yetkisiz iki fedakarın sırtındaydı; para yoktu, pul yoktu, ilişki yoktu, imkan yoktu, öbür yandan büyük açlık döneminin basıncı ve sonuçları yaşanıyordu, vb. vb. Tabloyu kafanda canlandırabilmene belki katkısı olur diye sana şu kadarını söyleyeyim, kağıt üzerinde "*en üsttekiler*" beni bile ancak 5 ay sonra aradılar; kapıcı dairesinde (yeraltında -nba) doğru dürüst bir kez bir araya gelebildik, kısa bir süre sonra da zaten durumları elverenler çok kötü biçimlerde peşpeşe karaya vurdular; vuramayacak durumda olanlara da vuran vurdu…) ne bugün bulabildiğinle kıyaslanabilir ne de '89'la kıyaslanabilir!.. Gelenlerin gelişine neden dolayı nasıl korkunç sevindiğimiz ancak bunlar bilinir, sorup öğrenilir, kafalarda tasavvur edilebilirse anlaşılıp doğru yere oturtulabilir.

Yalnız içimde, derinlerde bir yerlerde, baskı altında tutmaya çalıştığım bir kaygının olmadığını da söylersem yalan olur! Gözünün önünde dünya yıkılıyor olsa bile senin bildiğini okumaktaki rahatlığın ve ısrarın başta olmak üzere bazı huylarının özde hiç değişmemiş olabileceğinden kaygılıydım! Yapısallaşmış bu huy ve alışkanlıkların nedeniyle, tam da şöyle hassas bir dönemde, züccaciyeci dükkanına girmiş bir fil rahatlığıyla hareket edebileceğin endişesini taşıyordum! Bizim aramızda bir "*çatışmayı*" dilemek ve beklemekle de kalmayıp "*belki bize de gün doğar?*" beklentisiyle pusuya yatan çakallara "*kına yaktıracak*" süreçlerin fitilini ateşlemenden korkuyordum?..

Şu yaptığınla sevincimi ve mutluluğumu kursağımda bıraktın! Buna karşın, saklı tutmaya ve bastırmaya çalıştığım kaygılarımı, endişelerimi, korkularımı harekete geçirdin! Aklını başına toplayacağın konusunda hala umutsuz değilim! Aynı zamanda bunu gösterecek somut tutum ve davranışlar sergilemen beklentisi içindeyim! Sen neyi yine nasıl anlar, ne

yaparsın bilemem; ama kendi adıma şunu söyleyeyim: Şimdi sorumluluklarımın bir kat daha büyüdüğünü hissediyorum! Ve hiçbir etken veya gelişme beni, bunun gerekleri dışında bir davranış çizgisi ve zeminine çekemez, çekemeyecek!

Yoldaşça selamlarımla…

R, *22 Nisan 2005*

***

[EK24]

Merhaba
Orada yapılan 3 günlük toplantı tutanaklarını okuduğumda bir sürecin değerlendirilmesinin yanı sıra, asıl olarak ta önümüzdeki (yani toplantı sonrası) sürecin -hem çeşitli alanlara ve hem de ailenin bütününe dönük- «stratejik» planının tartışıldığı ve bunun en azından köşelerinin, belirli temel noktalarının belirlendiği bir tartışma gündeminin bilgisine ulaşacağımı sanıyordum. Nitekim gündem olarak belirlenen başlıklar da insanı en başından bu beklentiye sokuyor. Fakat tutanakları okuyup bitirdiğimde bu beklentime bir yanıt bulmanın yarattığı devrimci heyecan ve motivasyon bir yana, kendimi çok «yorgun» ve içten içe «öfkeli» buldum. «Benim aradığım şeyler oradaki sürecimizle henüz çakışmıyordur belki» ya da «tartışıldığı halde kaydedilmemiştir» gibi varsayımlarla bu durumu kendimce anlamlandırmaya çalışsam da, sonuçta beni asıl rahatsız edenin, oranın buraya yansıyan ruh hali olduğu sonucuna ulaştım. Yani aslında onlar tartışılmış, ele alınmış olsaydı da beni asıl tırmalayan, uzunca bir süredir içten içe yaşadığım güven kırılmasını (bunu bu sürecin bir parçası olarak kendimi ve sorumluluklarım karşısındaki durusumu da koyarak söylüyorum elbette) bir şekilde onaracak olan bir ruhsal atmosfer bulamamış olmaktı.

Aradığım neydi? Her şeyden önce fiili tasfiyecilik süreci olarak tanımladığımız ve herbirimizin bir şekilde mimarı olduğumuz kolektif yarığımızın yarattığı ruhsal yaralanmaların, yıpranma ve deformasyonların gelinen eşikte hangi düzeylerde aşılıp, aşılmadığı ve bunun bir ruhsal durum olarak kendisini nasıl ifade edip etmediğiydi. Çünkü bu yarığın aşılma, onarılma düzeyi asıl olarak bu birimin olay ve süreçlerden tutalım, kendi iç işleyişi ve ilişkilerine kadar neye nasıl yaklaştığı ve hangi ruhu yansıttığı ölçütleri üzerinden belirlenebilir düşüncesindeyim. Ki bu da asıl olarak bir irade yansımasıdır bana göre. Keza o sürecin temel ruhunun kelimenin gerçek anlamıyla iradesizleşmiş olmamızdır! İrade ise bir kolektifin gerek kendi iç gündemleri ve gerekse de genel politik süreçler konusunda geniş anlamda eylemsel bir yönelime girmesinde ve bunun ortak bir ruh haline gelmesinde somutlaşır. Bu teori üretiminden tutalım, önemli bir iç gündem olan -ki bu da özünde sadece bir iç gündem değildir- 4'ün her etabının bağlayıcı bir tarzda programlanmasına, süreç ve konjonktürlere yanıt verecek, kolektifte bütünsel bir yönelim ve kenetlenme yaratacak politik faaliyet planlanması ve hedeflendirilmesine, yaşadığımız o lanetli sürecin bizden alıp götürdüklerinin gelinen belirli bir toparlanma evresinden sonra bamtelini oluşturan bodrum (Yer altı -nba) ruhunun vs. yeniden tanımlanıp pratikleştirilmesi noktasında somut hedeflerin belirlenmesine, o süreci aşmamızda eşik ve sembol olan kurultay ve genel olarak sınıf yöneliminin oluşan birikim üzerinden yeniden yeniden içeriklendirilip hedeflendirilmesine, özellikle belirli bir güç biriktirdiğimiz alanların öznellikleriyle birlikte yeniden hedeflendirilip içeriklendirilmiş bir çalışma programının üretiminde daha canlı ve kolektif aklı harekete geçirecek bir örgüt ortamının yaratılmasıyla eşgüdümlü olarak genel bir yönelim ve ruhla buluşturulmasına kadar aklımıza gelebilecek pekçok şeyin içine sinecek bir iklimin yaratılmış olmasında somutlaşır.

Daha somut konuşacak olursam uzunca bir süre, «kurultaydan sonra ne yapıyoruz» sorularını, kendimce «neler yapılıyordur» üzerine yaptığım çıkarsamalarla yanıtlamaya çalıştım. Diğer dışımızda ve yakın çeperimizden gelenler bir yana, kendi bulunduğum organda yaşa-

dığım en fırtınalı «tartışma» da bu soru üzerinden olanıydı! «Neydi yeni planımız, bundan sonra ne olacağıydı» (Bu soru kurultay yapılmadan önce de sonra da defalarca soruldu). Aslında bu soru benim kafamda da dönüp durmasına rağmen ben hemen tüm soru ve güvensizlik ifade eden didiklemeler karşısında bunun böyle olmadığını, yaşayıp göreceğimizi kanıtlamaya çalıştım ve bunu içten bir inançla yaptım. Bu faaliyetimizin gerçek anlamda yeni bir eksene oturduğuna, en azından bunun anlamlı adımlarının atıldığına duyulan güvenin ifadesiydi aynı zamanda. Biz bir irade koymuştuk ve onu adım adım örerek dosta düşmana ilan etmiştik. Bu daha işin başıydı belki ama önemli tarafıydı. Kolektifimizin uzunca bir süre mahrum kaldığı şey, bir stratejik planın ilk halkasının örülmesiyle somutlaşmıştı! Ve her şeyden önce de izlediğim kadarıyla sınıfsal bir eksen üzerinden giderek genişleyen bir halkalar dizini olarak tüm örgüt güçlerimiz «yeni» bir kültürel atmosfer içerisine giriyorlardı. Orada ortaya çıkan somut sonuç ve bunun kolektifin bütününde yarattığı ruhsal sıçrama ve farklı tarzda iş yapabilme iradesinin somutlaşmasıydı, yaşadığımız o olumsuz sürecin kendi içinde aşılan bir eşiğiydi. Evet «bundan sonra hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak» güvenini tüm benliğimle hissederek tüm bu sorulara inanarak yanıt verdim. Fakat ilk hayal kırıklığımı henüz kurultay yapılmadan önce, oradan gelen iki yoldaşın, hem de bu faaliyetin göbeğinde olmaları gerekirken en fazla yardımcı bir pozisyonda kaldıklarını farkettiğimde yaşadım. Yaklaşımları, süreci aktarış biçimleri ve vurguları bu duyguyu yarattı. Onlar, izledikleri bir faaliyeti aktaran bir pozisyonda gibiydiler. Elbette ki katkılarda bulundukları noktalar da vardı. Ama genel yaklaşımlarına damgasını vuran buydu. Şemdinli sürecinde faaliyetimizin olduğu bir sitede ortaya çıkan ya da çıkarabileceğimiz bir iradenin örgütlenmesi konusundaki tutumsuzluğumuzu öğrenmek de bu faaliyetin temel zayıflıkları konusunda bir ön düşünce oluşturdu. Ama yine de bunların hepsi yaşadığımız süreç, etkileri, eski-yeni tarz ve alışkanlıkların bir çırpıda aşılamayacağı vs. noktalarından bakarak bir yerlere oturtmaya çalıştım. Sonuçta kurultay oldu bitti. Sonuç hepimizde tarifsiz duygular yarattı. Oradan çıkan temel sonuçlardan biri kampanyaydı. Kampanya faaliyetlerini daha dikkatli izlemeye başladım. Bu bende artık bir çeşit saplantı haline geldi. Ve bu sürecin Kurultay'dan edinilmiş deneyimlerle yeniden ve daha üst bir nitelikle yürütülmediğini anladım. Bir faaliyet kendisinden doğduğu sürecin ruhunu daha ileriden ve somutlaşmış ifadelerle dile getirdiği oranda kendisini her şeyiyle hissettirir. Kampanya faaliyeti bunu hissettirmiyor. Alttan alta akan ve bir birikim oluşturan bir süreç olarak işlediği konusunda da kaygılıyım. Bu güne kadar ben onun taleplerinin ideo-siyasal düzlemde açılması dışında -ki bunların örgüt güçlerinin gündemi ve bütünlük kurdukları bir sahiplenme bulup bulmadığı konusunda da şüpheliyim- ruhunu hissedemedim. Oysa ki bu kampanya Kurultay'la aşılan eşiğin, girilen eksenin içeriklendirilmesi, yaşamda örülerek yeni kurultayların öncekini aşarak -ki bu sınıf faaliyetimizde aldığımız yolun somutlanmasıdır aynı zamanda- örülmesinin araç ve dönemsel-stratejik bir planın ifadesidir bana göre. Ve bunun böyle olması taleplerinin açımlanmasının yanı sıra, bunların pratik bir faaliyet programıyla somutlanması, örgüt güçlerinin buna göre ve bunun önemine denk bir şekilde yeniden mevzilendirilmesi, her etabının yeniden yeniden kolektif akılla değerlendirilip çıkarılan sonuçlarla planlanması anlamına gelir. Bunlar sağlıksız bir yargı ya da "uzaktan gazel okumak" olarak değerlendirilebilir. Ama maalesef ben böyle olmadığını düşünüyorum. O toplantı tutanaklarını okuduğumda bunun böyle olduğunu görmeyi çok istedim ve o tutanakları her şeyden önce böyle bir ihtiyaçla okudum. Çünkü buna çok çok ihtiyacım var. Ama oradaki tüm tartışmalar bende kendinden menkul, sahibi olmayan, öksüz kalmış bir süreç duygusu yarattı. Gerçek anlamda böyle!

Evet bizim sürecin politik muhtevasına dair bir dönem tespiti yapmamız bir zorunluluk, ciddi bir ihtiyaç. Ki bunun üzerinden nasıl yürüyeceğimizi, hangi taktik ve örgüt duruşu öne çıkaracağımızı belirleyelim. Bu her şeyden önce bunun için gerekli. Ama bu konunun ele alındığı bölüme bakıyorum, tartışma ve değerlendirmelerin en hızlı geçtiği bölüm nedense bu oluyor. Oysa her şey o kadar hızlı akıp değişiyor ki, bizim bu akışkan ve kaygan zeminde ayağımızı basacağımız bir eksenimiz olmak zorunda.

Daha pekçok alan ve konuda hangi sorularla karşılaştığımı(mızı) ve aslında bu soruların beni da içten içe kemirdiğini, bir çok soru çengeline takılıp kaldığımı belirtmeliyim. Hiçbir kaygıya kapılmadan yazıyorum yoldaşlar. Dediğim gibi ben Kurultay'dan öncesi ve sonrası olarak keskin sınırlarla ayırmıyorum süreci. Ama gerek gençlikte ve gerekse sınıf faaliyetinde en azından üzerimizdeki ölü toprağını attığımızı düşünerek konuşuyorum. Ve her aşılan eşiğin aslında daha içindeyken yeni eşiklerin altyapısını ve zorunluluğunu getiren karmaşık bir toplam olduğunu bilerek yazıyorum. Ve bizim yaşadığımız tasfiyecilik sürecinin yarattığı deformasyon ve lekeleri öyle kolay aşılacağı beklentisinde olmadığımı bilmenizi isterim. Bir yerden başlandıktan sonra arkası nasılsa gelir beklentisinde ise hiç değilim. Bu süreç her zamankinden daha fazla uyanıklık, her zamankinden daha fazla plan, her zamankinden daha fazla iradi zorlanma, her zamankinden daha fazla deforme olan yanlarımızın aşılmasında gerekli olan iklimin yaratılması için bilinçli araç ve yöntem üretimi-denetimi, her zamankinden daha fazla ML teori üretim ve tartışma ortamları... vs. gerektiriyor.

Çünkü biz sıfırın altına düştük hemen her alanda. Bunun etkilerinin öyle deyim yerindeyse vasat bir performansla aşılabileceğini düşünmüyorum. Korkunç bir kuşak kopukluğu var mesela. Ve son kuşak bu örgütün en temel değer ve kültürel özünden deyim yerindeyse (bilerek keskinleştiriyorum) uzak yetişiyor. Bilinir, tarihsel kesitler ve o kesitlerdeki mücadele biçim ve araçları ne yaparsak yapalım kişilerin gelişimini belirliyor. Fakat biz bu dönemde de hala o en temel araçlardan uzağız. Ve şekillenen yeni kuşağımız da bu zemin üzerinden şekilleniyor. Bu beni geleceğimiz adına kaygılandırıyor. Belirli şeylerin yapıldığını biliyorum. Ama bütünsel bir yönelimimiz halen yok. Eski bir taraftarımız; "*Orkide çiçeği* (**Orak-Çekiç** -nba) *çıkmayan bir TİKB'nin nasıl bir TİKB olacağını, yeni kuşakların hangi araçla o ruhu taşıyacaklarını merak ediyorum demişti*". Ona da yapılmaya çalışılanları, nelerin hedeflendiğini, ve çiçeğin de er ya da geç çıkacağını anlatmıştım. Ama aslında bunları ona değil kendime söylediğimi farkettim sonra. Ya da "***Emeğin Yumruğu**'nun geniş anlamda ne zaman konuşacağı*"na dair sorular için de bu böyle. Linçler, yükselen şovenizm, Kürt potansiyeli,... vs. her konu ve alanda yığınla soru geliyor ve bunları ben de kendime soruyorum.

Aynı şey fiili tasfiyecilik süreci olarak tanımladığımız, ama aradan 2 yıl geçmesine rağmen halen neyi nasıl ve neden yaşadığımıza dair samimi bir özeleştiri verememiş olmamız konusunda da yaşıyorum. Ve inanın yoldaşlar herkes, içimizde ve dışımızda aklımıza gelebilecek herkes bunun yanıtını bekliyor. Şüpheler, akılalmaz çıkarsamalar o kadar çok ki... Bunlarla karşılaşınca başına dönüyorum ve neden bu süreci sadece filli tasfiyecilik sürecine dair bir özeleştiri süreci olarak daraltıp, yaşamadığımıza kızıyorum. Büyük dönüşüm, sürecin siyasal değerlendirilmesi, genişleterek söyleyeyim sosyalist devrim, program sorunu... şimdi, 5'in (5. Konferans -nba) hazırlıklarının konuları olmalıydı. 4 bir çeşit "*olağanüstülük*" taşımalıydı. Ama süreç sarktıkça daha fazla giriftleşiyor. Ruhunu yitiriyor. İşlev anlamında da 2 hatta 1 yıl önce yaratabileceği etkiden uzaklaşıyor. Bu süreci taşıdığı özgünlüğe uygun bir "olağanüstülükle" tamamlamış olsaydık, şimdi daha rahat ve güvenli bir şekilde, daha temel sorunlarımızı gündem yapıp, daha sağlıklı bir ortamda tartışıyor olacaktık belki de. Ve bizzat kendi güçlerimizden tırmalayıcı, alenen güvensizlik ifade eden sorularla karşılaşmazdık. Ama en temel sorumluluğumuz konusunda herbirimiz o kadar farklı yerlerden ve farklı kaygılardan hareket ediyoruz ki bu süreç uzadıkça uzayacak duygusu gelip böğrüme oturuyor. Biz örgüt olarak süreç ve gelişmelere aynı odaktan bakma niteliğimizi yitirdik gibi bir umutsuzluk kaplıyor bazen içimi. Bu olabilir bir şeydir. Umutsuzluk nedenim bu değil. Hepimiz süreç ve gelişmelere illa aynı yerden bakacağız gibi bir beklentinin abes olacağını biliyorum. Ama bazı ruhsal ortaklaşma noktalarımız olmalı ki biz kolektif olduğumuzu hissedebilelim. Şimdi gelinen noktada bd (Büyük Dönüşüm -nba) meselesi, oradan çıkabilecek sonuçlar ile sürecin değerlendirilmesinde neşterin en derine atılıp atılmaması arasında birebir bir ilişki oluşuyor gibime geliyor. Ve bunun sağlıklı sonuçlar yaratmayacağını düşünüyorum. Evet yaşadıklarımızda bd'nin devrimci bir tarzda çözümlenmemiş olmasının büyük

bir payı var. 3'teki "*bir dönem kapanmıştır...*" tespitimizin devamını ideo-siyasal ve örgütsel Aklımıza gelebilecek her alanda somutlaştıramamamız elbette ki belirleyici bir etken. Ama bunu neden yapmadığımız, yapamadığımız sorusu bence fiili tasfiyecilik sürecinin samimi özeleştirisinin temel ekseni olmalı. Bu olmadıkça "*biz süreci çözümleyemediğimiz için...*"in ötesine geçemeyiz ki. Bu da sorunun tarihsel ve güncel bağlantıları ile konuluşunu, önderlik tarzından, politika yapış tarzına, iç örgütlenmeden, teorik üretim sorununa kadar pek çok boyutta alışkanlık ve yapış ediş biçimlerimizin, tarz ve kültürümüzün masaya yatırılmasını gerektirir. Kısaca hemen her şeyimize öznel bir ayna tutmadıkça ve gerekli derslerle bd un gereklerinin bileşimi olan "*yeni*"yi devrimci bir tarzda, bizzat mücadelenin içinden göremedikçe geliştirici ve ön açıcı olmayacak hiçbir çözümleme.

Tutanaklar artık hepimizi bıktıran bir hastalığımızın yeniden dile gelişi gibi bir duygu yaratıyor insanda. "*Teşhis var, tedavi yok*". Hemen her konuda bu böyle. Tüm alanlar, siyasal değerlendirmeler, iç ilişkilerimiz, sorunlarımız... hepsi için aynı şey sözkonusu. "*Ne yapmalı?*" yok, "*ne var*" var. Bu bizim karakteristik aile özelliğimiz olsa gerek. O açıdan da süreçlerin devrimci tarzda kavranması noktasında bir ayağımız hep sakat bizim. Diğer yapılara dair söylenenlerde (Halkevciler, Atılımcılar, K. bayrakçılar konusunda söylenenleri kastediyorum) dikkat çeken tespitler hepsinin kendince bir yol belirledikleri ve deyim yerindeyse bunun patentine sahip oldukları anlamına geliyor (Evet bu gerçekten böyle ve mayayı tutturan da o hatta kendisine bir yol açıyor). Bunun böyle konulduğu yerde bile "*biz ne yapmalıyız*"a dair bir belirleme, tartışma sözkonusu olmuyor. Bizim de bir kimliğimiz olamalı ama. Uzunca bir süredir bundan mahrumuz. Bir hattımız, onun içinden şekillenen kimliğimiz olmalı. Açılan bir yol var. Ama henüz rengi belli değil bu yolun.

Organ içi işleyiş ve ilişkiler bahsine girmeyeceğim. Sadece şunu söyleyeyim anladığım kadarıyla halen pekçok şey bireyler üzerinden gidiyor, kolektif sorumluluk ve akıl oluşturma noktasında ciddi zayıflıklar var. En azından ben böyle algıladım. Alanlara dönük sorunlar o alanlarda birebir faaliyet yürüten, sorumlu olan yoldaşın performansı ile açıklanıyor bazı yerlerde mesela. İşçi çalışması ya da semt faaliyetinin tartışıldığı bölümde bu insanı çarpan bir hava olarak yansıyor. En üst organın sağlıklı işleyişi her şeyden önce bu mantığın, kültürün aşılması ile olabilecektir. Bireylerin sınırlarına göre belirlenmiş bir faaliyetin aşılması, toplam bir sinerjinin yaratılması sadece alanlara dönük çözümlemeler yapmaktan ya da perspektif oluşturmaktan ya da tersinden pratik sorunlarla uğraşmaktan değil bunların hepsinin toplamından oluşan üst bir kolektivizasyonu zorunlu kılar.

YD konusunda söylenenleri okuduğumda vicdanen rahatsız oldum. Evet burada da hiçbir şey yolunda gitmiyor, organın bura parçasını oluşturanlar olarak pekçok noktada ciddi eksiklikler ve zayıflıklar taşıyoruz. Ama burada aslında her şey ülkeye, oradaki sorumluluklara göre belirleniyor (eksik gedik olabilir ama özü böyle). Kurultay sürecinin örgütlenmesinden, belirli etaplarında on açıcı önerilerle desteklenmesine, uluslararası ayağının oluşturulmasından, maddi ihtiyaçların karşılanmasına kadar orada yaşanan tüm olumlulukların altında bura parçasının da imzası vardır yoldaşlar, ya da dergiden, diğer pek çok merkezi soruna kadar. Bir de merkezi önderlik, görevler, misyon bunun dönem ve ihtiyaçlara göre yeniden yeniden nasıl bir biçim ve içerik kazandığı konusunda daha somut düşünmeliyiz derim ben. Bu kavramın özü değişmemekle birlikte, görev tanımının dönem ve ihtiyaçlara göre nasıl "görelileştiği"ni baştan görmeliyiz bence. Hele bizim gibi henüz kurumsallaşma noktasında ciddi handikaplar yaşayan ve belirli deformasyonların üzerinden "yeni" ve daha gelişkin bir kolektif yaratma iddiasında bulunan bir önderlik için bu daha fazla böyledir.

Bir yoldaş, "*orada sayı olarak daha fazlalar buraya göre ama performans ve icraat bununla oranlanınca çok düşük*" diyor. Taa Kasım toplantısında ve sonra da iki yoldaşın geldiği toplantıda buradan iletilen bir karar vardı. "*Artık ülkeye dönüşler başlamalı*" diye. Ama bu konu-

da sizden ses çıkmadı. Buradaki "yığılmayı" ülke lehine değiştirmek gerekiyor, bu kesin. Ve şu anki koşullarımız bizim orada bulunduğumuz dönemden olumlu anlamda farklı. Bu açıdan da dönüş daha da yakınlaşmalı. Ben gelecek ilk postada olmayı çok çok istiyorum. Bu isteğim bireysel değil. Bunun politik bir arka planı var ve burada bu boyutu ile oldukça geniş bir biçimde ele alındı. Bu buraya gelen y.lara da aktarılmıştı. Bunun bir an önce netlesinin bende yakıcı bir istek olduğunun altını çizmek istiyorum. Şimdilik bunları söyleyeceğim. Hepinizi özlemle kucaklıyorum. Başarılar...

2 Ekim 2006 K

***

[EK25]

Yoldaşlar,

Oradaki parçanın bize ulaşan çeşitli konulardaki değerlendirmelerini son üç tutanakta -fakat özellikle de sonuncusunda- okuduktan sonra, daha önceki dar ya da geniş bileşimli tüm toplantılardan çıkan sonuçları da buna katarak içinde bulunduğumuz kesit ve görevler, bunların algılanışı ve uygulanışı açısından dikkatimi çeken, işaret etmeyi zorunlu gördüğüm görüşlerimi size iletmeyi gerekli gördüm. Bunu buradaki bileşimle de karar altına almış, geniş bir toplantı yapmış fakat o toplantıda başka şeylerin (genel gidiş, YD çalışması ve politik-taktik hat, yapılması gerekenler konusunda) sadece Konferans ve buna bağlı sorun ve gelişmeleri "*kayıt*" altına almıştık. Herbirimiz bu türden değerlendirmeleri yapacağız.

Süreç karmaşık, uzadıkça da karmaşıklıklar artıyor. Hangi ipi tutup yürümek gerektiği konusunda farklı yaklaşımlar var. Keza geçmişe dair değerlendirme farkları, geçmişi hangi gözlüklerin ardından okumanın daha doğru olacağı konusunda ayrılıklar var. Karmaşa belirsizlikleri artırırken, belirsizlikler verili karmaşa halini derinleştiriyor, yılların kadroları olmamıza rağmen herbirimizde değişik düzeylerde "*bir adım öne çıkma*" ile "*sürüklenme haline boyun eğme*" doğrultusunda sendromlar başgösteriyor. Kimilerimiz derin ruhsal gel-gitleri asla tahmin edemeyeceğimiz boyutlarda yaşıyor. Elbette tarih durmuyor, kendi mecrasında akıp gidiyor; bizse çoğunlukla seyrediyoruz. Kimi zaman kendi içimizi seyreder gibi boş boş bakıyoruz! Önder ya da önderlik kurumunun bileşenleri durumundaki yoldaşlar açısından asıl risk yaratacak olan sürecin 'pek bir şeyin çıkmayacağı kısır tartışmalar' şeklinde değerlendirilmesi ve bunun yarattığı 'ne söylesen boş' bezgin ruh halidir. Baştan bir önkabul ve önyargı olarak varlığını koruyanları ve kimi imalarla gündeme getirilenleri dışarda bırakarak söyleyecek olursam, kimi somut gerçekleri bile dönüp dönüp yeniden anlatma ihtiyacını duymak açıkçası insanı 'yorabiliyor'! Bunlar bir zincir oluşturuyor elbette; kendi içlerinde 'tutarlı' bir örüntü oluşturuyorlar. Bir gerçekliği A olarak belirlemişsen, bunun altbaşlıkları da kuşkusuz buna göre şekilleniyor; çıkan sonuçlar ve görevler bunu baz alarak yapılıyor. Ama gerçeklik farklıysa, yani B ise bundan sonra gelenlerin sıralanması da haliyle farklılaşıyor.

Neresinden başlayıp nasıl bir sistematik içinde bir tablo çizeyim diye düşündüm. Hem söylenecek (söylenmesi gereken) şeylerin çokluğundan kaynaklanıyor bu durum; hem de yapılması gerekenlerin büyüklüğünden, hızlanma çabasının yetersizliğinden, bir bütün olarak önyargı ve güvensizliklerin hacminden, kavramların bile farklı farklı yankılanmasından... üstelik bütün bunları devrimci bir iyimserlik ve gelecek perspektifini kaybetmeyerek çözmesi gerekenlerin de bizler olmamız gerektiğinden ve bu gerçeklikten kaynaklanıyor.

Yazı içinde kimi geçişlerden kaçınamayacağımı, bunlar sürecimizle son derece bağlantılı olduğu için dönemler ve sorumluluklar açısından kaçınılmaması gerektiğini düşünüyorum.

Burada yaptığımız sıralama şöyleydi; "***1)*** *Organizasyonun mevcut durumu bize nasıl görünüyor;* ***2)*** *Bodrum da içinde olmak üzere hedeflediğimiz kadro yapısını nasıl yaratacağız;* ***3)*** Üst organın oradaki parçasının kendisine ve yaşanan süreçlere dair değerlendirmeleri; ***4)*** *Üst organın oradaki parçasının yd'na dair değerlendirmeleri;* ***5)*** *Üst organın buradaki parçasının yd'na dair değerlendirmeleri*." Fakat ben yer yer bunun dışına çıkacağım.

Tutanaklarda belirgin bir biçimde göze çarpan belli başlı durumlar var. Ne yazık ki bunların başında 'eski' zaaflı yanlarımızdan henüz kopamamış olmamız geliyor. Strateji-taktik, nesnellik-öznellik, teori-politika, önderlik-kadrolar, kadrolar-kitleler diyalektiğini doğru kuramayışımız geliyor. Stratejik hattımız yeni yapılandırma (sosdev -sosyalist devrim -nba) unsurları gerektirirken, taktiklerimiz 'kendinde' parçalar olarak algılanıp pratiğe ya hiç aktarılamıyor ya da kitlelerle buluşmasının en geri biçimlerine mahkumiyet sürüyor. Nesnellik-öznellik bağlantıları (elbette bütün konu ve alanlarla ilgili olarak fakat ben pratik ve eylem bağlamında konuşuyorum), duruma göre nesnellikleri, yerine göre de öznellikleri öne çıkardığımız için (hepimiz biliyoruz ki doğru kurulamadığında ya kendiliğindenciliğe boyun eğmeye ya da nihilizme sürükler) bize nesnellikleri devrimci yönde zorlama noktasında gereken enerjiyi sağlayamıyor. "Teori"miz çözümlemeler, ajitasyon ve propaganda kulvarından kendi halinde akıyor, pratiğimiz yerlerde sürünüyor. Diğerlerinin de yukarıdakilere "*uygun olarak*" biçimlendiği ya da deforme olabildiği bizler tarafından artık enikonu biliniyor!

Ülkedeki çalışmanın tasfiyecilik öncesi biriktirdiği çok sayıda temel tıkanma ve açmazın günün büyüyen görevlerine de pranga olması boyutuyla çok ciddi bir önderlik zaafiyeti içinde bulunulduğunu düşünüyorum. Organlarda durum, farklı faaliyet alan ve kollarına önderlik düzeyi, iç kolektivizm, işlerlik vb. konularında kendiliğindencilikten kopulmadığı görülüyor. Kendini her fırsatta hissettiren dönemsel taktik plan boşluğu, bireysel çabalarla yürütülmeye çalışılan organ çalışmaları, karar alma ve hayata geçirme süreçlerinin bütünlüklü bir tarzda işlememesi, kadro yetiştiren kadrolar haline gelmek, dönemin gerektirdiği niteliklerle donanmış kadro ölçütlerine nasıl ulaşılacağı konusunda önce fikirbirliği sonra yapılması gerekenlerin, farklı tarz, yöntem ve alışkanlıkların kazanılması için araç ve yöntem zenginliğinin sağlanamaması, düzlem farklılaşmasının sorunlarının yaşandığı tespit edilirken her kademedeki önderlik düzeyinin (en merkezi organ da içinde olmak üzere) yetmezliği, refleks kaybı, eleştiri-özeleştirinin en üst organdan başlayarak doğru işlememesi, YD parçasıyla hem düşünsel hem pratik olarak derin kopukluğun hala giderilememiş, vektörel bir etkinlik düzeyine çıkamamış oluşu...

Tutanakların bütününde bütün bu zayıflık ve açmazlara yoldaşlar değiniyorlar elbette. Fakat hem mutlaka aşmamız gereken ve ancak o halkalardan başlanması halinde yol alabileceğimiz konular, alanlar, taktikler ve pratik hakkında hem de bunların üstüne çıkma anlamında parça parça somut öneriler ve yaklaşımlar olsa da; bunlar ortaklaşılmış ve belli bir karar altına alınarak yönelinmiş sorunlar durumunda değil. Konuların tutanaklarda kapladığı yer bile bu konuda bir fikir verecek düzeyde. En geniş konuşulan konuların başında organın kendisine dönük değerlendirmesi ve sınıf ve kitle çalışması geliyor. Bunlardan ilkinde daha çok içte -geçmiş ve bugüne dair- ne varsa onun dökülüşü, "çatışma ve uzlaşma" noktalarının yeniden "tayini"nin deklare edilişi; ikincisinde ise perspektif ve soyutlamalar düzeyinde oldukça yerinde tespitler ve belirlemeler, fakat somutlama ve karar alma süreçlerinde 'genellik' sınırlarında gezinme söz konusu.

En belirgin zayıflık pratik yokluğu; pratiğe yol göstermesi gereken teorinin bu işlevi yerine getirememesi. Burada da teoriden ne anladığımız sorunu gündeme geliyor. Gerek "çözümleme"lere biçtiğimiz misyon ("*gençlik için de bir BD lazım*" -Büyük Dönüşüm çözümlemesi -nba) gerek bunların pratiğin diline çevrilmesi ve elde kılavuz olması bizim bir türlü atlayamadığımız eşik. Bu konuda da kimi zaman doğru şeyler söylüyor, kimi zaman

da birbirini yadsıyan ifadelere başvuruyoruz. Demek ki bir yerlerde -belki de temel noktalarda- yanlış yapıyoruz! Sözgelimi, aynı konuda bir yandan "*Kurultayı örgütlerken kendimizi örgütlüyoruz; içeriği sonradan yükledik*" diyoruz. Hemen altında, "*Sınıfla bağlarımız çok zayıf; içerik yüklemesiyle gideremeyeceğimiz çok açık*" diyoruz. Bir başka yerde, "*...Mesela kolektif bilinç yazısı ileri bir adımdır, bunu ne kadar pratiğe taşıyabildik, yoksa o bir yazı olarak kaldı mı bir köşede. O yazı ne kadar her günkü pratiğe taşınır hale geldi..."* diyoruz. Gazetenin yeniden yapılandırılması kapsamında belirlenen yaklaşım da yine bu açmazımıza işaret ediyor: "*En önemli sorunu, politikalar ile işçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal yaşamları arasındaki ilişkinin somut ve canlı olarak kurulması oluşturuyor. Politikaların, genel olarak alınmasından, kalmasından çıkılarak, her alan özgülüne, somutluğa bağlanması..."*

Yani her düzeyde ve birbirine etkileri boyutuyla çözümleme meselenin önemlice bir yanı, ama tamamı değil. Her şeyin ilacı değil; çözümleme yapınca arkası kendiliğinden gelmiyor. Tam tersine, kimi zaman çözümleme bahsinde çubuk bir tarafa büküldüğünde bu, nesnelliklerin her şey haline getirilip kendi durumumuzun (yapısal/kişisel) realizasyonuna kadar varabiliyor. Nesnellikleri bilmek neden gerekir? Onları kendi lehimize değiştirmek için. Bunu nasıl yaparız? Şimdiye kadar yaptıklarımızı farklı tarzda (yöntem ve araç zenginliği) yaparak. Ne yazık ki bizde nesnellik, önce sınırlarımızı göstermeye sonrasında da sınırlara çekilmeye neden olabiliyor.

Nesnellikten kaynaklanan sorunların **tek çözüm yolu**, sadece ağları mümkün olduğunca geniş ve esnek bir tarzda atarak bu kaygan ve kaypak zeminde kitlelere açılma ve ne kadar güç olursa olsun sağlam dayanaklar yaratma çabası değildir elbette. Ama en önemlisi budur. Tutanaklardan da görüyoruz ki, uzun uzadıya tartışılmış bu konu. Fakat militanlık eşiğinin iyiden iyiye düştüğü, eskiden bizimle anılan reflekslerin giderek köreldiği bir ortamda biz EY'yi konuşup duruyoruz ("*EY üzerine uzun konuşmalar...*" -bir önceki tutanaklardan). Artık uzun uzadıya konuşmak ya da yazmak değil, yapmak gerekiyor. Bu aynı zamanda bodrum kültürü dediğimiz değerlerin yeniden kurulmasında da azımsanmayacak bir rol oynayacaktır. İmza kampanyaları, masa açmalar, basın açıklamalar gibi barışçıl biçimlerin altı daha kalın çizilmiş olacak, ilgi ve merak duyulacaktır ("*Bir eylemcinin gözüyle 5-6 Eylül"* yazısı aslında değinilen zayıflıkların itirafı niteliğindedir).

"Bütünsel bir çalışma ve yönelim bu noktada yok. Gençlikten yoldaşlar çok farklı şeyler yaşıyorlar, neredeyse kendi başlarına yürütüyorlar. (...) Ortak bir yönelim ve temel halkayı doğru tespit eden bir yöneliş yok. Bundan kaynaklanan sürekli bir boşluk durumu ortaya çıkıyor." Bu türden değerlendirme örnekleri çoğaltılabilir. Fakat hepsi aynı kapıya çıkıyor. Teori pratiğe dönük olmalı, pratik kendi halinde akıyor. Daha doğrusu akmıyor; yerel inisiyatiflerle ortaya konanlar dışında doğru dürüst merkezi bir yönlendirme ve hat çizmenin olmadığı (tutanaklarda *'kurmay çalışması yok'* diye ifade edilmiş) sadece tutanaklardan değil pratiğin yansıma(ma)larından da görülebiliyor.

Türkiye ve dünya gündeminin hareketliliği bile bizi sürüklemeye yetmiyor. Diyarbakır ve Şemdinli olayları sırasında 'mütevazı' de olsa sesimiz duyulmuyor. Lübnan Savaşı dünyayı yerinden oynatıyor, biz ancak 'başkalarıyla birlikte' bir varlık gösterebiliyoruz. Yapı'daki etkinlik bile ancak BM'nin harekete geçişinden sonra olabiliyor. Buralardaki bir kadromuz, "*Bizim yaptıklarımız biraz da Türkiye'ye 'haydi' mesajı verme amaçlıydı*" diyebiliyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde bir kampanya yürütüyoruz, fakat ülkede bir haftadan fazla gündemin baş köşelerini işgal eden 'memur toplusözleşmesi'ne dair "yazı" buradan yazılabiliyor. İnsan ister istemez iki soruyla başbaşa kalıyor: "*Biz bu kampanyayı nasıl yürütüyoruz*"; ve tıpkı daha önce olduğu gibi, birkaç yıl sonra yine "*Biz çok iyi bir kampanya örgütledik, fakat kitlelerin durumu bunu algılayabilecek düzeyde değildi!..*" demeyeceğimizin garantisi nedir? Sahi biz kampanyaları neden yapıyoruz? Özellikle Kurultay'dan sonraki süreçte bağımsız

politik gündemi olmayan bir yapı görünümündeyiz. Elbette bir kampanyamız var, fakat daha çok sınıf çözümlemesinden yola çıkan, temel hattı koyan, fakat pratikte kendini hissettirmeyen bir durumda. Bağımsız politik gündemimiz, sadece kendi içimizdeki sorunlarla ilişkili.

Tutanaklarda perspektif ve olması gerekenleri soyutlamalar düzeyinde konuşuyoruz. Somuta doğru geçildikçe bir yandan genel çerçeve olarak koyduklarımızı yadsır bir pozisyona düşüyoruz, öte yandan olguları ve kişileri konuşmaya başlıyoruz. Tartışma ve eleştiri-özeleştiri bahsi bu 'ilk yan'a örnektir sözgelimi. Eleştiri-özeleştiri konusunda "*kitabın tam orta yerinden*" konuşuyoruz ama tıkanıklıkların açılması, örgütsel faaliyetin geliştirilmesi için herkesin karınca kararınca işaret ettiği, "*bütünden sorumluluk*" ilkesi uyarınca herkesi bir biçimde bağlayan yanlar -hele bunlar yapısal zaaflarımız üzerineyse- gündeme gelince bunu kişiselleştirmede üstümüze yok. Belirleyici halka önderlik sorunudur, deniyorsa -diğer bağlantılarından koparılarak gündeme getirilmiyor bu- bunun üzerinde düşünmek gerekir. Doğru olduğuna inandığı bir şeyi savunma izlenimi yaratmayacak bir kişiselleştirme gündeme geliyor; en deneyimli önder yoldaşın insanda neredeyse konuşma, eleştirme mecali bırakmayacak sözleriyle karşılaşılabiliyor: "*Sizlerden gelen değerlendirmelerde şöyle bir şeye kapılıyorum. Geriden kavrama sürecindeyken bir anda önüne fırlayıp yargılar ve hüküm cümleleri çıkıyor ortaya. Ya temellendirilmeli bunlar ya da kavramak gerekliliği diye düşünüyorum. Senin söylediklerinden yola çıkmıyorum. Çıksam çok şey söylenir o konuyla ilgili."*

Hala "*Ben yaptım, oldu"* tavırları sürüyor. Hesap verme bilinci -yukarıdan aşağıya- ne yazık ki yok. Herkesin bu konuda kabarık bir dosyası olduğu için, kimse örgütsel yanlışların, ihlallerin hesabını sormuyor. Bu tarzda şekillenen bir kadro yapısı mevcut. Bir yoldaşın tutanakların başlarında belirttiği gibi, kadrolarımızın ezici bir çoğunluğu, ya da yeni kadrolaştırmaya çalıştığımız insanlar eskiden sahip olduğumuz devrimci örgütsel değer ve normların hayli gerisinde şekilleniyor. "*Onları muhtelif görevlere getiriyoruz ama biz silahlı bir örgütüz ama onu tanımadan, devletle ciddi bir yüzyüze gelmeden, vb kadrolaşabiliyor. Şekillenişe bakıyorsun. Emeğin yumruğunu mesela buradan düşünmeliyiz. Bunu yapmayanları kadrolaştırmayalım dersek o zaman sen ben bizim oğlan kalırız. Tek tek yoldaşları düşünürken bu saydığım özelliklere sahip olmayan büyük bir çoğunluk söz konusu. Gitmiş gelmiş dernekte çalışmış, devleti, illegaliteyi tanımıyor ama üye yapıyorsun mesela..."*

***

YD'na ilişkin sizin düşüncelerinizin yer aldığı bölümü okurken hem şaşırdım hem de şaşırmadım. İki şey düşündürdü beni; birincisi buralara kafaca bu denli uzaklığınız, ikincisi ise yapılmaya çalışılan, yapılan ve yapılamayanlar konusunda bu denli yanılsamalı bir yaklaşım içinde olmanız (bu tabii olguların yorumlanmasında kişiden kişiye farklılık gösterebiliyor). O zaman kendi kendime şöyle dedim: "*Biz buradaki kadro ve taraftarlara enternasyonal ilişkiler kurmanın önemi, bunların nasıl yürütülmesi gerektiği, bize hangi olanakları yaratacağı konusunda sürekli bir eğitim faaliyeti içindeyiz; birkaç eğitim çalışması yaptık, genelgeler çıkardık. Ülkedeki yoldaşlar* (özellikle de en üst organ) *için de böyle bir 'aydınlatma faaliyeti'ni, fakat özellikle de* ***YD çalışmasının önemi*** *üzerine yapmalıyız!*"

Faaliyetin kimi yanları itibariyle bilgi eksikliğiniz bir vakıa. İki kez hayli yüklü olarak gönderilen ve sadece temel belgelerden ibaret olmayan (toplantı tutanakları, alan ve komite raporları, soruşturma belgeleri, eğitim çalışmalarının dökümleri, genelge ve yönlendirme yazıları, bildiri ve afiş örnekleri…) bir külliyat söz konusuydu. Gönderilenlerin açılamayışı, daha önceki iletişim facialarının tersine (güvenlik kaygılarıyla işi içinden çıkılmaz hale getirme örnekleri) teknoloji özürlü olmaktan kaynaklanıyor. Her ne kadar gönderen yoldaşlar "*açılmaması için bir neden olmadığını*" söyleseler de şifrelemede bir hata yapmış olabilecekleri ihtimali yüksek.

Öte yandan, buraya gelir gelmez yaptığımız ilk seminerin ("***Yurtdışı çalışması, bugünkü durum, hedef ve yönelimler***") broşürleştirilmiş hali tablonun resmini bir prototip olarak veriyordu. Orada o zaman merk. organ üyeleri durumundaki yoldaşlar bu metni "*geri, ilkel ve yetersiz*" buldukları için hiçbir kadroya vermeye gerek görmemişlerdi. Daha sonra burasına dair defalarca konuşuldu. Ortak yaptığımız ilk toplantıdan başlayarak değişik yönleriyle herbir yoldaşa yapmaya çalıştıklarımız ve açmazlarımız anlatılmaya çalışıldı. Kimileri yapılan eğitim çalışmalarının basılmış halini buralara geldiklerinde incelediler. En son 8 Ocak toplantısının özet tutanaklarında bunlar madde madde özetlendi (Ekler bölümünde bulacaksınız). 3 yıllık bir pratiği böyle bir değerlendirmede anlatmaya çalışma durumunda olmayacağım; dolayısıyla -yapılan açılımlar ve atılan adımların bir sonucu olarak- sizlerin de '*somut kazanımlar*' bahsinde değindiğiniz ve elbette yaşadığımız sorunların nedenlerine ilişkin paylaşmadığım kimi yaklaşımlarınız üzerinde durulması gerekiyor.

- **"*YD salt YD değildir!*" yaklaşımının oradaki parça cephesinden de bilince çıkarılması gerekiyor**. Bu önemli çünkü -defalarca altını çizmemize rağmen-, faaliyetin bütünlüklü tarzda yürütülmesinin zorunlu halkasını hem düşünsel ama hem de pratik adımlarının ortak bir karar, yönelim ve iradeyle atılması gereğinin oluşturduğunu düşünüyorum. 15 yıldır kesinlikle fazlasıyla ihmal ettiğimiz bir alan, sadece yapılması gerektiği halde yapılmayanların değil, daha da kötüsü yanlış ve çarpık bir şekillenmenin tüm handikaplarını bünyesinde barındırıyor. Atılmaya çalışılan ve bir noktadan sonra atılan adımların belli bir birikim de yarattığı koşullarda -şimdiye kadar- sizlerden ne bir öneri, ne de bir 'el atma' geldi. Şimdi kimi adımları "*eksik, yetersiz, yanlış, vb.*" diye eleştiriyorsunuz; elbette bu son derece doğal ve olması gerekendir. Çünkü ortada somut bir şeyler var. Fakat gerek bilgilenme anlamındaki altyapı zayıflıklarınız gerekse de sınırlı verilerden yola çıkarak 'kafanızdakileri gerçeğin yerine geçirme' -çünkü kimi yoldaşların iş yapma tarzının aynı eski yöntemlerle işlediği şeklindeki yargılarınıza fazla güveniyorsunuz- yaklaşımınız nedeniyle temellendirmeleriniz ve vardığınız sonuçlar bence yanlış.

- **Orada da burada da düzlem farklılaşmasının** (bunun kaçınılmazlığının) **sorunlarını yaşıyoruz**. Şu farkla ki, buradaki toprağın ve "*kadrolar*"ın yıllara yayılmış bir çevrecilik kültürünün de etkisiyle yapısal hale gelmiş sistem içi özelliklerinin ketleyici etkisi hayli fazla. Bunu kafanızda canlandıramıyorsunuz da diyemem; çünkü bunların bir kısmıyla temas ettiniz ve çeşitli konulara ilişkin yaklaşımlarına -her şey bir yana- tanık oldunuz. En süprüntüler şimdilik bir yana bırakılırsa -anlamaya çalışma, sabırlı bir aydınlatma, ikna, hoşgörü, farklı açılardan düşünüp yeni adımların parçası olmaları yönünde herhalde hizipçiler dışında kimseye bu denli esnek yaklaşılmamış, kazanma çabası bu denli başat hale getirilmemiştir-, hedef ve yönelimleri kavrayan ve buna kilitlenen kadr. sayısı hayli sınırlıdır. Alınan yol nasıl bir yoldur, sınırlı mıdır; sadece "*antitasfiyeci örgütsel önlemler çerçevesinde davranılarak meselenin teorik-siyasi-pratik ayakları eksik*" mi bırakılmıştır, tıkanıkların nedenleri nerelerde yatmaktadır,.. bunların yanıtları sizin algınızda farklı yerlere oturuyor.

- **Sorunların kısa vadede çözülmeyecek oluşunun temelinde "*teorik çözümleme*", "*kitle analizi*" -ya da gelenlerin ruh hallerinin deşifre edilmemiş oluşu- eksikliği yatmıyor.** Çalışmanın başlangıcında -kimi yönlerden hala aşılmış değil- örgüt adıyla yakından uzaktan ilgisi olmayan bir yığını toparlamak, asgari düzeyde de olsa örgütlemek gerekiyordu. Bu, çözümlemelerle giderilemezdi. Derlemek, bir forma sokmak ve hedeflendirmek şarttı. Bunun için de yakın taktik önderlik yöntemlerini, bildiğimizden çok daha fazla devreye sokmak gerekti. "***Kurucu önderlik***" diye çok tekrarlayageldiğimiz bir kavram vardır. Burada sorun

organ, birim kurmak kadar ancak bunlarla anlamlı hale gelecek bir gelenek ve kültür yaratma çabasıydı. Bunun için de sürekliliği sağlamak için pes etmeyen bir ısrar fakat aynı zamanda hiç de azımsanmayacak bir vakit ve enerji ayırmak gerekiyordu. (Bir fikir vermesi için, oradaki en sorumlu yoldaşın '89'dan sonraki pratiğini hatırlamakta yarar var. Fakat durum kesinlikle tümüyle örtüşmüyor. Çünkü orada örgütün toparlanmasını gerçekten isteyen ve bunun için kendini koyan örgüt kültürü almış kadrolar vardı. Burada ise alışageldikleri yaşamın değişmesine karşı direnen -belki de 'en masumane' zaaflardan biri sayılabilecek-, statükoyu korumak için bizi işlerin mümkün olduğunca dışında tutmaya çalışan 'en deneyimli yoldaşlar' topluluğu!..). "*Gelenlerin o ortamdan nasıl etkilenecekleri hesap edilmeliydi*" deniyor. Nesini hesap edeceksin? Gelenlerin ruh hallerinin irdelenmesi diye genel bir başlık açacak olursak, buna hemen hemen herkesi dahil edebilirsiniz. Kelimenin gerçek anlamıyla şok herkesi kesen bir olgudur. Kendi toprağında değilsin ama kendi örgütünde de değilsin. Düşünce ve davranış biçimi, yaşam tarzı ve algılar, ölçü ve alışkanlıklar, sorumluluk ve görevlere yaklaşım… neredeyse her şey çok farklıydı. Şu anda rezilce defolup gidenler ya da yorulup kenarda gelişmeleri izlemeye devam edenler, aklımızın almadığı şeylere tepki gösterdiğimizde "*Alışırsınız!*" diyorlardı. Alışsaydık kimse gitmezdi. Koşulları ve ilişki sistematiğini farklılaştırmaya çalışmasaydık kimse gitmezdi. Hiçbir şey değişmez, herkes "*mutlu mesut*" yaşayıp giderdi. "*Gidenle*r" ya da "*eriyip gidenler*" diye soracak olursak; o zaman karşımıza herbiri özgülünde farklı farklı tablolar çıkıyor. Fakat bunları birkaç anabaşlık altında ortaklaştırabiliriz. Birincisi, burasının şok edici tablosunu değiştirmeye çalışmak konusunda çok çabuk pes ettiler. Kimileri de zaten yorgundu, koşullara çabuk teslim oldular.

– **Sorunlar bir yanıyla ülkedekilerle birçok açıdan paralellik göstermekte**. Birbirinden olumlu ve olumsuz anlamlarda etkilenme çarpıcı. Yalnız bu parça ülkeye çok daha endeksli olduğu için burada kimi adımların başarıya ulaşması ülke ile doğrudan bir iletişim ve etkileşimin sağlanmasından geçiyor. Politik-pratik faaliyetin yansıması/yansıtılması -tabii buradaki güçlerimizi motive edecek nitelikte ve kapsamda bir etkinlikten söz ediyorum- havayı derhal farklılaştırabiliyor. Bu bir yanıyla doğal; nedenine gelince, burada örgütün ana parçayla eşgüdümlü bir faaliyeti hiç olmamış. Doğru temellerde ya da sakat bir tarzda ama tümüyle ona endeksli bir algı var. Bu yüzden, 'orası'nın solunması buralar açısından çok önemli; gel gör ki gözleri ve kulakları orada olanlar açısından bile çoğu zaman varlığı pek hissedilmiyor. "*Hayat öpücüğü*"nü bile biz vermek zorunda kalıyoruz.

– **Sorunlar organlaşmanın olmaması ya da yoldaşlara inisiyatif tanımamaktan kaynaklanmıyor**. Kimi açılımları -uzunca bir süre- bizzat işin içinde yer alarak hayata geçirmeye çalıştık. Ve bunların bir kısmı (gazete sözgelimi böyledir) bir süre sonra diğer yoldaşlar tarafından omuzlanarak ileriye taşındı. Tam 1,5 yıl boyunca bütün YDK toplantılarına -gündemlerini önden göndererek-, Ülke Komitelerinin kimi toplantılarına katıldık; bu temel organın çeşitli alan ve faaliyet kollarına yönelik çalışmalarında ihtiyaç duyduklarında yanı başlarındaydık. Fakat öyleleri var ki (enternasyonal çalışma) çalışma başlarken bir organ kurduk, daha sonra iki kez genişlettik; fakat birimde yer alan yoldaşların büyük bir çoğunluğu alanın gerektirdiği görevleri birbirini bütünleyen bir tarzda yürütmekten hala epey uzaklar.

– **Merkezi görevlerde yoğunlaşma bahsinden anlaşılan**... "*Karşı karşıya olan sorunlar ve kurucu bir çalışma yürütme gerekliliği, ortaya çıkan tıkanma ve gerilemeler kuşkusuz daha* **çok ilgilenmeyi** *ve zaman zaman* ***yoğunlaşmayı*** *da*

gerektiriyor. Fakat bu müdahaleler aslolarak çalışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler olması lazım. Diğer yönden merkezi görevlerden uzaklaştırıcı, üçüncü, 4., 5. dereceden işlerle, hiçbir öncelik taşımayan konularla uğraşma biçimini almaması lazım". Buna genel bir düşünce olarak kimse itiraz edemez; ama somut bir durumdan söz ettiğimiz ve söylenenler ayakları havada olduğu için itiraz edeceğim. Buradaki parçada örgütsel çalışma yerlerde sürünürken, bunun esamesi bile okunmazken, "*merkezi görevlerde yoğunlaşma*" nasıl olacaktır? Burada da orada da en merkezi görev bence budur. Sıfır noktasında değil de eksilerden başlayarak bir sistem kurmaya çalışıyorsan, bu çok fazla zaman ayırmayı ve yoğunlaşmayı gerektirir. "*…bu müdahaleler aslolarak çal*ışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler olması lazım" sözünü ise neresinden tutup ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yoldaşlar bir yandan burada ne tür müdahaleler yapıldığını bilmediklerini, bilgisine tümüyle sahip olmadıklarını söylüyorlar, öte yandan kafalarındaki 'olsa olsa şöyle bir müdahale geliştirmişlerdir' düşüncesini olanın yerine geçirerek "çalışmayı dönüştürücü ve farklılaştırıcı müdahaleler" isteminde bulunuyorlar. Bunun böyle olmadığını kim söylüyor? Sonuç itibariyle atılan adımlar elbette öncelikleri ihmal etmeden belli bir iç bütünlük ilişkisi içinde, bu bağları gözardı etmeden ve **ancak** bu toplam performansın getirileri 'hayal edilerek' atılabilmiştir. Bu yöndeki kazanımlar cılız ve yetersiz bulunabilir ama bu, müdahalenin yanlış olduğunu göstermez ki; orada başka etkenler devrededir ve onlara bakmayı, onlara daha derinden nüfuz etmeyi gerektirir. Birincisi, merkezi görevlerden aynı şeyleri anlamıyoruz -kitabi olarak aynı şeyleri yineleyebiliriz, fakat iş somuta geldiğinde orada da burada da aynı sonuçları çıkarmıyoruz.

"Üçüncü, 4., 5. dereceden işlerle, ***hiçbir öncelik taşımayan konularla uğraşma***…" Bu tespitin ilk bölümü doğrudur. Ama ikinci bölümü, öncelikler bahsinde farklı yaklaşımlardan kaynağını aldığı için yanlıştır. Hatta bunlardan öyleleri vardır ki, bunlar üzerinde siz de kafa yormalısınız. Her yerde öyle de, ama özellikle kaygan ve vıcık vıcık ortamıyla burada bir işi sen kovalamadığın zaman arkasının nasıl geleceğini bilemezsin. Mucize bekleyebilirsin, ama bunun gerçekliğe dönüşmesi çok zordur. Oradaki faaliyeti (her yönden) rahatlatmak, kimi yoldaşların güvenliği için burada atılması gereken ve atılan adımlar, başta mali olanlar gelmek üzere bizim üzerimizden döndü. Bunun en azından çalışmada dayandığımız temel yoldaşları kapsayan -iki yoldaşı dışta tutarak söylüyorum- bir bilinç haline gelmesi hem sorumluluk duyma hem de birkaç işi birlikte yapabilme özelliğini edinebilme yönüyle zaman gerektirecek.

Yeni yayın politikası ve ona dair katkılarımız, burada hala süren dağınıklığı toparlamak için atılan adımlarla birlikte yürütüldü. Enternasyonal açılımlar ve onun örgütlenmesi çabası ise geldiğimizden beri ısrarla üzerinde durduğumuz bir konudur. Tutanaklarda önerilen "*kitle çalışması yapma*" vurgusu için de benzer şeyler söylenebilir. Bir kitle gazetesi çıkarma yönelimimizin başta gelen nedeni örgüt güçlerimizin yönünü kitlelere doğru çevirmek, **kitleleri örgütlemeden de önce** (diyalektik bir geçişlilik ilişkisi içinde) **kitleleri örgütlemesi gerekenleri örgütlemekti**.

Kuşkusuz mali kaynak yaratma kaygısıyla, dönem dönem 'asli görevlerden sapma' şeklinde yorumlanabilecek savruluşlar da yaşandı. Geçtiğimiz yaz döneminde özellikle iki merk. y.ın bir kaynak yaratmak amacıyla hiç bilmedikleri bir konuda mesailerinin çoğunu harcamış olmaları bizim de gündemimize geldi. Fakat oralardaki temel yönelimi görmek gerekiyor; bir açılım yapmak, yapılmış olanları sürdürmek bile paraya bakıyor ve özellikle o parçadaki faaliyette y.ların ellerini rahatlatma işini biz geldiğimizden beri baş sıralara yerleştirdik. Eleştirilecekse bu eleştirilmeli; hem de sizin söylediğiniz gibi 3. 4., 5. derecede işler kabilinden değil; 10. sırada sayılabilecek işlerin bile

içinde olduk. Yanlış yaptığımızı da düşünmüyorum. O kesitte öncelikli olan oydu ve onu yapmak gerekiyordu. Eğer 10. sıradaki işlerin içinde olunmasaydı, temel önemde gördüğümüz -başta yayınların çıkarılışı olmak üzere- birçok faaliyet ya hiç başlamaz ya da kesintiye uğrardı.

– **Hem parçalar hem de organlar içinde kolektivize olmuş ve eşgüdüm sağlamış bir çalışma zorunludur**. Bunu bunca yıl genel olarak başaramadığımızı düşünüyorum. Fakat bundan sonra başarmalıyız (Tutanaklarda belli bir yer tutan "*cephe-cephe gerisi*" tartışmalarını dünyanın bugünkü hali, küreselleşme olgusu ve "*büyük dönüşüm*"e dair söylenenleri mantıki ve taktik sonuçlarına götürmemek onları salt kendinde olgular olarak anlamak şeklinde yorumluyorum). Buna dair birçok şey söylenebilir, bilinen ve kabul görenlerin somuta indirgenmiş haliyle sadece tek bir örnek vereceğim. Kimi y.ların gerçeği daha yakından bilmekten kaynaklanan tespitleri doğrudur ("*Enternasyonal büro faaliyeti **esas olarak** tek bir yoldaş üzerinden yürüyor* -abç"). Fakat o tespitlerden neden bazı görev ve sorumluluklar çıkarılmaz, en azından 'işin bir ucundan tutulmaz' anlayabilmiş değilim. Bizi uluslararası arenada tanıtacak materyallerin neler olması gerektiği (Seçki ve her sayı için belirlenmesi gereken konular), bunların hazırlanması, başka dillere çevrilmesi, redaksiyonu, dağıtımının örgütlenmesi, vs. vs. esas olarak bir yoldaşın eline mi bırakılmalı? Orada bu işlerle uğraşması gereken ve uğraşacak kapasite ve yeterlilikte olan yoldaş yok mudur? Bir fikir alışverişi dahi yapılmadan kişisel bir yönelimle gitmesi doğru mudur? Katılınan uluslararası toplantılar, yapılacak sunumlar, geribeslemenin derlenip belli sonuçlar çıkarılması sizlerin faaliyet alanı kapsamına girmiyor mu? Durum bence o denli vahim ki, bu parça ile o parçanın ortak çalışmasını ve eşgüdümünü koordine etmekle görevli yoldaşla neredeyse hiçbir temasımız yok. Sadece bizim değil, o parçada bu işle yükümlü kılınmış (isabetsiz bir tercihle ikisi de dil bilmeyen) yoldaşlar bu kapsamdaki çeşitli konulara ilişkin, üstelik sadece görüş değil, tıkandıkları ve sorumlularla temas edemedikleri durumlarda karar da istiyorlar buradan. Böyle bir enternasyonal çalışma olur mu? Olmaz!

O bölümde kendi adıma anlayamadığım ve ne demek istendiğini çözemediğim bir bölüm oldu. 'Ne anlatmak istiyorsun?' diye hiçbir yoldaş sormadığına göre herkes tarafından anlaşıldığını düşünüyorum. Belki ilerki yazışmalarımızda aydınlatırsınız beklentisiyle aşağıdaki cümlelerle ne anlatılmaya çalışıldığını sadece sözlerin sahibine değil, hepinize sormak istiyorum: *"…bu eski yeni çelişkisi hala çözülmüş değil. bunun etkin bir çözümü açısından da hangi kadlarla hangi yolla konusunda da belli bir tıkanma söz konusu. bunu biraz derinleştirmek gerekiyor.* **Şöyle olmalı şunu yapalım konusunda da kendi adıma fazla atak olmayacağım***."*

***

Hepimiz için oldukça ağır ve sancılı bir dönemi, ortak geçmişimizin günahıyla sevabıyla herbirimizi bağladığı bir dönemi yarmaya çalışıyoruz. Sorumluluğun hakkını ve hesabını verme anlamında da yükümüz ağır. Kaçış noktalarımız, kendimizi sonuna kadar haklı ve meşru bulduğumuz sayısız 'yaramız' var. Fakat bunları birincisi, yaşandıkları koşulların tarihsel-toplumsal-örgütsel atmosferinden, ikincisi de o kesitteki yapısal zaaflarımızdan koparark ele alırsak fena halde yanılırız. Bu elbette, zayıflıklarımızı-hata ve resmen suçlarımızı, hala aşamadığımız handikaplarımızı hoş göstermeye yol açmamalı. Çünkü bizim de artık devrimci norm ve özelliklerimizi ciddi ciddi sorgulatan adımıza yapışmış günahlarımız var.

Hele bunlar önderlik kurumundan başlayarak dalga dalga altlara doğru yayılıyorsa bu kesitte bunları açık yüreklilikle itiraf etmeye ihtiyacımız var. **Aynı dilden konuşmaya ihtiyacı-**

mız var. Sadece kendi kendimizle değil 'başkalarıyla' konuşmaya ihtiyacımız var. "*Fotoğraf çekmek*" -en gelişkini olsa bile- durumu gösterir; asıl iş de ondan sonra başlar. Yıllardır neredeyse her çevreden ve uzak-yakın gönül bağımızın sürdüğü bütün ilişkilerimizden duyduğumuz şeyi tersine çevirmeye zorunluyuz: "*Siz çok güzel tanımlıyor, çözümlüyorsunuz; fakat esaminiz okunmuyor!*"

Bizimle anılan özelliklerimizi hovardaca tükettik. Yeniden inşa sürecinde ise kadro norm ve ölçütleri -bunun temel esasları çıkmıştır- hem yeniden tanımlanmalı ve herkesi kesen kesin kurallara bağlanmalıdır. Bu bir dağ; iç içe geçen, birbirini kesen, birbirini dolaysızca etkileyen çok fazla yan var fakat ben önderliğin temel işlevini **kolektivizmi** hayata geçirerek oynayabileceğini düşünüyorum -öyle değil ama, diğer koşulları verili kabul saydığımızda. "***Bütünden sorumluluk***" dediğimiz ilkeyi ve gereklerini en başta önderlik çekirdeği içselleştirmeli, alt komite ve birimlere de ancak bunun gerekleri yerine getirildiği koşullarda geçirilebileceğini ve değer atfedilen bir norm olarak yerleşeceğini görmelidir.

Politika üretimi ve karar alma süreçleri, keza yine önderlikten başlayarak bir kültür ve yapış-ediş tarzı haline gelmelidir. **Olması gereken her şeyi alt organ ve komitelerden istiyoruz; fakat pratiğimize baktığımızda neredeyse her dönem en vıdı vıdı şeylere, en kişisel sorunlara ayırdığımız zamanı, taktiğin kademelendirilmesi ve ağların, faaliyet kolları ve uzmanlık birikimlerinin araç ve zenginliğiyle birbirini beslemesine yoğunlaşmaya harcamadığımız görüyorum**. Bir noktadan sonra kelimenin gerçek anlamıyla işin ucunu bırakıyoruz; sonra da mucize bekliyoruz. Bu temel politik yaklaşımların ve hattın ilerletilmesinde de böyle (yayınlar, ajitasyon-propaganda, eğitim), gündelik faaliyetin örülüşünde pratiğin önaçıcılığına verilen önemde de...
Yoldaşça selamlar
P, *19 Eylül 2006*

***

[EK26]

Merkez organın ülkedeki parçasını oluşturan yoldaşların yaptıkları toplantının tutanaklarını ilk gördüğümde hem hacminin büyüklüğüne hem de gündem maddelerine bakarak heyecanlandım ve umutlandım. Yoldaşlar faydalı bir şey yapmışlardı; günlük ya da kesitsel sorun ve koşuşturmacaların dışına çıkarak örgütün gidişini daha geniş bir çerçeve içerisinde daha geniş kapsamlı değerlendirmeye yönelmişlerdi. Yönetici organların 6 aylık aralarla bu tür toplu değerlendirme toplantıları yapmalarını, hatta buradan çıkacak sonuçlarla birlikte örgütün genel manzarası hakkında temel kadrolara da yazılı bilgi vermelerini yıllardır yurtdışında da yerleştirmeye çalışıyoruz. Bunu önce 2002 Mart'ında yayınlanan "**Yurtdışı Çalışmasının Temel Esasları"** metninde yazılı bir kural olarak koyduk ve yanlış hatırlamıyorsam YD Konferansı'nda da tekrar karar haline getirdik. Fakat cılız bir-iki denemeden sonra maalesef bunun da arkası getirilmedi.

Güncel ve kesitsel olanın üzerine çıkılan bu tür genel değerlendirme toplantıları, bütüne ve genel gidişe daha yoğunlaşmış bir biçimde yukardan bir bakış imkanı sağlaması yönüyle önemlidir. Günlük koşuşturmacalar sırasında gözden kaçırılabilen olumlu ve olumsuz gelişmeler bu sayede daha net görülebilir, güçlü ve zayıf yanlarımız, gelişen ve gelişmeyen yönlerimiz ve en önemlisi nereye doğru gittiğimiz bir bütünlük ilişkisi içinde gözümüzde canlanır vs vs. Fakat bu tür toplantılar, ele alınan geçmişle gelecek bağlantısı içinde örgütün içine girilen süreci nasıl yürüyeceğine dair bütünlüklü ve somut bir hat çizebildikleri ölçüde önemli bir işlevi yerine getirmiş, anlamlı bir rol oynamış olurlar. Yani bu tür toplantılar, örgütün önündeki süreci daha bilinçli yürüyebilmesi için stratejik planlama kapsamında somut

kararların alındığı toplantılar olmalıdır. Asıl olarak buna yoğunlaşılmalı, böyle bir işlev hedeflenmelidir. Yoksa en fazla durumun tespitiyle yetinen iç boşaltma toplantılarından farkı kalmaz bunların.
Gelen tutanakları işte bu beklenti ve bunun doğurduğu heyecanla okumaya başladım. Gel gör ki, ilerledikçe beklediğimi bulamamanın hayal kırıklığı kendisini gösterdi. Konu başlıkları olarak önemli ve temel konular gündemleştirilmiş. Ama konuşulanlara bakınca en büyük eksiklik olarak geleceğe dönük somut bir yön çizme ve karar yönelimi yok ortada. Genel ve soyut konuşma çok, tespit çok, şimdilerde popülerleşen deyimiyle çözümleme çok ama somut çözüm yok! Bazı maddelerde daha belirgin olmak üzere yoldaşlar daha çok içlerini boşaltmışlar. Demek ki bu hala bir ihtiyaç. Birbirimizi daha iyi anlayabilmemiz için bunun yararını da reddetmem. Fakat yönetici bir organın misyon ve sorumlulukları açısından baktığımız zaman buralar sadece tespit ve gözlem evleri olmamalı. Örgütsel faaliyetin bütününe yön verecek somut bir hat ve bunun cisimleşmiş ifadesi olarak belli somut kararlar çıkmalı buralardan. Başka zaman, başka konular tartışılırken "bir örgütün veya organın faaliyetleri aldığı kararlar üzerinden değerlendirilir" sözünü çok sık duyuyoruz. Ama bu örgütün temel sorunlarından biri burada zaten: Karar süreçleri ve mekanizmaları işlemiyor! Karşılaşılan sorunları sonuçta herkes için bağlayıcı somut kararlar alarak çözmeye çalışmak gibi bir adeti ve alışkanlığı yok! Şu toplantıdan da görüleceği üzere bu alışkanlık en başta da örgütün en üst karar organında yok! Üstelik politik bir güç olarak süreçlere müdahalemizin ve pratiğimizin bu denli zayıf olduğu ve bu zayıflığın alttan alta yeni tehlikeli sonuçlar doğuracak şekilde derinleşmeye devam ettiği bir kesitte, üstüne üstlük sınıf çalışması ve gençlik gibi iki hayati alanda da farklı neden ve yoğunluklarda da olsa sonuçta bariz tıkanmalar yaşadığımız gerçeği ortadayken önümüzdeki döneme rengini verecek somut kararlara her zamankinden fazla ihtiyacımız var. Toplantı tutanaklarında bir-iki konu dışında böyle bir somutluk ve yön çizme göremedim açıkçası.

Teori-pratik makası olarak nitelediğimiz açıklık yeni bir biçime bürünmüş ve yeni yanılsamalar yaratacak şekilde -tabii beraberinde yeni tehlikeleri de getirerek- derinleşiyor kanımca. İşin kötüsü organın özellikle Türkiye parçasında yer alan yoldaşların çoğu bunların farkında görünmüyorlar. Ya da bu gidişin doğuracağı sonuçları yeterince önemsemiyorlar. Günlerce süren bir toplantının 90 sayfayı aşkın tutanaklarını okuyorum, pratiğimizin hem bir bütün olarak hem de o bütünün bileşenlerini oluşturan tek tek parçalardaki kendine özgü zayıflıkları, bunları doğuran nedenler, ama hepsinden daha önemlisi bu zayıflığı nasıl ortadan kaldıracağımıza dair bütünsel bir yaklaşım, ondan da önce fazla bir rahatsızlık ve ciddi bir arayış göremiyorum. F yoldaşta dikkati çeken bir duyarlılık ve gündemleştirme çabası var bu konuda; ama onun da kafası hala fazla karışık, bu yüzden de işaret etmenin ötesine geçen somut öneriler ve ısrarlı bir çaba ortaya koyamadığı için söyledikleri arada kaybolup gidiyor.

Şu son bir yılı şöyle bir düşünüyorum; Türkiye ve dünya gündeminde günlerce merkezi bir yer kaplayan konuları aklımdan geçiriyorum, bu arada kendi bağımsız gündemimiz olarak nasıl bir gündeme sahip olduk buna bakıyorum... Kurultay dışında iz bırakan az çok anlamlı bağımsız bir pratik sahibi olamadığımız gerçeği çıkıyor karşıma. Şemdinli oluyor, biz sadece yayın organlarımızdaki çözümlemeler, propaganda ve teşhirle yetiniyoruz. Günlerce süren bir Diyarbakır serhildanı yaşanıyor, yd'da yapılanlar ile 1 Mayıs Mahallesi'nde sergilenen yerel bir inisiyatif dışında bizim kaydadeğer bir refleksimiz yok. 1 Mayıs'ta sergilediğimiz profil sıradan. Fındık şahsında tarımda yıkım politikalarına karşı haftalarca süren yığınsal bir tepki gelişiyor, biz seyirciler arasındayız. Üstelik "İnsanca yaşam.." temalı bir kampanya yürüttüğümüzü iddia ettiğimiz bir dönemde. Son olarak 34 gün süren bir Lübnan Savaşı yaşanıyor, başkalarıyla birlikte yapılanlar dışında ülkede bağımsız bir etkinliğimiz yok... Bunlar şu an ilk ağızda aklıma geliverenler. Tabii ki bu arada sağlıkta özelleştirmeye karşı SSK önlerinde yaptıklarımızı ya da gençliğin kimi etkinliklerini unutmuş ya da önemsiz görüyor değilim. Ama yaptıklarımız ağırlıklı olarak imza toplama, masa açma, bir de eski-

nin korsanlarının daha geri bir düzeyde tekrarı halini alan 8-10 kişinin basın açıklaması yapmasının ötesine pek geçmiyor. Sınıfın ve emekçi kitlelerin yaşamı açısından hemen ya da gelecekte ciddi sonuçlar doğurabilecek birçok konu çoğu kez bizim gündemimize dahi girmiyor, girenler de dediğim gibi teşhir ve propaganda konusu olmanın ötesine geçen bir siyasal pratik sorunu olarak ele alınmıyor. Ve asıl vahimi, örgütsel faaliyetin bütününe yön verip yönetmekten sorumlu organın Türkiye parçasındaki yoldaşlar günlerce süren merkezi bir toplantı süresince bunu çok fazla dert etmiyorlar. Konferans'tan sonra en başa yazmaları gereken bu sorunu bağımsız bir gündem maddesi halinde enine boyuna ele almalarından da vazgeçtik, ilerleseler kendilerini bir biçimde buraya götürecek olan bir "siyasal konjonktür" sorunu bile toplantıda en az konuşmanın yapıldığı, en hızlı geçilen bölümü oluşturuyor. Toplantının başka bölümlerinde yer yer giriliyor belki gündemdeki konulara, ama oralarda da yine "olmalı.. yapılmalı.. edilmeli"nin ötesine geçen bir yaklaşım ve tutum yok. Ha bir de didikleyici bir eleştirellik. Onda bir kusur, bunda bir eksik, ötekinde bir yetersizlik bulmakta üstümüze yok ama faaliyetin bütününden sorumlu en üst organın bir parçası olarak biz kendi rolümüzü ne kadar oynuyoruz sorusu da yok!.. Soran da sorduğu yerde darkısımcı bir refleksle kendinde ve kendi alanındaki yetersizliklere mazeret bulma ihtiyacı hissettiği zaman soruyor. "Siyasal konjonktür" sorunu gibi bir ucu teoriye dayanan, üstelik bazı konularla sınırlı olmayan geniş bir teorik perspektif açıklığı gerektiren -dolayısıyla bizleri ve kadrolarımızı teorik yönden de çokyönlü bir gelişmeye zorlayacak olan- öbür ucu ise doğrudan pratiğe açılan, belirli bir tarihsel kesitte sürecin akışını etkileyen konularda örgüt adına somut olarak nasıl bir pratik tutum alınacağını, bunun içeriğini, araç, biçim ve yöntemlerini belirlemeyi gerektiren, kısacası teori ile pratik arasındaki bağlantı halkasını oluşturan bir konunun o koskoca tutanak toplamı içinde kapladığı yerin cılızlığı dahi çok şey anlatıyor aslında.

Dışardan bakan bir göz TİKB olarak bizi nasıl görüyordur acaba? Son aylarda çeşitli vesilelerle yüz yüze konuşabilme olanağını bulduğumuz değişik çevrelerden, değişik özellik, eğilim ve beklentilere sahip çok sayıda insanla yaptığımız temaslar sırasında gördüğümüz bir tablo var: Biz devrimci-demokrat kamuoyunun dahi görüş alanı içinde değiliz! (...) gibi bize karşı özel bir husumet içinde olanların "başkalarına yaslanma mecburiyeti duymadan kendi güçleriyle politika yapabilen güçler" bahsinde kendileri ve P-C'nin dışında Halkevleri'ni, Odak'ı, KB'i hatta TİKKO'ları dahi anarken bize dair söylediklerini ölçü olarak almıyorum; fakat herbiri farklı nedenlerle bize yakınlık ve muhabbet duyan ve halen siyasetin içinde olmayı da sürdüren insanlar bile Kurultay dışında bizim nerelerde olup neler yaptığımızdan ve daha önemlisi ne yapmaya çalıştığımızdan bihaberler. Yakın çevremizde yer alan kadim dostlarımızdan biri, çok acıtıcı bir soruyla dile getirdi hemen herkesin bir biçimde ifade ettiği bu silikliğimizi: "Yapılmaya çalışılanlara dair anlattığın herşey iyi, güzel, hoş, Kurultay da her yönüyle çok etkileyiciydi ama bizler bu örgütün bütün mitinglerin en cılız, kimsenin ne yaptıklarını merak dahi etmediği en pejmürde korteji olmaktan çıktığını ne zaman göreceğiz, sen bana onu şöyle!.." Eğer bizler sınıfın ve emekçi kesimlerin geniş kitlelerini arkasından sürükleyen bir sosyal devrim örgütü olma iddiasında samimi isek, kimse bu soruda dile gelen gerçekliğin ve beklentinin üzerinden atlayamaz, "yüksek politika" adına işin bu yönünü "küçük ve önemsiz" bir ayrıntı gözüyle göremez!..

Kaldı ki siyaseten varlığımızı hissedemeyenler sadece dışımızdaki güçler de değil; bugün değişik alanlarda dayanmaya çalıştığımız temel kadrolarımızda da görüyoruz bu konudaki rahatsızlığı ve bunun içten içe giderek nasıl derinleştiğini. Bu konuda beklediğini bir türlü görememenin yarattığı hayalkırıklıkları, örgütün gidişi ve geleceğine dair güven krizinin alttan alta sürmesini de beraberinde getiriyor; ilişki ağlarımızı genişletmekte yaşadığımız zorlanmalar ya da iç dinamikleri zayıflayan unsurların kolayca çekip gidebilmelerindeki payı gibi sonuçlarından da artık vazgeçtim temel kadrolarımızda dahi giderek daha sık ve daha belirgin biçimlerde kendini göstermeye başlayan bir moralsizliğe, bezginliğe, istek ve enerji zayıflamasına neden oluyor. Bu durum böyle devam edecek olursa, bunun, yeni bir düzle-

me sıçramakta bireysel olarak yaşanan zorlanma ve sıkışmaların etkisi başta olmak üzere başka etkenlerle de birleşmiş olarak yarın birgün karşımıza yeni iç sorunlar çıkarmasından, hiç ummadığımız yoldaşları bile yorgun düşürüp tökezletmesinden korkuyorum. Onun için alanlara, birimlere, hatta bireylere ilişkin olarak o neden olmuyor, bu neden yapılmadı, şu niye aksamaya başladı vb. sorularını sorarken işin bir de bu yönünü görerek konuşursak daha doğru, daha gerçekçi ve hepsinden önemlisi bizi daha sağlıklı çözümlere ulaştıracak gerçekten dönüştürücü bir yaklaşım sergilemiş oluruz.

TDH'nin bütün bileşenlerini etkisi altına alan ikinci tasfiyecilik dalgası sırasında örgüt olarak biz neden en dibe vuranlar arasında yer aldık? Herkes irtifa kaybetti, biz çakıldık. Herkes güç kaybetti, biz eridik. "Büyük dönüşüm" olarak adlandırdığımız dalga aslında herkesi vurdu, biz kötürümleştik. Kaldı ki belli yön ve parçalarıyla sınırlı da olsa birçoklarından farklı olarak biz onu bir yerlerinden yakalamıştık, kimi yönleriyle çözümlemeye yönelmiştik, sezgi düzeyinde de kalsa "bir dönemin kapandığının" farkındaydık. Ama bu "farka" rağmen herkes bir yerlerde tutundu, iniş çıkışlı bir seyir izlese de bir yerlerden başlayarak yeniden toparlanabildi, kendine kendince bir yol açtı ve oradan ilerledi. Biz ise bunu ancak 2004 Mayıs'ından itibaren yapmaya başlayabildik. Acaba neden? Biliyorum, bu "neden" sorusuna verdiğimiz cevaplar farklı. Zaten bugünkü durumumuzu değerlendirişimiz, bu konudaki hassasiyetlerimiz, buna bağlı olarak önümüzdeki görevler bütünlüğünü ele alışımız, bunlar arasında kurduğumuz ilişkiler, önceliklerimiz vs vs. de farklı ve bu farklılıklar esasında daha temel bir konuda; devrimcilik anlayışı, devrimcilik tarzı, devrimci öncülük misyonunun kavranışı konusunda giderek büyüdüğünü şu tutanaklardan da gördüğüm farklılıklarımızdan kaynaklanıyor. Kim ne derse desin, ister "*biz bilmediğimiz şeylerle karşılaştığımız için değil en iyi bildiğimiz şeyleri bile yerine getiremediğimiz için o hale düştük*" örneğinde olduğu gibi aşırı bir öznelcilik içinde olunsun istenirse daha sonra "büyük dönüşüm" dediğimiz nesnelliklerin arkasına sığınan bir yaklaşıma zıplansın, bizim o dönemde o denli dibe vuruşumuzun asıl nedeni, devrimciliğin asgari gereklerini dahi yerine getiremeyen politik bir güç olmaktan çıkışımızdır, siyasal reflekslerimizin körelmesi, dünyayı ayağa kaldıran gelişmeler karşısında dahi hayatiyet belirtisi gösteremeyişimizdir. Yeraltının kendi kabuğu içinde boğulup gitmesini ivmelendiren lojistik destek imkanlarının erimesinden tutalım umut bağladığın deneyimli güçlerin dahi kolayca çekip gidebilmelerine kadar tasfiyeciliği derinleştiren gelişmelerin çoğu, örgütün varlığını sürdürüp sürdürmediğini sorgulatır hale gelen bu politik konum ve hayatiyet kaybının sonuçları olarak karşımıza çıkmıştır. Tasfiyeciliğin tasfiyesi sürecinde atılan adımların anlamı ve devrimci işlevi de öncelikle burada aranmalıdır zaten. Örgüt bunlar sayesinde üzerindeki ölü toprağını silkeleyerek siyasal bir canlanma sürecine girmiştir. Bu yönelimlerin bu işlevi yerine getirebilmeleri ise, birincisi, mücadelenin sadece bazı yönleriyle sınırlı olmayan bir hedefler, yönelimler ve araçlar bütünlüğü taşımaları, ikinci olarak ise süreçle ilişkilenmeyi bütün örgüt güçlerinin yaşayarak duyumsayabilecekleri şekilde pratiğe en yakın noktalardan kurma imkanını içermeleri nedeniyle mümkün olabilmiştir. O kesitte biz ise daha farklı bir noktadan başlamaya kalkışsaydık eğer, örneğin "bütün yaşadıklarımızın temelinde de yatan bir olgu olarak gelin önce şu 'büyük dönüşüm' olgusunu enine boyuna bir araştırıp ortak sonuçlara varalım" şeklinde bir iç tartışma süreci örgütlemeye yönelseydik ya da sadece İG'ni yeniden çıkarmaya başlamakla sınırlı kalsaydık herhalde biraz zor toparlanırdık.

Bunun şu anki konumuzla ne ilgisi olduğu düşünülebilir. İlgisi şurada; politik bir örgüt olma vasfımız yeniden rahatsız edici boyutlarda zayıflamış durumda, bazı konularda çok ciddi bir siyasal refleks tutulması hatta körelmesi yaşıyoruz, siyasal pratiğimiz çok cılız, daha çok propaganda ve teşhire dayalı belirli biçimlerin içine sıkışmış kesikli bir hat izliyor ve en kötüsü çoğu kez merkezi bir karar ve yönlendirmeden çok yerel inisiyatifler temelinde gelişen alansal/kesimsel bir görünüm sergiliyor. Geniş kitleleri örgütleme iddiasını taşıyan devrimci militan bir örgüt ve devrimcilik anlayışı açısından bana göre bu çok rahatsız edici bir tablo

ve ürkütücü bir gidiştir.

Pratiğimizin bu silikliği ve etkisizliğiyle biz ne sınıfı örgütleyebiliriz ne kitlesel bir güce ulaşabiliriz. Zaten sınırlı sayıdaki bir gücün o da belirli biçimlerin içine sıkışmış lokal çabalarıyla biz kimleri ne kadar ve nereye kadar etkileyebiliriz ki? Gelen, çeşitli alanlardaki kadrolarımızın bireysel becerilerine bağlı olarak yerel düzeylerde, en fazla birer-ikişer gelir, çoğu kez de bugün gelen yarın bir gün çeker gider. Bırakalım kendisine güven vermeyi, ihtiyaç ve beklentilerine karşılık oluşturmayı görüş alanlarına dahi girmeyen bir güce insanlar vahiy yoluyla ya da rüyalarında görerek mi yöneleceklerdir? Onun ne olduğunu, ne yapmak istediğini, başkalarından farklarını, dünya görüşünü, politikalarını, şimdilerde her şeyin ilacı olarak görülmeye başlanan çözümlemelerini vs. merak edip bunları tanımaya yönelmelerini sağlamak için bile önce kendini onların görüş alanı içine sokman gerekir ve buna kendi çizginde bir süreklilik ve istikrar kazandırman gerekir. Bunun tek yolu siyasal pratiktir. O "kendi çizginde" vurgusunun içinde elbette öncelikle içerik farklılığı vardır, bu içerik farklılığı da sadece başkalarıyla arandaki ideolojik farklılıklarla sınırlı kalmamalıdır, ona da bir derinlik, genişlik ve düzey kazandıracak temeli oluşturan teorik gelişkinlik ve derinlik farklılığını da içermeli ve yansıtmalıdır, içeriğin yanında her alanda kullandığın biçim ve yöntemlerde de bir düzey ve zenginlik farklılığı olmalıdır, vb vb vb. Ama burada işin özü, sınıf mücadelesi sahnesinde seni örgüt olarak sen yapan çizgilerinle bağımsız bir mihrak olarak çekim gücü oluşturacak şekilde sınıfın ve emekçi yığınların görüş alanı içinde olmak ya da olmamaktır. Eğer sen, kitlelerin yaşamını doğrudan ilgilendiren en yakıcı konu ve gelişmeler sırasında bile örgüt olarak onların görüş alanlarına girmeyi beceremiyorsan, bu konuda ısrarlı, inatçı, sürekli, yaratıcı ve etkileyici bir çaban ve yönelimin yoksa orada siyaset Lenin'in sözleriyle "bir oyuna dönüşmüş" demektir. Kimse kusura bakmasın ama bizim ağırlıklı olarak nasıl kendi içimize dönük, kendi kendimize oluşturduğumuz gündemler etrafında, herkesin kendine göre ölçü koyduğu, daha çok birbirimizle tartıştığımız nasıl kapalı devre bir siyaset tarzı içine sürüklendiğimizi şu tutanaklarda da görüyor insan.

Biz o kadar içe kapanmış, o kadar kendimizle sınırlı hale gelmişiz ki gözümüzün önündeki bariz gerçekler bile bizi sarsıp kendimize getiremiyor. Aylardır güya bir kampanya yürütüyoruz. Startı yanlış hatırlamıyorsam 10 ay falan önce verildi. Kampanya dediğin, belli bir kesitte belli bir konu ya da hedef doğrultusunda gözle görülür bir yüklenme yapılan, sadece çaba ve enerji yönüyle değil kullanılan araç ve yöntemlerden örgüt içindeki atmosfere kadar her bakımdan ve her düzeyde çok özel bir yoğunlaşmanın yaşandığı olağanüstü bir faaliyet biçimi/ dönemi demektir. Kampanya kavramının anlamı ışığında baktığımızda biz bir kampanya yürüttüğümüzü iddia edebilir miyiz? Dergide çıkan ve okunup okunmadıkları bile tartışma götürür yazıların dışında var mı bunun dikkatleri çeken bir belirtisi? Nerelerde nasıl yürüdüğünün kim ne kadar farkında bu kampanyanın? Hal böyleyken üst organda bu konunun ele alınış biçimine bakıyorum, açık söyleyeyim büyük bir karamsarlık çöküyor üzerime. O bölümde sergilenen yaklaşımların, tıkanmanın nedeni olarak gösterilen gerekçelerin 1996 sonrası peşpeşe açtığımız ama iz bırakmak şurada dursun bazılarının isimlerini hatırlamakta bile bugün güçlük çektiğimiz kampanyaları o kadersizliğe mahkum eden yaklaşım ve tutumlardan ne farkı var diyorum. "*Örgütte de büyük dönüşüm*", "*tarz devrimi, zihniyet ve ölçü devrimi*" vesaire vesaire üzerine lafa gelince söylediğimiz doğrular ne olursa olsun, özde çok fazla değişmeyen anlayış ve alışkanlıklarla bu kadar sık karşılaşmak doğrusu moral bozucu oluyor. Sorunları da çözümleri de hala ağırlıklı olarak şu ya da bu bireyin, şu veya bu organın hataları, kusurları, eksikleri, yöntemleri üzerinden giderek tartışıyoruz. Ama bu yöntemde bile yönetici merkez organ olarak kendi rolümüz nedense hiç sorgulanmıyor; daha da kötüsü bu rolü baştan bazı fonksiyonların yerine getirilmesi ile sınırlı gören yaklaşımlar halen sürebiliyor..

Biz örgütsel faaliyet düzleminde de önderlik anlayışı ve tarzı düzleminde de tekyanlılıkla-

rımızdan hala kurtulamadık, faaliyetin ve önderlik sorumluluklarının parçayla sınırlı mekanik bir basamaklandırma ilişkisi şeklinde kavranışı yerine bütün yönlerin diyalektik ilişkisi içinde bütünsellik kavrayışına maalesef hala sıçrayamadık. Bundan dolayı zaten herhangi bir konuda bir politika ya da taktik ortaya koymuş olmayı, ona dair bir çözümleme ya da yönlendirme yazısı yayınlamış olmayı vb. önderlik sorumluluğu açısından üstümüze düşeni yerine getirmek olarak yeterli görmeyi sürdürebiliyoruz. Ama en kapsamlı yönlendirme veya çözümlemelere sahip olduğumuz konu ve alanlarda dahi pratiğimizde ciddi bir farklılaşmanın görülmemesi uyarıcı olup sarsmıyor bizi. Sınıf çalışması gibi hayati bir alanda Kurultay'ın arkasının neden getirilemediği sorununu: Bu alanda istihdam edebildiğimiz güçlerin sayıca fakat daha da önemlisi nitelikçe zayıflıklarını da baştan dikkate alarak önceden ne kadar planladık, öncü uygulamalar-esin verici pilot örnekler yaratma perspektifiyle hangi dinamiklere, hangi havzaya, hangi OSB'ne yönelik olarak hangi yüklenme planlarını yaptık, bunları dilek ve temenniler olmaktan çıkarmak üzere merkez organ üyelerinden başlayarak nasıl bir güç ve görev planlaması yaptık, bizatihi işçi organının kendisinden başlayarak karşılaşabileceğimiz gün gibi aşikar olan tıkanıklık ve yetersizlikleri aşabilmek için hangi önlemler demetini düşündük, bunların ne kadarını uygulayabildik, uygulayamadıklarımızı neden uygulayamadık, yeni bir işçi kuşağının militan sosyalist bir sınıf mücadelesi ruhuyla eğitimi açısından olduğu kadar bizi sanayi bölge ve havzalarından başlayarak ülke çapında özellikle genç işçi kitlelerinin görüş alanı içerisine sokacak yöntem ve araç zenginleşmesi kapsamında da yüklenilmesi gereken bir biçim olarak EY (Emeğin Yumruğu) "*uzun konuşmalar"* ve ajitatif söylem konusu olmaktan hala niye çıkarılamadı; işçi çalışmasına sevkedebildiğimiz güçlerin çokyönlü uzmanlık eğitimine yardımcı olmanın yanında sınıf hareketi içinde alttan ve üstten çalışmanın birleştirilmesi kapsamında konuyla ilgili herkes için giderek çekim merkezi haline gelebilmemize de katkı sağlayacak bir yönelim olarak kendi dışımızdaki uzmanlık birikimlerinden yararlanma konusunda ne yapıyoruz, sınıf çalışması alanında bir sene önce önümüze hangi hedefleri koymuştuk şimdi bir sene -3 sene- 5 sene sonrasına dönük olarak neleri hedefliyoruz, vb. vb. sorularını sorarak irdelemeye girişeceğimiz yerde biz sorunu hala "*şu yazı ne ölçüde kavrandı, şu çözümleme ne kadar altlara taşındı, şu broşür niye yazılmadı, şu yoldaş sıçrayabilir mi*" vs. ekseninde tartışıp "çözüm" bulmaya çalışıyoruz.

Yeri gelmişken söyleyeyim, "*Kolektif İşçi Bilinci*" çözümlemesinin anlamını kavramaya, onu pratikleştirebilecek şekilde ruhuna devrimci bir tarzda nüfuz etmeye öncelikle merkez organın Türkiye parçasındaki yoldaşların ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Her çözümleme ve genel politika gibi o çözümlemenin de devrimci bir işlev görebilmesi için pratiğe taşınması gerekiyor. Bunun başarılabilmesi için ise o çözümlemenin içerdiği iç bağlantıların kuruluşu, sınıf çalışmasının eski tarz ve yaklaşımlardan farklı olarak bugün hangi yönlerde nasıl bir farklılık göstermesi gerektirdiği, her şeyden önce de yönelimin kendisinin nasıl bir süreklilik, çokyönlülük, ısrar ve irade gerektirdiği en başta yönetici organların ve temel kadroların kafasında açık ve somut olmalı. Fakat bizde bana göre en başta bu organ düzeyinde bu açıklık ve somutluk yok. G ve E'nin son gelişleri sırasında hepimizi şaşırtacak ölçüde tanık olmuştuk bu zayıflığa. Şimdi gelen tutanaklara bakıyorum, aynı teori-pratik ayrıksılığının, üstelik sınıf çalışmasında tıkanıklık belirtilerinin kendilerini tekrar hissettirmeye başladığı bir kesitte organın bütününde sürdüğünü görüyorsun. Biz bu kafayla gidelim, göreli ilerlemeler-tesadüfi başarılar dışında bir sene sonra da aynı sorunları yaşıyor, aynı şeyleri tartışıyor olmaktan kurtulamayız.

Kitle çalışması gibi hayatı bir konuyu tartışırken bile hala 1990'lı yıllar boyunca sürdürdüğümüz bir tarz kendini gösteriyor, sorunu her şeyden önce örgütün örgüt olarak siyaset yapma tarzı ekseninde değil de kadrolarımızın ve yönetici organlarımızın kazanmaları gereken özellikler ekseninde yani salt bir yönle sınırlı olarak üstelik tersten ele alıyoruz; içerik olarak söylenenler bile o yıllar boyunca ve en son Parti kitabında söylenenlerin biraz genişletilmiş

ve güncellenmiş bir tekrarı. O kadar üzerinde durulmasına rağmen o kadar yıl boyunca biz bu konuda bir arpa boyu bile yol alamamışsak sorun başka bir yerlerde demektir ve biz kronikleşip artık yapısallaşmış zaaflarımızı gerçekten çözerek aşmak istiyorsak çözüm anlayışımız da içinde olmak üzere çözümü başka yerlerde aramalıyız demektir! O başka yerlerin başında da bizim siyasi mücadele anlayışımız ve tarzımız geliyor.

Yüzü sınıfa ve kitlelere dönük, iddia sahibi tutkulu bir devrimci pratikten uzaklık başka bozulma ve çarpıklıkları da beraberinde getiriyor, zaten mevcut olanların üzerine yenilerini ekliyor. Gelen tutanaklarda sırf merkez organın kendi iç ilişkilerine dair yapılan konuşma ve değerlendirmeler bile insanın kanını dondurmaya yeter. Faaliyeti ve birbirimizi değerlendirmekte kullandığımız ölçütlerden tutalım bugünkü kadro yapımızın öne çıkan özelliklerine kadar birçok alanda bu içe kapalılığın başka olumsuz sonuçlarını da görüyorsun bu arada. Teori-pratik ilişkisinin nasıl tersyüz hale geldiği bunlardan biri ve kanımca en önemlisi. Çünkü bu sadece bir sonuç değil bugün yeniden siyaseten silik bir konuma sürüklenişimizin belirleyici nedenlerinden biri. Marksist bir devrimcilik anlayışı açısından pratiğin onsuz olamayacağı ama onun da pratiksiz bir anlam taşımayacağı, birbirlerinden ne kadar kopar ve uzaklaşırlarsa ikisinin de o ölçüde anlamsızlaşıp etkisizleşeceği teori bizde yeniden pratiğin de yerini almaya başladı. Üstelik bunu, bugün yapmaya çalıştığımız teorinin hem içerik hem derinlik bakımından ne kadar teori olduğundan bağımsız söylüyorum. Teorinin pratiğin yerini alması olarak nitelediğim çarpıklık bugün kendini özellikle iki konuda gösteriyor: 1) Önderlik misyonu ve sorumluluklarının ele alınışında bütünlük düşüncesinden uzak bir parçalılık, tekyanlılaşma ve ölçü çarpıklığıyla 2) Teorinin önemini kavrama adına her sorunu o konuda yazılı bir çözümleme sahibi olup olmamaya bağlama biçiminde karşımıza çıkıyor. Birincisi üzerinde daha sonra, yd'na dair söylenenlerle birleşik olarak duracağım. İkinciye gelince, bir konuda derlitoplu bir çözümleme yapmışsak bunun pratiğimizi de kendiliğinden farklılaştıracağını umuyor hatta farklılaştırdığını zannediyoruz; ortada yazılı bir çözümleme yoksa bu kez o alan ve o konu bazılarımıza karanlıkta kör uçuş yapıyormuşuz gibi görünüyor, o konularda elimizin kolumuzun bağlı olduğu düşünülüyor hatta bu bir paralizasyon gerekçesi haline getirilebiliyor.

Teorik perspektif açıklığının şu dönemde artan önemini kavramak adına işi abese vardıran tekyanlı yaklaşımlarla her karşılaştığımda G ile E'nin son gelişleri canlanıyor zihnimde. Gündemde Kurultay vardı, pratiğin örgütlenmesinde organ olarak nasıl büyük boşluklar bıraktığımızın çarpıcı bir örneğini oluşturacak şekilde sonuçta bir tarih telaffuz edilmişti ve buna göre önümüzde 1,5 ay gibi bir süre kalmıştı ama bizler sürecin nasıl planlandığına ve Kurultay sonrası itibariyle de nasıl yürütülmesinin düşünüldüğüne dair sorduğumuz soruların çoğuna net ve doyurucu yanıtlar alamadık bu yoldaşlardan. Çünkü organ olarak bu konuda yapılmış kapsamlı bir planlama yoktu. O da bir yana, gördüğümüz manzara üzerine kendilerine de açıkça söylediğimiz gibi, en üst organ üyesi bu iki yoldaş bile o kesitte hala sürecin büyük ölçüde dışında, adeta birer seyirci gibiydiler. Kurultay sanki üst organın işçi çalışmasından sorumlu iki üyesiyle altlarındaki işçi komitesinin işiymiş gibi bir yaklaşım içinde gördük ikisini de. Oysa biz bu yoldaşlarla yüz yüze geldiğimizde "Kolektif İşçi Bilinci" çözümlemesi de Kurultay yönlendirmesi de yayınlanalı 2 ay olmuştu. Her iki yoldaşın da bunları nasıl hararetle karşıladıklarını da biliyoruz. Yani bu yoldaşlar, o çözümlemeleri okuyup okumadıklarını, okudularsa bile ne ölçüde kavradıklarını bugün bile tartıştığımız güçlerimizden farklı olarak o yazıları muhtemelen yalayıp yutmuşlardı. Ama çözümlemelerimizin olması, en üst organ üyeleri şahsında bile pratiğimizde kendi başına bir farklılaşma yaratmaya yetmemişti. Üstelik G, o dönem memur alanından sorumlu organ üyesiydi, fakat o yazının en temel tezlerinden biri olarak günümüzde artık işçi sınıfının içinde, onun bir parçası olarak ele alınması gereken bir dinamiği Kurultay sürecine de katacak, yani teoriyi pratikleştirecek bir yönelim ve yönlendir(il)me içinde hala değildi. Bu örneği bunun için andım burada zaten. Bir konuda yazılı çözümleme sahibi olup olmamayı her şey haline

getiren yoldaşlar, teori-pratik ilişkisini birbirinden kopartarak mekanik bir basamaklandırma ilişkisine dönüştürmenin esasında teoriyi de nasıl güdükleştirip devrimci işlevinden uzaklaştıran sonuçlar doğurduğunu görmeliler artık. Bu konuda bir başka çarpıcı örneğe sözleşmeli öğretmenlik dinamiği üzerine konuşurken tanık olduk. Yine G, devrimci açıdan aslında nasıl büyük bir zaafı(mızı) dile getirdiğinin dahi farkında olmaksızın şöyle bir tablo çizebildi bizlere: "*O dinamiğin önemini ilk farkeden örgütlerden biri biz olduk aslında, bayağı da iyi çözümlemelerimiz var bu konuda, fakat sendika.org çevresi bizden sonra yöneldiği halde biz daha bir site bile kuramadık onlar milleti peşlerine taktılar götürüyorlar...*" İşte bu bizim hikayemiz! Çözümlemelerimiz var ama iş pratiğe gelince "nedense" başkaları hep bize tur bindiriyor! G'ye haksızlık etmek istemem, çünkü bu kopukluk, teori ile pratik arasındaki bu zeytinyağı-su ilişkisi ne o yoldaşa özgü, ne andığım bu örneklerle sınırlı, ne de bu dönemin sorunu. Bu bizim artık yapısallaşmış bir zaafımız ve bu eşiği hala aşabilmiş değiliz. Ama biz bu eşiği aşamazsak, bugüne kadar altedemediğimiz Sisphos kaderinden de kurtulamayız! Halimiz ve bu konuda hala karşılaşmaya devam ettiğimiz yaklaşımlar bana hep Stalin'in ünlü "Kadrolar Üzerine" makalesiyle gümrükte suçüstü yakalanan saat kaçakçısı fıkrasını hatırlatıyor. Stalin'in makalesi bilinir, orada da plan çoktur, proje çoktur (biz de bugün bunun yerini "çözümleme"ler almıştır) ama icraat yoktur. Fıkraya gelince, gümrük memurları yolcuya bavulunda ne olduğunu sormuşlar, adam "kuş yemi" demiş. Bavulu açtırmışlar, bakmışlar içi saat dolu. "Bu ne" demişler, "bunların neresi kuş yemi?" "Valla" demiş adam sakin sakin, "ben bunları yem olarak kuşların önüne koyuyorum. Yerler ya da yemezler, bu artık onların sorunu!..."

Bir konuda kalıcı ve anlamlı sonuçlar elde edebilmek için o konuya dair derli toplu bir fikir ve perspektif açıklığına sahip olmanın önemini ve zorunluluğunu aklı başında kimse reddedemez; ama sorunun daha gelişkin çözümlememelere sahip olup olmamaktan çok olanların olduğu kadarıyla bile hayata geçirilmesindeki yetersizliklerden kaynaklandığı gün gibi açık durumları dahi getirip yazılı bir çözümlemenin varlığı ya da yokluğuna bağlayan bir yaklaşım içindeyseniz, kusura bakılmasın ama burada teorinin öneminin kavranışı konusunda bir 'fazlalıktan' çok devrimci pratiğin öneminin kavranışına dair bir 'eksiklik' söz konusu demektir. Bu durumda bir taraftan "büyük dönüşüm" üzerine o kadar laf edilirken öbür taraftan yd'nda yapılmaya çalışılanların anlaşılamayışı ya da yeraltının yeniden inşasının öncelikle örgüt çapında buna uygun bir düşünsel-ruhsal iklimin yaratılmasından kopartılarak bu durumda "teknik" diyebileceğimiz bazı uygulamalara indirgenmesiyle karşılaşmak artık çok fazla şaşırtıcı olmuyor. Biz militanlıktan bu kadar uzak, bırakalım militanlığı çoğu kez devrimci bir siyasi hayatiyet belirtisi dahi göstermeyen bugünkü faaliyet düzeyimiz içinde şekillenen güçlerle mi örgütleyeceğiz yeni bir yeraltını?

Gençlikte bir yılı aşkın bir süredir bir tıkanma yaşıyoruz, bunun nedeni konusundaki yanıtlar da bir yıldır değişmiyor: "*Bir gençlik çözümlemesi yok da ondan! Gençliğe de bir BD lazım!*" Bunu duyan da uzaydan dün gelindiğini ve bu konuda hiçbir fikir ve perspektif sahibi olunmadığını zanneder! Gençlikteki değişimin, onun bugünkü yapısının, ihtiyaç ve beklentilerinin bütünlüklü devrimci bir çözümlemesinin önemini ve gerekliliğini inkar ediyor değilim ama bütün sorunu her seferinde getirip getirip bu çözümleme noksanlığına bağlayan tutumlarla her karşılaştığımda şu soruları sormadan da edemiyorum: Madem öyle, gençlikte yaşadığımız tıkanıklığın belirleyici nedeni size göre bu, o zaman niye buna yönelinmiyor? Muğla ,Trabzon ve Burdur'u görece hariç tutacak olursak gençlik örgütlenmemiz aslında erken yaşlandı. Bu sadece bir "çözümleme" noksanlığından mı kaynaklı? Eğer öyleyse sadece gençlikteki temel güçlerle de sınırlı kalmayacak şekilde bu konuda nasıl bir görev planlaması ve güç planlaması yaptık? Tek sorun bu değil diyorsak, tespit ettiğimiz diğer problemler neler? Bunların çözümü için neler düşünüyoruz, hangi önlemleri aldık ve daha neleri hedefliyoruz? Bu soruların yanıtları yanında yarın bir gün ortaya bir çözümleme çıktığı zaman temel tezleri itibarıyla, tekrar ediyorum gençlikteki pratik çalışmaya yolgösterici

olması gereken ana tespitler ve yönlendirici tezler itibarıyla gençlik kurultayından bu yana örgüt olarak söyleyegeldiklerimizin çok ötesinde yeni ve bilinmeyen nelerle karşılaşacağımızı da doğrusu çok merak ediyorum! Çünkü bu çözümleme yokluğuna öyle bir rol atfediliyor ki, o olağanüstü ışık bir yansa da "teorik yönelim zayıflığı" içindeki bir fani olarak neleri nasıl gözden kaçırdığımı ben de bir görsem diyorum!..

Yurtdışı konuşuluyor; her şeyi "çözümleme" sorununa bağlayan, her şeyi onun varlığı ya da yokluğu ile açıklayan zihniyet orada da karşımıza çıkıyor. Yapılan değerlendirmelere bakılırsa, "*yd çözümlenmemiş, Avrupa çözümlenmemiş, sonradan gelenler çözümlenmemiş, önceden gelenler çözümlenmemiş, kitle çözümlenmemiş, küreselleşme karşıtı hareket çözümlenmemiş...*" Velhasılı kelam her şey karanlıkta elyordamıyla, pardon, "devrimci reflekslerle" yani yarı bilinçli, daha çok eski birikimler ve alışkanlıkların gücüyle yürütülmeye çalışılmış!!! İşin ilginci, en iri lafları edenler yd'nin durumu ve gelişmeler hakkında en az bilgi sahibi olduklarını kendileri de itiraf edenler. Antep'teyken bildiği bilmediği her konuda sanki şartmış gibi konuşma merakı gösterenlere "bildiğine de gonuşuyon bilmediğine de..." diye takılırdık. Uğur Mumcu özel bir deyim türetmişti bu tutuma ilişkin olarak: "*Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak*" derdi. Bu "çözümleme"merakı yd konusunda (da) öyle abese vardırılıyor ki, "*Oradaki yoldaşlarla konuşurken, sayısız tespit yapabiliyorlar. ama o konuşmalarda kalıyor, sistematik bir teorik siyasal yönelime kavuşmuyor..*" şeklinde bir söz edilebiliyor. Bunu söyleyen yoldaş da, yd'nda nelerin, hangi koşullarda, nasıl yapılmaya çalışıldığı konusunda görece daha fazla bilgi ve görgüye sahip olan bir yoldaş. Kaldı ki biraz düşünülerek konuşulsa, bazıları için "*biz cesaret dahi edemezdik*" denilen adımların öyle afaki kararlarla, gece istiareye yatılıp sabah kafalarda yanan ampullerin ışığında atılan adımlar olamayacağı görülür.

Enternasyonal ilişkiler alanında yapılanlardan içeriği, biçimi ve örgütlenişiyle özellikle şu dönemde "kitle yayın organı" anlayışı açısından dikkate değer bir örneğin yaratıldığı (ama İG'ye yeni bir format kazandırılmaya çalışılırken nedense akla dahi gelmeyecek ölçüde görüş alanımız dışında kalan) yurtdışı yayınına, karşılaşılan bütün iç direnç ve sabote çabalarına rağmen dernek politikasında yapılan radikal değişikliklerden (onlar da nedense görüş alanı içinde değil) kadro ve kitle eğitimi konusunda yapılanlara, örgütün örgütlü hale getirilmesindeki ısrardan demokratik katılım ve inisiyatifin önünü açma doğrultusunda bu örgütün tarihinde görülmedik uygulamaların gündemleştirilmesine kadar vd. birçok konuda üstelik nesnel koşul ve imkanların olağanüstü elverişsizliği yetmezmiş gibi bir de akıl almaz bir iç direnç ve engellerle karşılaşıldığı halde yıllardır süregelen bir ısrar ve inat varsa, bunun arkasında belli çözümlemelerin ve stratejik belirlemelerin olabileceği nedense düşünülmüyor. Bunlar yeterli mi yetersiz mi, eksik mi tam mı vb vb. isteyen bunu tartışabilir ama ortada hiçbir şey yokmuş gibi bir hava yaratılmaya çalışılırsa o zaman orada biraz durun denilir! Kaldı ki, yd'ndaki Türkiyeli göçmen kitlenin ilk göç dalgasından bu yana sosyo-ekonomik, sosyo-kültürel ve psikolojik yönlerden geçirdiği evrimin, kapsamlı bir kaynak taraması dışında faaliyette bulunduğumuz ülkelerde somut saha araştırmaları da yaparak çözümlenmesi yöneliminin daha buralara ayak basılır basılmaz gündemleştirildiği de biliniyor. Türkiye'ye defalarca gönderilmiş yazılı belgelerde de var bu.

"Stratejik yönelimler" kapsamında gündemleştirilen bu yönelimin nasıl çözülmeye çalışıldığı ama hangi aşamalarda neden dolayı tıkandığı da gelip gidenlere defalarca anlatıldı. Biz bu konuyu da örgütsel planda yeni yönelimler, politika üretiminde de kolektivizm ve katılımcılık temelinde çözelim istedik. Yani birilerinin oturup yazdığı örgüt güçlerinin de en fazla okumakla kaldıkları bir alan çözümlemesi yapmak yerine; tabii ki birikim ve deneyim farklılığı olan birilerinin yönlendirdiği, izlenecek temel hat ve ipuçlarını gösterdiği, gerekli durumlarda devreye girip önaçıcı bir rol oynadığı ama iyi planlanmış bir işbölümü ve görevlendirme temelinde en azından buna yatkın kadroların da işin aktif birer parçası haline getirildikleri

daha katılımcı ve kolektif bir üretim süreciyle sonuca gidelim istedik. Daha da önemlisi, biz bu süreci, ulaşılan temel sonuçların anında pratiğimize de yansıtılmaya çalışıldığı bir süreç olarak yürüttük. Yani sürekli olarak kadrolara kadar indirilmeye çalışılan teorik perspektif genişlemesiyle pratiğin farklılas(tırıl)ması süreçleri, önce birincinin tamamlanıp sonra ikinciye geçilen bir basamaklandırma ilişkisi şeklinde değil iç içe gelişen süreçler olarak ele alınıp yürütülmeye çalışıldı. Bu yöntem tercihinin bazı handikapları da oldu haliyle. Ulaşılan sonuçların sistematize edildiği kapsamlı yazılı bir metnin hala ortaya çık(a)mamış olması bunlardan biri. Ama merak edilmesin, bu gecikme ve ihmalin sonu da yakında gelmiş olacak.

Söz yd'na dair söylenenlere gelmişken buradan devam etmek istiyorum.

Türkiye'deki yoldaşların yd'na ilişkin değerlendirmelerindeki isabetsizliğin sadece "*yd gerçekliğimizi kavrayamamaktan*" kaynaklandığını düşünmüyorum. Bazı şeyleri kafalarında tam canlandıramamalarının da payı var belki ama bundan da önce birşeyleri adeta 'kavramak istememe, görmemekte ısrar' gibi bir yaklaşım içindeler. Buna rağmen bu noktada biz öncelikle kendi eksikliğimizi, kendi sorumluluk payımızı görmeliyiz. Neredeyse 2 yıl önce yapılan bir YD Konferans kutanaklarını bile onlara sonuç olarak hala iletemedik. YDK doğru dürüst bir raporu daha yeni yazdı. Burada yapılmaya çalışılanlara dair genelge, yönlendirme yazısı, çeşitli toplantıların tutanakları, aldığımız kararlar, eski ve yeni seminerlerin kaset çözümlemeleri, tüccar ve avanesinin yaptıklarına dair yazılı materyaller vb. vb. birçok yazılı belge, Konferans belgeleriyle birlikte iki kez gönderildiği halde sonuçta orada açılamadı. Bu gecikmeler ve teknik hatalar olmamalıydı; oldukları zaman da hızla telafi etmenin yollarını arayıp zorlamalıydık. Aradaki iletişim ve işlerlik boyutuyla bunlar bizim payımıza düşen sorumluluklardır. Fakat bunları da eksiksiz iletmiş olsaydık sonuç farklı olur muydu sorusunu soruyorum kendime ve buna olumlu bir yanıt veremiyorum maalesef. Çünkü iletemediklerimizin dışında yazılı belge ve sözlü aktarım olarak bir sürü materyal ve veri ilettik YD'na dair bugüne kadar yoldaşlara. Bu iletebildiklerimiz bile, öncelikle durumu kavramaya çalışan nesnel bir yaklaşımla okunup incelenmiş olsaydı şayet, hala ayakları bu kadar havada, bu kadar yüzeysel ya da bu kadar önyargılı değerlendirmelerle karşılaşmazdık herhalde. Bence yoldaşlar, kendi aralarındaki ilişkilerde ve kimi başka konularda olduğu gibi YD konusunda da gerçeği olgularda aramıyorlar, tersine olgusal gerçekleri bile kafalarında önceden oluşturdukları birtakım kalıpların içine sıkıştırmaya çalışıyorlar. Bazı yoldaşlarda işin içine sağlıksız başka duyguların ve birikimlerin de girdiğini görüyorsun. Fakat burada bizler bunların yarattığı tepki ve kızgınlıkların üstüne çıkmalıyız. Kimse işin bu yönlerine artık kafayı takmamalı. Fakat Türkiye'deki yoldaşlar da bulundukları konuma uygun bir sorumluluk ve özenle hareket etmeliler. YD'na yaklaşım konusunda bugüne kadar sergileyegeldikleri ve insanda "anlattıklarımızı herhalde tam dinlemiyorlar, kimbilir belki de güvenilir bulmuyorlar ama yazılı olarak gönderdiğimiz materyal ve belgeleri de mi okumuyorlar?" duygusunu uyandıran üstünkörülükten, "laf ola beri gele" basmakalıpçılığından artık çıkmalılar. Çünkü onların bu temellerde yükselen özensiz tutumlarının sonuçları burada bizi vuruyor, boğuştuğumuz sorunlar yetmezmiş gibi karşımıza herkesi bir biçimde etkileyip bunaltan yeni sorunlar ve sendromlar çıkarıyor.

Gelen tutanaklarda YD çalışmasının değerlendirilmesi sırasında söylenenler üzerinde tek tek durma yanlısı değilim. Bana göre orada bu örgütün bütününe, altını çizerek söylüyorum bütününe, yani bütün faaliyet alanlarına, mücadelenin her cephesine ve bütün güçlere yol gösterici olması ve önderlik etmesi gereken bir organ adına daha temel ve daha ürkütücü kimi zaaflar kendilerini gösteriyor çünkü. Bu organın kendinden beklenen bütüne bütünsel önderlik düzlemine hala sıçrayamadığını görüyorum, bazı yönlerde kuşkusuz bazı ilerlemeler olmakla birlikte önderlik sorumluluklarının algılanışında yapısallaşmış tarihsel zaaflarımızdan birini oluşturan belirli işler ve parçalarla sınırlı önderlik tarzı ve anlayışından çok fazla kopulamadığını görüyorum, işin kötüsü "*teorinin önemini kavrama*" ya da "*teoriye*

önem" adına bu tekyanlılık doğru olmayan bir içerikte doğru olmayan biçimlerde derinleşiyor ve benim canımı asıl bu sıkıyor. Onun için o bölüme ilişkin olarak asıl bu önderlik anlayışı ile önemli bulduğum bir iki nokta üzerinde daha durmakla yetineceğim.

Tutanakları iletilen su son toplantıda konuşulanlar da dahil geriye doğru düşünüyorum, Yd çalışmasının bütünü ya da onun değişik yönlerine dair Türkiye'deki yoldaşlardan bugüne kadar üzerinde durmaya değer, ufuk açıcı, bizleri de zenginleştiren pozitif tek bir önerinin geldiğini hatırlamıyorum. Sadece F yoldaşın son gelişinde yaptığı kimi uyarıları kısmen bunun dışında tutuyorum. Onun dışında iletilenler, hep hayatın gerisinden gelen bir genellikle didikleyici bir eleştirelliğin sınırlarını aşmadı. E ve G'nin son gelişleri sırasında bir kez daha yaşadık hatırlarsanız bunu. Bizim geldiğimizden beri yapmaya çalıştığımız ve bazılarında da belli bir yol aldığımız yönelimler, üstelik bunlara dair yazılı materyaller de ellerinde olduğu halde, "*yd çalışmasında şunları hedeflemeliyiz*" şeklinde öneri olarak önümüze getirilebildi. Kendilerine de madde madde gösterdik bu üstünkörülüğü; buradan vazgeçtik ama Türkiye'deki alanlara da böyle genelgeçer öneriler temelinde basmakalıp bir önderlik tarzıyla gidilecek olursa bunun doğuracağı sonuçlar üzerine dikkatlerini çektik. Fakat son gelen tutanaklara bakıyorum, değişen fazla bir şey yok. Sadece yd'na ilişkin olarak söylemiyorum bunu; yukarda da işaret ettiğim gibi işçi çalışmasından gençlikteki tıkanmaya, hala bir "*ertesi gün sendromu*" yaşamaya devam ettiğimiz üst organın iç ilişkilerindeki zayıflıklara dahi bu kaygıyı doğuran nedenlerin de çözümlerin de adının yoldaşça bir dobralıkla konulduğu açık ve dolaysız bir müdahalenin yapılmayışından politik bir güç olarak süreçlere müdahalemizin yani pratiğimizin bundan böyle hangi ilkesel yaklaşımlar ışığında nasıl olması gerektiğine kadar bundan sonra yapılması gerekenlere dair somutluk yoksunluğunda da kendini gösteriyor bu. P. yoldaşın dediği gibi, "*en somut ve en özlü konuşmalar yd bölümünde yapılmış...*" Onları da okuyunca, "biz diyoruz ki 'hadımız', bizimkiler hala 'çoluk-çocuktan ne haber' havasındalar" diye düşünmekten alamıyor insan kendini. Daha da vahimi, bazı yoldaşların konuşmalarını okurken "yd'dakilere illa bir kusur, bir eksik, bir zaaf bulacağız derken söylediklerinin ne anlama geldiğinin acaba farkındalar mı?" diye düşünüyorsun. Örneğin teoride "büyük dönüşümü" tartıştığımız bir dönemde konu yd olunca hala 1980'lerin kafasıyla bir "*cephe gerisi*" anlayışıyla karşılaşabilmek şaşırtıcı geliyor. Aynı şeyi, "*merkezi önderlik sorumluluklarının yerine getirilmesinde zayıf kalma*" eleştirileri sırasında da görüyorsun, "*organlar kurulmalı, enternasyonal ilişkiler de dahil bütün işler organlar üzerinden yürütülmeli*" öğütleri sırasında da görüyorsun, örgütün siyasi bir varlık olmaktan çıkıp her bakımdan şekilsizleştiği bir batakta büsbütün eriyip gitmemesi için kendi büyük dönüşümünü yaşaması gereken bir süreçte yıllara yayılan bir eğitim, yönlendirme ve dönüştürme çabasına rağmen örgüt ağası gibi davranmakta, çevrecilikte ve dernekçilikte ısrar edenlerle yolların ayrılmasını hala asıl olarak kişilerde ve yöntemlerde aramayı sürdüren kuşkuculukta da görebiliyorsun. Dediğim gibi, organın Türkiye'deki parçası, yd'ni kavramıyor, çünkü kavramak istemiyor. Fakat bilgi eksikliğinden, alana ve konulara hakimiyet zayıflığından veya bu konuda politika geliştiremeyecek bir yetersizlikten vb. kaynaklanmıyor organın oradaki parçasının yd konusundaki bu işlevsizliği ve gerçekliğimizden kopukluğu. Esas sorun mentalitede. Oradaki yoldaşların merkezi organların (ve bireylerin) önderlik sorumluluklarına, örgütsel faaliyetin bütünlüğü sorununa ve tabii yd'na bakış açılarındaki sakatlık ve lekelerden kaynaklanıyor bütün mesele.

"*Yurtdışındaki yoldaşlar merkezi önderlik sorumluluklarını yerine getirmekte zayıf kalıyorlar…*"
Hareket noktaları, kastedilen sorumluluklar, hatta kastedilen kişiler konusunda aralarında kimi farklılıklar olsa da organın Türkiye parçasındaki yoldaşlar yd'ndaki parçaya ilişkin olarak sonuçta bu tespitte birleşiyorlar. Bu tespit nereden çıkıyor, kullandığımız ölçüler neler, tarihsel devrimci bir perspektif açısından bunlar ne kadar doğru ve isabetli, öte yandan aynı ölçüleri hem başkalarına hem de kendimize karşı uygularken ne ölçüde nesnel, adil

ve tutarlıyız, şu söylediklerimizle bugüne kadar yaşananlar ve daha önce söylediklerimiz örtüşüyor mu, arada bir çelişki varsa bu kimlerden ve nerden kaynaklanıyor? Bunlar aslında sorulması ve çeşitli yönleriyle tartışılması gereken sorular. Ama kendi adıma bu tür tartışmalara girmek istemiyorum artık. Ancak konunun "*önderlik anlayışı*"yla ilgili bir iki yönüne daha işaret etmeden geçemeyeceğim.

Merkezi önderliğin görevleri ve sorumluluğu sorunu bizde oldum olası belirli yönlerdeki gelişkinlik ve belirli işlerle sınırlı bir tekyanlılıkla ele alınmıştır. Başka bir anlatımla, önderlik ve önderlik sorumluluğunun, teorik-siyasal-örgütsel ve pratik yönlerde ortalamanın üstünde bir gelişkinlik düzeyine sahip, kendi içinde de dengeli ve uyumlu bir bütünlük ilişkisi olarak kavranışı zayıftır bizde. Dönemlerin özellik ve ihtiyaçlarına, içimizde ve dışımızda hakim olan devrimcilik anlayışı ve algılamalarına, alt organların hatta tek tek kadroların daha çok zorlandıkları konulardaki beklenti ve ihtiyaçlarına göre önderlikten anladıkları ve bekledikleri de dönemden döneme hatta kişiden kişiye değişkenlik göstermiştir ama son tahlilde belirli konularda belirli işlerin yerine getirilmesiyle sınırlı bir önderlik anlayışı ve beklentisi hiç değişmemiştir. Önderlerden ve önderlikten beklenen de genellikle kendinde olmayan ya da kendisinin yapamadıklarıdır. Bunun kimi zaman ya da kimi konularda insanüstü özelliklerin atfedildiği bir mistifikasyon boyutları kazandığı bile olmuştur. Önderlikten ve önderlerden olağanüstü bir performans beklenmesi bir yere kadar doğaldır ama biz de "*her şeyi yukardan bekleme*" alışkanlığı da dahil bağımlılık ölçüsünde bir edilgenlik, bunalım dönemlerinde kolayca zıddına dönüşebilen bir fetişizm yaratacak ölçüde sağlıksız ve doğal olmayan bir algılama ve anlayış sözkonusudur. İşin ilginci, bu çarpıklığın diğer kutbunda da önderliğin tekyanlılığı vardır. Bu hem örgüte merkezi önderlik sorumluluğunun yerine getirilmesi sırasında bazı dönemlerde bazı yönlerin kabul edilemez ölçülerde ihmali biçiminde kendisini gösteren bir tekyanlılaşma şeklinde karşımıza çıkar hem de önderlik konumundaki kadroların bazı yönlerde çok gelişkin bir düzeyi temsil edebilirlerken hemen buna bitişik diğer bazı yönlerde aşırı bir zayıflık ve yetersizlik sergilemeleri biçiminde kendisini gösterir. Yani her iki yönde de gelişkin devrimci bütünlükten uzak aşırı bir dengesizlik hali yaşanır. Kadrolarımızda kendini gösteren "*parça ile sınırlı*" önderlik anlayışı ile önderlik düzeyindeki tekyanlılık ya da tekyanlılaşma her zaman örtüşmez (bu da zaten bir 'iç kriz' kaynağıdır) ama özsel olarak ikisi de aynı kapıya çıkar.

Kadroların kavrayış ve beklentilerindeki darlık ve tekyanlılaşma bir yere kadar doğal ve anlaşılabilirdir ama bunları da giderme sorumluluğunu taşıyan önderlik düzeyinde bu tekyanlılığın sonuçları genellikle vahim olur ve nitekim de olmuştur. Eskiden organ içinde değişik yönlerde gelişkin yoldaşların sayıca çokluğu sayesinde aritmetik bir toplam ilişkisi biçiminde de olsa merkezi önderlik adına sonuç olarak nispeten dengeli bir bütünlük ilişkisi ortaya çıkabiliyordu. Bugün organın özellikle de Türkiye parçasında bu yönüyle de ciddi bir zayıflığımız sözkonusu. Ancak kendi adıma ben bugün asıl tehlikeli zayıflığımızı, önderlik misyonu ve sorumluluklarının kavranışındaki darlaşmanın giderek derinleşmesinde görüyorum. Türkiye'deki esas zayıflık burada. Bu gidiş, yeni olumsuzlukları ve yeni tehlikeleri de beraberinde getiriyor. Dolayısıyla, bu kafayla yapılan değerlendirmeler, başka konularda olduğu gibi organın yurtdışındaki parçasının değerlendirilmesi sırasında da tabii ki ne nesnel olabiliyor, ne adil olabiliyor, ne gerçekçi olabiliyor ne de isabetli ve ufuk açıcı oluyor. Tutanaklardaki yd'na dair söylenenler üzerinde tek tek durma gereğini biraz da bunun için duymuyorum. Çarpıklığın bir kaynağı da burası çünkü. Fakat madem yoldaşlar, "*yd merkezi önderlik görevlerini yerine getirmekte zayıf ve yetersiz*" şeklinde bir eleştiri getiriyorlar, o zaman onlara bir öneride bulunmak istiyorum: Herkes önce önderlik sorumluluklarından ne anladığını ve bunu hem tarihsel koşullar hem de örgütün içinde bulunduğu durum itibarıyla bugünün koşullarında nasıl somutladığını ortaya koysun; sonra yd ile bugüne kadarki ilişkilerin bütünü bütün yönleriyle ve gelişme seyriyle şöyle bir göz önüne getirilerek her parçanın örgütün bütününe karşı sorumluluklarını yerine getirme konusunda bugüne kadar nasıl bir yaklaşım

ve pratik içinde olduğunu bunun içine yerleştirerek bir değerlendirsin. Herkes önce hem organın hem de onun içinde kendi performansının bu temelde delikanlıca bir muhasebesini yapsın; nelerin, nelerden dolayı, hangi ölçülerde, nasıl eksik ve yetersiz kaldığını ve bunların örgütün gelişim seyri üzerinde nasıl bir etkide bulunduğunu ondan sonra daha sağlıklı ve gerçekçi temellerde tartışabiliriz sanırım.

Bir misyon olarak görülmesi gereken önderlik sorumluluğu önderlerden çok sık bir biçimde sıradan bilincin ve koşulların üzerine çıkabilen bir iradenin temsilcisi olarak hareket etmelerini talep eder. Ancak, sadece oportünist cereyanlara karşı değil nesnel koşulların olağanüstü elverişsizliği ya da bizatihi örgüt içinde ortaya çıkan irili ufaklı anaforların basıncı gibi ters akıntılara da göğüs germe gücünü gösterebilmek için şart olan bu iradenin yanlış ya da keyfi bir tercih biçimini almaması özellikle iki etkenin aynı anda doğru bir ilişkilendirme içinde dikkate alınmasını gerektirir: Bunlardan birincisi içinde bulunulan somut tarihsel koşullardır, diğeri ise örgütün içinde bulunduğu somut durumdur. Bu iki etken birbirlerinden asla ayrı düşünülemez ama bunların gerektirdiği ihtiyaçlar, özellikle de öncelikler her zaman birbirleriyle örtüşmeyebilirler. Nedenleri ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte dönemin gerektirdikleriyle örgütün bunları yapabilme gücü ve imkanları arasındaki açı farkı, sizin tercihlerinize, istek ve iradenize rağmen sizi öncelikli olarak başka şeylerle uğraşmak zorunluluğuyla karşı karşıya bırakabilir. Yani önder olmanın ya da önderleşebilmenin temel koşullarından biri olan devrimci irade faktörü, burada bununla görünüşte çelişen bir 'iradesizleşme' mecburiyeti olarak karşınıza çıkar. Bu açı farkı ne kadar büyükse, devrimci bir önderlik misyonunun bütünsel kavranışı kapsamında karşınıza çıkan zorunlulukların sizi mecbur bıraktığı bu 'iradesizleşme' hali de o kadar büyük, keskin ve emredici bir hal alır.

Devrimci bir önderlik ve onun sorumluluğundan söz ediyorsak, böylesi durumlarda bir önder olarak siz isteseniz de siz olamazsınız, kafanıza ve keyfinize göre takılma özgürlüğünüz yoktur. Hareket alanınızın sınırlarını da tercihiniz olmadığı halde önceliklerinizi de örgütün içinde bulunduğu somut durumun ortaya çıkarıp yakıcılaştırdığı ihtiyaçlar belirler. Örneğin örgütü dağılmaya kadar götürebilecek bir iç krizin patlak verdiği koşullarda, "*ben bununla değil teorik çalışmalarla ilgilenmek istiyorum*" demek devrimci bir önderlik iradesi değil başka bir şeydir. Aynı şekilde örgütün her alanda her bakımdan dibe vurduğu, ortada örgüt namına örgütlü ve siyasi pek bir şeyin kalmadığı, parasızlıktan yayınlarınızı dahi çıkaramaz hale düştüğünüz, bütün temel kadrolarınızın mesaisinin tamamına yakınının para ve olanak peşinde koşmaya harcandığı vd. koşullarda ise başlamanız gereken nokta, ister istemez uğraşmanız gereken konular, istediğiniz kadar kaçmaya çalışın peşinizi bırakmayan sorunlar ve ihtiyaçlar, bunların belirlediği öncelikler size ve keyfinize kalmış seçimler olmaktan çoktan çıkmış demektir. Her seçim gibi bir mecburiyet hali olarak karşınıza çıkan seçimlerin de beraberinde getirdiği kimi olumsuzluklar ve yeni tehlikeler vardır haliyle. Onlar çözülmeden ileriye doğru fazla bir adım atılamayacağını düşündüğünüz konuların çözümüne yönelirken diğer bazı konulardaki sorumluluklarınız ister istemez aksar, bazı şeyleri içinize tam sinmediği halde o kesitte geçiştirmekle yetinir hatta erteleyebilirsiniz, bu arada farkına bile varmadan ölçüyü kaçırabilir bazı şeyleri haddinden fazla ihmal etmiş olabilirsiniz, vb, vb, vb. Bunlar elbetteki eleştirilir, aradaki dengeyi doğru kurup kurmadığınız hatta tercihlerinizin isabetli olup olmadığı da tartışılır. Hele yoldaşça olduğu sürece hiçbir komünist bundan gocunmaz. Ama yoldaşça bir eleştirinin temel koşullarından biri de eleştirinin nesnel gerçeğe dayanması ve bu gerçekliği bütün yönleriyle gözönünde tutarak hareket etmesidir.

***

Örgütün bugün içinde bulunduğu siyaseten silik ve etkisiz konumdan çıkabilmesi için, bana göre 5 temel eksende kolektif bir yüklenme yapılması şarttır. Önem sırası itibariyle de bu eksenleri şöyle sıralayabilirim:

1) Konferans sürecinin olabildiğince hızlı bir biçimde sonuçlandırılması,
2) Sınıf içindeki çalışmaya çok yönlü bir yüklenme,
3) Gençliğin bugünkü yaşlı görünümünden bir an önce çıkarılması,
4) Yeni bir yayın politikasının belirlenmesi, mevcut yayınlara kolektif katkı ve katılımın yeniden örgütlenmesi, MYO'nun bir an önce çıkarılmaya başlanması,
5) Enternasyonal ilişkiler alanında merkezi bir stratejik hattın belirlenmesi, bunun yd ve Türkiye ayaklarının yeniden örgütlenmesi.

Yeni bir yeraltı örgütlenmesini burada ayrı bir madde halinde anmamam, onu stratejik önemdeki yönelimler kapsamında görmediğim için değil, yeni bir yeraltı felsefesinin ortaya konulması ve bunun altyapısının döşenmesini biraz da yukardaki adımların atılmasına bağlı olarak ele alınması gereken özel bir madde olarak gördüğüm içindir.

1-) Konferans sürecinde geldiğimiz nokta ve yapılması gerekenlere dair görüşlerimi girişte ifade ettiğim için bunları burada tekrarlamayacağım.

2-) Sınıf çalışmasında anlamlı sonuçlar elde ederek ilerleyebilmemiz için, kanımca öncelikle iki temel noktada bir anlayış ve tutum değişikliğine gitmemiz şart: Bunlardan birincisi, çalışmayı alanlar düzeyine kadar indirgenmiş kısa-orta ve uzun vadeli hedeflerin somut olarak tanımlandığı stratejik bir merkezi plana bağlamak; ikincisi ise merkezi önderlik sorumluluğunu sadece genel bir yönlendirme ve bazı konularda zaman zaman yapılan müdahalelerle sınırlı olmaktan çıkararak stratejik önem verdiğimiz sektör, havza veya illerdeki çalışmalara yakın taktik önderlik sorumluluğunun organ üyeleri arasında paylaştırılması da dahil bu alana önderlik, yönlendirme ve denetimin merkez organ düzeyinde daha etkin bir tarzda merkezileştirilmesi. Alandaki en sorumlu komite başta olmak üzere sınıf çalışmasına ayırabildiğimiz güçlerin özellikle ha deyince giderilemeyecek niteliksel zayıflıkları gözönüne getirilecek olursa bunların zorunlu olduğunu düşünüyorum.

Hem büyüklük ve içerdiği sektörlerin sanayi içindeki yeri bakımından önem taşıyan hem de bizim şimdiden köprübaşı niteliğinde birtakım ilişkiler yakalayabildiğimiz sanayi havzaları ve sektörleri "**stratejik öncelik alanlarımız**" olarak tanımlamalıyız (Örneğin İstanbul'da Hadımköy ve "İkinci bölge", Gebze, İzmir'de Menemen-Aliağa hattıyla Gaziemir-Torbalı hattı, Ankara'da Ostim vb. Bunların yanı sıra Çorlu ya da Nazilli, Denizli, Bursa, Mersin vb. gibi sanayi kentleri). Buraları "*bizimle anılır, bizi hatırlatır*" hale getirmek gibi bir iddiayla buralara yüklenmeli fakat öte yandan bunun en az 3-5 yıllık sürekli, sistemli ve istikrarlı bir yüklenmyle mümkün olabileceğini bilerek bunun gerektirdiği ısrar ve inadı gösterecek tarzda yüklenmeliyiz. Bundan ötürü ama sırf bununla sınırlı olmayıp bu iradenin güçlü tutulmasının yanı sıra alana tam bir hakimiyet temelinde onu küçük taktik başarılar elde edecek şekilde canlı tutup büyütmemizi sağlayacak kademelendirilmiş somut taktik planlar üretimine önderlik etmek üzere buraları yönlendirme ve yönetme sorumluluğu merkez organın üyeleri arasında paylaştırılmalıdır. Başka bir anlatımla, bizim için önemli ve stratejik alanlar, en azından alttan veya başka alanlardan alana hakim ve alana önderlik edebilecek kadrolar yetişene kadar merkez organ üyelerine "zimmetlenmelidir".

Daha orta ve uzun vadeli bu hedeflerin yanında, şu dönemde daha fazla ihtiyaç duyduğumuz somut başarılar elde etmemizi sağlayacak başka bazı alan ve işyerlerine de "kısa sürede sonuç alma" iddiası ve buna uygun taktiklerle yüklenmeliyiz. Bu "kısa sürede sonuç" örneğin Kürt sorunu ya da emperyalist saldırganlığa karşı siyasi bir iş yavaşlatma, basın açıklaması vb vb örgütleyebileceğimiz bir işyeri olabileceği gibi bizim "Aras kargo işgalimiz" niteliğinde bir çıkış örgütleyebileceğimiz bir işyeri de olabilir. Öte yandan, bizi özellikle genç işçiler arasında bir çekim merkezi haline getirebilecek EY artık hayata geçirilmek zorunda-

dır. Bu sadece sınıf çalışması açısından değil örgüt içindeki ruh hali ve yönelimler açısından da devrimci yönde bir farklılaşma yaratacak stratejik bir yönelim olarak ele alınmalıdır. Sınıf çalışmasına yüklenmenin bir başka boyutunu, sınıf hareketi ve onun sorunlarıyla ilgili sendikalar, sendikacılar, akademisyenler, aydınlar vs. arasında da varlığını ve etkisini giderek daha fazla hissettiren hedefli ilişkiler kurma yönelimi, bunlara süreklilik kazandırma, bu temelde giderek gelenekselleştirilen etkinlikler organize etme oluşturmalıdır. Bu yönelim de yine en üst organ üyelerinden başlayarak altlara doğru indirilip teşvik edilmeli, öne düşülüp önayak olunmalı, pratikte örnek olma ve eğitim aracı olarak kullanılması gereken bir faaliyet olarak planlı ve örgütlü bir hale getirilmelidir. Sınıf çalışmasına yönelttiğimiz kadro ve aktivistlerimizle kazandığımız öncü işçilerin eğitimine süreklilik ve sistemlilik kazandırmak bir başka temel yönelim olmak zorundadır. İG başta olmak üzere araç ve yöntemlerimizin bariz yetersizliklerine kesinlikle bir son verilmelidir.

***

[EK28]

Merhaba,
1) Şirketle ilgili gönderilen raporları aldık. Bazı temel raporların eksik oldukları görülüyor. Üst kurulun kendi raporu olmadığı gibi gelen raporlarla ilgili bir değerlendirme de bulunmuyor. Büro, amele çalışması gibi alan raporları da yok. Başka temas imkanı olsa da her halükarda üst kurulun kendi raporunu göndermesi doğru ve sağlıklı olacaktır. Belirtilen diğer eksik rapor da olabilen en kısa sürede gönderilmelidir.

- Şubat etkinliklerinin ana eksenini "*Hangi yolda ilerliyoruz, Hangi değerlerin savuucusuyuz?*" teması oluşturmalıdır. Çevresel güçlerin katılımının sağlanacağı toplantılarda bu tema işlenmelidir. Bu başlık altında dış koşulların ana çizgilerinin verilmesiyle birlikte iç engel ve zayıflıklarımızın neler olduğu, nesnel ve öznel içiçelik gösteren her iki düzeydeki engellerin neler olduğu, nasıl yarılacağı üzerinde kolektif bir katılımda oluşturularak durulmalıdır. Gelişmekte olan yönlerimizin neler olduğu da belirtilmelidir. "Hangi değerlerin savunucusuyuz" da ise kimliğimizin temel taşını oluşturan özsel ve tarihsel değerler üzerinde durulmalı, fakat anlatımlarıyla yetinilmeyip bunların içinde gerilemiş olan bodrum, siyasal pratik konulardaki refleks zayıflaması, devrimci militanlık, sokağa uzak durma konuları, içerisinde olunan süreçle ilişkilendirilerek, atılım vurgusuyla birlikte işlenmelidir.
- "Demokratik Üniversite"nin son sayısında "**Kapital okuma grupları**"nın kurulduğu açıklanıyor. Bir toplantıda bir yoldaş tarafından ifade edilen ve doğru olmayan bir görüşün bu şekilde pratikleştirilmesi yanlıştır. Salt okuma grubu **biçiminde** bir form, sosyal devrim örgütünün teori ve pratiği ile çelişir; **hiçbir düzeyde** bizim örgüt formlarımız içerisinde yer almaz ve önereceğimiz bir biçim değildir. Yapı olarak içerisinden geçmekte olduğumuz sürecin aşmakta zorlandığımız sorunlarının çözümüyle ve günün yakıcı görevleriyle de karşıtlık halindedir. Bu yanlış uygulama düzeltilmelidir. Ayrıca bu konuyla ilgili kurul heyet üyelerinin tümünün bilgisi, ortak bir görüş ve kararı var mıdır. Bu adım nasıl atılmıştır. Bunları da bilmek istiyoruz.

  Çalışmalarınızda başarılar.

00000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Taslak.....Not: Kürt sorunuyla ilgili ek bir bölümle genişledi. Bakarsınız. Değerlendirmelerinizi hemen iletirseniz(bir-iki gün içerisinde) gecikmemiş olur. Buna göre bakacağım.....
Önceki ve son gelişmelerle birlikte, Türk egemen ulus şovenizmiyle Kürt ezilen ulus milliyetçiliği karşılıklı yükselişe geçti. Faşist türk ordusunun kürt direnişçilerine karşı artan imha saldırıları, sınır içi ve sınır dışı operasyonlar, bir direnme savaşı yürüten PKK nin kentlerde hedef gözetmeyen bombalamalar dahil gerçekleştirdiği eylemler, bu karşılıklı yükselişi hızlandıracaktır. Gündemi ve siyasal süreci belirleyen bu eksendir.

Yaratılan atmosfer emekçileride zehirlemekte, egemen ulus şovenizminin ve ezilen ulus milliyetçiliğinin türk ve kürt emekçiler üzerindeki etkilerini büyütmektedir. İşçi sınıfının zaten parçalanmış olan yapısı daha fazla parçalanmakta, sınıf içerisinde bölünme derinleşmekte, düşmanlaşma gelişmektedir. İşçi sınıfının belirli kesimleri içerisinde ve kimi bölgelerde yoğunlaşmış olarak bu sorun, ağır ve yaşamsal sorunlarla boğuşan ve yeni bir saldırı paketiyle karşı karşıya olan işçi sınıfının gözlerinin önünde bir perde oluşturmakta, kendi sorunlarından dahi uzaklaştırmaktadır.Türk emekçileri pençesine alan egemen ulus şovenizmi dalgasının ve kürt emekçiler üzerindeki yoğun milliyetçi etkinin bu koşullarda kendliğinden ortadan kalkması beklenemez.

Gündemin ve siyasal sürecin bu şekilde belirlenmesine karşı proletarya sosyalistlerinin söyleyecek sözü, işçi sınıfının çıkarlarına bağlı bağımsız politika ve eylemi olmalıdır. İçte ve dışta kürt halkına ve savaşçılarına karşı her türlü yoketme saldırısına derhal son verilmesi, kürt halkının eşitlik, özgürlük ve demokratik temsile dayalı isteklerinin ve isterse ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının hiçbir koşula bağlanmadan kabulü, kürt sorununun güncel ve stratejik çözümünün koşuludur. Ezilen kürt ulusunun demokratik istemlerinin kararlı destekçisi olmak ve kirli savaşa, imha saldırılarına karşı net bir tutum alınması da bir ayraç ve nirengi noktasıdır.

Bununla birlikte proletarya sosyalistlerinin ne kürt sorunuyla ilgili siyasal tutumu bundan ibaret olabilir ne de mevcut durumun değişimi; egemen ulus şovenizmi ve ezilen ulus milliyetçiliğin emekçiler içerisinde büyüyen etkisi salt bu sınırların içerisinde kalınanarak yok edilebilir. Proletarya sosyalistleri mevcut gelişmelerle ve gündemle kendisini sınırlayan ve kürt halkına demokratik destek ve dayanışmadan ibaret olan bir tutumla da yetinemez. Gerçek ve sonuç alıcı olabilecek bir destek, işçi sınıfı hareketinin geliştirilmesine bağlıdır. Mevcut koşul ve dengelerde topyekun bir değişim yaratacak olan proletarya sosyalistlerinin bu asli görevlerini yerine getirmeleridir. Proletaryanın tarihsel ve güncel öncü rolü oynayabilmesinin somut ifadesi ve koşulu budur.

Egemen ulus şovenizminin ve ezilen ulus milliyetçiliğinin işçi sınıfı içerisinde büyüyen etkisi, salt siyasal alandan yürütülecek bir mücadeleyle kırılamaz. Esasen yükselen bir sınıf hareketiyle önü kesilmediği bir durumda milliyetçilik dalgasının kabardığı her dönem için bu geçerlidir. Bu durumu değiştirecek olan sınıfın kendi öz çıkarları doğrultusundaki hareketi, işçi sınıfı hareketinin yükselişe geçmesidir. İşçi sınıfı dikkat ve enerjisini ağırlaşan kendi sorunları üzerinde yoğunlaştırdığı, sınıf düşmanı olan kapitalistlerin karşısına birlikte dikildiği ölçüde kendisine de sirayet eden milliyetçi eksenli bir bölünmeyi defedebilir. Bunun vazgeçilmez koşullarından birisi de türk emekçilerin, daha ağır koşullarda ve düzensiz işlerde çalışan, daha fazla işsiz kalan, büyük fabrikalara alınmayan, aşağılanan ve saldırıya uğrayan kürt emekçilerle tam bir sınıf dayanışması içerisinde olması, egemen ulus şovenizmine, operasyonlara net bir karşı duruş göstermesidir.

Bu koşullarda, emekçilerin dikkatinin ağırlaşan yaşamsal sorunlara, öz çıkarları doğrultusundaki mücadelelere çekilmesi ayrı bir önem taşımaktadır. Su ve ulaşıma gelen zamdan

sonra elektiriğe yüksek oranlı bir zam yapıldı.. Sigara ve taşıt vergileri katlanmaktadır. IMF kıskacındaki ekonomideki zamlara savaşın kirli faturası eklenmektedir. Emekçiler, ağırlaşan ve büyük bir çoğunluğununda ödeyemeyeceği faturaları ödemekle karşı karşıyadırlar. Bir çoğunun çalışacak iş bulmaktan dahi yoksun olduğu, çalışanlarında asgari ücrete hatta daha azına mahkum bırakıldığı koşullarda bu zamların anlamı, elektriğin, suyun, doğal gazın kesilmesi, yaşadıkları yer dışında hiçbir yere gidememektir. Toplusözleşmelerde sağlanabilen ücret artışları yok denecek kadar azdır, bir çoğunda ise artış bir yana sosyal hakların daha fazla budanması ile sonuçlanmaktadır. SSGSS Yasası ile sağlığın özelleştirilmesinin son etabına girilmektedir. Çalışma süreleri uzatılmakta, emeklilik koşulları ağırlaştırılmaktadır. Vahşi kapitalizm dönemindeki gibi emekçilerin aktif olarak artı değer üretebilecekleri kadar yaşamaları ve sonra da ölmeleri istenmektedir. Hayatın kaynağı olan su dahi verilmemekte, İstanbul, Ankara gibi kentlerde günlerce süren su kesintileri olmaktadır. Dolaylı vergiler ve cezalar ise sürekli artırılmaktadır.

Son zamlar, artan vergiler, çalışma sürelerinin uzatılması ve çalışma koşullarının ağırlaştırılması ekonomideki kesitsel bir sıkışmanın sonucu değildir. Dış borçlar ve cari açık büyük miktarlara ulaşmıştır. Başta ABD olmak üzere kapitalist dünya ekonomisinin durgunluk sürecine girmekte oluşu, borca dayalı büyüme politikalarının sürdürülebilirliğini zora sokmaktadır. Çok sayıda işçinin çalıştığı ihracata dayalı bazı sektörlerde daralma olasılığıyla birlikte işbirlikçi kapitalist ekonomide kırılma riski artmaktadır. Artı değer sömürü oranlarındaki artış, yüksek oranlı zamlar ve vergi artırımlarıyla "kemer sıkma" politikalarına dönüş adımları bunun sonucudur. Ekonomik terör politikalarına geçilmektedir. İstihdamda kayda değer bir artış sağlamayan yüksek oranlı büyümede ekonomideki daralma sonucu oluşacak oransal düşüş yeni bir işsiz kitlesini açığa çıkartacaktır.

Zam ve vergilerle emekçilerin yaşamlarının köleleştirilmesine ağır bir halka eklenmiştir. Ve bu saldırılar her hangi bir ikinci, üçüncü dereceden ihtiyaçlara değil en yaşamsal olanlaradır Emekçilerin canlarını çıkartarak sermayenin büyütülmesi politikalarına, **kirli savaşın kabaran faturaları** eklenmektedir. Bütçenin büyük bölümünü yutan askeri harcamalarda üçte birlik, trilyonlar tutan bir artış gerçekleştirilmiştir. Milyonlarca dolar ödenen silahların haberleri basından bir gün bile eksik olmuyor. Kürt geri. ve kürt yoksullarınnın üzerine atılan bombalar, Türkiyedeki emekçilerin üzerine **zam bombası** olarak yağmaktadır. Bombalar, sadece kürt direnişçilerinin ve kürt yoksullarının değil türk emekçilerinde canını yakıyor. Yaşamı onlar için daha ağır ve çekilmez kılıyor. Silah tekellerinin kasalarının doldurulması, askeri bütçeye eklenen trilyonlar ve emekçilerin büyüyen sefaleti!

Kürt ve türk emekçilerinin sınıf birliğinin ve halkların kardeşliğini sağlayacak vektörel güç, bombalara ve zam bombasına karşı yürütülecek mücadeledir. Ancak bu temel üzerinden yükselecek bir mücadeledir ki, milliyetçi zehirin emekçiler üzerindeki yaygın etkisini kırabilir. Kürt ve türk emekçilerin içerisinde birlikte yer aldıkları her grev, tersane gibi yerlerde örgütlenecek her mücadele, emekçi semtlerinde zamlara karşı yapılacak protesto ve faturaları ödememe eylemleri, sağlıktaki özelleştirmeye karşı hastane önü eylemleri sınıfın birliğinin ve halkların kardeşliğinin yaşamda örülmesi olacaktır. Karşılığını yaşamın içerisinde bulmayan ve yaşamın içerisinde somutluk kazandırılımayan sloganların hiç bir değeri yoktur. Gerek güncel ekonomik, gerek güncel siyasal talepler olsun onlar pratikleştirildikleri ölçüde anlaşılır, pratikleştirildikleri ölçüde değer kazanırlar. "İşçilerin Birliği Halkların kardeşliği" sloganı için de geçerlidir bu. Egemen ulus şovenizminin ve emekçilere zerkedilen her tür milliyetçi zehirin etkisinin dağıtılacağı gerçek zemin burasıdır. Kürt ve türk emekçilerin düşmanı, işbirlikçi türk ve kürt kapitalistleridir. Zammın vurup yıktığı bütün emekçilerdir, faturalarını, kiralarını ödeyemeyen, hastane önlerinde inleyenler bütün emekçilerdir ister türk, ister kürt olsun! (Mahzuni'nin söylediği gibi, kar fakirlerin üstüne yağar!) İşçi sınıfı hareketinin gelişmesinin ve mücadele içerisinde sınıfın iç birliğinin gerçekleşmesinin imkanını sunan bu

tablo, kürt halkının varlığının ve özgür ve eşit yaşam isteğininin inkarıyla türk şovenizminin yol açtığı düşmanlaşmaya karşı halkların kardeşleşmesinin yolunu da göstermektedir.

Sürmekte olan, biten telekom grevi gibi daha yığınsal ve etkisi daha büyük olan grevlere bakış açısı değişmeli, bu tür grev ve direnişlerin yeri ve anlamı mevcut konjonktürün içerisinden değerlendirilmelidir. Tersane, konfeksiyon atölyeleri gibi kürt ve türk emekçilerinin bulunduğu iş yerleri ve bölgelerdeki çalışmaya özel bir önem verilmelidir. Olay ve gelişmeler karşısında kürt ve türk emekçilerin birlikte yapacakları bir açıklamanın dahi siyasal bir anlamı vardır. En başta da sınıfın iç birliğinin sağlanması açısından. Bu işyeri ve bölgelerde faşist şoven kışkırtma ve saldırılar karşısında ortak bir tutum alınmalıdır. Kürt halkına karşı hakaret, aşağılama, fiili saldırılar karşısında açık bir tutum alan, fiili dayanışmayı ve öz savunmayı örgütleyecek **Kardeşlik müfrezeleri** kurulmalıdır.

Zamlara, vergilere, SGSS yasasına, kirli savaşın tırmandırılması ve kürt halkına karşı girişilen imha saldırılarına karşı emekçiler cephesinden gündeme ağırlık koyacak, alternatif oluşturacak bir **kampanya** yürütülmelidir. Belirtilen konularda güncel somut hedefler üzerinde yoğunlaşan bir kampanyamız olmalıdır. Bu konu ve talepler, Kölece Çalışmaya ve Kölece Yaşamaya Hayır kampanyasının içerisinde bulunuyor. Fakat şimdi yürütülecek olan onun bir parçası olarak görülmeli, daha genel ve geniş zamanlı olarak değil talep ve hedeflerin daha güncel ve somut olarak belirlendiği, sonuç alıcı bir güç yoğunlaşması ve mevzilendirilmesinin gerçekleştirildiği bir biçimde örgütlenmelidir.

Kampanyada bildiri, afiş, duvar yazılamaları, duvar gazeteleri, İşçi gazetemiz ajitasyon propaganda araçları ve biçimleri olarak kullanılmalıdır. Kahvehanelerde, hastane önlerinde, fatura ödeme merkezlerinin önlerinde ajitasyon konuşmaları ve kitlesel eylemler yapılmalıdır. Su, elektrik, doğal gaz faturalarının, vergi ve cezaların ödenmemesi için açık çağrılar yapmalıyız. Eylemler fiili işgal biçiminde ve kilitleyici olmalıdır. Söz konusu kurumlar, araçları kullanılamaz hale getirilmelidir. Su, elektrik, doğal gazı kesmeye gelen görevliler, anında tepkiyle karşılanmalı, araçları taşlanmalı, yaka paça edilmeli, mahalllere sokulmamalıdırlar. **Su, elektrik, doğal gaz, eğitim, sağlık, zorunlu ulaşım parasız olmalıdır. Dolaylı vergiler kaldırılmalıdır**... (Konuyla ilgili önceden belirlenmiş talepler ve sloganlarımız var.)

Kampanya, alternatif bir eksen oluşturma düşünce ve pratiğiyle yürütülmelidir. Bundan dolayı, sadece kendi güçlerimizle değil **dikkatleri bu yöne doğru çekebilecek, gündemde ağırlık oluşturabilecek bir güç ve etkiye ulaşabilmesi için** devrimci parti ve örgütlerle (K.Bayraktan, Sendika org çevrelerine kadar...), sendika ve kitle örgütleriyle, en geniş ve dar, esnek ve dinamik birleşik ajitasyon propaganda ve eylemin örgütlenmesi üzerine kurulu olmalıdır. Sağlığı hedefleyen saldırılara karşı çıkarttığımız bildiri dağıtıldı, ilk adım atıldı. DİSK, KESK, TTB, TMMO gibi sendika ve meslek örgütlerinin içerisinde yer aldığı "**herkese sağlık, güvenceli gelecek**" gibi platformlar oluşturulmuş ve protesto eylemleri yapılmaktadır. Elektrik zamlarına karşı harekete geçen, dava açan tüketici dernekleri var. Bunlarla birlikte kitlesel protestolar, SSGSS Yasasının Mecliste görüşüleceği gün orada olmak, açılan davalara toplu katılım ve mahkeme önlerinde protestoların örgütlenmesi, protestoların dar kalıplardan çıkartılması gereklidir.Platformlara katılım ve onların içerisinde olmak, yön vermek önemlidir. Biz de bunlara gerek temsil, gerek katılım yönüyle önem vermeliyiz. Eylemlerin farklı kesimleri içerisine çekebilmesi, kafası bulanık, şovenizm budalalığına kapılmış orta sınıfların doğru yola çekilebilmesi, eylemlerin kitlesel temellerinin genişletilmesi için de özel bir çaba gösterilmelidir. Bununla birlikte etkisiz ve yasak savıcı bir niteliğe bürünmüş platform eylemleriyle yetinilemez!. Bağımsız, kendi eylem çizgimizi **sokakta** ifade edeceğimiz eylemlerimiz olmalıdır. Diğer devrimci güçlerle çizgileri daha net, birlikte örgütlenecek sokak eylemleri olmalıdır. Bunlar büyük fabrika ve işyerlerinin çıkışlarında, emekçi semtlerinde, ilgili devlet ve özel kurumların önleri ve içlerinde gerçekleş-

tirilmelidir. Her eylem ve eylemlerin bütünü, sesi gür, kilitleyen ve sonuç alıcı, "alternatif buradadır", "çıkışın yolu budur" mesajını veren, bu mesajı en sağır kulaklara dahi duyuracak bir eylem perpektifiyle örgütlenmelidir.

B)Güncel siyasal ajitasyonda üzerinde durulması gereken, önemli bir diğer konu, ABD emperyalizminin iki halkın ortak ve stratejik düşmanı olduğudur. Acı ve İronik olan şudur ki, daha iki ay öncesine kadar Amerika "türklerin düşmanı, kürtlerin dostu" iken bugün "kürtlerin düşmanı türklerin dostu" olarak gösteriliyor. Türk ve kürt işbirlikçi egemen sınıflarının kendi çikarlarına göre dezenformasyonla her iki halkı kukla yerine koymaları ve aldatmaları karşısında yalın gerçek güçlü bir şekilde haykırılmalıdır. Bu iki taraflı bir dezenformasyondur. Dezenformasyonun yaratıcıları, halkların bilincini bulandıranlar,Türk işbirlikçi egemen sınıfları, devlet ve siyaset erkanı, medya köpekleri diğer taraftanda Güney'deki işbirlikçi kürt yönetimi ve PKK önderliğidir. Murat Karayılan' ın İngiliz medyasıyla yaptığı "Amerikanın yanındayız" röportajının mürekkebi kurumamıştır ve PJAK, ABD emperyalistlerinin açık desteğini almaktan beis duymamaktadır. PKK, emperyalistler ve bölge gericilikleriyle ilişkilerinde burjuva bir ittifak politikası ve bir günde dahi değişebilen ortadoğu siyaseti gütmektedir. Sadece kendi halkına karşı değil diğer halklara karşı da güven vermeyen ,kendi halkında milliyetçi pragmatizmin diğer halklardada şovenizmin güçlenmesine hizmet eden ilkesiz bir politikadır bu. Şimdi de İran ve şiilerle ittifak yapabileceklerini söyleyerek Amerikayı uyarmaktadırlar!

Türk halkındaki Amerikan karşıtlığının yaygın biçimi, yurtsever ve enternasyonalist bir anti emperyalizm değil milliyetçi ve şoven bir karşıtlıktır. Bunu alttan körüklemiş olan generallerin Natoculuğu,askeri ilişkiler ve üsler, istihbarat, silah, özel ilişkilerle ABD ye olan göbekten bağımlılıkları, medya çığırtkanlarının tekellerle olan bağları, emperyalist kapitalist tekelci sömürünün biçim ve boyutlarının, işbirlikçi türk ve kürt burjuvalarıyla olan ilişkilerinin açık teşhiri, tekellerin söürüsüyle, borç ve faiz ödemeleriyle artı değerin nasıl çekildiği, ABD ve bütün emperyalistlerin halkların stratejik düşmanları olduğu, Ortadoğuda, Kafkaslarda ... hangi özel çıkarların peşinde koştukları, doğal zenginlikleri nasıl yağmaladıkları, bunları elde etmek ve elde tutmak için halkları nasıl birbirlerine düşürüp kırdırdıkları döne döne anlatılmalıdır. ABD emperyalizminin Ortadoğu savaşında lojistik ve geçiş yönünden özel bir yere sahip olan, İran'a karşı olası bir saldırıda da kilit bir rol oynayacak İncirlik başta olmak üzere Amerikan üslerinin kapatılmasını başa yazan bir tutum olmalıdır.

ABD emperyalizminin iki tarafla olan ittifakının göreliliği ve tek bir eksende birleştirme arayışlarına karşın izlediği politikanın pragmatist ve hızlı değişikliklere son derece açık oluşu, emperyalizmin teşhiri için elverişli bir zemin sunmaktadır. Emperyalistler, hiçbir zaman, hiçbir halkın dostu olmazlar. Halkların birbirlerine karşı düşmanlaştırılması ve birbirleriyle savaştırılmaları Emperyalist hegemonyayı kolaylaştırmanın yollarından birisidir. Bunun onlarca örneği vardır. Atını emperyalizmin arabasına bağlayan, ulıusal birliğini bu şekilde koruyacağı veya ulusal özgürlüğünü bu şekilde kazanabileceğini düşünenler, kendilerini daha ağır bir zincire bağlamaktadırlar. Özgürlük isteyen bir ulus olarak kürt ulusunun tercihi daha küçük bir efendiye esaretten daha büyük bir efendiye esaret olmamalıdır. Daha şimdiden Güney kürdistanın en büyük doğal zenginliğini oluşturan petrolün %80 i emperyalist tekellerin kasasına akmaktadır. Hızla palazlanan kürt işbirlikçi bujuvaları, hatta türk işbirlikçi kapitalistleri güneydeki emekçileri vahşice sömürmeye girişmişlerdir. Kuzey Kürdistanda ise türkiyenin Çin 'i yaratılmaktadır. Petrol rantlarıyla semiren burjuva aşiret düzeni, artan meta ticareti ve sermaye yatırımlarıyla emperyalist tekeller ve türk kapitalistleriyle işbirliği halinde hızla palazlanan işbirlikçi kürt burjuvaları ve bugün artan ölçüde kürt kapitalistleri tarafındanda sömürülmeye başlanan kürt işçiler ve çoğunluğu yoksullukta değil açlık sınırında olan kürt kent ve kır yoksulları. Kürt emekçilerin bağımsızlık taebi olmalıdır ama bu kendisini sömürecek olan kapitalistin hangi ulus burjuvası olacağını seçme talebi olmamalıdır. Kürt işçilerinin ve ezilen bir ulus olarak kürt ulusunun özlemini duydukları ve büyüyen bir tarihsel

özlemle kavuşmayı istedikleri ülke ve devlet bu olamaz.

Doğal zenginliklerin petrol tekellerince yağmasının önlenmesi de, Kuzeyiyle Güneyiyle, Doğusu ve Batısıyla Kürdistanın ucuz emek cenneti ve yoksulların ülkesi olmaktan çıkması da, gerçek bir özgürlük ve bağımsızlıktan söz edebilmekte Kürdistan ın sosyalist olmasına bağlıdır. Sosyalist olmayan bir Kürdistan bağımsız da olamaz. Tarihsel ve güncel durum, Kürdistandaki bağımlı kapitalist gelişimin derinleşmesi, kürt burjuvazisinin işbirlikçi niteliğinin güç kazanması ve tekelci gelişim, emperyalizmin büyük çıkarlarının olduğu bölgedeki hakimiyetinin düzeyi ve derinliği, kürdistanda son süreçte hız kazanmış olan kapitalist üretim ilişkilerinin hızlı gelişimi ve bunun açık sınıf karşıtlığı(emek-sermaye karşıtlığı) biçiminde ortaya çıkışı liberal reformist çözüm yönünde atılan ve atılacak adımlar, kürt ulusal sorununun işbirlikçileşen kürt burjuvaları için gerçekleşen çözümüyle birlikte kürt emekçileri açısından çözümünün diğeriyle karşıtlaşan bir temelde bağımsız sosyalist bir kürdistanla olacağını göstermektedir. Bunun ayrı bir bağımsız sosyalist Kürdistan mı olacağı, türk ve de/ ya da diğer bölge halklarıyla federatif bir birlik altında mı gerçekleşeceği ,halkların ayrı ayrı verecekleri kararla ve birlikte yaşama durumunda da ortak gönüllü iradeleriyle alacakları kararlarla olacaktır. Bir birlik durumunda her iki halkın – ve diğer halkların- her düzeyde eşit temsilinin gerçekleşeceği sosyalist halklar federasyonu olacaktır. Federasyondan daha geri bir birlik düzeyi olamaz; bugün PKK tarafından önerilen demokratik özerklik çerçeveli bir bir birlik, iki halkın eşit temsiline ve hak eşitliğine dayalı bir birlik düzeyi değildir. Tüm içeriğiyle de, liberal reformist bir çözüm varyasyonudur. Kürt sorununun devrimci demokratik çözümünün uzağında bir çözümdür bu; sadece anti emperyalist olmayışıyla değil demokratikte olmayışıyla. Ulusal sorunun demokratik çözümünün koşulu ekonomik, sosyal, siyasal, hukuksal(anayasal- yasal), kültürel her düzeyde **uluslar arasında tam hak eşitliğinin sağlanması** dır. Bu olmadığında PKK nin önerdiği "demokratik özerklik" dahil çözüm diye ileri sürülenler aslında kendiside egemen olmayan bir ulusun diğer ulus üzerindeki egemenliğinin en sivri, keskin yönleri törpülenmiş, kürt ezilen ulus bilincinin ve mücadelesinin gelişimiyle artık sürdürülemez olan kısmı atılmış olur. Ve büyük bölümü başından itibaren ulusal inkar içerisinde olan , sayısal olarak nispeten genişleyen ve sermaye olarak büyüyen kürt kapitalistleriylede ister türk ister kürt olsun işçilerin daha fazla sömürüleceği bağımlı kapitalist gelişimin bugünkü düzey ve biçimine uygun bir entegrasyon düzeyine çıkılır. Olmakta olanda budur.

Belirtilenlerin sonucu olarak, geliştirilen AKP, PKK, Güney deki işbirlikçi kürt yönetimi merkezli ya da ABD sentezli çözüm biçimlerinin gerek özgürlük ve bağımsızlık, gerekse demokrasi yönünden devrimci demokratik bir çözüm niteliğini taşımadıklarının ve ulusların tam hak eşitliğinin açık net bir savunusunun yanısıra sorunun geldiği yer itibariyle sosyalist demokratik çözümün çözümün koşulu haline geldiği etkin bir şekilde söylenmelidir. Kürt sorununun geldiği nokta, Kürdistanda güç kazanan emperyalist hegemonya, kürt halkındaki bilinç bulanıklığı, işbirlikçi kapitalizmin gelişimiyle ulusal homojenitenin daha hızla çözülmesi ve sınıf karşıtlığı zemininin daha açık hale gelişi sosyalist demokratik çözüm bilincinin geliştirilmesini yakıcılaştırmaktadır.

***

[EK29]

Şubat etkinliklerinin ana eksenini *"Hangi yolda ilerliyoruz, Hangi değerlerin savunucusuyuz?*" temasının oluşturulması önerisi bize yerinde görünmedi. Bu tema, daha önce çıkarılan değişik genelgelerin yanı sıra orkidenin çıkan sayısında zaten işlendi. Fakat asıl sorun, bu veya başka bir başlık altında bugünkü durumumuzun açıklanması/işlenmesi noktasında düğümleniyor. Temel güçlerimiz de dahil bugün insanlarımızın kafalarındaki asıl büyük so-

ruyu "*Neden bu haldeyiz ve bu çemberi niye bir türlü yaramıyoruz?*" sorusu oluşturuyor. Bu sorunun ikna edici bir yanıtını vermek istiyorsak; a- "*Nesnel etkenler*" faktörünü en fazla anıp geçmeli, bunlara işaret etmekle yetinmeliyiz, b- Daha da önemlisi, "*gelişmekte olan yönlerimiz*" gibi bir mecraya hiç girmemeliyiz. "*Gelişmekte olan yönlerimiz*" konusu, içeriği, yönü ve ne ölçüde içselleştirildiği başta olmak üzere birçok bakımdan zaten tartışmalı bir konudur. Bunlar da bir yana, en fazla bazı bireylerle sınırlı olmanın ötesine geçip artık az çok ele avuca gelir bir genellik kazanmış olan hangi yön ve özelliklerimizden söz edebiliriz ki? İşçi çalışması, gençlikteki halimiz, iç örgütlülük durumumuz, mevcut güçlerimizin yapısal özellikleri, part-time devrimciliğin sürüp gitmesinden legalizme, militanlıklık yokluğundan en temel devrimci değerlere dahi uzaklığa kadar önemsiz ve tali sayılamayacak olmanın yanında tek bir alanla ve konjonktürle sınırlı olmayan zaaflarımız ve zayıflıklarımızın boyutları düşünülecek olursa, bunların yanında sözü edilmeye değer hangi "gelişmekte olan yönlerimizi" anabiliriz? Bu bizi ya abartıya sürükleyecektir ya da teselli ve mazeret teorileri üretmeye. Her iki halde de umut verici olmak şurada dursun, güven vermenin bile imkanı yoktur. Kaldı ki bugün özellikle de durumun vehameti noktasında kendimizin ve birbirimizin gözünü açmaya olan ihtiyacımız daha büyüktür. Devrimci olan budur! İnsanlarımızı sarsmakla kalmayıp güven ve umut verecek olan da budur! Dolayısıyla biz, bu Şubat etkinliklerinin ana eksenini -kaybolan özelliklerimizin çokluğu, büyüklüğü ve öneminden de ötürü, onlarla dolaysız bağını da kuracak şekilde- "*TİKB'lilik bilinci, TİKB'Nnin karakteristik çizgileri, süreklilik içinde kopuş ilişkisi temelinde sürekliliğinde ısrar ve inat etmemiz gereken özelliklerimiz ile hala kopamadığımız alışkanlıklarımız*" temasının oluşturması gerektiği görüşündeyiz. Taslakta "Hangi değerlerin savunucusuyuz" kapsamında işaret edilen zayıflıklar bu bağlam temelinde öne çıkarılıp işlenmelidir.

Kürt sorununa bağlı olarak kaleme alınan bölüme ilişkin olarak ise: Kürt sorununun bile artık sadece kendisiyle sınırlı bir sorun olmaktan çıkmasının yanında bu ülkede gündemin her an değişebileceği gerçeğini hesaba katarak örneğin, "*Gündemi ve siyasal süreci belirleyen bu eksendir*" gibi tekyanlı/isabetsiz görünen kimi ifadelerin varlığına, sözün yer yer fazlaca uzatılmış olduğunu düşündüğümüz bölümlere rağmen A bendi olarak kaleme alınan bölüme fazla bir diyeceğimiz yok, bu haliyle de olabilir. Fakat B bendine ciddi itirazlarımız var. Bunları ayrıntılı olarak daha sonra da konuşmak gerekiyor. Fakat hem antiemperyalizm konusunda hem de Kürt ulusal sorununa ilişkin olarak bizim bugünkü propaganda ve ajitasyon sırasında asıl öne çıkarmamız gereken noktalar bağlamında taslağın bu hali "*geleneksel yaklaşım tarzı*"nın sınırlarını çok fazla aşmıyor. Bizim anti-ABD'cilik ve genel olarak anti-emperyalizm sorununu böyle gündelik ve çıplak gözle dahi görülebilir olguların ötesine geçerek, GOP'un amacı ve karakteristik özellikleriyle de bağlantılarını kurarak sosyalist devrimle demokratik görevler ve günümüzde emperyalizm olgusu ile devrim ilişkisi kapsamında daha geniş bir çerçeveye oturtarak ele alıp işlememiz gerekiyor. Yoksa şu temelde bir anti-emperyalizmi Yürüyüş her gün yapıyor. Keza Kürt ulusal sorunu konusunda da "*birlik, bunun biçimleri, federalizm-konfederalizm, yerel yönetimlere özerklik*" vb. konularını yine gündelik tartışmaların üstüne çıkan bir düzlemden ele alarak işlememiz gerekiyor. Bugün mesela gelinen noktada "*birliğin biçimlenişi nasıl olacak*" eksenli bir tartışmanın ne zamanı ne de sırası. Bu aslında tam da İmralı'nın ve ona bağlı olarak DTP'nin sorunu çekmeye çalıştığı zemin. Karşıtı da kendini bildiğimiz "*tek devlet, tek bayrak, tek ülke*" anlayışı zemininde koyuyor. Fakat her iki tarafta da, örneğin bugün Türkiye'nin metropollerinde ve kapitalizmin geliştiği bölgelerinde, neredeyse Kürdistan'da yaşayanlara yakın sayılara ulaşmış olan Kürt işçi ve emekçilerinin içinde bulundukları durum, ulusal bir boyuta da sahip olan sınıfsal konum ve talepleri, vb. bulunmuyor. Halbuki bu dinamik ve bu dinamiğin konumu, talep ve beklentilerinin çözümlenip gündemleştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda da sınıfsal/sosyalist bir stratejik yaklaşımın neden artık kaçınılmaz bir zorunluluk halini aldığını kavratabilmenin en etkili ve en kestirme yolu. Yani, bu bizim pozisyonumuzu da güçlendirip etkin kılacak bir açılım dinamiği. Biz Kürt ulusal mücadelesinin bu kez daha dolaysız ve daha "işçileşmiş"

olarak sınıfsal temellere dayalı bir biçimde yükseltilip derinleştirilmesi açısından da tayin edici bir öneme sahip olan bu temel dinamiği bağımsız bir dinamik olarak gündemleştirip ele almak yerine, sadece işçi hareketi içerisinde etnik temellere dayalı bölünme ve parçalanmanın önünün alınmasıyla sınırlı bir değinmeyle yetiniyoruz. Buna karşın, Kürt ulusal sorununun gelecekteki olası çözüm biçimleri üzerine, şu aşamada bir dizi çarpıtmaya ve yanlış anlamaya da müsait gereksiz bir tartışmaya giriyor, kesin belirlemelerde bulunuyoruz. Bu arada, yarın bir gün tarihsel koşulların hangi yönde, nasıl seyredeceğini, o koşullarda hangi yaklaşım ve çözümün proleter sosyalist hangisinin burjuva, hatta gerici karakter taşıyacağını şimdiden kestiremeyeceğimiz süreçlere dahi ipotek koyacak tarzda "*Kürt emekçilerin bağımsızlık talebi olmalıdır ama bu kendisini sömürecek olan kapitalistin hangi ulus burjuvası olacağını seçme talebi olmamalıdır*"şeklinde çok doğru olmayan formülasyonlar kullanıyoruz. Ayrıca, sosyalist devrim konusunda yaptığımız bir hatayı burada bir kez daha yineleyerek, sadece kendi aramızda değil saflarımızda da, en azından temel birimler ve güçler arasında salim kafayla ele alınıp enine boyuna irdelenmesi gereken konularda bir genelge ile "pat" diye kesin belirlemeleri gündemleştiriyoruz. Bunu yöntem olarak da artık kullanmamalıyız. Dolayısıyla o B bendine hiç yer vermeden A bendinin yeterli olacağını düşünüyoruz.

***

[EK30]

Merhaba, en altta gönderilen bölümler var. Onları sizlerin görülerinizi öğrendikten sonra düzenleyip gönderdim. Altta da yöneltilen eleştirilere benim yanıtım var..... (**U**)

Şubat etkinlikleriyle ilgili bölümü bir görüş birliği olmadığını görerek çıkarttım. Şubat etkinliklerine ilişkin belirtilen çerçevenin size yerinde görünmediğini söylüyorsunuz. Sizin önerdiğiniz çerçevede bana yeterli ve isabetli görünmedi. Hangi yolda ilerliyoruz, hangi değerlerin savunucusuyuz? Kopuş ve sürekliliğin birlikte ele alınmasıdır.("Hangi değerlerin savunucusuyuz" kısmında bizim açımızdan özsel ve temel olan fiili tasfiyecilik halinden bu yana yerine koyamadıklarımız yer alıyordu ve bu bölümün birimlerde daha ayrıntılı ve derinleştirilerek ele alınmasını konuştuğumuzda söylemiştim. Çevre kitle güçlerinin katılımının olacağı etkinliklerde sadece bu sınırlar içerisinde ve sizce önerilen çerçevede almak doğru olmaz. Bunları o toplantılarda konuşarak hangi sonuçları elde edeceğimizi düşünüyoruz ve oraya hangi perspektifle gideceğiz? "Hangi yolda ilerliyoruz"a gelince bunu konuşmaya, bunu yazmaya daha çok devam edeceğiz. Ve etmeliyiz de. "O yazıldı" deyip geçilecek bir şey değildir. Aslolandır. Bence asıl görülmeyen kopuştan ayrı bir sürekliliğin olamayacağıdır. Sürekliliğin ögeleri yeni durumun içerisine taşındığı ölçüde sürdürülebilirler. Değişen koşulların olmazsa olmazı olan yeni niteliklerin tanımlanması ve kazanılması da kopuşun içerisinden düşünmeyi gerektirdiği gibi gerçekten özeleştirel olacaksak neredeyse kuruluşumuzdan bu yana var olan zaafların, eksikliklerin, boşluklarında artık sürdürülemeyeceğini ve sürdürülmemesi gerektiğini bilerek bu kopuşla birlikte aşmalıyız.

Yön.deki B bölümünü ele alınan konunun bütünlüğü, ve tam da bu kesit ve süreçteki siyasal duruş açısından önemli olduğunu düşünmeme karşın sizlerden gelen görüşler konunun tartışılması gerektiğini gösteriyor. Önerildiği gibi yön. nin bu bölümünü çıkarttım. İtiraz noktalarınız ise isabetli ve doğru değil.

Egemen ulus şovenizmi ve ezilen ulus milliyetçiliğinin karşılıklı yükselişe geçtiği ve siyasal süreci belirlediği bir kesitte sınıf cephesinden harekete geçmeyi sağlayacak ve vektörel bir çekim oluşturacak karşı bir ağırlık ekseninin oluşturulması yön. yazısının yazılış nedeni ve amacıdır. Kürt emekçilerinin durumu da bu bağlantı içerisinde ele alınmaktadır. Yazının B bölümündeki açılım ise, hem bununla bağlantılıdır hem de bunu aşmaktadır. Kürt sorunun

siyasal çözümüne ilişkin hararetlenmekte olan sorunun devrimci demokratik ve sosyalist çözümüne uzak tartışmalara kendi cephemizden müdahaledir ve perspektifimizi derinleştirmektedir.

Yazıda söylenenlerin bir yandan "geleneksel yaklaşımı" aşmadığını söyleyip öte yandan "birlikte tartışılıp sonuçlandırılmadan bu şekilde gündeme getirilen bir konu" olduğunu söylemenizdeki garipliği geçiyorum. Konu ve sorunun yön.dirmedeki ele alınışı, bizim daha önce ifade ettiğimiz bağ. Sos. Türkiye ve Bağ. Sos. Kürdistan görüşümüzün bir devamı ve derinleştirilmesidir. Devamlılık içerisinde söylenen yeni şeylerde vardır. Evet gelişmelere uygun yeni şeylerde söylenmektedir; fakat, temelleri taa UÇ. Nin 2. sayısında yayınlanan yazıda vardır bu görüşlerin. Yazı, aynı zamanda şu andaki ekonomik, siyasal, sınıfsal durum içerisinden somut pratik politika üretmektedir.

Yazıdaki "geleneksel yaklaşımı pek aşmadığı"nın göstergesi olarak örnekleyip Yürüyüşün zaten sürekli yaptığını söylediğiniz bölüm, anti- ABD cilik ve antiemperyalizm konusu, güncel ve belleklerde oluşuyla iki tarafında teşhiri açısından önemli olduğu gibi milliyetçilikle devrimci bir antiemperyalizm arasındaki stratejik tutum farkının ne olduğunun gösterilmesi açısından da ayrıca önemlidir. Yürüyüşün bunu nasıl ve niçin yaptığı ise ,bilinmeyen bir şey değil. Ayrıca Yürüyüş bunu en doğru biçimiyle dahi yapsa bu onun nihai sınırıdır; bizim ise değildir. Biz bunun ötesinde ve ondan çok farklı şeyler söylüyoruz. Onun sınıfsal siyasal konum ve niteliği bunları söylemeye çok uzaktır.

"Keza Kürt ulusal sorunu konusunda da "birlik, bunun biçimleri, federalizm-konfederalizm, yerel yönetimlere özerklik" vb. konularını yine gündelik tartışmaların üstüne çıkan bir düzlemden ele alarak işlememiz gerekiyor. Bugün mesela gelinen noktada "birliğin biçimlenişi nasıl olacak" eksenli bir tartışmanın ne zamanı ne de sırası. Bu aslında tam da İmralı'nın ve ona bağlı olarak DTP'nin sorunu çekmeye çalıştığı zemin. Karşıtı da kendini bildiğimiz "tek devlet, tek bayrak, tek ülke" anlayışı zemininde koyuyor. Fakat her iki tarafta da, örneğin bugün Türkiye'nin metropollerinde ve kapitalizmin geliştiği bölgelerinde, neredeyse Kürdistan'da yaşayanlara yakın sayılara ulaşmış olan Kürt işçi ve emekçilerinin içinde bulundukları durum, ulusal bir boyuta da sahip olan sınıfsal konum ve talepleri, vb. bulunmuyor.Halbuki bu dinamik ve bu dinamiğin konumu, talep ve beklentilerinin çözümlenip gündemleştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda da sınıfsal/sosyalist bir stratejik yaklaşımın neden artık kaçınılmaz bir zorunluluk halini aldığını kavratabilmenin en etkili ve en kestirme yolu. Yani, bu bizim pozisyonumuzu da güçlendirip etkin kılacak bir açılım dinamiği. Biz Kürt ulusal mücadelesinin bu kez daha dolaysız ve daha "işçileşmiş" olarak sınıfsal temellere dayalı bir biçimde yükseltilip derinleştirilmesi açısından da tayin edici bir öneme sahip olan bu temel dinamiği bağımsız bir dinamik olarak gündemleştirip ele almak yerine, sadece işçi hareketi içerisinde etnik temellere dayalı bölünme ve parçalanmanın önünün alınmasıyla sınırlı bir değinmeyle yetiniyoruz. ..."

Buradaki asıl itirqazım başta söylediklerinize ve ilişikilendirmeleride yanlış kurmanıza. Yön. mede kürt sorununun çözümüyle ilgili olarak, öncelikle siyasal çözümün niteliği ve içeriği ve sonrada biçimi üzerine görüşlerimizi ifade ediyoruz. İçerik, bağımsızlıkla sosyalizm ilişkisi kurularak ve sınıf ve sosyalizm temelinde derinleştirici bir karşıtlık ekseni tanımlanarak belirtiliyor. Yani işe biçimden başlamıyoruz, devrimin niteliğinden ve içeriğinden başlıyoruz. Üstelik biçimi de yine biçimden tartışmıyoruz. Ayrıca kimsede, biçimi öne çıkaranlarda biçimden tartışmıyor aslında. Sorunun siyasal yönünü perdelemek için ve daha geri çözümlere razı olunduğundan hukuksal, idari biçimler üzerinden çözüm öneriliyor. Bir tarafın çokça kullandığı "kültürel", diğer tarafın çokça kullanmaya başladığı "ekonomik ve sosyal" gibi kodları da buna ekleyebiliriz. Tabii bunlar, onların kendi çözümlerinin niteliğini ve sınırlarını da gösteriyor. Bundan dolayı bunlarda "biçim" tartışması değildir. Bunları biçim tartışması

sayıp ya da hangi nedenle olursa olsun hız kazanacağı görülen bu tartışmalara müdahil olmamak siyaseten ciddi bir boşluk bırakmak olur. Öne çıkan ve gelişimi belirleyebilecek çözümler, sulandırılmış liberal ve liberal reformist çözümler.. PKK nin çözümü, sorunun devrimci demokratik çözümünden de iyice uzaklaşmış olan bir çözüm. AKP zaten kendi çözümünü mehter yürüyüşüyle pratikleştiriyor ve üstelik Güney'ide kapsayacak şekilde genişletiyor. Genişlemekte olan tartışma biçimin tartışılması değil açık ve örtük olarak kürt sorununun siyasal çözümünün tartışılmasıdır ve her kesinde kendi içeriğine uygun önerdiği bir "biçim"bulunmaktadır. Dediğiniz gibi"Birliğin biçimlenişi ne olacak tartışmasının ne zamanı ne de sırası" değil hem zamanı hem de sırasıdır. Birileri biçimi öne çıkartıyorsa sen de içeriği öne çıkartır biçim-içerik ilişkisini buradan kurar, kürt sorununun sosyalist demokratik çözümüne ilişkin biçim önerinide yine ona uygun temellendirirsin. İzleyen satırlarda söylediğiniz kürt emekçiler için taleplerin belirlenmesi de bunun bir parçası olur. Ayrıca bizim kürt sorununun siyasal çözümüne ve çözümün biçimlerine ilişkin şu kesitte ve her zaman söyleyeceklerimizin karşısında yer almaz ve onun engeli de değildir. Sosyalist bir kürdistandan söz ediyorsak Kürt emekçilerin koşulları ve istemlerine ilişkin çok daha açık ve ayrıntılı belirlemeler yapmalıyız. Kürt işçilerin ayrı örgütlenmesi gibi -bir dönem PKK geliştirmeye çalışmıştı- sınıf içerisinde milliyetçi bir bölünmeye meydan vermeyecek bir şekilde de yapılmalıdır bu. Bağımsız ve kendi başına talepler olarakta değil; sınıfın talepleinin içerisnde özel bir parça olarak . Ve bunlar yön. de belirtilen ulusal eşitsizliğin kürt emekçilere karşı tutumda ortaya çıkan ve sınıf içerisinde de bir ayrım ve bölünmeyede yol açan konularda olacaktır.

Biçim konusunda da, taraflarca önerilen fazlasıyla sulandırılmış liberal, reformist çözümlerin karşısına bağımsız sos. Türkiye ve bağımsız sosyalist Kür. dev.ci sloganıyla çıkılmalı çözümün iki tarafın gönüllüğüne dayalı olarak birlikte olması durumu gerçekleşirse de birliğin genel şekli olarak federasyon biçimi açık bir şekilde söylenmelidir. Kürt ulusunun isterse ayrılma ve bağımsız devletini kurma hakkını, koşulsuz olarak zaten bunun önüne koyuyoruz. Ki bu isterse diğer parçalarla özgürce birleşme iradesini eline alması, istediği zamanda kullanmasıdır. Federatif çözüm zaten her zaman bu hakkın varlığını ve kullanılabilme iradesini elde tutmayı içerir.DTP, "demokratik toplum kongresi" ni Diyabakır'da yaptı, şimdi de Ankara da "Demokratik Cumhuriyet Kongresi"ni yapıyor. Taktiklerini içiçe örüyor. Biz kendi siyasal çözüm önerimizi ve onun genel biçimini de bunun karşısında dile getirmeliyiz. Sonuç olarak yanlış bir noktadan karşı çıkıyor, yanlış bir ilişkilendirme yapıyor içeriğiyle biçimiyle siyasal çözüm tartışmalarının tartışma olmanında ötesine de geçtiği bir dönemde buna girmemek gerektiği gibi herhalde kendinizinde söylemek istemediği bir görüşe varıyorsunuz.

Yön. nin B bölümünde karşıtlık ekseni açıklanır ve tarafları tanımlanırken bir tarafında, bölgedeki boyutlanan emperyalist hegemonya, işbirlikçi kapitalizmin gelişimi açık bir şekilde belirtiliyor: devrimin niteliği ve özellik tanımı bütün ögelerin birlikte alınmasıyla bu ilişki içerisinden yapılıyor. Bunlar GOP kapsamı içerisinden de söylenen şeylerdir. "Doğal zenginliklerin petrol tekellerince yağmasının önlenmesi de, Kuzeyiyle Güneyiyle, Doğusu ve Batısıyla Kürdistanın ucuz emek cenneti ve yoksulların ülkesi olmaktan çıkması da, gerçek bir özgürlük ve bağımsızlıktan söz edebilmekte Kürdistan ın sosyalist olmasına bağlıdır. Sosyalist olmayan bir Kürdistan bağımsız da olamaz. Tarihsel ve güncel durum, Kürdistandaki bağımlı kapitalist gelişimin derinleşmesi, kürt burjuvazisinin işbirlikçi niteliğinin güç kazanması ve tekelci gelişim, emperyalizmin büyük çıkarlarının olduğu bölgedeki hakimiyetinin düzeyi ve derinliği, kürdistanda son süreçte hız kazanmış olan kapitalist üretim ilişkilerinin hızlı gelişimi ve bunun açık sınıf karşıtlığı(emek-sermaye karşıtlığı) biçiminde ortaya çıkışı liberal reformist çözüm yönünde atılan ve atılacak adımlar, kürt ulusal sorununun işbirlikçileşen kürt burjuvaları için gerçekleşen çözümüyle birlikte kürt emekçileri açısından çözümünün diğeriyle karşıtlaşan bir temelde bağımsız sosyalist bir kürdistanla olacağını göstermektedir." Bunu söylüyoruz. Burada belirtilenler, ABD nin bölgedeki

hakimiyetinin derinleşmesine, GOP la birlikte yapılan ve yapılmakta olanlara karşı olan, stratejisini ona göre kuran bir eksendir. Biz bağımsız sos. Türkiye derken, GOP kapsamı içerisinden de konuşuyoruz. Politik stratejik bir değişiklik yaparak Bağımsız sos. Tür. Ve bağımsız sos. Kür. dememiz, kürt sorunun çözümü dahil demokratik görevleri sosyalist görevlere bağlayan bir çözümle ele almaya geçişimiz bundan ayrı değildir. Tabi ki, önce iç koşullara, ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelerin içteki analizine dayanmaktadır. Fakat egemenliğin gerek bölgesel gerek küresel düzeyde aldığı ve almakta olduğu biçimler, iç ve dış koşulların iç içe geçmesi bu konulardaki analizleri salt iç koşullar içerisinden yapma sınırlılığını ortadan kaldırdığı gibi, bölgedeki siyasal ve askeri gelişmelere ve olası gelişemelere bağlı olarak da, bizim açımızdan stratejik politika değişikliğini evet olması gerekene uygun olmayan bir şekilde yapma aciliyetini de ortaya çıkarttı.(Bunun tüm yönleriyle çok iyi anlaşıldığı düşüncesinde değilim ve böyle böyle de ortaya çıkıyor.) Çünkü, anti emp. Dem. Devrimciliğin sınırları içerisinde kalındığında milliyetçiliğin şu ya da bu türüyle lekelenmemek, bu yönde eğilim ve sapmaların ortaya çıkmaması mümkün değildi! Yazıda da faktörler sıralanırken ABD nin bölgedeki hakimiyetinin derinleşmesi , Kürdistandaki işbirlikçiliğin ve işbirlikçi kapitalizmin gelişimi bir arada ve içiçe belirtiliyor. GOP a karşı duruşun siyasal stratejik proğramatik ifadesi sosyalizmden ayrı bağımsızlığın olamayacağıdır. Ve doğru olan biçimiyle bağımsızlığa özel vurgunun bunun içerisinden yapılmasıdır. GOP kapsamı içerisnden düşünmek önce budur.

GOP kapsamı içerisinde düşünmek aynı zamanda bölgesel bir strateji oluşturmayı gerektirir. Eğer bu da zaman zaman PKK nin ve MLKP nin(kendi karakteriyle Aydınlık'ın) ara ara dillendirdiği biçimde, halkçılığın daha da bulanıklaşmış ve daha da geri düzeyde ortaya çıkacak Ortadoğu varyasyonu olmayacaksa, gerici ittifaklar kurmaya dönüşmeyecekse, tutarlı bir anti emperyalizm olacaksa yukarda belirtilen eksen-sosyalizm bağımsızlık ilişkisi ekseni- üzerinden ve sınıf hareketini ve sınıf birliğini Bölge düzeyinde geliştirmeyi merkeze koyan bir bakış açısıyla olmalıdır. Bu noktada net bir bakış açısına sahip olunmadığında Bölgedeki zemin ve koşullar, her türlü gerici ittifak ve kombinasyonlara fazlasıyla elverişlidir. Askeri düzeyde sıçramalı gelişmeler, savaşın bölgeselleşmesi gibi bir duruma karşı ve bununla birlikte halkların birbirine düşmanlaşmasının, şovenizm, sosyal şovenizm, dar milliyetçiliğin gelişip güç kazanmasının karşısında güçlü bir duruş oluşturmak istiyorsak, işçilerin kendi burjuvalarının peşine takılmasını istemiyorsak sınıf dilinin ve sınıfın enternasyonalizmi ve halkların kardeşliğinin kendi burjuvalarına, kendi egemen sınıflarına karşı çıkmakla olacağını açık, vurgulu ve sürekli söylemeliyiz. Sınıf diliyle konuşmalıyız. Kapitalistlerin arasında bir fark olmadığını anlatmalıyız. GOP a karşı bağımsız bir sınıf tutumu, kendi burjuvalarıyla diğer burjuvalar arasında bir fark olmadığını bilen bir sınıf bilinci düzeyini gerektirir. Kendi burjuvazisine karşı tavır almayı gerektirir. Kürt emekçiler-Güney'dekiler de- buna dahildir. Türk emekçilerinde, kürt, emekçilerinde, İrandaki çeşiti miliyetlerden emekçilerinde halklar arasındaki boğazlaşmanın oyuncuları olmaması ve Bölgesel bir karşı duruş ekseni oluşturmak içinde en gerekli olan budur. Konuyla bağlantılı olarak belirtmek gerekirse , emekçilerin bağımsızlık talebinin olması fakat bunun kendisini sömürenin hangi ülkenin burjuvazisinin olacağını seçmek olmadığını söylemekte bu perspektifin bir parçasıdır. Türkiye, İran, Kürdistan, Ermenistan, Azerbeycan, Suriye, Yunanistan'daki işçiler kendi kapitalistleriyle diğer kapitalistler arasında fark olmadığını bilmelidirler!

"Bu arada, yarın bir gün tarihsel koşulların hangi yönde, nasıl seyredeceğini, o koşullarda hangi yaklaşım ve çözümün proleter sos. hangisinin burjuva, hatta gerici karakter taşıyacağını şimdiden kestiremeyeceğimiz süreçlere dahi ipotek koyacak tarzda "Kürt emekçilerin bağımsızlık talebi olmalıdır ama bu kendisini sömürecek olan kapitalistin hangi ulus burjuvası olacağını seçme talebi olmamalıdır"şeklinde çok doğru olmayan formülasyonlar kullanıyoruz." deniliyor.

Aslında tam da ayrıştırılması gereken işte buradaki yaklaşımdır. Şunu belirteyim, tarihsel koşulların hangi yönde ve nasıl seyrettiği görüldüğü ve bilindiği gibi, olası gelişmeler de öngörülebilir durumdadır. Kafa karıklığının asıl giderilmesi gereken yönü, temel stratejinin ne olacağıdır ve bunu izleyecek şekilde diğer politikaların bununla nasıl ilişkilendirileceğinin doğru belirlenmesidir. Her ülke proletaryasının kendi burjuvazisi ile arasına sınır koyması, bağımsız bir sınıf siyaseti ve sınıfın bağımsız davranışının ortaya çıkartılması da önemi daha da artmış olan, bu stratejik duruşun ön ve zorunlu koşuludur. En sıçramalı gelişmelere dahi hangi strateji üzerinden hazır olacağız, biz bunu belirledik. Bu bağımsız sosyalist Türkiye, Bağımsız sosyalist Kürdistan stratejisidir. Demokratik görevlerin sosyalist görevlerle birlikte çözümüdür. Sıçramalı gelişmeler sonucu, biçim ve yönde, ittifak ilişkilerinde bazı değişiklikler olabilecektir. Ama bütün bunlarda belirlenen stratejinin içerisinde olacaktır. Bölge düzeyinde de bu stratejiyi hakim kılmaya çalışmalıyız. Bizim duruş noktamızı bu oluşturmalıdır. İşte buna ipotek koymalıyız.

GOP a karşı bölgesel mücadele stratejisi de bu çizgi üzerinden kurulmalıdır. Bölgesel devrim stratejisi de, ittifak politikaları da bu eksen üzerinden oluşturulmalıdır.(İşgal olasılıkları, bazı ülkelerin sosyo ekonomik ve siyasal gelişme düzeyi açısından görece daha geri durumda oluşu vb. ni de gözeterek söylüyorum bunları) Bölgede halkların birbiriyle boğazlaşmasını önleyecek, halkları kardeşleştirecek ve halkların birliğini sağlayacak stratejide budur. Bölgedeki her ülke proletaryasının kendi burjuvazisinden de bağımsız olabilmesi bunun koşullarından biridir. Yukardaki sözün en genel ve bütün işçileri kesen anlamı da budur.

Ayrıca bu söz, birinci olarak, ezilen ulus miliyetçiliğinin yoğun etkisi altındaki kürt emekçiler için söylenmektedir. Sınıfsal istem ve özlemleri son derece geri plana itilmiş, yok gibi gösterilen, üstelik kendilerininde sadece kürt oldukları için ezildiklerini düşünen kürt emekçilere söylenmektedir. Ve güneyiyle kuzeyiyle kürdistandaki gelişmelere bakarak söylenmektedir. Petrol zenginliğinin burjuva-feodal aşiret ilişkileri içerisinde paylaşıldığı, rüşvet ve yolsuzluğun ayyuka çıktığı, işbirlikçi kapitalizmin hızlı gelişimiyle sınıfsal ayrışmanında hızlandığı Kürdistan için söylenmektedir. Dünyanın en büyük ve en saldırgan emperyalistine karşı kendilerine özgürlük getirdiği yanılsamasıyla muhabbet besleyen , dünyanın en azgın tekelci kapitalistlerince petrol zenginliklerinin yağmasına karşı bir hoşnutsuzluk dahi göstermeyen, emperyalist kapitalist sisteme daha güçlü ve derin bağlarla bağlanıp işbirlikçi karakteri daha da artmış kürt burjuvalarının peşinde sürüklenen ezilen ulus milliyetçiği ile arasında bir sınır bulunmayan kürt işçilerine söylenmektedir. Kürt emekçilerini yanlış bir hayalden kurtarmak için söylenmektedir. Ezilen bir ulusun işçi sınıfının kendi burjuvazisiyle arasına sınır çekmesinin gerekliliğinin gösterilmesi, bağımsız olduğu gibi sömürününde olmadığı bir ülkenin tarifinin bir biçimidir o. Kürt işçilerinin kendi sınıf konumlarının bilincine varmasının, onun içerisinden düşünmesi ve hareket etmesinin ve bunların olabilmesi için onlara götürülecek siyasal bilincin temel taşlarından biridir.

“Kürt emekçilerin bağımsızlık talebi olmalıdır ama bu kendisini sömürecek olan kapitalistin hangi ulus burjuvası olacağını seçme talebi olmamalıdır” Bu cümle, sadece kürt emekçiler içinde kurulmuş değildir; her biri şu ya da bu, veya bir çok emperyalist-kapitalist ülke burjuvaları tarafından ve onlara sıkı sıkıya bağlı kendi işbirlikçi burjuvaları tarafından sömürülen bölge ve dünya ülkelerinin işçilerinin bütününe söylenmektedir. Ayrıcada bugün burjuvazi kozmopolit bir gelişimle iç içede geçerek dünya burjuvazisi niteliği kazanmaktadır; bunun karşısında proletaryada artan ölçüde uluslararasılaşarak, uluslar arası ve dünya proletaryası niteliği kazanmaktadır. Ortadoğuda şovenizmin ve de sosyal şovenizmin ve de dar milliyetçiliğin boy atmasını bunların sonucu işçilerin ve halkların kendi burjuva ve feodallerinin peşlerinden sürüklenmesinin önüne geçmek istiyorsak, gerici ittifakların oluşmasını önlemek ve bunarın karşsında durmak istiyorsak bu vb. sözleri, sloganları daha fazla söyleme-

liyiz. Bu kendi burjuvalarınızın peşine takılmayın, onların emperyalist güçlerle küsmelerine barışmalarına, hatta çatışmalarına, birine yakınlaşıp diğerine uzaklaşmalarına aldanmayın. Onlar emperyalist kapitalizme bağlıdırlar, giderek artan, yoğunlaşan bir entegrasyon süreci içerisindedirler. Onlar için savaşan kendi çıkarları için savaşmaz, kendi sınıf çıkarları için savaşan da onlar için savaşmaz. Düşmanlık halklar arasında değil sınıflar arasındadır. Bütün ülkelerin işçileri birleşin! Bütün ülkelerin -Bölge ülkelerinin- işçileri ve ezilen halklar birleşin! GOP'a karşı söyleyeceklerimizde bunlar olmalıdır. Bu cümleyi neden söylediğimiz değil neden daha önce söylemediğimiz sorulmalı ve bunun üzerine düşünülmelidir. Hem de çok iyi düşünülmelidir. Aslı proletaryanın sosyalist görevlerinin unutulmasıdır. (İşçilerin vatanı yoktur. Proletarya uluslar arası bir sınıftır.....) Sözün kulaga tırmalayıcı gelmesi bundandır. Sadece bu da değil emperyalizme karşı mücadele, emperyalist kapitalizme karşı mücadele olmaktan çıkartılıp halkçı, ulusalcı bir anti-anti emperyalizme kayılmış, içteki sınıf karşıtlığının bunun içerisinde eritilip kaybedilmiş olmasındandır. Yazdıklarınızın muğlak ifadeli, "birşey söylemeyen" bölümlerine baktığımda sizin kafa karışıklığınızında tam da buralarda olduğu görülüyor. Yoksa yazıda güçler tanımlanırken konulan karşıtlık ekseninin Bölge düzeyinde de konulmuş olduğunu görmek hiç de güç olmazdı.

Sonuç olarak yazının B bölümünde karşı çıkış noktalarınız isabetsiz ve doğru olmadığı gibi, bu bölümün yön. de yer almaması hem yön.nin bütünlüğünü zayıflatmıştır hem de kürt sorunu bağlamında güncel ve hararetlenmekte olan bir tartışmanın üzerine gitmekten alakoymuş, tutumumuzun açık ve net bir şekilde konulmasına engel olmuştur.

Yön. nin çıkartılan B bölümü, ona yöneltilen eleştiri ve bu yanıtımın muhatap üst o. ü.ce de bilinmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu metinler onlara da iletilmelidir.

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

Not: Gönderilen bölümler.

Merhaba,

1) Şirketle ilgili gönderilen r.ları aldık. Bazı temel raporların eksik oldukları görülüyor. Üst kurulun kendi raporu olmadığı gibi gelen raporlarla ilgili bir değerlendirme de bulunmuyor. Büro, amele çalışması gibi alan r.larıda yok. Başka temas imkanı olsa da her halukarda üst kurulun kendi raporunu göndermesi doğru ve sağlıklı olacaktır. Belirtilen diğer eksik r. da olabilen en kısa sürede gönderilmelidir.

2) De. Üni. nin son sayısında "Kapital okuma grupları" nın kurulduğu açıklanıyor. Bir toplantıda bir y. tarafından ifade edilen ve doğru olmayan bir görüşün bu şekilde pratikleştirilmesi yanlıştır. Salt okuma grubu biçiminde bir form , sosyal dev.rim ör.nün teori ve pratiği ile çelişir; hiçbir düzeyde bizim ör. formlarımız içerisinde yer almaz ve önereceğimiz bir biçim değildir. Yapı olarak içerisinden geçmekte olduğumuz sürecin aşmakta zorlandığımız sorunlarının çözümüyle ve günün yakıcı görevleriyle de karşıtlık halindedir. Bu yanlış uygulama düzeltilmelidir. Ayrıca bu konuyla ilgili kurul heyet üyelerinin tümünün bilgisi, ortak bir görüş ve kararı varmıdır. Bu adım nasıl atılmıştır. Bunları da bilmek istiyoruz.

3)Son gelişme ve saldırılara karşı sınıf eksenli vektörel bir karşıtlık oluşturacak kamp. İçerikli bir yön. Gönderiyoruz. Güçlü bir yüklenme yapalım.

Çalışmalarıızda başarılar.

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Yönlendirme.....

Önceki ve son gelişmelerle birlikte, Türk egemen ulus şovenizmiyle Kürt ezilen ulus milliyetçiliği karşılıklı yükselişe geçti. Faşist türk ordusunun kürt direnişçilerine karşı artan imha saldırıları, sınır içi ve sınır dışı operasyonlar, bir direnme savaşı yürüten PKK nin kentlerde hedef gözetmeyen bombalamalar dahil gerçekleştirdiği eylemler, bu karşılıklı yükselişi hızlandıracaktır. Gündemi ve siyasal süreci belirleyen bu eksendir.

Yaratılan atmosfer emekçileride zehirlemekte, egemen ulus şovenizminin ve ezilen ulus milliyetçiliğinin türk ve kürt emekçiler üzerindeki etkilerini büyütmektedir. İşçi sınıfının zaten parçalanmış olan yapısı daha fazla parçalanmakta, sınıf içerisinde bölünme derinleşmekte, düşmanlaşma gelişmektedir. İşçi sınıfının belirli kesimleri içerisinde ve kimi bölgelerde yoğunlaşmış olarak bu sorun, ağır ve yaşamsal sorunlarla boğuşan ve yeni bir saldırı paketiyle karşı karşıya olan işçi sınıfının gözlerinin önünde bir perde oluşturmakta, kendi sorunlarından dahi uzaklaştırmaktadır.Türk emekçileri pençesine alan egemen ulus şovenizmi dalgasının ve kürt emekçiler üzerindeki yoğun milliyetçi etkinin bu koşullarda kendliğinden ortadan kalkması beklenemez.

Gündemin ve siyasal sürecin bu şekilde belirlenmesine karşı proletarya sosyalistlerinin söyleyecek sözü, işçi sınıfının çıkarlarına bağlı bağımsız politika ve eylemi olmalıdır. İçte ve dışta kürt halkına ve savaşçılarına karşı her türlü yoketme saldırısına derhal son verilmesi, kürt halkının eşitlik, özgürlük ve demokratik temsile dayalı isteklerinin ve isterse ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının hiçbir koşula bağlanmadan kabulü, kürt sorununun güncel ve stratejik çözümünün koşuludur. Ezilen kürt ulusunun demokratik istemlerinin kararlı destekçisi olmak ve kirli savaşa, imha saldırılarına karşı net bir tutum alınması da bir ayraç ve nirengi noktasıdır.

Bununla birlikte proletarya sosyalistlerinin ne kürt sorunuyla ilgili siyasal tutumu bundan ibaret olabilir ne de mevcut durumun değişimi; egemen ulus şovenizmi ve ezilen ulus milliyetçiliğin emekçiler içerisinde büyüyen etkisi salt bu sınırların içerisinde kalınanarak yok edilebilir. Proletarya sosyalistleri mevcut gelişmelerle ve gündemle kendisini sınırlayan ve kürt halkına demokratik destek ve dayanışmadan ibaret olan bir tutumla da yetinemez. Gerçek ve sonuç alıcı olabilecek bir destek, işçi sınıfı hareketinin geliştirilmesine bağlıdır. Mevcut koşul ve dengelerde topyekun bir değişim yaratacak olan proletarya sosyalistlerinin bu asli görevlerini yerine getirmeleridir. Proletaryanın tarihsel ve güncel öncü rolü oynayabilmesinin somut ifadesi ve koşulu budur.

Egemen ulus şovenizminin ve ezilen ulus milliyetçiliğinin işçi sınıfı içerisinde büyüyen etkisi, salt siyasal alandan yürütülecek bir mücadeleyle kırılamaz. Esasen yükselen bir sınıf hareketiyle önü kesilmediği bir durumda milliyetçilik dalgasının kabardığı her dönem için bu geçerlidir. Bu durumu değiştirecek olan sınıfın kendi öz çıkarları doğrultusundaki hareketi, işçi sınıfı hareketinin yükselişe geçmesidir. İşçi sınıfı dikkat ve enerjisini ağırlaşan kendi sorunları üzerinde yoğunlaştırdığı, sınıf düşmanı olan kapitalistlerin karşısına birlikte dikildiği ölçüde kendisine de sirayet eden milliyetçi eksenli bir bölünmeyi defedebilir. Bunun vazgeçilmez koşullarından birisi de türk emekçilerin, daha ağır koşullarda ve düzensiz işlerde çalışan, daha fazla işsiz kalan, büyük fabrikalara alınmayan, aşağılanan ve saldırıya uğrayan kürt emekçilerle tam bir sınıf dayanışması içerisinde olması, egemen ulus şovenizmine, operasyonlara net bir karşı duruş göstermesidir.

Bu koşullarda, emekçilerin dikkatinin ağırlaşan yaşamsal sorunlara, öz çıkarları doğrultusundaki mücadelelere çekilmesi ayrı bir önem taşımaktadır. Su ve ulaşıma gelen zamdan

sonra elektiriğe yüksek oranlı bir zam yapıldı. Onu doğal gaz zammı izledi. Bu zamlar diğer zamları tetikleyecektir. Sigara ve taşıt vergileri katlanmaktadır. IMF kıskacındaki ekonomideki zamlara savaşın kirli faturası eklenmektedir. Emekçiler, ağırlaşan ve büyük bir çoğunluğununda ödeyemeyeceği faturaları ödemekle karşı karşıyadırlar. Bir çoğunun çalışacak iş bulmaktan dahi yoksun olduğu, çalışanlarında asgari ücrete hatta daha azına mahkum bırakıldığı koşullarda bu zamların anlamı, elektriğin, suyun, doğal gazın kesilmesi, yaşanılan yer dışında hiçbir yere gidememektir. Toplusözleşmelerde sağlanabilen ücret artışları yok denecek kadar azdır, bir çoğunda ise artış bir yana sosyal hakların daha fazla budanması ile sonuçlanmaktadır. SSGSS Yasası ile sağlığın özelleştirilmesinin son etabına girilmektedir. Çalışma süreleri uzatılmakta, emeklilik koşulları ağırlaştırılmaktadır.Vahşi kapitalizm dönemindeki gibi emekçilerin aktif olarak artı değer üretebilecekleri kadar yaşamaları ve sonra da ölmeleri istenmektedir. Hayatın kaynağı olan su dahi verilmemekte, İstanbul, Ankara gibi kentlerde günlerce süren su kesintileri olmaktadır. Dolaylı vergiler ve cezalar ise sürekli artırılmaktadır.

Son zamlar, artan vergiler, çalışma sürelerinin uzatılması ve çalışma koşullarının ağırlaştırılması ekonomideki kesitsel bir sıkışmanın sonucu değildir. Dış borçlar ve cari açık büyük miktarlara ulaşmıştır. Başta ABD olmak üzere kapitalist dünya ekonomisinin durgunluk sürecine girmekte oluşu, borca dayalı büyüme politikalarının sürdürülebilirliğini zora sokmaktadır. Çok sayıda işçinin çalıştığı ihracata dayalı bazı sektörlerde daralma olasılığıyla birlikte işbirlikçi kapitalist ekonomide kırılma riski artmaktadır. Artı değer sömürü oranlarındaki artış, yüksek oranlı zamlar ve vergi artırımlarıyla “kemer sıkma” politikalarına dönüş adımları bunun sonucudur. Ekonomik terör politikalarına geçilmektedir. İstihdamda kayda değer bir artış sağlamayan yüksek oranlı büyümede ekonomideki daralma sonucu oluşacak oransal düşüş yeni bir işsiz kitlesini açığa çıkartacaktır.

Zam ve vergilerle emekçilerin yaşamlarının köleleştirilmesine ağır bir halka eklenmiştir. Ve bu saldırılar her hangi bir ikinci, üçüncü dereceden ihtiyaçlara değil en yaşamsal olanlaradır. Emekçilerin canlarını çıkartarak sermayenin büyütülmesi politikalarına, kirli savaşın kabaran faturaları eklenmektedir. Bütçenin büyük bölümünü yutan askeri harcamalarda üçte birlik, trilyonlar tutan bir artış gerçekleştirilmiştir. Milyonlarca dolar ödenen silahların haberleri basından bir gün bile eksik olmuyor. Kürt geri. ve kürt yoksullarınnın üzerine atılan bombalar, Türkiyedeki emekçilerin üzerine zam bombası olarak yağmaktadır. Bombalar, sadece kürt direnişçilerinin ve kürt yoksullarının değil türk emekçilerinde canını yakıyor. Yaşamı onlar için daha ağır ve çekilmez kılıyor. Silah tekellerinin kasalarının doldurulması, askeri bütçeye eklenen trilyonlar ve emekçilerin büyüyen sefaleti!

Kürt ve türk emekçilerinin sınıf birliğinin ve halkların kardeşliğini sağlayacak vektörel güç, bombalara ve zam bombasına karşı yürütülecek mücadeledir. Ancak bu temel üzerinden yükselecek bir mücadeledir ki, milliyetçi zehirin emekçiler üzerindeki yaygın etkisini kırabilir. Kürt ve türk emekçilerin içerisinde birlikte yer aldıkları her grev, tersane gibi yerlerde örgütlenecek her mücadele, emekçi semtlerinde zamlara karşı yapılacak protesto ve faturaları ödememe eylemleri, sağlıktaki özelleştirmeye karşı hastane önü eylemleri sınıfın birliğinin ve halkların kardeşliğinin yaşamda örülmesi olacaktır. Karşılığını yaşamın içerisinde bulmayan ve yaşamın içerisinde somutluk kazandırılmayan sloganların hiç bir değeri yoktur. Gerek güncel ekonomik, gerek güncel siyasal talepler olsun onlar pratikleştirildikleri ölçüde anlaşılır, pratikleştirildikleri ölçüde değer kazanırlar. “İşçilerin Birliği Halkların kardeşliği” sloganı için de geçerlidir bu. Egemen ulus şovenizminin ve emekçilere zerkedilen her tür milliyetçi zehirin etkisinin dağıtılacağı gerçek zemin burasıdır. Kürt ve türk emekçilerin düşmanı, işbirlikçi türk ve kürt kapitalistleridir. Zammın vurup yıktığı bütün emekçilerdir, faturalarını, kiralarını ödeyemeyen, hastane önlerinde inleyenler bütün emekçilerdir ister türk, ister kürt olsun! (Mahzuni’nin söylediği gibi, kar fakirlerin üstüne yağar!) İşçi sınıfı hareketinin

gelişmesinin ve mücadele içerisinde sınıfın iç birliğinin gerçekleşmesinin imkanını sunan bu tablo, kürt halkının varlığının ve özgür ve eşit yaşam isteğininin inkarıyla türk şovenizminin yol açtığı düşmanlaşmaya karşı halkların kardeşleşmesinin yolunu da göstermektedir.

Sürmekte olan, biten telekom grevi gibi daha yığınsal ve etkisi daha büyük olan grevlere bakış açısı değişmeli, bu tür grev ve direnişlerin yeri ve anlamı mevcut konjonktürün içerisinden değerlendirilmelidir. Tersane, konfeksiyon atölyeleri gibi kürt ve türk emekçilerinin bulunduğu iş yerleri ve bölgelerdeki çalışmaya özel bir önem verilmelidir. Olay ve gelişmeler karşısında kürt ve türk emekçilerin birlikte yapacakları bir açıklamanın dahi siyasal bir anlamı vardır. En başta da sınıfın iç birliğinin sağlanması açısından. Bu işyeri ve bölgelerde faşist şoven kışkırtma ve saldırılar karşısında ortak bir tutum alınmalıdır. Kürt halkına karşı hakaret, aşağılama, fiili saldırılar karşısında açık bir tutum alan, fiili dayanışmayı ve öz savunmayı örgütleyecek Kardeşlik müfrezeleri kurulmalıdır.

Zamlara, vergilere, SGSS yasasına, kirli savaşın tırmandırılması ve kürt halkına karşı girişilen imha saldırılarına karşı emekçiler cephesinden gündeme ağırlık koyacak, alternatif oluşturacak bir kampanya yürütülmelidir. Belirtilen konularda güncel somut hedefler üzerinde yoğunlaşan bir kampanyamız olmalıdır. Bu konu ve talepler, Kölece Çalışmaya ve Kölece Yaşamaya Hayır kampanyasının içerisinde bulunuyor. Fakat şimdi yürütülecek olan onun bir parçası olarak görülmeli, daha genel ve geniş zamanlı olarak değil talep ve hedeflerin daha güncel ve somut olarak belirlendiği, sonuç alıcı bir güç yoğunlaşması ve mevzilendirilmesinin gerçekleştirildiği bir biçimde örgütlenmelidir.

Kampanyada bildiri, afiş, duvar yazılamaları, duvar gazeteleri, İşçi gazetemiz ajitasyon propaganda araçları ve biçimleri olarak kullanılmalıdır. Kahvehanelerde, hastane önlerinde, fatura ödeme merkezlerinin önlerinde ajitasyon konuşmaları ve kitlesel eylemler yapılmalıdır. Su, elektrik, doğal gaz faturalarının, vergi ve cezaların ödenmemesi için açık çağrılar yapmalıyız. Eylemler fiili işgal biçiminde ve kilitleyici olmalıdır. Söz konusu kurumlar, araçları kullanılamaz hale getirilmelidir. Su, elektrik, doğal gazı kesmeye gelen görevliler, anında tepkiyle karşılanmalı, araçları taşlanmalı, yaka paça edilmeli, mahalllere sokulmamalıdırlar. Su, elektrik, doğal gaz, eğitim, sağlık, zorunlu ulaşım parasız olmalıdır. Dolaylı vergiler kaldırılmalıdır... (Konuyla ilgili önceden belirlenmiş talepler ve sloganlarımız bulunmaktadır.)

Kampanya, alternatif bir eksen oluşturma düşünce ve pratiğiyle yürütülmelidir. Bundan dolayı, sadece kendi güçlerimizle değil dikkatleri bu yöne doğru çekebilecek, gündemde ağırlık oluşturabilecek bir güç ve etkiye ulaşabilmesi için devrimci parti ve örgütlerle (K.Bayraktan, Sendika org çevrelerine kadar...), sendika ve kitle örgütleriyle, en geniş ve dar, esnek ve dinamik birleşik ajitasyon propaganda ve eylemin örgütlenmesi üzerine kurulu olmalıdır. Sağlığı hedefleyen saldırılara karşı çıkarttığımız bildiri dağıtıldı, ilk adım atıldı. DİSK, KESK, TTB, TMMO gibi sendika ve meslek örgütlerinin içerisinde yer aldığı "herkese sağlık, güvenceli gelecek" gibi platformlar oluşturulmuş ve protesto eylemleri yapılmaktadır. Elektrik zamlarına karşı harekete geçen, dava açan tüketici dernekleri var. Bunlarla birlikte kitlesel protestolar, SSGSS Yasasının Mecliste görüşüleceği gün orada olmak, açılan davalara toplu katılım ve mahkeme önlerinde protestoların örgütlenmesi, protestoların dar kalıplardan çıkartılması gereklidir. Platformlara katılım ve onların içerisinde olmak, yön vermek önemlidir. Biz de bunlara gerek temsil, gerek katılım yönüyle önem vermeliyiz. Eylemlerin farklı kesimleri içerisine çekebilmesi, kafası bulanık, şovenizm budalalığına kapılmış orta sınıfların doğru yola çekilebilmesi, eylemlerin kitlesel temellerinin genişletilmesi için de özel bir çaba gösterilmelidir. Bununla birlikte etkisiz ve yasak savıcı bir niteliğe bürünmüş platform eylemleriyle yetinilemez!. Bağımsız, kendi eylem çizgimizi sokakta ifade edeceğimiz eylemlerimiz olmalıdır. Diğer devrimci güçlerle çizgileri daha net, birlikte örgütlenecek sokak eylemleri olmalıdır. Bunlar büyük fabrika ve işyerlerinin çıkışlarında, emekçi semtlerinde, ilgili devlet

ve özel kurumların önleri ve içlerinde gerçekleştirilmelidir. Her eylem ve eylemlerin bütünü, sesi gür, kilitleyen ve sonuç alıcı, "alternatif buradadır", "çıkışın yolu budur" mesajını veren, bu mesajı en sağır kulaklara dahi duyuracak bir eylem perpektifiyle örgütlenmelidir.

1. Ocak.2008.....

***

[EK31]

Mrb,
Son organ toplantımızda (Aralık sonu) aldığımız kısa kararları MÖK'e iletmek amacıyla yazılacak notu kaleme almayı sen üstlendin. Toplantıyı kapatmadan önce yaptığımız toparlama sırasında, yazılacak notun kapsayacağı 4 başlık belirlendi:

1) Bizim organ toplantımızın hemen arefesinde elimize geçen ve o gün için ancak başlıklarına bakabildiğimiz son raporlarlar içinde eksik gördüklerimizin istenmesi, 2) Bu yılki kuruluş etkinliklerimize ilişkin bir ana eksen önerisinin iletilmesi, 3) Bize ait olmayan "Kapital Okuma Grupları" önerisinin 'Demokratik Üniversite' gazetesine de taşınmış olmasından hareketle bu konudaki organ eleştirisinin iletilmesi, 4) Ülkede bizim cephemizden de zaten "kampanya" tarzı yüklenme konusu haline gelmekte olan GSS Yasa Tasarısı'na elektrikle başlayan yeni zam furyasına karşı, bunların hangi bağlantılar içinde nasıl bir perspektifle ele alınması gerektiğine dair özellikle değişik biçimlerde eylemli bir süreç olarak yürütülmesi başta olmak üzere somut alt çizmelerin ve eylem biçimleri önerilerinin de olacağı bir yönlendirme yazısının kaleme alınması.

Bunlara dair hazırladığın taslakları, Kürt sorununa ilişkin olarak organda ne son toplantımızda ne de daha önceleri üzerinde konuşulmuş tez ve önerileri de içeren genişletilmiş bir metinle birlikte bizlere ilettin ve kendi adımıza -P ve R- biz de kısa değerlendirme ve karşı önerilerimizi ertesi sabah aynı kanalla geri ilettik.

Aradan bir hafta geçtikten sonra dün kanala yeni bir mesaj bıraktığını haber verdin. Bugün baktığımız zaman, bizim kısa değerlendirme yazısında dile getirdiğimiz itiraz noktalarına "yanıt" görünümü altında sende artık "tarz" halini almış bir tutumun yeni bir örneği ile karşılaştık.

Örneklerine daha önce de tanık olduğumuz ve her seferinde organ toplantılarında birkaç kez eleştirdiğim(iz) bu "tarz"ın birinci özelliği, etik ve dürüst olmayışı. Bir şeyler tartışılırken konuyu o an için tartışılan yönünün ve sınırların ötesinde farklı mecralara çekerek içinde biriktirdiğin başka şeyleri -ama mutlaka bizlerle özellikle de benimle olan görüş farklılıklarını- kelimenin tam anlamıyla 'kusma' bahanesi haline getiriyorsun. Fikirlerin tartışılmasından korkmadığımı, kaçmadığımı, dolayısıyla şimdiki tepkimin -sen de dahil- başka zeminlerde bana karşı sık sık yapılmaya çalışıldığı gibi (bunun son örneği "Kapital Okuma Grupları" tartışmasıdır) ayrılıkların -ve yaptıklarının- üzerini örtmeye çalışanların yaptıkları gibi bir eğilim ve niyetin ifadesi olmadığını en iyi bilenlerden biri olman gerekir. Fakat senin yaptığın, bugüne kadar hep organda dile getirdiğim eleştirilerim sırasında da altını defalarca çizdiğim gibi;

1) Biz başka şeyleri konuşur ya da çözüme bağlamaya çalışırken, izlediğin bu yöntemle tartışmanın eksenini kaydırıyorsun, 2) Kafanda fikr-i sabit haline getirdiğin görüş, önyargı ve "eleştirilerini" bu tür vesileler yaratarak aklınsıra "kafalara kazımak"/yandaş kazanmak amacını güdüyorsun (senin tıpkı TP (Tartışma Platformu 1994) sırasında, hizbin oluşma sü-

recinde de yaptığın gibi bunu nasıl yaptığını ve aslında süreci de alttan alta nasıl zehirlediğini, birlikte yaşayarak gördüğümüz sonuçlarına da işaret ederek eleştirdiğim zamanlarda, gelişmelerin tanığı olan yoldaşların da önünde "*üzülmüş ve pişman olmuş gibi*" göründün, "*niyetim o değil*" vb. demenin ötesine geçemeyen savunmalarla yetindin, ama hala sürdürüyorsun bunu yapmayı), yani sıra, şimdi şu son örnekte Kürt sorunu ve SODEV savunuculuğu konularında yapmaya çalıştığın gibi daha önce devirdiğin camları düzeltmeye, aslında sürecin özünü de özgünlüklerini de seyrini de yakalamakta çok geriden geldiğin konularda 'tek adım atlama' ile açığını kapatmaya çalışıyorsun, 3) "*Yoldaşlık ilişkileri, organ işlerliği, ilişkilerde önce birbirimizi iknayı esas almak*" öte yandan "*güvenli ve sağlıklı iletişim*" vb. üzerine o kadar tartışma yaşanan -ve MÖK'ün de çoğu senin yüzünden MK'yı didikleyip durduğu- bir kesitte, lafa geldi mi özellikle de ilkine ne kadar önem verdiğine (!) dair konuşmalar yapma ihtiyacını duyuyorsun ama ondan sonra daha öncekilerde olduğu gibi şimdi de -hem de toplanmamıza taş çatlasa 2-3 gün kalmışken- organda da oturup tartışabileceğimiz ve belki birbirimizi çok daha iyi anlayabileceğimiz bir imkan varken, bunu beklemek yerine olmadık iddialar da içerecek tarzda meseleyi internete taşıyor, o da kesmiyor, yazdıklarının MÖK'e de iletilmesini isteyerek tartışmayı büyütüyor, "*bir yerlere mesaj gönderme*" çabasına yöneliyorsun, 4) Ayrıca tartışma adabı açısından da delikanlıca davranmıyorsun, bana/bize ait olmayan, çoğunu kafanda kurguladığın iftiralarını "*savunulmuş*" görüş ya da gerçekliklermiş görünümüne sokarak, yani önce bir yeldeğirmeni yaratıp sonra da aklınca "*onu yıkmak üzere*" saldırıya geçmek gibi bu yönüyle de etikdışı bir yöntem izliyorsun.

Mayıs'tan bu yana bu yolu sırf internet üzerinden bu dördüncü kullanışın! Daha öncekiler sırasında, organın zaten periyodik olan olağan toplantılarını bekleyerek hem yöntemine dair hem de iddialarına dair eleştirilerimi organ zemininde dile getirdim. Ve onlar sırasında da söylediğim gibi, "*Yoldaşlık ilişkilerine de, organ işleyişine de, içinden geçmekte olduğumuz sürecin nezaketine de, ideolojik mücadele anlayışıma da aykırı ve etik dışı bulduğum bu yönteme ortak olup aynı kanallardan yanıt vermemek için dişimi sonuna kadar sıkacağım ve kendi adıma ideolojik mücadeleyi sonuna kadar şövalyece yürüteceğim!..*" dedim.

Hala bu sözümün arkasındayım! Yanıtlarımı yine öncelikle organ zemininde dile getireceğim. (Bunu yaptım -nba) Yalnız bu kez karşı görüşlerimi yazılı hale getirdim. Taslakların son halini gönderirken, "*...çıkartılan B bölümü, ona yöneltilen eleştiri ve bu yanıtımın muhatap üst organ üyelerince de bilinmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu metinler onlara da iletilmelidir*" şeklinde bir öneride bulunuyorsun; bunu kendi adıma kabul ediyorum, kimin ne savunduğunun arka planlarıyla birlikte görülebilmesi açısından benim bu yanıtım da dahil şu taslak ve yazışmaların hepsi MÖK'e -ve onları da ilgilendiren yönler içerdiği için YDK'ya da- iletilmelidir (Bu da kabul edildi -nba). Çünkü açıklık iyidir!..

***

ŞUBAT ETKİNLİKLERİNİN EKSENİ KONUSU:

Hazırlanacak nota ilişkin olarak farklılık yaşadığımız ilk konu, "*Şubat etkinliklerinin ekseni ne olmalı*" konusu oldu.

Sen, hazırladığın taslakta;

"*Şubat etkinliklerinin ana eksenini 'Hangi yolda ilerliyoruz, Hangi değerlerin savunucusuyuz?' teması oluşturmalıdır. Çevresel güçlerin katılımının sağlanacağı toplantılarda bu tema işlenmelidir. Bu başlık altında dış koşulların ana çizgilerinin verilmesiyle birlikte iç engel ve zayıflıklarımızın neler olduğu, nesnel ve öznel içiçelik gösteren her iki düzeydeki engellerin neler olduğu, nasıl yarılacağı üzerinde kolektif bir katılım da oluşturularak du-*

rulmalıdır. Gelişmekte olan yönlerimizin neler olduğu da belirtilmelidir. 'Hangi değerlerin savunucusuyuz'da ise kimliğimizin temel taşını oluşturan özsel ve tarihsel değerler üzerinde durulmalı, fakat anlatımlarıyla yetinilmeyip bunların içinde gerilemiş olan bodrum, siyasal pratik konulardaki refleks zayıflaması, devrimci militanlık, sokağa uzak durma konuları, içerisinde olunan süreçle ilişkilendirilerek, atılım vurgusuyla birlikte işlenmelidir" şeklinde bir çerçeve öneriyordun.

P ve R olarak bizse buna;

"Şubat etkinliklerinin ana eksenini 'Hangi yolda ilerliyoruz, Hangi değerlerin savunucusuyuz?' temasının oluşturulması önerisi bize yerinde görünmedi. Bu tema, daha önce çıkarılan değişik genelgelerin yanı sıra OÇ'nin çıkan sayısında zaten işlendi. Fakat asıl sorun, bu veya başka bir başlık altında bugünkü durumumuzun açıklanması/işlenmesi noktasında düğümleniyor. Temel güçlerimiz de dahil bugün insanlarımızın kafalarındaki asıl büyük soruyu 'Neden bu haldeyiz ve bu çemberi niye bir türlü yaramıyoruz?' sorusu oluşturuyor. Bu sorunun ikna edici bir yanıtını vermek istiyorsak; a- 'Nesnel etkenler' faktörünü en fazla anıp geçmeli, bunlara işaret etmekle yetinmeliyiz, b- Daha da önemlisi, 'gelişmekte olan yönlerimiz' gibi bir mecraya hiç girmemeliyiz. 'Gelişmekte olan yönlerimiz' konusu, içeriği, yönü ve ne ölçüde içselleştirildiği başta olmak üzere birçok bakımdan zaten tartışmalı bir konudur. Bunlar da bir yana, en fazla bazı bireylerle sınırlı olmanın ötesine geçip artık az çok ele avuca gelir bir genellik kazanmış olan hangi yön ve özelliklerimizden söz edebiliriz ki? İşçi çalışması, gençlikteki halimiz, iç örgütlülük durumumuz, mevcut güçlerimizin yapısal özellikleri, part-time devrimciliğin sürüp gitmesinden legalizme, militanlık yokluğundan en temel devrimci değerlere dahi uzaklığa kadar önemsiz ve tali sayılamayacak olmanın yanında tek bir alanla ve konjonktürle sınırlı olmayan zaaflarımız ve zayıflıklarımızın boyutları düşünülecek olursa, bunların yanında sözü edilmeye değer hangi 'gelişmekte olan yönlerimiz'i anabiliriz? Bu bizi ya abartıya sürükleyecektir ya da teselli ve mazeret teorileri üretmeye. Her iki halde de umut verici olmak şurada dursun, güven vermenin bile imkanı yoktur. Kaldı ki bugün özellikle de durumun vehameti noktasında kendimizin ve birbirimizin gözünü açmaya olan ihtiyacımız daha büyüktür. Devrimci olan budur! İnsanlarımızı sarsmakla kalmayıp güven ve umut verecek olan da budur! Dolayısıyla biz, bu Şubat etkinliklerinin ana eksenini -kaybolan özelliklerimizin çokluğu, büyüklüğü ve öneminden de ötürü, onlarla dolaysız bağını da kuracak şekilde- 'TİKB'lilik bilinci, TİKB'nin karakteristik çizgileri, süreklilik içinde kopuş ilişkisi temelinde sürekliliğinde ısrar ve inat etmemiz gereken özelliklerimiz ile hala kopamadığımız alışkanlıklarımız' temasının oluşturması gerektiği görüşündeyiz. Taslakta 'Hangi değerlerin savunucusuyuz' kapsamında işaret edilen zayıflıklar bu bağlam temelinde öne çıkarılıp işlenmelidir" şeklinde bir karşı öneriyle itiraz ettik.

Senin bunu nereye çekmeye çalıştığını görmeye geçmeden önce, bu konunun son organ toplantısında nasıl konuşulup nasıl bir çerçeve üzerinde mutabık kalındığını da hatırlamalısın. Orada -sen de dahil- üzerinde genel olarak mutabık kalınan çerçeve, tam da bizim sana yukarda tekrar anımsatmaya çalıştığımız, "*...TİKB'lilik bilinci, TİKB'in karakteristik çizgileri, süreklilik içinde kopuş ilişkisi temelinde sürekliliğinde ısrar ve inat etmemiz gereken özelliklerimiz ile hala kopamadığımız alışkanlıklarımız*" içeriğinde bir çerçeveydi ve bu aslında "*YD faaliyetinin önümüzdeki dönem hedefleri*" kapsamında kadrolaştırmayı hedeflediğimiz çevre güçlerimizi eğitim faaliyetlerinin ana ekseni olmasını önerdiğimiz bir eksendi. Almanya Ülke Komitesi'nin de özde çakışan bir amaçla -TİKB'lilik bilinci ve ruhunun güçlendirilmesi- organize etmeyi önerdiği etkinliğin de bu eksendeki dönemsel yönelimin bir parçası hatta "işaret fişeği" olarak değerlendirilmesi noktasında da bir mutabakat ortaya çıktı. Toplantıda senin buna dair sadece, "*yaşam tarzı itibarıyla devrimcileşmenin de altı çizilmeli*" mealinde bir vurgun oldu, o kadar. Sonradan düşünce değiştirmiş olabilirsin. Buna bağlı olarak yeni bir öneriyle de ortaya çıkabilirsin. Bunlar normaldir. Oturur, tartışır, sonuçta bir sonuca varırız.

Fakat asgari bir örgüt kültürü açısından, sonuçta organın çoğunluk eğilimi olarak kararlaştırılmış bir çerçeveyi daha sonra kafana göre değiştirmeye kalkmak başka bir şeydir. Hele hele bunun kabul edilmediğini görünce, konunun kendisini de gündemden çıkarıp, "***Şubat etkinlikleriyle ilgili bölümü bir görüş birliği olmadığını görerek çıkarttım***" demeye hakkın yoktur! Bunun anlamı ve temel nedeni konusuna sonra yine döneceğim.

"*Organ görüşü*" haline gelmiş bir çerçeveyi daha sonra kendi kafana göre değiştirmeye kalkman yetmezmiş gibi, üzerinde henüz bundan öte bir konuşma, belirleme, eğilim ifadesi vb.nin söz konusu olmadığı muhayyel bir konuşmayı kastederek meseleyi, "*Çevre kitle güçlerinin katılımının olacağı etkinliklerde sadece bu sınırlar içerisinde ve sizce önerilen çerçevede almak doğru olmaz. Bunları o toplantılarda konuşarak hangi sonuçları elde edeceğimizi düşünüyoruz ve oraya hangi perspektifle gideceğiz*?" şeklinde bir zemine çekmeye kalkmak nasıl bir ruh halinin, nasıl bir mantığın, bizlere dair nasıl bir bakış açısının ifadesidir, anlamak normalde mümkün değil. Ama seni buralarda biraz olsun yakından tanıma fırsatını bulabilen istisnasız her yoldaş için sanıyorum artık anlaşılmaz ve şaşırtıcı gelmiyor böylesi tutumların!..

Almanya Ülke Komitesi'nin önerisini genişleterek Avrupa'daki eski ve yeni çevre güçlerimizin olabildiğince geniş bir katılımını sağlamaya çalışalım dediğimiz toplantıya kimleri ne kadar katabileceğimiz bile henüz belli değil. Hedefimiz 200-250 kişi ama toplantı tarihi yaklaştıkça bunun görece 'çekirdek' diyebileceğimiz güçlerle sınırlı kalacak 50-60 kişiyi aşmama olasılığı da oldukça yüksek. Kaldı ki o toplantıda yapılacak konuşmanın çerçevesi, hangi noktaların nasıl bir ilişkilendirme içinde nasıl işleneceğine dair ortada konuşulmuş herhangi bir şey yok henüz. Bunları biraz da toplantı tarihi yaklaştıkça konuşup belirleyeceğiz hep beraber. Hal böyleyken "*bunları o toplantılarda konuşarak"* derken sen neyi kastediyor, hangi hayali düşmana savaş açıyorsun?!!

Çünkü asıl mesele şu; bugünkü durumumuz ve gidişimize dair senin kafanda, tümüyle toz pembe olmasa da -zaten nasıl olsun, o denli "iyimser" olabilmek için insanın artık temel duyularının dahi çalışmıyor olması gerekir- grilikleri, hatta kimi siyah noktalar olmakla birlikte pembenin ağır bastığı bir algı ve bunun verdiği bir 'rahatlık', 'genişlik' ve 'olgunluk' var. Buna karşın bizlerin hangi kaygı ve korkuları duyduğumuzu, tasfiyeciliğin süreklilik kazanıp daha da derinleşen yeni tahribatlar yarattığını görmekle kalmayıp bunun en başta da MK olarak bizim bıraktığımız önderlik boşluğundan kaynaklandığını, gidişe düpedüz gözlerimizi kapatmak ve çözümleri ötelemekle kalmayıp örgüt gibi bir örgütte kesinlikle farklı ve daha organize seyretmesi gereken yönelimleri ve süreçleri dahi çürüten, 8 yıl önce yapılmış olması gereken bir Konferansın bile hala ortalarda görülmediği vb, vb, vb. bu sorumsuzluğumuzun tayin edici nedenlerinden birinin de işte tam da bu 'bilinçli kayıtsızlık' ve kendi kendimize ürettiğimiz 'rahatlama teorileri'nin olduğunu düşündüğümü(zü) sen de biliyorsun. Kaygıların ve tepkin bu farklılığımızdan kaynaklanıyor işte ("*Kapital Okuma Grupları*" önerisi gibi, bizim tarihimiz boyunca, savunmak şurada dursun adını dahi ağzımıza almadığımız, 1978 Koordinasyonculuğundan bu yana bizzat kendi içimizde de hep tasfiyeci yönelimlerin biçimlerinden biri olmuş, Troçkistlerle anılan ve zaten onların da tabiatına uygun bir "akademik Marksizm"/"entelektüel sosyalistlik" eğiliminin biçimlerinden birinin dünyanın gözü önünde -ve yayın organlarımıza da taşınacak biçimde- bizim adımıza resmen savunulur olması karşısındaki tutum farklılığımız bunun son somut örneği oldu ve artık bu noktalara varmış deformasyon karşısında bile sen hala susuyorsun! Bu arada bu konuda yeni öğrendiğimiz bir gerçek, içimizde işlerin ve ilişkilerin artık nerelere geldiği yönüyle de anlamlı olduğu ölçüde de ürperticidir.

"Kapital Okuma Grupları" önerisinden MÖK'ün diğer üyelerinin de önceden haberleri yokmuş, ama daha sonraları hiç sıkılmadan beni bir de "*olmayan bir konuda pireyi deve yap-*

makla" suçlayanlar da dahil meğer hepsi o gün orada o salondalarmış ve yapılanı sonradan güya eleştirmişler, fakat bu rezaletin yayınlarımıza da taşınması üzerine yaptığım müdahale ve bunun üzerine koparılan yaygara sırasında sırf "*birbirlerini incitmemek*" için sessiz kalmakla da yetinmeyip, bana karşı nasıl bir ittifakla hareket ettiklerini gördük. Dolayısıyla "Kapital Okuma Grupları" örneği, içeriği yönüyle artık nelerin savunulur hale geldiğini göstermesinin yanında, ilkesel değerlerimizin ve devrimci geleneklerimizin söz konusu olduğu durumlarda dahi -senin tepkisizliğin de dahil- bazılarımızın nelerin/kimlerin savunulmasını esas aldıkları yönüyle de çok şey anlatır. Fazla yoruma da gerek kalmayan "sözün bittiği noktadır" bana göre artık bu!..).

İşte sen, bugünkü gerçekliğimizin, başta "*teorisicilik*" olmak üzere onu doğuran tayin edici nedenlerinin yanında tabii ki devrimci çıkış yollarıyla birlikte dobra dobra ortaya konulmasından kaygılanıyor ve özünde bundan kaçmak istiyorsun! Benim bir süre öncesinden beri organ toplantılarımızda adını artık "*neokoordinasyonculuk*" olarak koyduğum bu eğilimin 'manevi babası' ve bugüne kadarki en büyük hamisi sensin çünkü! Ama işlerin geldiği nokta da ortada! Ne başta "*dönem*" olmak üzere nesnelliklerin arkasına saklanarak ne de kaybettiklerimiz yüzünden gerçek anlam ve değerlerinin karşılıklarını da bulamayan "gelişen yönlerimiz" üzerine vurgularla üzerini örtemeyeceğimiz bir yönelimin ürünü olan gerçeklerin ortaya konulup açığa çıkmasından duyduğun korkunun boyutlarını da kestirebiliyorum. Tartışmalı konuların ele alınması sırasında benim sana karşı, en çürümüş unsurlar karşısında dahi "*kucaklayıcı ve olgun*" olabilen senin de özel olarak bana karşı sergilediğin karşılıklı hırçınlığın nedeni de, aramızdaki bu yaklaşım ve tutum farklılıkları zaten. Ya da senin, nasıl biçimlendirilmesi gerektiğini/nasıl biçimlendirileceği konusunu organda henüz ele dahi almadığımız muhayyel bir konuşma tasavvurundan hareketle konuyu önce istediğin sınırlar içine çekmeyi deneyip, bunu başaramayacağını görünce bu kez organ kararını dahi ortadan kaldırmaya kalkışman bunun sonucu. Bizim sırf, öz olarak, "*insanlarımıza karşı dürüst olmalıyız, gerçekliğimizi cilalamaya, yumuşatmaya, hele hele teorize etmeye kalkmamalıyız, bugün geldiğimiz noktada onlara güven vermenin de umut vermenin de yolu en başta buradan geçiyor*" uyarısında ve ısrarında olmamızdan hareketle konuyu ve tartışmayı başka yerlere çekmeye kalkışmanın altında da bu yatıyor.

Aynı kaygı ve korkuyu, yani bugünkü halimiz bütün çıplaklığıyla duyulup öğrenilecek olursa eğer sonuçları ne olur korkusunu -elbette tamamen farklı nedenlerle- aslında ben de duyuyorum. Hem de ölümüne duyuyorum, iliklerime kadar ürpererek duyuyorum, utanarak ve kahrolarak duyuyorum. Çünkü, senin daha hala "hangi değerlerin savunucusuyuz" genellemeleri altında, sonuç olarak bazı yeni teorik açılımlardan ibaret gördüğün "gelişen yönlerimiz" cilalaması altında tam bir iflas tablosu yatıyor; "Üç yayın, üç kurultay" yönelimine girilmesiyle birlikte bir ara çıkar gibi olduğumuz fiili tasfiyecilik batağına, üstelik bu kez daha da yayılmış, genelleşmiş, ağırlaşmış ve yapısallaşmış olarak geri döndüğümüz acı gerçeği yatıyor.

Hal böyleyken sen hala, somutun yanına dahi yaklaşmayan soyut laf cambazlıklarıyla "*değişiyoruz, gelişiyoruz*" yanılsaması yaratmaya, biraz da "karanlıkta söylenen türkü" misali kloroform tezler üretmeye çabalıyorsun. Niyetin ne olursa olsun nesnel anlamı ve işlevi itibarıyla kendinden başlayarak yutan herkesi uyutmaya devam edecek bu çabaların, bir de, artık senin karakteristik özelliklerinden biri haline gelmiş olan "*kendi doğrularından başka doğru tanımayan*", "*doğrunun tekelinin de sadece kendisinde olduğuna inanan*" ruh halin ve karşındaki herkesi "çocuk" yerine koyan yaklaşımlarınla birleşmiyor mu, o zaman artık sağlıklı bir tartışmanın da zemini kalmıyor; bu seferki tartışmada da özellikle Kürt sorununa ilişkin olarak söylediklerinden görüleceği üzere ortamı provoke ediyor, meseleyi alıp başka yerlere götürüyorsun! Şimdilerde piyasaya sürdüğün yeni "*mazeret teorisi*", "*süreklilik içinde kopuş ilişkisi*"ni devrimci olmaktan çıkartacak bir parçalamaya tabi tutarak tekyanlı ve soyut

bir "*kopuş*" vurgusuyla karakterize oluyor. Mesela bu yazında da, "*Bence asıl görülmeyen kopuştan ayrı bir sürekliliğin olamayacağıdır. Sürekliliğin öğeleri yeni durumun içerisine taşındığı ölçüde sürdürülebilirler*" diyorsun.

Birinci cümleye ilişkin olarak sadece şunu söyleyip geçeceğim: Bu basit gerçeği inkar edenler mi var? Ayrıca tutarlı bir marksist diyalektik yaklaşım açısından, diyalektik bir bütünlük ilişkisi oluşturan ve ancak bu bütünlük içinde ve buna sadık kalındığı ölçüde anlamlı bütün başka iç bağıntılılık ilişkilerinde olduğu gibi birbirlerinden kopuk olarak düşünülüp, hele hele "*özel bir eğilim ve farklılık*" nişanesi olarak asla birbirlerinin karşısına çıkarılmamaları gereken "*süreklilik mi kopuş mu*" ("kriz mi istikrar mı", "teori mi pratik mi".... "tavuk mu yumurta mı") şeklinde diyalektik özürlü kutuplaştırmalara dayalı teorisicilikten sen ne zaman kurtulacaksın?.. Yukarda aktardığım ikinci cümleye, yani "Sürekliliğin öğeleri yeni durumun içerisine taşındığı ölçüde sürdürülebilirler" cümlesine gelince -ki tez olarak doğru bir tezdir- , bizde bugün canalıcı nokta tam da bunun olmayışı ve hala da yaratılamayışı değil midir? Konuya ilişkin farklılıklarımız da buradan kaynaklanmıyor mu?

Yalnız burada önce "süreklilik ilişkisi" derken neyin kastedildiği, ilişkinin bu yönünün nasıl anlaşıldığı çok önemlidir. Çünkü, değişim süreçlerini tasfiyeci bir süreç olarak yozlaşmaktan alakoyacak sigortayı oluşturan "süreklilik" gerektiren konulardaki hassasiyetler ve ısrar, "değişimin gereği, önemi, bunun için bir 'kopuş'un yaşanmasının zorunluluğu" vb. sloganlarını tarihsel somutluktan koparılmış genel kalıplar biçiminde kullanmaya meraklı demagojiler eşliğinde "değişim düşmanlığı, ona karşı direnen tutuculuk" vb. vb. olarak yaftalanmaya çalışılırken; "değişimin zaten kopuş anlamına geldiği" basitliğini de arkasına alan "kopuşçuluk", çoğu kez devrimci geçmiş ve geleneklerden ya da geçmişin korunması ve ilerletilmesi gereken devrimci değerlerinden kopma anlamına gelen bir tasfiyeciliğin kılıfı ve bahanesi olarak kullanılıyor olabilir. Dolayısıyla hangi durumda somut olarak bunlardan hangisiyle karşı karşıya olunduğunun açığa çıkıp görülebilmesi için de "süreklilik" ve "kopuş" gerektiren yönler ve özellikler, öyle soyut genellemeler arkasına falan saklanılarak değil, tarihsel bir perspektif ışığında somut ve net olarak tanımlanıp ortaya konulmalıdır. Bu arada, her ikisi de asla birbirinden kopuk ve ayrı olarak değil, tersine, sonuçta ortaya nasıl bir bütünlük çıkardıklarını da gözden kaçırmayacak şekilde birlikte ele alınmalıdır.

"Süreklilik" ile "kopuş" ilişkisi konusunda diyalektik olmayan, basit ve harc-ı alem algı, "sürekliliği", ufak tefek rötuşlar ve evrimci kimi değişimler dışında her şeyin büyük ölçüde aynı kalması, bu anlamda bir tutuculuk vb. vb. olarak düşünür. Bu basitliğin devamı olarak "kopuş" da ona, içeriğinden, yönünden, bütünlüğünden kopartılmış biçimde sırf sıçrama yönüyle, hatta "tek başına bir devrim" olarak görünür. Halbuki her ikisi de gerçekte bu yüzeysellikten farklı anlam ve karakterlere sahiplerdir ve hangi durumda, hangi konularda hangisi gerekirken, hangi yönlerde de hangisine ihtiyaç olduğu, dediğim gibi, her somut tarihsel evrede somut olarak tanımlanmalıdır.

Konuya bu temelde yaklaşıldığında, bugün bizim somutumuzda da olduğu gibi mesela, işin "süreklilik" yönü, bazı konularda eskisinden de katı/ortodoks davranmak gerekliliği hatta mecburiyeti olarak karşımıza çıkarken, çoğu konuda da zaten varolan, edinilmiş özelliklerin hem biçim hem de öz olarak geliştirilmiş/yetkinleştirilmiş/yoğunlaştırılmış bir düzleme sıçratılması zorunluluğunu bizzat devrimci bir "süreklilik" kavrayışı bir mecburiyet olarak getirip önümüze koyar. Başka bir anlatımla, devrimci olanı gerçekten yaşatmak isteyen bir 'süreklilik' kavrayışı, bunun ancak kaçınılmaz bir sıçrama gerçekleştirildiği taktirde mümkün olabileceği durumlarda tereddütsüz bir "kopuş" cesareti ve yönelimini zaten rahminde taşır. İşte bu halka, bu noktaya gelinip dayanılmış olması, birbirleriyle olan iç bağıntılılık ilişkisi içinde, sürekliliğin kopuşa evrildiği, kopuşun sürekliliği ileriye doğru çektiği, ikisinin iç içe geçerek birbirlerinin içinde eridikleri "kopma noktası"nı/"sıçrama momenti"ni/"niceliğin niteliğe

dönüşümü"nü simgeler.

Sorun soyut genellemeler biçiminde değil de tarihsel bir somutluk içinde ele alındığı taktirde, "kopuş" gerektiren konular da -özellikle de onun yozlaşıp sürüncemeli bir sürünme haline dönüşmesine meydan vermemek için hız ve kararlılık, irade ve bıçağı derine daldırma cesareti gerektiren yönler de-, net olarak ancak o zaman çıkar karşımıza. "Kopuş" anlam ve işlev olarak köklü bir değişim, yani radikal bir derinlik ya da bir üst düzleme sıçrama anlamına gelir ama onun tam da bu anlama uygun bir eylem/süreç özelliğini kazanabilmesi, kopuş gerektiren konularda, kopulması gereken özellik, anlayış ve alışkanlıklardan, hatta eskide ayak direyen ilişkilerden bir an evvel "kopma" yönünde sergilecek hız ve ilerleme tayin edicidir (Bu "kopma" iradesi, onları öncelikle olması gereken yönlerde bir dönüşüme zorlayıp bu temelde 'yeniden örgütlemeyi' esas alır ve öncelikle bu şekilde anlaşılmalıdır. Ama bütün ısrarlı çabalara, her türlü anlayış, esneklik ve dönüşüme destek çabalarına rağmen değişmemekte inat edenler ve değişmeyen yönler konusunda da bir 'kırmızı çizgi' olabilmelidir. Aksi taktirde değişim süreçleri, "kopuş" üzerine laf kalabalıklarının da eşliğinde aslında kopulması gerekenlerden de bir türlü kopulamayan bir deformasyon süreci halini alarak yozlaşır). Bu ise en başta, lafta kalmayan bir kopuş iradesi ve cesaretini gerektirir. Bu temel özelliklerden, yani doğru yönde devrimci bir kopuşun gerektirdiği irade, cesaret, hız ve ilerlemeden yoksun bir "kopuş" iddiası, ya bir aldanma ve oyalanma pratiği, daha da vahimi, bugün bizde olduğu gibi gerçekte bir deformasyon ve tasfiye süreci üretir.

Bu hatırlatmalar ışığında soruyorum şimdi sana: Bugün "süreklilik içinde yeni durum içerisine taşınmış" hangi temel/özsel değerlerimizden söz edebilecek durumdayız? Buna karşın "yeni durum/bugünkü gerçekliğimiz" vb. vb. olarak karşımıza çıkan tablonun karakteristik özellikleri ve tasfiyeciliğin süreklilik kazanıp ağırlaşması başta olmak üzere doğurduğu sonuçlar nelerdir? Günün yanıt bekleyen tayin edici sorusu işte budur!

Sahi sen bugünkü gerçekliğimiz içinde "*yeni durumun içine taşınmış süreklilik öğeleri*"nin neler olduğunu niye somut olarak ortaya koymuyorsun da, meseleyi sürekli olarak soyut bir "kopuş" vurgusu zeminine çekmeye çalışıyorsun? Bu konudaki görüşlerini bizler biliyoruz esasında. "*Kuzguna yavrusu Zümrüd-ü Anka kuşu görünür*" misali bunları daha çok kendi yaptıkların ve yönelimlerinle sınırlı düşündüğünü de biliyoruz. KİB ve Kent Yoksulları çözümlemeleriyle ilgili olarak haklısın! Bunlar önemli adımlardır. Özellikle de Kent Yoksulları çözümlemesinin omurgasını oluşturan, "herbiri merdivenaltı atölyeler ve mini sanayi siteleri barındırır hale gelmiş olan emekçi semtleri, günümüzde artık sadece işçi ve emekçilerin 'yaşam alanları' olarak görülmemeli, bunun yanında herbiri artık adeta büyük birer fabrika/OSB haline gelmiş sınıf çalışması alanları olarak görülüp ele alınmalı ve geleneksel halkçı yaklaşımlardan farklı olarak buralarda da artık işçileri ve özellikle kadınları esas alan bir perspektifle hareket edilmelidir" ana tezinin işlendiği 1998'lerin OÇ'lerinden birinde yayınlanmış bir yazıyla o sıralar Bayrampaşa'da yapılan seminer çalışmalarından özellikle "İşçi sınıfı hareketi ve örgütlenme stratejimiz I-II-III" başlığı altında iç broşür haline getirileninin içerikleri vd. hatırlanacak olursa, bunlar bir yönüyle de 1990'ların ortalarından itibaren yakaladığımız teorik-siyasal açılımların "süreklilik" içerisinde bir üst düzleme taşınmasının ifadesidirler. Tabii özellikle KİB'nde somutlanan yaklaşımlarla, "*Türkiye işçi sınıfının tarihsel oluşumu ve gelişimini*" ele aldığımız özel yoğunlaşma kesitlerinde dahi üretim organizasyonlarındaki değişime paralel olarak işçi sınıfının yapısındaki asıl temel dönüşümleri nasıl ve neden ıskaladığımızı görmek ve işin bu yönü üzerinde de durup bir düşünmek, devrimci diyalektik bir süreç kavrayışının gereği olarak karşımızda durmaktadır. Fakat şu an burada asıl dikkatini çekmek istediğim nokta, bugünkü sürecimizi sonuç olarak "doğru yönde bir gelişme" olarak görmene de neden olan -istisnasız her konudaki "rahatlığın ve genişliğin" de buradan kaynaklanıyor- dayanaklarının zayıflığıdır. Yukardaki olumlu örneklerin dahi gerçekte nasıl bir tarihsel arka plana sahip olduklarını hatırlatma gereğini de bu yüzden duydum zaten.

Bunlar önemli ve değerli adımlar ve yeni açılımlardır ama hem özde devamlılık olarak hem bizim örgüt olarak zaten gelişkin olan yönlerimiz açısından -hatta hala bunların yakınına dahi yaklaşamayan pratiğimizin korkunç geriliği nedeniyle devrimci anlamda henüz karşılıklarını da bulamamış adımlar olarak-, fazla da abartılıp büyütülmemelidirler. İşte tam da bu noktada sen, birincisi, bugün "gelişmekte olan yönlerimizi" bile yakışıksız bir biçimde hep "kendinle"/kendi yaptıklarınla sınırlı görmekten bir türlü kurtulamıyorsun (şu son yazında Kürt sorunu konusunda dahi sergiliyorsun bu tavrı); ikincisi ve daha önemli olanı ise, en objektif yaklaşımda bile, sayabileceğimiz "gelişmekte olan yönlerimiz"in -hele senin saydıklarının- yitirdiğimiz ve yitirmeye de hala devam ettiğimiz yönlerimiz yanındaki azlığını, cılızlığını ve etkisizliğini göremiyorsun. Yapı olarak bizim artık biz olmaktan çıktığımız tasfiyecilikteki derinleşme karşısında dahi sürebilen kayıtsızlığının ve "rahatlığının" güncel -işin sende bir de artık yapısallaşmış boyutları ve temeli var çünkü- nedenini de bu yanılsama oluşturuyor.

Yukarda sana "somut konuşalım" çağrısı yönelttiğime göre, "gelişmekte olan yönlerimiz" konusuna benim nasıl baktığımı birkaç çizgiyle de olsa ortaya koyma yükümlülüğü doğuyor. Bunları şimdilik kısaca şu başlıklar altında toplayabilirim:

- KİB ve Kent Yoksulları çözümlemelerinin yanı sıra herbiri aynı zamanda "programatik inşanın" temel unsurlarıyla bağlantılı konular olarak özellikle Kürdistan'daki sosyoekonomik yapı değişimiyle bunun Kürt ulusal hareketine yansımalarının çözümlenmesi yolunda atılan yeni adımlar, sonraki somut siyasal gelişmelerin kimin haklı olduğunu fazlasıyla gösterdiğini düşündüğüm tatsız bazı tartışmalara da neden olan özellikle Koç Holding'in gelişim seyrinin çözümlemesinde daha derli toplu bir bütünlük ve derinliğe kavuşturulan işbirlikçi Türk tekelci kapitalizmi ve burjuvazisinin 1980 sonrası yaşadığı değişim ve kaydettiği ilerlemelerin genel çizgileriyle çözümlenmesi, sosyalizm kavrayışımıza ve teorisine de derinlik ve genişlik kazandıracak öncü adımlar olarak zaman ve hız yazılarında somutlanan özgün açılımlar vb.nin yanı sıra, bizim kampanya pratiklerimizin "klasiği" haline gelen geleneksel bir kaderle kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamayan "Kölece çalışmaya, kölece yaşamaya hayır!" kampanyası ile gençliğin pek de genç olmayan, daha da önemlisi militan olmayan bazı biçimlerin kullanımıyla sınırlı kalan kesik kesik bazı hamlelerden ibaret kampanyalardan farklı olarak, çıkışını kolektivize edilmiş bir YD çözümlemesinden alarak "kampanya" sözcüğünün de "kampanya tarzı çalışma"nın da anlamına uygun bir düşünsel ve pratik yoğunlaşma süreci olarak bütün pratik faaliyetlerin ekseni haline getirilebilen bir örnek olarak "Alınterimle buradayım" kampanyasını hatırlatmak isterim.

- Stratejik anlam ve öneminin yanında bir yönüyle yeni, yani bir "kopuşun" simgesi fakat aslında "bugüne taşınmış bir süreklilik öğesi" olarak anılmaya değer önemli bir adımımız da, demokratik devrimciliği tarihinin ilk ve eski dönemleri boyunca bile hep "*kesintisizlik*" ilişkisini öne çıkararak savunmuş bir yapı olarak SODEV'i (sosyalist devrim) nihayet yeniden "hatırlamamız", bu anlamda "köklerimize bir dönüş" yapmış olmamızdır (İşin ilginci, bu konuda içimizde en geç ve en geriden gelen de sen oldun). Gerçi bu adımı gecikerek, hatta bu arada ciddi bir işleyiş ihlali ve yöntem hatası yaparak attık da ne oldu? Bunu, siyasal faaliyetlerimizin tümüne yön veren özümsenmiş temel felsefe ve doğrultu, kadrolarımızı biçimlendiren değer yargıları sistemi, bilinci ve yönelimi haline mi getirebildik? Başka bir anlatımla, şimdilik henüz lafını etmenin ötesine pek fazla geçemediğimiz SODEV savunuculuğunu bütün konularda, özellikle de dinamik süreçlerde sindirilmiş bir stratejik perspektif düzlemine henüz tam çıkaramadık. Senin Kürt ulusal sorununa ilişkin birazdan değineceğim iddialı yaklaşımın bunun son örneğidir zaten. İşin teorik-ideolojik özümseme boyutu yanında biz asıl SODEV stratejik kavrayışını siyasal kimlik düzeyine yükseltemedik, o önemli ideolojik açılımı geçmişin militan proleter devrim düzlemiyle birleştirmeyi hala başaramadık; dolayısıyla bu yönüyle onu 'aşmak' şurada dursun, bu yönüyle "demokratik devrimci" oldu-

ğumuz dönemlerin dahi gerisine düştük. Hem de bazılarımızın gözüne yine "dünyanın en önemli buluşlarından biri" olarak görünen ama özünde teori-pratik ilişkisinin olması gerektiği biçimde kavranması gerekliliğinden başka birşey olmayan 4x4 üzerine o kadar gevezelik ettiğimiz bir dönemde becerdik bunu. Bu bakımdan, burada bir "kopuştan" söz edecek olursak, devrimci Marksist bir teori-pratik bütünlüğü ışığında "ileriye doğru" olmaktan çok maalesef "geriye doğru bir kopuştan" söz edebiliriz herhalde. Bu elbetteki SODEV yöneliminin kendisinden değil, bizim onun sadece lafını çok edip gereklerini yerine getirme konusundaki tutuculuğumuzdan, tezi ortaya atıp arkasından slogancılıkla yetinen kayıtsızlığımızdan ve birazdan Kürt sorununda göreceğimiz gibi sende dahi keskin SODEVci bir söylem ve sloganlar altında aslında eskinin en geri demokratik devrimci anlayış, alışkanlık ve reflekslerinin yaşamaya devam etmesinden ileri geliyor.

- Özünde fazlasıyla otarşik bir devrim anlayışından, onun da nedenlerinden biri olarak devrimci iktidar bilinci ve iddiasından yoksun bir devrimcilik anlayışımızın sonucu olarak uzun yıllar ihmal ettiğimiz, önceleri devrimci niyetlerle ellerinden geleni yapan fakat süreç içinde ideolojik-politik açılardan da bozulup yozlaşan çapsız unsurların eline terkettiğimiz yurtdışında yıllar sonra ilk kez ciddi ve anlamlı, her şeyden önce de devrimci bir örgütlülük temelinde süreklileşmiş bir siyasal faaliyet yürütebilen bir örgütün yaratılmış olması, geçmişe kıyasla yine her yönüyle bir "kopuş" adımıdır. Üstelik bu adım, halen süren bütün eksik ve yetersizliklerine, hala aşamadığı kimi eşiklerine ve yer yer kimi gerilemelerine karşın, faaliyetlerin örgütlenişinden temel politika ve taktiklerin artık yerleşmiş oluşturulma yöntemlerine, yeni tipte bir kitle yayın organı örneği yaratılmasından örgüt içi işleyiş konusundaki örnek uygulama ve yönelimleri vb. ile bugün sadece teorik bir inşa konusu değil onunla birlikte asıl pratikte de örülmesi gereken 'yeni tipte parti modeli' arayışı ve yönelimlerimiz açısından somut bir 'pilot uygulama örneği' olma yönüyle de "kopuş" öğelerini fazlasıyla içeren bir özelliğe sahiptir.

- Enternasyonal ilişkiler alanında yapılan açılımlar, artık sadece enine bir yayılma ile de sınırlı kalmayan derinlemesine bir ilişkiler ağının yaratılması, özellikle de sınıf temelli açılım dinamik ve potansiyellerinin yakalanmasıyla bu örgütün tarihinde daha önce örneği dahi olmayan süreklilik kazanmış bir uluslararası etkinlik düzlemine sıçranmış olması, bariz bir başka "kopuş" örneğidir. Proletarya devriminin kazandığı yeni uluslararası çizgiler, etkili bir sendikal örgütlenme ve faaliyetin dahi artık tek başına ülke sınırları içinde düşünülüp ele alınamayacak ölçüde uluslararasılaşmış olması vd. gerçekleri gözönüne getirilecek olursa, bu alanda atılan bu adım ve sağlanan açılımların, sadece siyasal ve moral yönlerden değil teorik ve ideolojik yönlerden de nasıl bir anlam ve öneme sahip olduğu herhalde daha kolay anlaşılır.

Bunlar benim ilk ağızda sayabileceğim en anlamlı "süreklilik içinde kopuş" örnekleridir. Ve işin ilginci bunların çoğu, senin "gelişen yönlerimiz" ve "kopuş" üzerine yaptığın onca konuşma ve vurguların içerisinde aklına dahi gelmeyen ve neredeyse hemen hiç anmadığın gelişmelerdir (Şu an benim de burada hatırlamayıp atladıklarım belki olabilir; ama örneğin "Kapitalist egemenliğin temel halkaları" gibi, içinde aslında çok dikkate değer fikirler ve orijinal açılımlar içeren bir çalışmayı anmayışımın nedeni, o başlıkla yapılan öyle bir egemenlik teorisinin özünde "yapısalcı" bir karakter taşımasından dolayıdır...). Halbuki senin sık sık adeta tekleştirecek şekilde "merkezleştirdiklerinin" yanında asıl bu hiç anmadıkların, bizim tarihsel pratiğimiz ve geleneksel devrimcilik ufkumuz açısından da gerçekten yeni olanı ve bir kopuşu simgeler. Fakat senin gibi bir "kopuş partizanı", bunları görmez ve anmaz nedense? Bu aslında senin genel algı ve yorumlarının mevcut gerçekliğimizle örtüşme, onu kavrama kapasitesi bakımından da önemli bir göstergedir. Özellikle de gelişmekte olan süreçler ve örgütsel konularda senin kavrayışın ve ufkun, genellikle sadece "*kendinle*", "*kendi yaptıklarınla*", "*kendi gündeminle*", sana göre "*önemli olanlarla*" vb. vb. sınırlıdır! Tıpkı hizbin

içten içe olgunlaşıp örgütlendiği TP sürecinde ya da örgüt güçlerinin dikkatini ve teorik faaliyetlerinin yönünü "*beyni bile inceleyebilen görüntüleme tekniklerinin önemi üzerine*" çektiğin 2000 sonrasının fiili tasfiyeciliği sırasında olduğu gibi bugün de biraz da bu körleşme yüzünden zaten durumun vehametini görmemekte ve gidişi seyretmektesindir! Ama gözlerini artık açmalısın yoldaş! Yoksa bu gidiş gidiş değil, sonu da hiç iyi olmayacak!..

Yukardaki soruyu -hangi bağlamda, nasıl bir ilişkilendirme sistematiği içinde sorduğumuzu da içerecek tarzda- mesajımızda da net bir biçimde sorduk halbuki sana: "*..'Gelişmekte olan yönlerimiz' konusu, içeriği, yönü ve ne ölçüde içselleştirildiği başta olmak üzere birçok bakımdan zaten tartışmalı bir konudur. Bunlar da bir yana, en fazla bazı bireylerle sınırlı olmanın ötesine geçip artık az çok ele avuca gelir bir genellik kazanmış olan hangi yön ve özelliklerimizden söz edebiliriz ki? İşçi çalışması, gençlikteki halimiz, iç örgütlülük durumumuz, mevcut güçlerimizin yapısal özellikleri, part-time devrimciliğin sürüp gitmesinden legalizme, militanlık yokluğundan en temel devrimci değerlere dahi uzaklığa kadar önemsiz ve tali sayılamayacak olmanın yanında tek bir alanla ve konjonktürle sınırlı olmayan zaaflarımız ve zayıflıklarımızın boyutları düşünülecek olursa, bunların yanında sözü edilmeye değer hangi 'gelişmekte olan yönlerimiz'i anabiliriz? Bu bizi ya abartıya sürükleyecektir ya da teselli ve mazeret teorileri üretmeye. Her iki halde de umut verici olmak şurada dursun, güven vermenin bile imkanı yoktur*". Bunların neresine, nasıl bir itirazın var, onları söylemelisin bize!

Soru ve sorunun hangi bağlantılandırmalar içinde nasıl tanımlandığı açık ve net halbuki! Sen de aynı netlikte davranıp buna somut bir yanıt versen, birbirimizi anlama ve daha geliştirici bir tartışma imkanı ortaya çıkar belki. Görüş farklılıklarımızı buna rağmen gideremeyecek olsak bile, en azından kimin gerçekte nasıl bir eğilim içinde olduğu açığa çıkar, bu bile önemli bir ilerlemedir; mesela senin ve MÖK'teki yoldaşların içten içe inandıkları ve değişik biçimlerde sık sık da ifade ettikleri gibi, bugün bizim aramızda "nostaljik bir muhafazarlık/değişim karşıtlığı" mı var yoksa tarihin bütün tasfiyecilik süreçlerinde yaşandığı gibi -karşıtlarını "değişime direnmekle" suçlama huyu da dahil- "değişim.. değişim.." retoriği altında süreklilik ile kopuş ilişkisini kopartmakla kalmayıp tersyüz eden, sürekliliği korunması gerekenlerden -bütün ısrarlı zorlamalara rağmen- artık yanına dahi yaklaşılamayacak ölçülerde kopulurken, geçmişin kopulması gereken en berbat özelliklerinin yeni gerekçeler altında, hatta eskisinden de beter boyutlarda sürdürülüp yeniden üretildiği bir deformasyon ve dejenerasyonun mu yaşandığı somut gerçeğini o zaman daha net ve daha çıplak bir biçimde görme imkanımız olur. Çözücü ol(a)masa bile geliştirici bir tartışma açısından kanımca artık bu yolu seçmeliyiz..

"*Değişen koşulların olmazsa olmazı olan yeni niteliklerin tanımlanması ve kazanılması da kopuşun içerisinden düşünmeyi gerektirdiği gibi gerçekten özeleştirel olacaksak neredeyse kuruluşumuzdan bu yana var olan zaafların, eksikliklerin, boşluklarında artık sürdürülemeyeceğini ve sürdürülmemesi gerektiğini bilerek bu kopuşla birlikte aşmalıyız*" diyorsun. "*Yeni niteliklerin tanımlanması*" ve benzeri ifadeler arkasında senin kastettiğin "*kadro modelinin*" ne olduğunu, "*ideal kadro tipolojisini*" nasıl tanımladığını, yine bir "bilgilendirme notu" bahanesiyle kafana göre sınırlar çizip ölçüler koyduğun son yazılarından birinden de biliyoruz ve buna dair eleştirilerimi organın Eylül toplantısında dile getirdim. Bunlar kayıtlarda duruyor. Bu arada, tanımlamalarında baz aldığın "modelin" tarihsel pratiğini şimdi de MÖK pratiğinde -üstelik fiili tasfiyecilikten sonra bugün ikinci kez- yaşayarak görüyoruz. Onun için bu faslı şimdilik geçiyorum.

Cümlenin devamında söylediklerin ise -soyutlama çerçevesinde- gerçekten çok doğru ve biz bu yönüyle de bunların yanı sınıftan ve kitlelerden alabildiğine kopuk, bundan da önce ve bir yerde bunun da tayin edici nedenlerinin başında gelecek şekilde devrimci iktidar bilin-

ci ve iddiasından yoksun, kendi içine kapalı ve o kapalılık içinde ürettiği çoğu hayali "*göreli üstünlük iddiaları*"na dayalı olarak kendisine aşık dar çevre devrimciliği/fanus devrimciliği başta gelmek üzere "*kuruluşumuzdan bu yana varolan zaafların, eksikliklerin, boşlukların aşılması*" noktasında tek bir alanda, tek bir anlamlı adım dahi atamamış olmamız yetmezmiş gibi; yeraltına gelmeye dahi niyeti ve mecali kalmamış, militanlıktan fersah fersah uzak, neo koordinasyoncu olarak tanımlanmayı fazlasıyla hak ettiğini attığı ya da atmaktan ısrarla kaçındığı her adımıyla tekrar tekrar gösteren, kendisiyle birlikte örgütü de çürüten "*akademik bir marksizm*", söylemde keskin "*entelektüel bir sosyalizm*" eğiliminin hakim hale gelmesinden tutalım en başta MK düzeyinde mevcut önderlik boşluğunu süreklileştirip büyütmekle kalmayan federalizmden kendini her şeyin ve herkesin üstünde gören bir keyfilik ve narsizme kadar birçok konuda o geçmişin dahi çok çok gerilerine gittiğimiz bir "kopuş" yaşadığımız gerçeğinin ve tarihteki bütün tasfiyecilik süreçlerinin de hep böylesine tek yönlü "kopuş" süreçleri olarak yaşandığının üzerinden atlayabilir miyiz? Halimiz ortada, geldiğimiz nokta ortada, en son gelen ve artık kimsenin herhangi bir kaçamak bahanesi de bulamayacağı raporlar ve onların ortaya koyduğu tablo da ortada. "Kuruluşumuzdan bu yana varolan zaafların, eksikliklerin, boşlukların" çoğu konuda geçmişin de gerisine gidilecek şekilde sürmesi yetmezmiş gibi, geçmişte bizimle anılır devrimci değerlerin dahi şimdi yerinde yeller estiğini, yapı olarak şimdi artık "*ağırlaşmış bir tasfiyecilik hali*" yaşadığımızı ve geçmişin en kötü dönemlerinde dahi yitirmediğimiz "*marka değeri*"mizin zerresinin dahi kalmadığını görmek için daha neyi beklememiz gerekecek acaba?

Altını çizerek tekrar söylüyorum, bunun en başta gelen ve en büyük sorumlusu MK olarak biziz aslında. Bizim bıraktığımız boşlukların, bizim ihmallerimizin, bizim yetmezliklerimizin, kafamızı gömdüğümüz tekyanlılıklarımızın ürettiği kayıtsızlıklarımızın, kısacası önderlik konumundaki organ ve bireyler olarak konumumuzun hakkını verememizin ve en başta bunun nedenlerinden biri olarak senin organı sık sık bloke edişin karşısında sergilenen 'iç kayıtsızlığın' meyvesidir asıl olarak bu tablo! O nedenle, tasfiyeciliğin süreklilik kazanıp derinleşmesine fırsat sunmakla kalmayıp onun "içini rahatlatmasına", "doğru yolda olduğu" yanılsamasına kapılmasına, örgüt olarak eriyip çevreselleşmemize, bu arada kendi adıma büyük bir hoşnutlukla örgütün geleceğini teslim etmeye hazırlandığımız çok değerli özellikleri olan genç yoldaşlarımızın dahi doğru yoldan çıkmalarına zemin hazırlayan soyut genellemeleri bırakalım da, mevcut gerçekliğimiz üzerinden somut konuşalım somut!..

Bu bahsi kapatmadan önce, kökeninde nasıl bir organ ve işlerlik anlayışının, onun da gerisinde ise nasıl bir "ben" duygusunun yattığına birazdan değineceğim bir sorum olacak: MK'nın bu konuya -yani kuruluş etkinliklerinin bu yılki ana ekseninin ne olması gerektiğine- dair organ eğilimi, üstelik senin kaleme alacağın notla Türkiye'ye de iletilmek üzere karar halini alarak çıktı ortaya ve kesinleşti. Hazırladığın ilk taslakta sen bunu kendi kafana göre değiştirmeye kalkıştın, senin dışında kalan diğer tüm organ üyeleri bu değişikliği onaylamadıklarını ve toplantıda belirlenen çerçeveyi uygun görmeye devam ettiklerini açık bir dille bir kez daha yazılı olarak ifade ettiler. Hal böyleyken sen nasıl bu kararı tümüyle iptal eder, MK'nın son toplantı kararlarını iletmek üzere kaleme almayı üstlendiğin mesaja koymamazlık edersin? Bunun açıklamasını yapmalısın bu organa ve bu örgüte! "Süreklilik içinde kopuş" konusuyla da bağlantılı bir biçimde bunu nasıl bir parti ve işlerlik anlayışına oturtuyorsun? Anlayış, kültür, gelenek ve tarz olarak bu bizim "geçmişimiz" değil -yalnız dikkat et, "senin" demiyorum-, bırakalım ML olmayı her şeyden önce bir kişiliği ve kendisine saygısı olan örgüt gibi örgüt olacaksak bu bizim "*geleceğimiz*" de olamaz! O halde bunu nereye oturttuğunu, bu rahatlığı ve cesareti nereden nasıl bulduğunu bizlere anlatmalısın!..

KÜRT SORUNU ÜZERİNE

Türkiye'ye de göndermeyi hangi niyet ve amaçlarla önerdiğin açık olan ve bu kez "*bizim*

itirazlarımıza yanıt" bahanesini kullandığın "yönteminin" girişte özetlemeye çalıştığım karakteristik bütün özellikleri bütün iticiliğiyle bu konuda tartışma açtığın bölümde kristalize oluyor.

Bu yöntemin, gözü kendisinden ve kendi yaptıklarından başkasını görmeyen "*kişisel resmi tarihçilik*"ten tutalım muhataplarının belirli sınırlar içinde dediklerini bile anlamak istemediği için anlamayan, onların işaret etmek istedikleri noktaları düpedüz çarpıtıp bunun üzerine üstelik yoldaşlarını "*İşçilerin vatanı yoktur. Proletarya uluslararası bir sınıftır*" marksist tezine dahi yabancılaşmış, onu artık "*kulaklarını tırmalayıcı*" bulan, "*emperyalizme karşı mücadeleyi, emperyalist kapitalizme karşı mücadele olmaktan çıkartıp halkçı, ulusalcı bir antiemperyalizme kaymış, içteki sınıf karşıtlığını bunun içerisinde eritilip kaybetmiş*" vb. vb. pespaye küçük burjuvalarla aynı kefeye koyabilen bir haddini bilmezliğe kadar varan her özelliğini bu bölümde bulmak mümkün.

Bu konuda da sana bazı hatırlatmalarla bulunmanın yanında bazı şeyleri daha dolaysız bir dille konuşmak artık bir zorunluluk olarak karşımıza çıkıyor.

Kendinle bizler arasında illa "*derin farklılıklar*" yaratma, "*ben ve sizler*" şeklinde bir "*ötekileştirme*" çabası içine girerken açılışı: "*Yazıda söylenenlerin bir yandan 'geleneksel yaklaşımı' aşmadığını söyleyip öte yandan 'birlikte tartışılıp sonuçlandırılmadan bu şekilde gündeme getirilen bir konu' olduğunu söylemenizdeki garipliği geçiyorum. Konu ve sorunun yönlendirmedeki ele alınışı, bizim daha önce ifade ettiğimiz Bağımsız Sosyalist Türkiye ve Bağımsız Sosyalist Kürdistan görüşümüzün bir devamı ve derinleştirilmesidir. Devamlılık içerisinde söylenen yeni şeyler de vardır. Evet gelişmelere uygun yeni şeylerde söylenmektedir; fakat, temelleri taa Ufuk Çizgisi'nin 2. sayısında yayınlanan yazıda vardır bu görüşlerin..*" şeklindeki bir tezle yapıyorsun.

Önce şu "garipliğin" kimde olduğu konusuna bir açıklık getirelim. Ne demişiz biz, hazırladığın ilk taslağın karşı çıktığımız o bölümüne ilişkin olarak: "*...Fakat hem antiemperyalizm konusunda hem de Kürt ulusal sorununa ilişkin olarak bizim bugünkü propaganda ve ajitasyon sırasında asıl öne çıkarmamız gereken noktalar bağlamında taslağın bu hali 'geleneksel yaklaşım tarzı'nın sınırlarını çok fazla aşmıyor. Bizim anti-ABD'cilik ve genel olarak anti-emperyalizm sorununu böyle gündelik ve çıplak gözle dahi görülebilir olguların ötesine geçerek, GOP'un amacı ve karakteristik özellikleriyle de bağlantılarını kurarak sosyalist devrim ile demokratik görevler ve günümüzde emperyalizm olgusu ile devrim ilişkisi kapsamında daha geniş bir çerçeveye oturtarak ele alıp işlememiz gerekiyor. Yoksa şu temelde bir antiemperyalizmi Yürüyüş her gün yapıyor...*"

Biraz uzun bir aktarma olacak belki ama neye karşı söyleniyor bunlar:

"...B) Güncel siyasal ajitasyonda üzerinde durulması gereken, önemli bir diğer konu, ABD emperyalizminin iki halkın ortak ve stratejik düşmanı olduğudur. Acı ve ironik olan şudur ki, daha 2 ay öncesine kadar Amerika "*Türklerin düşmanı, Kürtlerin dostu*"yken bugün "*Kürtlerin düşmanı Türklerin dostu*" olarak gösteriliyor. Türk ve Kürt işbirlikçi egemen sınıflarının kendi çıkarlarına göre dezenformasyonla her iki halkı kukla yerine koymaları ve aldatmaları karşısında yalın gerçek güçlü bir şekilde haykırılmalıdır. Bu iki taraflı bir dezenformasyondur. Dezenformasyonun yaratıcıları, halkların bilincini bulandıranlar, Türk işbirlikçi egemen sınıfları, devlet ve siyaset erkanı, medya köpekleri diğer taraftan da Güney'deki işbirlikçi Kürt yönetimi ve PKK önderliğidir. Murat Karayılan' ın İngiliz medyasıyla yaptığı "*Amerika'nın yanındayız*" röportajının mürekkebi kurumamıştır ve PJAK, ABD emperyalistlerinin açık desteğini almaktan beis duymamaktadır. PKK, emperyalistler ve bölge gericilikleriyle ilişkilerinde burjuva bir ittifak politikası ve bir günde dahi değişebilen Ortadoğu siya-

seti gütmektedir. Sadece kendi halkına karşı değil diğer halklara karşı da güven vermeyen, kendi halkında milliyetçi pragmatizmin diğer halklarda da şovenizmin güçlenmesine hizmet eden ilkesiz bir politikadır bu. Şimdi de İran ve Şiilerle ittifak yapabileceklerini söyleyerek Amerikayı uyarmaktadırlar!

Türk halkındaki Amerikan karşıtlığının yaygın biçimi, yurtsever ve enternasyonalist bir anti-emperyalizm değil milliyetçi ve şoven bir karşıtlıktır. Bunu alttan körüklemiş olan generallerin Natoculuğu, askeri ilişkiler ve üsler, istihbarat, silah, özel ilişkilerle ABD'ye olan göbekten bağımlılıkları, medya çığırtkanlarının tekellerle olan bağları, emperyalist kapitalist tekelci sömürünün biçim ve boyutlarının, işbirlikçi Türk ve Kürt burjuvalarıyla olan ilişkilerinin açık teşhiri, tekellerin sömürüsüyle, borç ve faiz ödemeleriyle artıdeğerin nasıl çekildiği, ABD ve bütün emperyalistlerin halkların stratejik düşmanları olduğu, Ortadoğu'da, Kafkaslar'da... hangi özel çıkarların peşinde koştukları, doğal zenginlikleri nasıl yağmaladıkları, bunları elde etmek ve elde tutmak için halkları nasıl birbirlerine düşürüp kırdırdıkları döne döne anlatılmalıdır. ABD emperyalizminin Ortadoğu savaşında lojistik ve geçiş yönünden özel bir yere sahip olan, İran'a karşı olası bir saldırıda da kilit bir rol oynayacak İncirlik başta olmak üzere Amerikan üslerinin kapatılmasını başa yazan bir tutum olmalıdır.

ABD emperyalizminin iki tarafla olan ittifakının göreliliği ve tek bir eksende birleştirme arayışlarına karşın izlediği politikanın pragmatist ve hızlı değişikliklere son derece açık oluşu, emperyalizmin teşhiri için elverişli bir zemin sunmaktadır. Emperyalistler, hiçbir zaman, hiçbir halkın dostu olmazlar. Halkların birbirlerine karşı düşmanlaştırılması ve birbirleriyle savaştırılmaları emperyalist hegemonyayı kolaylaştırmanın yollarından birisidir. Bunun onlarca örneği vardır. Atını emperyalizmin arabasına bağlayan, ulusal birliğini bu şekilde koruyacağı veya ulusal özgürlüğünü bu şekilde kazanabileceğini düşünenler, kendilerini daha ağır bir zincire bağlamaktadırlar. Özgürlük isteyen bir ulus olarak Kürt ulusunun tercihi daha küçük bir efendiye esaretten daha büyük bir efendiye esaret olmamalıdır..."

Evet, bir kere daha söyleyeyim: Bu, Yürüyüş'ün dahi her gün yaptığı cinsten, bırakalım Yürüyüş'ü emekli kahvelerinde bile duyabileceğimiz sohbetlerin düzeyini aşmayan sığ ve "*geleneksel*" bir "*eleştiri ve teşhir*" tarzıdır. Burada asıl "garip" olan, bu harc-ı alem laf yığınının, bu örgütün kolektif akıl ve birikimlerinin en üst düzeyde ifade edilmesi gereken merkezi bir yönlendirme yazısında/genelge taslağında yerinin olmadığını yine de efendilik ederek "geleneksel" sıfatıyla niteleyip çıkarılması talebini hala "garip" bulabilmektir! Benim aile fertlerim bile bugün Ortadoğu'da ABD'nin hangi amaçlar doğrultusunda nasıl bir strateji izleyip Kürtlerle de Türklerle de, Araplarla da Filistinlilerle de nasıl oynadığına, bu oyunun gerçekte hangi emperyalist güçler arasında nasıl bir oyun olduğuna ve olası sonuçlarına dair bundan çok daha fazlasını söyleyebiliyorlar. Kaldı ki biz burada sokaklarda dağıtılacak bir bildiri metni yazmıyoruz ya da kahve konuşması yapmıyoruz! MK olarak açılmasını önerdiğimiz bir kampanyaya yol göstermesini gerekli gördüğümüz temel tezleri ve mevcut durumumuzu da dikkate alarak kampanyanın gözetilmesi gereken ana esaslarını, bu örgütün MÖK'üne iletmek amacıyla bir yönlendirme metni kaleme alıyoruz, ki bu aynı zamanda bir genelge taslağı olacak. Dolayısıyla bu düzey, bu örgütün birikimlerine -ve konuya ilişkin olarak aylardır, hatta yıllardır yayın organlarında zaten fazlasıyla yazıp çizdiklerine- olduğu kadar, o yoldaşlara da bir hakarettir her şeyden önce. Ayrıca kimsenin, örgüt ve organ olarak bizleri bu kadar "*geri*" bir düzeye çekmeye ve göstermeye hakkı yoktur!

İşin esas "*farklılık ve biriciklik*" yaratılmaya çalışılan ulusal sorunla ilişkilendirme yönüne gelince; burada esasında daha derin ve önemli boyutlar söz konusudur.

Bunlardan birincisi ve en önemlisi, demokratik devrimciliğin geleneksel antiemperyalist mücadele ve bağımsızlık anlayışının yanında ulusal soruna dair yaklaşımlarının, konjonktürel

gelişmelerin de basıncıyla, sindirilmemiş bir sosyalist devrimcilik sosuna bulanmış olarak hortlatılmaya kalkılmasıdır. Ele aldığı konuların günümüzde kazandığı yeni özgünlüklerin farkında dahi olmadığını sergileyen bu hazmedilmemiş sosyalistlik, bugünün koşullarında örgüt olarak bizi sadece siyasal bakımdan değil ulusal soruna yaklaşım ve o konudaki teorik perspektifler bakımından da "demokratik devrimci" olduğumuz dönemlerin dahi gerisine götürecek akıl almaz tezlerle karşımıza çıkmaktadır.

Bu birincinin de nedeni olduğu için ayrı bir başlık altında özel olarak anılması gereken ikinci önemli boyut, bir "*teori yapma tarzı*"nın bu tartışmada da bir kez daha karşımıza çıkan karakteristik bir özelliğidir. Sadece şimdi tartıştığımız Kürt sorunu konusunda değil, toplumsallaşmış rejim krizinin nedenlerinin çözümlenmesinden tutalım (AKP ile arkasında ordunun yer aldığı "*laiklik-dincilik*" çatışmasını "*yaşam tarzları arasındaki farklılık*"la açıklamaya kalkışını hatırla) içerdiği olasılıkların bütünlüklü olarak kavranışına ("*iç savaş olasılığı*" tartışmalarını hatırlayalım), kapitalizmin yeni bir kriz yaşayabileceğine daha düne kadar -ve belki de halen- fazla ihtimal vermeyişinden tutalım GOP stratejisi ve Ortadoğu'daki gelişmelerin özgünlüklerini hala bir türlü anlayamayışına kadar (sahi, bugün hem Pakistan'da yaşananları izlerken hem de ABD ile Türkiye arasında yeniden yaşanmaya başlayan "balayı havası"nın nereden çıktığını düşünürken, "*GOP'un özgünlüklerinden birini de müttefiklerini dahi 'Balkanlaştırma' eğilimi ve potansiyelleri taşımasının oluşturduğunu ve Türk tekelci burjuvazisi ile özellikle ordunun yeni güvenlik konseptinin de çıkış noktası haline getirdiği Sevr sendromunun asıl buradan kaynaklandığı...*" tezine de nasıl karşı çıkıp didiklemeye çalıştığını anımsıyor musun?) teorinin özellikle de somuta indirgenmesini gerektiren durumlarda çok karşılaştığımız bir tarzdır bu ve onun sözünü ettiğimiz karakteristik özelliği, konjonktüre olan aşırı bağımlılığıdır. Bu "*konjonktür teorisiciliği*", "*emek eksenli proleter sosyalist devrimci bir perspektif*" iddiası ve sloganlaştırılmış keskinlikler sosuna bulanmış olarak -fakat karakteri gereği her yönden esen rüzgarlara da kendini kaptırmış bir biçimde- öncü saldırıları GSS, elektrik zamları, yeni bir özellleştirme dalgası vd. biçimlerde şimdiden başlamış şiddetli bir ekonomik-sosyal kriz olasılığını tümüyle gözardı etmesini de bir yana bırakalım, "*gündemi ve siyasal süreci belirleyici eksen*" olarak tanımladığı Kürt ulusal sorunu çerçevesinde dahi bugün bizi sorunu tam da Türk devleti ile DTP'nin, yani her iki yöndeki miliyetçiliklerin de tabii kendi yönlerinden geldikleri "*birliği*" baz alan bir zeminde tartışmaya çağırmakta; siyaseten ciddi bir tarihsel-taktik yanlış anlamına gelecek olan bu gaf yetmezmiş gibi, bu saçmalığa "*teorik bir temel kazandırmaya*" yöneldiği ölçüde de demokratik devrimciliğin en geri biçimlerini hortlatmakta, geçmişte biri "*proleter sosyalist bakış açısı*" adına "birlik"i mutlaklaştıran, diğerinin ise bunun karşısına bu kez KKTH'nin kayıtsız koşulsuz savunulmasını "*bağımsızlık*" talebinin mutlaklaştırılmasına indirgemiş olarak çıktığı, özünde her ikisi de demokratik devrimciliğin en geri ve ilkel biçimlerinin temsilcisi Türk ve Kürt küçük burjuva milliyetçiliklerinin arkaik yaklaşımlarını, üstelik ikisini aynı kapta eritmeye yeltenmiş olarak önümüze getirmektedir.

Bu tartışmanın içerdiği üçüncü boyutu, tartışmanın nereden nasıl çıktığında içerili olarak bir "*örgüt anlayışı", "işlerlik anlayışı*" oluşturmaktadır. Bu tartışma nereden çıkmış ve nasıl bu noktaya gelmiştir? Organın son toplantısında alınan kararlar doğrultusunda taslaklar hazırlamayı bu kez sen üstlenmişsindir fakat sonra karşımıza, bu konuyu özel olarak ele alıp tartıştıklarımız da dahil organın son aylardaki hiçbir toplantısında gündemleştirmediğin bazı temel taktiksel önerilerle çıkmışsındır. Kürt ulusal sorunu konusunda bu örgütün haklı olarak gurur duyup övündüğü tarihsel bir sicili ve birikimi var. Bu sicilin en önemli özelliği ise, konjonktürel dalgalanmalara hiçbir zaman kapılmamakla kalmayıp, konuya ve süreçlere ilişkin olarak çoğu zaman PKK'nın dahi önünde giden bir hakimiyet ve öngörü sergileyebilmiş olmasıdır. Şimdi sen, içerdiği doğrular yönüyle bu örgütün aylardır hatta yıllardır söyleyegeldikleri dışında yeni ve özgün hiçbir şey içermeyen, buna karşın "yeni" adına bu sicile de leke düşürecek tam bir kafa karışıklığının ürünü tezlerle karşımıza çıkıyorsun ve

"*bekle, bunları önce organda bir konuşup tartışalım*" dedik diye de ortalığı ayağa kaldırmaya yelteniyor, bu arada bizlere de demediğini bırakmıyorsun. Ve üstelik sen bunu ilk kez yapmıyorsun!

Bunun altında, **artık megalomani düzeyini de aşmış bir "*ben*" kültürü ve bu temelde yükselen hastalıklı bir "*önderlik*" ve örgüt anlayışı** yatıyor. Bir önceki bölümde ele aldığımız "bu yılki kuruluş etkinliklerinin ekseni ne olmalıdır" konusunda yaptığın gibi, **hoşuna gitmeyen organ kararlarını dahi bloke edip yok sayma** "*cesareti*"nin temelini de bu oluşturuyor. Bu artık sende yapısallaşmış bir özellik ve aslında yeni de değil, oldukça derin köklere, uzun bir tarihsel geçmişe sahip. Faturalarını çok sık bir biçimde ben ödediğim için, iyi bilirim ben senin bu özelliğini ve bunu genellikle hangi biçim ve yöntemlerle nasıl yaptığını. Bu anlayış ve ruh hali, konferans sürecinin bu kadar uzaması ve çürümesi başta olmak üzere örgütü de çürüten çok ağır sonuçların tayin edici nedenlerinden biri olmanın yanında, kendini "*farklı ve özel*" bir yere oturtabilmek için -sık sık diline de vuran- "*ben ve sizler*" kategorilendirmesi temelinde "farklılıklar" icat etmeye yöneltiyor bugün sık sık seni; işin ilginci, bu zorlamalara yöneldiğin ölçüde de, şimdi bu konuda yaşadığımız gibi gerçekten ciddi yeni farklılıklar ya da bunların nüvesel bazı belirtileri çıkıyor ortaya.

"Bu tezler öyle ayaküstü konuşulup karara bağlanacak şeyler değil, ayrıca organ olarak Sodev konusunda yaptığımız hatayı da tekrarlamamak için bunları salim bir kafayla oturup önce enine boyuna bir konuşalım" dememizin aslında ne kadar yerinde ve isabetli olduğunu, "farkını farkettirebilmek" için kaleme aldığın şu son yazını okuyunca bir kez daha gördüm kendi adıma. Kürt sorunu ve genel olarak ulusal soruna dair olanların dışında, bir bakıma da onların arka planını oluşturan bir "*bölgesel devrim*" stratejisinin ipuçları kendini gösteriyor orada. Ama geçmişte Acil ve HDO gibi P-C kökenli kimi küçük gruplar ile asıl daha sonraları PKK'nin de anladığı ve sınırladığı gibi, nedense (!) sadece Ortadoğu söz konusu olunca hatırlayıp zaten sadece onunla sınırlı temellendirdiğin bir perspektif olarak çıkıyor sende de bu karşımıza. Türkiye ile sadece kapitalizmin gelişme düzeyi itibarıyla değil, nicelik ve nitelik gelişme düzeyleri yanında tarihsel deneyim birikimleri bakımından da birbirlerine çok yakın bir proletarya ve proletarya hareketlerine sahip olan Yunanistan başta olmak üzere Balkan ve Kafkas ülkeleri yok mesela bu güya sosyalist "bölgesel devrim" perspektifi içinde. Keza doğru temellendirilmediği ölçüde, devrimci proletaryanın devrimi dünya ölçeğinde düşünüp örgütleme perspektifiyle sadece retorikte benzeşen -ve onu da aslında ultra sağcılığını maskelemekte kullanan- Troçkist "*dünya devrimi*" anlayışı ile aramızdaki sınırları muğlaklaştıracak "tezcikler" gündemleştirdiğin görülüyor. Hala hazırlamakta olduğun "*Büyük Dönüşüm*" çözümlemesinin yeni versiyonunda karşılaşacağımız kimi temel tezlerin ve iddiaların ön yoklamaları olduğunu düşünüyorum bunların. Sakın yanlış anlama! Bunlar elbette tartışılması gereken ve tartışmakta da fayda olan konular. Ama gümrükten mal kaçırır gibi başka şeylerin altına saklanan oldu bittiler yaratılarak ele alınamayacak kadar da önemli stratejik konulardır bunlar.

Kaldı ki, senin aklına eseni, aklına estiği zaman, ilke kural tanımadan ortaya atıp "*sonuca gitme*" kaprislerine ortak olmak ya da ayak uydurmak gibi bir mecburiyetimiz mi var bizim?.. Sosyalist devrimi gündemleştirme biçim ve yöntemimizin, başta MÖK olmak üzere örgüt güçlerimizde haklı olarak nasıl bir tepki yarattığı da ortadayken, sen şimdi de bu konuda hala -hem de ne öyle iddia ettiğin kadar hayati ve acil ne de örgüt olarak boşlukta olduğumuz- zorlama nedenler imal etmeye kalkışıp, "*...bölgedeki siyasal ve askeri gelişmelere ve olası gelişmelere bağlı olarak da, bizim açımızdan stratejik politika değişikliğini evet olması gerekene uygun olmayan bir şekilde yapma aciliyetini de ortaya çıkartti*" diyebiliyorsun. Yukarda atıfta bulundum, burada açık soru olarak soruyorum: Senin bu "*ben yaptım, olducu*" tavırlarına "*alışmak*" ve bir de bunun faturalarını ödemeye devam etmek gibi bir mecburiyetimiz mi var bizim?.. Ama artık yeter! Sınırları gerçekten çok zorladın ve zorlamayı da

sürdürüyorsun! Ama yapma! Bu halat bu gerilimi artık daha fazla taşımayacak!..

Ayrıca, içerdiği tartışmalı konuları işin ciddiyetine ve adabına uygun ele alalım dedik diye bizleri, "İşçilerin vatanı yoktur.." sözünden bile rahatsızlık duyanlarla aynı kefeye koyan bir "kafa karışıklığı ve konuyu kavrayamamakla" suçlamandan tutalım kaleme aldığın yönlendirme yazısının "bütünlüğünü zayıflatmaktan, Kürt sorunu bağlamında güncel ve hararetlenmekte olan bir tartışmanın üzerine gitmekten alakoymaya, tutumumuzun açık ve net bir şekilde konulmasına engel olmaya" kadar aklına gelen her şeyle suçladığın tezlerin madem o kadar "önemli ve tayin edici"ydi, sen bunları son ayların organ toplantıları sırasında neden gündeme getirmedin? Üstelik Kürt sorununu özel olarak 2-3 kez ele aldık bu süreç boyunca. PKK'nin Dağlıca ve Oramar baskınları üzerine ortalığın ayağa kalktığı bir kesitin sıcaklığı sürerken yaptığımız ve Kardeşlik Müfrezeleri yönelimini kesinleştirip merkezi bir politika haline getirdiğimiz bir önceki organ toplantımız sırasında dahi, yani topu topu 1,5 ay önce bile şimdi bu kadar önem atfettiğin bu tezlerini gündemleştirmek şurada dursun, Kürt sorununun kendisi gündem önerilerin içinde dahi yoktu ve bu yüzden sizleri "*biz bu konuları böyle günlerde de ele alıp tartışmayacağız da ne zaman ele alacağız*" diye eleştirmedim mi? Şimdi kalkmış, sanki bu sorun dün ortaya çıkmış ve biz de yeni ele alıyormuşuz gibi, '*elimi bağladınız, kalemimi tuttunuz, bütünlüğü bozdunuz*' triplerine giriyorsun!

Şu tutumun bile, senin görüşlerinin içeriğiyle olduğu kadar siyasal öngörü ve sezgi gerektiren zamanlama yönüyle de 'konjonktüre bağımlılığının' bir göstergesi -ve de sonucu- aslında. Hangi konu, birileri tarafından hangi kesitte, hangi yönleri öne çıkarılarak tartışılıyorsa, sende de hemen o yönde bir kayma başgösteriyor. Bu konuda, 'kaynak tutulması' olarak adlandırdığım bir alışkanlığının da payı olduğunu düşünüyorum. Özellikle Kürt sorunu söz konusu olduğu zaman Fırat News'tan okudukların, özellikle de Apo'nun konuşmaları seni çok fazla etkiliyor. Tabii ki birebir benimseme ve aktarmacılık şeklinde değil, tersine eleştirel bir yaklaşımla okuyorsun belki onları ama, yer yer onlardan bariz etkilenmeleri de içerecek şekilde asıl olarak meseleye onların yaklaştıkları çerçevenin içinden bakan bir eleştirellik sınırlarını fazla aşamıyorsun.

Şimdi yine bu "*bağımlılık*" seni böyle telaşlandırıp hırçınlaştırıyor. "*DTP, 'demokratik toplum kongresi'ni Diyarbakır'da yaptı, şimdi de Ankara da 'Demokratik Cumhuriyet Kongresi'ni yapıyor. Taktiklerini içiçe örüyor. Biz kendi siyasal çözüm önerimizi ve onun genel biçimini de bunun karşısında dile getirmeliyiz*" diyorsun. Asıl telaşın bundan zaten. Fakat "*sosyalizm perspektifine sahip emek eksenli bağımsız politika*" üzerine bütün keskin söylemlerine karşın, aslında hangi eksende, kimler arasında, nasıl yürüyen bir tartışmanın yörüngesel etkisi altına girdiğini de şu aktardığım satırlarla ele veriyorsun! "DTP 'demokratik toplum kongresi' yaptı, şimdi de 'demokratik cumhuriyet kongresi' yapıyor, alem taktiklerini iç içe örüyor, biz de -bak burası çok önemli- Kendi siyasal çözüm önerimizi ve onun genel biçimini bunun karşısına çıkarmalıyız!.."

Şu söylediklerini aktarırken bile, senin ne dediğinin nasıl bu kadar farkında olamadığını, bu denli vahim akıl tutulmasının nedenini tekrar merak ettim doğrusu! Sen burada ne dediğinin gerçekten farkında mı değilsin yoksa daha vahim bir durum mu var karşımızda? Seni telaşa sürükleyen ve baz olarak aldığın DTP'nin "demokratik toplum kongresi"nin de "demokratik cumhuriyet kongresi"nin de, bununla "iç içe örülecek taktikler" olarak yarın bir gün bunlara eklenebilecek "*demokratik çatı partisi kongresi*"nin de hatta değişik tipte -bazıları görece mili- "*sivil toplum eylemleri*" ve başka siyasal ataklarının da içeriği ve amacı ortada. Bunun sadece taktik bir politika değil, bir "*siyasal çözüm stratejisi*" olduğunu da biliyoruz. Nedir bu stratejinin özü? "*Ülkenin birlik ve bütünlüğü ile merkezi devlet iktidarının üstünlük ve otoritesini*" tartışma konusu dahi etmeyeceklerine dair kesin söz ve güvenceler karşılığında, en ileri sınırı aslında 1990'ların başından beri sümen altlarında tutulan ve Lenin'in de "*kapitaliz-*

min hızlı gelişimini sağlamanın en akılcı yolu" olarak tanımladığı -nitekim 1990'ların başında Murat Karayalçın ve Mahmut Alınak gibiler tarafından da gündeme getirilen şimdilerde ise DTP'nin de apardığı AB raporları doğrultusundaki- yerel yönetimlere sınırlı bir özerklikten öteye geçmeyen bazı kültürel ve sosyal kırıntılar talebi ve beklentisi.

Şu an tartıştığımız konu açısından burada asıl tayin edici olan nokta, "çözüm"ün içeriği, biçimi ve sınırlarının tartışılmasını dahi "ülkenin ve devletin bölünmez bütünlüğü" önkabulüne dayalı olarak yani "birlik"i mutlaklaştırma zemininde ele alan ve bunu peşin peşin kabullenen bir yaklaşımın benimsenmiş olmasıdır. Devrimci olduğu dönemlerde "bağımsızlıkçılığı" her hal ve koşulda mutlaklaştıran ama -biraz da yumurta tavuk ilişkisine benzer şekilde- bu karakteri zayıfladığı ölçüde "birlikçiliğe" yaklaşan, "birlik"i mutlaklaştırır hale geldikçe de reformizmi dahi cıvıklaşan Kürt ulusal hareketi -ve onun yıllardır peşinden sürüklediği Kürt yurtsever kitleleleri- açısından bu kırılma, sadece ağır bir siyasal yenilgi ve büyük bir zul değil, ondan da önemlisi siyasal ve moral açılardan çözülme ve çürümeyi süreklileştirip derinleştiren bir ufuk daralmasıdır. Çünkü onlara bunu kendilerini ezen ulusun egemenleri, yani Türk tekelci burjuvazisi ve devleti, "*her şeyin başı bir zorunluluk*" olarak dayatmıştır. Yani bu zemin, burjuvazisinden ordusuna, sokaklardaki linç güruhlarından AB'ci liberal "*Kürt dostları*"na kadar kalınıyla incesiyle Türk şovenizminin kırmızı çizgisidir. Bu şovenizm bugün yine o kadar yaygın ve derinlere işlemiştir ki, senin taktik plan önerinle Türk işçi ve emekçilerine gittiğimiz zaman onlar bunun üzerindeki sosyalizm cilasına falan bakmayacak, işin sadece "*bölücü müyüz yoksa birlikçi miyiz*" yönüne bakacaklardır ve önerdiğin yaklaşımla biz onlara nesnel olarak '*tamam kardeşim, bakma sen, biz de bölünme mölünme istemiyoruz, biz de birlikten yanayız, ama bizce birlik şöyle bir birlik olmalı'* mesajını vermiş olmaktan başka ne elde etmiş olacağız? Dolayısıyla, özellikle de bugünün koşullarında, sürece müdahil olup en başta ezen ulus cephesindeki bütün şoven ve sosyal şoven politika ve "çözüm" önerilerinden olduğu kadar Kürt ulusal hareketi cephesinde de kişiliği dahi kalmamış burjuva milliyetçiliğinin gerilediği dip noktasındaki yutturmacılardan farklı bir duruşun, yani taktik planda da devrimci bir duruş ve **kopuşun** ilk ve en öncelikli adımı, bu zemine bir yerinden dalmak için anlamsız bir telaşa kapılmak olamaz ve asla da olmamalıdır! Bunun tam tersine, başka zamanlarda ve başka zeminlerde söyleyeceğimiz -ve elbette söylememiz de gereken- her türlü "birlik" önerisinin propagandasını bugün olabildiğince geri plana çekip talileştirirken, tartışmanın bu yönüyle ilgili olarak bile "bağımsızlık" vurgusunu başka zamanlarda belki de yapmayacağımız ölçüde öne çıkarmak olmalıdır. Senin de vurgularla andığın KKTH'nin "*kayıt koşul konulmadan kararlılıkla savunulması*"ndaki samimiyet ve tutarlılığın günümüzdeki **somut** ifadesi de budur aslında. Devrimci siyasetin sadece genel doğruların ve sloganların olur olmaz tekrarlanmasına dayalı olarak yürütülmeyecek kadar ciddi bir sanat olduğunu sen de bilirsin. "*Zaman*" ve "*zemin*" doğru seçilmemişse eğer, o genel doğrular dahi bir anda nasıl tam zıddı bir anlam kazanırlar bu da bilinir. Ama bilmek ile uygulamak hep üstüste gelmiyor işte!

Kaldı ki, ulusal sorun konusunda "birlik" -ve bunun biçimleri- eksenli bir politikanın hangi gerekçe ve biçim altında olursa olsun öne çıkarılması, genel bir KKTH vurgusunun ardından pratikte fiilen bu eksenli tartışmaların içine dalmak, sorunun devrimci temellerde çözümünün artık eşiğine gelinen aşamalar dışında, ezen ulus proletaryası ve onun devrimci öncülerine düşmez. Proletaryanın devrimci öncüleri olarak bizler, elbette farklı uluslardan işçiler ve emekçilerin en geniş birlikteliklerinden yanayız, "çitlerin olmadığı bir dünya"nın çelişmemesi ve ona zarar verecek sonuçlar doğurmaması koşuluyla diğer her türlü tavizi seve seve veririz vb, vb. Fakat nesnel konumumuz itibariyle terazinin özellikle de ezen ulusa mensup tarafındaysak, proletaryanın sosyalist kardeşliği temelinde bir "birlik"in önemini, gereğini, yararlarını propaganda ederken dahi bunu mutlaklaştıran her tutum ve yaklaşımdan, hatta böyle bir görüntü vermekten dahi her zaman özenle kaçınırız ve kaçınmamız da gerekir. Çünkü her şey bir yana, Türkiye sol hareketinde yıllarca egemen olan ve halen de süren -hatta yeni

bir canlanma ve güç toplama sürecine giren- sosyal şovenizmin kendini yıllarca bu gerekçe ve biçim altında konuşturduğunu iyi biliriz. Zaten sadece teoriden değil bu tarihsel pratikten de çıkardığımız dersler yanında, şovenizmin ve sosyal şovenizmin her biçimiyle adeta şaha kalktığı bugünün koşullarında bu özen ve ihtiyatı bu yüzden iki katına çıkarırız.

"*..Bundan dolayı bunlar 'biçim' tartışması değildir. Bunları biçim tartışması sayıp ya da hangi nedenle olursa olsun hız kazanacağı görülen bu tartışmalara müdahil olmamak siyaseten ciddi bir boşluk bırakmak olur*" diyorsun. Bizim itirazımızın da zaten bunun basit bir "biçim tartışması" olmadığını görmekten ileri geldiğini umarım şimdi anlatabilmişizdir. Fakat "*bu tartışmalara müdahil olma*"nın tek ve mutlak biçimi sanki *'abilerim, ablalarım, bizim de şöyle bir federatif birlik modelimiz var'* temelinde bu yarışa katılmaktan geçtiğini düşünmekteki ısrarını dikkate alarak, onun yanlışlığı konusunda yukardaki eleştiriler saklı kalmak kaydıyla, şunu da söyleyeyim: Sorunu bu temelde ele alan tartışmaların seyri sırasında özellikle de yazılı ve sözlü propaganda alanında bizim işin bu yönü konusunda da nasıl bir perspektife sahip olduğumuzu ortaya koymamızın daha faydalı olacağı spesifik anlar ve durumlar ortaya çıkacak olursa eğer, merak etme, sırf kendini "biricik" gösterebilmek için iddia ettiğin gibi bir boşluğa falan düşmeyiz, "*müdahalemizin eksik kalması, bütünlüğünün bozulması, tutumumuzu açık ve net bir şekilde ortaya koyamamamız*" söz konusu dahi olamaz. Seni duyan da, bu örgütün işin bu yönüyle ilgili olarak kör karanlıklarda fenersiz olduğunu düşünür?!! Bu örgütün bu yönüyle de birikimleri fazlasıyla vardır, bunun esasları da olası gelişme seyri ve biçimlenişi de kapsamlı olarak hem de -senin tabirinle "*taaa 1993 yılında*" ortaya konulmuştur. Kürt Ulusal Sorunu derlemesinin (Kürt Kapanı) özellikle de 444-461. sayfaları arasını lütfedip okuyacak olursan eğer, bunu sen de görürsün. Fakat sen kendini seyretmeye o kadar dalmışsın ve kendine o kadar aşıksın ki, kendin ve kendi yaptıkların dışında hiçbir şeyi gözün görmüyor!..

Ultra narsizmden kaynaklanan bu körleşme hali o kadar ileri ki, insanın ne diyeceğini olduğu kadar neresini düzelteceğini de şaşırdığı şöyle böbürlenmelerle karşımıza çıkabiliyorsun: "Burada belirtilenler, ABD nin bölgedeki hakimiyetinin derinleşmesine, GOP la birlikte yapılan ve yapılmakta olanlara karşı olan, stratejisini ona göre kuran bir eksendir. Biz bağımsız sosyalist Türkiye derken, GOP kapsamı içerisinden de konuşuyoruz. Politik stratejik bir değişiklik yaparak Bağımsız sosyalist Türkiye ve bağımsız sosyalist Kürdistan dememiz, Kürt sorununun çözümü dahil demokratik görevleri sosyalist görevlere bağlayan bir çözümle ele almaya geçişimiz bundan ayrı değildir. Tabii ki, önce iç koşullara, ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelerin içteki analizine dayanmaktadır. Fakat egemenliğin gerek bölgesel gerek küresel düzeyde aldığı ve almakta olduğu biçimler, iç ve dış koşulların iç içe geçmesi bu konulardaki analizleri salt iç koşullar içerisinden yapma sınırlılığını ortadan kaldırdığı gibi, bölgedeki siyasal ve askeri gelişmelere ve olası gelişmelere bağlı olarak da, bizim açımızdan stratejik politika değişikliğini evet olması gerekene uygun olmayan bir şekilde yapma aciliyetini de ortaya çıkarttı..." İmanın yarısı insaftır derler, görülen o ki sen de o da kalmamış!.

Çok değil, daha düne kadar -tarihini de net olarak vereyim Eylül'e kadar olan kesitte- sen, Kürt sorununda DTP'nin muhatap alınması üzerinden 'yumuşak bir geçiş' ve "çözüm" sürecinin işletileceği öngörüsü ve beklentisi içerisindeydin. Senin yaklaşımlarında da ağır basan olasılık buydu (Hatta "iç savaş" tartışmaları sırasında siteye de taşıdın bu yaklaşımını ve o olasılığa itiraz noktalarından birini de zaten bu beklenti oluşturuyordu). Nisan sonrasından Eylül başına kadar geçen kesitte Apo ve PKK de dahil özellikle demokratik kamuoyunda hakim olan beklenti ve esen rüzgarlar da o yöndeydi. AKP ile ordu arasındaki kapışmanın kızıştığı o kesitte tarafların kamuoyu nezdinde 'güç toplamak' için kullandıkları temel kozlardan biri de Güney'e askeri bir operasyon konusuydu ve MHP'nin ortaya kürsülerden ip fırlattığı seçim kampanyası sırasında bile AKP, -arkasında ABD ve AB'nin desteği olduğunu

da düşündürtecek şekilde- bu sıkıştırmalar karşısında sergilediği profille bu yanılsamayı besledi. 22 Temmuz seçimlerinin sonuçları bu hayal ve beklentileri biraz daha kuvvetlendirdi. Ama bugün gelişmelerin nasıl bir yön aldığını hep beraber yaşayarak görüyoruz.

O zamanlar biz içimizde, organ toplantılarında sana da, "*soruna sadece Türkiye'nin içinden, o 'iç'i de sadece Kürt sorununun taraflarıyla düşünerek ele almak yanlışına düşülmemesi gerektiğini, GOP konusunda yaşananlara hatta bunun ABD içinde bile 'iki Amerika' ortaya çıkaran yönlerine işaret ederek konuya tam da şu sıra 'dışardan içeriye' bir bakışla yaklaşılması gereken bir kesitin yaşandığını, sorunun Türkiye'deki çözümünün burada bir garnitür olarak kullanıldığını*" vs. anlatmaya çalışıyorduk. Şimdi sen bize, "*analizleri salt iç koşullar içerisinden yapma sınırlılığını ortadan kaldıran gelişmeler yaşanıyor*" teresini satmaya kalkışıyorsun!!! Baz aldığın durum ve gelişmeler sanki şu son bir-bir buçuk ayda ortaya çıkmış "*yepyeni*" şeylermiş gibi "*acil durum*" alarmları çalıyor, kendinin de "*stratejik bir politika değişikliği*" olarak nitelediğin bir değişikliği yangından mal kaçırır gibi paldır küldür yapmamızı istiyorsun!!! Üstelik önerdiğin "*acil stratejik plan*", hazmedilmiş bir sınıfsal perspektifin günümüzde tam da başkalarından farkını ortaya koyacak şekilde sıkıca sarılıp öne çıkarması, taktiğinin merkez noktası haline getirmesi gereken unsur ve dinamiklerin adını dahi anmayan konjonktürel bir savruluş!!! "*UÇ'nin taaa 2. sayısında*" yani 2004 Kasım'ında yayınlanmış referans kaynağı da dahil her yönüyle, örgüt olarak bizi, "*taa 1998 Şubat'ında*" ortaya konulmuş çözümleme ve stratejik perspektiflerimizin dahi gerisinde bir konuma davet ediş!!! "*Kendi siyasal çözüm önerimizin genel biçimini ortaya koyma*" adına, önerdiğimiz federatif birlik projeleriyle "*birlik*" eksenli tartışmalar kervanına katılmamızın önerilmesi!!! Sadece çığ değil ondan da önce temelsiz/içi boş böbürlenmeler eşliğinde kendi kendine "*olağanüstü*" anlamlar yüklediğin ve bizi "engel olmakla" suçladığın sınırlar içinde kalan şu stratejik-taktik yaklaşımı bugün örneğin bir Kızıl Bayrak da pekala savunabilir ve üç aşağı-beş yukarı da savunuyor zaten! Bu yönüyle de önerin ne "özgün" ne "olağanüstü" ne "acil"!!! Buna rağmen onu böyle görmemizi ve gözü kapalı "onaylamamızı" istiyorsun!!! Olacak iş mi?..

Bugün Kürt sorunundaki "çözüm" tartışmalarına sınıf eksenli bağımsız devrimci bir politika yönünden müdahil olmanın öncelikle üç temel koşulu/zorunlu gereği vardır:

1) Bugün özellikle Kürtlerin "*ayrılma hakkı*"nın öne çıkartılması temelinde KKTH'nin kayıtsız koşulsuz savunulması (senin taktik plan önerinde bu var, ama nasıl var, birazdan göreceğiz)

2) Meselenin özellikle de ulusal sorun ve taleplerin sınıfsal taleplerle birleştirilmesi imkanını sunan yönlerinin öne çıkarılıp asıl bunun güçlerine ve dinamiklerine yüklenilmesi (senin yaklaşımlarında işte bu hayati öğe, onun temel dinamiği olarak da 'metropollere yığılmış Kürt işçi ve emekçileri' yok! Halbuki bu dinamik, nesnel konumu ve bugün içinde bulunduğu koşullar nedeniyle de sorunun Kürt cephesinde 'ulusal olanı sınıfsal olanla birleştirme' imkan ve potansiyellerini yoğunlaşmış olarak bağrında taşıyan bugün için tek dinamik. Sadece Türkiye metropolleriyle de sınırlı kalmayıp Kürdistan'da da kentlileşmiş, işçileşmiş, emekçileşmiş, bulundukları her yerde -Diyarbakır'da dahi- kent yoksullarının "en altındakileri" oluşturan ve sayıları da milyonları bulan bir sınıf dinamiği bu. Ama bu dinamiğin farkında bile olmayan, "sürece sınıf eksenli bağımsız sosyalist müdahale" adına kimseleri beğenmeyen büyük iddialarla konuştuğu halde bu dinamiğin adını bile anmayan, zorunlu göç ve yarattığı yıkım başta olmak üzere onun ulusal sorunla da bağlantılı -dolaysızca onun sonucu olan- ihtiyaç, talep ve beklentilerinin bağımsız bir başlık altında doğru dürüst sözünü bile etmeyen -"birlik"in biçimi ve sınırları ile Apo'nun durumundan başka gözü bir şey görmeyen DTP'den bu yönüyle de bizim ne farkımız kalmış oluyor?- bir stratejik yaklaşımın neresi ne kadar "*sosyalist bir sınıf perspektifi*", örgüt olarak bizim adımıza hem de "*aşkın bir yaklaşımdır*", doğrusu anlaşılır gibi değil!..).

3) Kürtlere de Türk işçi ve emekçilerine de genel sloganların tekrarına dayalı vaazlar vermenin artık ötesine geçerek "*İşçilerin birliği, halkların kardeşliği*" ruhunu ve bilincini her iki ulustan emekçiler içinde de geliştirip güçlendirecek somut politikaların, örgütlenme ve eylem biçimlerinin hayata geçirilmesi temelinde anlamlı bir pratiğin ortaya konulması. ("*.. Sınıf diliyle konuşmalıyız. Kapitalistlerin arasında bir fark olmadığını anlatmalıyız*" türünden beylik genellemeleri tekrarlayıp durmakla biz bu görevi yerine getirmiş falan olmayız. Sınıf diliyle konuşmak bu değil artık. Gerçi "dün" de değildi ama bugün artık hiç değil! "Sınıf diliyle konuşmak", sınıfı bu temelde konuşturacak politika, araç, yöntem, biçimler ve hepsinden önemlisi bunlara uygun bir pratik konumlanış sahibi olmak demektir...)

Senin "olağanüstü" anlamlar yüklediğin taktik plan önerinde, bu ayrım noktalarından sadece birincisi var. Fakat o konuda bile, "bağımsızlık" vurgusu ve talebinin öne çıkarılmasını, özellikle şu tarihsel kesitin özgünlüğü sınırlarının dışına taşıyıp önce KKTH'nin kayıtsız koşulsuz savunulmasının genel ve mutlak bir biçimi haline getirerek "kaş yaparken göz çıkaran" bir savruluş sergiliyorsun. Üstelik sadece Kürtlerle de sınırlı tutmadığının altını kendi ağzınla çizerek "*kendi burjuvalarından kurtuluş*" sorununu dahi "*bağımsızlık talebinin savunulması*" içinde erittiğin, ona bağladığın bu akıl almaz yaklaşımın, 1970'li yıllarda onun da kendisini "*proletarya devriminin stratejisi*" olarak pazarlamaya çalıştığı ve temel sloganlarından birini de "*devletler bağımsızlık, ülkeler kurtuluş, halklar devrim istiyor*" sloganının oluşturduğu ÜDT'yi (Üç Dünya Teorisi) çağrıştıran yönüne birazdan ayrıca değineceğim. Ezilen ulus proletaryası hesabına KKTH'nin tek biçimi olarak "bağımsızlık"ın mutlaklaştırılması, tam da Kürt milliyetçiliğinin temel tezi ve yaklaşımıdır. Devrimci olduğu dönemlerde PKK KKTH'ni bu tarzda anlıyor ve bunu mutlaklaştırıyordu; bugün etrafına bakarsan aynı milliyetçi bayrağı aynı gerekçeyle -"*KKTH'nin tek anlamı ve samimiyet ölçütü budur*" diyerek- bu kez İbrahim Güçlü başta olmak üzere Rızgari, Kawa vs. döküntüler yanında başka bazı Kürt feodal milliyetçi çevrelerinin ısrarla salladıklarını görürsün!

"*İyi ama, ben bağımsızlığı 'kendi burjuvalarının etkilerinden de kurtuluş' perpektifi taşımaları çağrıları ile birlikte yapıyorum*" diyebilirsin. Bu birincisi, KKTH'nin tekyanlı mutlaklaştırılmasındaki yanlışı ortadan kaldırır mı? İkincisi, genel doğrular ve sloganları tekrarlamakla, bugünkü durumun somut gerçekliğinin üzerinden atlamak doğru olur mu? O sloganlar ve çağrılarla bu gerçekliği değiştirmiş mi oluruz? Daha doğrusu, "bağımsızlık" talebini merkezleştirme çağrıları ekseninde yürüteceğimiz bir faaliyetle elde edeceğimiz sonuç bizim istediğimiz yönde, yani Kürt proletaryası ve emekçilerini kendi burjuvalarının da peşine takılmaktan uzaklaştıracak bir sosyalist gelişmeye ve hareketin yaratılmasına mı hizmet eder yoksa bizzat talebin doğasından da ötürü onları tam da bugün olduğu gibi en kokuşmuş feodalleri dahi "*Kürtlerin babası*" olarak görmeye mi yöneltir, bu yöndeki anafora mı kan taşır? Her somut tarihsel evrede onları tam da tarihsel amaçlarımız doğrultusunda ete kemiğe büründürmenin koşulları yoksa ve biz de bunu yaratacak güçten, etkinlikten, örgütlülükten vd. mahrumsak, sadece genel slogan ve çağrılarla cilalanmış, kağıt üzerinde bile eğreti duran teğellemelerle "iyimser senaryolar" yazarak mı biz "*proleter sosyalist*" bir duruş ve taktik sahibi olmuş oluruz?

Konjonktürle, onu bile öne çıkan bazı yönleriyle sınırlı düşünme öyle bir köreltmiş ki seni, genel bir strateji olarak proletaryayı "*bağımsızlık için savaşa*" çağırmayı, "*kendi burjuvalarından kurtuluş*" sorununu bile bunun içinde eriterek, aralarındaki gerçek ilişkiyi tersyüz ederek sanki o bile bunun bir gereği ve bileşeniymiş gibi buna bağımlı kıldığın stratejik yaklaşımını, Kürt sorununun bugünkü durumu ve genel olarak Kürtlerle de sınırlı tutmuyorsun. Bu kadarı da kesmiyor seni ve bak ne diyorsun:

"...'Kürt emekçilerin bağımsızlık talebi olmalıdır ama bu kendisini sömürecek olan kapi-

talistin hangi ulus burjuvası olacağını seçme talebi olmamalıdır'. Bu cümle, sadece Kürt emekçiler içinde kurulmuş değildir; her biri şu ya da bu, veya bir çok emperyalist-kapitalist ülke burjuvaları tarafından ve onlara sıkı sıkıya bağlı kendi işbirlikçi burjuvaları tarafından sömürülen bölge ve dünya ülkelerinin işçilerinin bütününe söylenmektedir.."

Aman tanrım! Sırf bu ülkelerin hepsinde bu yönüyle bir "bağımsızlık" sorununun olmasından hareketle ne herbirindeki sadece kapitalizmin değil işçi hareketinin de devrimci bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından gelişme farklılıklarını, sınıfsal farklılaşma ve sınıf eksenli kutuplaşmaların sadece birbirlerine göre değil her ülkenin kendi içinde dahi tarihsel dönemlere göre değişiklik gösterebileceğini vd. dikkate alan, dolayısıyla devrimin olgunlaşma düzeyini, gelişme seyrini, hız ve temposunu tayin edici iç ve dış koşullar toplamının sadece ülkeden ülkeye değil tek bir ülke içinde dahi dönemden döneme değişebileceği dinamik karakterini baştan reddeden mekanik bir düzlükle ve tek bir noktayla ("*bağımsızlık talebi*"ni doğuran nesnellik) sınırlı bir odaktan bakarak her şeyi -"*kendi*" kapitalistlerinden kurtuluş sorununu bile- bu 'kutsal' üst talep temelinde, ona bağımlı olarak ele alıp formüle eden bir "*proletarya hareketi*" ve "*sosyalist devrimcilik*" ha! Burada embriyon halinde nasıl tehlikeli bir demokratik devrimci mantığın yattığını görebilmek için, bizzat kendi vurgulu ifadesiyle "*bütün bölge ve dünya ülkelerinin işçilerine*" önerilen şu stratejik yaklaşımın temel unsurları, işin laf salatası diğer yönlerinden arındırılmış olarak bir daha gözönüne getirilmelidir: "*Bir veya birçok emperyalist kapitalist ülke burjuvazileri yanında onlara sıkı sıkıya bağlı kendi işbirlikçi burjuvazileri tarafından da sömürülen bölge ve dünya ülkelerinin işçilerinin bütünü*"!..

Sadece Kürtler ve Ortadoğu ülkelerinin işçi ve emekçilerini kapsamına almakla kalmayıp, örneğin "*Avrupa'nın muslukçusu*" Polonya, Bulgaristan, Çek, Slovak, Sloven, Hırvat.., hatta Yunan, İspanyol ve Portekiz proleterlerini dahi kesen/içeren genel bir tanım/kategori değil midir bu (Latin Amerika ve Asya'ya şimdilik hiç girmiyorum)? Ve biz şimdi burada ifade edildiği gibi "bağımsızlık talebini" merkeze koyan bu stratejik yaklaşımı, koşullardaki farklılaşma, örneğin fiili bir işgal durumu ya da benzeri özel ve istisnai gelişmelerle dahi sınırlamadan genel stratejik bir yaklaşım olarak bu tanım içine giren bütün yarısömürge ve bağımlı ülke proleterlerine önermiş olmuyor muyuz? Bunu hem de altını kalın kalın çizerek, ağzımızı doldura doldura yapıyoruz. Peki bunun anlamı hakkında bir fikrimiz var mı? Üzerine çektiği keskin slogancı sosyalizm cilasına aldanmayıp bir parça dikkatli bakacak olursak, bu yaklaşımla 1970'lerin demokratik devrimciliği arasında ne fark var? Bu kafanın, Yürüyüş gibilerinin bugünkü devrim anlayışı ve stratejilerinden özde ne farkı var? Altını hep çizdiğim gibi, ufku sadece konjonktürle ve Kürtlerle, en fazla yine bunlar dolayımıyla Ortadoğu ile sınırlanıp kalmanın doğurduğu kaçınılmaz sonuçlardan biridir bu.

Ve asıl vahimi, buradaki yaklaşımla, demokratik devrimciliğin en koyu biçimlerinden biri olarak Maocu "Ü*ç Dünya Teorisi*"nin 1970'li yıllarda hem de "*marksist olduğunu*" iddia ederek ve "*devrim*" vurguları eşliğinde dalgalandırdığı "proleter devrim stratejisi ve anlayışı" arasındaki sınırlar bulanıktır. Bütün oportünist teoriler gibi eklektik bir yapıya sahip olan Maocu "üç dünya teorisi"nin gelişim seyrinde de, "teori"nin farklı yönlerinin öne çıkarıldığı -hatta pratiğinin de buna uygun olarak farklı olduğu- farklı gelişme evreleri vardır. Gerçek özünü asıl 1970'lerin ortalarından sonra kusan bu ultra demokratik devrimci oportünist bulamacın piyasaya henüz yeni sürüldüğü 1970'li yılların başlarında, dışta AEP başta olmak üzere kafakola alınmaya çalışılan dönemin ML parti ve güçlerinin hışmına uğramamak, Çin'in içinde ise ultra solcu Lin Biao'nun "*emperyalizmin toptan çöküşü*" keskinliğiyle estirdiği rüzgarların etkin olması korkusuyla bu oportünizm kendisini keskin "devrimci", hatta "marksist" bir söylem altında pazarlayıp yutturmaya çalışmıştır. Biz de dahil herkes bu zokayı o evrede zaten bu yüzden yutmuştur. Dönemin birçok yarısömürge ülkesini kesen sorunlar olarak köylü sorunu, emperyalizme karşı mücadele ve bağımsızlık sorunu, demokrasi sorunu gibi stratejik konularda içerdiği doğru parçacıkları yanında bunları bir de çağımızın marksizmi

iddiası, revizyonizm karşıtı bir sosyalizm savunuculuğu, uzun süreli halk savaşı gibi militan bir silahlı devrim yandaşlığı görüntüleriyle cilalanmış olarak paketlediği için bu zokanın yutulması da kolay olmuştur. Bugün, özellikle de bizim somutumuzda, kafalarda hala yerli yerine oturmadığı görülen sodev stratejik perspektifiyle bağımsızlık ve demokrasi sorunları başta olmak üzere demokratik devrim görevleri diyalektik bir bütünlük ilişkisi içinde değil de üzerinde sirke misali keskin sosyalist söylemler gezdirilmiş zeytinyağı su ilişkisi şeklinde menüler hazırlamadan önce bu yüzden biraz daha hassas ve özenli olmak gerekmez mi?

Girişte de vurguladığım bir noktaya tekrar dönerek sözümü bağlayayım: Bu konuları böyle tatsız ve gergin bir tarzda değil, daha doğru bir zeminde, daha sakin ve daha yapıcı bir tarzda da tartışabilirdik. Ama benzeri hemen her örnekte olduğu gibi bu zemini daha işin başında sen dinamitledin! Hele Kürt sorununa ilişkin olan yönden hareketle işi öyle yerlere çektin, o kadar ağır ideolojik suçlamalara yeltendin ki, bana da başka bir yol bırakmadın! İstediğin oldu mu, için rahat mı şimdi bilemiyorum. Bunlar beni fazla da ilgilendirmiyor. Ama gençliğimizde kullandığımız bir laf vardı, sabrımızın sınırlarını çok zorlayan durumlar karşısında, "Madem öyle, gel böyle!.." derdik. O hesap, bundan sonra böylesi tutumlarınla karşılaştığım zaman, öncekiler gibi içime atmayacak, organ zemininde dahi sadece sözlü eleştiri ile yetinmeyeceğim. Bunu bilmeni istiyorum!

***

[EK33]

(Konferans sürecinin çürütülmesine duydukları özünde haklı ve devrimci tepkilerle, MK ve MÖK'e "8 imzalı" bir ultimatom veren yoldaşlara mektup...)

Yoldaşlar,

Ülkedeki yönetici kuruma verdiğiniz 23 Eylül tarihli mektubunuz Eylül sonunda elimize geçti. İki bileşenimizin erteleyemeyecekleri resmi randevuları nedeniyle yeni yapabildiğimiz aylık organ toplantımızda ele aldık. Aşağıdaki görüşler, MK çoğunluğunu oluşturan üç üye ile YDK sekreterinin ortak görüşleridir.

Tepkinize ilişkin olarak en başta, onun tümüyle haklı bir çıkış noktasına sahip olduğunun altını çizelim. Konferans sürecini de bu hale sokup çürüten sağcı bir teorisicilik -ve ona ortak olanlar- tarafından 5 seneyi aşkın bir süredir hiç umursanmadığınız, bizlerin bu yönlü uyarı ve hatırlatmalarına kayıtsız kalınarak, daha da ötesi, en son İMT (İleri Militanlar Toplantısı) konusunda yapıldığı gibi bu amaçla gündemleştirilen önerilere düşmanca tepkiler gösterilerek resmen dışında tutulduğunuz bir sürece, şimdi görülen o ki özellikle de İMT'nin gerekçesi ve amacı konusunda yine kirletilmiş "bilgilendirmelere" dayalı olarak eklemlenmeye kalkışılmasına tepki gösteriyorsunuz. Bu, özünde yerden göğe kadar haklı, meşru ve nesnel olarak devrimci bir tepkidir. Hatta çok geç kalmış bir tepkidir. Bizlere, "bugüne kadar neredeydiniz" sorusunu sordurtacak kadar geç kalmış bir tepkidir.

Bu gecikmede, özellikle de konferans süreçleri ve örgütsel işleyiş konularında muhtemelen genç ve deneyimsiz yoldaşlar olmanızın mutlaka bir payı vardır ki, "*biz haklarımızı dahi bilmiyoruz*" dediğiniz 2. maddede söylediklerinizden de bu anlaşılıyor zaten.[1]

Ancak, "*mevcut bunalıma çözüm*" formülü olarak gündeme getirdiğiniz, üstelik "ya 1 ay içinde hayata geçirilir ya da biz doğru bildiğimizi okuruz" dayatmasını içeren önerinizi, hareket noktanızın haklılığına rağmen, diğer birçok yönden paylaşmıyoruz.

Bu öneri, her şeyden önce tam da bir kriz sürecinin içine girilmişken, yani; devrimci öncü sorumluluklarının büyüdüğü, süreçlere vargücümüzle çok daha aktif bir biçimde yüklenilmesi gereken, ciddi ve büyük tehlikelerle birlikte değerlendirmesini bilenler için büyük fırsatları da içinde taşıyan tarihsel bir kesitte, yapı olarak bizi bütünüyle kendi içimize dönüp tükenişe kadar götürecek çevre savaşlarının içine çekme riskini fazlasıyla içerdiği için yanlış ve tehlikelidir. Özünde ne kadar haklı olursa olsun çıkışını sadece konferans sürecinin neden bu kadar çürütüldüğüne dair tepkilerden alan ve bu yüzden de öncelikli amacını bile "*şirket yöneticilerini çağırıp hesap sormak*" olarak tanımlayan, üstelik daha ilk adımında tüzüğü bütünüyle yok sayıp bir kenara bırakarak ise başlayan bu girişiminiz, en başta zamanlama bakımından isabetsizdir, önünün arkasının iyi düşünülmediği buradan da anlaşılmaktadır.

Sizler belli ki bu şirketin tüzüğünü dahi okumamışsınız (Bunu yapmış olsaydınız, hem 2. maddede sorduğunuz sorunun yanıtlarını, yani merkez organların yetkilerinin sınırları yanında üyeler ve delgegeler olarak haklarınızın neler olduğunun vd. yanıtlarını bulurdunuz, hem de konferans süreçlerinin sündürülüp çürütülmesi durumunda öncelikle hangi mekanizmaların işletilmesi gerektiğini görmüş olurdunuz). Bu tüzüğün -konferans konusu da dahil- birçok konuda, yıllardır en başta da en üst yönetici organlar tarafından, yani MK ve MÖK tarafından umursanmayıp uygulanmıyor olması bunun mazereti olamaz!.. Eğer bizler iddia ettiğimiz gibi komünist parti adamları isek ve partinin -ve konferansın- sürüklendiği bu utanç verici durumdan bir an önce kurtarılıp devrimci gelişme yoluna sokulması dışında bir amacımız yoksa, tüzüğün başkaları tarafından, hem de 20. yüzyılın bütün yozlaşan revizyonist bürokratik partilerinde olduğu gibi en önce de en üst yönetici organlar tarafından yıllardır hiçe sayılıp yok farzedilmesi dahi, bizim onun üzerinden atlayıp o yokmuş gibi -üstelik kaş yapmaya kalkışırken göz çıkartacak- yeni yeni icatlar çıkarmamızın gerekçesi ve bahanesi olamaz ve olmamalıdır!..

Yapıyı ve konferansı içine sürüklendiği çıkmazdan kurtaracak "*çıkış yolu*" olarak ne öneriyorsunuz: "*En geç bir ay içerisinde şirket çoğunluğunun bir araya geleceği bir toplantı yapılmalı; tüzüğün yeniden işletilmesi ve tüzük diliyle konuşulmaya başlanması gereklidir. Eğer böyle bir toplantı hazırlığı yapılmazsa biz çoğunluğu sağlayıp yapacağız ve o toplantıya şirket müdürlerini biz çağıracağız...*"

Önünün arkasının fazla düşünülmediği belli olan bu öneriyi duyan aklını ve soğukkanlılığını yitirmemiş her yapı elemanı -öncelikle de her konferans delgegesi- sizlere en başta şu soruları sorma ihtiyacını duyacaktır: Siz kimsiniz? "*Tüzüğün yeniden işletilmesi ve tüzük diliyle konuşulmaya başlanması*" gibi ilk bakışta haklı, yerinde ve herkes için kutsal bazı iddialarla ortaya çıkıyorsunuz ama, siz bu yetkiyi tüzüğün neresinden alıyorsunuz? Sizin bu çıkışınızın karşısına yarın bir gün başkaları da başka 8 imza, başka 6,10 ya da bilmem kaç imzayla, başka öneriler ve çağrılar yaparak ortaya çıkarlarsa -ki sizler bu hakkı kendinizde gördüğünüze göre, başkalarının da en az sizler kadar buna hakkı var demektir- bu iş nereye varır hiç düşündünüz mü?..

Kaldı ki, tüzüğe ve tüzük diline göre halen sizlerden çok daha meşru bir konumda bulunan MK çoğunluğu, üstelik tam da sizin işletilmesini istediğiniz mekanizmayı işletmek amacıyla, yani delgegeleri "*konferansın figüranları*" konumundan çıkarıp, sadece konferans sürecinin bundan sonra nasıl yürütülmesi gerektiğiyle de sınırlı kalmayarak şirketin bu süreci bundan böyle nasıl yürümesi gerektiğini de birlikte konuşup planlamak amacıyla -kendi içindeki bir üyenin ve bugün bu kez de sizin rüzgarınıza göre yelken açtığı görülen MÖK'ün işi aylardır pratikte de yokuşa süren muhalefetine rağmen- bir İMT önerisinde bulunmuş. Bu önerinin ruhunu ve amacını anlamaya dahi çalışmadan, varsa bunun yetersiz ya da eksik bulduğunuz yanları üzerine geliştirici önerilerde bulunma çabasına bile girmeden, tartışma ve fikir alışverişi mekanizmalarını dahi işletme gereğini duymadan -herhalde bu önerinin

(de) sizlere aktarılış biçiminin etkisinde kalarak- hem bunu boykot ediyorsunuz ve bununla MK çoğunluğu yanında YDK üyesi delegenin de (toplam altı delege) iradelerini, görüş ve önerilerini baştan umursamamış, kaale almamış oluyorsunuz hem de zorunlu nedenlerden dolayı sizlerle ve tüm delegasyonla bugün için ülkede bir araya gelme olanakları olmayan bu altı delgegenin, sorunlarımızı ve görüş ayrılıklarımızı nasıl çözebileceğimizi sizlerle yüz yüze konuşup tartışma, birbirimizi daha iyi anlayarak ortak sonuçlara ulaşma imkanlarını ellerinden fiilen almış oluyorsunuz. İyi ama, sizlere -ve İMT'ye karşı çıkıp yerine, bizlerin kendimizi doğrudan ifade olanaklarına sahip olamayacağımız yeni "*Asım bey toplantıları*" önerenlere- bu hakkı ve ayrıcalığı kim ya da kimler veriyor?..

"*Bir ay içinde şirket çoğunluğunun bir araya geleceği bir toplantı*" öneriyorsunuz. "*Şirket çoğunluğu*" derken bunun sınırları nereden geçecek ve bunu, kim/kimler, neye göre belirleyecek? Alın size yanıtı olmayan bir kaos öğesi daha!.. İşin güvenlik yönünden içerdiği toplu darbe yeme riskini falan da şimdilik bir kenara bırakalım, önerinizi mantıki sonuçlarına doğru götürecek olursak, tüzük ve kaldığı kadarıyla bizleri hala bir arada tutan hukuk "*darbeci*" yaklaşımlarla çiğnenmeye kalkışılmadığı sürece bu toplantı nasıl örgütlenecek? Öneriniz reddedildiği taktirde sizler hem de tüm şirket güçlerine ne adına, hangi mekanizmalar aracılığıyla, nasıl ulaşmaya çalışacaksınız? Bunun her şeyin iyice ayağa düşmesi ve geriye kalan devrimci değerlerimizin de erozyonu dışında güvenlik açısından da üstelik her türlü provokasyona açık nasıl vahim sakıncalar yaratacağı açık ve ortada değil mi?..

Sizler gerçekten de tüzüğün işletilmesi ve sadece konferans sürecinin değil yapının bundan sonraki tüm faaliyetlerinin tüzüğümüzde de yazılı devrimci ilke ve kurallar çerçevesinde yürütülmesinin mi peşindesiniz? O zaman konferans süreçlerinin şu ya bu bahaneyle sundurulup çürütülmeleri durumunda ne yapılması gerektiği açıkça yazılıdır o tüzükte:

"*Madde 11: (...) a) Şirket genel kurulları, olağan koşullarda her MK yılda bir Yönetim Kurulu'nun çağrısıyla toplanır. Olağanüstü durumlarda YK, kurul tarihini öne alabilir veya mevcut BK ve İK'ların çoğunluğunun da onaylaması koşuluyla en fazla 1 yıl geciktirebilir. b) (...) MK'nın (...) tüzük dışına çıkarak kurulu 4 yıldan daha fazla geciktirmeye yönelmesi halinde, mevcut BK ve İK sekreterlerinden oluşan bir Olağanüstü Kongre Hazırlık Komitesi (OKHK) kurulur. YK yetkilerine sahip olan bu organ en geç 6 ay içinde kongreyi toplar...*".

Tüzüğün önerdiği mekanizma bu kadar açık ve net!.. Peki, sizin çıkışınız, temsil düzeyiniz ve önerdiğiniz mekanizma buna uyuyor mu? Uymuyorsa -ki hiçbir yönden uymuyor- "*ya 1 ay içinde -hem de- şirket çoğunluğunun bir araya geleceği bir toplantı düzenlenir ya da biz çoğunluğu sağlayıp bunu yapacağız*" şeklinde ültimatomlarla ortaya çıkmadan önce bu tüzüksel mekanizmayı işletmeyi niye düşünmediniz? Bu yönde herhangi bir çaba ve girişiminiz oldu mu? Olmadıysa neden olmadı? Hadi bunu daha önce bilmiyordunuz, düşünemediniz, akıl edemediniz. Şimdi neden bu ya da tüzük çerçevesi içinde kalan başka herhangi bir mekanizmayı işletmeyi gündeme getirmiyorsunuz da, örneklerini daha önce kendi tarihimizden de "köylüler" başta olmak üzere başkalarından da çok iyi bildiğimiz kaos yaratacak dayatmalarla ortaya çıkıyorsunuz? Hem "*amacımız tüzüğün yeniden işletilmesi*(ni sağlamak)" diyorsunuz, kendinize bu temelde bir misyon biçiyor, bu iddiayla ortaya çıkıyorsunuz; ama daha ilk adımınızda, o tüzükle uzaktan yakından ilişkisi olmayan önerilerle ortaya çıkıyorsunuz. Siz olsanız, güven verici, sorumlu ve tutarlı bir davranış olarak görebilir misiniz böyle ültimatomcu bir çıkışı?..

Yine tüzüğümüze göre MK'lar "*ancak kongre ya da konferanslar tarafından seçilip onlar tarafından değiştirilebilirler*" ve hangi nedenlerle gecikmiş olursa olsun -yukarda aktardığımız 11/b maddesindeki mekanizmanın işletilmesi dışında- sonuçta "*iki kongre veya merkezi konferanslar arasındaki dönemde şirketin en yüksek yönetici organıdırlar*" (Madde 13).

Sergilediğiniz boykotçu tutumla sizler, tüzüksel açıdan meşruiyeti halen devam eden bu MK'nın aldığı kararları tanımamakla kalmıyor, verdiğiniz ültimatomla onu organ olarak da "yok" farzediyor, ortadan kaldırıyorsunuz. Yerine kendi iradenizin geçmesini dayatıyor, "ya 1 ay içinde bizim istediğimiz toplantı yapılır ya da biz harekete geçeceğiz" diyorsunuz. Tüzük işlerliği ve tüzük dilinde bu ne anlama gelir? Adını siz koyun isterseniz!..

Çıkışınız, devrimci parti kültürü ve tüzük işlerliği açısından olduğu kadar içeriği yönüyle de "*yapıyı içine sürüklendiği bunalımdan kurtarma*" iddiasıyla örtüşmeyen bir zayıflık, tutarsızlık ve yüzeysellikle malul. Sizler bu süreçte gerçekte nelerin tartışılıp ayrılıkların aslında nereden kaynaklandığının dahi farkında değilsiniz. Meseleyi hala "*iki eski dost arasındaki kişisel sürtüşme*" sığlığı içinde algılıyorsunuz. "*Örgütü içinde bulunduğu bunalımdan kurtarmaya*" soyunmaya girişmeden önce biraz zahmete girip, delege olanlarınıza -gerçekte 5 yıl öncesinden başlayarak düzenli bir biçimde verilmiş olması gereken- konferans belgelerini delege olma sorumluluğuyla ele alıp okusaydınız bu hataya düşmezdiniz.[2]

Bu noktada, yıllar sonra nihayet (!) elinize ulaştırılan belge yığınının büyüklüğü ve karmaşası gözünüzü korkutmuş olabilir. Ayrıca bunca zamandır sürecin bu denli dışında tutulmuş olmanıza tepki duymuş olabilirsiniz. Bunlar anlaşılır, ayrıca bir ölçüde de geçerli nedenlerdir. Fakat yine de belgeleri okumayı dahi reddeden bir protestoyu ve boykotçuluğu haklı çıkarmaz. Leninist parti anlayışı ve kültürü açısından bu boykotçuluk en başta "*konferans bileşeni*" olmanın yüklediği tarihsel sorumlulukla bağdaşmaz. Bugüne kadar nelerin tartışıldığını, konferans sürecini de tıkayan ayrılıkların gerçekte nereden kaynaklanıp hangi konularda nasıl somutlandığını anlamaya yönelik olarak -kuşkusuz zaman ve emek isteyen- ciddi ve yöntemli bir çabaya yönelmek yerine, tepkisel bir tutumla belgeleri okumayı dahi reddeden bir protestoculukla siz hangi temelde nasıl bir çözüm gücü olacaksınız?..

Aynı hatayı şimdi de İMT konusunda yapıyorsunuz. Hem "*delegeler olarak bizler bugüne kadar tutulduğumuz figüran konumundan çıkarılmalı ve sürecin bütünü üzerinde söz sahibi aktif özneler haline getirilmeliyiz*" diyorsunuz hem de tam da bu amaçla gündeme getirilmiş olan, üstelik tüzüksel olarak herkesi bağlayan bir MK kararı haline gelmiş İMT kararına uymayı reddediyorsunuz?!! Gerçi bu konuda da görebildiğimiz kadarıyla haklı olduğunuz bir nokta var. İMT kararının hangi kesitte, hangi temel düşünceden hareketle, hangi amaçlarla alındığı, görülen o ki sizlere de objektif bir biçimde yansıtılmamış. Birinizin kişisel raporunda, İMT kararının kendisine,"*süreç tıkandı, onun için yurtdışına gitmen gerekiyor*" şeklinde aktarıldığı yazılı. Gerekçesi böyle aktarılan bir toplantı elbette tepkiyle karşılanır (Öte yandan bunun tersi de doğrudur. "*Kadrolar tarafından tepkiyle karşılanması istenen*" bir toplantı kararı da kadrolara işte ancak böyle içi boşaltılmış bir biçimde, üstünkörü ya da çarpıtılarak "*aktarılır*"!.. MK'nın görüş ve eğilimlerini birbirlerine bile yıllardır böyle "aktaran" MÖK'ün bütün eski üyelerinin, bu işlerde nasıl 'ustalaştıklarını' bize kadar yansıyan somut örneklerden iyi biliyoruz!..) Bu bakımdan sizi bu yönüyle de anlıyoruz. Ama bu yönden haklı olmanız, herkes için bağlayıcı bir MK kararına bu kadar rahat ve kolayca "*tanımıyorum*" denilmesini, devrimci bir şirket kültürü açısından haklı ve anlaşılır kılamayacağı gibi, işin aslını faslını anlamaya çalışmamanızı da mazur kılmıyor.

İMT kararı, MÖK temsilcisi iki üyenin de bulunduğu ortak bir toplantıda alındı ve MK'nın bir üyesi dışındaki üyeleri yanında YDK sekreteri ve bu MÖK temsilcileri tarafından da desteklenip onaylandı. Yani bu karar, bu yapının bugünkü üç merkezi yönetici organının üye ya da temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda, sadece MK çoğunluğuyla da sınırlı kalmayan -ki Tüzüksel açıdan bu kadarı bile yeterlidir karar almak için aslında- nitelikli bir çoğunluk tarafından alındı. Ama bu iki MÖK üyesi -ve organ olarak MÖK- konferans sürecinin bu denli uzayıp çürümesine neden olacak 3,5 yıl önceki makas değişikliği sırasında da yaptıkları gibi 180 derece çarkederek, başta destekledikleri İMT'ye sonradan muhalefet etmeye başladı-

lar. Ne oldu, hayata geçirme sözünü verdikleri tarihler gelip geçtikten sonra bile hala hiçbir adım atmayarak bu kararı da çürümeye terketmeleri dışında pratikte ne değişti de, alınması sırasında belirgin bir hararetle destekledikleri bu kararı aradan aylar geçtikten sonra "*yanlış*" bulup eleştirmeye başladılar?!! Devrimci ciddiyet ve örgütlü bir işlerliğin zorunlu gereği olarak dürüst ve samimi bir özeleştiri yapmalarından vazgeçtik, hala herhangi bir açıklama dahi yapmadıkları için bu seferki çarkedişin bahanesini bizler de henüz bilmiyoruz.

Fakat kim ne derse desin, MK ve MÖK içindeki İMT'ye karşı çıkma ve ondan vazgeçmenin arka planında, esasında örgüt kadrolarına güvensiz, onları önlerine ne konulursa yemeye hazır, geri bir kitle olarak gören elitist bürokratik bir mentalite ile en geri çevreci alışkanlıkların yanı sıra, ayrılıklarımızın temellerine ve bugüne kadarki gelişim seyrine ilişkin gerçeklerin açığa çıkmasından duyulan korku vardır. Şimdi hiçbir pişkince demagoji, bu yalın gerçeğin üzerini örtmeye yetmez!..

İMT öneri çıkışını aslında konferansın da startının verildiği 2002 sonlarından itibaren her fırsatta dile getirdiğimiz: "*Eski alışkanlıklardan ve bütün tutucu korkulardan arınıp sürecin olabildiğince kolektivize edilmesi, hatta sadece delegelerin de değil tüm örgüt güçlerinin bir biçimde katılımlarının sağlanması*" temel düşüncesinden aldı.[3]
MÖK önerisiyle en başta:

Konferans sürecinin her şeyden önce kolektivize edilerek yeniden planlanması, belli başlı bütün alanları temsil eden delege konumundaki temel şirket çalışanlarıyla birlikte belirlenecek bir yol haritası ve yöntem temelinde somut bir iş takvimine ve kurallara bağlanarak hızlandırılması amaçlandı.

Gündemdeki konular ile o gün bulunulan nokta arasındaki mesafe düşünülerek konferansın en iyimser durumda bile daha en az 1 yıl sürebileceği öngörüsünden hareketle, şirketin mevcut haliyle bu belirsizliği daha fazla kaldıramayacağı, fiili tasfiyeciliğin ve onun kronikleşmiş alışkanlıklarının her düzeyde sürüp gidiyor olmasının yanında aslolarak MK ve MÖK tarafından bırakılan boşluklar ve yetmezliklerden kaynaklanan otorite boşluğu ve çevreselleşmenin önü alınamadığı taktirde bu bir yılın sonunda "*elde belki konferansı yapacak delegenin bile kalmayacağı*" vb. tespiti dile getirildi, dolayısıyla, çağrılacak alan temsilcisi temel şirket çalışanlarıyla birlikte konferans sürecinin bir plana ve kurallara bağlanması yanında şirkete de bir çekidüzen verilmesi, bu sürecin merkezi bir örgütlülük temelinde nasıl yürüneceğinin genel çerçevesi ve alansal hedeflerinin de yine temel çalışanlarla birlikte belirlenmesi amaçlandı.

İMT önerini hala "*yanlış*" bulup işi "*boykot*" noktasına kadar vardıranlar, öncelikle bu amaçların neresine, neden karşı çıktıklarını, lafı hiç sağa-sola çekmeye kalkmadan açık seçik ortaya koymalıdırlar! İki yazının birileri tarafından kaleme alınmasına indirgenip kendisiyle birlikte yapıyı da çürüten bir çıkmaza girmiş olan sürecin, her şeyden önce kolektivize edilerek bir sonuca götürülmesi doğrultusunda yeni biçim ve yöntem arayışlarının devamı olarak gündeme getirilen bu öneriye karşı çıkarlarken, o haliyle sürüp gitmeyeceği o zaman da çok açık ve ortada olan durumu farklılaştırmak için kendilerinin nasıl bir yaklaşım içinde olup bugüne kadar ne önerdiklerini de ortaya koymalıdırlar. Tabii bu soruların yanıtları verilirken, İMT önerisinin gündeme getirildiği o kesitte konf. sürecinin hangi aşamada, şirketin ne halde olduğu da unutulmamalıdır.[4]

Yukarda belirtilen iki ana gündem maddesi temelinde, bütün alanların önde gelen temel kadrolarından oluşacak bir bileşimle -ki bunlar aynı zamanda konferans bileşeniydiler- yüz yüze yapılacak temasların, herkesin birbirini daha iyi anlamasını sağlamakla kalmayıp, birikmiş tepkileri, önyargıları, bilgi kirliliğini ortadan kaldırarak iç dokumuzu ve yıpranmış iliş-

kilerimizi de kuvvetlendireceği düşünülüyor, bunun merkezi otorite ve disiplin bunalımını da en azından hafifleteceği umuluyordu. İMT önerisinin gerekçeleri ortaya konulurken, bunların hepsi altı çizilerek açık açık belirtildi.

Herkesin ortalıktan aynı anda çekilmesiyle hem devletin dikkatini çekmemek hem de içine girilmekte olunan Mart-Mayıs sürecinde yönetici kademelerde büyük boşluklar doğmaması için, bütün alanların aynı anda temsilini sağlayacak kompozisyonlar şeklinde, ilk etapta 6, ikinci bir parti olarak da -ilk partide çağrılan yol.ların önerileri de alınarak genişletilmek üzere ucu açık bırakılarak- 5 temel çalışanın (ki bu haliyle bile oradaki toplam delegenin üçte ikisine denk bir sayıydı bu), bu 2 maddelik gündem temelinde, alanlarındaki diğer şirket güçlerinin eğilim ve beklentilerini de yansıtacak şekilde hazırlanmış olarak yurtdışına çağrılmalarına karar verildi. İlk grup güya Mart sonu-Nisan başında, ikinci grup ise 1 Mayıs'tan hemen sonra gönderilecekti. Gelişlerin organize edilmesi sorumluluğu, hem de "*öncelikli görev*" olarak MÖK'e verildi. Fakat MÖK bu süreci çürütmeyi de başardı. Mayıs'ın ortasına gelindiğinde, vize işleri için gerekli bilgiler bile daha gönderilmemişti (Gerekli bilgiler -o da hala bir eksiğiyle- ancak Eylül ortalarında nihayet elimize geçti).

Onun için, çalışanları sürece katmak diye bir derdi süreç boyunca zaten hiçbir zaman olmamış, bırakalım delegeleri MK ve MÖK üyelerini bile "*eşiti*" olarak görmeyen, bu iki organın ortak görüşlerini yansıtmak üzere hazırlaması gereken çalışmasını dahi kozmik bir gizlilik uygulayarak yıllardır onlardan bile saklayan, konferans sürecinin fiilen yazı yazma sürecine dönüşmesindeki belirleyici rolü yetmezmiş gibi MK ve MÖK üyelerini de asıl olarak eksik kalan yazıların yazımına "*katkıda bulunacak*" asistanlar olarak gören ve bu yüzden organ toplantılarında defalarca eleştirilmiş bir zihniyetin, İMT'yi baştan beri çelmelemeye çalışıp, sürekli takacak bir kulp arayışı içinde olmasında şaşılacak bir yan yoktur. Kaldı ki bu MK üyesi, kararın alındığı toplantıda dahi ,"İMT'ye cepheden karşı olmadığını, sadece yararsız gördüğünü" söylüyor, bugünlerde sizlerin karşısına "demokrasi ve inisiyatifin hararetli destekçisi" görünümüne bürünerek çıkmaya hazırlanırken o günlerde -hatta yakın zaman öncesine kadar- gelmesi istenilecek alan temsilcilerini bile "*gelse ne katacak*" diyerek sorguluyordu (Mart 2008'deki birleşik toplantı tutanaklarında ağızdan çıktığı haliyle yazılmış olarak duruyor bu sözler).

Keza, yıllardan beri örgütü MK'dan adeta saklamakla kalmayıp, MK çoğunluğunun günlerce süren ortak toplantılar sırasında açık seçik dile getirdikleri görüş, öneri, uyarı ve eleştirilerini MÖK'e taşırken bile tanınmaz hale getirerek bozan, kendi yetmezliklerinin, konformizm ve sağcılıklarının doğurduğu tepkileri de onlara havale edebilmek için MK çoğunluğu ve YD hakkında açık kurumlarda bile nasıl, uluorta dedikodu yapıp bu temelde nasıl kulis faaliyetleri yürüttüklerini somut örnekleri ile bildiğimiz MÖK'ün eski üyelerinin şimdi bizlerin çalışanlarla -ve onların önünde kendileriyle- yüz yüze gelmemizi istememelerini, bundan tedirgin olup bir biçimde kaçmaya çalışmalarını da anlarız.

Ama hem çalışanların sürece katılmalarından yana görünüp hem de bu korkulara ve seçkinci yaklaşımlara omuz verenlerin çelişki ve tutarsızlıklarını anlamanın ve bunu devrimci bir mantığa oturtabilmenin imkanı yoktur!..

Sizler İMT kararına karşı çıkıyor ve onu boykot ediyorsunuz, bunun yerine ülke içinde yapılacak bir toplantı -hatta toplantılar dizisi- öneriyorsunuz. Bunun bu koşullarda zamanlama ve tüzüksel açıdan yukarda işaret ettiğimiz anlamı ve yanlışlıklarının yanında "*bizim Mercanderemiz*"e dönüşme olasılığını da bir an için bir tarafa bırakalım. Elimizde olmayan nedenlerden dolayı bugün ülkeye gelemeyecek durumda olan MK çoğunluğu ve YD delegeleri olarak bizler kendimizi nasıl ifade edebileceğiz bu durumda? Aradaki görüş ayrılıklarının kapsamı, büyüklüğü ve herbirinin önemi dikkate alınacak olursa, görüşlerimizi ve eleştirileri-

mizi bizlerin de herkes gibi diğer delege yoldaşlar önünde dile getirme hakkımız ne olacak? Bizler farklı düşündüğümüz konulardaki eleştirilerimizi dahi dolaysızca dile getiremezken, "*Asım bey toplantısı"* deneyiminden de bildiğimiz gibi gıyabımızda yapılacak sinsi ya da açık saldırılara karşı kendimizi nasıl savunacağız?...

Onun için, bizlerin de katılabileceği İMT'ye karşı çıkıp sonra da ülke içinde benzer toplantılar düzenlemeyi önermek, -sizler öznel olarak bunu aklınızdan bile geçirmemiş olsanız dahi- nesnel anlamı itibarıyle bu kez de bizleri fiilen konferans sürecinin dışına itip etkisizleştirmeye yönelik bir tasfiye yönelimidir ve sizler İMT'yi hala boykot edip bunun yerine aynı yöntemi sadece bizleri dışında bırakarak ülkede uygulamakta ısrarlı olursanız, bilerek ya da bilmeyerek -sonuç değişmez- bu niyetlere omuz vermiş, bu değirmene şu taşımış olursunuz!..

Son 4 yıldır zaten "*yazı yazma süreci*" haline getirilip yozlaştırılan konferansın, bu saatten sonra bu kez de sadece "yazılı belgeleri okuma faaliyeti" biçiminde yürütülebilmesinin imkanı bizlere göre de artık hiç yoktur!.. Konferansı çürüten kafa, daha düne kadar, en son MK'nın Ağustos toplantısında ve İMT konusunda MÖK ile yapılan bütün son yazışmalarda hala bu yöntemde ısrarlıydı!.. Fakat sadece sizlerin ültimatomuyla da sınırlı kalmayan şu son dönemdeki gelişmelerden ve duyduklarımızdan sonra, bu yöntemle konferansı sağlıklı devrimci sonuçlara götürebilmek şurada dursun, şirketin organize karakterini ve birliğini korumanın imkanlarının bile kalmadığı görülmektedir. Neokoordinasyoncu tasfiyecilik, siyasal bir faaliyetin asgari gereklerinin yerine getirilmesi kapsamında düne kadar fetişleştirdiği araçların kullanımı konusunda bile son aylarda boykotçu bir tutum sergilemeye başlamıştır, bu yolla zayıflatıp bloke edemediklerini de fiilen sabote edip vazgeçilmesini önerir hale gelmiştir. Bunlara artık daha fazla ortak olup izin vereceğimizi düşünenler, ya büyük bir yanılgı ve aymazlık içindedirler ya da "*inceldiği yerden kopsun*" sorumsuzluğuyla ellerinden ne geliyorsa onu yapmaya karar vermişler demektir!.. Ama kendi adımıza bizler bu sorumsuzluğa ortak olmayacağımız gibi şunun altını da net olarak çizelim: TİKB'yi yaşatacağız!..

Bizler, sorunlarımıza hala birlikte, esasında tek bir biçimden de ibaret olmayan -ve tek bir toplantıya da indirgenmemesi gereken- kolektif akıl ve ikna mekanizmalarını işleterek, en azından her ciddi örgütte olduğu gibi tüzük ve o çerçeve içinde kalınarak belirlenecek biçimleri kullanarak süreç içinde şekillenecek çoğunluk eğilimleri temelinde örgütsel birliğimizi koruyacak bir çözüm bulabileceğimize samimi olarak inanmaya devam ediyoruz. Bu temel düşünce ve amaçtan hareketle, herkesin birbirini daha iyi anlayabileceği yüz yüze temasların önemini ve yararını da zaten reddetmiyoruz. Bunun da ötesinde, özellikle güvenlik risklerini minimuma indirgeyecek uygun biçimler bulunarak bu yöntemin burada ve orada zaman zaman devreye sokulup kullanılmasının artık zorunlu geldiğini düşünüyoruz! Fakat görüşlerimizi birbirimize net ve dolaysızca aktarabilip konferansı da sağlıklı devrimci sonuçlara götürecek bir yol haritasını birlikte çıkarabilmek için ilk buluşmanın burada yapılmasını mutlak bir zorunluluk olarak görüyoruz. İşin bu yönüne de dikkatlerinizi çekerek sonuçta sizleri,

1) Önünü arkasını her yönüyle düşünmediğiniz görülen tümüyle tüzük dışı ültimatomunuzu geriye çekmeye çağırıyoruz,

2) Yansıtılış biçiminin de etkisiyle içeriğini ve amacını yeterince göremediğinizi düşündüğümüz MK'nın İMT çağrısını boykottan vazgeçerek, görüşlerinizi, eleştirilerinizi ve sürecin bundan sonra nasıl yürütülmesi gerektiğine dair önerilerinizi bizlerle de paylaşmak üzere aranızdaki delege yoldaşların buraya gelmemek şeklinde bir tutuma girmemelerini istiyor ve bekliyoruz.

3) Bu saatten sonra artık gruplar halinde de değil, geri dönülmez bir noktada bulunduğumuz ilk partinin gelişinden sonra, onları da içerecek şekilde tüm delegelerin en geç 3 ay içinde burada bir araya gelmelerini örgütsel birliğimizin korunabilmesi açısından da zorunlu görüyoruz.

Yoldaşça sevgi ve selamlarımızla... 23 Ekim 2008
TİKB MK çoğunluğu ve YDK Sekreteri

***

[EK32]

21.10.2008
P: Tek bir gündem önereceğim. MÖK'ten ve 8'liden gelen yazıların değerlendirilmesi ve bundan sonrasının planlanması.
(Herkes aynı görüşte)
P: Kısaca şöyle bir şey söyleyeceğim. Çünkü düşüncelerimizin tüm delege yoldaşlara yazılı olarak iletilmesinin daha doğru olduğunu düşünüyorum./ Süreç bu hali ile hayli uzadı, uzadıkça belirsizliklere sürüklendi ve çürüdü. Ama hayat bizi beklemiyor. Bunu defalarca söylediğimiz halde kabuğumuzu kırıp ona müdahil olamadık. (...) fakat MÖK'ün bu raporunu okuduğumda derin bir infial duydum. Çünkü bu rapor bizi biz yapan, bir arada tutan ne varsa onu dinamitleyen, örgüt olarak ne varsa onu tasfiye etmeyi öğütleyen bir rapor./ Bugüne kadar süreçlerin bilgisine sahip oldukları halde üzerine düşen görev gereği bunu alanlara taşımayan yaklaşımlarının şimdi bir kaos olarak üzerlerine gelmesi nedeniyle bu dalganın altında kalıp ona teslim oluyorlar. (...) Burası, bu platform bu yaklaşımı mahkum etmeli. Bugüne kadar bizi bir arada tutan ve önümüzü görmemize hizmet edecek her şeyi (OÇ/UÇ) tasfiye etmeye çalışan bir yaklaşım bu, reddedilmeli!/ Bunun arka planında başka şeyler olduğunu düşünüyorum. imt kararını -üstelik kendileri de buna ortak olmuşken- daha sonra doğru bulmamış olabilirler. Ama bu 7 ay sonra olmaz. 7 ay sonra bunun böyle dile gelmesi... Buna dair belli düşüncelerim var, ama şimdi dile getirmeyeceğim. Bugüne kadar bilgi kirliliği ile dezenforme edilmiş yoldaşlarla yüz yüze görüşme isteği duyuyorum. İMT de bunun en önemli, neredeyse tek aracı. Bu yoldaşlar şimdi, Türkiye'de yapılsın diyorlar. Burası tümden karşı çıktığı halde. Bu kabul edilemez. En isabetli olanı, ihtiyacımızla çakışanı bu toplantının burada yapılmasıdır./ Değişen dil, 3. Konferansın belgelerinin istenmesi... bunları anlamlandıramadım. Neden bu ani değişim? Ne olmuştur? Sanıyorum ki, süreç bilgisi diğer delege yoldaşlara "*iki candan dost arasındaki anlaşmazlık*" olarak yansıtılınca ve bunun köklerinin hayli eskilerde olduğu söylenince, elbette ki 3'ün belgelerinin görülmesi delegeler açısından ihtiyaç haline gelir./ Gemici yoldaşlara dair de çok şey söylenebilir belki. Ama onlar bizim günahlarımızın bedelidir. Eğer birileri çıkıp "*belgeler bana 6 ay önce verildi*" diyorsa vay halimize. Tabii ki sonuç böyle olur./ Bu MK meşrudur, MÖK de... O yüzden MÖK'teki yoldaşlar da diğer delege yoldaşlarla birlikte buraya gelmelidir ve bu toplantı mutlaka burada yapılmalıdır.
T: Yazılı okuma ihtiyacı duyuyorum.
R: Burada artık yazı mazı okunmaz. Kim ne söyleyecekse özetini söyler, yazıları biz daha sonra okuruz.
(T yazısından belli bölümler okuyor)
R: Gemiciler olarak tanımlıyorum o 8 kişiyi. Ki sadece ikisinin gemici olduğunu biliyoruz. Diğerlerinin kim olduğunu bilmiyorum. Fakat bu 8'linin yaptığını haklı bulmasam da doğal bir sonuç olarak görüyorum. Bu sonucun MÖK tarafından yapılan yanlış bilgilendirme ve yönlendirmelerin doğal bir sonucu olduğunu düşünüyorum. Belgeler baştan dedikodu oluşturma eşliğinde veriliyor. Bu böyle olunca bu tür isyanlar da olur (Biri, "*süreç tıkandı oraya gideceksin dediler*" diyor mesela.) Biz baştan beri bu belgelerin tüm delegelere verilmesini

savunduk, fakat biçilen gömlek büyüktü. Şimdi bu gömlekle karşılaşınca anlamakta zorlandığını kişiler arası sürtüşme olarak algılanıyor ve her yere "küfretmeye" başlıyorlar. Yıllardır delegelerin katılmasının önemine vurgu yapan yazılar, değerlendirmeler yapıldı. Bu bir anlayıştı. Şimdi... Ben İMT kararının da doğru yansıtıldığını düşünmüyorum. Onlara sürecin oldu bittiye getirilmeye çalışıldığı izlenimi verilerek dedikodu ve yönlendirmelerle burada bir "oyun" oynandığı düşüncesi yaratıldı. Onlar da bunun tepkisiyle konuşuyorlar. Ama kafaları o kadar karışık ki, "*söz-karar*" yetkim var diyor, belgeleri okumuyor! Çelişkiye bak. "*Burada oynanan oyuna figüran olmayacağım*" algısıyla böyle davranılıyor. İMT'nin orada yapılmasını doğru bulmuyorum. Orada olması bizim temsiliyetimizi mümkünsüz kılar./ Güvenlik... vb. deniyor. Ama siteye taşınıyor. "İç sorunlar..." diye gazeteye ilişkin yerel bir inisiyatif oluşup, "iç sorunlar" diye bir deyim kullanılıyor. Burada güvenlik kaygısı var./ Delegelerin tümü katılamayacak deniyor. Oysaki neredeyse üçte ikisi katılıyor. Katılamayanlar da durumları nedeniyle katılamayanlar bir yana. Katılması sağlanmalı!/ Ben buna karşıtlığın bütün o kaynayan kazanların açığa çıkmasının korkusu olduğunu düşünüyorum. MÖK'ün MK'nın arkasından döndürdüğü dolapların. Çok fazla kazan kaynatılıyor. Onların burada konuşulmasının zorunlu olduğunu düşünüyorum. Açıkçası benim güvenim de yok! Hele bu son yaşananlardan sonra./ Biz buna evet organ olarak karşı çıkmalıyız. Çünkü bu yaklaşım toptan her şeyin tasfiye edilmesi yaklaşımıdır.

K: Her iki yazıyı (gemiciler ve diğeri) bir yana bırakıyorum. O bir sonuç. Çünkü bu sürecin oradaki yoldaşlara, delegelere nasıl taşındığı, onların neler yapması gerektiği, vb. üst organdaki yoldaşların kafalarındaki yönlendirmelerle birlikte... Tam bir tasfiyeye ve bizi kaosa götürecek olan bir sonuç. Daha vahimimi, MÖK'ün "*biz bunu destekliyoruz*" diyerek kendi rolünü dışta tutarak bütün sorumluluğu üst organın üstüne atması. Tasfiyecilik bu; varolan herşey tasfiye ediliyor. Sonucun nasıl olacağını kestirmek olanaksız. MÖK'ün bu organ tarafından uyarılması, bunun devam etmesi durumunda örgüt diye bir şey kalmayacağı belirtilmeli./ Tersane tartışmalarından sonra ciddi bir farklılaşma oldu -sadece tersane tartışmaları demek doğru değil, İMT kararının alınıp iletilmesinden sonra. Sanki görüş ayrılıkları yeni bir durummuş gibi keskinleştirildi, ben bunu anlayamıyorum. İMT'nin çok farklı algılanmasının etkisinin olduğunu düşünüyorum (T yoldaş söyledi: "Oyun"). Bu kararı uygun bulan yoldaşlar tarafından da "*bir şeyler kotarılıyor*" diye düşünüldüğünü ve oradaki yoldaşlara da böyle aktarıldığını düşünüyorum. / Yıllardır -görüş ayrılıklarına rağmen- birlikteliği tartışarak sürdürmeyi esas alırken şimdi neden? / Bu organ tasfiye girişimine organ olarak tavır koymalı. İMT, buradaki bileşimin ülkedeki yoldaşlarla yüz yüze gelmesi en başta üst organ tarafından bu iradenin konulmasını zorunlu görüyorum. / Rapordan örneklersek, gemiciler, MÖK'e "*Neden masaya vurup bizim irademizi savunmadınız*" diyorlar. MÖK, yoldaşların bu yanlış algısına ortak oluyor, özeleştiri yok). / Bu haliyle ülkedeki bileşimin (MÖK) bu kaotik durumu belli temellere oturtacağını düşünmüyorum. Bu yüzden de İMT türü toplantıların (burada) yapılmasının zorunlu olduğunu düşünüyorum.

R: Sistemin dünya çapında bir krize girdiği ve krizin Türkiye'de de sadece ekonomiyle sınırlı kalmayıp toplumsal planda da büyük yıkımlar yaratacağı, buna bağlı olarak fırsat-tehlike açısından önümüzde büyük devrimci görevlerin olduğu bir dönemde MÖK'teki yoldaşlar örgütü içine kapanıp, herkesin kafasına göre takılacağı bir kaosa çekiyorlar. 8 imzalı metin önerisini MÖK'ün de akıl almaz bir sorumsuzluk ve aynı zamanda siyasi ahlak açısından akıl almaz bir pişkinlikle onaylaması, sadece bu yönüyle bile tasfiyeci bir yaklaşımdır. Tüzüğü de ihlal edip yok sayan önü arkası düşünülmemiş anarşistçe başkaldırıların örgütü tasfiye dışında bir anlamı ve doğuracağı sonuç yoktur zaten. / Fakat 8 imzalıyı hazırlayanların davranışları ile MÖK'ün onu hiç sıkılmadan sahiplenmekle kalmayıp, bunu daha da ileri taşımasını bir ve aynı görmemek lazım. 8 imzalı en azından haklı bir zemine sahip. Bugüne kadar MÖK ve MK tarafından sürece katılmalarının sağlanmayışına, şimdi de bilgi kirliliği ile yönlendirilmelerine tepki duyuyorlar. Hangi zeminde, hangi ihtiyaçlar temelinde gündeme

geldiği ortada olan bir İMT, kendilerine "*süreç tıkandı onun için yurtdışına gitmen gerekir*" denilerek taşınıyorsa elbetteki buna tepki duyacaklardır. Onları bu yönü ile anlıyorum. Ama önerilerinin paylaşılır hiçbir yanı yok. Tıkanan konferans sürecine devrimci bir çözüm getirmek bir yana, örgütü dağılmaya, çevre savaşları içinde erimeye götürecek, kaos dışında bir şey getirmeyecek önerilerinin paylaşılır bir tarafı yok. "*Örgüt çoğunluğunun duruma el koyması...*" diyorlar. Bu "çoğunluk" nasıl belirlenecek, neyi nasıl yapıp da önümüzü açacak, bu iradeyi nereden alacak, bir yeni 8 imzanın daha çıkmayacağını kim garanti edecek?.. Bu yönleriyle düşündüğümde onaylanır hiçbir yanı yoktur. Buna önderlik düzeyinde devrimci bir tavır koymak gerekir. Yıllardır sürece dahil edilmeyip yanlış bir tarzda yönlendirilen bu yoldaşlardan gelen bu cereyana devrimci bir tarzda göğüs germek gerekir. Temelde haklı oldukları teslim edilerek önerilerinin yanlışlığı onlara gösterilmelidir. Bu önderlik duruşunu göstermek yerine ona ortak olmak, cereyana göğüs germek yerine kadro popülizmi yapmak ise bizi bitirir. MÖK bu son davranışıyla bu sürece önderlik falan edemeyeceğini ilan edip tabutuna çiviyi kendisi çakmıştır./ MÖK'ün yaptığı ile 8 imzalı arasındaki fark net olarak tanımlanmalıdır. MÖK'ün yaptığı; 1) tasfiyeciliği örgütsel ve siyasal yönlerden ileriye götüren boyutlanmış bir tasfiyeciliktir. 2) Bu tasfiyecilik, mevcut tüzüğümüz açısından olduğu kadar, asgari bir devrimci parti anlayışı ve kültürü açısından dahi düpedüz darbecidir. Devrimci örgütlerde darbe, o güne kadar meşru olan otoritenin üzerine hamamdan çıkarken atlamak şeklinde olmaz her zaman. Ya da "*köylülerde*" olduğu gibi toplayabildikleriyle konferans yapıp "*irade budur*" demekle yapılmaz sadece. Bugün bizim açımızdan bu MK meşru bir organdır. Her kim bunu tanımadığını söylerse, o darbecidir. Hele yerine kaos dışında bir şey koymadığında, o iyi niyetlerle de hareket etmiyordur. 3) Bu tasfiyeci yaklaşım bir yandan İMT'yi reddederken, bir taraftan da bizi dışında bırakacak şekilde ülkedeki yüz yüze görüşmeyi önermesi anlamıyla da darbeci ve tasfiyecidir. Aradaki görüş ayrılıklarının büyüklük ve derinliği düşünülecek olursa, bu konudaki ideolojik-siyasi-örgütsel farklılıklar gözetilecek olursa, bizlerin bu konulardaki pozisyonlarımız düşünülecek olursa, (buradakilerin) bulunamadığı (koşullar nedeniyle) toplantılar yapmayı önermekle tasfiyeci tüzük dışıdır. 4) Siyasi etik ve samimiyet açısından aradaki asgari güven ilişkilerini bile sarsan tutarsızlıkları yönüyle de tasfiyecidir. Daha 7 ay önce kendisini değiştiren bir organın meşruiyetini sorgulamazken, şimdi ne olmuştur da MK'yı meşru görmemeye başlamıştır. Tersane sürecinde üstelik organ atlanarak yapılan müdahale bile meşru görülüp savunulurken şimdi ne olmuştur?/ Konferans sürecinin hangi anlayış temelinde nasıl ele alınıp nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda işin başından beri kimlerin nasıl bir anlayışla hareket ettiği belgeleriyle ortada. Bu konferans sürecinin alabildiğine geniş güçlerin katılımıyla kolektivize edilmesine dönük kimler ne zamandan beri neler önermiş, nelerin altı çizilmiş, hangi öneriler çeşitli nedenlerle kimler tarafından nasıl ketlenmiş ... bunları daha konuşacağız. Fakat tüm bunların pratikleştirilmesini engelleyen, bunu bırak dağıtması gereken belgeleri bile zamanında dağıtmayan bir organ olarak MÖK, şimdi nasıl olur da kendi sorumluluğunun üzerinden atlayıp MK'yı sorumlu ilan eder... samimi değildir./ Şimdi İMT'nin baltalanması, yanlış yönlendirmelerle engellenmesi çabası delegelerin önünde bu gerçeklerle karşı karşıya getirilmeleri korkusudur./ 5) Ağustos toplantısında (MK'nın) örgütsel durumun toparlanması temelinde belli başlı kararlar alındı. Organın organlaşması, MYO dahil yayınlara çekidüzen verilmesi, genelgeler, gençlik ve sınıf çalışmasında yeni yönelimlerin ortaya konulması için raporların ulaştırılması...vb. kapsayan kararlardı bunlar. Bu arada MK çoğunluğu, bundan sonra artık tüzük diliyle konuşacağını, organın sonu gelmez bıktırıcı tartışmalarla bloke edilmesini artık kabullenmeyeceğini söylüyordu. Bana göre bütün bu boykotların, protestoların temelindeki belirleyici şey budur. Bu bazılarında panik yaratmıştır!/ Şimdi MÖK, MYO'nun görüş ayrılıkları nedeniyle çıkamayacağını söylüyor. Bu sadece örgütsel değil aynı zamanda siyasi bir tasfiyeciliktir! Önümüzdeki dönemin siyasal ihtiyaçları ve yönlendiricilik zorunluluğu düşünüldüğünde işte bu yeni koordinasyonculuktur. Ki eğer görüş ayrılıklarına bakarak hareket edeceksek, bugün hiçbir alanda hiçbir faaliyet yürütmemeliyiz. Gençlik, işçi alanı... her şey dahil. Bunlarda da, özellikle de işçi alanında nasıl vahim görüşlerin savunulabildiğini gördük

işte sitede. Bugün şimdi de MYO'nun çıkmaması önerisi ile karşımıza çıkılıyor. Bununla da sınırlı kalmayıp daha 3 ay önce her şeyin ölçütü haline getirilen sitede "tık" çıkmıyor, dergi fiilen çıkarılamaz hale getiriliyor, son 2-3 aydır peşpeşe gelen sonuçlar da gösteriyor ki...
P: Aslında tüm bunları söylemeye gelene kadar zaten ilk maddede "*MK hiçbir karar alamaz*" deniliyor.
R: Evet, ama ben tasfiyeciliğin artık ideo-siyasi-örgütsel ve pratik nasıl bir bütünlük kazanmaya başladığını anlatmaya çalışıyorum. Burada ilginç olan, bütün bunların son 3 ay içinde peşpeşe gelmesidir. MÖK'ün İMT'ye karşı çıkması, başta burada hararetle destekleyenlerin aylar sonra -organı da kimbilir nasıl enforme ettilerse- bu kez "ateşli" birer muhalif kesilmeleri, hazırlık sitesinin ölüme terkedilmesi, YK'nın işletilmemesi, derginin çıkmasına omuz verilmemesi, "*yerel inisiyatifler*" görünümünde isyanların patlak vermesi, krh'ın bile konumunu 7 sene sonra hatırlaması, vs. hepsi bu dönemde gündeme geldi. Stalin'in dediği gibi, "*Bütün bunlar tesadüf müdür yoldaşlar?*" İki MK ve bir YDK üyesi yoldaşın dönüşleri konusunun şimdi net üzerinden dile getirilmesi! Gerek yöntem, gerek planlama ve anlayış yönünden sakatlıkları yanında bunun bu şekilde gündeme getirilmesinde yoldaşlık ilişkileri ve saygı boyutlarıyla bir dibe vurma hali vardır. Neden şimdi, neden netten? Neden buraya gelince konuşmayı tercih etmeyip, bu kanallar üzerinden yapılıyor bu? Bu yoldaşlar nereye çağırılıyorlar böyle alelacele? Nasrettin Hoca türbesine benzeyen örgütsel gerçeklik içinde ne yapabilecekler şu an?.. Kaldı ki, bu konudaki düşünceler de biliniyor (MÖK üyeleriyle öncesinde yapılan konuşmalar). Bu basit bir cereyana göğüs gerememek değil. Bizi bizim Mercan Deremize davettir bu!/ Gelinen noktada neokoordinasyoncu yaklaşım yeni bir düzleme sıçramıştır. Bu MÖK'ün bundan sonrası için bu süreci toparlayacağını beklemek, onun tüm bu tasfiyeci yaklaşımlarına ortak olmak, göz yummaktır./ Bu MÖK'ün benim düşünce ve görüşlerimi samimi ve dürüstçe taşıyacağı güvenini de duymuyorum. O da kendisine bu güveni duymuyor. Bu kadar mecalsizleşmiş bir organı görevde tutmamak ya da açık olmaya davet etmek gerekiyor normalde. / MK'nın bağlayıcı kararlarını dahi (son örnek İMT) süzgeçten geçirip keyfine göre uygulayan ya da çürüten, kaldığı kadarıyla tüzüksel işleyişi bir oyun olarak tanımlayan bir MÖK'ü hemen görevden almak gerekir aslında. Zaten bugüne kadar temel misyonunu yerine getirmekten uzak olduğu bilinen bir organ bu. U dahil buradaki herkesin üzerinde birleştiği bir tespittir bu. Asli misyonunu yerine getirmekten uzaklığı yetmezmiş gibi şimdi iyice dağılmış, kendi meşruiyetine kendisinin dahi güveni kalmamış bu organ, zaten arapsaçına dönmüş bir süreci ucu bucağı belirsiz bir sürece taşımaması anlamında görevden alınmalıdır. Örgütü, tüzüğü, vs.yi bir tarafa bırakıp örgütü nereye sürükleyeceği belli olmayan bir kararın sahibi olması nedeniyle MK, kendisinin atadığı bu organı görevden almalıdır. Fakat bunu önermiyorum/ Meselenin özünün altını çiziyorum sadece, normalde olması gerekeni hatırlatıyorum. Yoksa bugün bu MÖK'ün görevden alınmasını önermiyorum. Bunun tüm koşulları olması rağmen meselenin özünün gölgelenmemesi, ayrılıklarımızın üzerinin örtülmemesi, tartışmanın şimdi de buralara kaymaması açısından görevden alınmasını önermiyorum. Ama bu MÖK.ün benim düşünce ve görüşlerimi taşıyacağına da güvenmiyorum. Bu açıdan da görevden alınmasa da benim bundan sonraki muhatabamın MÖK olamayacağını, genel delege bileşimi olduğunu düşünüyorum./ Bundan sonraki işleyiş açısından; MÖK'teki MK üyesi yoldaşa tüzüksel açıdan öncelikle bu organın bir üyesi olduğu hatırlatılmalı, bu süreç onunla birlikte yürütülmelidir./ Ancak organ olarak bu MÖK bizi bağlayacak örgütsel kararlar alamaz. Bizim görüş ve önerilerimizi almadan önderlik tasarrufunda bulunamaz. Onu bunu sudan bahanelerle görevden alıp göreve getiremez. Bu örgütte hala birlikte tartışılarak bir çözüm arayışına gidilecekse kimse bizlerle örgüt arasına artık giremez, bunun önünde engel olamaz. Her kim bizim delege yoldaşlara ulaşmamızın önünde barikat olmaya kalkarsa hem delege hem de MK üyeliği haklarımı kullanarak ben de o barikatları aşarım. İMT konusunda da artık tüpten çıkmış bir macunu tüpe sokmaya çalışan bir yaklaşımı bizim sürece katılımımızı engelleyen bir tutum olarak görürüm. Bütün delegelerle bir araya gelmemizi (U'yu bilmiyorum ama yd'deki en azından 6 delegenin) engellemeyecek, ülkedekilerle bir araya gelme, görüşlerimizi birbirimize

dolaysızca aktarma ve tartışarak ortak sonuçlara ulaşma ihtiyacımızı gözeten her çözüm önerisini herkesle oturur tartışırım. Ama bu kez bizleri hiçe sayan, önü arkası fazla düşünülmemiş kaos önerilerine de ortak olmam./ 8 imzalı metni imzalayan yoldaşlar kimlerdir, hangi vesileyle, hangi temelde nasıl bir araya gelmişlerdir. Herbiri ile örgütsel ilişkimizin tarihi ve konferansa dahil edilmeleri nasıl olmuştur? Bugüne kadar onlarla hangi temelde nasıl bir ilişki kurulmuştur (konferans temelinde). Bu soruların yanıtlarını bilmiyoruz. Çünkü MÖK görev ve sorumluluklarını yerine getirmek bir yana, işlevini sadece aracılıkla sınırlandıran yaklaşımın gereğini bile yerine getirmemiştir. Bu bile MÖK'ün düşünsel-ruhsal olarak nasıl paralize olup kaosun bir parçasına dönüştüğünü gösteriyor. Onları devrimci bir tarzda yönetip-yönlendiren değil, çevreci bir tarzda ilişki kuran ve sonrasında da bunun ortaya çıkardığı dalgaları göğüsleyemeyen bir sürükleniş içindedir./ 8 imzalı metin ile MÖK'ün son yazısına buradan verilecek yanıtlar, geciktirilmeden tüm delegelere ulaştırılmalıdır (orada da, burada da)./ İkinci olarak, hem ayrılıklarımızın (ideolojik-siyasi) kaynak ve boyutlarının görülebilmesi, meselenin kişisel sürtüşme olmadığının somut kavranışına da katkıda bulunacağını, tartışmaların eksenini de kısır usul, yöntem vs. tartışmalarından çıkarıp meselenin ideolojik-teorik temellerinin tartışılmasına doğru bir yönelimi geliştireceğini umut ederek çıkması fiilen de engellenen MYO için yazılan 4x4 ile benim onu spot tezler halinde değerlendirmeye çalıştığım yazıyı, benim kaleme aldığım genelge taslağı ile onu tam 1 ay beklettikten sonra yanıtlayan U yoldaşın karşı yazısının konferans belgeleri kapsamına alınarak bütün delegelere dağıtılması gerektiğini düşünüyor ve öneriyorum. Bunlardan genelge taslağı ve ona yanıt olarak verilen görüşlerin hem süreçle olan bağlantısı hem de BD denilen tarih okuması konusundaki farklılıklarımızın, yani aslında tüm konulardıki ayrılıklarımızın ideolojik-siyasi temellerinin daha net kristalize olduğu belgeler olması nedeniyle olabildiğince geniş yoldaşlar topluluğunca değerlendirilmesi için yazı önerisi olarak dergi hazırlık sitesine de atacağım. Hazırlanan taslakta, daha önce bir genelge formunda düşündüğüm için ona uygun kaleme aldığım bölümlerin bir dergi yazısına çevrilmesi dışında, özellikle U yoldaşın eleştiri konusu yaptığı tek bir noktayı dahi değiştirmeyeceğim. Bunlar arasında, samimi duygularla yapılan devrimci bir eleştiri-özeleştiri ortamında dikkate alacaklarım dahi olsa -ki bunlar daha çok kavram tartışmalarıdır- kendi adıma onlara dahi dokunmayacağım. Yalnız U yoldaştan da, o taslağı eleştiri temelinde kaleme aldığı metni yine aynı şekilde, hatta benim için kullandığı siyasi hakaret ve imalara da dokunmaksızın aynen atmasını istiyor ve bekliyorum.

U: 8 yoldaşın görüş ve önerileri ile ilgili olarak görüşlerimi ben de temel bir tutum açıklaması olarak burada belirteceğim. Bundan sonra maddelere de girerek bir değerlendirme yapacağım. Görüşüm şu ana kadar burada ifade edilen yoldaşlardan temelde farklı. Uzun zaman yapılmamış, yapılma kararı alındıktan sonra da sürüncemede bırakılıp tıkanan konferansın 8 yoldaş tarafından bu şekilde müdahale edilmesi tüzüksel bir hak ve devrimci bir tutumdur. MK ve MÖK'ün görevlerini yerine getirmemeleri karşısında uyarıcı, hesap sorucu, sarsıcı bir tutumdur. Yoldaşların hak ve görevlerini bilmek istemeleri, açıkça talep etmeleri, sürece daha aktif katılma isteklerinin ifadesidir. / Sürecin kendilerinin de katılımıyla bir toplantının planlanması, "*1 ay içinde yapılmazsa çoğunluğu toplayıp biz yapacağız, şirket müdürlerini çağıracağız*" bu da delege olarak doğru, devrimci bir tutumdur./ 8 yoldaşın metninde 2 kişi arasında bir tartışma olduğu, belgelerin kendilerine açılması meselesi. Metinlerin hazırlanmasına katılmaları gibi konuları doğru bulmuyorum. Bunları belirtip geçiyorum. / Orada toplantı yapılmasını doğru bulmuyorum. Meselenin esasını gözden kaçırmamak için de bir arkaplan okumasını gerekli görmüyorum./ Ortaya çıkan durumda ana nokta ve esas alınması gereken şudur: Bizim en temel sorunumuz olan konferansı sonuca götürmek./ Doğru olan onun gereklerine uygun davranmaktır./ İMT'yi doğru bulmuyorum. Bu koşullarda ısrarı durumunda hiçbir şeyi çözmeyeceği gibi daha boyutlu bir kaosa yol açar. MK çoğunluğu doğru olmayan bir çoğunluk yaklaşımı ile İMT kararı almıştır. İMT'yi konferansın önüne geçirmiştir. Gündem farklılaşması, fiziki koşullarımız, konferansın yerine koyması mevcut durumu çözemeyeceği gibi yanlıştır. Örgüte karşı görevlerini yerine getirmeyen, güven sı-

nırlarını zorlayan, çoğunluk kararı gibi bir yaklaşımla kendisini dayatan bir organın bu tutumu yanlıştır./ Bu karardan vazgeçmelidir. Bu kararın alınmasına katılan 2 MÖK üyesinin görüşlerini değiştirmiş olması. İMT kararına açıktan tepki göstermeyen MÖK'ün gelinen noktada "*İMT'nin felsefesine... karşıyız*" yaklaşımı doğru olandır. Bununla birlikte belirttikleri karşı çıkış gerekçeleri ile de çelişen burada ve orada 2 toplantı önerisi biçimi ile ara formül oluşturma yaklaşımını MÖK geri çekmelidir. Gelinen noktada İMT'nin uzantısı, türevi, yeni duruma uyarlaması olarak hiçbir toplantı doğru değildir. Üst organ veya organlar yukarıdan bu nitelikte bir karar alamazlar. 8 yoldaşın tüzüksel bir hakkı kullanarak attıkları adımla üst organların yetkileri konferans ve konferansı doğrudan ilgilendiren konularla sınırlanmıştır, buna uygun davranılmalıdır. Üst organların bu noktada görev sorumluluğu 8 delege yoldaşın önerilerini dikkate alan önerilere uygun karar almak, içerikle ilgili (maddelerle ilgili) konularda da delege olarak görüş belirtmektir. İMT kararında ısrar edilirse İMT'yi yeni duruma uydurma biçiminde bir karar alınırsa (MÖK'ün önerisini de bu kapsamda değerlendiriyorum) bu karar ya da kararların Tüzüksel meşruiyeti yoktur. Bu yaklaşımlarla düzenlenecek toplantılara katılmayacağım. Meşru olarak göreceğim ve delege olarak görüşlerimi belirteceğim organ konferans olacaktır. Bu durumda bütün delegelerin söz-tartışma ve karar süreçlerinde eşit temsil hakkının olacağı ve bu hakları özgürce kullanacakları geçerli platform-organ budur. Az önce R yoldaş da önerdi, ben de 8 yoldaşın görüş ve önerilerinin diğer delegelere verilmesini; yine İMT'yle ilgili yapılan yazışmaların delegelere verilmesinin, OÇ'ye yazılan yazı ve değerlendirmelerin delegelere verilmesini ben de öneriyorum. / Bunun yanı sıra MK üyelerini (şu anda bu organ kapsamında konuştuğum için yoksa diğer yoldaşları da kapsıyor) açık bir şekilde şunu söyleyeceğim. 2005'ten itibaren dünya ve ülkemizin tarihsel durumu ve süreçlerle ilgili olarak görüşlerimiz arasındaki farklılıklar teorik-siyasi-örgütsel birçok konuda örgütsel çalışmanın güncel konularına doğru da genişleyerek ortaya çıkmaktadır. Örgütsel çalışmadaki tıkanma ve kilitlenmenin örgüte bir yön ve hedef kazandıramamanın temeldeki nedeni budur. Bu durumda en doğru olan ve yapılması gereken, farklı görüşlerin kendilerini bütünsel ve eksensel olarak ifade etmesi, ortaya koyması olacaktır. Nedir bugünkü dünyanın ve ülkemizin tarihsel-ekonomik-siyasal-sosyal-kültürel durumu? Örgütümüz nasıl bir süreçten geçmektedir, bu tarihsel duruma ve süreçlere nasıl yanıt vermeli, nasıl bir konumlanış içerisinde olmalıdır? Bugünkü durumda her MK üyesinin örgüte karşı birincisi soruların yanıtını vermektir. MK üyelik ve görev sorumluluğu birçok konuda görüş ayrılıklarının da olduğu bu durumda bir organ üyesinin alt orgardaki iki yoldaşın hazırlayacakları üzerinden görüş belirtmek doğru değil. Görüşleri doğrultusunda kendi çözüm önerilerini ve eksenlerini koymak olmalıdır. Yön ve parça konular üzerinden tartışılarak bir sonuca ulaşılamaz ve bu şimdi olduğu gibi örgütsel krizi derinleştirir. Farklı görüşler belirli bir bütünlük içerisinde yön ve eksen oluşturacak biçimde açıkça konulmalıdır. Görüşlerimiz arasındaki farklılaşan henüz onlar bütünü ile sistemleşmediği görüşmelerin konulması ve tartışma imkanlarının varlığı ve bütün yollar tüketilmediği için kapsamlılığına -hem temel hem güncel konuları kapsıyor olmalarına- karşın eğilim farklılıkları olarak görmeye devam ediyorum. Nelerde bir, nelerde ayrı olduğumuzun tartışılarak kolektif çabayla neleri aşabileceğimiz ve neleri çözemeyeceğimizin açıklık kazanması, anlaşılması bu zemin üzerinde giderilebilmesi, görüşlerin karşılıklı olarak ifadesi ile mümkündür. Örgütümüzün bozulan ideolojik-teoriksiyasal-örgütsel birliğini sağlamanın geleceğe doğru güçlü ve sağlam adımlarla yürümenin koşulu ve yolu budur. Görüşlerin bir eksen üzerinden ifade edilmesi gereğini daha önce de organ toplantılarında ifade ettim. Şimdi bunu açık bir öneri ve çağrı olarak tekrarlıyorum.

P: Fu y.ın söylediklerine ilişkin birkaç şey söyleyeceğim. Birincisi, belgeler (U ve R'nin de söylediği) bence de delegelere verilmelidir. Ama bunların okunacağını pek sanmıyorum. Böylesi bir ortamda MÖK üyeleri tarafından okunur en fazla. İkincisi, hem 8 imzalı metinde hem de MÖK'ün koyduklarında -kendi içlerinde- korkunç çelişkiler olduğunu görüyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattı. / Fuu yoldaş MÖK'e de, 8'liye de tümüyle katılıyor. MÖK'e sadece orada toplantı önerisi itibariyle karşı çıkıyor. İşin garipliği şuradaki, MÖK'ün orada toplantı önerisi doğru bulunmazken, 8 imzalı metnin sahiplerinin yapmayı önerdikleri toplan-

tının bizi daha fazla kaosa ve karmaşaya sürükleyeceği görülmüyor. Aynı anda neredeyse aynı içerikte iki öneriye karşı iki farklı tavır!... Buradaki tutarsızlık ve çelişki çok açık! / U yoldaş, "*doğru olmayan çoğunluk*" tanımını kullandı. "*Doğru olan çoğunluk*" durumu nasıl olur, pek çıkaramadım. Literatüre yeni katkılarda bulunuyoruz. Çoğunluk durumunda olanlar, her zaman haklı olmazlar elbette, onlar da durup düşünmelidir. Fakat U yoldaşın 8'liye ve MÖK'e -toplantı önerisi dışında- tümüyle katılması, bana bu süreci farklı boyutlarda da düşünme zorunluluğunu hissettirdi./ U yoldaş, eksenler konulmalı diyor. U yoldaş çıktıktan sonra sürecin nasıl bir evrim geçirdiği, nasıl zigzaglar çizdiği biliniyor./ Delegelerin katılımı konusunda yazılıp çizilenler de ortada. Bizim baştan beri en geniş delege katılımını nasıl ele alıp neler önerdiğimiz belgeleriyle ortada. U yoldaşın çizdiği yol haritasına göre ise konferans belirsizdir, iyice belirsizliğe itilmektedir. Ayrıca önerisi, yönünü ancak yıllar sonra çevirebildiğimiz bu sürecin yine 8 yoldaş arasında olup bitmesi anlamına gelecektir.

U: Ben şimdi burada konuştuğum için buraya söylüyorum diye belirterek başladım.

P: (kaydedilmemiş)

K: Evet, bu süreç evet kişiselleştirilmesi, ya da pratikte çözülecek süreçler değil. Şöyle bir gerçek de var, bir şekilde bu iki yazının yazılmasına endeksli 8 kişi arasında herkes görüşlerini söyledi. (BD) Sen hala (U'yu kastediyor -nba) o yazıyı bitirmedin. Gözden geçireceğini söyledin, son verdiğin yazıda söylediğin BD tartışmasını taşıyorsun. İkinci yanı, bütün delegelere çağrı yapıyorsun. Bir eksenler çıksın diyorsun. İMT'nin konferansın yerine konulmadığını ve baştan beri de böyle bir şey olmadığını düşünüyorum. Böyle de şekillendirilmedi. Zaten geçemez. Bugüne kadar delege bileşenlerini bu tür formülasyonlarla katmak zorundayız. 8 yoldaşın tepkisi özünde haklı bir tepki, fakat varolan durum içerisinde bizi nereye götürür hiçbir şey belirtmedin...

R: U yoldaşın söyledikleri üzerine uzun boylu bir değerlendirme yapma gereği duymuyorum; bunun onun üzerinde herhangi bir etkide bulunacağını düşünmüyorum çünkü. Ama burada önderlik tarzı, teori-pratik ilişkisi, parti anlayışları açısından yeni örnekler oluşturmaları itibariyle birkaç noktanın altını çizmek istiyorum. / Bizde siyasi ve örgütsel deformasyonun bu denli büyümesinde, söylediklerimizle yaptıklarımız -daha doğrusu yapmadıklarımız- arasındaki çelişkinin büyümesinin de özel bir rolünün olduğunu düşünüyorum. Bu bizi tasfiyeciliğe de sürükleyen yapısal zaaflarımızdan biridir. Literatürümüzde bunu teorimiz ile pratiğimiz arasındaki uçurum olarak tanımlamışızdır. Ama bu esasında bir devrimcilik tarzı ve anlayışının kristalize olduğu daha derin anlamı olan bir konudur. Son fiili tasfiyecilik sürecinde bu makas çok daha fazla açılmış, bu tutarsızlıklar örgüt genelinde olduğu gibi, önder kadrolar düzeyinde de çok daha vahim boyutlar kazanmış, aslında bugün kadrolarımızın da dostlarımızın da örgüte karşı tarihsel bir güvensizlik duymalarına neden olmuştur. Söylediklerimizle yaptıklarımız arasındaki çelişki, aslında söylediklerimizin anlam ve önemlerinin ne derecede farkında olduğumuz, onları ne ölçüde içselleştirebildiğimiz, bizi diğerlerinden ayıran özelliklerimize ne derecede sahip çıktığımız sorunudur. / Teori-pratik ilişkisiyle de bağlantılı bir bozulma olarak son yıllarda bu örgüt temel karakteristik çizgilerinden birini daha, hata ve zayıflıklarını dürüstçe ortaya koyma özelliğini de yitirmiştir. Bu da çok vahim bir bozulma ve sonuçtur./ İç içe geçen bu iki bozulmayı belirsizlik felsefesi konusunda yaşıyoruz. Hayat ve süreçlerle ilişkileniş sırasında postmodern belirsizlik felsefesinin teorik eleştirisi ile övünürüz, ama iş pratiğe geldiği zaman somutluktan yoksun oportünist muğlaklığın allahını en başta kendimiz sergileriz. Bütün kritik momentlerde veya konularda (siyasal ya da örgütsel) sonuçta somut olarak ne dediği, neyi savunduğu, ne önerdiği belli olmayan tutumlar içinde olmak U yoldaşta son yıllarda derinleşen bir kişilik özelliği halini aldı. Bu özellik, onun mevcut krizden nasıl çıkarız konusunda gündeme getirilen önerilerin tartışılması sırasındaki muğlaklığına da yansımaktadır. Başından beri delege yoldaşların katılımının artık kaçınılmaz olduğu ihtiyacından yola çıkan İMT önerisine inatla muhalefet ederken, bugün 8 yoldaşın, ucu Asım Bey'e çıkacak bir kaos önerisinin üzerinden atlayarak, bunun Türkiye'de yapılmasının bugünkü koşullarda toplu bir darbe yeme riski başta olmak üzere içerdiği daha büyük risklerin yanı sıra, tartışmalı konularda bir odak durumunda olan

bizlerin kendimizi ifade olanaklarımızı fiilen elimizden almasının üzerinden atlayarak, övgüler düzmek dışında net-berrak tek bir eleştiri getirmemesi, buna karşın değersizleştirilmek için her gün yeni bir kılıf geçirilen "İMT'ye *de karşıyım, MÖK'ün önerisine de karşıyım, şuna da karşıyım*" deyip "*peki sen ne öneriyorsun?*" denildiğinde de "*yazılı tartışılsın*" dışında başka bir yanıt vermeyen bir yaklaşım sahibi olmak postmodernizmin-belirsizliğin daniskasıdır. / Aynı şey şu ünlü eksen oluşturmak konusunda da geçerlidir. Bugüne kadar farklı tartışmalara ve eleştirilere konu olmuş, sonuçta taslak olmanın ötesine geçemeyen BD konusu ortada durmaya devam ederken, yani en başta kendisi ortaya tamamlanmış bir eksen koymuş mu ki U yoldaş herkesi durmadan eksen koymaya davet ediyor?.. Kendisi neden BD'yi yazmıyor? Aslında eksenler var, ortada, her gün hemen her konuda biraz daha netleşip ete kemiğe bürünüyor. Örgüt bir krizin göbeğinde hala kapitalizme güzellemeler okuyarak Bernstein'a bile rahmet okutacak bir yaklaşım sergileyebilmek bir eksendir işte! Hala onun göreli üstünlük ve avantajlarını görüp dikişleri patlayan yapısal zaaflarının ve çelişkilerinin üzerinden atlayan yaklaşım bir eksendir işte! Biz yıllardır bunlarda ayrılıyor, bunları tartışıyoruz./ Bu belirsizlik yaklaşımı şuna da yansıyor. MYO, -yeraltı konusunda total bir yaklaşımdan kopartılmış olarak- geçen yıl bu yönelimin tayin edici halkası, esas motoru olarak konuluyordu. Her şeyin oluşup yerleşmesi açısından (yeraltı, onun kültürü, alışkanlıkları, mekanizmaları vs.) onun çıkarılması adeta her şey haline getirildi bu yoldaş tarafından. Neyse, MYO çıktı. O da doğru düzgün dağıtılmadı. Şimdi öğreniyoruz, bugün alan sorumluluğu verdiğimiz kadrolara dahi ulaştırılmamış. Bunlar da bir yana, bugün MÖK "*MYO çıkmasın*" önerisinde bulunuyor. U yoldaş düne kadar bu denli büyük önem atfettiği orkide (OÇ -nba) konusunda şimdi tek bir kelime bile etmiyor. Bu tutum işte bir eksendir!/ Aynı şey dergi için de böyle. Bize bir sürü sayılıp döküldü tersane sürecinden sonra. Şimdi ne oldu, site kimsenin umurunda değil, dergi kimsenin umurunda değil! Nerede o eleştirilerin karşılığı? Hatırlansın, İMT önerisi tartışılırken U yoldaşın esas karşı çıkış noktası, "*kadrolar buraya gelseler ne katacaklar*"dı.

U: "*Bir şey çıkmayacak*" dedim.

R: İkincisi, "*Siz görevlerinizi yapmıyorsunuz, onlara yüklüyorsunuz*" diyordun. Şimdi 8 delegenin -tüzüksel bir temelde de olmayan- çıkışını sorgulamadan, en küçük bir ihtiyat payı bile koymadan alkışlıyor. Bunun tek bir adı var: Kadro popülizmi! Şimdiye kadar delege katılımı konusunda "*yazılı biçimlerle katılsınlar*" demenin dışında hiçbir öneride bulunmayan U yoldaş, şimdi bu çıkışı kayıtsız alkışlıyor! Teoriyi ve ideolojimizi, onlardan çıkardığımız stratejik sonuçları pratikleştirmek bir yana dursun, onlarla taban tabana zıt tutumlar içine girmek, bugüne kadar savunduklarımızdan 180 derece tersi tavırlara keskin geçişler yapmak bizim tarzımız değildi; bu tarz proletaryaya ait bir politika yapma tarzı da değildir. Tıpkı yapılan diğer şeyler gibi bunlar esasında aramızdaki ideo. ayrılıkların, savunulan görüşler ve tutulan yolların sınıf karakterlerini yansıtan göstergelerdir... Boşuna dememiş önderlerimiz: "*Her sınıf kendi yöntemleriyle dövüşür*" diye...

T: Gelinen aşamada R yoldaşın söylediklerinin çoğuna katılıyorum. (U'ya hitaben) MÖK de sen de böyle yapıyorsunuz. İMT'ye senin cepheden bir karşıtlığın da yoktu. Hatta son toplantımızsa iki kişinin (E ve F) daha eklenmesi önerin vardı. Şimdi "*Bu meşru değildir!..*", diyorsun. Oradan gelen şeye sonuna kadar katılıp karşıyım, yapılmasın diyorsun. Gelinen aşamada sen ne diyorsun? Gemiciler seçsinler MK'yı ama benim MK'm olmaz. Madem çok güzel bir girişim, o zaman yapsınlar o toplantıyı, seçimi. Hiçbir kayıt koymadan bunu destekliyorsun! Sen ne öneriyorsun? Önceden MÖK'e karşı da çıkmıyordun. Ne oldu ya?/ Bence bu kesinlikle yapılmalıdır, hem de tüm delegeler gelmeli. Aksi durumda orada başka gemiciler çıkacak, çevreler savaşı yaşanacak! Bu işi organize eden yoldaşlar (YDK'da) sordu. "*Bırakın YDK'yı, ben burayla tek başıma da başederim ama demorilizasyon yaşadığım için yapmıyorum*" dedi. İMT'yi sordular, ne oldu diye. Önce siteye yansıyan tartışmaları sordular. Ah'yı eleştirdim. O olayı anlattım. Ama sonra İMT'le geçildi. (...) da, (...) da, gelinen noktada tüm delegeler katılmalıdır, ben her şeyimle kendimi ortaya koyuyorum, dediler. (...), "*olağanüstü kongre olmalı*" dedi. (...), "*biz de BDK olarak MK'dan açıklama isteyelim*", dedi.

U: Yapmalılar tabii
R: Bence iki yoldaşın söylediklerinde önemli olan bu krizin bugünden sonraki çözümünde yüz yüze görüşmelerin kaçınılmazlığıdır.
U: Görüşlerin bütünlüklü olarak konulması önerisinin nedenleri: 1) Pekçok boyutu olan farklılık konularında tüm yoldaşların hakkı. MÖK ve MK'nın da "*görevleri*" olarak sistemli bir şekilde koymalıdırlar. 2) Evet, hem BD hem diğer taslak belirli bir eksenin ifadesidirler. Ama yine de onun bütünlüklü ifadesi değildirler. İkincisi, tablomuzun sadece bütünlüklü olarak konulması değil, herbirinin kendi içlerindeki ve kendi aralarındaki bağları da ortaya koymak, eklektizm ve belirsizliği aşıp hedef netliğine ulaşmak için de bu gerekmektedir./ Sonuçta, yapılır ya da yapılmaz ama burada artık bir tercih durumu, özellikle de üst organların üyeleri açısından yoktur. Önderlik misyonu, görev ve sorumluluk kavrayışı, bunların nerelerde somutlandığı başta kendim olmak üzere konulan hedef, gönüllülükle üstenilen görev, önderlik misyonu ve görev ve sorumluluk kavrayışı içinde hareket edilip edilmediği, bunlardaki yetmezliklerimiz, iç çelişkilerimiz (kişilerin kendi içlerindeki) bunlardan kaçma, kimin ne yaptığı-ne yapmadığı... artık bütün bunları örgüt bütününde açık bir şekilde değerlendireceğiz. Bunlardan ne tutarlıdır, ne tutarsızdır bu tarihsel dönemi ve süreci kim doğru görmekte ve değerlendirmekte, kim buna uygun bir önderlik misyonu, görev ve sorumluluk anlayışı ile hareket etmekte, yapılanları-yapılmayanları ve bununla çelişenleri ile hepsi konusunda çok açık olacağım. Yapmayı gönüllülükle üstlendiğim temel görevlerden de vazgeçmiş değilim, vazgeçmeyeceğim de. 8 yoldaşın tüzüksel bir hakla ve sorumlu delege tutumuyla ortaya koydukları görüşlerle ilgili olarak bu org.da ifade edilen görüşler, onu ve örgütsel durumu-ortamı bu durumun ortaya çıkmasındaki orgon olarak en temel sorumluluğunu yerine getirmemiş olmayı merkeze koyan, buradan bakan ve sonuçlar çıkaran bir yaklaşım olmaktan uzaktır. İMT ve konferansla ilgili olarak daha önce söylediklerimin bu toplantıda ifade ettiklerimin tekrar dikkatli bir şekilde okunmasını öneriyorum, sadece öneriyorum.

***

[EK34]

T: İlk gündem olarak bu organın neden işletilmediği, nasıl işletileceğidir. Diğer gündemlerin buna bağlı olarak tartışılması...

P: Benim de bununla bağlantılı olarak y.ların geliş gidişinden sonra org.ın neden işlemediği/işletilmediği sorum var (Tuzla olmalı) Benim U yoldaşa dönük eleştirilerim var.

U: Bence de bu olsun

R: Benim de kafamda 2 gündem var. Biri budur, diğeri de bu organda alınan İMT kararının arkasında durmak, bu kararın nasıl uygulatılacağı konusunda çözüm üretmektir.

***

T: Bu organ neden çalışmıyor diye sormayacağım. Çünkü bu organ bile isteye toplanmıyor, çalıştırılmıyor. Bu konuda getiriler gerekçelerin hiçbirinin gerçekçi olmadığını düşünüyorum. Aslolan organın misyon ve iradesinin kafalarda silikleştirilmesidir. Özellikle u yoldaşın kafasında bu organın işlevsizleştiğini düşünüyorum. Ondan dolayı da görüşlerini artık site üzerinden dillendiriyor. Çok uzatmayacağım. Her şey ortada. Fakat kendi adıma bu or.ın or gibi çalışması için uğraşacağım. Ta ki yeni bir irade ortaya çıkana kadar. Kimse de bunun üstünden atlayamaz. Görüş ayrılıkları, ruhsal kırılmalar ya da y.da olduğu gibi kafada işlevsizleştirmeler dolayasıyla gerçekleşen bu sonuca izin verilmemeli.

P: Aslında Mart öncesi de bu organın işlevli bir organ olduğu söylenemez. Fakat yine de belirli kararlar alıyordu, sonuçlara ulaşıyordu. Mart'tan sonra ise -gerçekte tümüyle tersi olması gerekirken- bu zemin ortadan kalktı. Mesela U yoldaş, tersaneler konusunda bu organa danışmadan -olanakları varken- onun fikrini almadan site üzerinden bireysel bir müdahalede bulundu. Organ iradesi ve fikrinden uzak bireysel bir çıkıştır. Bir araya gelişin de, hazırlanan taslak yönlendirme yazısının tartışılmasının da koşul ve olanakları vardı, yapılmadı! Bunun nedenleri bana göre açık, fakat burada da konuşulmalı. Bana göre Tuzla tavrı, yoldaşın kafasında organın işlevsizleştirilmesinin göstergesidir. Bu yönlendirmenin içeriğini şimdilik hariç tutuyorum (aşırı iradeci, öncesiz ve sonrasız bir hamle. Kadroların devrimciliğini neredeyse **sadece** tersanede sergilenecek performansa indirgeyen ve duygusal yüklemelerle motivasyon yaratma çabası). / U yoldaşın yaptığı, tersane sürecini vesile ederek tartışma sürecinde de vites büyütme hamlesidir. Ya da aynı şekilde, daha sonrasında yaptığı değerlendirmelerde orası-burası karşıtlaştırmasına başvurmasıdır. Değerlendirmede, orası açısından dengeleme ve gönül alma siyaseti (ilk 6 sayfa); burası açısından (sonraki 6 sayfa) "*siz kendi üzerinize düşen görev ve sorumlukları ne kadar yerine getiriyorsunuz ki?*" diyerek buradaki bizler üzerinde gerici bir basınç yaratma ihtiyacı duymuştur. **Neden**? Oysa dengeleme siyaseti izlenecek yerde sınıf çalışmamızda sağcı bir anlayışın her düzeyde dile gelmesi vardır. Asıl müdahalemiz de buna olmalıydı, hatta genelge bile çıkarabilmeliydir. U yoldaş, bunun tersine bir tavır izledi ve kafasındakilerin hepsini siteye taşıdı./ Bu yapılan organ iradesi ve işlerliğinin hiçe sayılışının son örneğidir.U yoldaştan alışkın olduğumuz "*ben yaptım oldu...*" davranışıdır. Kendini giderek organın da üstünde görmek, bunu hem bireysel çıkışlarla hem organ üyesi yoldaşları (özellikle de T ve P'yi) değersizleştirerek yapmaya çalışmanın başka bir tanımı yoktur. Bizleri değersizleştirerek ne kazanacağını umuyorsun?/ Y.oldaşın bu tutumları tipik biçimde hizipçilerin bize karşı saldırı amaçlı kara çalmalarının yeni versiyonlarını çağrıştırıyor./ Yurtdışı düşmanlığının epey bir zamandır belli bir taraftar topladığı bir kesitte orası-burası karşıtlaştırmasından nasıl bir yarar umuluyor? /Bu MK meşrudur. Bu organ yeni bir irade oluşunca kadar kimse tarafından atlanamaz. U yoldaşın R yoldaş ve bana karşı yaklaşımı yeni değildir. Önceki mektuplarında da "birleşemeyecekleri" kategorisine koymuştur bunu./ Örgüt kolektif bir bütündür, parçaların aritmetik toplamı değil organik bir bileşimidir. Sen daha önce yazıp çizdiğimiz her şeyi, örgüt ve parti anlayışını -hele hele 21. yüzyıldaki halini- yadsıyorsun. Şimdiye kadarki pratiğinle, kendi yazdıkların da dahil bugüne kadar yazıp çizilen her şeyi inkar ediyorsun. Kadrolara yaklaşımın için de aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirim.. Bana "*R'nin karısı*" olarak yaklaşıyorsun. Ben bu örgütle ilişkiye geçtiğim zamandan bu yana hep P'yim. O kadar kadın yazısı yazıyorsun ama böyle bakıyorsun; yani kadın sorunundan hiçbir şey anlamadığını ortaya koyuyorsun./ Ya da T'ye sendikalar konusunda yazılan yazılardan birinde yanıt verirken, "*iyi ki bu örgüt T yoldaş gibilerinin eline kalmadı, iyi ki sınıf çalışmamız gelişiyor, iyi ki genç ve gelişime açık yoldaşlar şekilleniyor*" diyorsun. Özellikle de beni ve T'yi, geçmişte iyi şeyler yapsalar da artık işe yaramaz hale gelmiş kadrolar olarak görüyorsun. Bu tavırların bana, hizip sürecinde onların E ve bana karşı yaptıklarını, onların saldırılarını hatırlatıyor./ Kadroları karşı karşıya getirmeye çalışıyorsun.

R: MK'nın bugüne kadar, en azından son 4-5 yıldır olanın da gerisine gidecek şekilde artık şeklen de fiilen tasfiyesi (bir araya gelmesi için çaba harcamayan, hatta bir araya gelinmesi şart olan konularda bile organın iskat edilmesi) bir yanıyla yeni bir durumdur. Fakat bir yanıyla da yeni bir durum değildir. Kökü Tartışma Platformu dönemine dayanan bir süreç olarak bu organın organ olarak kabul edilip işletilmesi konusunda U yoldaşta ciddi zayıflıklar vardır. Aslında o zamandan başlayan organın organ gibi görülmemesi durumu bugün çıplak olarak açığa çıkmıştır. Bu organ daha doğarken kafada ölü doğmuştur. O seçim sürecinin

nasıl işlediği hatırlansın... Öyleki, organın üyeleri bu organa seçildiklerini bile aylar sonra öğrenmişlerdir. Bu organın organ gibi işletilmesi için hiçbir ciddi çaba harcanmamıştır. Çok temel, tarihsel önemdeki konularda (ÖO vb.) bile görüş alışverişi mekanizmaları işletilmemiştir. Bu durum U yoldaşın hiçbir zaman derdi olmamıştır. Hatta o bunu çoğu kez bilinçli olarak tercih etmiş, kendi kafasına göre hareket etme yolunu seçmiştir. Bugün tersane sürecinde karşılaştığımız tutum, bu aşkın birey anlayışının bugün geldiği yeni noktadır. Yani ilk kez karşımıza çıkan yeni bir durum değildir./ MK özellikle 2000'den itibaren aynı zamanda MÖK tarafından tasfiye edilmiştir. Bizim koşullarımız nedeniyle MK adına ama onun yönlendirmesi ve denetiminde örgüte daha çok yakın pratik-taktik ve örgütsel önderlikle görevlendirilmiş MÖK de hiçbir zaman MK'ya karşı sorumlu davranmamıştır. Son İMT kararı konusunda karşılaştığımız savsaklayıcı tutum bunun son örneğidir. Yıllardır davul MK'nın omuzundadır fakat tokmak onda değildir. MÖK son 5-6 yıldır MK'ya derli toplu, doğru düzgün tek bir rapor bile yollamamıştır. Bu kadar uzun bir süre boyunca topu topu 2 tane bilgi notu vardır. MK MÖK'ün aklına sadece sıkıştığı konularda (para ihtiyacı, yazı ihtiyacı ya da orada sorun yaratanların buralara gönderilip rehabilite edilme ihtiyacı, vb.) kendi ihtiyaçları sözkonusu olduğunda akıllarına gelmiştir. Onun dışında örgütün gidişi, çalışmanın durumu, düzeyi, nerelerde ne olduğu konusunda doğru dürüst bir bilgi akışı bile sağlanmamış; bu anlamda MK'ya yönlendirme olanağı fiilen tanınmamıştır. MÖK, MK'nın örgütle bağını fiilen kesmiştir ve biz bunu yıllar önce "*siz bizi tasfiye ettiniz*" diye açıkça da dile getirmişizdir. Ama durum o günden bugüne ve halen hiç değişmemiştir. Kısacası MÖK de bugüne kadar MK'yı MK olarak tanımamıştır./ Dolayısıyla bu örgütün MK'sı hem içinden ama hem de MÖK tarafından tasfiye edilmiştir. Ve 2000 yılından beri bu böyledir. /Böyle kuşatılmış olan MK, kendi işlevlerini yerine getirmekte gösterdiği dalgalanma ve istikrarsızlıklar nedeniyle bu 2 yaklaşıma da fırsat sunmuş, zemin hazırlamıştır. MK kendi misyonuna uygun bir önderlik pratiği sergilememekle bu 2 tasfiyeci yaklaşıma da meşruiyet zemini kazandırmıştır. Bugünün mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verecek bütünsel bir önderlik (fonksiyon ve sorumluluklarını yerine getirmekte) sergileyememesiyle o bu anlamda kendisini kendisi tasfiye etmiştir. Fakat ortaya çıkan kabul edilemez tutum ve sonuç üzerinde bu etken değildir belirleyici olan. / MK'nın kendinden kaynaklanan yetersizliği, önderlik sorumluluklarının kavranışı ve yerine getirilmesinde bütünlük düşüncesinden uzaklığıyla doğru orantılıdır. ideolojik-siyasi-örgütsel ve pratik önderliğin gereklerine, illegaliteden miltanlığa, devrimci öncü misyonunun tarihsel gereklerine uygun bir konumlanıştan örgüt içinde buna denk ahlaki-düşünsel bir iklim yaratılmasına kadar çok boyutlu ihtiyaçlara bütünlüklü yanıt verememektedir. / Bu örgütün MK'sının kendisi son yıllarda apolitikleşmiştir. Ne dışındaki süreçlerle ne değerlerimizle ne tarihimizle doğru dürüst bir ilişkilenişi yoktur. Artık ne şehitlerini, ne yıldönümlerini, ne 1 Mayısları, ne 8 Martları, ne Newrozları... vs. bile unutmuştur. Bu örgütün tarihsel manevi değerlerine bile uzaklaşmıştır. Arada bir ağızdan dolma tüfek misali genelgelerle konuşsa ne olur?/ Bu örgütün MK'sının tasfiyesi süreciyle, örgütün örgüt olarak 10 yıllık fiili tasfiyecilik dönemi arasında dolayımsız ilişki vardır. Bu süreçte teori ile pratik arasındaki makas açılmıştır, teorinin pratiğin ihtiyaçlarından uzaklaşması hızlanmıştır, ihtiyaçlar, öncelikler, yönelimler konusunda korkunç bir tekyanlılık, devrimci olmayan bir tekyanlılık almış başını gitmiştir. örgüt hayatın ve kendi tarihinin gerisine düşmüştür, kimliğini kaybetmiştir... / Onun için bugün sorun artık şu ya da bu konuda görüş farklılıklarından ziyade meselenin ruhundadır. Hal böyleyken bu noktada bu örgüte yapılacak en büyük kötülük yoldaşları ve alanları birbirlerine karşı kışkırtıp birbirlerinin karşısına dikmektir. Son süreçte bu, aleni bir biçimde yurtdışı-yurtiçi karşıtlaştırması biçiminde yapılıyor. Daha önce el altından yürütüldüğünü örnekleriyle bildiğimiz bu faaliyet, F ve U yoldaşlar tarafından son süreçte açıktan siteye taşınmıştır. /Bu bu örgüt e yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bu örgüt düşünsel farklılıklarını vs. bir şekilde aşar. Fakat bu ruhsal bir kopuşa ve yarılmaya dönüşürse bunun altından kimse kalkamaz. Herkes ayağını buna göre denk alsın./ MK'nın kendi misyonuna uygun bir konumlanışa geçememiş olması bunun bahanesi olamaz. Bu noktada özellikle P ve T yoldaşlar, sizler de özellikle son

6 ayda ipleri biraz fazla bıraktınız. Bu anlamda bu yönlü demagojilere daha fazla zemin hazırladınız. Kendi hata ve zayıflıklarınız da dahil sizleri bloke eden, moral ve çalışma şevkinizi kıran etkenleri de biliyorum. Fakat sizler üzerinizde yaratılan bu gerici basınçlara teslim oldunuz. Hakkınızda çizilmeye çalışılan tablolara ve tüm önyargılara inat devrimciliğin bir bütün olduğunu gösterecek bir pratik sergilemediniz. Bugün sizlere karşı başta U olmak üzere geliştirilmeye çalışılan türden tek yönlü sorgulamalara karşı (teori ya da pratik) biz geçmişte "*devrimcilik bir bütündür, şu ya da bu yoldaşın şu ya da bu yönde zayıflığı olabilir, yetersizliği olabilir ama onları sadece o yönlerinden ibaret göremeyiz...*" yanıtını verirdik. Ne gariptir ki, bugün bizzat U yoldaşın kendisi insanları bu tekyanlılıkla sorgulayıp kategorize ediyor. Ama bu noktada asıl onun kullandığı ölçülerin sorgulanması lazım. Onun hangi tekyanlı ölçüler temelinde nasıl bir "*ideal kadro*" anlayışına sahip olduğunu bilgi notundan ve daha önce aralara sıkıştırdığı yaklaşımlarından biliyoruz. Zaten bugünkü tablonun ortaya çıkışında bu ölçülerin ve kafanın da sorgulanması lazım. Sadece MK'nın değil, örgütün bütününün tasfiyesinde bu tek yönlü (sözde teoriye yönelim) ölçütlerin kadro ölçütü haline getirilmesinin tayin edici bir rolü vardır. Yeraltına dahi gelmeyen, gelemeyeceğini de bildiğimiz, militan yerle gök kadar uzak, bazıları bırakalım bizim temel değerlerimize sahip olmayı ahlaki olarak bile çürümüş olan tiplerin orta sahamızı kapladığı ve bunun bir şekilde benimsenip kanıksandığı bir durum vardır. Tasfiyeciliğin daniskası olan bu rezalet tablosunun ortaya çıkışında, devrimci öncülük anlayışının ve onun günümüzdeki tarihsel gereklerinin kavranışından tutalım kadr ölçütlerinin bütünlükten uzak, sulandırılmış olmasının tayin edici payının olmadığını kim söyleyebilir? Bunları asıl olarak zaten konferansta tartışacağız. Nereden çıktı bunlar, nasıl gelişti bu süreç... temel tartışma konularımızdan biri bu olacak elbette./ Ben yine asıl olarak konferans sürecinde, 21. yüzyılın parti anlayışı kapsamında ele alıp tartışacağım bir konuya burada sadece değinip geçeceğim. Bizde önderlik anlayışı ve önderlik misyonunun kavranışının radikal bir biçimde değişmesi gerekiyor. Önderliği her şeyden önce bir misyon olarak değil de, şu ya da bu kuruma, şu ya da bu organa, şu ya da bu bireye etiketlenmiş, salt onun işi olarak görülen biçimci-mekanik bir anlayış hakimdir. Bunlar, yapılan işe değil kimin yaptığına bakarlar. Kendi rollerini görmezler, özellikle de kendilerinin yapamadıklarını "önderlikten" beklerler. Bu kafa bir taraftan şefler üretir, öte taraftan da cemaat kültürü... Önderliği kişilere havale eden bu anlayış, tersane tartışmaları sırasında H'nin yaptığı gibi başı sıkışınca, kendi yetersizliklerini gizlemek için "*bunlar da yok şunlar da yok*" gerekçelerinin arkasına saklanır. Orada asıl kendisinin oynaması gereken rolü görmez, kendisine kurucu bir misyon yüklemez. Sadece H'de değil, örneğin U yoldaşta da var bu kafa. Tersane sözleşme taslağı tartışmaları sırasında (...) yoldaş aslında hepimiz adına öncü bir tutum sergiledi, önder bir rol oynadı. Ben de bunun altını çizdim. Ama U yoldaşa bakarsan, o süreçte bir tek kendisi vardı. Bizlere "*neredeydiniz*" diye soruyor hala.../ Önderliğin kişilere, konumlara ve bazı görevlere dayalı kavranışı tarihte hep kişi kültü, şefler, Pol Pot'lar üretmiştir. 21. yüzyılın partisi her şeyden önce bundan kopmalı, aslolarak belirli misyonların yerine getirilmesine dayalı ve bunun da öncü içinde alabildiğine kolektivize edildiği bir düzlemi yakalamayı hedeflemelidir. Daha önce, "*öncünün kolektif olarak önderleşmesi, önderliğin öncüleşmesi*" olarak formüle ettiğim düzlemi yakalamalıdır./ Misyon kavrayışı bütünlüklüdür. Sadece şu ya da bu yönde bir gelişme veya sadece şunun ya da bunun yokluğuyla sınırlayamaz kendisini. Bana göre bu örgütün hala bir çakısının bile olmaması ya da yeraltı diye bir şeyinin dahi olmaması bilmem ne çözümlemesinin yapılmamış olması kadar önemsenmiyor. Sorun buradadır. Bu açıdan (parçadan) U yoldaş sizleri yargılarken kendi yaklaşımına ve duruşlarına bakmalıdır. Pratiğe bile nihayet son dönemde yön vermeye müdahaleye kalkıştı, olan ortadadır. Daha önceleri bu yönlü çabaların hepsine "*parçayla sınırlı nafile çabalar*" olarak dudak büküp karşı çıkan kendisiydi. Şimdi parçanın da parçası bir sorunu birdenbire her şey haline getirdi. Nasıl getirdiğini ve sonuçlarını da gördük. En basit iletişim mekanizmalarını bile işletmedi. Ne bize haber verdin ne yoldaşlara. Kafanda bitirdin çünkü sen bu organı. Daha doğrusu bu organı kurulduğundan beri işletmek diye bir derdin olmadı

senin. Ancak uyarına geldiği zamanlarda ve konularda MK vardı. Özellikle de istediğin sonuçları alamayacağını düşündüğün konularda bildiğini okudun./ MK seçildikten sonra ilk ciddi ve geniş katılımlı toplantısını (...) yaptı, sonrasında bu organ aylık (en fazla 45 günlük) düzenli toplandı. Bu geçtiğimiz Mart'a kadar korundu. Nasıl korundu? Özellikle R'nin zorlamalarıyla toplandı çoğu kez. Buraya hangi gündemlerle gelindiği de ortadadır (tutanaklara bakılsın). Kaç kez eleştirdim bu nedenle sizleri... / Mart toplantısında oradan gelen yoldaşlar bu organın daha fazla hissetmek istediklerini belirttiler. Biz de onlara, "merak etmeyin" dedik. Fakat Mart'tan sonra, toplantıyı bırak iletişim dahi kesildi ve biz siteden konuşmaya başladık. U yoldaş son 1 yıldır organ dışında hareket eden bir tutum sergiledi. Her fırsatta bunu yaptı (OÇ için yazılan Yurtdışı kampanyası konusunu bahane ederek yaptı, bilgi notu bahanesiyle yaptı...) bu organı yok sayan emrivakileriyle çok karşılaştık. Ben son olarak organın kararlarını değiştirmeye kalktığı son mektuplaşmalarımız sırasında "*bunu yapma, artık bu sabrı göstermeyeceğim*" dedim. /Şimdi görüş farklılıklarını bahane ettiğini duyuyorum yoldaşlardan. Görüş farklılıkları hep vardı. Buna rağmen biz buradan genelgeler de çıkardık, yazılar da çıkardık. Çünkü bir yandan da farklılıklarımız olmakla birlikte ortak noktalar bulma imkanımız da çoğalıyordu. Tartıştıkça birbirimizi hem daha iyi görüyor hem anlıyorduk. Şimdi her şey siteye taşındı. Sitede yazılı olarak yapılıyor. Bir yönüyle iyi bu. Farklılıkların derinlikleri ortaya çıktı. Kimin gerçekte hangi pozisyonda olduğu görülür oldu. Kendi adıma olumlu bir gelişme olarak görüyorum bunu. Daha önce de söyledim; açıklık iyidir. Dar mahfillerde yüz yüze tartışmalarla bu şekilde olmayacaktı. / Yıllardan beri bu MK'yı kendisi için anlamsız bulan U yoldaş gelinen noktada onu fiilen tasfiye etti. Artık bu organı bloke edemeyeceğini, aradığını bulamayacağını anlayınca (P ve R zaten birleşilemeyeceklerindendi, T de geleneksel) artık organı açıkça takmayıp bireysel konuşmaya başladı. Çünkü İMT kararından da rahatsız oldu. Onu engelleyemedi, bugüne kadar yeni sorunlar yaşanmasın diye sırf onun muhalefeti nedeniyle ısrarlı olmadığımız konularda bu organın çoğunluk iradesine sahip çıkacağını gördü. Önceleri organı atlayarak MÖK'ü etkilemeye çalışıyordu; dolaysızca onlara hitap ediyordu. Şimdi site üzerinden kadrolara sesleniyor. Kendisini sınırlandıran barikat olarak gördüğü bu organı artık şeklen de tasfiye etti. / Sitede yazılarla değil özellikle R yazmışsa kişi olarak R'yle uğraşıyor. Yazıyı ve konuyu bırakıp R'yi hedef alıyor. O sitede onca rezil görüş konusunda tepkisiz kalırken R ile uğraşıyor. Ama iyi oluyor, son olarak sendikalar konusunda yazdıklarıyla kimin gerçekte hangi pozisyonda olduğunun açığa çıkmasını kolaylaştırıyor. /Bu MK'yı 3. konferans seçti, yeni konferans yenisini seçene kadar da bu MK meşrudur ve işbaşındadır. Onun için bu örgütün MK'sı hangi nedenle olursa olsun tasfiye edilemez. Her kim buna kalkışırsa kendisi tasfiye olur. Bu organın meşruiyetini tartışan, örgütün meşruiyetini tartışır, kendi meşruiyetini tartışır. /Bu sürecin konferansla birlikte çürütülmesinin önüne geçmenin yolu İMT'dir. Kimse bunun ve bu konuda alınan kararın üstünden atlayamaz (üstelik bu karar nitelikli bir çoğunluğun onayıyla alınmıştır). Konutun bundan böyle nasıl yürüyeceği, yeni delege bileşimi, ölçüler, kurallar, mekanizma, takvim, vs. de dahil bu sürecin bir reorganizasyon planına kavuşturulması gerekiyor. Dönem planını, kriz yönetim planını İMT yapacak. Bu yapılırken örgütün de bu organın da içerden, dışardan tasfiyesine izin verilemez. Bu organ bundan sonra yine her ay düzenli olarak toplanacak. Bunun mazereti olmaz. Ayrıca kimse gelip burada R'nin gündem önerileri üzerine düşünmeye başlamayacak. Gündem önerileri önceden oluşacak. Bir kutu açılır, herkes bir hafta önce oraya bırakır önerilerini. Bu aynı zamanda ülkedeki parça ile birleştirilecek (MK'nın ülkedeki temsilcisi ile). O yoldaş aracılığıyla MÖK'ün önerileri, talepleri, beklentileri alınır; gündem belirlenir, tartışmalı konular tartışılır, gerekirse oylanır ve karar alınır. 2) MK'nın fiili tasfiyesine son verilmelidir. Onu örgütten koparan bu tasfiyede ısrarlı tüm birimler gerekirse tasfiye edilmelidir. Bu organı ne olup bittiğinden dahi habersiz bırakma sürerse MK gerekirse ülkedeki alan temsilcileri ile gerekirse kendisi dolayımsızca ilişki kurmalıdır. /Biz sadece ülkeye değil buraya da bir yıldır doğru dürüst önderlik etmiyoruz. Yurtdışı çalışması bir senedir çürütüldü, yıllardan sonra ilk defa merkezi bir dönem planlamasından uzak, kendiliğindenci bir şekilde

yürüdü. Ülkenin para ihtiyacı merkeze konularak bağ geleneğinin canına okundu. Sonra aynı gerekçeyle gecelere yönelindi; daha işin başında uyardım hepinizi, "*Biz YD çalışmasını ve özellikle de (...)'u bu işlerden zor çıkardık, korkum o ki şimdi yine bilet satma, para kazanmanın her şey haline geldiği bir sürece sürükleneceğiz*". Aynen korktuğum gibi oldu. Kampanya dahi unutuldu. Güçlerimiz bilmemne konseri için bilet satacağız diye gece gündüz helak olurken bir süre şey oldu bitti. Yüzbinlerce kağıtsız yürüdü, seyrettik. Alm'da grevler, gösteriler oldu seyrettik. MÖK gibi YDK'dan da birinci dereceden bu organ sorumlu. Ta geçen senenin Haziranından beri "dönem planlaması yapalım, YDK'dan başlayarak çalışmaya bir çekidüzen verelim" sorunu gündemimizdeydi; yine U yoldaş, "Önce bir raporları gelsin, ondan sonra..." diye diye bu işi de öteledi. Aslında bilmediğimiz hiçbir şey söylemeyecek olan o rapor tam bir sene sonra nihayet bitti. / Bu organ bu örgütü bundan sonra yazılı olarak yönlendirmelidir. Hem de arada bir patlayan tüfekler gibi değil, sistemli bir siyasal yönlendiricilik... Bu konuda pekçok aracı aynı anda kullanmalıyız. Arada bir bir genelge ya da yönlendirme yazısı yayınlamakla her şey bitmiş olmuyor. İşte son örnek: Zamlar konusunda bir yönlendirici yazı yayınlandı, U yoldaş hemen alkışı bastı. Ne oldu sonra? Zamların üzerinden bir ay geçti, biz nihayet şurada burada bildiri dağıtmaya başladık. Bu örnekten de görüleceği üzere, tek başına genelgelerle, yönlendirmelerle olmuyor, ama tabii onlarsız da olmuyor ve olmaz. Fakat araçlar konusunda da bütünsel bir yaklaşımımız olmalı. Genelgeler, OÇ, site üzerinden güncel, siyasal yönlendirmeler yapılmalı, web canlandırılmalı, özel manevi günler atlanmamalı... yani sürece çok yönlü araçlarla müdahale, MK'nın varlığını hissettirmek! / Kendi adıma, Eylül toplantısına Osman'la ilgili bir genelge taslağıyla geleceğim. O ve onun şahsında şehitlerimiz önünde bir mirası nasıl harcadığımızın, ama şimdi onu yeniden nasıl ayağa kaldıracağımızın devrimci bir muhasebesi içeriğinde olacak bu. Bunun yanında bir de yeni bir dönem tahlilinin esaslarını içeren bir genelge taslağı olacak. AKP davası, Ergenekon, yeni komuta kademesi, enerji savaşları, kriz... yeni bir döneme giriyoruz, buna uygun olarak asıl nasıl bir duruş sahibi olmalıyız, sürece bu temelde yanıt verecek bir taslak hazırlayacağım. / Sınıf çalışması ve sendikalar konusunda sitede başlamış bir tartışma var. Ben orada böylesine önemli bir konuyu olabildiğince kolektivize etmek amacıyla bir açılış yazısı kaleme aldım. Yani son sözüm değildi o, o bir ilk söz niteliğindeydi. U yoldaş hemen aldı onu da bir yerlere çekmeye çalıştı. Fakat iyi oldu, nasıl sendikalist bir yaklaşım içinde olduğunu gösterdi bizlere. Bunun dışında "*OSB'lerde parti hücreleri kurmanın zemini kalmamıştır*" gibi şu malum büyük dönüşümü kimlerin nasıl okuduğunun yeni örnekleriyle karşılaştık. Sonuç olarak bu tartışma o sitede sürmeli ve derinleşmeli. Bazılarının şekil, yöntem, üslup tartışmaları zeminine çekmelerine pabuç bırakmamak lazım. Bunlar hiçbir gizliliği olmayan düpedüz teorik-ideolojik konu ve tartışmalardır. Kolektifin önünde kolektif olarak tartışmakta fayda vardır. Bu düşünceyle o tartışmayı siteden sürdüreceğim. Ve olabildiğince de kolektivize olması için çalışacağım. Katılan katılır, katılmayan katılmaz. Fakat bu açık ve kolektif tartışmaların da sonuçlarını içerecek şekilde sınıf çalışmasına yön verecek bir materyal hazırlamalıyız (İMT'ye sunmak üzere). /Eylül toplantısına getireceğim iki genelge taslağı dışında Ekim başında yayınlanmak üzere, o toplantıya da Ekim Devrimi'yle ilgili olarak 'Neden sosyalist devrim neden güncel neden zorunlu' içerikli bir genelge taslağı kaleme alınmalı. Aralık başında da yeniyıl vesilesiyle bir muhasebe ve perspektif genelge yayınlanmalı MK adına bir yeniyıl mesajıyla birlikte. Sonra Şubat başına kuruluş mesajı niteliğinde "*Nereden gelip nereye gidiyoruz...*" ekseninde bir genelge çıkarılmalı. Mart başına da Mart-Mayıs sürecine nasıl yüklenmeliyiz ekseninde hedef ve görev koyucu bir genelge hazırlanmalı. Önümüzdeki 6 ayın genelgeleri bu konularda olmalı. / Bu arada bu süreçte özellikle gençlik ve sınıf çalışması konusunda net bir yaklaşım oluşturulmalı. Gençlik gençlik haline gelmeli. Bu iki konuyu Eylül toplantımızdan başlayarak sistemli bir biçimde ele alıp olgunlaştırmalıyız. Ülkeden de veri ve değerlendirmeler istemeliyiz. Bu iki temel konunun ele alınışı ile koyduğum genelgeler önümüzdeki 6 ayın yazılı materyalleri (MK imzalı olarak) haline getirilmeli. / Genelge sisteminin düzenli işletilmesi yanında merkezi araç olarak OÇ çıkmalı.

Buna da bir düzen ve süreklilik kazandırmak zorundayız./ Örgüte merkezi siyasal önderlik araçlarından üçüncüsü olarak UÇ ve siteler yeni bir işbölümü ve yeni kurallar temelinde yeniden düzenlenmeli. Geriye doğru çözülüş görüntüsünü derinleştiren hallerinden çıkarılarak bunların hepsine tekrar hayatiyet kazandırılmalı. Bunun için önce yeni bir işbölümü temelinde yeni bir yazı kurulu oluşturulmalı, yazı kurulu için görevlendirmeler ve çalışma kurallara bağlanmalı. Yazı kurulu içinde kim hangi konularla ve ne ile ilgileniyorsa bu herkes tarafından bilinmeli. Kimse kendi kafasından kendi kendine görev belirlemeleri yapıp durumdan vazife çıkarmamalı.

- Bu söylediklerim ilk elde yapılması gereken şeyler olarak söylüyorum. Ben tüm bu süreçte İMT'nin kilit önemde olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse bunu sulandıramaz, bu kararı kafasına göre eğip bükemez. İMT'nin gelinen noktada öneminin daha da arttığına dair (bazı noktalarda) bazı alt çizmelerde bulunacaktım. Fakat bunları artık orada koymayı uygun buluyorum.
- Tuzla özgülünde yaşanan tartışmalar, savunulan görüşler, sonra bunun yansımaları bana göre Tuzla'nın ötesinde bir anlama sahiptir, varolan sorunlarımızın ve görüş farklılıklarımızın somut çizgiler kazanarak bir boy daha büyüdüğünü düşündürdü. /Sınıf çalışmasının esasları konusunda bugüne kadarki radikal örgütlerin reformistleşmesi süreçlerine benzer sapmaların olmasını, kendi adıma beklemiyordum. Sınıfın yapısı, bileşimi dışındaki güçlerle ilişkisi konusunda (değişimin ortaya çıkardığı) dezavantajlardan öte avantajlı bir konumda olduğumuzu düşünüyorum. Öncünün rolünü "*biz işçileri bir araya getirip taleplerini belirlemelerini sağlamaya çalışırız*" şeklinde tanımlayan "*öncülük*" anlayışlarına, "*OSB'lerde fabrika hücreleri örgütleyebilmenin zemini kalmamıştır*" şeklindeki öncünün rolünün reddine varan görüşlere ses çıkarılmaması benim açımdan şaşırtıcı olmuştur. Sınıfa dışardan bilinç taşınması ve öncünün rolü konularında U yoldaşın soyuttaki iddialı yaklaşımlarıyla son yazıları arasındaki çelişki öğretici oldu. Bizim önemli konularda görüş farklılıklarımız vardı. Fakat bunların bütünüyle ortadan kaldırılmasa da belirli bir noktada toplaşacağına inanıyordum. Fakat sitedeki şu son tartışmalarda ortaya çıkan manzara bana şunu gösterdi: Genel olarak örgütte durduğu yerde çürümenin artık çok temel konularda dahi ideolojik farklılıklara dönüştüğünü gösterdi. Kadın sorununda bile önemli farklılıklar görüyorum. Bunlar giderilebilir. Ama bunlar çoğalıyor. "*Egemenliğin temel halkaları*" yazısındaki ciddi yapısalcılık lekeleri konusunda da kimse ses çıkarmadı.../ Bu MK tarafından sorunların bu derinlikte görülmediğini düşünüyorum. Kişilere değil görüşlere bakılarak bunlarla ciddi mücadele yürütebilmeli, bu yapılmazsa yeni (...)ler, yeni (...)lar çıkar. Geldiğimiz noktada tartışmaların esasını temel teorik-ideolojik ayrımlarımız oluşturmalı. Bu tartışmalar tahrip edici tarzda değil, ML temellerde gelişkin bir sentezin zorlanması anlayışıyla yürütülmeli, bu esas alınmalı. Bu yapılmazsa, bugün belki henüz tam olarak çizgileşmemiş fakat giderek çoğalan kesik kesik çizgiler halindeki farklılıkların çizgileşmeye doğru evrilmesi, bu ayrımların derinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Hiç kimse bunlara bu örgütün tarihindeki acı deneyimlerin tekrarını yaratacak tarzda yaklaşmamalı. Sorunların teorik-ideolojik özü tartışılmalı. Özellikle kadrolar arasında kıyaslamacı, karşıtlaştırıcı, mevcut bariz hata ve zaafları dengeleyici bir yaklaşımla tartışmaların özünden uzaklaştırılması gibi yaklaşımlara asla asla düşülmemelidir. Bu konuda lafa gelince söylediklerimizle pratiğimiz uyumlu olmalıdır. Kendi adıma bu sefer hizip sürecinde çekildiğim zemine düşmeyeceğim. Öncelikli olarak ve ısrarla teorik-ideolojik ve siyasal açıdan yanlış ve tehlikeli bulduğum görüşlerle mücadele edeceğim. Fakat bu sabrımın, görmezden gelme tavrımın bir sınırı olacak. Birileri kalkar da sorunu ve tartışmaları yaşam tarzı, vs. zeminine çekmeye kalkarsa, bu saptırmayı görmezden gelip işin özü ile ilgileneceğim. Ama bu konuda da sabrımın bir sınırı olacak. Bunun da bilinmesini istiyorum.

U: Aynı konu benim de gündemimdeydi. Fakat burada söylenenlerle ilgili kısa bir giriş yapacağım. Sorunların konuşulunda başaşağı edilenin ayakları üzerine dikmek gerektiğini düşünüyorum. Sorunların ortaya çıkışına dair idealist ve son derece öznel bir değerlendirme. Öyle bir tablo sergileniyor ki, U'nun engelleyicilikleri, kilitleyiciliği ve MÖK'ün tasfiye edici (MK'yı) yaklaşımlarına dayandırılıyor. sonra da organın eksikliklerine değiniyor. MK'nın işlevsizleşmesi. Bence bu örgüt, ideolojik-siyasi-örgütsel çok boyutlu bir kriz yaşıyor ve bu aslolarak da kendisini bir önderlik krizi olarak gösteriyor.

Yoldaşlarla (gelen) toplantılardan beri biz ilk bugün toplanıyoruz. Neden? İşin gelişimi açısından yoldaşların pass sorunu çıktı. Yoldaşın gelemeyeceği ortaya çıktı. Bu durumda benim o tarafa gidişim formülü getirildi. Ben de tamam dedim. YDK toplantısı için yoldaş geldiğinde toplantı yapabilirdik (eksik bileşimli). Ben açıkçası sizden gelmesini bekledim toplantı yapalım çağrısının. Kendi açımdan belki şunu söyleyebilirim, yoldaş buraya geldiğinde bir toplantı günü konusunda ısrarlı olabilirdim./ **Temel sorunların giderek ideolojik nitelik kazanmış olanların bu organda çözeceğimize inanmıyorum**. Bunlar konferansta çözülecek sorunlardır. **Ama bu organın toplanmaması, belli konuların karara bağlanmaması (oylama ile de olsa) anlamına gelmiyor.** Yoldaşa geldiğinde yaptığımız toplantılarda İMT kararı çıktı ve o süreç Türkiye'de ciddi bir süreçti (işler görevler açısından) yanı sıra yayınlar vs. konusunda da belirli kararlar alındı. Fakat buna rağmen bu kararlara ne ölçüde uyulduğu ortada./ Kendi adıma yoldaşların eleştirilerini de dikkate alarak kendimde bir değişikliğe gitmeye çalıştım (site ile ilişki, vs.). / Böylesi süreçlerde örgütsel ve onunla birleşik oranda bireysel sorumluluğun yerine getirilmesi önemlidir. Şu son kesitte özellikle bu konuda ciddi bir çözülme vardır (öncesinde de belli bir yataylık, vs. vardır). Fakat bu son dönemde daha fazla böyledir. Önderlik sorumluluğunun -ki başına kendimi yazıyorum- yerine getirilmemesi altta bu organa güveni zedeleyip demokratizmi ve takmamayı getirmektedir. /Bugün demokratizm varsa bu merkeziyetçilik eksikliğinden dolayı böyledir. Soruna bu noktadan bakmak gerekir. Tüzüksel olarak açıktır, MK örgütün bütün faaliyetinden sorumludur ve bütünsel olarak önderlik eder. Eğer bunlarda ciddi zayıflık, tek tek halkalarda boşluklar ve onların birbirine eklemlenmesi varsa bu bir krize, önderlik krizine yol açar. Bizde de bu vardır. / Soruna asıl olarak sorumluluk dağıtmak perspektifiyle değil, o önemlidir evet; ama aslolan çözüm geliştirmeye yoğunlaşmaktır. / Tarihimize baktığımızda genel olarak geçiş süreçlerinde işin parçadan değil, değişik parçaların oluşturduğu iç bütünlüklerin olduğu dönemlerde genel olarak başarısız olduğumuzu düşünüyorum. Bugüne gelen süreç açısından ele alacak olursak bu aslında '90'ların ortasıdır. Yenilen darbeler vs. ile de birleşik olarak asıl olarak yaşanan dönüşüm ve farklılaşmaya uygun bir geçiş yapamamaktır. Son UÇ'nin çıkması, kurultay, genelgeler, vs. kısmi canlanmanın olduğu ama süreklileştiremediğimiz hamlelerimiz oldu. Fakat bunları süreklileştiremedikçe bunlar geriye daha fazla kırıldı. /Bence sorun düzlemselidir. Burada iki düzlem iç içedir, bağıntılıdır. Fiili tasfiyecilik sürecinin yarattığı düzlemin izleri ile tarihsel-toplumsal dönüşümün yarattığı düzlem arasında koparılamaz bir bağ vardır. '90'ların ortasından itibaren baktığımda ben bu toplamı görüyorum (önderlik düzeyinde de bu 2 düzlem arasındaki ilişkinin giderilmesi ve ideolojik-siyasi-örgütsel anlamda kurucu bir önderlik geliştirmek zorunludur. Bu kurucu önderliğin yönü kopuş yönünde olan yeni ve daha gelişkin bir eksen olmalıdır./ Bunu yapamıyor olmak sorunu da da ağırlaştırıp süreklileştiriyor. Bu eksensel değişim bir önderlik düzleminde toplaşıp içe ve dışa doğru bir inşa süreci olarak ele alınmalıdır. /Sınıf mücadelesi, kadrolar, mevcut... bir politikanın (...)/ Bugünkü sonuçları ve güçlerin geriliklerine teslim olmayan, kendisini de ona göre konumlandırabilen bir önderlik tarzı geliştirilmelidir. Bu bir toplanma noktası ve bir bağımlılık içinde dile getiriyorum./ Bugün hem parti önderliği hem de o partiye de önderlik edecek önderliğin bugünkü koşullar içinde tanımlanması gerekiyor. Bu bize önderlik ölçütlerini verir. / Çeşitli konularla ilgili görüş farklılıkları... Bunlar da bu süreç boyunca yeni bir perpektif koyamadığımız için kendisini değişik biçimlerde ortaya koyuyor. Bunların giderilmesi konutta olacaktır. Görüş farklılıklarının bazıları daha

sınırlı fakat bazıları oldukça ciddi ve daha temel olanla bağlıntılı görüş farklılıklarıdır. Son dönemde siteye de yansıyan tutum farklılıklarına da yansıdığı gibi giderek kendisini daha açık ortaya koydu. Bu görüş farklılıklarının km ve MÖK gibi organlarda olması sorunun aşılmasında ciddi engeller oluşturuyor. Sadece üst organlarda değil çeşitli pratik sorunlar konusunda alt kadrolar düzeyinde de dile gelen biçimler kazanmıştır. Merkeziyetçilik zayıfladıkça demokratizme dönüşen bir tablo var karşımızda. Tekil olaylar... Genelgelerin çıkmaması, OÇ'nin çıkmaması, yönlendirme eksiklikleri (UÇ'da da olmaması) bunlar bir merkeziyet ve merkeziyet fikri açısından sembolik de olsa bunlar önemlidir. Yoksa bunlar kendi başlarına sorunları çözemez. Fakat son yıllara baktığımızda bunlar ne kadar olmuşsa -sistemli- örgütsel pratik yansımaları da o ölçüde olmuştur./ Görüş ayrılıklarının üst organlarda yaşanıyor olması, o görüşlerin eksensel düzeyde konulmasını dayatıyor./ Bir çözüm iradesinin ortaya çıkması açısından sorunların parçadan konulması bugünkü süreç açısından yeterli değildir. Çözümü de olmaz. Görüşler bence eksenler üzerinden konulmalıdır. Bu çözümün eksenini yaratması açısından belirleyicidir. Bugün bu örgütün ideolojik-siyasi-örgütsel boyutlarıyla kendisini yeniden merkezileştirmesi sorunu vardır. Bu da bir irade olarak ortaya çıkmalıdır. Bu konuferans iradesi olarak çıkacaktır. Ben aslolarak bu noktadan baktığım için imt'nin çözücü olacağını düşünmüyorum. Bu başta bu organ olmak üzere görevlerini yerine getirmeyen organların sorunları çözme arayışının ifadesidir. **Ben bu toplantının çözüm olacağını düşünmememe rağmen karşıt bir tutum içinde de olmadım**. **Karar alınmışsa yapılmalıdır düşüncesindeydim**. (O yoldaşların gelişi en fazla olanların aktarımını yapacağını söyledim) Ben gelecekler konusunda F'ye sordum. Fakat o da "*bana bu kadarı verildi*" dedi.

Yaşanılan son süreçler açısından da bazı şeyleri söylemek istiyorum: Benim bakış açım ve tutumlarım konusunda bütün olarak bu sürecin dışarıya çıktığım dönemden itibaren, 1) Başlangıçta kurultay... gibi araçların içerden örüldüğü oranda (görev-hedef) gerçekleşebileceğini gördüm. Bu içerden örgütleyecek önderlik geliştirilemediğinde doğru kararlar alınmış olsa da bunların kağıt üzerinde kalacağı biçiminde bir süreç şekillendi (yan duruşlar, boykotlar). Sürekli bir geriye gidiş ve kırılmalar, yenilgilerin olduğu koşullarda bu tür halkalar oluşturmak önemlidir. Ancak bunlar tek başına istikrarlı bir gelişimi sağlamaya yetmiyor. Bu noktada daha temel olan sorunları görmek, çözmek önemlidir. Bu da asıl olarak MK ve merkezi organların yapacağı bir şeydir./ Buraya geldiğim süreçten de görüş ayrılıklarına rağmen bunları çözme yapıcı tutumu içinde oldum. Bu organla ilgili resmedilen (toplantı, vs.) -ki bu organ kendisini değerlendirmiyor- tabloya katılmıyorum. Bu organın birikimleri açısından yeni ihtiyaçlara yanıt verecek nitelik ve potansiyelde olmadığından değil, günümüzün sorunlarına yönelim zayıflığı yaşıyor. Günümüzün sorunlarına gitgide uzaklaşan ve uzaklaştıkça da kaçan bir tutum içindedir. ben bu organın en temel sorununun bu olduğunu düşünüyorum.

T: Doğru mu anladım, teorik sorunlardan kaçtıkça darlaştığını mı söylüyorsun?

U: Asıl olarak düşünsel sorunlara uzaklaşmayı kastediyorum. Kuruluşla ilgili yapılan tartışmalarda R yoldaşın yazdıklarını okuduğumda ben orada bir kopuş, dönüşüm fikri, hatta süreklilik içinde gelişim fikri dahi görmedim. Sorunların ele alınışı, süreçlere bakış konusunda da bugün de olduğu gibi, bugün olduğu gibi organdır. Sorunları kendimizi dışsallaştırarak ya da bunu en sona koyarak açıklamak!/ F geldiğinde önerimiz sosyalizm konusunda bir çalışma yapılması konuşulmuş. Ben ona bir şey söylemedim. Ama rahatsız oldum. Çünkü bu (...) ve (...)'in işi değil!

R: Benimle konuşmadan nasıl böyle bir eleştiri yöneltip hüküm kesiyorsun? Sen bunu bana sordun mu? Neyi nasıl konuştuğumuz konusunda en azından "Ya şöyle bir konuşma olmuş

galiba ama aslı varsa bence doğru değil" şeklinde bir ihtiyat payı bile koymuyorsun. Kafanda hemen hüküm kesmişsin. Ben (...) ve (...)'yle yapmayı düşündüğünü bile bilmiyorum.

U: Ben şunu söylemek istiyorum. Bu tür konuşmalar bu organın sorunudur. Sorumluluk alanındadır. Bu organda da, örgütün temel sorunu bu kadar çok görüş farklılığı varsa bunları bir eksen üzerinden konulması ve konutta bu düzeyde ele alınması ve sorunun orada çözülmesi zorunludur. Kendi açımdan sorunun çözülmesi için görüş birliğine ulaşılması için görüşlerin eksenler üzerinden konulmasının daha doğru olacağını düşünüyorum./ Örgütsel anlamda yaşanan krizin son dönem itibariyle yoğunlaşması belirttiğim gibi bütünsel bir duruşun sergilenmemesi.../ İkincisi, UÇ, genelgeler vs. ile sağlanan merkezileşme duygusunun ortadan kalkması. Üçüncüsü, yeni ve daha karmaşık bir döneme giriyor olmanın sancıları. /Konferansa kadarki döneme kadar bu organın düzenli olarak toplanması, oylama yoluyla da olsa karar süreçlerinin işletilmesi bence de zorunludur.

P: Y, ben sana somut bir soru sordum buna yanıt alamadım. Geçen ay neden toplantı yapılamadığına dair ve tersane sürecine ilişkin... / Ayrıca az önceki konuşmanın bir yerinde "*örgüt güçlerini içerden yönlendirmek gerekir*" dedin. "*Ben çıktığımda kurultay vs. vardı, bunlar belirli tutamak noktaları oluşturdu, ama bunlar bütünsel bir dönüşüm olmazsa anlamlı olmaz*" dedin. Bu bütünsel dönüşüm nedir? Bütünsel dönüşüm olana kadar bekleyecek miyiz? İçerden önderlikten neyi kastediyorsun?

U: Sistemdeki içsel dönüşüm ve bunun ortaya çıkardığı görevlerdir bütünsellikten kastım. 4x4 meselesindeki bütünlük. Mesela süreklilik de bu örgütün ciddi sorunudur. Fakat asli olan 4x4'tür. 4 parametre üzerinden bir eksenin ortaya çıkmasıdır. Kesitsel başarılarda süreklilik yakalanamamıştır. Bu da bununla bağlantılıdır.

P: Parça görünen adımlar atılmazsa bu bütünsel olana nasıl geçeceğiz. Ya da o parçalar olmasa bütün nasıl oluşacaktı?

U: Ben bunu yadsımıyorum. Asıl olarak çözümü önderliğin sorunu bütünsel olarak koyduğunu belirtmek istedim. Kurucu önderlik açısından iki eksenden bahsettim. Büyük dönüşümün ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden düşünülüp geliştirilen bir eksen.

P: Somut yanıt istiyorum. Son 2 yıl yoldaşlarla birlikteydin. O süreçte o yoldaşlarla pekçok şeyi gözlemleme, değerlendirme ve müdahale fırsatın oldu. pekçok konuda onları yönlendirdin. Ben bunu soruyorum.

U: Bunu bu toplantının konusu olarak görmüyorum. Ama bilgilenmek istiyorsan özel olarak konuşuruz.

P: İçerden örgütlemek konusunda neyi kastettiğini merak ediyorum. Başta sorduğum diğer sorumun yanıtını istiyorum.

U: O konu ile ilgili yoldaşın burada olduğu süreçte ve sonrasında tersane tartışmalarında ben bu organda bazı şeylerin çözülemeyeceğini düşünüyorum. Ben o yoldaşlara da eleştirilerimi açık ve köşeli olarak dile getirdim. Kritik bir evredeyiz. Ona uygun bir duruş gerekir. Mart'tan sonraki süreçte bu organın ne yaptığı konusunda da kafamda ciddi sorular vardır.

P: Bence yoldaşların eleştirilerinden hiçbir sonuç çıkarmamışsın. Onlar bizden "lütfen bize organ olarak yazın" dediler, bunu istediler. Yoldaşların gelişinden ve Mart sürecinden sonra ben bu organda ortak bir fikir oluşturabileceğimiz konusunda güçlü bir kanaat taşıyordum.

Yoldaşların gelişinden sonra bu organ kendisinden beklentilerini yerine getirmedi. Ben de bu organın giderek karmaşıklaşan süreçlere yanıt veremeyeceğini düşündüm diyorsun ve yoldaşlara da söyledim (Türkiye'den gelenler) soru daha karmaşıklaştı, eksenler sorun haline geldi dedim. Ben de kendi açımdan buna uygun bir duruş içine girdim diyorsun. Peki o zaman neden bu organ toplanmalıdır diyorsun?

R: Madem Mart'tan sonrası için bu organı kafanda bitirdin, eğer o kararın doğruysa şimdi neden ondan vazgeçip "Evet, bu organ düzenli toplanmalıdır" diyorsun? Bu büyük bir çelişki ve tutarsızlık değil mi?

U: Bu eğik bir düzlemdir. Sen genelge yazmayıp bu organdan hiç kimse de hesap sormuyorsa bu bir eğik düzlemdir. (**R**: Sen orkide için yazman gereken yazıyı yazdın mı? O genelge makinada uçtu. Ama ben hiç olmazsa daha sonra onun büyük bir bölümünü parça parça UÇ'a da taşıdım. Sen yazacağın yazıyı yazdın mı? **U**: Hayır yazmadım. **R**: O zaman ne konuşuyorsun? Sen önce kendine bak!) Mart'dan sonra tek bir özeleştirelliğin olmaması da beni doğruluyor.

R: Sen aslında son döneme dair söylemlerinde kendini çok iyi anlattın. Sen kendi kafanda organın ipini çekmişsin. Hem savcı, hem hakim, hem avukat olmuşsun. Bence de bizim sorunumuz çok açık bir biçimde, ideolojik farklılıkların ötesine geçen kapsamlı bir eksen farklılaşmasıdır. Aslında eksenler var ve pekçok konu süreç tarafından ıskartaya çıkarıldı. Bugün artık Kemal Derviş dışında herkes krizden bahsediyor. Sen bile artık "*neoliberal dönüşümün temel çözümlemesi yapılmadıkça parça sorunlarda yapılan açılımların boş ve yararsız olduğu*" iddianı pratikte terkediyorsun. Ama anlayış düzeyinde hala aynı yaklaşım sürüyor. Yani teorik gelişimi bile dar bir eksene sıkıştırıyor, sırf pratikle değil teorinin diğer görevleriyle de karşı karşıya getirerek yapıyorsun/ Örgüt krizinden bahseden görüş her şeyden önce bunun çözümüne dair önerilerde bulunur. Ya da toplaşma noktası önderlik krizidir demek bile sonuçlardan bakmaktır. Madem bugün sen de önderlik krizini nihayet kabul ediyorsun, o zaman (...)'ye niye öyle bir tepki gösterdin? Evt, (...)'ye doğru bir konuyu yanlış bir zamanda ve yanlış ilişkilendirmeler temelinde gündemleştirdi. Madem sen de şimdi "*mesele önderlik krizi*" diyorsun niye o zaman ona demediğini bırakmadın? Sadece ona değil, herkese orada bir laf ettin. Bu nasıl bir tutarlılık?/ Net konuşmak gerekir. Bence de sorun eksen sorunudur ve son bir yıldır kesikli de olsa eksenler ortaya çıkmıştır. Her kim ki OSB'lerde sadece fordist üretim yönteminin ve onun yarattığı büyük fabrika sisteminin parçalanışını görür fakat bunun yanında o muazzam işçi havzalarının tek bir sektörle de sınırlı kalmayıp birçok sektörün bir arada olduğu eskisinden de büyük tek bir fabrika özelliğini görmez, onu asıl bu yönüyle kavramaz ve bundan dolayı fabrika hücrelerini reddederse ben o anlayış ile evet uzlaşmam! Ve bu bir eksendir. Ya da öncü partinin sınıf içindeki çalışmasının merkezine sendikaları koyan bir yaklaşım farklı eksenlerdir. Konutun algılanması ve yürütülüş tarzı bile bir eksen sorunudur. Bu süreci bir iki belgenin yazılmasına indirgeyip delegeleri de figüran osman düzeyine indirgemek ile süreci baştan beri kolektif tarzda örmeyi esas almak bir eksen farklılığıdır. İMT'ye yaklaşım da bu açıdan bir eksen farklılığıdır ve konferans sürecinin bütününe yaklaşım farklılıklarının somutlandığı bir farklılıktır./ MK'nın örgüte önderlik yetersizliğini tartışıyoruz. Evet, bu yoktur, yapılmamıştır, yapılmamaktadır. Fakat meselenin bir de öbür yüzü var: Bu MK'nın aldığı kararlar bile uygulanmıyorsa o nasıl önderlik edecek? Evet, demokratizmin nedeni merkezsizlik. Fakat örgütü merkezden saklayan bir MÖK anarşizmi oldukça merkez nasıl merkez olacak? Sen önce yargıyı veriyorsun, sonra da hayatı o yargılarına sığdırmaya çalışıyorsun./ Demin aynı tutumu F'yle olan konuşmamız konusunda sergiledin. Bu tür önyargılarını dağıtacağım diye ne sana ne başkalarına açıklama yapma çabasına girmeyeceğim bundan sonra. Bu anlamda son bir açıklama yapayım: F buradan senin yanına geldi. Burada kaldığı süre boyunca hatta hep beraber yaptığımız toplantılar sırasında da döne döne, "*sosyalist devrim*

dedik fakat temel çizgileriyle de olsa bunu açımlamadık. Bu ortaya konulmadan...". Onun bu ısrarlı talep ve vurgularına karşılık olarak ben de, "*Evet, bu konuda bıraktığımız bir boşluk var. Bunu görüyorum. Bunun ortadan kaldırılması asıl olarak MK'nın görevi. Ancak neoliberal dönüşümün çözümlenmesinin kuyruğuna geldik. Bu konuyu artık o temelde ele alıp yazarsak daha doğru olur. Zaten U yoldaş biliyorsun o olmadan bu konu da dahil hiçbir konunun doğru bir tarzda çözümlenemeyeceği görüşünde. Ben o görüşü de paylaşmıyorum. T ve P yoldaşlar bu konuda doyurucu bir yazı çıkaramazlar. Buna hazır değiller. Benim de kendi gündemim var, kendi adıma şu aşamada böyle bir çalışmaya girişemem. Ama sen çok ısrarlıysan, bunu yapmaya gönüllüysen, çalış. Hatta sitede bir sekme aç, orada hep birlikte olgunlaştıralım. sana elimden gelen katkıyı yaparım*" diye bir formül önerdim. Hatta "*Bak sen raporu da üstlendin, asıl olarak ona yüklen ve E ile seni Haziran'da buraya çekelim, o raporu tamamlayalım. Asıl buna yüklen*" diye de bir uyarım oldu. O ısrar etti ve (...) ve (...)'i o zaman dillendirdi. Ben de, "*onlar beni bağlamaz, benim muhatabım sensin*" dedim, böyle konuşuldu.

U: (...)'e yanıtta ben şunu net söyledim: "*Önderliğe ilişkin söylediklerinin fazlasını söylüyorum*". Konferansın yürütülüşü konusunda belgelerin delegelere verilmesi konusu yürüyor. Çeşitli konuşmalarla birlikte bu süreç işletildi.

R: Ne kadar işletildi? Nasıl verildi? Mart'ta buraya geldiklerinde bile hala 25 kişiden topu topu 4'üne verilmişti.

U: Ben buraya gelişlerde gündeme geldi diyorum. Son tartışmalar, evet en azından farklılıkların ortaya çıkması açısından eksensel farklılıkların açığa çıkması açısından net olarak ortaya çıkması sağlamıştır. Bu açıdan olumludur. Sorunların iç bağları, bütünlüğü konusunda çözümün böyle olması gerektiğini düşünüyorum.

T: Bu organ görevlerini yapmıyordu, konumlanışlarına hakim olmuyor, kendi başına hareket etmeye karar verdim diyorsun, bu bir açıklama değildir, olamaz.

U: Orada bir şey ekleyeyim. Bence de dedim bu bu organ konferansa kadar toplanmalı, kararlar almalı. Bu organın kendi görev ve sorumluluklarını yerine getirdiği oranda olur diyorum.

T: Bunu yapacak olan sen olmamalıydın. Bu yapılamayacak bir şey olduğu için değil, öyle istendiği için böyle oluyor. Zor mu çevrim yapmak... Dergi diyorsun, hazır yazıları bile ben o dergiye yüklemiyorum. Organın işletilmesi konusunda elbette ki benim sorumluluğum büyük. Toplam durum içinde payımın farkındayım. Aldığım görevleri yerine getirmemiş olmamın pekçok nedeni var. Bunlar gerekçe değil tabii ki./ Teori yapış tarzı konusunda benim bir eksenim var. Bizim gidişimizin böyle bir çözümleme ile birlikte sihirli bir değnekle aşılamayacağını düşünüyorum. Bu bir süreç işidi. (...)'nin konferans sürecini nasıl yaşadığını anlattı yoldaşlar. Bu sürecin de örgütün toplam dönüşümünün kaldıracı haline getirerek işletiyorlar. Teori yapış tarzımız, devrimcilik anlayışımızın deşifrasyonu. Ve bu pekçok yoldaş açısından varolan konformizmimizin bir sığınağı oluyor. Sitede attığın son yazılarda da hiç de yararı olmayan bir yaklaşımın oldu. / Biz büyük çözümlemeler yapmadan hiçbir yapamayız demek sırtüstü yatacağız anlamına gelir. /Sorumluluklarımı yerine getirmedim (dergi) hiçbir gerekçesi yok. / Son olarak bir konferans olacak ve biz o konferansa kadar gereğini yerine getirmek için toplanmalıyız anlayışını doğru bulmuyorum. Görevler yerine getirilmezse ben de kafama göre takılırım anlayışı doğru değil. UÇ konusunda yd-ülke karşıtlaştırılması orada ruh halini beslemek dışında bir yararı olmayacak. /İMT konusunda R yoldaşın söylediklerine katılıyorum. Yoldaşların konferans sürecine katılması! 3 gibi bir

süreç olarak yaşamamak için gerekiyor.

K: (U'ya dönerek). Yoldaş, ben senin bütün örgütü tasfiye ettiğini düşünüyorum. MK'yı da kafanda tasfiye ettiğini düşünüyorum. Örgütü de eksenler temelinde kafanda bölümlediğini düşünüyorum. Böyle olursa da ben yokum. Bu toplantıya da katılmak istemiyorum artık.

U: Yoldaşlar buradayken de ben eğilim farklılıkları olduğunu, bazılara daha güncel, bazıları daha derin eksenler olarak tanımladım. MÖK raporunu bekledim, yanıt bekledim ama genişledi. Toplaşma noktasının örgütsel sorunlar olduğunu düşünüyorum. Asıl olarak parti sorunu ve parti sorunundan daha altlara inmek idi. Şu anda açık değil kafam. Yoldaşlar geldiğinde de olabilir. konut olabilir. Organ çalışmaları, politika-örgüt ilişkisinin kurulmasında olduğunu düşünüyorum. Belli oranda buna yanıt olacak bir çalışma.

R: Büyük dönüşüm ne noktada?

U: O da sürüyor. Konferansı bu yıl içinde bitirmeliyiz.

R: Daha önce Ağustos'tan itibaren parça parça sunacağını söylemiştin. Yapacak mısın?

U: Aslında dünya şeyini filan yazdım. Fakat kendi sonuçlarını bekliyorum. Fakat örgütsel sorunlar öne çıktığı için fazla işlevli olduğunu düşünmüyorum. Mevcut durumda beklentilerin örgütsel sorunlar, parti politikalarında yoğunlaştığını düşünüyorum. MÖK'ün örgütün önderlik boşluğunda kristalize oluyor. Bu örgütün önderliği gerçekleştirememesidir. MÖK, mevcut yapısı, düşünüş eğilimleri itibariyle de bunu gerçekleştirememektedir. Bu organın da bunu gören bir önderlik yapma şeyi olmamıştır.

R: Şimdi söyleyeceklerim bu konuda bir tartışma açmaktan ziyade, son söylediklerin ışığında sana bu konferans sürecinin bütününün, sürüncemeli hale getirilip çürütülmesinin, uzatmalı hale getirilip örgütün tasfiyecilik sürecinde çürütülmesinde oynadığın rol ve taşıdığın sorumluluklara dair sana yönelteceğim eleştirilerin yeni bir unsuru olacaktır. Siyasi mücadele anlayışımın bir gereği olarak şimdiden senin de haberin olsun istiyorum. Son toplantıda (yoldaşların geldiği) sen Büyük Dönüşüm yazısının Ekim'de biteceğini söylemiştin. Bunun üzerine ben de sana, "*Lafa geldi mi konferans bir an önce bitmeli diyen, konferansın bir an evvel bitmesini isteyen bir yaklaşım bunu yaz başına alır*", dedim. Bunun üzerine "*Ağustos'tan itibaren parça parça sunarım*" dedin. Şimdi bugün burada öğreniyoruz ki sen yeni bir aciliyet belirlemesine gidiyorsun, takvimi ve süreci bir kez daha değiştiriyorsun. Örgütte bir meşruiyet krizi yaşanırken, örgüt tasfiyeciliği yaşarken, yani bu zorunluluk 3 yıl önce de varken sen bunu öne çıkarmadın, tersini dayattın, şimdi bize 3 yıl kaybettirdikten sonra tekrar "*örgütsel sorunlar, parti politikaları daha acil ve daha önemli*" diyorsun. Ayrıca şimdi merkezleştirdiğin bu konuda da getireceklerin, mektuplaşma sürecinden bu yana tartışmaların eksenini de kaydıracak tarzda koyduklarından farklı olmayacaktır. Dayanacağını söylediğin şeylere bak: MÖK'ün kendisinin bile rapor diyemediği, "*bilgilendirme notu*" dediği tam bir felaket ve tasfiyecilik sürecinin tablosu bir şeyi bekledin, şimdi ona YDK raporunu ekliyorsun. Sonra dönüp dolaşıp bunların üzerine kuracağını söylediğin bir parti teorisi yapacağını açıklıyorsun. Süreci baştan beri nasıl yoldan çıkardığını şöyle bir hatırla: Çıktıktan sonra Büyük Dönüşüm denen şeyi sundun (2005 Haziran). Bizler de 2006 Haziran'da yanıtlarımızı sunduk. Bütün bunların üzerinden tamı tamına 2 yıl geçti. Ve Konferans bu yazıya endekslendi. Vargücünle buna yöneleceğin ve yükleneceğin yerde, yeri geldi kadın sorununa, yeri geldi daha önce parça sorunlar dediğin tersaneye yöneldin. Şimdi de karşımıza başka bir şeyle çıkıyorsun. Bu yaklaşım tarzın, bu keyfilik bile başlı başına bir eksen farklılaşması sorunudur. Bu tarz, bu yönelim,

süreci kendi keyfine göre yönlendirmelerin sana yönelik eleştirilerimden biri olacak. Kaldı ki 21. yüzyılın parti teorisini F ve E yoldaşlar üstlendiler. Gerçi ne yaptıklarını hala bilmiyoruz. ama sen şimdi kalkıp o konuya el atıyorsun.

U: İki şey söyleyeceğim: 1) Bu sürecin aşılmasına ilişkin temel perspektif belli bir sistematik içinde söyledim ve çözüm üretme konusunda ilişkilendirme şeyleri olacaktır. 2) Tekrarlar, tekrarların tekrarlarına girmeye gerek yok. Elbetteki ben bu son süreci de gözönünde bulundururum. Artık benim ne yaptığım ne yapmadığım değil, herkes kendi kafasındaki çözümler doğrultusunda koysun. Ben şunu, yoldaş şunu yapıyor veya yapmıyor'a göre değil, temel perspektiflerden hareket ederek ilerliyorum. Yer yer sıkışmalarım olmuştur. Sonuç olarak başta çözümü gördüğüm temel perspektif içerisinde ilerliyorum ve ilerleyeceğim. Çözümü başka noktalarda gören yoldaşlar da ifade ettiler. Belli bir sistematik içerisinde ifade edilmelidir. Benim herkese de önerim budur. O yoldaşlarlar (F ve E) o konuda ne yaptılar hiçbir fikrim yok. Sen de ifade etmişsin, ben de belirttim, buraya gelmelerini, ortak görüş alışverişi içinde olmasını söyledim. O ortam içerisinde yapabileceklerini düşünmüyorum. Oradan kopmaları gerekiyor. Kafaca hazır olmaktan çok, kendilerince ortada kalan bir şeyi üstlenme biçiminde oldu.

R: Bugün bütün konuştuklarımızın ana çizgisi ile bir tablosunu çizmek, hem de Temmuz toplantısının ana çizgileriyle resmi bir belge haline getirilmesi açısından şimdilik ülkeye yollayacağımız kısa bir not çıkarmak gerekiyor (sonra bu tutanakların çözülüp yollanması olmalı). Ben 6 maddelik bir tutanak çıkardım. Alabildiğine objektif olmaya çalıştım (okuyor).

1 Devrimci önderlik görev ve sorumluluklarının tarihsel bir perspektifle devrimci bir bütünlük temelinde kavranıp yerine getirilmesi noktasında sergilenen tekyanlılıklar, yetersizlik, ihmal ve savsaklamalarla karakterize olan "merkezi önderlik boşluğu" fiili tasfiyecilik batağına sürüklenişimiz sürecinde olduğu onun ağırlaşmış olarak tekrar hortlayıp halen süregidiyor olmasının da belirleyici/öznel nedenlerinin başında gelir. (Fakat benzer bir sorumsuzluk örneğini de, MK'nın direktif niteliğindeki kararlarının dahi uygulanmayışındaki rahatlığıyla MÖK de sergilemiştir). Gelen temsilcilerle yapılan son birleşik toplantılardan sonra bu boşluğun giderilmesi yönünde ileriye doğru gözle görülür bir sıçrama yönelimi ve pratiği içine, en başta MK düzeyinde girilmesi gerekirken, yıllardan beri sürdürülegelen aylık toplanı dahi son 5 aydır artık yapılmaz oluşunun devrimci açıdan hiçbir izahı, haklı gerekçesi, geçerli nedeni vb. yoktur ve olamaz. Bu MK'nın kurum olarak bütün üyelerini kesen açıklanamaz ve bağışlanamaz yeni bir büyük sorumsuzluk örneğidir.

2 İMT, **nitelikli bir çoğunlukla alınan direktif niteliğinde bağlayıcı bir karardır**. **Fakat buna denk bir sahiplenme ile realize etme çabasına girilmediği ortadadır**. Bunun da mazereti ve gerekçesi yoktur, olamaz, olmamalıdır. Eğer kolektif zeminde birlikte yürünecekse kimsenin "yorum hakkı" yoktur. Her şeyden önce, önemli ve öncelikli konu budur. Bu kararın amacı, esprisi, ruhu açıktır. Onun için belli başlı alanların temsilcilerinden oluşan anlamlı asgari bir bütünlük şarttır. J ve İ mutlaka olmalıdır.

3 MK'nın bundan sonraki işleyişi nasıl olacak? Her ay ve gündemler bir hafta önceden karşılıklı bildirilmek üzere toplantılar. J'nin katılımına ilişkin yöntemler...

4 MK varlığını tek biçimli araçlarla değil pekçok araçla örgüt güçlerine konuşmalıdır. Genelgeler sistemli bir şekilde çıkarılacaktır. Genelge sisteminin MK'nın varlığını

da hissettirecek tarzda sistemli hale getirilmesi önemlidir. Bu konuda farklı öneriler varsa getirilmelidir.

5 OÇ çıkarılmalıdır. Gelecek Eylül toplantısında da biz aynı zamanda OÇ'nin çalışmalarına başlamalıyız. Türkiye'deki yoldaşların önerileri de bu sürede dile getirilmelidir.

6 Örgütün çözülmesini dışımızdaki güçlere de hissettiren yayın siteleri yenilenmeli, işlevli bir şekilde kullanılmalı. (...) sitesi (...)'ya bırakılmamalı. UÇ 4-5 yazıyla çanlandırılmalı. Yazı kurulu orada da burada da toparlanıp yeni bir tanıma kavuşturulmalı. (...) ve UÇ'u birleşik düşünerek)...), (...)'e de yazı görevi verilmeli./ Bu örgütün her şeyi ortada bir tek MK'nın bilgisi yok (...) konusunda içerden bilgi vermesini örnek veriyor). YK içinde kimin nerede görev aldığı, yapılan işbölümü temelinde netleştirilmeli. Burada P ve T yoldaşlar yeterli. (...)'i bunun dışında düşünmemek gerekir. K yoldaşın konferans sorununa yoğunlaşması gerekir. Bence bu 6 maddenin yazılı hale getirilip Türkiye'ye iletilmesi gerekir.

P: İlk maddeye MÖK'e ilişkin eleştiriler sokulmamalı. Bunlar gerekiyorsa, başka bir madde halinde dile getirilebilir. Ayrıca son maddedeki formülasyona katılmıyorum. Yd, yayınlar konusunda daha aktif olmalı. (...)'da K yoldaş da görev almalı. Ülkeden de -resmi olarak değil ama- (...) ve (...) görev almalı. Buradan (...)yi dışında tutacak şekilde görev dağılımı olmalı.

U: 1. maddenin bu şekilde konulmasını doğru bulmuyorum. Başa MK'nın sorumluluklarının yazılmasını, bu toplantının sonuçları itibariyle olumlu bir adım olarak görüyorum./ Tersane ve o sürece benim müdahalemin o şekilde konulmasını doğru bulmuyorum. O konulabilir ancak bu şekilde olmasını doğru bulmuyorum. O şekilde konulacaksa o süreçte diğer bileşenlerin ne yaptıkları da belirtilmeli./ **İMT konusuna katılıyorum**. Genelgeler konusunda şu kesit itibariyle zamlar konusunda ne yapıldı, bir iç genelge çıktı mı bilmiyorum. Ama bu süreç devam ettirilmeli. İkincisi, sınıf hareketi ve önümüzdeki süreçte alabileceği biçimler, gelişim seyri, onun iç örgüsü, hedeflendirilmesi ile birleşik olarak bu kesitte odaklanmamız gereken konulardan biri olarak görüyorum. Üçüncüsü rejim krizi, AKP'nin durumu, seçimler-yerel seçimler konusunda bir genelge olmalı. Dördüncüsü, bu süreçte yaşanan rejim krizine ilişkin Ergenekon-AKP'nin kapatılması konusunda politik bir yönlendirme yazısı olmalı (Her iki ekseni de teşhir eden). Sosyalist demokrasi eksenini koyan bir yönlendirme olmalı. Gündem ve eksen olarak bunların konulmasının doğru olacağını düşünüyorum./ Örgütün önümüzdeki dönem ihtiyaç duyacağı konuların bunlar olduğunu düşünüyorum. Diğer, Osman'ın yıldönümü, Ekim devrimi vesilesiyle yazılacak genelgelerin örgütsel-manevi etkisi anlamında yapılabileceğini düşünüyorum. Ama acil pratik ihtiyaç açısından saydığım başlıklarda genelge veya yönlendirme yazıları olmalı./ Bu metinde olur olmaz, bilmiyorum ama burada ifade ettiğim eksen farklılıkları ve bunların (farklılıkların) eksenler içerisinde ele alınması ve bu farklılıkların konut iradesi ile çözülebileceğini düşündüğümü belirtmek/ belirtilmesini istiyorum./ YK konusunda (...) ve (...) fiilen dışındalar zaten ve onları resmi olarak da çıkarmak gerekir. Buradan da sadece (...)'nın (kafaca uzaklığı nedeniyle) dışında tutulması gerektiğini düşünüyorum. F'yle ilgili tahminim son sürecin etkisiyle dağılmış olabileceğini düşünüyorum. Sonuç olarak o organda olmalı. Hem oradaki sayısallık, hem nitelik açısından.../ Örgütsel rapor sorumluluğunu üstlenmiş yoldaşlara bunun imkanları ve koşullarının yaratılması gerektiğini düşünüyorum. F o görevi kafaca bir hazırlıktan değil ortada kalmasından dolayı üstlendi. Su açıdan gerek zaman gerek zemin olarak onların daha etkileşimli bir ortamda yazmaları sağlanmalı. Gitmeden önce F'yle konuşurken Haziran'dan sonra gelebileceklerini söyledi. Ben onlara bu imkanın sağlanmasını gerekli

olarak görüyorum. Ne çıkar ne çıkmazdan bağımsız olarak...

T: Ben genel olarak katılıyorum. Ama Yazı Kurulu konusunda ben de P'ye katılıyorum. (...) ve (...) konusunda tavır koymak artık ilkesel olmalı. Bence onlara bunu tavır olarak koymak gerekiyor ve bunu oradaki yoldaşlara da açıklamalıyız.

R: O madde şu şekilde formüle edilir (...). Bunun dışında gençlikten ve alt birimlerden yoldaşlardan görevlendirmeler yapılmalı. (...)yı bu şekilde formüle edelim.

U: (...)'i bilmiyorum ne durumda olduğunu. Ama onun açısından da bu iyi olur.

R: T ve P yoldaşlar 1. maddede MÖK ile ilgili bölümün çıkarılması, onun ayrı bir bölüm olarak konulması önerisinde bulundular. Bunun dışında o maddeye katılıyorlar.

T: U yoldaş Tuzla konusunda söylenenlere itiraz ediyor ve bunu da o zaman diğer üyeler ne yapıyordu o kesitte, o da konulmalı diyor.

U: Mart-Mayıs süreci örgütün kritik bir evresi. Buradaki toplantılarda (yoldaşların geldiği) bu konuda MK'nın daha müdahil olması gerektiği kararı olmasına rağmen buna uygun bir pratiğinin olmamasının nedenleri veya o kesitte ne ile ilgilendiklerinin konulması gerekiyor (özeleştirel olarak). Burada bu yok, ancak yapılan müdahaleyi mahkum etmek var! Bu yaklaşım MK'nın gelinen noktada...

R: Sen o kesitte ne yaptın? Ayrıca kimlerin ne yaptığına dair ne kadar bilgin var?

U: Oraya atılan hemen her yazıya ilişkin görüşlerimi, düşüncelerimi, önerilerimi koydum. Çeşitli konularda yazdım. Organın o sürece geçişinde süreçle olan ilişkimi kendi cephemden farklılaştırdım. Sonuç olarak o madde ile ilgili bu organın diğer üyelerinin o kesitte ne yapıp yapmadıklarını koyması şeklinde konulmalı.

R: O zaman başından beri ele alalım, bugüne kadar kim neye ne kadar müdahale etmiş, görülür...

U: Bütünsel bir değerlendirme yapılacaksa o da yapılır. Şimdi bunu yapmıyoruz, bir kesiti ele alan bir duruma işaret ediyoruz. Şimdi burada süreç, sürecin toplamı, ona ilişkin olarak tutumlar, benim tutumumun değerlendirilmesi... Bana göre bunun bir mantığı vardır. Ama kişisel sorumluluklar söz konusu olduğunda o konuda kendime ilişkin söyleyeceklerim vardır. Sonuç olarak o maddede MK'nın kendi sorumluluklarına işaret etmesi bugünkü toplantı açısından olumludur. Fakat bunlar genel koyuşlardır. Zaman zaman bu tür koyuşlar oluyor ama bunların pratik bir anlamı olmıyor. Önümüzdeki süreç açısından bu organın kendisini organlaştırması (süreç olarak ama özellikle son süreçteki dağılma ve çözülmesi açısından) oranında -ki bu görev ve sorumluluklar karşısındaki tutuma bağlıdır- bu or. önümüzdeki sürece önderliği gerçekleştirebilir. Önderlik krizi onun niteliği tanımlandığ oranda gerçek anlamda önleşme gerçekleşir.

P: Maddeden de yola çıkarak bir şey söyleyeceğim. Sen (U'ya) sabah bunu bir önderlik krizi olarak koydun. Ama s**enin Tuzla tutumun bu krizi aşmak değil derinleştirme rolü oynamıştır**.. Şimdi sen bunu da aşıp, "*O kesitte kim ne yaptı, saysın, döksün*" diyorsun. Bu tutumun bana 10 yıl önce hizipçiler'e dönük olarak E ve benim kaleme aldığımız (sonra çok utandığım) kim ne yazdı-yazmadı metnini hatırlatıyor. Tipik biçimde her şeyin yazıya indirgendiği eleştirilerini aklıma getiriyor bu tutumun!.. En başta sen yoldaş

özeleştiri vermeye yanaşmıyorsun, bunu önce bizlerden bekliyorsun. Senin tavrın örgütsel birliğimizi zedeleyen bir adım olmasına rağmen, taktik bir adım konusunda bizlerini fikrini alabilecekken almaman, bunu burada da hala savunuyor olman ciddi bir sorun. Halen özeleştirel bir yaklaşıma girmiyor ve savunmaya devam edebiliyorsun...

R: T yoldaş senin bu konuda bir itirazın var mı?

T: Yok.

R: O halde bu konunun uzamasına gerek de yok. Oy çokluğuyla bu şekilde yazılacak.

U: O halde ben o konudaki düşüncemi ayrıca yazarım.

R: Tamam, yazarsın.

(...)

27 Temmuz 2008

***

[EK38]

MÖK'teki yoldaşlara;

- Konferans sürecini büsbütün çığrından çıkarmakla kalmayıp yapıyı dağılmaya kadar sürükleyebilecek bir kaosa davetiye çıkarma yönüyle aynı içeriğe sahip olmalarına karşın, "*8 imzalı ültimatom*"la, akılalmaz bir pişkinlik ve yeni bir sorumsuzluk örneği vererek onu sahiplenmekle de kalmayıp daha kapsamlı bir tasfiyecilik düzlemine taşıyan sizlerin organ olarak tutumunuzu bir ve aynı görmüyoruz. Konferans sürecinin, onunla birlikte asıl olarak yapının yıllardır bu denli çürütülmesindeki sorumluluk paylarınızın farklılığı dışında, siyasi dürüstlük, samimiyet ve tutarlılık yönlerinden dahi çok büyük farklılıklar var çünkü bu ikisi arasında.

- Yoldaşların isyanı, en azından tümüyle haklı olduğu bir çıkış noktasına sahip. O yoldaşlar, Konferans sürecini de bu hale sokup çürüten sağcı bir teorisicilik -ve ona ortak olanlar- tarafından **5 seneyi aşkın bir süredir hiç umursanmadıkları, bu yönlü uyarı ve hatırlatmalara kayıtsız kalınarak, daha da ötesi, en son İMT konusunda yapıldığı gibi bu amaçla gündemleştirilen önerilere düşmanca tepkiler gösterilerek resmen dışında tutuldukları bir sürece**, şimdi görülen o ki İMT'in gerekçesi ve amacı konusunda da yine kirletilmiş "*bilgilendirmelere*" dayalı olarak eklemlenmeye kalkışılmalarına tepki gösteriyorlar. **Bu özünde yerden göğe kadar haklı, meşru ve nesnel olarak devrimci bir tepkidir**. Hatta çok geç kalmış bir tepkidir. "*Bugüne kadar neredeydiniz*" sorusunu sordurtacak kadar geç kalmış bir tepkidir.

- Peki size ne oluyor?.. Büyük ölçüde kendi eseriniz olan; yıllardır bıraktığınız boşlukların, kendi yetmezliklerinizin, Konferans sürecinin belgelerinin zamanında dağıtılması gibi en basit gereklerinin yerine getirilmesinde dahi sergilediğiniz akıl almaz savsaklamaların, daha ötesi, organın eski üyelerinin **istisnasız hepsinin** kendi tarzında bugüne kadar kaşıyıp kışkırttığı tepkilerin ürünü olarak şimdi karşımıza çıkan ve yenilerinin de "nedense" bugünlerde peşpeşe patlak vermeye başladığı "isyanları" nasıl bu kadar "rahat" sahipleniyorsunuz? Ortada şirket hukuku ve ona uygun işlerlik diye birşey bırakmayacak kaos önerilerini dahi

nasıl bu kadar "kolay" benimseyip savunabiliyorsunuz? Görülen o ki, kritik bir süreçte, kafa ve ruh olarak sizler de bu kaosun bir parçası haline gelmişsiniz.

- Fakat burada sorun, hem de bir kriz dönemine girilmişken, örgütü büsbütün örgütsüzleşme -bu arada devletten de toplu bir darbe yeme- riskiyle karşı karşıya bırakacak önü arkası iyi düşünülmemiş öneri ve yönelimler karşısında bile cereyanlara göğüs geremezsiniz, mantıklı ve soğukkanlı bir devrimci önderlik duruşu gösterememenizle sınırlı değil artık. Organ olarak geldiğiniz nokta, sizin özelinizde, çok yönlü bir tasfiyecilik, daha doğrusu **tasfiyeciliğin derinleşmesi/derinleştirilmesi** özelliğini taşıyor. Bu tasfiyeciliğin bir ucu, şimdi de MK'nın meşruiyetini tartışmaya açıp kendinizle birlikte onun da lağvedilmesini önerebilen bir darbeciliğe açılıyor; **diğer ucunda ise, yeniden başa döndüğümüz konferans sürecindeki bu kez de bizleri etkisizleştirmeye yönelik bir tasfiye girişimi** yatıyor. Bu arada, mantıki sonuçlarına götürülecek olursa şu dönemde merkezi hiçbir faaliyetin yürütülmesine, hiçbir aracın kullanılmasına imkan bırakmayacak neokoordinasyoncu bir gerekçe ile MYO'nun çıkarılamayacağını iddia ediyor ve sizden istenilen yazıları yazmayı reddediyorsunuz..

- Her yanından tasfiyecilik akan görüşlerinizi ve kararlarınızı ifade ederken kullandığınız dil dahi devrimci parti dili değil! Konferans süreciyle birlikte şirketin de canına okunmuş olmasına karşın, sorunlarımıza hala birlikte devrimci çözümler bulma imkanlarının sonuna kadar zorlanması temelinde tüzüğü ve asgari bir şirket ruhunu ayakta tutma çabalarını dahi "***bitmesi gereken bir oyun***" olarak niteleyebiliyorsunuz!!!

- Tüzüğümüze göre "*MK kongre ya da konferanslar tarafından seçilir ve yeni bir kongre ya da konferans tarafından yeni bir seçim yapılana kadar da şirketin en üst yönetici organıdır*" (**TİKB Tüzüğü, madde 13**). Onu (da) artık açıktan ve tümden yok saymaya başlamadıysanız şayet, halen yürürlükte olan tüzüğümüzde de, devrimci bir örgüt anlayışı, işlerliği ve hukuku açısından da bu bu kadar açık ve net!.. Hangi gerekçeyle ve hangi niyetlerle yapılmaya kalkışılırsa kalkışılsın, bunun dışındaki her yöntem ve öneri, MK ile birlikte tüzüğü de ortadan kaldırmaya -ya da onu kafasına göre eğip bükmeye- yönelen bir "*darbe*" girişimidir. Devrimci yapılarda "darbe"ler her zaman hamam çıkışlarında ya da genellikle Köylüler'de olduğu gibi bir miktar delegeyi bir araya getirenin "*biz kongreyi yaptık, irade budur, gelin bunu tanıyın*" dayatmasında bulunması biçiminde yapılmaz!.. O yapının tüzüğü ve yerleşik kurallarına göre "*meşru*" konumda olan ve o güne kadar da "meşru" görülen bir otorite ve işlerliği, **hangi gerekçe ya da bahaneyle olursa olsun aklına esenin aklına estiği biçimlerde yok sayıp ortadan kaldırmaya kalkışmasının bütün biçimleri** bu kapsama girer. Devrimci bir örgüt anlayışı ve parti kültüründe bunun başka bir adı ve anlamı yoktur!

- Sizin özgülünüzde sorunun bir de siyasi etik ve tutarlılık yönü var: Bu MK daha düne kadar, hatta şundan topu topu 7 ay önce organ olarak sizi bile yeniden kurup biçimlendirirken "*meşru ve güvenilir*" bir organdı da, şimdi ne oldu, arada ne değişti ki, bugün onu "meşru" görmemeye başladınız, kendinizle birlikte MK'yı da lağvetmeyi savunabilir hale geldiniz?!!

- "*Konferans süreci bu biçimde çürütüldüğü için artık özellikle yönetici konumdaki iki kurumun hiçbir meşruluğu ve güvenirliliği kalmamıştır. Artık bu oyunu oynamaktan vazgeçelim*" diyorsunuz. Kullandığınız dil bile tasfiyeci liberal bir dil! Peki bunun yerine siz nasıl bir "oyun" öneriyorsunuz: Bizlerin, yani MK çoğunluğuyla birlikte YDK üyesi toplam 6 delegenin kendimizi dolaysızca ifade olanaklarımızın olamayacağı delege toplantıları... Yani **bu kez de bizleri fiilen Konferans sürecinin dışına itip etkisizleştirmeye yönelik yeni bir tasfiye girişimi**!..

- Toplu bir darbe yeme riskinin büyüklüğü yanında bugün öncelikle "*örgüt yöneticilerinden*

hesap sorma" kafasıyla toplanacak olursa içeriği, seyri ve doğuracağı sonuçlar itibariyle de yeni bir "Asım bey felaketi"ne dönüşme olasılığı çok güçlü olan bu mekanizma, hangi ölçüler temelinde, neye dayalı olarak, nasıl bir "*meşru merkezi otorite*" tayin edebilecek?.. Bu kez de onu "meşru" görmeyenler ortaya çıkacak olurlarsa -ki mevcut tüzüğümüze ve devrimci bir örgüt anlayışının temel gereklerine göre birincisinden çok daha haklı ve meşru bir konumda olurlar- bu iş nereye varır?.. Bunları hiç düşündünüz mü?

- Kaldı ki ciddi toplumsal yıkım ve sarsıntıları, sistemdışı arayışları, ciddi tehlikeler yanında önemli fırsatları da beraberinde getirecek olan bir kriz sürecine girilmişken, salt Konferans sürecinin bu denli çürütülmüş olmasına tepkisellik ve bu temelde, bununla sınırlı bir "*hesap sorma*" kafasıyla örgütlenecek toplantılar bizi büsbütün içimize kapanıp çevre savaşları içinde tükenmeye götürmekten başka hangi sonuçları üretebilir? İMT önerisi zaten bu yüzden sadece "*Konferans sürecinin en başta kolektivize edilerek bundan sonra hangi yöntemlerle, hangi bağlayıcı kurallar temelinde nasıl yürütüleceğini somut bir takvime bağlamak*"la sınırlı tutulmayıp, "*bu sürecin aynı zamanda dışa karşı hangi stratejik hedefler doğrultusunda nasıl yürünmesi gerektiğine dair de*" kolektif bir yol haritasını birlikte çıkarma gündemleriyle önerilip bu temelde karara bağlandı.

- 3) "*...süreç bu haliyle artık birçok noktada sürdürülebilir olmaktan çıktı, her yönüyle tıkandı ve patlamaya aday oldu*" diyorsunuz. "*Bizler açısından (da) varolan durum bu haliyle artık hiç bir biçimde sürdürülemezdir"* diye vurguluyorsunuz. "*Sürecin bu haliyle tıkandığı, sürdürebilir olmaktan çıktığı ve patlamaya aday olduğu*" tespiti doğru bir tespit. MK›nın muhalif üyesi dışında bunun farkında olmayan, buna karşı çıkan oldu mu bugüne kadar? İMT önerisi ve kararı da çıkışını bu tespitten almadı mı zaten? Bunları daha belgeleriyle tartışıp konuşacağız nasıl olsa.

- Şu an burada yanıtı verilmesi gereken asıl belirleyici sorular şunlardır: 1) Bu durum yeni mi ortaya çıktı? 2) Eğer "hayır" diyorsanız, sadece delegelere değil örgütsel gerçeğimize de daha yakın ve hakim olması gereken sorumlu konumdaki yönetici bir organ olarak bugüne kadar neredeydiniz? Önce, bu "*tıkanıklığın*" doğmaması için ne yaptınız? (Burada doğru soru aslında şöyle olmalı: Bu tıkanıklığın doğması için siz neler yaptınız? Sürecin yoldan çıkıp iki yazının yazılması süreci biçiminde yozlaşmasındaki sorumluluk payınızdan başlayarak bugüne kadar organ olarak bu konuda nasıl bir rol oynadınız?).

- Hadi bu olasılığı zamanında görmediniz, gidişi sonradan da farkedemediniz, kendiniz uyanamadınız, fakat bu gidişin gidiş olmadığı ve sonuçlarının çok ağır olabileceği sizlere de ısrarla gösterilmeye çalışılırken tutumunuz ve yaklaşımlarınız ne oldu? Sizler hangi önerilerin ve çözüm çabalarının sahibi oldunuz? Son olarak İMT kararı konusunda yaptığınız gibi MK çoğunluğundan gelen uyarı ve eleştirileri didikleme, açığını ve zayıf noktalarını arama, sonuçta onu reddetme, bunu beğenmeme, ötekine dudak bükme vb. biçimlerine bürünen "*reddiyecilik*" dışında nasıl bir pratiğiniz oldu bu konuda bugüne kadar? Şundan 6-7 ay önce İMT kararının alındığı toplantıya gelindiğinde bile "*kimler, ne yazıyorlar*" merakı dışında temsilcilerinizin kafasında herhangi bir formül, hatta bir arayışın izi dahi yoktu! Hala tutmuş bizleri, yani bugün için oralara gelme imkanları olmayan yurtdışındaki altı delegeyi sürecin kenarına itip etkisizleştirmeye yönelik yeni Asım bey toplantılarına yönelik kaygı ve itirazlarımızı, "*yukarıdaki gerekçelerinizden hiçbirisi bu krizli ortamı ileriye doğru çözmeye dönük bir tutumu içermemektedir*" şeklinde bir "eleştirellikle" karşılıyorsunuz.

4) Bugüne kadar kendisi zaten "*iki yazının yazılması*" sürecine indirgenip yozlaştırılmış olan Konferans sürecinin bundan sonra da salt "*yazıların okunması-görüşlerin yazılı iletilmesi*" yöntemiyle sınırlı yürütülemeyeceği tespitinde bulunup, sürecin en başta kolektivize edilmesi, tartışmaların ve katılımın daha sağlıklı bir zemine oturtulması, bu arada şirketteki

çevreselleşme ve otorite bunalımına da bir son vererek sınıf mücadelesine daha aktif ve örgütlü katılımının sağlanabilmesi için herkesin birbirini daha iyi anlayabileceği yüzyüze temas mekanizmalarını işletmek düşüncesinden hareketle gündeme getirilen İMT kararı konusunda hala "*Gelinen noktada; İMT'ye, türevlerine, ruhuna, felsefesine bir bütün olarak karşıyız...*" diyorsunuz.
- Ortak toplantılar sırasında üzerinde saatlerce konuşup tartıştığımız konulardaki görüşlerimiz ve eleştirilerimizin organdan organa nasıl taşındığını bugüne kadar çok iyi bildiğimiz halde, onu da çürütmek için aylardan beri elinizden geleni yaptığınız İMT kararını tanınmaz hale sokmak için icat ettiğiniz yeni yeni bahaneleri okudukça, algılarınızın ve mantığınızın işleyiş biçimi, siyaset tarzınız ve yöntemleriniz konusunda ne diyeceğimizi şaşırıyoruz artık. Örneğin, Konferans'ı her şeyden önce kolektivize etme temelinde yeniden planlayıp herkes için bağlayıcı kurallara ve bir takvime bağlamayı önermesinin dışında onun "*Konferans'ı ötelemek hatta onun yerine geçirilmek istendiğini*" de nereden, nasıl çıkarıyorsunuz? İMT'in neresi "*bugün ilk alındığı biçiminden de farklılaşmış*"? Onu engellemek için baştan beri nasıl bir kulp takacağını şaşıranların hayal dünyalarında ürettikleri yakıştırmaların dışında onun neresi, nasıl değişmiş? Bu iddialarınızı kanıtlarıyla ortaya koymak ve ispatlamak zorundasınız bizlere!..

- Organ olarak sizin temsilcilerinizin yanı sıra YDK sekreterinin de bulunduğu ortak bir toplantıda, onun bile o zaman "*cepheden karşı değilim, sadece yararı olmayacağını düşünüyorum*" demenin ötesine geçemediği bir MK üyesinin muhalefeti dışında hep birlikte alınan bağlayıcı bir MK kararı haline gelmiş olan İMT'nin aylar sonra karşısına diktiğiniz öneri ise şu: "(*bir grup yd'de olmak üzere) toplantılar örgütlenmesi. Ve toplamda çıkacak olan iradenin, Konferans'ın örgütlenmesini belirlemesi*". İMT'ye illa bir kulp takıp kendisinden başka her şey görünümüne sokmaya çalışırken "*Konferans'ı ötelemeye dönüştürüldüğü görmekteyiz*" diyorsunuz. Peki sizin getirdiğiniz şu öneri ne? Sırf bizleri dışında bırakan bir "*Konferans'ı örgütleme*" girişiminin ta kendisi değil mi?..

- Burada ayrıca şu sorular gündeme gelmez mi o zaman: Siz İMT'nin hangi felsefesine ve ruhuna karşısınız bu durumda? Konferans sürecinin bundan sonraki seyriyle birlikte, hızla eriyip çevreselleşen örgütün de yeniden örgütlenmesi, iç içe ele alınıp birlikte örgütlenmesi gereken bu her iki sürecin hangi esaslar temelinde nasıl yürüneceğinin hep beraber belirlenmesi amacıyla, sadece bizlerin de kendimizi dolaysızca ifade edebilme imkanlarına sahip olmamız için yd'de yapılmasının istenmesi dışında burada savunulan önerinin yöntem olarak İMT'den ne farkı var?.. Üstelik İMT, herkesin kendisini dolaysızca ifade edebilmesi imkanını içermesi ve güvenlik açısından çok daha az riskli olmasının dışında bileşiminin güçlülüğünden dolayı herkesin içini boşalttığı bir terapi seansı olmanın ötesine geçerek hem içerik, hem somut planlama, hem görevlendirme, hem kolektivizm vs vs yönleriyle çok daha gelişkin sonuçlar elde edip çok daha etkili ve işlevsel olma avantajını içermiyor mu?..

- MK çoğunluğuyla birlikte YDK üyesi toplam altı delegenin kendilerini dolaysızca ifade edebilme haklarını ve olanaklarını fiilen ellerinden almanın ve baştan çizilen çerçevesi yanında güvenlik riskleri açısından da İMT'nin yanında çok daha büyük zayıflık ve zaaflı yönler içermesinin dışında biçim olarak ondan hiçbir farkı olmayan bir yöntemi İMT'nin karşısına çıkarıp, "*yoksa şirketin sürekliliğinin korunabilmesi birçok bakımdan tehlikeye girecek*" şeklinde tehditler eşliğinde bizleri buna razı etmeye zorlamakla, sizler aslında bizleri fiilen etkisizleştirmeye, **bu kez de bizleri Konferans sürecinin dışına itmeye çalışıyorsunuz**.

- Organ olarak yıllardır bütünlüklü tek bir rapor dahi yazmayıp yapı hakkında bizlere düzenli bir bilgi akışı sağlamadınız. Şimdi de Konferans'ı bizlerden kaçırmaya yelteniyorsunuz!.. Görüş ayrılıklarının bu kadar büyük ve derin olduğu bir süreçte, üstelik günlerce süren ortak toplantılarımızdaki görüşlerimizin birbirinize taşınması sırasında dahi nasıl tanınmaz hale

getirildiğinin örnekleri ortada iken, delegelerin burada bir araya getirilmesine dayalı öneri ve kararları reddedip, bizim gelme imkanlarımızın olmadığı toplantılar düzenleme yönelimini savunabilmenizin başka bir anlamı ve amacı olabilir mi?..

5) Tasfiyeci yöneliminiz bunlarla da sınırlı kalmıyor. Aradaki görüş ayrılıklarının büyüklüğünü gerekçe göstererek MYO'nun "*artık çıkarılamayacağını*" ileri sürüyorsunuz, sizlerden MYO için yazmanızı istediğimiz yazıları -hem de aradan 2 ay geçtikten sonra- "*yazmayacağınızı*" deklare ediyorsunuz.

- Bugün MYO, yarın ne olacak?.. Görüş ayrılıkları MYO'nun çıkarılmasına engel oluşturuyorsa, o zaman diğer tüm yayınlar hatta siteler de susmalı, hiçbir konuda bizim yapı olarak merkezi bir tutum ve görüş almamız mümkün olmamalı, vb vb. Bir kriz süreci yaşanır, süreçlere aktif müdahale zorunluluğu bu denli yakıcılaşmış ve tayin edici bir hal almışken bugün, şimdilik MYO konusunda getirilen öneri, bugüne kadarki görüş ve tutum ayrılıklarımızın da temelinde yatan neokoordinasyoncu kafa yapısı ve vurdumduymazlığın kendisini yeni bir biçim ve gerekçe altında dışavurmasıdır aslında.

- Kaldı ki "*görüş ayrılıkları*" düne kadar bir engel değildi de şimdi mi elimizi kolumuzu bağlar oldu? Bu boyutlara bile yeni mi ulaştı? Özellikle şu son 3-4 ayda ne oldu, ne değişti ki, düne kadar "her şey" haline getirilen MYO bile şimdi bu denli gözden düştü, genelge mekanizması işletilmek yerine bloke edilir oldu, dergi cami avlusuna bırakıldı, site çürümeye terkedildi, "*yerel inisiyatifler*" adı ve görünümü altında peşpeşe isyanlar patlak vermeye başladı. (...) y. bile MK yedek üyeliğini 7 yıl sonra "hatırladı". Bu arada burada da, yıllardır her şeye ve herkese muhalefet eden ve MK'yı artık bloke edemeyeceğini gördüğü andan itibaren de farklılıkları keskinleştirip gerilimi tırmandırma yönelimine girdiğini yaşayarak gördüğümüz MK'nın muhalif üyesinin, özellikle İMT konusu, site ve yayınlarla ilişkileniş başta olmak üzere çeşitli konularda son aylarda dile getirir olduğu görüş ve gerekçelerle, sizlerden gelen öneri ve yaklaşımlar, nereden çıktığını anlayamadığımız iddialar ve yakıştırmalar arasındaki örtüşmeyi de tesadüf olarak görmediğimizi belirtmeliyiz. Bu uyumun temelinde, asıl olarak neokoordinasyoncu bir kafa ve ruh halinde ortaklaşmanın yattığı görüşündeyiz. Yapıyı da Konferans'ı da bu kafa ve bu kafa temelindeki ortaklık bu hale getirdi zaten!..

6) Üç yoldaşın geri dönmeleri meselesini tam da şu sırada, üstelik net üzerinden böyle uluorta gündemleştirmenizi de iyiniyetli bulmuyoruz. Birincisi; Bu konuda YD Konferansı'ndan da önce alınan ve orada da "konferans kararı" haline getirilen bir karar var: "*Akışın yönü geri dönüştür*" diye. İkinci olarak, ilk etapta kimlerin gönderilmesinin düşünüldüğü -isim isim de belirtilerek- MÖK'ten değişik zamanlarda buraya gelen MÖK'ün 3 eski üyesine birkaç kez söylendi ve onlar aracılığıyla MÖK'ten bunun altyapısının hazırlanması istendi. Şimdi, burada sanki böyle bir niyet, düşünce ve yönelim yokmuş gibi sorunun tam da şu sırada gündemleştirilmesi nereden çıktı?... Ayrıca bu basit bir "*gelme-gitme*" sığlığıyla ele alınacak, buna indirgenecek bir konu mu? Bundan sonrasına ilişkin stratejik bir planlama temelinde yeni bir mevzilenme planı ve örgütsel reorganizasyon kapsamında yüz yüze konuşulacak bir konuydu. Bütün bağlantılarından ve mevcut gerçekliğimizden koparılmış olarak bu şekilde bir çağrıda bulunmak ne anlama geliyor? Amaç ne? Hangi koşullarda, hangi zorunlulukların dayatmasıyla, nasıl seyrettiği iyi bilindiği -ve buna da zamanında en küçük bir itiraz olmadığı halde- "*çıkışlar*" sonradan yeterince istismar edilip rezil bir kampanya konusu haline getirildi, şimdi de "*dönüşler*" üzerine mi oynanmak isteniyor?.. Son olarak bu konu, isimlere varana kadar bütün açıklığıyla net üzerinden konuşulup karara bağlanacak bir konu mu? 3 gün sonra neredeyse hepiniz buraya geleceksiniz ve bu konuları da yüz yüze konuşacaktık zaten sizlerle. Şimdi bunu net üzerinden çözmeye kalkmaktaki acelenizin nedeni ne?.. Bu mu sizin ikide bir bizlere ders vermeye kalkıştığınız "*güvenlik*" anlayışınız?.. "*Legalist düşünce tarzı ve alışkanlıklardan kopuş*" bu mu?.. Daha temel bir konu olarak, siz yeraltının

yeniden inşasını bu sığlıkta mı algılıyorsunuz hala?..

7) Tasfiyeciliği boyutlandıran darbeci önerilerle ortaya çıkarak siz, şirkete yakın siyasal-örgütsel önderlik yapması için kurulan yönetici bir organ olarak bu misyonu yerine getirmekten ne kadar uzak olduğunuzun yeni bir kanıtını vermiş olmakla kalmadınız; kendinize ve organ olarak meşruiyetinize artık kendinizin de güveninin kalmadığını itiraf etmiş oldunuz. Yerine getirmesi gereken en temel fonksiyonları dahi bugüne dek yerine getirememiş, buna karşın çevrecilik ve dedikoduculuk da dahil herhangi bir sempatizanın dahi yapmayacağı ve yapmaması da gereken birçok şeyi yapmış bir organ olarak bizlerde zaten bir güven krizi yaratmıştınız. Son aylardaki tutumlarınızla şimdi bunu derinleştirdiniz ("*Organa taze bir soluk katmaları*" umudunu beslediğimiz yeni katılan üyelerin de o boğucu havaya kendilerini çok çabuk kaptırdıkları görülüyor). Bu ruh hali ve tasfiyeci yönelimlerinizle sizlerin organ olarak bu yapıya layıkıyla önderlik yapabileceğinize dair bir güven ve umudu artık duyamıyoruz. Bizlerin görüş ve eğilimlerini yapıya nesnel bir biçimde taşıyıp bizleri hakkıyla temsil edebileceğiniz güvenini de hiç duymuyoruz.

- Onun için bundan sonra, gerek Konferans sürecinin seyrine ilişkin gerekse yapının yönetilip yönlendirilmesine ilişkin tayin edici konularda, MK'nın organ olarak görüş ve önerilerini dikkate almayan, kurum olarak onu atlayan, emrivaki niteliğindeki hiçbir kararınızı tanımayacağımızı bilmenizi istiyoruz!..

- Öte yandan işlerin iyice çığrından çıkmaması için İMT'yi boykot yönündeki eğilimleri paylaşıp kışkırtmaktan vazgeçmenizi öneriyoruz! Sorunlarımıza hala birlikte bir çözüm arayıp, her konuda tam bir mutabakat sağlayamayacak olsak bile yapısal birliğimizin korunmasını mümkün kılacak asgari bir zemin yaratabileceğimize dair bir inanç ve arayış içindeyseniz şayet, organ olarak yaptığımız çağrıya uymalı ve bir an önce buraya gelmelisiniz!.. Sadece kendiniz gelmekle de yetinmemeli, sorumlu yönetici bir organ gibi davranıp MK kararı gereğince gelmeleri gereken çağrılı tüm yoldaşların gelmelerini de sağlamalısınız!..

- İMT konusunda yaratılan kaos ve yaşanan su son gelişmelerden sonra, işlemleri zaten bitme aşamasına gelmiş olan ilk partinin gelişinin durmaması/durdurulmaması, fakat ikinci partinin artık tüm delegeleri kapsaması gerektiği görüşündeyiz. Ve bunun **en geç 3 ay içinde** burada gerçekleştirilmesini öneriyor ve hedefliyoruz!

- Sürecin bundan sonra artık hangi temelde nasıl ele alınıp yürütülmesi gerektiğine dair önerilerimizi, bu ilk partide gelecek yoldaşlarla yüz yüze konuşup diğer tüm delege yoldaşlara da onlar aracılığıyla ileteceğiz.

Herkesi bir kez daha soğukkanlı ve sorumlu davranmaya davet ediyoruz!
Yoldaşça selamlarımızla.
23 Ekim 2008 // TİKB MK çoğunluğu ve YDK Sekreteri

DİPNOTLAR

1: Sizlerin kimler olduğunuzu -bazılarınızı tahmin etmenin dışında- henüz bilmiyoruz. Yapının faaliyetleri, gelişmeler, ihtiyaçlar, yaşanan sorunlar, son dönemin kadroları vb. vb. hakkında MK'ya yıllardır doğru dürüst bir bilgi akışı sağlamayan, bugüne dek doğru dürüst tek bir organ raporu dahi vermemiş olan MÖK, bir grup yapı bileşeninin yapıya resmen ültimatom verdikleri bu kadar hayati bir konuda bile o kadar sorumsuz ve gayr-ı ciddi ki, hiç olmazsa sizler hakkında MK'yı bilgilendirme zahmetine bile girmemiş; bu yoldaşlar kimlerdir, herbiriyle ilişkilerimizin geçmişi ve düzeyi nedir, hepsi delege midirler, konferans sürecine ne zaman ve nasıl dahil edilmişlerdir, birbirleriyle hangi temelde, hangi organsal ilişkiler ağı içinde, nasıl bir araya gelmişlerdir, vb. konularında bilgi vermeyi düşünmemiştir bile. Devrimci bir önderlik sorumluluğu açısından, şu ya da bu yönüyle karşı çıkılıp eleştirilmesi gereken yanlar taşımakla birlikte niyet ve amaç olarak sadece ve sadece yapının krizine çözüm arayan devrimci bir girişimle mi yoksa bizzat kendi tarihimizde de örneklerini gördüğümüz gibi bugünkü kaotik durumu fırsat bilen hastalıklı bazı güdülerin harekete geçişiyle mi karşı karşıya bulunduğumuzu kestirebilmemiz için bu veriler gerekli ve önemlidir halbuki. Gel gör ki MÖK, büyük ölçüde kendisinin bıraktığı boşlukların, kendi yetmezliklerinin, kendi savsaklamalarının, bu arada bugüne kadar alttan alta nasıl kışkırttığını somut örnekleriyle bildiğimiz tepkilerin ürünü olarak bugün karşımıza çıkan cereyanlara göğüs germeyi başaramadığı gibi, bu tür süreçlerin basit ama önemli gereklerini yerine getirmek konusunda bile sorumlu bir organ gibi davranmayı beceremeyiştir yine.

2: Diğer hepsi bir yana, 1980 sonrasının neoliberal yeniden yapılanma sürecini köklü bir tarzda çözümleme iddiasıyla kaleme alınan BD yazısı ile onun "*parlak*" yanları yanında teorik yanlışları ve zayıflıklarına, fakat asıl çıkardığı stratejik sonuçlar itibariyle ideolojik bakımdan nasıl vahim kaymalar içerdiğine dikkatleri çekmeye çalışan "*Büyük Tehlike*" yazılarını -sürecin bu denli uzayıp çürütülmesine neden olan neokoordinasyoncu teorisist yaklaşımla ona karşı eleştiri ve uyarıları içeren mektuplarla birlikte- bugün artık hayat tarafından da gözlere sokulan olguların ışığında objektif bir gözle okumanız bile bu özü büyük ölçüde yakalayabilmenize yeterdi. Burada andığımız bu yazılar ve mektuplar yanında, dünya ve Türkiye'deki süreçlerin nasıl okunduğunu ve onlardan hala hangi yönlerde hangi stratejik sonuçların çıkarıldığını olanca çıplaklığıyla görebileceğiniz belgeler olarak: MK üyeleri arasında bu yılki kuruluş etkinliklerinin içeriği ile Kürt sorununa dair çözüm önerilerinin tartışıldığı 2008 basındaki mektuplaşmalarla dünya ve Türkiye'ye ilişkin bir dönem tahlili genelge taslağı üzerine şu günlerde yapılan tartışma metinlerini de mutlaka okumalısınız. Bu metinler, aradaki görüş ayrılıklarının tümünü içermiyorlar elbette. Fakat tüm farklılıkların temelinde yatan etkenle -içinde bulunduğumuz tarihsel dönemin nasıl okunduğu, ondan hangi yönde hangi stratejik sonuçların çıkarıldığı-; meselenin ruhunu -günün devrimci öncü sorumluluklarının Leninist bir sosyalist devrimcilik anlayışına ne kadar uygun ve ne ölçüde bütünsel kavrandığı- bu metinlerden somut olarak görebilirsiniz.

3: Bunun 2003 yılına ait yazılı bir belgesini, bu yazıyla birlikte sizlere tekrar gönderiyoruz. Bu ve diğerleri, konferans belgeleri içinde önceden bütün delegelere verilmiş olmalı aslında. Ama her ihtimale karşı tekrar gönderdiğimiz bu belgede, sürece baştan beri kimlerin nasıl yaklaştığının somut yansımalarını görmekle kalmayacaksınız; şimdi sizlerin yeniden önerdiğine benzer bir örnek olarak o zamanlar yapılan ve "Asım bey toplantısı" olarak bilinen, bizlerin kendimizi ifade edemeyeceğimiz toplantılara dair itirazımızın nedenlerini de görebileceksiniz.

4: Normalde 7 yıl önce yapılmış olması gereken ve 5 yıldır da güya gündemde olduğu halde ilerlemeyen konferans süreci, kendisiyle birlikte şirketi de frenleyip çürüten bir çıkmaza girmiş yürümüyordu.

İMT kararının alındığı 2008 Mart başına gelindiğinde, MÖK tarafından esasında yıllar öncesinden başlayarak düzenli bir biçimde delg.lere iletilmiş olması gereken konferans belgeleri, topu topu dördüne verilmişti; iki-üç delegenin de sürecin bu kadar dışında tutulmalarını protesto amacıyla "*okumayı reddettikleri*" söylendi. Düşünün ki, bütünüyle MÖK'ün sorumluluğunda olan belgelerin dağıtımı gibi temel ama basit bir gerekliliğin yerine getirilmesi konusunda bile 5 yılda gelinen nokta buydu!..

Asıl önemlisi, konferans gibi şirketin "*en üst kolektif iradesinin*" ortaya çıkıp şekilleneceği bir süreç, şirket çapında yeni hedefler doğrultusunda kolektif bir devrimci seferberlik ve güçlü atılımlara hazırlık süreci olarak örülüp yürütülmesi gerekirken, 3,5 yıl önce kendisini dayatan marazi ve sağcı bir teorisizmin çektiği mecraya girerek MK ve MÖK üyelerinin dahi artık kayıtsızlaştıkları iki yazının yazılması süreci şeklinde yozlaşmıştı.

Bunlardan "*örgütsel rapor*" genel başlığıyla anılanı üzerinde bir görüş birliği sağlanamıyordu. Süreç boyunca bu konuda iki ayrı taslak kaleme alan MK üyesinin, "*fiili tasfiyeciliğe sürüklenişimizi dahi 'büyük dönüşüm' denilen nesnelliklerin arkasına sığınarak açıklamakta ısrarlı yaklaşımlarla uzlaşabileceği orta bir yol bulma imkanının kalmadığını; ayrıca konferans sürecinin dahi yazı yazma süreci haline getirilerek nasıl yozlaştığının, merkezi organlardaki güçlerin dahi konferans nasıl yabancılaştıklarının açığa çıkmasını sağlamak için yeni bir taslak kaleme almayı artık üstlenmeyeceğini*" belirtmesi üzerine (Şubat 2007) ortada kalmıştı.

"*O yazılmazsa, yapılacak diğer her şey temelden yoksun ve yüzeysel kalır, konferansın kendisi anlamsızlaşır, 3'ün dahi gerisine düşmüş oluruz vb, vb.*" denilen ve son 3 yıldır yazılması beklenen neoliberal yeniden yapılanma çözümlenmesinin akıbeti ise -o kesitte de- belirsizdi. Bu görevi üstlenen MK üyesi, MK üyelerinden bile gizleyerek yürüttüğü ve bu yüzden organ toplantılarında defalarca eleştirildiği bu çalışmasıyla ilgili olarak, İMT kararının da alındığı Mart başındaki ortak toplantı sırasında, MÖK temsilcilerinin de önünde, "*bu çalışmayı Ağustos'tan itibaren parça parça sunmaya başlayıp en geç Ekim'de de tamamını bitireceği*" sözünü verdi. Fakat MK'nın Ağustos toplantısına geldiğinde, yine kendi kafasına göre aldığı tamamen keyfi bir kararla, konferansı dahi yıllardır onun için beklettiği bu çalışmayı askıya alıp bu kez de "*örgütsel konular ve parti teorisi*"ne yöneldiğini deklare etti.

Sırf şu son keyfilik örneği bile, süreci kolektivize etmenin yanında herkes için bağlayıcı kurallar temelinde bir takvime bağlayıp disipline etmek amacını güden İMT kararının ne kadar haklı, yerinde ve uzak görüşlü bir karar olduğunu göstermeye yeter aslında!.. Hepsinin de tüzüğünde -bizde de olduğu gibi- güya "*örgütün en üst iradesi*" olarak tanımlanan kongre ve konferansları, delegelerin sırf adet yerini bulsun diye aksesuar olarak kullanıldıkları birer formalite süreçlerine dönüştüren, herbiri en başta da şirket içindeki tartışma ve düşünce hayatının dönüp işlevsizleştirilmesine bağlı olarak içten içe çürüdükten sonra göçüp giden 20. yüzyılın revizyonist şef partilerinde bile bu kadar bariz rezaletler yaşanmamıştır herhalde!..

TİKB 4. KONFERANSI SONUÇ BİLDİRGESİ

TİKB 4. Konferansı tamamlandı. Konferans sürecimiz maalesef bir bölünme ile sonuçlandı. Bu süreç ideolojik, siyasal, örgütsel sorunlarımızın uzun yıllara yayılarak tartışıldığı, kendi içinde öğütücü, çözücü bir karakterde yaşandı. Sonlanmasına ramak kala ise hizip yapılanması içerisinde oldukları yazılı kanıtlarıyla da açığa çıkartılan liberal sağ tasfiyeci bir grup saflarımızdan resmen koptu!

Hizip yapılanması içerisinde olan bu liberal sağ tasfiyeci grup üyelerinin tamamı örgütümüzün en üst yönetici organlarında yer almış bir bileşimden oluşmaktaydı. Bu açıdan da hizipçi pratikleri merkezi bir karakter taşıması itibari ile tarihte eşine az rastlanır bir örnektir!

Konferansımızın tartışma sürecinde kendi görüş ve düşüncelerinin delege çoğunluğu tarafından benimsenmeyeceğine kanaat getiren liberal sağ tasfiyeci hizbin bu faaliyetinin yeni olmayıp daha öncelere dayandığı da yine bu süreçte delege çoğunluğunun aldığı soruşturma kararının neticesinde açığa çıkmıştır. Aslında onlar her türlü kirli yöntemi, ayak oyunlarını, dedikoduyu, kulisçiliği kullanarak kendilerine siyaseten karşıt olanları tasfiye etmek isterken, kendilerini tasfiye eden bir sürecin mimarı oldular!

Baştan beri sağlıksız bir bölünmeye meydan vermeme sorumluluğuyla hareket eden konferans delegelerinin ezici çoğunluğu, konferans sürecinin sağlıklı bir zemine oturabilmesi için hizip kurma suçunu işleyen bu yozlaşmış bürokratlara özeleştiri verme çağrısında bulundu. Bu çağrı üç kez yinelenmesine rağmen her defasında kendilerini meşrulaştırma çabasına girerek saldırgan bir tutum takındılar. Onlar,

parti anlayışı konusunda temsil ettikleri bürokratik-elitist anlayışın karakterine de uygun olarak kendilerine yapılan tüm ısrarlı çağrıları reddettiler. Destekçileriyle birlikte toplam sayılarının iki katını oluşturan delege çoğunluğunu "*çürümüş çoğunluk", "imza kalabalığı"* vb. sıfatlarla değersizleştirmeye yeltendiler. Ardından daha da pervasızlaşarak, ulaşabildikleri bütün alanları ve ilişkileri dolaşarak hukuken henüz tamamlanmamış sürece dair tahrifat ve demagojilere dayalı bir örgütlenme faaliyetine giriştiler. Yalan-yanlış aktarımlara rağmen istedikleri sonucu elde edemediklerini gördükleri bir aşamada konferans sürecimizi baltalamaya kalkıştı; yayınladıkları deklarasyonda, "*yaptıkları veya yapacakları toplantı"* ibaresini kullanarak resmen ihbarcılığa soyundular.

Militan bir proletarya sosyalizmi çizgisinde Leninist bir öncü siyasal faaliyete yıllardır yan çizen bu **sağcı aydın oportünizminin temsilcileri, kendilerinin iki katı delege çoğunluğu tarafından mahkum edildikleri andan itibaren TİKB adına ve onun değerlerini kullanarak konuşma haklarını kaybetmişlerdir. Zaten konferans sürecinde de "Bugüne kadar ne yapmışsak bundan sonra tam tersini yapmalıyız" sloganını bayraklaştıran geçmişin bütünüyle inkarına dayalı postmodern bir kopuş anlayışının temsilcisi olan bu nihilist aydın oportünizmi, bu yönüyle de TİKB adına konuşma hakkına sahip değildir.**

Yoldaşlar, dostlar!..

Tasfiyeci hizbin uzun yıllar kendi liberal sağ tasfiyeci görüş ve düşüncelerini tüm örgüt saflarına yayma girişimleri, örgütümüzü tüm mekanizmalarıyla birlikte felce uğratmış, işlemez hale getirmiştir. Liberal sağ tasfiyeci hizbin bir bütün olarak örgütümüze verdiği zararlar tarif edilemez boyutlardadır. Bugün örgüt olarak her anlamda yaşadığımız daralma, dağılma hali ise bunun açık bir göstergesi niteliğindedir. Fakat **TİKB olarak geldiğimiz bu nokta, liberal tasfiyeci hizbin büyük paylarının olmasına rağmen, tek başına onların varlığı ile açıklanamaz nitelikte yapısal temellere sahiptir. Gelinen noktada yaşadıklarımızın tarihsel nedenlerini, kendimizle ilgili boyutlarını tam bir açıklık, samimiyet ve cesaretle ortaya koymayı sınıfımıza, devrimimize karşı bir sorumluluk olarak görüyoruz! Bundan sonraki yürüyüşümüzün sağlam temellere oturabilmesinin de bu açıklığa, sadece açıklığa değil tüm tarihimizden süzülüp gelen**

derslerle dinamik bir ilişki kurmamıza bağlı olduğunu biliyoruz.

Şunu belirtelim ki, bizim sorunumuz, yaşanan büyük olumsuzluklara dair günah keçisi aramak ya da süreçlerin tüm vebalini hiziplere yıkarak temize çıkma çabası olamaz. Kuşkusuz burada "hırsız" da suçludur. Ama yaşadıklarımızın yanıtlarını en başta ve en fazla kendimizde aramamız gerektiğinin farkındayız. En üst önderlik kurumundan yönetici organlara, önderlik tarzımızdan kadro yapımıza, devrimciliği algılayışımızdan örgüt kavrayışımıza, çalışma tarzımızdan ölçü, anlayış ve alışkanlıklarımıza, sınıfa ve kitlelere yaklaşımımızdan süreçlerle ilişki kuruşumuza kadar her yönde; diğer yandan, ulaşmak istediğimiz yarınların ışığında sadece yakın geçmişle de sınırlı kalmayarak bütün bir dünümüzle ve tarihimizle cesurca ve kapsamlı bir yüzleşme içine girmeli, kendimizle kıran kırana bir savaşa tutuşmalıyız! Bu açıdan da sadece son yıllarda yaşadıklarımızdan dolayı değil, kuruluşunun üzerinden çeyrek asırdan fazla bir süre geçmiş bir örgüt olduğumuz halde hala aşamadığımız, yaramadığımız, bir türlü ötesine geçemediğimiz nokta nedeniyle de bunu yapmak zorunda olduğumuzun bilinci ile davranacağız!..

Bugün içinde bulunduğumuz bu tabloyu yaratan yapısal ve tarihsel nedenler sorusunun yanıtını, büyük bir içtenlikle, ondan da önce komünistlere özgü bir cesaret ve dürüstlükle nesnel ve doğru bir biçimde vermek zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Bundan kaçmayacağız!.. Bu soruya verilen yanıt, sadece geçmişten bugüne kadarki gelişme seyrimizin açıklanması, yani sadece düne dönük, dünle sınırlı bir değerlendirme anlamına gelmekle kalmaz. Bundan sonra nasıl bir yürüyüş içinde olunacağını göstereceği için geleceğe de ışık tutar.

Zor bir süreçten geçmekteyiz. TİKB'yi TİKB yapan değerlerimiz, başta şehit yoldaşlarımız olmak üzere tüm örgüt güçlerimizin sergilediği muazzam fedakarlıklar, bedeller ve çabalar sonucu kan ve can pahasına yaratılmıştır. **Bugün örgütümüzü yeniden inşa süreci içerisindeyiz. İhtilalci komünist değer ve birikimlerimizi ileri taşıyarak, kendimizi her alanda ve her yönüyle yenileyerek geleceğe yürüyeceğiz!.. Bu açıdan harcayacağımız çabanın, emeğin, fedakarlığın ve ödenmesi gereken bedellerin dünkünden kat be kat fazla olduğunun da bilincindeyiz ve bu bilinçle hareket edeceğiz!..**

Tüm örgüt güçlerimiz ve TİKB'ye emeği geçen tüm dostlarımız, ya-

şadığımız tüm yıpranmalara ve dağılmalara rağmen TİKB görevinin başındadır. Bundan hiçbir dostumuzun şüphesi olmasın!..

KONFERANS SÜRECİNİ NASIL YAŞADIK?

Komünist ve devrimci hareketlerin, dünyanın büyük bölümünde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan coğrafyasında da ideolojik-siyasal güç ve etki bakımından zaten dibe vurduğu bir tarihsel kesitte, proleter devrimin ve sosyalizmin tarihsel çıkarlarını samimi olarak her şeyin üzerinde tutan bir sorumluluk anlayışı, mevcut sınırlı güç ve birikimleri de parçalayıp zayıflatıcı tutum ve yaklaşımlardan olabildiğince kaçınmayı gerektiriyor. Devrime ve sosyalizme samimiyetle bağlılık, komünistlerin mücadele ve faaliyetlerinin zaten her zaman asli hedefi olması gereken tekelci burjuvaziye ve kapitalizme karşı savaşımı merkeze koymayı günümüzde çok daha hayati bir zorunluluk olarak emrediyor. İşçi sınıfı ve bütün emek güçleri, devrimci öncülerinden bugün her şeyden önce bu konuda tutarlı yaklaşımlar bekliyorlar. Bu temelde; söz ile eylem arasında devrimci bir birlik, pratikte güven veren ilkeli ve akılcı tutum ve politikalar izlendiğini görmek istiyorlar.

TİKB adına ortaya çıkan bu tablonun, bu gerçekler ve tarihsel sorumlulukla çeliştiği açıktır. Sınıfımıza ve örgütümüze umut bağlayan gelmiş geçmiş tüm güçlerimize izahı kolay ve mümkün olmayan böyle bir parçalanmadan kaçınmak için gereken sorumluluğu, kendi payımıza bugüne kadar fazlasıyla gösterdik. Öyle ki, **2003** başından beri gündemde olan Konferansı yıllardır geciktirip çürüten keyfi tutum ve dayatmaları dahi sırf bu yüzden sineye çektik. Buna rağmen bu sorumsuz sonucun önünü alamadık.

Konferansın genel çerçevesi ve gündemi, o kesitteki örgütsel gerçekliğimize onların daha hakim oldukları düşüncesinden hareketle, **1998**'den beri dışarda olan **MK** üyesi ile **MÖK**'ün önerileri esas alınarak belirlendi. Zaten her şey ortadaydı. Örgüt derin bir tasfiyecilik batağına sürüklenmişti. Yeraltı namına bir şey kalmamıştı. Açık alanda da korkunç bir dağınıklık, daha da önemlisi korkunç bir yorgunluk, bezginlik ve umutsuzluk hüküm sürüyordu. Ortada ne merkezi bir önderlik ne de merkezi örgütlü bir yapı vardı. **TDH**'nin genelinde olduğu gibi bizde de, temel kadrolar dahil tüm örgüt güçleri, **19 Aralık** saldırısı karşısında sergilenen pejmürdeliğin şokunu yaşıyorlardı.

Kimsenin örgüte, önderliğe ve geleceğe güveni kalmamıştı. Kendilerine danışılan kadroların önerileri de dikkate alınarak örgütsel sorunlar etrafında örülmüş, yaşadıklarımızı tarihsel-yapısal kökleriyle birlikte ele alıp irdelemeyi esas alan bir Konferans çerçevesi belirlendi. İlk etapta örgütteki dağınıklık ve erimenin önünün alınması, merkezi önderlik ve otorite bunalımına son verilmesi hedeflendi.

O koşullarda, o sınırlar içinde yapılacak bir Konferans'ın yeterince tam ve doyurucu olmayacağı açıktı. Onun için, yıllardır boş verilen program sorununu örgüt güçlerinin kolektif katılımı temelinde çözmek üzere bir – en geç bir buçuk yıl sonra kongre niteliğinde yeni bir konferans hedefi daha o günden konuldu. Şimdi yapılacak Konferans bu anlamda bir "*ara halka"* olarak görülmeliydi. "*Kurucu kongre"* özelliğini kazanması hedeflenecek bir-birbuçuk yıl sonraki konferansa kadar, bir yandan ''*Üç yayın, üç kurultay"* şeklinde sloganlaştırılan örgütün yeniden örgütlenmesi adımları atılacaktı, öte yandan bununla birleşik olarak program sorunlarının kolektif katılım temelinde çözümüne ilerlenecekti.

Ortaklaşa belirlenen çerçeve doğrultusunda yol çizilmiş, ilk örgütsel rapor taslağının hazırlanması da dahil temel bazı adımlar 2003 yılı bitmeden atılmıştı. Fakat teoriyi pratikten kaçışın bahanesi haline getiren sağcı aydın entelektüalizminin temsilcileri tarafından Konferans süreci, o günden sonra da çeşitli bahaneler ve ayak oyunlarına başvurularak yıllarca sündürülüp çürütüldü.

Geçen bu yıllar zarfında Konferans'la birlikte örgüt de çürüdü. **2004 1 Mayısı** ile birlikte sınıf çalışması alanında başlayıp ardından gençlik içindeki toparlanma ile devam eden öncü adım ve açılımların "*Üç yayın, üç kurultay"* stratejik yönelimiyle bütünsellik kazandırılıp bir üst düzleme sıçratılmasıyla çıkmaya başladığımız tasfiyecilik batağına geri dönüldü. Tasfiyecilik boyutlanıp kalıcılaştı.

Bu süreçte sadece proletaryaya komünist öncülük iddiası ve misyonuna değil, tarihimize ve temel değerlerimize de yabancılaştık. "*Devrimci bir örgüt"* olmanın asgari gereklerini bile yerine getirmekten uzaklaştık. "*TİKB'nin varlığını sürdürüp sürdürmediği",* kendi güçlerimiz tarafından dahi tartışılıp sorgulanır hale geldi. Çünkü politik bir güç olmaktan çıkmış, şekilsizleşmiş, çevreselleşmiş, legalleşmiş, büzüşüp içimize kapanmıştık.

Sağcı aydın koalisyonunun bütün savsaklamalarına, süreci yayma ve engelleme çabalarına karşın 2005 yılı başında sonuca çok yaklaşmıştık. Tam bu aşamada, "*Konferansa tarihi bir anlam ve içerik kazandırma"* iddiasıyla her şeyin sil baştan yapılmasına neden olan entelektüalist bir dayatma ile karşılaştık. Geçmişte **3. Konferans**'ın zamanında yapılmasını da aynı gerekçe ile geciktirip engelleyen sağcı teorisizm merakı, yaşananlardan hiç ders almamış ve hiç değişmemiş olarak bir kez daha karşımıza çıktı. Üstelik örgüt bu kez çok daha derin ve boyutlu bir kriz içindeydi. Gölgesinden bile korkar hale gelmiş bir sağcılık tarafından sürüklendiği tasfiyecilik batağından çıkmaya çalışıyordu. Çok kan kaybedilmiş, çok mevzi yitirilmişti. Ağır bir kimlik ve otorite bunalımı söz konusuydu.

Öte yanda, burjuvazinin **12 Eylül** faşizminin zoru eşliğinde hayata geçirdiği neoliberal yeniden yapılanma saldırısı karşısında uğradığı ağır yenilginin ardından sınıfın ve sınıf hareketinin yeniden şekillendiği tarihsel bir evrenin sorumlulukları bir an önce yerine getirilmeyi bekliyordu. Sosyalist hareketle sınıf hareketinin bir kez daha ayrı ayrı mecralardan akmasına meydan vermeme tarihsel sorumluluğuyla karşı karşıyaydık. Burjuvazi tarafından çok yönlü olarak kuşatılıp denetim altına alınan işçi sınıfı ve sınıf hareketi, reformizm ve oportünizmin de ötesinde tarikatların ve şoven milliyetçi çetelerin ellerine daha fazla bırakılamazdı. Onun, militan bir proletarya sosyalizminin bilinci ve değerleri ile ilişkilenip bu temellerde şekillendirilebilmesi için, her şeyden önce siyasal ve toplumsal süreçlere seyirci kalmaktan çıkılmalıydı. Hangi gerekçe ile olursa olsun bu kayıtsızlığın devam etmesi, kavga kaçaklığının da ötesinde politik-tarihsel bir cinayetti. Militan bir proletarya sosyalizmi çizgisinde süreklilik kazanmış çok yönlü ve inatçı bir politik faaliyete yönelinmesi şarttı ve bu açıdan da zaman tasfiyeci korkaklık tarafından zaten sorumsuzca tüketilmiş, birçok fırsat kaçırılmıştı.

Teoriyi sadece pratikten değil örgütün ve sınıf hareketinin gerçekliği ve ihtiyaçlarından da kopartarak her şey haline getiren sağcı entelektüalizm merakı için bunların hiçbir önemi yoktu. Ona göre, emperyalist kapitalizmin 1980 sonrası neoliberal yeniden yapılanma sürecinde geçirdiği değişimlerin kapsamlı bir çözümlemesi yapılmadan yürütülecek her türlü siyasal faaliyet, pratiğe her müdahale çabası, "*parçayla sınırlı, sonuçsuz kalmaya mahkum, nafile çabalar olmaktan kurtulamazdı"*. Bu yöndeki uyarı ve çabalar, onun literatüründe "*dar siyasal*

*devrimcilik"*ti. Her konuda, "*önce çözümleyelim, pratiğe sonra yöneliriz"* şeklinde sağcı ve kendiliğindenci bir teori merakı örgütü teslim aldı. Tarihimizde **Koordinasyonculuk** olarak bilinen mücadele kaçkını aydın oportünizmi, aynı gerekçenin arkasına saklanıp aynı temel sloganı bayraklaştırarak 27 yıl sonra bir kez daha karşımıza çıkmıştı.

Bu sağcı yönelim, 3. Konferans tarafından seçilmiş MK içinde tek kişi ile sınırlı kaldığı halde, örgütün yönetimini fiilen elinde bulunduran yönetici organ (MÖK) içinde tam da meşrebine uygun destekçiler bulabildiği için, sonuna gelinmiş olan Konferans sürecini 5 yıl daha uzatıp çürütmeyi başarabildi.

Örgüte merkezi önderlik sorumluluklarının hakkını seçildiği günden itibaren zaten tam olarak veremeyen MK'nın çoğunluğu oluşturan üyeleri de, Konferans'ın zamanında yapılıp tamamlanmasını bir kez daha engelleyen bu tüzük suçuna fiilen ortak oldular. Gerçek nedenleri ve içeriği o koşullarda doğru anlaşılmayacak erken bir bölünmeye meydan vermemek kaygısıyla da olsa o sağcı ve keyfi dayatmaya boyun eğildi. Baştan beri örgüt güçlerinin olabildiğince geniş katılımına dayalı kolektivize edilmiş bir konferans sürecinden yana olunduğu halde, sürecin yıllarca delegelere dahi kapalı tutulmasına yine bu kaygı nedeniyle seyirci kalınıp bu konuda da seçkinci aydın oportünizmine suç ortağı olundu. Konferans sürecinin, emperyalist kapitalist sistemdeki neoliberal "*büyük dönüşümün çözümlenmesi"* ile "ö*rgütsel rapor"* olarak adlandırılan iki yazının yazılması sürecine indirgenerek yozlaştırılmasına yönelik eleştirilerin mantıki sonuçlara götürülmesinde titrek davranıldı. Örgüte ve tarihe karşı önderlik sorumluluklarının hakkı bu yönüyle de tam olarak verilemedi.

Fakat bu hassasiyet yanlış anlaşıldı. Zaten çok kan kaybetmiş ve siyaseten bitkisel hayata sürüklenmiş olan örgütü büsbütün dağılıp yok olmaya kadar götürecek sorumsuz tutum ve yaklaşımlardan kaçınmaya çalışılması, zayıflığa ve özgüven eksikliğine yoruldu. Örgütün militan bir proleter sosyalist çizgi temelinde bir an önce ayağa kalkıp aktif siyasal bir özne haline gelmesi diye bir derdi zaten kalmamış olan sağcı aydın oportünizmi, örgütü sahiplenme konusunda ezici bir çoğunluğu oluşturan bizlerin hataları ve bıraktığı boşluklardan da yararlanarak, Konferans'la ve örgütle bugüne kadar sorumsuzca oynayabildi.

Çürümüş aydın oportünizmi, bu süreçte burjuva politika tarzına özgü

düşkün yöntemlere başvurmaktan çekinmedi. Onun gerçek sınıfsal karakteri ve niyetleri, tenezzül ettiği yöntemlerden de görülebilir. Onun sözde ideolojik mücadele yöntemleri arasında yalan da vardı, iftira da vardı, kulisçilik ve dedikodu da vardı. Öyle ki, örgütün önünde yürümesi gereken en kritik anlarda ve konularda dahi ortalıkta görünmeyen, korkaklığı ve sinikliğiyle ünlü çürümüş bir tasfiyecinin, ayrılığın başını çeken mücadele yorgunu elebaşının nam ve hesabına, MK'nın kimi üyelerinin tasfiyesi doğrultusunda **2002** yılından başlayarak örgüt içinde kamuoyu oluşturma yönelimine girdiği son süreçte bir delegenin ifşaatıyla açığa çıktı. 3. Konferans tarafından seçilmiş olan MK'nın kararları yıllarca sabote edilip uygulanması engellendi. Örgütle MK arasındaki ilişkiler yıllardır bilinçli olarak kopartıldı, örgüt MK'ne, MK çoğunluğunun görüş ve eğilimleri örgüt güçlerine tanınmaz hale getirilerek taşındı. Dağıtımına yıllar öncesinden başlanmış olması gereken Konferans belgeleri delegelerden saklandı. Fikirlerden çok kişiler ve kişilikler tartışma konusu ve hedef haline getirildi. Kendilerine karşıt görüşleri tanınmaz hale getirmek için her türlü çarpıtma ve demagojiye, düpedüz yalan ve iftiralara başvuruldu. Sağcı kavga kaçaklığı ve tasfiyecilik sürecindeki sorumlulukların üzerinin örtülmesi temelinde ilkesiz pazarlıklara dayalı koalisyonlar oluşturuldu, suç ortaklıklarına dayalı kirli ittifaklar kuruldu. Çoğunluğunu işçi yoldaşlarla sınıf alanından sorumlu kadroların oluşturduğu 8 delegeden yükselen haklı ve devrimci bir öfke istismar edilerek meşru MK'ya karşı düpedüz darbe yapıldı.

Örgüt tarihinde bir ilki gerçekleştirerek merkezi organların sorumsuz bürokratik tutumlarına karşı devrimci bir taban inisiyatifinin örneğini sergileyen bu yoldaşların isyanını, sinsi hesaplarla başlangıçta yüzsüzce sahiplenir görünen seçkinci aydın oportünizmi, ideolojik-siyasi bakımdan peşlerine takamayacaklarını gördükleri andan itibaren bu delegelere karşı da savaş açtı. Bu kez onların devrimci kimlik ve kişiliklerini hedef alan iğrenç bir yıpratma kampanyası yürütülmeye başlandı.

Tüm bunların arkasında örgütlü bir hizip faaliyetinin olduğu sonunda yazılı kanıtlarıyla da açığa çıktı. "*Eksen sahibi oldukları"* iddiasıyla her fırsatta böbürlenip "*görüşlerinin gücüne güvendikleri"* çığırtkanlığını yapan bu arkadaşların, Konferans iradesini istedikleri yönde şekillendirebilmek için aralarında gizli ilişkiler kurdukları, ayrı bir hiyerarşiye ve işleyişe sahip özel bir örgütlenmeye gittikleri, işbölümü temelinde

görev paylaşımı yaptıkları, Konferans'ın dürüst ve sağlıklı bir biçimde yürütülmesi için seçilmiş **OKHK**(Olağanüstü Konferans Hazırlık Komitesi) içindeki uzantıları vasıtasıyla süreci nasıl yönetmeye çalıştıkları ele geçen bir belgede bütün çıplaklığıyla görülüyordu. Hemen her delegenin yıllardır farkında olduğu hizipçi faaliyet, bu kez belgesiyle suçüstü yakalanmıştı. Üstelik, Konferans süreci ve delegelere dair ayrıntılı bilgilerin yer aldığı çok sayıda dosyayı içeren bu flashdisk, polisin her an ulaşabileceği bir evde ele geçmişti.

Fakat onlar büyük bir pişkinlikle bu yaptıklarının da üzerini kapatmaya yeltendiler. Darbe planları ya da kamuoyunu manipüle etme hazırlıkları belgeleriyle açığa çıkan Genelkurmay'ın tutumuna benzer bir arsızlıkla, işin özünü oluşturan hizipçi ilişkilerinin hesabını dürüstçe vermeye yönelmek yerine, tartışmayı ve dikkatleri suç üstü belgelerinin ele geçirilme yöntemi üzerine kaydırmayı denediler. Kaldı ki ortada ne bir "*hırsızlık"* ne de "*polisiye yöntemler"* vardı. Bu bağlamda da, konferans sürecinin bütün belgeleri ile birlikte bu kesitin belgelerini de yakında yayınladığımız zaman işin gerçeği herkes tarafından görülecektir.

Hizipçi faaliyetleri belgeleriyle açığa çıkan sağcı aydın oportünizmi, parti anlayışı konusundaki seçkinci bürokratik karakterini, yıllardır sergilediği pratiğe ek olarak hizip tartışmaları sırasında teorik yönden de bir kez daha kustu. Suçüstü yakalanmanın şaşkınlığı ile ilk refleks olarak koro halinde, "*kendilerinin yenilikçi görüşlerin sahibi olduklarını, dolayısıyla bu temelde her türlü ilişkiyi kurmalarının doğal ve meşru olduğunu"* teorize etmeye kalkıştılar. Görüşlerimizi çarpıtarak bizleri Maocu "*kanatlı parti anlayışının savunucuları"* olarak göstermeye çalışanlar, kendileri söz konusu olunca birden "*hizip kurma özgürlüğünün"* savunucusu kesildiler. Hizip kurmaya bile haklarının olduğu yönündeki seçkinci bürokratik pervasızlıkları tutmayınca, bu kez, "*görüşlerimiz bu yolla bastırılmak isteniyor"* çığırtkanlığına sığındılar. Konferans buna da pabuç bırakmadı.

Konferans iradesini istedikleri yönde şekillendirebilmek için özel olarak örgütlenmiş organize bir hizipçi faaliyete kalkışılmış olması, Leninist parti anlayışı açısından olduğu kadar Tüzüğümüze göre de karşılığı örgütten atılmak olan ağır bir suçtu. Buna rağmen kimse, onların, yıllardır süregelen tasfiyeci tutum ve pratiklerinin hesabını vermenin yanında Konferansı son 5 yıldır ona tabi hale getirdikleri halde yaz-

maktan ısrarla kaçtıkları **Bernsteincı** "*büyük dönüşüm"* çözümlemeleri ile ideolojik hesaplaşmadan kaçmalarına meydan vermek yanlısı değildi. Bu yüzden delege çoğunluğu onlardan sadece, hizipçi ilişkilerinin bütün boyutlarıyla görülebilmesi için ele geçen flashdiskteki açılamayan diğer dosyaların şifrelerini Konferans iradesi önünde açıklamalarını istedi.

Destekçileriyle birlikte kendilerinin iki katı sayıdaki delegenin ısrarlı çağrılarına karşın buna yanaşmadılar. Bunun yerine, o güne kadar tartışma konusu dahi yapmadıkları -zaten büyük ölçüde de onların önerileri temelinde şekillenmiş- delege bileşiminin iradesini değersizleştirmeye yönelik klasik iftira yöntemlerine sarıldılar. O ezici çoğunluğu, "*çürümüş çoğunluk", "imza kalabalığı", "geleceği olmayan aritmetik topluluk"* gibi hakaretlerle yaftalamaya soyundular. 6 ay önce "*demokrasi kahramanları", "tabanın sesi", "sınıfın temsilcisi"* vb. olarak yere göğe sığdıramadıkları işçi yoldaşlar bile bu siyasal karakter yoksunluğunun hedefi olmaktan kurtulamadı.

HİZİPÇİ AYDIN KOALİSYONU YENİLGİYE UĞRAMIŞ BİR AZINLIKTIR

4. Konferansımızın ortaklaşa belirlenmiş toplam 32 delegesi vardı. Bu bileşimin, örgütü ve değişik faaliyet alanlarını temsil kabiliyeti ile meşruiyeti, ezici bir çoğunlukla hizipçi aydın oportünizmine tavır alana kadar tartışma konusu dahi yapılmadı.

Bu 32 delegeden biri, kendisine verilen tüm belge ve bilgileri, bazılarının örgütle ilişkisi dahi kalmamış çevre ilişkilerine taşıdığının açığa çıkması üzerine kendi kararıyla aylar önce delegelikten çekildi. Ciddi bir devrimci örgüt anlayışı ve işleyişi açısından tereddütsüz çok ağır bir suç olarak görülüp anında mahkum edilmesi gereken bu laçka tutum dahi, oy hesapları nedeniyle hizipçi oportünistler tarafından önce delegelerden saklanmaya, daha sonraları ise meşrulaştırılıp geri aldırılmaya çalışıldı.

2 delege, Konferansın yürütülüş biçimini ve karşılaştıkları kimi tutumları protesto amacıyla yazılı görüş ve tutum belirtmekten süreç boyunca ısrarla uzak durdular.

Geriye kalan **29 delegeden 18'i**, yazılı kanıtlarıyla belgelenen hizipçiliği Konferans önünde hesap vermeye çağırdılar.

Bir delege, MK üyesi kimi kadroların tasfiye edilmesini hedefleyen hizipçi bir faaliyetin varlığını **2002 yılından bu yana** bildiğini açıklamakla birlikte, tümüyle farklı bir ara çözüm önerisi ortaya attı.

Hizipçi ilişkileri belgeleriyle açığa çıkan 5 delege dışında **sadece 5 delege daha** bu ilişkileri "*meşru ve normal"* gördüklerini açıkladılar. (Bunlardan biri, daha sonra net bir nihai tutum ve görüş belirtmekten kaçındı.)

Sonuç olarak 18'e 9 gibi açık ara bir delege iradesiyle Konferans kararı haline gelmiş olan "*hizipçi faaliyetlerin açıklanması ve hesabının verilmesi"* konusunda, bu arkadaşlara iki kez çağrı yapılıp süre verildi.

Fakat onlar, baştan beri bütün tutum ve yaklaşımlarına yön veren küçük burjuva seçkinci örgüt anlayışlarından vazgeçmediler. Kendilerini mahkum eden ezici delege iradesini, bu kez, "*çürümüş delegasyon", "imza kalabalığı", "mücadelenin dışına düşmüş, bugünden kopmuş, geleceği olmayan aritmetik"* gibi sıfatlarla niteleyip tanımama yolunu seçtiler."*Görüşlerimiz bastırılıyor", "bizler eksen sahibiyiz", "yeniyi biz temsil ediyoruz"* türünden içi boş böbürlenmeler eşliğinde bildiklerini okuyacaklarını deklare ettiler. Arkasından fiilen ayrı bayrak açıp aylardan beri kapı kapı bütün örgüt güçlerimizi ve çevre ilişkilerini dolaşmaya başladılar.

Hizipçiliğe başvuracak kadar kendini kaybetmiş sağcı aydın oportünizmi ile aramızdaki ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları zaten büyük ve derindi. Buna bir de devrimci temellerde örgütlü bir beraberliğin asgari kurallarının dahi böyle fütursuzca çiğnenmesi eklenince, bölünmeyi hiç istemediğimiz halde onlarla aynı örgüt çatısı altında birlikteliğimizi sürdürebilmenin olanağı bizler açısından da kalmadı.

TEMELDEKİ ETKEN

TİKB olarak yaşadığımız bu süreç, sadece bize özgü bir kriz değildir. Dünyada ve Türkiye'de, **1980**'lerin ortalarından itibaren değişik tür ve biçimlerde tasfiyecilik üreten daha genel bir dinamiğin bizim özgülümüzde ortaya çıkardığı bir sonuçtur bu.

Bunun temelinde, burjuvazinin neoliberal yeniden yapılanma atağıyla pekiştirmeyi başardığı sınıfsal hegemonyasını, işçi sınıfı ve emek hareketi cephesinden güçlü bir biçimde hala sarsamamış olmanın yarattığı bezginlik ve karamsarlık yatmaktadır. Süreç uzadıkça, bu bezginlik ve karamsarlık umutsuzluk ve yılgınlığa dönüşmekte, "*yeni"* ve "*yenilenme"* adına neoliberal ideolojinin etki alanına girilmekte, geçmişin devrimci değer ve geleneklerinden nihilist bir kopuşu savunup yerine tarihte ipliği defalarca pazara çıkmış en pespaye oportünist tez ve teorilerin ipine sarılan tasfiyeci tutum ve yönelimler üremektedir

Simgesel ifadelerini **Dev-Yol**'un **ÖDP**'lileşmesi ile **TDKP**'nin **EMEP**'leşmesinin oluşturduğu birinci büyük tasfiyecilik dalgası, 12 Eylül faşizmi karşısında uğranılan ağır ve utanç verici yenilgi ile revizyonist sistemin rezilce çöküşünün yarattığı şaşkınlık ve hayal kırıklıkları zemininde yükseldi. Onu doğuran tarihsel koşulların da etkisiyle o dalga, tasfiyeci döneklik ve inkarda sınır tanımayan bir pervasızlık biçiminde yaşandı.

1990'ların ortalarında boy atan ikinci büyük dalga ise, cepheden açık ve pervasız bir inkarcılık yerine daha sinsi bir "*ara duruş"* biçiminde seyretti. Ona yön veren temel dürtü, açık umutsuzluk ve yılgınlıktan ziyade, o konjonktürde öne çıkan toplumsal muhalefet dinamiklerinin hepsine mavi boncuk dağıtarak "*güç olmayı*" amaçlayan belkemiksiz bir kitleselleşme hedefiydi. Kitleselleşme adına kitleleşmeyi beraberinde getiren bu yönelim, zaten öncesinde de zayıf ve yetersiz olan militan devrimci özelliklerin, ML ve proletarya sosyalizminin etkilerinin "*yüksek politika"* adına sulandırılarak buharlaştırılması şeklinde bir tasfiye çizgisi izledi. **MLKP**'nin evrimi, bu dalganın tipik örneğidir.

2000'lerin başlarından itibaren yükselişe geçen üçüncü dalga ise, önceki her iki büyük tasfiyecilik dalgasının kimi karakteristik özellikleri yanında pratikte de birbirine zıt sonuçlar doğurabilen özgün çizgiler taşıyor. Bir taraftan son krize gelene kadar adeta mutlak bir hegemonya kurmuş olan neoliberal ideolojinin tarihsel bir derinlik ve sağlamlıktan yoksun bilinçler üzerindeki çözücü etkileri halen sürüyor; fakat **1980** ve **1990**'lı yıllardan farklı olarak diğer taraftan, sınıfı ve emekçi yığınları örgütlemenin nesnel koşullarında göreli ancak gözle görülür ölçüde de bariz değişmeler yaşanıyor. Bunlardan birincisi, tıpkı birinci ve ikinci büyük tasfiyecilik dalgaları sırasında olduğu gibi günümüzde de "*yeni*" ve "*yenilenme*" adına gitgide daha da pespayeleşen bir

oportünizm ve inkarcılık üretirken; ikinci dinamiğin etkisinin daha baskın çıktığı durumlarda, "**Toplumsal Hareket Devrimciliği**" örneğinde olduğu gibi militanlık, ML'den etkilenme ve işçi sınıfına yönelim bakımlarından **1970**'lerin küçük burjuva halkçılığının da gerisine düşen bir halkçılık güç kazanabiliyor.

Ancak temeldeki gerilim, yani devrimci subjektif etkendeki korkunç zayıflık ve yetersizlikler ortadan kalkmış değil. Komünist ve militan devrimci hareketler, etkili ve anlamlı bir güç olmaktan hala çok uzaklar. Bu ise **artık kronikleşmiş bir umutsuzluk kaynağı** durumunda. Bu umutsuzluk, yeni krizleri, yeni tasfiyeci arayış ve savruluşları da beraberinde getiriyor.

Öyle ki, **1989** sonrasının birinci, **1990** ortalarının ikinci tasfiyecilik dalgaları sırasında da çözümü tam da bugün bizim içimizde ortaya çıkan nihilist küçük burjuva aydın oportünizminin savunduğu türden bir "*kopuş*" ve "*yenilenme*" anlayışında gören tasfiyeciler dahi bugün yeni krizler ve kırılmalar yaşıyorlar. Neoliberal ideolojinin çekim alanına girerek "*değişme*" adına onlar da çözümü, geçmişlerinde devrimci olan ne varsa onlarla birlikte ML'i ve militan bir sosyalizm idealini bordadan aşağı atmakta görmüşlerdi. Fakat inkarcılıkta sınır tanımamaları, iddia ettikleri "*çözümü*" getirmedi, devrimci hareketin tıkanıklık ve krizine çare olamadı. Çünkü onlar (da) yanlışı yanlış yerlerde aradılar. Bu yüzden bugün her biri, farklı biçimlerde yeni krizler ve açmazlar içindeler. Bazıları birbirlerine de düşmüş olarak taşlayacak yeni şeytanlar arıyor, yarın onlardan da bıkacakları yeni teorik fantezilerin peşinde koşuyorlar.

Birinci ve ikinci tasfiyecilik dalgasının namlı tasfiyecilerinin serencamı ve bugünkü halleri, onları önlerine katıp götüren o ilk iki büyük dalga sırasında da TİKB'nin şimdi ölü bir köpek muamelesi yaptıkları militan ML ideolojisi, devrimci tarihi ve gelenekleri temeli üzerinde yükselen net ve kararlı duruşu sayesinde kayıp gitmelerinin önü alınan içimizdeki küçük burjuva abbas yolcuların ve yorgun devrimciliğin bugünkü frenleri patlamış "*kopuş*" ve "*yenilenme*" yönelimlerini bekleyen akıbetin habercisidir.

YENİ BERNSTEİNCILIK

Yollarımızın ayrıldığı sağcı aydın oportünizminin temsilcileriyle ideolo-

jik-siyasi ayrılıklarımız tek bir konu ile sınırlı değildir.

Dünyada ve Türkiye'de 1980 sonrası yaşanan değişimlerin yorumlanışından Türkiye'nin rejim tipindeki farklılaşmaya, işçi sınıfının yapısındaki değişimlerden çıkarılan sonuçlardan sosyalist devrim anlayışına, geçmişimizin değerlendirilmesinden parti anlayışına kadar bir dizi stratejik konuda aramızda çoktan çizgi farklılığına dönüşmüş kapsamlı, büyük ve derin görüş ayrılıkları vardır

"*Yeni görüşler"* adı altında bu arkadaşlar, emperyalist neoliberal yeniden yapılanma sürecini dünyada da Türkiye'de de **asıl olarak sermayeye güç ve avantaj kazandıran yönlerinden okuyan NEOBERNSTEİNCI** bir temel yaklaşıma sahiplerdir.

Bu oportünizm, daha işin başında, "*devrimci hareket kapitalizmde bugüne kadar hep krizleri ve kriz öğelerini gördü, halbuki asıl olan üretici güçlerdeki gelişmedir"* şeklinde bir önkabulle yola koyuldu. Onun Bernsteincı karakterini, bu stratejik önkabulden daha açık ve dolaysız ne anlatabilir? **Kapitalizmi sadece üretici güçleri geliştirme yönünden ele alıyor fakat bunun bile üretici güçlerin çok daha büyük bir kısmının yıkımı pahasına gerçekleştiği gerçeğinin üzerinden atlayan bir tekyanlılıkla hareket ediyordu. Bu tekyanlılık, sistemin yapısal hastalık ve açmazlarına, çelişkilerindeki keskinleşmeye, kriz gerçeğine ve kriz olasılıklarına hemen hiç değinmiyordu.** Sadece sermaye birikim süreçlerindeki tıkanmanın (krizin) neoliberalizm sayesinde ötelenişini ve bunun burjuvaziye kazandırdığı avantajları görüyor, fakat sistemin doğası gereği yeni ve daha da ağırlaşmış krizlere yuvarlanmaktan kurtulamayacağı gerçeğini belirsiz bir geleceğe erteleyerek gözlerden gizliyordu.

Çürümüş ve asalak bir sistem olarak kapitalizmin içine girmekten kurtulamadığı yapısal krizlerinden birine burjuvazi cephesinden "*çözüm*" arayışları sırasında şekillenen bir strateji olarak neoliberal yeniden yapılanma süreci, bu yeni Bernsteincılığa göre, "*kapitalist sistemin içsel yapısı içerisinde, üretim alanından başlayıp genişleyen SANAYİ DEVRİMİNDEN SONRA EN BÜYÜK DÖNÜŞÜM"*dü. Bu sayede "*SİSTEM, KISA HATTA ORTA VADEYİ BULACAK BİR İSTİKRAR"* sürecine girmişti. Sınıf mücadelesinin ölçüleriyle bu, daha en az 25-30 yıl sürecek bir istikrar öngörüsü demekti.

Yeni Bernsteincılar, **Gorbaçovcu**ların bayraklaştırdıkları "*bilimsel-teknolojik devrim"* teorisine kapılanmışlardır. **Emperyalizmin karakterinin değiştiği, onun yeni ve farklı bir aşamasına girdiğimiz temel iddiası başta olmak üzere o iflas etmiş revizyonizme yol gösteren bu yeni ihanet çağı teorisinin neredeyse bütün belli başlı tez ve iddialarını, bazen aynen, çoğu kez kavramlarla oynanmış olarak onların "***Büyük Dönüşüm çözümlemelerinde"* görmek mümkündür.** "*Bilimsel-teknolojik devrim"* yerine "*devrimsel düzeyde bir teknolojik değişim"* şeklinde laf cambazlıkları, bu gerçekliğin üzerini örtmek içindir.

Burjuvazinin neoliberal yeniden yapılanma atağıyla komünist ve devrimci hareketler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşısında sağladığı başarıları, üstünlük ve avantajları tek yönlü okumakla kalmayıp tarihsel bir perspektif bakımından bunların geçici karakterini unutacak kadar kendini kaybeden Bernsteinci bu "*büyük dönüşüm"* okumasına bakılırsa, kapitalizm tarihsel olarak bile ömrünü hala doldurmamış bir sistemdir: "*SİSTEMİN TARİHSEL SINIRLARINA DOĞRU HIZLA YAKLAŞILMAKTADIR"*.

Basit bir dil sürçmesi olarak görülemeyecek olan sırf bu cümle bile, emperyalizmi, sistemdeki çürüme ve asalaklığın zirveye çıktığı kapitalizmin en son ve nihai aşaması olarak niteleyen **Leninist** emperyalizm tahlilinin ve ondan çıkan tüm devrimci sonuçların kökten reddi anlamına gelir. Bu aynı zamanda proleter devrimin ve sosyalizmin güncelliğinin reddedilmesidir. Nitekim onlar bunu açıkça da savundular.

Günümüz koşullarında proleter devrim ve sosyalizmin '*yakın, somut ve güncel*' bir imkan olarak kavranıp buna uygun hareket edilmesi, lafa geldiği zaman herkesten çok daha keskin sosyalist devrimci pozlarına bürünen bu sağcı aydın oportünizmine göre yanlıştır. Onlara göre bu tür belirlemeler, "*objektif koşulları doğru değerlendiremediği gibi subjektif faaliyetin doğru noktalara yoğunlaşarak yürütülmesini engelleyen"* indirgemeci, kestirmeci, dar siyasal belirlemelerdir. Burada kastedilen "*doğru noktalar*", yıllara yayılmış, keyfe keder "*teorik araştırma, inceleme, çözümleme faaliyeti"*dir.

İşin ilginci, bundan 5 yıl önce Konferans sürecinin silbaştan yapılarak ona tabi hale getirildiği ve o yapılmadığı sürece diğer her şeyin boş, anlamsız ve nafile çabalar olmaktan kurtulamayacağı iddia edilen o

"*Büyük Dönüşüm çözümlemesi"* de yapılmadı. Hizipçi aydın koalisyonunun "*fikir babası*", defalarca tarih verdiği halde, "*eksen*" olarak tanımladıkları bu konudaki görüşlerini son haliyle yazılı olarak ortaya koymaktan kaçtı. Çünkü hem o sözde yeni açılımların ruhuna işlemiş Bernsteincılığı o haliyle örgüte yutturamayacaklarını anlamıştı hem de o kapitalizm güzellemesi, kafasındaki ilk taslağı kaleme aldığı dönemden farklı olarak bizzat hayat tarafından ıskartaya çıkarılmıştı. 5 yıl önce, '*aşkın bir emperyalizm çözümlemesi'* demagojileri altında pazarlanmaya çalışılan bu teorinin, kısa hatta orta vadede bile sarsılmayacak bir stabilizasyona ve istikrara kavuştuğunu iddia ettiği neoliberal kapitalizm, o zamanlar belirsiz bir geleceğin sorunu olarak adı dil ucuyla anılan yeni bir kriz çukuruna daha yuvarlanmıştı. Neoliberal ideolojinin bilinçleri teslim alan hegemonyası altında şekillenen çözümlemeleri bu değişen koşullarda gündemleştirmek bu kez anında sırıtırdı.

Sonuç olarak, teorik fantezi meraklısı sağcı aydın oportünizminin "*yeni görüşler*" etiketi altında örgüte yutturmaya kalkıştığı "*büyük dönüşüm*" çözümlemesi, Bernstein'ın 130 yıl öncesine ait oportünist görüşlerinin kaba bir versiyonudur. Emperyalist kapitalizmin 1980 sonrası neoliberal yeniden yapılanma sürecinde hayatın her alanında kaydettiği ilerlemelerin yarattığı şaşkınlığın, bilinç karmaşasının, burjuvazinin bu süreçte ele geçirdiği üstünlük ve avantajların altında ezilmenin, sınıfsal dengelerde proletarya ve komünistlerin aleyhindeki değişmelerin yarattığı panik ve ezikliğin dile gelişidir.

Bu temel çözümlemeden hareketle çıkarılan bütün stratejik sonuçlar da, savunulan o sağcı liberal öze dayalı, onunla uyum halindedir.

HER BİRİ BİRBİRİNDEN OPORTÜNİST TÜREV SONUÇLAR

Örneğin bu arkadaşlar, emperyalistler arasındaki ilişkilerde, çelişkileri ve bunları doğuran yapısal etkenleri değil, birlik yönlerini esas alan "*ultra emperyalist"* bir yaklaşımın savunucusudurlar. Onlara göre, emperyalistler arasındaki ilişkilerde "*karşılıklı bağımlılık"* günümüzde daha baskın ve tayin edici bir hal almıştır. Ayrıca, eşit olmayan gelişme yasası temelinde dengelerin değiştiğini, **ABD**'nin özellikle de teknolojik ve askeri yönlerden ezici üstünlüğü hala devam etmekle birlikte 1990'lardaki rakipsiz ve mutlak hegemon konumunu artık yitirme sürecine girdiğini, bu arada dünya ekonomisinin ağırlık merkezinin gi-

derek **Asya-Pasifik** hattına doğru kaydığını, bunun emperyalist güçler arasındaki ilişkilerde de yeni paylaşım talepleri temelinde ilerde yeni sürtüşmeler doğurabileceğini söylemek, onlara göre "*Avrasyacılık'tır*".

Bu örgüt proletaryayı, onun sosyalizmin inşasında ve devrimimizdeki öncü rolünü sanki yeni keşfediyormuş gibi, yeni Bernsteincılık kendisini bu konularda '*biricikleştirme*' çabası içindedir. Bu bir yönüyle tarihimizden habersiz bir cehaleti ele verir, her şeyi kendisiyle başlatıp açıklamaya meraklı bir nihilizmi yansıtır. Fakat bu keskin proletaryacılık, somuta gelindiğinde karşımıza ya pespaye bir kuyrukçuluk ya aristokratik bir işçi siyaseti savunuculuğu ya da **II. Enternasyonal** türü bir sendikalizm olarak çıkar.

Bir taraftan en gelişmiş kapitalist ülkelerde dahi rastlanmayacak saflıkta sadece proleterlerle burjuvalardan oluşan kurgusal toplum tasvirleri çizer, diğer yandan proletaryanın has kesimlerini dahi "*kent yoksulları"* torbasına doldurarak bu kez sınıfın bazı bölüklerini "*sınıfın müttefiki"* olarak tanımlayan ucube tezler üretir. Sonra da başkalarını, "*proletaryadan uzaklıkla", "ezilencilikle", "halkçılıkla", "muğlak bir toplumculukla"* damgalamaya kalkışır.

Proletaryanın hala geçerli temel mücadele biçimlerinin başlarında gelen grev ve direnişler, yeni Bernsteincı bu revizyonizmin "*yeni*" görüşlerine göre "*etkisini ve önemini yitirmiştir", "devredışı kalmıştır", "proletarya grev silahından yoksun hale gelmiştir".* Bu onun sınıf içindeki çalışmada (da) militan eylem ve pratik yönelimlerin yanına dahi yaklaşmayan genel sağcılığı ile uyumludur.

Onun için proletarya, kapitalizmin neoliberal yeniden yapılanma sürecinde konumlarını yitirerek proletaryanın saflarına katılan eskinin beyaz yakalıları ile birlikte vasıflı emek türleridir. Gözü her konuda öncelikli olarak bunların üzerindedir. Grev ve direnişlerin tekrar etkili hale getirilebilmesinden krize karşı mücadelenin örgütlenmesine kadar sınıf içindeki çalışmada bütün strateji ve taktiklerini bu kesimlerin kazanılması üzerine inşa eder. **Sınıfın birer parçası haline gelmiş olmakla birlikte, özellikleri ve alışkanlıkları itibarıyla aristokratik eğilim ve özelliklere de sahip olan bu kesimlerin önemini tek yanlı olarak her fırsatta vurgularken; öbür yandan işsiz işçiler, enformel sektörlerde çalışan işçiler, evde çalışan kadınlar, emekçi memurlar, inşaat ve temizlik işçileri gibi sını-**

fın hem sayıca hem de militanlığa açıklık bakımından en önemli bölüklerini 'kent yoksulları' genel kategorisi içinde eritmeye kalkışır. Hareket noktasını, "*proletaryanın neoliberal yeniden yapılanma sürecinde uğradığı güç ve konum kayıplarını telafi edecek yeni toplumsal dinamikler arayışının"* oluşturduğu **Toplumsal Hareket Devrimciliği** ile arasındaki sınırlar bu noktada silinir. Özümsenmiş tutarlı bir proletarya devrimciliğinin asla düşmeyeceği bu vahim ideolojik hatasını dürüstçe kabullenip düzeltmeye de yanaşmaz. Bunun yerine, onu bu konuda eleştiren işçi yoldaşları küçümsemeye, "*ezilenciler"* olarak yaftalamaya kalkışır.

İşçi sınıfı içinde aristokratizm, her zaman bayağı bir sendikalizm ve reformizm üretmiştir. Bu yasa bizim özgülümüzde de değişmedi. Lafta keskin proletaryacı yeni Bernsteincılığa göre, "*komünist partinin işçi sınıfı içindeki çalışmasının esasını mevcut sendikaların ele geçirilmesi, duruma göre yenilerinin kurulması oluşturur"*. Bu denli saf ve katıksız bir sendikalizm, II. Enternasyonal oportünizmi tarafından bile bu açıklıkta ve kabalıkta savunulmamıştır.

Kapitalizmin '80 sonrasında Türkiye'de de yaptığı sıçrama, bu arkadaşların aklını başından aldı. Onun bu bariz fakat göreli atağını, Türkiye kapitalizminin yapısal-tarihsel özellik ve zayıflıklarından, emperyalist-kapitalist sistem bütünlüğünden, o bütünlük içindeki hiyerarşik ilişkiler zincirinden, buna bağlı ekonomik strateji ve bölgesel politika değişikliklerinden soyutlayarak, işbirlikçi karakteri ve konumu temelde değişmemiş olan Türk tekelci burjuvazisinin ve kapitalizminin, "*sermayenin bölge çapındaki çıkarlarını gerektiğinde ordusunun süngü gücüyle de gerçekleştirip koruyabilecek bir güce ulaştığını*" iddia edebilecek kadar ileri gittiler. ML'e sadakat, proletarya ve devrime karşı sorumluluk diye bir derdi olmayan fantezi meraklısı kimi aydınlar tarafından 1980'lerin sonunda üretilen "*alt emperyalizm/bölgesel emperyalizm"* teorileri, böylelikle yıllar sonra bizim içimizde hortlatıldı.

Kapitalizmin gelişme düzeyi ve sermayenin kazandığı üstünlüklere dair bu abartı, hayattan kopuk küçük burjuva aydınların abartıya ve fanteziye olan merakı sınırları içinde kalsaydı, fazla sorun olmazdı. Fakat bu merak, politika ve taktiklere yön veren stratejik ön kabuller düzlemine taşınmaya kalkışıldı.

Örneğin, kapitalizmin en gelişkin olduğu ülkelerde dahi rastlanmadık

saflıkta sırf proletarya ile burjuvaziden ibaret toplum tahlilleri yapılmaya başlandı. Öyle ki, feodal ilişkilerin hala ağır bastığı geri tarım toplumları olmaktan henüz kurtulamamış **Orta Asya Cumhuriyetleri** bile, "*toplumun proleterleştiği, proletaryanın toplumsallaştığı*" genel kalıbı içerisine sıkıştırılıp değerlendirilir oldu.

Irak ve **Afganistan**'daki işgal karşıtı direnişleri ve yaşanan somut süreçleri tahlil ederken "*işçi sınıfı dinamiğini ve sosyalizme yönelme zorunluluğunu yeterince anmadığımız"* gerekçesiyle bizler, "*eski MDD'ci yaklaşım ve alışkanlıklarından hala kurtulamamış orta sınıf devrimcileri*" vb. olarak damgalandık.

Kapitalizmin gelişme düzeyinin tek yanlı olarak abartılması yanında toplumdaki meta ilişkileri alanının genişlemesi olgusu, diyalektikten kopuk yüzeysel bir materyalizm algısıyla da birleşince, kaba bir ekonomik determinizmi beraberinde getirdi. Egemenlik sorunu başta olmak üzere bütün toplumsal ve siyasal süreçler, "*materyalist yaklaşım"* görünümü ve iddiası altında, salt kapitalist mülkiyet ilişkileri alanındaki konumlar ve ekonomik süreçlerle açıklanır oldu. Öyle ki, **devletin, siyasal baskı ve zorun, sınıf mücadelesinin, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıfsal dengelerin, politikanın, ideolojinin neredeyse adını dahi anmayan yapısalcı "***egemenlik teorileri"* **üretilmeye başlandı.**

Fakat bu kaba determinizm, en vahim, en oportünist yansımasını rejim değişikliği konusunda gösterdi.

REJİM TİPİ KONUSUNDAKİ FARKLILIKLARIMIZ

Yeni Bernsteincılık, Türkiye'deki rejimin geçirdiği değişiklikler konusunda "*İkinci Cumhuriyetçilik"* ile aynı temel tezi savunmaktadır: **"***Faşizmin çözüldüğü, yerini burjuva liberal demokrasinin aldığı"* **iddiasındadır.** Bu, onun ML'den ve Leninist emperyalizm çözümlemesinden nasıl koptuğunun ve neoliberalizmin çekim alanına ne denli girdiğinin tartışmasız en açık ve çarpıcı göstergesidir.

Ona göre bu değişimi "*sermayenin ihtiyaçlarındaki değişme"* sağlamıştır. Bu her şeyden önce burjuvaziye hem de emperyalizm çağında nesnel olarak "*ilerici*" bir rol biçmek, "*demokrat"* payesi vermek anlamına gelir. Burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün iki temel biçiminden biri

olan liberal demokrasinin başına çeşitli sıfatlar eklemek, gelebilecek eleştirilere göre birinden birini kullanmak amacıyla bu konuda tam 6 çeşit tanım üretmek ya da liberal demokrasinin de kan dökmekten çekinmeyen zorba bir rejim türü olduğuna dair basit gerçekleri büyük teorik keşif edasıyla tekrarlamak bu "*İkinci Cumhuriyetçi"* savruluşun üzerini örtmeye yetmez.

Ayrıca geçildiği iddia edilen bu demokrasi, toplumsal ve siyasal yaşamın hangi alanında hangi değişiklikleri beraberinde getirmiştir? Faşist **12 Eylül Anayasası** yürürlüktedir. Ona uygun dizayn edilen devlet yapılanması bellibaşlı bütün kurumlarıyla ayaktadır. Neoliberal yeniden yapılanmanın doğasına uygun olarak "*bağımsız üst kurullar"* adı altında bunlara emperyalist tekellere ve tekelci burjuvaziye dolaysızca bağımlı ve kararları tartışılmaz yeni kurumlar eklenmiştir. **12 Eylül faşizmi tarafından çıkarılan Sendikalar Yasası, Grev ve Lokavt Yasası, Siyasi Partiler Yasası, Seçim Yasası, Basın Yasası, ceza yasaları, toplantı ve gösteri yasaları, cezaevleri rejimi ve infaz yasaları** başta olmak üzere siyasi ve toplumsal hayatı düzenleyen bellibaşlı bütün temel yasalar ve uygulamalar, hafifleyip demokratikleşmek şurada dursun birçok yönden ağırlaştırılıp katılaştırılmışlardır. Burjuva liberal demokrasi ile faşizm arasındaki farklılıkların bir anlamda en başında gelen güçler ayrılığının genişleyip kurumsallaşması yerine, gücün gitgide daha fazla merkezileşmesi yönünde bir genel trend yaşanmaktadır. Teknolojinin sunduğu olanaklar sayesinde bütün toplum korkunç bir denetim ve gözetim altında tutulmaktadır. Daha sayılabilecek benzer bir dizi olgusal gerçek ortadayken, geçildiği iddia edilen bu demokrasi neresidir, hangi alanda, nasıl tezahür etmektedir? Ve bu "*demokrasiyi"* kimler getirmiştir? Bu noktada dünkü **Özal**, bugünkü **AKP** yalakası liberallerle fark neresidir?..

"*Türkiye'de faşizmin çözülüp liberal demokrasiye geçildiği"* iddiası, aynı zamanda üstü örtük bir **AB** şakşakçılığı anlamına gelir. Kaşarlanmış "*İkinci Cumhuriyetçiler"* bunu zaten açıkça ifade ederler. "*İç dinamiklerin yetersizliğini, bu dış dinamiğin kapattığını"* ileri sürerler. Zaten Türkiye kapitalizminin ihracat, ithalat, ortak yatırım, teknolojik bağımlılık, borç ve kredi ilişkilerinde AB'ye olan bağımlılığı gözönüne getirilecek olursa, "*faşizmi çözüp yerine liberal demokrasiyi getiren"* temel dinamik olarak tanımlanan "*sermayenin ihtiyaçlarındaki değişme*" kapsamına hangi güç ve dinamiklerin girdiği gerçeği belirginlik kazanır. Marksist materyalizmle karıştırılan ama onunla ilgisi olmayan

ekonomik determinizm, egemenlik teorileri konusunda olduğu gibi bu konuda da **1970**'lerin yapısalcı tez ve yaklaşımlarının kötü bir taklidi olarak karşımıza çıkmıştır.

Fakat bu liberal savruluşu temellendirmek amacıyla üretilen ideolojik gerekçeler içerisinde herhalde en "*derini", "burjuvazinin, emekçi halk hareketinin 12 Eylül öncesi kabarışından duyduğu korkuyu bir daha yaşamamak için faşizmi çözdüğü"* iddiası olsa gerektir?!! Bu gerekçe, ciddi bir konuda ciddi bir fikir tartışması açısından aslında sözün bittiği noktadır!.. 1990'lardan sonra çözüldüğü iddia edilen faşizmi çözen etkenlerden biri olarak işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin 1980 öncesi kabarışından duyulan korku gerekçesi ileri sürülebiliyorsa, bu mantık karşısında yapılacak bir şey artık kalmamış demektir!..

Burjuva devletin yeniden yapılandırılması ve rejimdeki değişiklikler konusunda "*İkinci Cumhuriyetçilik"* ile aynı tezin savunucusu olarak karşımıza çıkan yeni Bernsteincılık, sorunu, "*rejimde bir değişiklik var mı yok mu"* şeklinde tamamen skolastik bir kalıba sıkıştırma çabasındadır. **Aklı başında hiç kimse, ekonomiden siyasete, toplumsal yapıdan ideolojik-kültürel değerler sistemine kadar her şeyin değiştiği bir tarihsel kesitte, Türkiye'de de rejim yapılanmasının hiçbir değişim geçirmeden kaskatı aynı kaldığı iddiasında değildir ve olamaz.**

Kaldı ki bu örgüt, bu konuda **1999** yılında ortaya konulan kapsamlı bir çözümlemenin sahibidir. Burjuva devletin yeniden yapılandırılmasını ele alan bu çözümleme, hem 1980 sonrası yaşanan neoliberal dönüşümün geç de olsa yakalanması anlamında **örgüt içinde öncü bir adım** özelliğine sahiptir hem de ele aldığı konuya ilişkin çözümlemelerinin kapsamı ve hala süren geçerliliği açısından TDH genelinde konuya ilişkin öncü açılımlar kapsamındadır.

Dolayısıyla burada asıl can alıcı nokta, hangi etken ve dinamiklerin sonucu olarak, hangi yönde, nasıl bir değişimin yaşandığıdır. Özellikle de ML bir teori ve devrimci öncülük anlayışı açısından önemli olan budur. Çünkü izlenecek strateji ve taktiklere bu konuda çıkarılan sonuçlar yön verecektir. Onun için, sorunun ele alınış tarzı ve yöntem tayin edici bir öneme sahiptir.

Yeni Bernsteincılık, kapitalizmin neoliberal yeniden yapılanma genel

sürecini ele alışı sırasında izlediği yöntemi, onun temel bileşenlerinden biri olarak dünya çapında izlenen bir stratejinin Türkiye özgülündeki izdüşümünü çözümlemeye kalkıştığında da tekrarlıyor. Konuyu sadece sermaye odağından, üstelik korkunç bir tekyanlılık ve yüzeysellikle ele alıyor.

Türkiye'deki rejimin yapılanmasındaki değişimleri o, **ekonomide olduğu gibi siyasette de gücün daha fazla merkezileşmesi ve yoğunlaşması genel eğiliminden**, **emperyalizm çağında finans kapitalin karakteristik özelliği haline gelen gericilik eğilimindeki yoğunlaşmadan**, **azami kar ihtiyacındaki büyümeye bağlı olarak azami egemenlik ihtiyacındaki büyümeden** ve **mali sermaye asalaklığının karakteristik eğilim ve özelliklerinden** kopartarak ele alıyor. Ayrıca **çağımızda demokrasiyi zorlayacak temel dinamikleri oluşturan** işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinde güçlü bir yükseliş ile devrimci demokratik bir ulusal hareketin bununla da belli ölçülerde buluşan bir zorlamasının yaşanmadığı koşullarda faşizmi "*çözme*" misyonunu tutup sermayeye (ve örtük olarak onun arkasındaki emperyalist burjuvaziye) verebiliyor.

Neoliberal yeniden yapılanma süreçlerinin sonunda burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin katmanlı yapısı daha da yetkinleşerek daha girift bir hal aldı. İşin çekirdeğinde bulunan siyasal egemenlik alanında ve onun temel aygıtını oluşturan burjuva devletin yeni yapılanmasında bu değişimin yönü, burjuva liberal demokrasinin klasik biçimleri, mekanizma ve kurallarını da kendisine artık bir ayak bağı olarak gören, faşizme özgü uygulama ve yönelimleri giderek genişleyen bir tarzda daha belirgin olarak içerir hale gelen, daha baskıcı ve despotik bir rejim şekillenmesi yönündedir.

Burada **özellikle iki etken** belirleyici bir konuma sahiptirler: Bunlardan birincisi, genel olarak finans kapitalin ama onun içinde bile daha çok emperyalist para sermayenin ihtiyaçlarıdır. Bu etken, burjuvazinin sınıf egemenliğinin dünya çapındaki yeni yapılanmasının '*yapısal*' belirleyenidir. Sürece yön veren diğer özel etken ise, burjuva devletlerin "*güvenlik*" kaygılarını paranoik bir korkuya dönüştüren **11 Eylül sendromu**dur. Günümüzde belirli aralıklarla tazelenip canlı tutulmaya devam edilen bu sendrom, geniş bir zaman dilimini kapsayan '*konjonktürel*' bir belirleyen durumundadır.

Sermayenin asalaklık ve çürümesinin had safhaya vardığı kapitalizmin son aşaması olarak emperyalizm çağında, onun da kendi içinde mali sermaye asalaklığının zirve yaptığı bir evrede, kapitalizmin doğum ve yükseliş aşamasının siyasal egemenlik biçimi olan burjuva liberal demokrasinin hala mümkün ve geçerli olduğunu ya da olabileceğini düşünebilmek, ya bu dünyada yaşamamakla ya da dünyayı kendine güldürecek orijinallikler peşinde koşmakla mümkündür. Burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün bu biçiminin, kendi içinde geçirdiği tarihsel evrimin genel yönünü ve geldiği son noktayı görmek için, **İngiltere** ve **ABD**'de 11 Eylül sonrasında çıkarılan yasalar ve uygulamalar ile siyasal gücün neredeyse "*kişiselleştiği"* **Fransa, Almanya** ve **İtalya** gibi "*liberal demokrasinin beşiği ve vitrini*" ülkelerdeki iktidar yapılanması ve işleyişinin son yıllardaki farklılaşma seyrini şöyle bir göz önüne getirmek bile yeterlidir. O "*demokrasinin*" günümüzde artık nelere açık ve hazır hale geldiğini, "*gerekli gördüğünde"* faşizmin karakteristiklerinden biri olarak şiddette sınır tanımayan terörcü yüzünü arkasında onbinlerce ölü ve milyonlarca göçmen, kendi halkını doldurduğu toplama kampları ve izolasyon uygulamaları bırakacak şekilde ne kadar rahat ve ne kadar geniş çapta kuşanabildiğini sergileyen örnekler olarak **Pakistan** ve **Sri Lanka**'ya da bakılabilir.

Bu genel ve nesnel eğilimin belirleyici nedenini, emperyalizmin yapısında buluruz:

"..*özellikle emperyalizm, banka sermayesi çağı, dev kapitalist tekeller çağı, tekelci kapitalizmin tekelci devlet kapitalizmine gelişimi çağı, 'devlet mekanizması'nın olağanüstü bir güçlenişini, gerek monarşist gerekse de en özgür, cumhuriyetçi ülkelerde proletaryaya karşı baskı önlemlerinin artırılmasıyla bağlantı içinde onun bürokratik ve askeri aygıtının görülmedik bir büyümesini gösterir*" (**Lenin, Devlet ve Devrim, sf. 44**)

Her ikisi de sonuçta burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün farklı biçimleri olmakla birlikte, faşizm ile burjuva demokrasisi arasındaki farkların, küçük ve önemsiz olduğu iddia edilemez. Sınıf mücadelesinin sürdüğü koşullar açısından bunlar arasında büyük ve önemli farklılıklar vardır. Proletaryanın ve onun komünist öncüsünün izleyeceği strateji ve taktikler de, her iki rejim tipinde haliyle büyük farklılıklar içerir. Proletaryanın, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğine kökünden son

vererek sınıfsız komünist topluma ulaşma ve onun ilk adımı olarak sosyalizmi kurma tarihsel amacı her ikisinde de değişmez. Gerçi halkçılığın tersyüz edilmiş hali şeklinde bir sosyalist devrim anlayışına sahip olan yeni Bernsteincılık, **faşizme karşı mücadeleyi salt demokrasi için mücadele ile sınırlı gören bir yüzeyselliğe sahip olduğu için** faşizm varsa sosyalizm için mücadeleyi olanaksız sayar. Fakat her halükarda, bir ülkede faşizmin mi yoksa liberal bir demokrasinin mi hüküm sürdüğüne bağlı olarak, proletarya ve komünist öncüsünün izleyeceği stratejik ve taktik politikalar arasında, acil talepler, ittifaklar siyaseti, örgütlenme ve mücadelenin biçim ve yöntemleri konuları başta olmak üzere büyük farklılıklar vardır.

A'yi diyen B'yi de demek zorundadır!… Rejim tipi konusunda "*ikinci Cumhuriyetçilik*" biçimine bürünen yeni Bernsteincılık, bu değişim iddiasından hangi stratejik sonuçları çıkarıyor? Bu değişimin beraberinde getirdiği "*yeni*" düşünce ve açılımlar olarak bu kez neler öneriyor? Örneğin legal bir parti kurmayı düşünüyor mu? Hangi güçlerle hangi alanlarda, hangi hedef ve ilkeler temelinde, nasıl bir ittifak siyaseti izlemeyi planlıyor? Konferansı yıllarca ona tabi hale getirdiği "*büyük dönüşüm çözümlemesini*" kaleme almaktan kaçtıktan sonra apar topar merkezileştirilen bu konudaki gürültüye ve aceleye rağmen bu yöndeki ısrarlı sorularımıza hala yanıt vermiyor.

FARKLILIKLARIMIZIN ÖZÜ NEREDE YATIYOR?

Emperyalizm aşamasına geçişle birlikte kapitalizmin tarihsel bakımdan ömrünü çoktan doldurmuş bir sistem olduğu gerçeğini dahi unutacak ölçüde kendinden geçip, bundan dört yıl gibi kısa bir süre önce onun daha en az 25-30 yıl sürecek bir istikrar ve üstünlük dönemi yaşayacağı öngörüsünde bulunan bir "*büyük dönüşüm çözümlemesi*"nin ya da "*İkinci Cumhuriyetçi"* liberallerle aynı zemine düşebilen bir liberalizmin, salt burada andıklarımızla da sınırlı olmayan görüş ve temel tezlerinin birçoğu ideolojik-siyasi yönlerden başlı başına önemli birer ideolojik ayrılık konusudurlar. Fakat bu arkadaşlarla asıl tayin edici ayrılığımız, proletaryaya komünist öncülük misyonunun kavranışı ve buna bağlı olarak şekillenen devrimcilik anlayışı konusundadır.

Bu farklılık, basitçe bir pratik tutum ya da politik-taktik konularda yaklaşım farklılıkları olarak görülemez. Kuşkusuz bu boyutları da olan, fakat her şeyden önce **düşünsel, ruhsal, ahlaki ve pratik yönle-**

re sahip kapsamlı bir bütünlük ilişkisi olarak ideolojik tutum farklılığıdır. Bu farklılık, **siyasal varoluş ve felsefe farklılığı**dır. ML temellerde devrimci bir bütünlük ilişkisi olarak kavranması gereken proletarya devrimciliği ile sınıfa bu temellerde öncülük ve önderlik sorumluluğunun **nasıl** anlaşıldığına, **nasıl** bir devrim ve sosyalizm anlayışına sahip olunduğuna, bu konulardaki iddiaların ve lafa gelince savunulan tezlerin **ne denli** özümsenip içselleştirildiğine, pratikte hakkının **ne denli** verildiğine ilişkin bir farklılıktır.

Bugün yollarımızın ayrıldığı zihniyet, bundan dört yıl önce, burjuvazinin ve kapitalizmin dünya çapında "*kısa hatta orta vadede bile bozulmayacak"* bir üstünlük ve istikrar sağladığını iddia ediyordu. Konferans sürecinin bu denli uzatılıp çürütülmesi de dahil **örgütün sınıf mücadelesiyle ilişkilenişini tayin eden bütün görev ve öncelik belirlemelerini, hep bu öngörüye dayalı olarak yaptı.** Teoriyi pratikten olduğu kadar yıllardır yazılı bir programdan yoksun bir örgütte devrimci bir teori üretiminin en başa yazması gereken önceliklerden de kopartarak mutlaklaştırmasıyla da birleşik olarak bu anlayış, yapısı gereği, militan devrimci bir siyasal pratikten ısrarla kaçan sağcı bir aydın oportünizmine kan taşıdı. Sinsi ve öldürücü bir kendiliğindencilik üretti. Tasfiyeciliğe süreklilik ve meşruiyet kazandırdı. Bütün eksiklik ve zayıflıklarına karşın TDH içinde militan komünist bir örgüt olarak tanınan TİKB'nin bütün karakteristik özelliklerini yitirip varlığını sürdürüp sürdürmediği bile belirsiz bir konuma sürüklenişinde tayin edici bir rol oynadı. "*Kopuşta süreklilik"* şeklinde bir akışkanlık teorisi üretecek ölçüde kendini kaybetmiş postmodernist bir "*yenilenme*" anlayışıyla onu devrimci geçmişinden, tarihsel değer ve geleneklerinden bütünüyle koparmayı amaç edinen dizginsiz bir inkar ve döneklik eğiliminin teorisini ve pratiğini yapmaya soyundu.

İçinde bulunulan tarihsel evreyi burjuvazi hesabına "*istikrar ve stabilizasyon"* yönünden okuyan bir yaklaşımın, sınıf mücadelesiyle ilişkilenişinden öncü sorumluluklarını kavrayışına, stratejik tercih ve yönelimlerinden üreteceği politika ve taktiklerin içeriğine, öne çıkaracağı kadro ölçütlerinden parti anlayışına kadar her konuya yaklaşımı kuşkusuz bu temel perspektife uygun olacaktır. Kapitalist emperyalist sisteme daha en az 25-30 yıl sürecek bir stabilizasyon imkanı tanıyıp kapitalizmin emperyalizm aşamasına girişiyle birlikte dayandığı tarihsel sınırlarının dahi ötelenmesiyle birlikte düşünülecek olursa, bu açık bir ideolojik-siyasi teslimiyet anlamına gelir. Tek bir nokta ile sınırlı

kalmayan bu sağcılık, politik olarak tabii ki sadece sinsi bir "*beklegör*" kendiliğindenciliği üretir. Ondan, sağcı bir pasifizm ve oyalanma pratiklerinden başka bir siyasal duruş üretmesini beklemek yanlıştır.

Bizler bugüne kadar asıl hatayı, bu yanlışa düşmekle yaptık. Ancak, koşullardaki değişmeye rağmen, hafifleyip gerileyeceğine kemikleşip daha da boyutlanan bu kadar bariz bir kendiliğindencilik ve oportunizmle daha fazla uzlaşabilmemiz mümkün değildi ve zaten olamadı.

"*İkinci Cumhuriyetçilik*"le aynı safta yer almakta sakınca görmeyecek kadar kendini kaybeden yeni Bernsteincılıkla devrimcilik tarzı ve anlayışı konusundaki köklü farklılıklarımızın **bir ayağını** sosyalist devrim ve sosyalist devrimcilik kavrayışlarımız arasındaki farklılık oluştururken, sadece bir tarih okumasıyla sınırlı kalmayıp birçok konunun kesişme noktası olarak bunun **diğer ayağını** tarihimize yaklaşım konusu oluşturur.

SOSYALİST DEVRİM ANLAYIŞI KONUSUNDAKİ FARKLILIKLARIMIZ

(UYARI: *Konferans'ın kamuoyuna ilk duyurusu sırasında Sonuç Bildirgesi'nin bu bölümü, bir hata sonucu, eski bir taslaktaki haliyle yayınlanmıştır. "Sosyalist Devrim Anlayışı Konusundaki Farklılıklarımız" bölümünün Konferans tarafından benimsenen son/orijinal hali aşağıdaki gibidir:*)

Türkiye, sosyalist devrim aşamasındadır. Bu konudaki strateji değişikliğini 1980'lerin sonunda yapmamış olmamız **vahim bir tarihsel hatadır.**

Hizipçi oportünizm, bugün bizleri bu konuda titrek ve muğlak bir duruşun sahibi gibi gösterme çabasındadır. Gerçekte ise, bu konularda içimizde en geriden gelenler onların arasındadır. Ayrıca sosyalist devrim anlayışı, onun temellendirilmesi ve pratiğe taşınması konularında aramızda hala ciddi farklılıklar vardır.

Bunların başında, proleter devrim ve sosyalizmin güncelliği sorununa yaklaşım gelir. Bu farklılık, mücadelenin hemen her cephesi ve konusundaki farklılıklarımızın belirleyici nedenleri arasındadır.

Başka bir temel ayrım noktamızı, sosyalist devrimcilik anlayışı oluş-

turur. Türkiye sol hareketi içinde **sosyalist devrimi savunmakla birlikte sağcılıklarıyla ünlü** revizyonist **TİP** geleneğinden, Troçkist çevrelerden, 1970'lerin **Birikim** çevresinden, bugünün **SEH** ya da **TKİP** 'nden farklı olarak **bizler, PRATİĞİYLE DE MİLİTAN BİR SOSYALİST DEVRİMCİLİK anlayışına sahibiz.TİKB**'nin bu düzleme sıçratılması da, stratejik hedeflerimizin başında gelmektedir.

Yeni Bernsteinciliğin sosyalist devrim kavrayışı, halkçılığın tersyüz edilmiş halinden başka bir şey değildir. Onun bu karakterinin en çarpıcı yansımasını, alamet-i farika haline getirdiği rejim tipindeki değişiklik iddiasının hareket noktasından da görebiliriz. Tersyüz edilmiş bu geleneksel MDD'ci algı, faşizmin biçim değiştirerek de olsa temelde sürdüğü kabul edilecek olursa eğer, bunun otomatik olarak demokratik devrimci bir strateji gerektireceği şeklinde düz bir mantığa sahiptir. "*Faşizmin çözülüp yerini liberal demokrasinin aldığı*" şeklindeki "*ikinci cumhuriyetçi*" teze o yüzden hararetle sarılmıştır. Aksi taktirde, devrim stratejisinde bir değişiklik yapılamayacağı, SD'nin savunulamayacağı görüşündedir!!!

Bu algı, TDH'de egemen olan geleneksel halkçı kavrayışın ta kendisidir. O MDD'ci kavrayış da, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi, sadece demokrasi ve bağımsızlık gibi '*siyasî*' talepler uğruna mücadele ile sınırlı görür. Faşizme karşı mücadelenin, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine yönelen bir mücadele olarak yürütülebileceğini ve devrimci proletarya tarafından böyle de yürütülmesi gerektiğini aklına bile getirmez. Çünkü o da, bir ülkede devrimin tipinin tayini yanında onun gelişim seyri açısından da belirleyici etken olarak, sosyo-ekonomik yapıda kapitalizmin gelişme düzeyi ile proletaryanın bilinç ve örgütlülük düzeyini esas alan devrimci Marksist yaklaşıma uzak ve yabancıdır. Bu tayin edici etken ve dinamiğin yerine, devrimin çözmek zorunda olduğu siyasal görevlerin genel karakterinden hareket eder. Üstyapı ile sınırlı bu dar siyasal devrimcilik anlayışının devamı olarak, ortada demokrasi ve bağımsızlık için (de) bir mücadele gereği varsa, bu durumda devrim ancak demokratik devrim olabilir. Demokrasi ve bağımsızlık sorunlarının da kapitalizme kökten karşıtlık temelinde çözümünü içeren farklı bir gelişme olasılığını, proletaryanın önderliğinde sosyalist bir devrim olasılığını aklı almaz.

Bugün bizlerin karşısına "*keskin bir sd'cilik*" olarak çıkan Bernsteinci liberal aydın oportünizmi de aynı kafadadır. "*Faşizm dersek SD di-*

yemeyiz" ya da ona halel gelir şeklinde tipik MDD'ci bir mantıktan hareketle geliştirdiği rejim tipindeki değişim iddiasını temellendirirken, "r*ejimin bugüne kadarki kırmızı çizgilerini oluşturan konularda dahi politika değişikliklerine gitmek zorunda kalması*" şeklinde bir gerekçe ileri sürebilmesi, bu üstyapısalcı dar siyasal bakış açısının başka bir yansımasıdır.

Bu tersyüz edilmiş halkçılık, demokratik görevlerle sosyalist devrim ilişkisini bu yüzden hala zeytinyağı ile su ilişkisi biçiminde, " *özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm ekseninde mücadele*" ilişkisi şeklinde tanımlar. SD stratejisini gündemleştirirken bile lafa, "*demokratik ve anti-emperyalist görevlerin yoğunlaştığı özel bir evreden geçiyoruz*" belirlemesiyle başlar; konunun devamında da, "*Demokratik, anti-emperyalist görevler, proletaryanın sosyalist görevlerine, temel çelişki eksenine sıkı sıkıya bağlanmalıdır*" şeklinde bu kez **Ekim** tipi geleneksel bir SD kavrayışını dile getirir. Bundan üç ay gibi kısa bir süre sonra, bu kez, "… *Keza stratejide bir değişiklik yapmış olmamıza karşın ne demokratik ne de anti-emp. görevleri dıştalayan, bunların güncel önemini gözardı eden bir yaklaşım içerisinde değiliz*" (Haziran 2007 yazışmaları) şeklinde uyarılarda bulunma ihtiyacını duymaya başlar.

Çünkü bugün kimselere bırakılmayan o SD'cilik, aslında hazmedilmemiştir.

O yüzden, siyasal süreçlere uygulamaya, politika ve taktiklerin diline çevirmeye gelince en kaba cinsinden demokratik devrimci tez ve yaklaşımlar üretmekten bir türlü kurtulamayışı normaldir.

Bu keskin SD'cilik, bir taraftan devrim stratejisinde değişiklik gibi bir sorunu, Tüzüğümüzdeki açık hükümlere rağmen Kongre ya da Konferansı beklemeden bir genelge ile değiştirmiş olmamızı yöntem açısından da savunmanın gerekçesi olarak "*Şimdi SD demeseydik ideolojik sınırlarımız belirsizleşirdi*" gibi bir gerekçe üretmeye soyunur; sonra da kalkar, AKP ile ordu arasındaki çatışmada kristalize olan sermayenin farklı kesimleri arasındaki eşitsiz gelişmeden, ekonomide olduğu gibi siyasi iktidar alanında da gücün buna dayalı olarak yeniden paylaşımı taleplerinden kaynaklanan iktidar çatışmasını, "y*aşam tarzları arasındaki farklılıklardan kaynaklanan bir çatışma*" şeklinde burjuva sosyologlar ya da Kemalistlerle aynı şekilde tanımlar.

Bu keskin SD'cilik, gün olur, **Kürt sorununda** sınıfsal dinamiklerin adının dahi anılmadığı sinsi bir şovenizmi yansıtan "*birlik*" savunuculuğu ile ortaya çıkılması önerisinde bulunur (2007 sonu); gün gelir, **Ermeni tehcirinin** yanında 1920'lerin **Mübadele** felaketi, **Varlık Vergisi** uygulaması, **6-7 Eylül** yağmacılığı, **1964 ve '74 Kıbrıs sürgünleri** gibi trajedilerin yaratılmasının arkasındaki temel dürtü olarak Türk tekelci burjuvazisinin sermaye birikim süreçlerini kandan ve gasptan arındırmaya soyunur. Devletin resmi tarih görüşüyle aynı zemine düşebilecek kadar kendinden geçen keskin bir "*artı değer*" savunuculuğunu, marifetmiş gibi bir de "*SD'ci tutarlılık*" olarak pazarlamaya yeltenir.

TARİHİMİZİN OKUNUŞUNA İLİŞKİN FARKLILIĞIMIZ

TİKB olarak 30 yılı aşkın bir geçmişe sahip olduğumuz halde küçük ve etkisiz bir devrimci muhalefet örgütü olmanın çemberini bir türlü kıramadık.

Proletarya devrimciliğini esas aldığımızı iddia ettiğimiz halde sınıfımızla bugüne kadar anlamlı ve kalıcı asgari bir bağ dahi kuramadık.

Proletarya devrimciliği çizgisinde militan bir mücadele anlayışına ve pratiğine sahip olmasıyla, kadrolarının gelişkin devrimci özellikleriyle, mücadelenin en zor dönemlerinde ve cephelerinde dahi başeğmezliğiyle, bu bağlamda; 12 Eylül cuntasına karşı militan duruşuyla, işkencede devrimci direnişi genel bir örgüt tavrı düzlemine yükseltmesiyle, işkence tezgahlarında olduğu gibi cuntanın cezaevleri ve mahkemelerinde de dik duruşuyla, TDH'nin bütününe esin kaynağı olan, onun devrimci tarihsel mirasını geliştirip zenginleştirici katkıların sahibi olduğumuz halde bunları geliştiremedik, hatta yeterince koruyamadık.

Anlamlı açılımlar yaptığımız konularda dahi gelişmede sürekliliği sağlayamadık, bundan da önce, militan bir proletarya sosyalizmi çizgisinde devrimci komünist bir bütünselliği yakalayamadık.

12 Eylül koşulları gibi en karanlık dönemlerde dahi başeğmemiş bir örgüt olduğumuz halde, tarihimizde iki kez tasfiyeciliğin utanç verici batağına sürüklendik.

Sonuçta bugün dağılmanın eşiğine kadar geldik…

Bu durumda, bu tabloyu yaratan yapısal ve tarihsel nedenleri büyük bir içtenlikle, komünistlere özgü bir cesaret ve dürüstlükle nesnel ve doğru bir biçimde ortaya koymak zorunluluğuyla karşı karşıyayız demektir.

TİKB olarak tarihsel gelişim sürecimizin seyrini belirleyen yapısallaşmış temel zaaflarımız nelerdir?

Bu soruya verilen yanıt(lar), ondan da önce konunun ele alınış biçimi, önem ve anlamına yaklaşım dahi, içimizde ortaya çıkan sağcı oportünist aydın eğilimleriyle aramızdaki temel ideolojik farklılık ve ayrım noktalarından biridir.

Entelektüalist sağcı aydın oportünizmi, bu soruya yanıt olarak, "*Devrim stratejimizi 1990 başlarında değiştirerek doğrudan sosyalist devrim dememiş olmamızı*" en başa yazmaktadır. Her şeyin merkezine bunu koymakta, andığı diğer zaafların çoğunu bununla ilişkilendirmekte ve bugün çözümü de esas olarak bu temelde bir değişim çerçevesi içinde aramaktadır.

Devrim stratejimizi 1990'ların başında değiştirmemiş olmamız TARİHSEL BİR YANLIŞIMIZDIR. Bunun haklı görülebilecek hiçbir açıklaması yoktur! Bu gecikme, sadece teorik bir tutuculuk ve cesaretsizlik örneği olmakla kalmayıp, komünist öncülük anlayışımızın ve siyaset yapma tarzımızın temel zayıflık ve yetersizliklerinin de görülmesini sağlayacak çarpıcı bir göstergedir. Bu bizim örgüt olarak politika yapma tarzımızın, teori ve pratik anlayışımızın, "*teoride atılım***" iddialarımızın iç yüzlerini, yetersizliklerini görebileceğimiz bir aynadır.**

Fakat bu tez üzerinde yükselen bir değerlendirme, normal olarak tayin edici farklılıklar doğurması gereken strateji değişikliğini yapmış olsaydık dahi, ONU DA kağıt üzerinde kalmaktan neyin kurtaracağı sorusunun yanıtını içermez. Halbuki TİKB olarak bizim geçmiş değerlendirmemizin yanıtını araması gereken asıl sorulardan biri de budur. Bu noktada, teori ve taktikler alanında zamanına göre oldukça ileri, öncü açılımlar yaptığımız halde bunların bile arkasını getiremeyişimizin, çoğunu kağıt üzerinde kalmaktan dahi kurtaramayışımızın, bu anlamda yapısallaşmış temel zaaflarımızdan biri olarak teorimiz ile pratiğimiz arasındaki kopukluğun gözönüne getirilmesi bile, her şeyin

temeline yerleştirilen bu tezin yetersizliğini ve çürüklüğünü görmek için yeterlidir.

Bu yüzden, gerçeği olgularda aramak yerine somut olgu ve gerçekleri dahi kafasındaki peşin hükümlere uydurmaya çalışan neokoordinasyoncu sağcı aydın oportünizmi, gerçeğin bütününün yerine geçirdiği bu parçayı, tasfiyeciliğe sürüklenişimizde tayin edici bir rol oynamış olan kendi teorisizminin, yorgunluğunun, militan bir mücadeleye yan duruşunun üzerini örtecek bir kılıf olarak kullanma eğilimindedir.

O burada da durmamaktadır. Tasfiyecilik sürecindeki rolünü kamufle edebilmek amacıyla başta bir "*mazeret teorisi*" olarak sarıldığı bu iddiasını daha da ileri götürüp, TİKB'yi önceleri "*tarihi boyunca*", muhtemelen kapı kapı dolaşırken gördükleri tepkiler üzerine son anda "*1990'lardan başlayarak ara akım olmaktan kurtulamamış bir ara sınıf örgütlenmesi*" olarak nitelemeye yeltenecek kadar küstah bir nihilizmin temeli haline dönüştürmüştür.

Geçmişin toptan inkarını marifet sayan bu nihilizm, "*KOPUŞTA SÜREKLİLİK*" gibi düpedüz belkemiksizliği teorize eden postmodern bir "*yenilenme*" anlayışının ürünüdür. "*BUGÜNE KADAR NE YAPMIŞSAK, BUNDAN SONRA TAM TERSİNİ YAPMALIYIZ*!" sloganını bayraklaştıracak kadar kendinden geçmiş bir inkarcılığın doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Bu postmodern tarih okuması, sadece nihilist bir tarih okumasıyla da sınırlı değildir. Ürettiği "*kopuşta süreklilik*" temel sloganından da görülebileceği üzere, özünde **örgütsüzlük, inkarcılık ve akışkanlıkta sınır tanımayan TASFİYECİLİKTE SÜREKLİLİK eğilimidir.**

Burada, farklılıkları sadece geçmişin ele alınmasıyla da sınırlı olmayan iki farklı sınıf tavrı, iki farklı dünya görüşü, ondan türeyen iki farklı devrimcilik anlayışı, iki farklı tarih okuması ve nihayet iki farklı gelişim ve yenilenme anlayışı vardır.

Bir tarafta **Marksizmin devrimci militan ruhu yanında ona o ruhu kazandıran yöntem olarak tarihsel ve diyalektik materyalist yöntem temelinde, olguları ve süreçleri ortaya çıktıkları tarihsel kesitlerle bağlantısı içerisinde, öznel ve nesnel nitelikteki tüm etkenler toplamını gözönünde bulundurarak değerlendiren eleştirel bir SÜREKLİLİK İÇİNDE KOPUŞ İLİŞKİSİ ve YENİLENME AN-**

LAYIŞI vardır; diğer tarafta ise, Marksizmin en temel tezlerine bile sırtını kolaylıkla dönebilecek kadar rahat bir "*kopuş*" çığırtkanlığıyla hareket eden **postmodern bir devrimcilik ve "***yenilenme***" anlayışı ile somut tarihsel süreçler ve olgularla dahi keyfine göre oynayan idealist, geçmişimizin toptan inkarını marifet sayan nihilist teoriler üretecek kadar ileri gitmiş iflah olmaz bir tasfiyeci yönelim vardır.**

Geçmişin değerlendirilmesi konusunda bu sağcı aydın oportünizmiyle aramızdaki ikinci temel ayrım noktası, özellikle de '98 sonrası sürüklendiğimiz utanç verici tasfiyecilik sürecini, büyük ölçüde, emperyalist sistemin 1980 sonrasında geçirdiği neoliberal dönüşümü zamanında görüp bütünlüklü olarak çözümleyememiş olmamıza bağlayan "*nesnelleştirici*" yaklaşımdır.

Bize göre ise; **TİKB olarak yapısallaşmış tarihsel zaaflarımızın EN BAŞINDA, proleter devrimci içerik ve temellerde bir iktidar bilinci ve iddiasından uzaklığımız gelir.**

Bu "*iktidarsızlık*", bize TİKB öncesi grup döneminden kalan olumsuz bir mirastır. Bu anlamda köklüdür, derindir, kısacası "*mayamızda*" vardır.

Tarihimiz boyunca nitelikli bir devrimci muhalefet örgütü olmanın ötesine bu yüzden geçememişizdir. Bütün düşünsel, ruhsal, kadrosal ve örgütsel şekillenişimize bu "*İKTİDARSIZ DEVRİMCİLİK*" damgasını vurmuştur.

Tarihimizin özellikle iki kesitinde (1979'daki kuruluşumuzu izleyen 1979-'85 dönemi ile '89-'94 arası), bu darlığı parçalama doğrultusunda anlamlı devrimci hamlelerimiz olsa da, ondan köklü ve kalıcı bir tarzda kopmayı başaramamışızdır.

EN BAŞA YAZILMASI, TEMELE YERLEŞTİRİLMESİ GEREKEN BU İDDİASIZLIK ve SİLİKLİK, KENDİMİZDEN KAYNAKLANAN BÜTÜN ZAAFLARIMIZIN, HASTALIKLI TUTUM ve ALIŞKANLIKLARIMIZIN KAYNAĞI DURUMUNDADIR.

"*Teoride büyük atılımlar yaptığımızı*" **iddia ettiğimiz yıllarda bile yeni bir program inşasından uzak duruşumuz, yani yıllarca "***programsız bir devrimcilik***" yapışımız;**

Bolşevik ilke ve kurallara dayalı gelişkin bir örgütsel yapılanma ve işleyiş yerine, Kongre ve Konferansların zamanıyla bile keyfine göre oynayabilen pederşahi bir yönetim tarzının cirit atabildiği çevreciliği aşamamış "*örgütlü gibi görünen örgütsüzlüğümüz***";**

"*Öncüsü***" olduğunu iddia ettiğimiz sınıfımızdan ve emekçi yığınlardan bu denli uzak ve kopuk oluşumuz;**

Politika yapma biçimi ve çalışma tarzı olarak devrimci kitle çizgisine korkunç yabancılığımız;

Tasfiyeci oportünizm tarafından yapısal zaaflarımızı "*nesnelleştirme*" bahanesi olarak kullanılan **mücadelenin koşullarındaki gözle görülür büyüklük ve sarsıcılıktaki değişimleri dahi yıllarca ıskalayacak ölçüde hayattan kopukluğumuz** başta gelmek üzere diğer hangi öznel zaaf ve zayıflığımız ele alınacak olursa, devrimci iktidar bilinci ve iddiasındaki zayıflık, buna uzak hatta yabancı bir devrimcilik ve öncülük anlayışının sınırlandırıcı etki ve sonuçları kendisini orada mutlaka bir biçimde gösterir.

Bu nedenle O, BÜTÜN ÖZNEL ZAAF ve ZAYIFLIKLARIMIZIN "*ANASI*" DURUMUNDADIR. Bu ilişki temelinde diğerleri de, devrimci iktidar bilincindeki bu zayıflığı besleyip derinleştirici bir rol oynamış, onun bu denli kronikleşip taşlaşması üzerinde etkili olmuşlardır.

Aralarındaki BU İÇ BAĞINTILILIK İLİŞKİSİ UNUTULMAMAK KAYDIYLA anılması gereken tayin edici nitelikteki diğer başlıca öznel zaaf ve zayıflıklarımızı şu başlıklar altında toplayabiliriz:

- Programsız devrimcilik, (zamanına göre ileri bir adım olmakla birlikte miadını çoktan doldurmuş olan **'79 Platformu**'ndan bu yana bu örgütün bütünlüklü resmi bir programı yoktur. Halbuki yazılı bir tüzük ile birlikte program, ciddi bir devrimci örgüt olmanın asgari iki temel koşulundan başta gelenidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle ele avuca gelir kalıcı örgütlü bağlara sahip olma koşuluyla birlikte bunlar partileşebilmenin de yerine getirilmesi gereken asgari üç temel koşulunu oluştururlar. **Engels'**in tanımıyla, partinin kimliği ve tarihsel amaçlarının yığınlar tarafından görülebilmesini sağlayan "*göndere çekilmiş bir bayrak*" işlevine sahip olan program, bu noktada da diğer ikisinden önce gelir ve onların da temelidir. Dolayısıyla, yıllarca resmi bir programa dahi sahip olmayan, dahası böyle bir yönelimi de olmayan

bir devrimcilik anlayışı, sınıfla ve emekçi yığınlarla kitlesel ölçeklerde buluşma, onları peşinden sürükleme, kısacası partiyi ve devrimi örgütleme diye bir iddiadan da fiilen uzaklık anlamına gelir.**)**

- İlke ve kurallara dayalı, işleyen devrimci bir sistem yerine, MK içinde ve merkezi yönetici organların birbirleriyle olan ilişkilerinde dahi ahbapçavuş çevrelerine ya da mezheplere özgü bir keyfilik ve sistemsizliğin kol gezdiği **"***örgütlü gibi görünen***" örgütsüz devrimcilik,**

- Merkezi önderlik sorunu (saydığımız ve sayacağımız diğer bütün öznel zaaf ve zayıflıkların o boyutlar ve derinlikte yaşanmasında **tayin edici bir konuma, özel bir role ve etkiye sahiptir.** Bu özgünlüğüyle diğerlerinden ayrılır. Devrimci iktidar bilincindeki zayıflığın en başta önderlikte kristalize olduğu ve bütün örgüte de oradan yayıldığı gerçeği dikkate alınacak olursa**, "bütün nedenlerin anası" kategorisi içine alınıp başa yazılmayı hakeder)**

- Kadrolar sorunu (önderlik kadrolar ilişkisi diyalektiği bağlamında, hem iktidarsız devrimcilik anlayışının ve önderlik sorununun yarattığı bir **sonuç** özelliğine sahiptir hem de başta bu tarz bir önderliğin ve örgütlü gibi görünen örgütsüzlüğün/kuralsız ve keyfi çevreci ilişkiler sistematiğinin kuruluş öncesinden de başlayarak bugüne kadar sürebilmesinin tayin edici **nedenlerinden biri** olarak **ikili bir karaktere** sahiptir. Bu anlamda, hem kadrosal gelişimi sağlamaktaki tarihsel başarısızlığımızın hem de kadrolarımızın özneleşmesindeki zayıflığın irdelenmesi sırasında kadrolar sorununun bu ikili yönü birlikte dikkate alınmak zorundadır.)

- Devrimci komünist bir bütünlükten uzaklık (belirli zamanlarda, belirli yön ve parçalarda gelişkinlikle sınırlılık anlamına gelen bu zaafiyet, kendisini en başta örgütsel faaliyetin yürütülüş biçiminde gösterir. TİKB olarak faaliyetimiz, genellikle belirli dönemlerde, belirli yön ve alanlara yüklenme çizgisinde seyretmiştir. Buna karşın, militan komünist bir çizgide bütünsel bir devrimci öncülük misyonu ve anlayışı açısından yerine getirilmesi gereken başka birçok görevi ve tarihsel sorumluluğu bu arada fazlasıyla ihmal etmişizdir. Örgütün toplam performansını olduğu gibi o kesitte gelişme kaydettiğimiz alan ve konularda bile bunların arkasının gelmesini de engelleyen bir dengesizlik yaratan bu durum, sık sık **tehlikeli ve kırılgan bir tekyanlılık** boyutlarına varmıştır. Devrimci iktidar bilinci ve iddiasından uzaklığın ken-

disini en bariz ve dolaysız olarak gösterdiği tarihsel zaaflarımızdan birisidir.)

- Gelişmede süreklilik sağlayamama/devrimci bir süreklilikten uzaklık sorunu (yaratılan değer ve geleneklerin dahi arkasının getirilemeyişi, kadrosal ve örgütsel gelişmede tıkanıklıklara yol açan tutuculuğun, gelişmenin durması ve düşünce donmasının, devrimci idealizmin yitirilişi ve bürokratlaşmanın da temel nedenlerinden biridir. **Geçici ve göreli olanla yetinme** başta olmak üzere ölçü kayması, ufuk daralması, ütopya kaybı ve nihayet özellikle kriz dönemlerinde dar grup ilişkilerinin sınırları içerisinde göreli, hatta çoğu kez abartılmış hayali üstünlüklere dayalı olarak kendi dışında suçlu ve sorumlu arayışına dönüşen küçük burjuva rekabet ve kıyaslamacılık- bu soluksuzluk ve enerji zayıflamasının besleyip büyüttüğü başlıca sonuçlardır.)

"*TİKB olarak neden bu haldeyiz?"* sorusunun yanıtı, bu sonucu doğuran tayin edici nedenler olarak öncelikle **BUNLARIN TOPLAMINDA ARANMALIDIR**.

Bunlar ortada dururken, bunların dışında, bunlardan önce, hatta birbirlerini besleyip büyüten karşılıklı bağımlılık ilişkisinden kopartılmış biçimde bunlardan biri ya da bazılarına dayalı bir geçmiş değerlendirmesi, belirli bir geçerlilik taşıdığı durumlarda dahi eksik ve yetersiz kalmaktan kurtulamaz.

Buna karşın bu tayin edici nedenler bütünlüğü de, bugünlere gelişimiz üzerinde etkili olan yapısallaşmış bütün zaaflarımızı içermez. **İkinci bir kategori** olarak bunlarla birlikte anılması gereken daha başka zaaflar vardır.

Bu kategoriyi oluşturan etkenlerin ortak özelliği şudur: Devrimci iktidar bilinci ve iddiasından uzaklık başta olmak üzere önceleri ana kategoriyi oluşturan yukardaki etkenler bütünlüğünün toplamından doğan "*sonuçlar*" olarak ortaya çıkmışlar, fakat süreç içinde kalıcılaşıp bağımsız birer etkene dönüşerek "*neden*" haline gelmişlerdir.

TİKB'nin bu kapsamda mutlaka anılması gereken başlıca zaafları şunlardır:

TEORİ-PRATİK KOPUKLUĞU: '90'lı yılların ortalarından itibaren

devrimci kamuoyunda dahi TİKB algısının en öne çıkan yönünü oluşturur. Örgütün söylem düzeyinde formüle ettiği en iddialı tez ve görüşler, politika ve taktikler bile çoğunlukla kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamamışlardır.

'90'ların sonlarına doğru bu kopukluk artık uçurumlaşmıştır. "*Ufku kapitalizmin kendisinden de çok işbaşındaki hükümetlere karşı muhalefetle sınırlı, belirli biçimler içine sıkışıp kalmış dar bir siyasal devrimcilik anlayışının artık ömrünü doldurduğu, bu anlamda bir dönemin kapandığı"* temel tespitini dile getiren ve TDH'yi yeni bir tasfiyecilik dalgasının beklediği uyarısını yapan **3. Konferans Sonuç Bildirgesi**'nin hemen arkasından, başkalarından çok daha düşkün bir tasfiyecilik batağına sürüklenilmesi bu konuda fazla yorum gerektirmeyecek kadar çarpıcı bir göstergedir.

TEORİ İLE İLİŞKİMİZ-TEORİ ÜRETME TARZIMIZ: TİKB'nin teori olan ilişkisi tarihi boyunca hep sorunlu olmuştur. Öncesi de dahil kuruluş yıllarında bu ilişkide teorik gerilik ve teorik sorunlara uzaklık baskın ve belirleyicidir. Teori ve politikaların üretimi, MK içinde dahi birkaç kadronun işi olarak görülmüş ve uzun yıllar da onlara dayalı olarak yürümüştür.

'90'lı yılların ilk yarısı, bu yönden de ileriye doğru gözle görülür farklılıkların yaşandığı bir kesittir. TİKB'nin, devrimci kamuoyunda dahi sınırlı bazı yönleriyle tanınan küçük ve dar bir muhalefet örgütü olmaktan artık çıkarılması stratejik hedefini örgütün önüne koyan '91'deki **II. Konferans**'ın ardından, proletarya devrimciliği çizgisinde militan siyasal bir odak olarak sınıf mücadelesinin her cephesinde iddia sahibi bir örgüt olma yönelimine girilmesi, hem önderlik hem de kadrolar düzeyinde bu alanda da gelişmeyi zorlayan bir etken oldu.

Fakat '90'ların ikinci yarısından itibaren bu alanda da işler çığrından çıktı. Teoriyi olduğu kadar teorinin üretimini de pratikten olduğu kadar örgütün içinde bulunduğu durumdan ve sınıf mücadelesinin diğer bütün acil sorumluluklarından kopartarak ele alan sağcı bir teorisicilik eğilimi, 3. Konferans'ın hemen ardından başlayarak örgütü teslim aldı. İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin diplerde seyrettiği, Kürt ulusal hareketinin tarihsel bir kırılmaya uğramasıyla birlikte TDH saflarında da yeni bir tasfiyeci sağ dalganın kabardığı dönemin nesnel koşulları onun önünü açıp işini kolaylaştırdı.

1970'lerin sonunda "*Türkiye'nin Ne Yapmalı'sı yazılıp parti teorisi ortaya konulmadan neyin pratiğini yapacağız"* temel tezi ile ortaya çıkan mücadele kaçkını **Koordinasyonculuk**'u 35 yıl sonra aynen hortlatıp, "*Dünyadaki ve Türkiye'deki büyük dönüşüm çözümlenmediği sürece her türlü siyasal pratik faaliyet sonuçsuz kalmaya mahkumdur; parçayla sınırlı, nafile çabalar olmaktan kurtulamaz"* tezini üreten Neokoordinasyoncu bu sağcı teorisicilik eğiliminin karakteristik özellikleri şunlardır:

a) Teoriyi pratikten koparmakla kalmaz, Marksizmi devrimci kılan temel yaklaşımın tam tersine, ona öncelik vererek her şeyin üzerine çıkarır. Küçük burjuva aydın karakterini yansıtan bu özelliği ile örgütte kavga kaçaklığını meşrulaştırıp kalıcılaştırıcı bir öze ve işleve sahiptir.

b) Sınıfsız komünist toplum tarihsel amacı doğrultusunda militan proleter devrimci bir çizgide yürütülen pratikten koparmakla hayat damarını kestiği teoriyi ve teorik faaliyeti, bireysel bir "*yazı yazma*" faaliyeti derekesine indirger. Bu kırılma içinde kırılma, biri o çok "*önemsenen*" teori alanında, diğeri örgüt anlayışı ve işlerliği açısından iki önemli sonucu beraberinde getirir:

Militan komünist çizgide bir pratiğe yol gösterme amacını taşıyıp ondan beslenmeyen bir teorik üretim, en iyi durumda bile, hayatın hep gerisinden gelen "*kuyrukçu*" bir konumdan kurtulamaz; hem ürettiği teori itibariyle hem de teori alanında oynadığı rol yönünden, geleceği mayalandıran dip akıntılarını yakalayabilecek duyargalarını baştan kendi elleriyle kestiği için gelmekte olanı/yaklaşanı zamanında görerek gündemleştirip çözümleyen öncü bir rolün sahibi olamaz. Kurudur, cansızdır, mattır, en önemlisi ruhsuzdur.

Teori üretimini, kabuğuna çekilmiş bireylerin "*yazı yazma*" faaliyetine indirgeyen küçük burjuva aydın kafası, özünde ideolojik bir tutum sorunu olan parti örgütlenmesi ve işlerliği konularında da karakterine uygun bir seçkincilik üretir; bürokratizm ve ayrıcalık peşinde koşmak başta olmak üzere parti içinde her türlü hastalıklı tutum ve anlayış için uygun bir zemin hazırlar. Kolektif bir organizma olarak parti içinde birbirlerini bütünleyip tamamlayan ve her biri ancak bu bütünlük ilişkisi içinde devrimci bir anlam ve değer taşıyan farklı emek türleri arasında keskin bir hiyerarşik basamaklandırma ilişkisi kurmakla kalmaz; bu hiyerarşik merdivenin en üst basamağına/başköşesine oturttuğu

"*teorisyenler*"in, "*hizip kurma özgürlüğü"* de dahil partide her şeye haklarının olduğunu iddia edebilecek kadar pervasız seçkinci bir örgüt anlayışını savunabilir.

Öte yandan, parti içinde teori ve politikaların üretim mekanizmalarının kolektivize edilmesi gibi bir yaklaşım ve çabaya yapısı gereği daha baştan uzak ve kapalıdır. Bu kafaya göre, "*yazarlar yazar, okuyucular da -kadrolar ve diğer örgüt güçleri- okurlar*"!!! Parti içi üretim ilişkileri ve hiyerarşik düzen açısından bu seçkinci teorisizm, "*teorisyenler-le-pratisyenler", "politikaları üretenlerle-onları uygulamakla yükümlü olanlar"* vb. temelindeki işbölümü ilişkilerinin fiilen sürgit devamından yana bir burjuva anlayış ve tutuma karşılık gelir.

c) Bu sağcı elitizm, önce "*her şey"* haline getirdiği sonra da "*yazı yazma"* faaliyeti derekesine indirgediği teorik üretimi, pratikten olduğu gibi örgütten, her tarihsel evrede onun (ve sınıf hareketinin) içinde bulunduğu somut durum ve ihtiyaçlar bütünlüğünden de kopartarak yürütülen bir faaliyet olarak görür. Bu özelliği ile (de) örgüt dışılaşmış keyfi bir karaktere sahiptir. Bu keyfilik, adeta her şey haline getirdiği teorik faaliyet ve yönelimleri sırasında da kendini gösterir. Yöneldiği konuların seçiminden neyi ne zaman yapacağına dair her konuda, komünizm tarihsel amacı ışığında örgütün ve sınıf hareketinin o tarihsel kesitteki ihtiyaçlarını esas alan kolektif stratejik bir plana ve örgüt disiplinine göre değil keyfine göre hareket eder. İstediğini yazar, istediği zaman yazar. Ötesini umursamaz.

d) Bütün bunların temelinde, devrimci öncü sorumluluklarının, Leninist bir sosyal devrimcilik anlayışı temelinde bütünsel ve somut kavranışından uzaklık yatar. Soyut bir "*teori ve teorik faaliyetin önemi*" savunuculuğunu maske olarak kullanıp tek başına mutlaklaştırdığı "*teorik görev ve öncelikleri"* diğerlerinin karşısına diker, onları fiilen boşvermenin bahanesi haline getirir.

ML temellerde devrimci bir bütünlüğün yerine belirli yönlerdeki bazı sorumlulukları geçiren bu parça yaklaşım, örgüte önderlik, örgüt içindeki öncü sorumlulukların ele alınışı sırasında da kendisini gösterir. Onun ne "*teorik*" yönelimleri örgütün tarihsel amaçları doğrultusunda kolektif olarak belirlenmiş stratejik bir plana dayanır ne de örgütün içinde bulunduğu durumu ve ihtiyaçlar bütünlüğünü dikkate alır. Her iki yönde de korkunç bir keyfilik ve vurdumduymazlıkla hareket eder.

e) Teoriyi devrimci pratikten ve örgütten kopuk bir yazı yazma faaliyeti derekesine indirgeyen sağcı teorisizmin "*teori*" ya da "*teorik olan"* algısı da küçük burjuva aydın karakterine uygundur. Ona göre "*derin teori"* ya da teorik bir görüşün derinliğini tayin eden ölçüt, belirli bir gerçekliğin çözümlenmesinden çıkarsanan stratejik sonuçların ve tezlerin doğruluk ve isabet derecesiyle yeni ve özgün olanı yakalayıp yansıtma becerisi, bu anlamda nasıl bir pratiğe ne kadar yol gösterici olabileceği ölçütü değildir. Devrimci pratik diye bir derdi olmadığı gibi, benimsediği görüş ve düşünceleri pratiğe taşımak diye de bir derdi olmadığından onun için öncelikli ve esas olan, karşılaştığı fikrin KENDİSİNE "*yeni*" olarak görünüp görünmemesi yanında yine KENDİSİNE "*heyecan verip vermemesi*" gibi ölçütlerdir. Onun ölçüleri dahi bu denli subjektif-kişisel ölçütlerdir.

SINIFTAN ve KİTLELERDEN KOPUKLUK: "*TİKB'nin en utanç verici tarihsel başarısızlığı hangi konudadır"* diye bir soru sorulacak olsa, bunun tereddütsüz yanıtı, "*işçi sınıfı ile kurabildiği ilişkilerin yetersizliği ve süreklilikten yoksunluğu*" olur.

"Proletaryaya devrimci öncülük" iddiasına sahip 30 yıllık komünist bir örgütün bugün sınıf içinde doğru dürüst tek bir mevzisi dahi yoktur. Herhangi bir sektörde, sendikada, sanayi havzasında, OSB'de, hatta tekil bir fabrikada etkili bir mevziye sahip olmak şurada dursun; tersanelerde yürütülmeye çalışılan cılız bir faaliyetin dışında sınıfla neredeyse ilişkisi bile kalmamıştır. Eskiden en azından sınıfın hareketlendiği durum ve kesitlerde göreli bir hareketlenme sergilenirdi; neokoordinasyoncu tasfiyecilik yüzünden son yıllarda o refleksler de körelip ortadan kalktı. Son yılların grev, direniş, hatta fabrika işgali girişimlerinin çoğu resmen seyredildi. Sınıf çalışması adına yapılanlar, daha çok konuya duyarlı kadroların bireysel çaba ve emeklerine dayalı sistemsiz ve dağınık çırpınmalardır. **Bu örgüt, tarihinin hiçbir döneminde sınıftan bu kadar uzaklaşıp ona bu denli yabancılaşmamıştı.**

Zaten Konferans süreciyle birlikte örgütün de büsbütün çürütüldüğü **2005** sonrasının bu konuda geçmişten en büyük farkı da burada yatar: Bu örgütün sınıfla ilişkileri ve sınıf çalışması, tarihi boyunca zayıf ve yetersiz kalmış; gerilikten ve güçsüzlükten, ısrar ve inatçılık yoksunluğundan bir türlü kurtulamamıştır belki ama, en azından sınıfla ve sınıf hareketiyle bir biçimde ilişki kurma çabaları ve yönelimi, hiçbir

zaman şu son yıllardaki kadar silikleşip kaybolmamıştır.

Üstelik delinin sopasıyla övünmesinden farksız biçimde sınıfa dair "*çözümlemeleri*" yere göğe sığdıramadığımız, "*ileri sınıfın devrimciliği*" tekelini kimselere bırakmamak için patronları bırakıp birbirimizin gırtlağına sarıldığımız bir dönemde yaşanmaktadır bu dibe vuruş. Sınıfımızla olan ilişkisizliğimizin boyutları yanında teorimizle pratiğimiz, lafa gelince mangalda kül bırakmadığımız iddialarımızla somut gerçekliğimiz arasındaki çelişkinin büyüklüğü yönüyle de utanmamız gereken bir tablodur bu!..

Proletaryanın öncülüğüne soyunan 30 yıllık bir örgütün geldiği nokta açısından bu tablo, her şeyden önce vahim bir KİMLİK EROZYONUNU yansıtır. Ait olduğunu iddia ettiği sınıftan bu kadar kopuk ve uzak, sınıf hareketinin seyri üzerinde az çok etkili olabileceği bir konum ve ilişkilere sahip olmak şurada dursun, onunla doğru dürüst bir teması dahi kalmamış, sınıfın mümkün olduğu kadar geniş kesimlerini militan bir proletarya sosyalizmi ve onun sendikal alandaki ifadesi olarak militan bir kızıl sendikacılık çizgisinde örgütleyip harekete geçirme çabası ve yönelimi içinde olmak şurada dursun onun kendiliğinden eylem ve direnişlerini bile kayıtsızlıkla seyredecek ölçüde ona yabancılaşmış, sınıftan beslenmek ve sınıfın dışından gelen güçlerini de devrimci proletaryanın komünist dünya görüşü ve değer yargıları temelinde eğitip biçimlendirmek şurada dursun elde avuçta kalmış işçi yoldaşları ve onların çalışma alanlarının sorumluluğunu da hücrelerine kadar çürümüş aydın taslaklarının eline veren bir örgütün, proleter bir yapıya ve kimliğe sahip olduğu, geçmişinde çok bariz özelliklerinden biri olarak öne çıkan bu özellik ve çizgilerini korumayı sürdürdüğü iddia edilemez!..

Bu aynı zamanda **İDEOLOJİK BİR KIRILMA** anlamına gelir. Çünkü "*proletaryanın komünist devrimci öncülüğü*" iddiasının temeli olarak bu örgüt, **1968**'lere kadar uzanan tarihinin başlangıç dönemlerinden itibaren proletarya devrimciliğini esas almış; işçi sınıfı içinde çalışmayı, sadece teorik ve siyasal değil örgütsel ve pratik faaliyetlerinin de merkezine koyarak hareket etmiştir. TİKB, TARİHİNİN HİÇBİR DÖNEMİNDE, PROLETARYANIN DEVRİMİMİZDEKİ ROLÜNÜ SADECE "*İDEOLOJİK ÖNCÜLÜK*" İLE SINIRLAYAN BİR OPORTÜNİZMİN SAVUNUCUSU OLMAMIŞTIR! Bu gerçekdışı iddianın tam tersine,

1968'lerden başlayarak, dönemin etkin **MDD**'ci bütün ana akımlarından temel ayrılık noktalarımızdan birini bu tezin eleştirisi oluşturmuştur. Türkiye'deki bağımlı kapitalizmin o yıllardan itibaren altını çizdiğimiz gelişmişlik düzeyine ilişkin görüşlerimizin de mantıki bir sonucu ve devamı olarak, "*proletaryanın Türkiye devrimindeki rolünün sadece ideolojik öncülükle sınırlı tutulamayacağını, nicel ve nitel yönlerden ulaştığı gelişkinlik düzeyi de dikkate alınacak olursa onun aynı zamanda devrimimizin fiili öncü gücü olduğunun*" ısrarla vurgulanıp savunulması, **1970**'li yıllar boyunca da bütün faaliyetlerimize ve pratiğimize yol gösteren ilkesel bir perspektiftir. MDD stratejisini savunduğumuz yıllar sırasında dahi, yine temel bir farklılık noktamızı oluşturan **kesintisizlik vurgusunun** ön planda tutulması, aynı kavrayışın devamı ve tamamlayıcı parçası niteliğindedir. Ve nihayet, köylü devrimciliğini esas alan **Maocu**luğun kendisine karşı olduğu kadar **Üç Dünyacı**lığına karşı kuşku ve eleştirilerimizin çıkış noktalarından birini yine proletaryanın devrimimizdeki rolü konusundaki bu özümsenmiş sınıf bakış açısı oluşturmuştur.

Bu utanç verici tablo ne tek ya da birkaç etkene bağlı olarak ortaya çıkmıştır ne de bir günde, bir gecede, bir ayda, bir yılda bu hale gelinmiştir. Sınıfın geçirdiği yapısal dönüşümlerle sınıf hareketinin **1992 Ocak Genel Grevi**'nden bu yana diplerde seyretmesi gibi nesnel nedenlerin de bu konuda önemli bir payı olmakla birlikte, sınıftan bu kadar kopmamızın, daha da ötesi bireysel çabalar dışında bir yönelimin dahi kalmamış olmasının asıl belirleyici nedenleri tümüyle kendimizden kaynaklanan öznel nedenlerdir. Örgütün yukardan beri andığımız belli başlı bütün yapısal zaaflarının bu sonuç üzerinde belirgin rolleri vardır. Fakat burada da ÖNDERLİK BOŞLUĞU ilk sıradadır ve tayin edicidir. Hem teorik-siyasal çözümleme ve stratejik yol göstericilik yönünden hem de pratik-örgütsel yönlendiricilik ve denetleme yönlerinden bu alanda da bırakılan boşluklar büyüktür.

İstemediğimiz bir ayrılıkla sonuçlanan uzun ve yıpratıcı bir Konferans sürecinin ardından sorumluluklarımızın çok daha büyüdüğü zorlu bir süreç bekliyor bizi.

Çok güç ve kan kaybettik, korkunç daraldık ve olanaklar bakımından da dibe vurduk. Bunları hafife alamaz, bunların da üzerinden atlayamayız. Ama bunlar sonuçta bir biçimde kapatılıp giderilebilecek eksikliklerdir. Son 10 yıldır TİKB olarak asıl çok boyutlu ve derin bir değer

erozyonu, ruhsal ve düşünsel yorgunluk yaşadık. Militan devrimci bir savaş örgütüne yakışmayacak, onun saflarında yeri dahi olmayacak anlayış ve alışkanlıklar türeyip değişik ölçü ve yoğunluklarda bizlerin de üzerlerine bulaştı. Bugüne kadar olduğu gibi Konferans sonrasında da bizleri asıl zorlayacak olan problemler, asıl bu alandaki tahribatların giderilmesi sırasında karşımıza çıkacaktır. Fakat **özellikle de örgüt içi üretim ilişkilerini, buna dair geleneksel kavrayış ve alışkanlıklarımızı, komünizm tarihsel amacımızda cisimleşen toplum ve birey ilişkileri doğrultusunda farklılaştırmayı başarabildiğimiz ölçüde, bugün gözümüzde büyüyen her türlü eksikliğin üstesinden gelebilme imkanı da o ölçüde güçlenecektir.** Lafa gelince değil pratikte gerçekten kolektivize olmuş emeğin, kolektif aklın, birikim ve potansiyellerin üstesinden gelemeyeceği güçlük ve engel yoktur!..

Bu yüzden, bizler için kelimenin tam anlamıyla bir "*yeniden doğuş***" özelliğini kazanmasını hedeflediğimiz Konferans sonrası sürecin önceliklerinin başına, "***TİKB'yi yeniden komünist bir savaş örgütü haline getirmek, kendimizi militan birer komünist parti adamı haline getirmek"* **stratejik hedefini yazıyoruz. Önümüzdeki ilk adım öncelikle "***DEVRİMCİ KOMÜNİST BİR ÖRGÜT OLMA, TİKB'Yİ YENİDEN AYAĞA DİKMEKTE***" düğümlenmektedir.**

İkinci stratejik önceliğimizi, militan bir proletarya sosyalizmi çizgisinde sınıf çalışmasına yüklenmek oluşturacaktır. Sınıfımızla kitlesel ölçeklerde buluşabilmek için vargücümüzü harcayacağız. Başka bazı alanların ihmali pahasına da olsa önceliği bu alana vereceğiz. **Bu temelde, militan sosyalist sınıf devrimciliği bilincinin, kültürü ve değer yargılarının, yaşam tarzı ve alışkanlıklarının yeniden güçlü bir tarzda edinilmesine dayalı YENİ BİR PROLETER DEVRİMCİ KİMLİK İNŞASINA girişeceğiz!..**

Üçüncü stratejik yönelimimizi, **program inşasına yönelmek** oluşturacak. Program inşası, özünde yönsüz konjonktürel bir devrimciliğin aşılması açısından olduğu kadar, kendi içine kapalı dar grup devrimciliğinin aşılmasını da ivmelendirecek özelliği nedeniyle partileşme yolunda atacağımız ve atmamız gereken tayin edici adım olacaktır. Bu inşanın ayırdedici bir özelliğini de, onu birilerinin yazı yazma faaliyeti olmaktan çıkarıp belli başlı bütün güçlerin birikimleri ölçüsünde katkıda bulundukları kolektif bir inşa süreci olarak örgütlenip yürütülmesi oluşturacak.

Militan komünist bir parti inşasının iki kilit halkası olarak sınıf içinde anlamlı bir maddi güç haline gelmekle program inşasını, **partileşme** perspektifiyle yürüteceğiz!..

Stratejik hedeflerimizi, günümüzde militan bir komünistlik ve proletarya sosyalizmi çizgisinde yeni bir devrimci öncülük ve önderlik anlayışı temelinde gerçekleştirmeye çalışacağız!..

21. yüzyılın devrimci öncülük anlayışı ve partisi, tehlike-fırsat diyalektiği bütünlüğü kapsamında öncelikle hangi temel olgu ve dinamiklere dikkat edilerek, hangi temel özellikler çerçevesinde, nasıl inşa edilmelidir?

1) Son 30 yılın dünya tarihi ve pratiği, kapitalist emperyalizmin temel karakteristik çizgi ve özelliklerini korumaya devam etmekle birlikte, bunların ne altyapıda ne de üstyapıda hiçbir zaman değişmez sabitler şeklinde aynı kalmadığı ve kalamayacağı gerçeğini bir kez daha gösterdi. Proletaryaya devrimci öncülük iddiasını taşıyan ML komünistler bundan ilk temel ders olarak, şu stratejik sonuçlar bütünlüğünü çıkarmalıdırlar:

Teoride ve pratikte, düşüncede ve eylemde hiçbir zaman hiçbir donmaya izin vermeyen dinamik bir önderlik ve öncülük zorunluluğu, partinin "*gerçeklik duygusunu***" ve devrimci iç dinamizmini yitirmesine asla izin vermeme sorumluluğu, özellikle de politika ve taktiklerin üretimi, çalışma tarzı ve örgütlenmeye ilişkin her konuda çözümlerin merkezine daima sınıfla ve kitlelerle ilişkiyi koyan bir anlayışla hareket etme zorunluluğu…**

2) Marks, sosyalizmin geleceğinin, işçi sınıfının bugünkü mücadelelerine çözülmezcesine bağlı olduğunu her fırsatta belirtir. 21. yüzılın devrimci öncülük, önderlik ve parti anlayışının, bu gerçeği aklından hiç çıkarmaması gerekir.

Sınıfla ve kitlelerle ilişki sorunu, onun düzeyi ve içeriği, basit bir nicelik artış ve büyüme sorunu değildir. Sayıca büyümenin sağlayacağı güç ve avantajlar kadar, hatta ondan da önce, **tarihsel bir perspektif bakımından ideolojik-siyasal anlam ve sonuçları açısından önemli ve tayin edicidir.** Bu ilişki ve onun gelişkinlik düzeyi, her şeyden önce proleter devrim ve sosyalizmin nasıl ya da ne ölçü-

de kavrandığının göstergesi niteliğindedir. "*Proletaryanın kurtuluşunu proletaryanın kendisinin gerçekleştireceğini*" bilen ve bu kavrayışın devamı olarak "*devrimin ancak kitlelerin eseri*" olacağına inanan bir devrimcilik, devrimin örgütlenmesi ve hızlanmasının, bütünüyle sınıfın kazanılmasına ve örgütlenmesine bağlı olduğunu da görmek zorundadır.

Dolayısıyla sınıfla ilişkinin düzeyi, gerçekte proleter devrim ve sosyalizmin, gerçekleşmesi mümkün güncel pratik bir hedef olarak mı yoksa ne zaman ve nasıl geleceği belirsiz bir geleceğin sorunu olarak mı görüldüğünün somut göstergesi özelliğine sahiptir. İkinci olarak, sosyalizmi inşanın hızı ve temposu, her zaman için öncelikle proletaryanın bilinç ve örgütlülük düzeyinin gelişme derecesine bağlıdır. Onun için, faaliyetleri sırasında ufkunu sadece an'ın ya da görünür bir yakın geleceğin sorunları ve sorumlulukları ile sınırlayarak hareket eden bir "*öncülük*" anlayışının, sosyalizmi kavrayışında da bir sığlık ve yetersizlik var demektir. Ve bu derinlik yoksunluğunun, tarihsel olarak hangi sorunlarla karşılaşmaya ve sonuçta nasıl bir tıkanmaya mahkum olduğu, özellikle de Doğu Avrupa ülkelerindeki sosyalizm deneyimlerinin pratiklerinden de görülebilir.

O zaman **21. yüzyılın partisi, kendisini sadece günün ve yakın bir geleceğin sorunları ve yükümlülükleri ile sınırlayamaz.** Bu kez bunların üzerinden atlamaya kalkarak değil bunları yerine getirirken, devrimin örgütlenmesi ve gelişimi sürecinde de sosyalizmin inşası sırasında da başarı-başarısızlık, avantajlar-dezavantajlar, olanaklar-handikaplar diyalektiğinin şekillenişinin olsun, kullanabileceği araç ve yöntemlerin zenginlik ve çeşitliliğinin olsun birçok şeyin sınıfla ve sınıf hareketiyle bugünden nasıl bir ilişki kurduğuna olan bağımlılığını düşünerek hareket etmek zorundadır. **Enver Hoca**, stratejik-taktik önderlik sanatını her türlü kuyrukçuluk ve aşamalılıktan ayıran özsel farklılıklardan birini şöyle tanımlar: "*Hareketin her evresinde, bir sonraki aşama için en elverişli tarihsel koşulları hazırlama perspektifiyle hareket etmek"…* Burnunun ucundan ötesini görmek ve örgütlemek isteyen 21. yüzyılın öncülük ve parti anlayışı, bu sözü **Lenin**'in, "*devrimci sosyalist politika, eğer sınıfın geniş yığınını sarsmayı, onun ilgisini uyandırmayı, onu olaylara etkin ve öncü biçimde katılmaya çekmeyi hedeflemiyor ve başaramazsa, o zaman bir oyun olarak yozlaşmış demektir"* sözü ile birlikte kulağına küpe yapmak zorundadır.

3) Bu noktada, tarihsel süreçlere bilinçli müdahalenin temel araçları olarak **siyasal taktiklerin ve devrimci pratiğin önemi** çıkar karşımıza. Özellikle de devrimci bir pratiğin, hem eğitici hem esinlendirici ve tabii en başta da dönüştürücü, özneleştirici rolü ve önemi ile karşılaşırız.

Sınıfın ve sınıf hareketinin, dünyanın hemen her yerinde kendisini yeniden bulmaya çalıştığı, silkinip ayağa kalkma hamlelerini sıklaştırdığı, bunu yaparken de örgütlenme ve eylemin yeni yol ve yöntemlerini aradığı bir tarihsel evrede devrimci pratiğin bu rolüne sırtını dönen, onu küçümseyip geriye iten her yaklaşım, yeni bir model temelinde parti davasını da, devrimi ve devrimci öncü sorumluluklarını da geriye itiyor ve önemsemiyor demektir.

21. yüzyılın partisi, sırf bu tayin edici kesitle de sınırlı kalmayarak, lafta çok doğru şeyler söyleyip çok etkileyici kararlara sahip olan ama iş pratiğe gelince bunları hep "*unutan*" 20. yüzyılın başlarındaki II. Enternasyonal partilerinden pratikte de farklı olarak gerçek anlamda devrimin partisi olmak zorundadır!…

4) Sınıfa gücünü ve yeteneklerini hissettiren, bu anlamda çekim gücü yüksek politik ve pratik bir odak olarak sivrilmeli, bu özelliği ile daima sınıfın ve kitlelerin görüş alanı içinde olmayı başarabilmelidir.

Neoliberalizm karşısında uzun süren ağır ve ezici bir tarihsel yenilginin arkasından kendisine gelip yeniden doğrulmaya çalışan sınıfın ve sınıf hareketinin gelecekteki niteliğini ve gelişim çizgisini de belirleyecek tayin edici bir tarihsel evrenin içinde bulunulduğu bilinciyle hareket etmeli; **ikisi de kendi cephelerinden yeniden doğmanın sancılarını yaşayan sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin, devrimci militan bir sosyalizm çizgisinde buluşarak birbirlerini bütünleyip güçlendirmeleri imkanı ve potansiyellerini de taşıyan "***zamanın ruhunu***" yakalamalıdırlar.**

Komünistler ve devrimciler, eğer bu tarihsel fırsatı da göremez ve kaçırırlarsa, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kendi tabutlarının çivisini kendi elleriyle çakmış olurlar; proletaryayı ve proletarya hareketinin geleceğini de, en iyimser olasılıkla **Latin Amerika**'da yaşandığı gibi sınıfın dar görüşlü, akılsız dostlarına fakat daha da güçlü bir olasılık olarak yeni tipte faşizm ve gericiliğin ellerine terketmiş olmanın tarih-

sel vebalini de şimdiden üstlenmiş olurlar.

5) Kapitalizmin Marksizm tarafından olağanüstü bir yetkinlikte çözümlenip ortaya konulan yasaları yine hükmünü yürüttü ve neoliberal birikim politikaları ile yapısal krizini ötelemeyi başaran emperyalizm yine tekledi. Artık **Dünya Bankası** ya da **TÜSİAD** patronlarının ağzından bile -tıpkı "*tarihin sonu*"nun ilan edildiği 1990'larda olduğu gibi- "*Hiçbir şey artık eskisi gibi olamaz*" sözünü sık sık duyduğumuz **yeni bir düzleme geçiliyor**. Bu düzlemin nasıl şekilleneceği, hangi yönde nasıl seyredeceği, karakteristik çizgilerinin neler olacağı vb. konuları, tamamen proletarya ve emek hareketi cephesinin dünya-tarihsel ölçekte sergileyeceği tutuma bağlı. Bu tutumun, tarihin oluşumu üzerinde belirleyici bir inisiyatif düzeyini yakalayıp etkili olabilmesi ise tamamen devrimci öznel etken ayağındaki boşluğun giderilip giderilememesine bağlı.

Bu tarihsel sorumlulukla (aynı zamanda fırsatla) karşı karşıya bulunan komünistler ve devrimcilerin, bu sorumluluğun hakkını verebilmeleri için, önce neoliberalizmin bilinçlerinde ve yüreklerinde bıraktığı tortulardan arınmaları gerekiyor. **Günümüzdeki olgu ve süreçlerin ele alınışı sırasında, 1990'ların hatta 2000'lerin başının ruh hali ve ölçütleri ile, kavram ve kalıplarıyla düşünülüp hareket edilemez artık!..** "*Konjonktüre bağımlı bir bilinç*" bile bunu yapamaz ve sürdüremez!.. **Bu noktada yeni bir kopuş şart ve bu kopuş devrimci bir karakterde, militan bir sosyalizm anlayışı doğrultusunda bir kopuş olmak zorundadır!..**

Bu deneyim bize aynı zamanda, düşüncede ve pratikte konjonktüre bağımlılıktan kurtularak, bakışımızın odak noktasına daima pratikleşmiş güncel bir zorunluluk olarak da komünizm tarihsel amacını koymayı, bugüne, bugünün olgu ve süreçlerine öncelikle oradan bakmayı hatırlatan tarihsel bir ders olmalı!..

Stratejik hedeflerimiz, aynı zamanda 21. Yüzyıl partisi hangi temel özelliklere sahip olmalıdır sorusuyla da ilişkilidir.

Bu sorunun yanıtı, sadece neoliberal kapitalizmin günümüzde ulaştığı gelişme düzeyinin temel unsurları ile 20. yüzyılın sosyalizm pratiklerinin ağırlıklı olarak olumsuz deneyimlerinden çıkarılması gereken dersler ışığında verilemez. Bunlarla birlikte ve bunların da içeriğini

belirleyecek şekilde asıl hareket noktası, proletaryanın komünizm tarihsel amacı, bu temelde kurmayı hedeflediği toplum düzeninin ve insan-birey özelliklerinin, burjuvazinin iktidarına ve kapitalizme karşı devrim mücadelesini veren bir savaş örgütü olarak militan bir proleter örgütün sahip olması gereken diğer temel özellikler bütünlüğü içinde olabilecek en geniş sınırlar içinde somutlanması hedefi olmalıdır.

Bu temel anlayış, bir varoluş ve faaliyet felsefesi olarak, partinin sadece programında ve politikalarında, siyasal strateji ve taktiklerinde, çalışma ve örgütlenme tarzında somutlanmakla kalmamalı; bunları da belirleyecek dinamikler ve mekanizmalar olarak bunlardan da önce -ya da en az bunlar kadar önem verilerek- partinin iç yapısında, ilişkiler sistematiğinde, işleyiş mekanizmalarında, temel ölçütleri ve değer yargılarında, kadro bileşiminin yapısı ve kadrosal şekillenme süreçlerinde, faaliyeti sırasında kullandığı biçim ve yöntemlerde proletarya için başlı başına bir çekim ve övünç kaynağı oluşturacak bütünlükte, netlik ve yetkinlikte cisimleşmelidir.

Özellikle de 20. yüzyılın parti ve sosyalizm pratiklerinin, sadece proletaryanın ve sosyalizmin en yakın ya da potansiyel müttefikleri arasında değil bizzat sınıfın kendisinde de yarattıkları şaşkınlık ve hayalkırıklıklarının, kuşku ve güvensizliklerin büyüklüğü gözönüne getirilecek olursa, "*21. yüzyıla sosyalizmi yazma*" iddiasıyla ortaya çıkacak ve komünist olduğunu iddia eden her örgütlenme, en başta buna büyük önem vermelidir.

Yalnız bunu sadece bir propaganda unsuru ve avantajı olarak gören sığ bir pragmatizme düşmeden, **Marks**'ın, "*Pratikte ileriye doğru atılan her adım, teorik açıdan kusursuz bir düzine programdan daha etkilidir*" öğüdünü akılda bulundurarak hareket etmeli; günümüzde bu özelliğin, kendisini, neoliberal gericilik yıllarının içini boşaltıp mecalsizleştirdiği her türlü iktidarsızlaşmadan, kendiliğindencilik ve kuyrukçuluğun her türlüsünden, herhangi bir devrimcilikten olduğu kadar herhangi bir "*sosyalistlik*"ten de farklı kılacak temel bir ideolojik tutum ve tutarlılık sorunu olduğunu görmeli, sınıf mücadelesinin her cephesinde buna denk bir duruş sergilemelidir.

21. Yüzyılın partisi, bu çizgiler yanında:

I- Her şeyden önce kolektif bir organizma olmak zorundadır. Müca-

delenin olağanüstü sertleşmesi, iç savaş ya da cunta dönemleri gibi istisnai süreçlerin yaşanıyor olması, **gizlilik ve güvenliğin temel gerekleri ile sınırlı zorunluluk halleri dışında parti içi demokrasiyi esas almalı, onu olabilecek en geniş ve en etkin biçimde işletmeyi merkeze koymalıdır.** Bu temel yaklaşımdan hareketle:

Bütün temel organlar ve kadrolar, partinin somut durumu, gelişmenin yönü, karşı karşıya olunan sorunlar, girilmesi düşünülen stratejik yönelimler konularında yılda en az bir kez olmak üzere düzenli bilgilendirilmelidirler. Partinin gerçek durumuna ilişkin bilginin bütün alt organlar ve kadrolarla paylaşılması, taban denetimi ve eleştirinin işler hale getirilmesinin olduğu kadar politikaların oluşturulması, stratejik kararların alınması süreçlerine katılım ve inisiyatifin önünün açılabilmesinin de ilk koşuludur.

Katılım ve inisiyatifin önü, yönetici organların ve kişilerin keyif ve tercihlerine bağlı olmaksızın herkes için – en başta da yönetici organları ve oralarda yer alan kadroları- bağlayıcı ilke ve kurallar temelinde sürekli açık tutulmalıdır. Özellikle de partinin gelişim seyrini belirleyecek önemdeki stratejik kararların alınması ve temel politikaların belirlenmesi süreçleri, mutlak bir zorunluluk olarak demokratikleştirilmelidirler. Partinin yönetici organları, en başta da MK, somut duruma ve koşullara bağlı olarak bunun yöntem ve biçimlerini farklılaştırabilirler fakat özünü ve etkinliğini hiçbir gerekçe ile ortadan kaldıramazlar.

Parti içinde hiçbir fonksiyon ve görevin özel bir ayrıcalık konusu haline getirilmesine meydan verilemez. Bu konudaki tüzük hükümleri, uygulamada karşılaşılan eğilimleri de dikkate alacak şekilde dinamik bir yoruma tabi tutularak güncellenmeli, bu yorumlama ve güncelleme faaliyeti konuya ilişkin ideolojik-siyasi bir eğitim aracı haline de getirilerek mutlaka parti kamuoyunun katılımıyla ve onun genel eğilimleri doğrultusunda yürütülmelidir.

Bunlar, partinin "*kolektif bir organizma ve irade*" olarak yapılanması ve işleyişinin temel öğeleri olarak görülmeli, sahiplenilmeli, özümlenmeli ve uygulanmalıdır.

II- Sınıfa ve yığınlara tepeden bakan bir kibirden ve yabancılaşmadan uzak olmalı; doğrunun tekeline sadece kendisinin sahip olduğu yanılsamasıyla hareket etmemeli; sadece "*öğreten***" değil**

sınıftan, kitelelerden ve hayatttan "*öğrenmeyi*" de bilen bir öncülük anlayışına, bunun esneklik ve açıklığına sahip olmalıdır.

III- "*Öncülük*" misyonunu etikete -ve iddialara- dayalı, sabit ve değişmez bir statü olarak değil, proletarya ve emekçi insanlığa komünizm tarihsel amacı doğrultusunda yol gösterici bir işlev olarak görmeli; kendisinden bu doğrultuda beklenen işlevleri yerine getiremeyen, getirir olmaktan uzaklaşan hiçbir kişi, organ, mekanizma, kural ya da ilişkiye "*dokunulmazlık*" tanımamalıdır.

IV- 21. yüzyılın partisi, hücrelerine kadar işlemiş samimi ve tutarlı bir enternasyonalist olmak zorundadır!.. Şu ya da bu ülkeye, ulusa, ulusal topluluğa vb. değil, dünya proletaryasına ait olduğunu, onun ve dünya komünist hareketinin bir parçası olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarmamalı, bütün faaliyetleri ve yönelimleri sırasında uluslararası proletaryanın çıkar ve ideallerini göz önünde bulundurarak, istemeden de olsa ona zarar vermekten kaçınmak sorumluluğuyla hareket etmeyi başa yazmalıdır!..

V- 21. yüzyılın partisi '*teknolojik bir aygıt*' olmak zorundadır!..Ama teknolojinin rolünü ve önemini, **ideolojinin ve siyasetin dahi üstüne çıkaran** bir teknisizme de prim vermemelidir. Ayrıca teknolojinin rolünü, özellikle de iletişim teknolojisinin sunduğu olanakları, devrim öncesi dönemde sadece güvenlik boyutu ile sınırlı gören, devrim sonrası için ise toplumun maddi ihtiyaçlarını karşılamayı kolaylaştırıcı bir üretim faktörü sınırlılığı içinde ele alan darlıklara düşmeden; onu asıl, partinin iç yapılanması ve işleyişinin demokratize edilmesi yanında sınıf ve kitlelerle ilişkilerinde kendini onların denetimine ve katılımına açma imkanları bakımından **gelişkin ve işlevsel bir sosyalist demokrasi ve proletarya diktatörlüğü anlayışını uygulama imkanları yönünden** ideolojik bir konu ve araç olarak görüp ona uygun bir sahiplenme göstermelidir.

VI- Tarihsel geçmişini sadece olumsuzluklardan ibaret görmeyen ve ona asla bitli bir yorgan muamelesi yap(a)mayacak olan proletaryanın, sadece insani bir vefa duygusu ya da basitçe bir savunma refleksi dolayısıyla değil, aynı zamanda o tarihin devrimci yön ve kazanımlarını gururla sahiplenerek ileriye doğru taşıma sorumluluğu kapsamında, 20. yüzyılın bütün parti ve devrim pratiklerinin yanı sıra bütün oportünist denemelerinden de çıkartılması şart olan dersler olarak **Le-**

ninist parti anlayışının, başta yeraltı temelinde örgütlenme ilkesi olmak üzere temel özellikleri, 21. yüzyılın partisinin de vazgeçemeyeceği temel özellikler olmak zorundadır.

***

Yenilgi her zaman ve her yerde birliği ve gücü parçalamaya eğilimlidir. Ancak bunun üstesinden gelmeyi başaranlar, bunu bir avantaj ve sıçrama dinamiği haline getirebilenler, birliği de gücü de pekiştirir; komünizmin özgürlük dünyasına yürüyüşünde birliğini sağlamlaştırmış, gücünü artırmış olarak ilerleyebilir.

Biz bunu yakın geçmişte tam olarak başaramadık. Yıllar boyunca doğru dürüst hesaplaşılmadığı, dipten doruğa yenilenmediği, hep ertelenip ötelendiği için prangalandığımız yapısal tarihsel zaaflarımızdan radikal bir tarzda kopamadık/kurtulamadık. Adına layık devrimci komünist bir örgüt ol(a)madığımız için, duygusal bağlılıklar ve kişiselleştirmeler çoğu zaman bunun önüne geçti. Örgüt içinde üretilen genellikle bu olduğu için, kendi içine kapalı fanus devrimciliğinin ölçü ve alışkanlıklarının dışına çıkamadık.

Gelinen noktada -tarihsel sorumluluğumuzun emrettiği konumlanış gereği- bu aynı zamanda, parçalamamız gereken bir sınır çizgisidir. Aslında bu sınıra, kendini tanrı katına yerleştiren seçkinci aydın hizbine karşı duruşta yüklenildi ve bu yüklenmeyle sınır büyük oranda da zayıflatıldı. Şimdi bunun da gücünü arkamıza alarak ilerleyeceğiz!

-TİKB'Yİ AYAĞA KALDIRACAĞIZ!
- YAŞASIN PROLETARYA SOSYALİZMİ!
- ML!

13 Ocak 2010
TÜRKİYE İHTİLALCİ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ 4. KONFERANSI